

Vườn

Phí

đồng

16

Thư
Kính

Người dịch: mic2huang

web
truyen

Webtruyen.com

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hôn Yến

Ngũ linh giới, Diễm quốc, Định vương Vân Trạch Tiêu Tề nạp Trắc phi, thiết yến ba ngày.

Do Diễm hoàng ban hôn nên hôn yến còn long trọng hơn cả lúc cưới Chính phi, không chỉ quan viên trong triều mà những nơi khác cũng sai người tặng lễ vật chúc mừng, đội ngũ nghênh thân xếp hàng dài dọc bảy con đường của Hoàng thành, bá tánh vây xem dày đặc.

Diễm quốc xưa nay họ kép đều là quý tộc, Vân Trạch là họ lớn, vốn là quý tộc của Diễm quốc cổ xưa, Vân Trạch Tiêu Tề trăm năm trước phò trợ Diễm hoàng đăng cơ nên được phong Vương, là Vương gia khác họ duy nhất của Diễm quốc, được Diễm hoàng vô cùng xem trọng, tay nắm binh quyền, Trắc phi này là bào muội Tần Xuyên Lưu Vũ của Tần Xuyên tướng quân.

Nệm gấm rực rỡ, đất phủ thảm đỏ, nến hoa cháy cả một đêm.

Tình nồng ý đượm, dưới ánh nến đỏ tươi, Vân Trạch Tiêu Tề đứng thẳng trước bàn, chỉ mặc áo trong màu trắng, ánh nến phủ lên gương mặt anh tuấn lạnh lùng, hai hay hấn nắm lấy Hỏa hoa quán, thần sắc khó dò.

Cùng một tình cảnh phải trải qua hai lần, trước mặt thoáng hiện hình bóng một nữ nhân khác.

“Ta biết chàng bất đắc dĩ, ta không miễn cưỡng chàng, ta có thể chờ.”
Nữ nhân trong ký ức đầu đội mũ hoa, nụ cười tràn đầy tự tin, xinh đẹp như
ráng chiều rực rỡ, “Đã là người một nhà rồi thì từ nay về sau phúc họa cùng
chia, ta sẽ giúp chàng lo liệu nội sự.”

Vì nàng mà Lưu Vũ đã chờ tròn trăm năm.

Hỏa hoa quán tinh xảo thể hiện thân phận tôn quý, là phục sức khi đón
Chính thể của Diễm quốc mới có thể dùng, xuất hiện ở nơi vốn không nên
xuất hiện thế này là vì hẳn muốn bù đắp cho Lưu Vũ, dù biết sẽ đem lại ảnh
hưởng không nhỏ, thậm chí sinh ra hậu quả nghiêm trọng.

Hắn chậm rãi đặt Hỏa hoa quán xuống, khẽ nhắm mắt.

“Tiêu Tề, chàng đang nghĩ gì vậy?” Ở sau lưng, Lưu Vũ trên giường lật
chăn vén rèm, một cánh tay ngọc lộ ra ngoài, hai má được tình ý trong
phòng hun đỏ hồng, vừa qua đêm tân hôn, tư sắc khó tránh có vài phần mỏi
mệt.

“Nàng tỉnh rồi à?” Ánh mắt bất giác trở nên dịu dàng yêu chiều, hắn đến
trước giường dìu nàng dậy, “Vẫn còn sớm, sao không ngủ thêm một lúc.”

Lưu Vũ dựa vào ngực hắn nói: “Hôm nay còn phải tiến cung tạ ơn, các
Vương phi Phu nhân dự hôn yến ai nấy đều là khách quý, lúc cô ấy còn
chắc những việc này đều thay chàng sắp đặt chu đáo, thiếp chỉ sợ lo liệu
không tốt để người ta chê cười thì sẽ mất mặt chàng.”

Hắn ôm lấy nàng: “Ta không trách nàng đâu.”

“Lần đầu làm chủ đã có sai sót há chẳng phải để bọn hạ nhân xem
thường sao.” Lưu Vũ chuyển chủ đề, “Lần này Bộ hạ ban hôn là có ý đồ,
chắc do Ảnh phi đứng sau xúi giục.”

Hắn chỉ khẽ cong khóe miệng.

Chim hết cất cung, quân trước sau vẫn là quân, có thể cùng hoạn nạn, nhưng quyền lực trong tay ngày càng lớn thì hiểm khích giữa quân thần cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Lưu Vũ cup mắt: “Chàng biết rõ là vậy nhưng vẫn vì thiếp mà phô trương thế này, các tướng lĩnh cũ của Việt quân có...”

“Ô tướng quân và Chiêu Hăng tướng quân đều tặng lễ vật.” Hãn ngần nàng nói tiếp, “Ta vốn nên cưới nàng từ lâu, bao nhiêu năm nay thiệt thòi cho nàng rồi.”

“Thiếp không hề để tâm những chuyện này, có thể ở bên đã chàng là đủ lắm rồi.” Lưu Vũ dịu dàng nắm trong lòng hãn nói: “Chàng đã chấp chưởng Việt quân bao nhiêu năm nay rồi, nhưng bọn họ vẫn nhớ chủ cũ cũng không phải là chuyện tốt.”

Hãn khẽ cau mày: “Không vội được, chuyện bên ngoài ta tự biết lo liệu, nàng không cần nhọc lòng.”

Biết hãn không thích mình nhúng tay vào chuyện bên ngoài, Lưu Vũ vội chuyển chủ đề, hai người lại trò chuyện thêm chốc lát rồi Lưu Vũ xuống giường sai thị nữ vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, nhìn mỹ nhân trong gương, Tiêu Tề tiện tay lấy một cây trâm vàng cài cho nàng, hai người nhìn nhau cười.

Lưu Vũ đứng dậy nói: “Thiếp nên đi kính trà cho cô ấy.”

Tiêu Tề ngáp ngừng một lát rồi lắc đầu: “Thôi đi.”

“Cô ấy dù sao cũng là Chính thê trên danh nghĩa của chàng.” Lưu Vũ cố chấp nói, “Theo lễ chế của Diêm quốc, bá lạy cô ấy mới có thể coi như là người của Vân Trạch gia, thiếp không muốn bị người ta bàn tán, không sao đâu.”

Tiêu Tề im lặng chốc lát rồi nói: “Nếu vậy thì ta đi cùng nàng.”

Vân Trạch là đại tộc của Diễm quốc, nhánh của Tiêu Tề lại là đích hệ chính tông, Từ đường hương hỏa không ngớt, bước vào cửa là vô số linh vị, cung phụng lịch đại tiên tổ của Vân Trạch gia, trên tường treo vô số chân dung, là gương mặt khi sinh tiền của tiên tổ và thơ từ ca ngợi họ tộc.

Tiêu Tề dừng bước, dìu Lưu Vũ đi về phía bàn thờ cuối cùng.

Bàn thờ trống không, bên trên chỉ bày một linh vị trơ trọi, tro bụi phủ đầy, trong lò khói tro lạnh lẽo.

Một tia phản nộ thoáng qua trong mắt, Tiêu Tề lập tức buông lỏng tay Lưu Vũ, nhìn Quán sự coi cửa lạnh lùng nói: “Từ đường của Vân Trạch gia là chỗ để các người ăn không ngồi rồi sao?”

Quán sự và các gia đình vốn đã sớm thất kinh hồn vía, nghe xong toàn bộ quỳ xuống xin tha, mấy trăm năm nay hẳn chưa từng nghiêm túc đến xem xét chỗ này nên bọn họ mới lơ là như vậy, tất cả mọi người đều nhận định rằng hôm nay hẳn sẽ không theo quy tắc mà đến đây.

Lưu Vũ khẽ cong khóe môi khuyên: “Thôi đi, trong ngày tốt nên miễn trách phạt, lần sau chắc họ không dám nữa đâu.”

Nàng nói giúp nên Tiêu Tề mới nhịn không nổi nóng, ra hiệu cho gia nhân thoái lui: “Ngay trước mắt tiên tổ, bất luận là ai, đã vào Từ đường thì không cho phép bất kỳ kẻ nào lơ là.”

Lưu Vũ đáp: “Thiếp hiểu.”

Hai người lại quay về phía bàn thờ.

Linh vị dưới lớp bụi vẫn còn đọc được mấy chữ “Vân Trạch Việt thị Tịch Lạc”, trên tường phía sau bàn thờ là một tấm rèm châu, treo chân dung

của một nữ nhân, do không được bảo quản nên vô cùng cũ kĩ, màu sắc phai nhạt, mờ hồ đến mức nhìn không rõ dung nhan, nhưng từ phong thái có thể cảm nhận được rằng đây là một người rất đẹp.

Lưu Vũ ngoảnh mặt: “Chàng từng nói chàng và cô ấy không phải là phu thê thật sự.”

“Chuyện của phụ tử Việt tướng quân dù sao cũng là lỗi lầm của ta, nay Việt gia đã không còn ai, Vân Trạch gia theo lý nên thu nhận.” Tiêu Tề nhẹ giọng nói, “Huống hồ cái chết của nàng ấy là do ta tạo thành, ta nợ nàng ấy quá nhiều.”

“Là thiệp lỗ lời, chàng không cần áy náy.” Lưu Vũ điều cánh tay hẳn, mắt chăm chăm vào linh vị, “Chàng vì cứu thiệp mà ra, nếu cô ấy có oán thì cứ oán thiệp là được rồi.”

Tiêu Tề nắm chặt tay nàng, “Vũ nhi, đa tạ nàng.”

Lưu Vũ cup mắt nói: “Bên cạnh cô ấy... sau này sẽ là chàng.”

Tiêu Tề lắc đầu: “Sau này nàng cũng sẽ ở bên cạnh ta.”

Lưu Vũ nhếch môi.

Các thị nữ đã sớm đem đệm gấm trải dưới đất, rồi lại dâng lên một khay trà, Lưu Vũ bái linh vị một lạy rồi chính tay đón lấy trà dâng lên, sau đó mới vịn vào thị nữ đứng dậy, chớp mắt với Tiêu Tề: “Từ nay về sau thiệp đã là Vân Trạch Lưu Vũ rồi, có đuổi cũng không đi được đâu.”

Người đi đã đi rồi, Tiêu Tề càng có ý muốn trân trọng người trước mắt, hẳn nâng tay nàng lên đưa ngang mũi mình, trong ánh mắt không còn sự sắc bén thường ngày mà tràn đầy tình ý: “Nửa canh giờ nữa sẽ tiến cung tạ ơn, ta đi chuẩn bị trước, nàng về phòng nghỉ thêm một lúc đi.

Lưu Vũ đáp một tiếng, đưa mắt tiến hẳn ra khỏi cửa, một lúc lâu sau mới chậm rãi quay người, ý cười trên môi dần bị thu lại.

Các thị nữ đều cúi đầu.

Bỗng nghe “bang” một tiếng như ngọc đá bị nứt vỡ, linh vị “Vân Trạch Việt thị Tịch Lạc” trên bàn thờ bị tay áo dài quét qua rơi xuống đất, nhưng may là linh vị này dùng gỗ vụn năm đẽo thành nên không hề bị hư tổn.

Thị nữ thân cận Nghệ Như vội đỡ lấy nàng, hướng về phía linh vị mà mắng chửi: “Lúc còn sống đã khiến Vương thượng khó xử, chết rồi còn muốn vào Từ đường của Vân Trạch gia, nhưng cô ta chẳng qua chỉ là một Vương phi trên danh nghĩa, chưa từng được hưởng tôn quý của ngôi Vương phi, bây giờ ở Định vương phủ chỉ có Phu nhân, Phu nhân hà tất tính toán với người chết làm gì?”

Lưu Vũ khẽ ngoảnh mặt, giọng điệu ẩn chứa sự phẫn hận: “Một trăm năm nay, mỗi ngày mỗi đêm ta đều lo lắng, chỉ sợ không qua được cửa của Vân Trạch gia, bị người ta chê cười, vừa nghĩ tới tất cả đều chỉ vì ả, lại còn phải kính trà cho ả, ta...”

Nghệ Như liếc mắt: “Trong lòng Vương thượng chỉ có Phu nhân, Phu nhân đã thắng cô ta từ lâu rồi, hà tất giận dữ vô ích, để Vương thượng biết thì đâm ra không hay.”

Lưu Vũ thở dài gật đầu: “Là ta mất kiểm chế.”

Một thị nữ vội tiến lên nhặt linh vị để nguyên lại vị trí cũ, các thị nữ khác đều không dám lên tiếng.

Nghệ Như nói: “Chút nữa còn phải tiến cung tạ ơn, Phu nhân về phòng trước chuẩn bị đi.”

Lưu Vũ lấy lại bình tĩnh, vịn tay nàng ta bước ra khỏi từ đường.

Trên không tới trời, dưới không chạm đất, mấy đỉnh núi như mọc ra từ trong không trung, sừng sững trong mây trắng, trên đỉnh núi là đá trắng, cổ mộc và kỳ hoa dị thảo, ở giữa điểm tuyết vô số đình đài lầu các, có tiếng nước chảy róc rách, có tiếng chim bay ngang, nhưng không thấy khói lửa nhân gian, vô cùng lạnh lẽo tịch liêu.

Gió thổi căng phồng tay áo, bạch y phấp phới, thân hình mỏng manh, nhưng đôi mắt phụng sâu thăm kia lại tĩnh lặng không một gợn sóng.

Bên ngoài động phủ, Nhạn Sơ một mình đứng trên cây cầu nhỏ nhìn về phía xa xa.

Chân trời một bầy nhạn bay qua, chúng đã đi trú đông trở về.

Thị nữ bước tới gọi: “Nhạn Sơ cô nương, Dịch chủ mời cô qua.”

Con đường đá rộng ba thước xuyên qua vách núi vạn trượng, trên vách núi có một tảng đá màu trắng cực lớn cao mấy trượng, từ xa đã có thể nhìn thấy rõ trên đó viết mấy chữ cổ màu đen, là hai chữ “Dịch nhai”, mạnh mẽ hữu lực, cứng cáp sắc bén.

Thị nữ đưa nàng đến đó rồi âm thầm rút lui.

Bước chân Nhạn Sơ chậm lại.

Bên tai như có tiếng đàn xa xăm, trước tảng đá lớn là một bình đài nhỏ thò ra bên ngoài vách núi, hai bên đài có hai chậu hoa kỳ lạ, cánh hoa trắng tinh rơi đầy mặt đất, phủ lên bàn cờ đá và ba cái ghế đá trên đài.

Ở Vĩnh hằng chi gian này nhiều năm, nhưng nơi này Nhạn Sơ chỉ từng đến một lần, còn vị chủ nhân đặc biệt này nàng cũng chỉ gặp một lần, hơn nữa còn là trong lúc trọng thương thần trí mơ hồ nên càng không nhớ rõ dung mạo, chỉ có bốn chữ “Vĩnh hằng chi gian” là tiêu chí thể hiện rõ thân phận của hẳn.

Bước qua bàn cờ đá, đến gần vách núi thì Nhạn Sơ dừng lại.

Y bào lam nhạt, chất liệu mềm mượt trắng sáng, bên trên có những sợi tơ óng ánh như bay bổng trong không trung, nhưng cũng lấp lánh sáng ngời, tay áo dài phủ trên mặt đất, đuôi áo chùng một trượng, cứ một lúc lại bị gió thổi lay động.

Tóc cột bằng năm sợi dây mỏng, mái tóc đen dài cùng sợi vải nhạt màu dài đến tận eo.

Người đó ngồi trên một chiếc ghế trúc tinh xảo, mặt hướng ra vách núi, chỉ thấy bóng lưng, mây khói theo tiếng đàn phảng phất quanh người hắt.

Nhạn Sơ không lên tiếng, yên lặng đứng sau lưng hắt nghe đàn.

Khúc điệu quen thuộc, người đàn ngày càng xa xăm.

Khúc nhạc vừa dứt, hoa trên đầu như tuyết bay xuống, ngay cả mấy cây phong thấp lùn quanh người hắt cũng mọc thêm mấy chiếc lá xanh non như vừa qua một giấc mộng Xuân thu*.

*Giấc mộng Xuân thu: ý nói chuyện khó tin

“Có nhận ra khúc nhạc này không?” Giọng nói lạnh lùng đến từ bóng lưng kia.

Nhạn Sơ bỗng sực tỉnh, kể từ lúc biết thân phận của hắt nàng đã có ý kính sợ, vì vậy mà không dám đáp ngay lập tức, cân nhắc một lúc mới cẩn thận dè dặt nói: “Nhạn Sơ nhớ.”

Bàn tay phủ trên dây đàn không động đậy, người đó vẫn không quay đầu lại.

Nhạn Sơ giải thích: “Từ khi đến Vĩnh hằng chi gian, mỗi năm Nhạn Sơ đều nghe được mấy lần trong đêm, vô cùng quen tai, cũng từng đoán thử

người đàn là ai, nhưng không ngờ lại là Tây Linh quân.”

Tây Linh quân không tiếp lời nàng: “Quyết định rồi à?”

Nhạn Sơ cúi đầu kiên quyết đáp: “Phải.”

Tây Linh quân thu bàn tay phủ trên đàn nói: “Vĩnh hằng chi gian không xen vào chuyện bên ngoài, tuy cô ở đây khổ tu nhiều năm nhưng chỉ học thuật pháp thất truyền của Diễm quốc, vốn không phải môn hạ của ta, nếu cố chấp chọn con đường này thì từ nay về sau mọi chuyện cô làm đều không liên quan đến Vĩnh hằng chi gian, Vĩnh hằng chi gian cũng không bảo vệ cô nữa.”

Khổ tu nhiều năm quên đi thời gian nhưng chưa từng quên đi thế giới bên ngoài. Nhạn Sơ cung kính hành lễ hồi đáp: “Ân thu nhận của Tây Linh quân Nhạn Sơ khắc ghi trong lòng.”

Tây Linh quân nói: “Cô khoan cảm kích, ta có chuyện muốn cô làm.”

Một cái chậu bạch ngọc bay đến trước mặt hẵn rồi rơi xuống trước mặt Nhạn Sơ, cả quá trình hẵn không động đến một ngón tay, pháp lực bậc này thật vô cùng cao thâm, Nhạn Sơ thầm hít một luồng hơi lạnh rồi cúi đầu xem kĩ.

Trong chậu không có đất mà chỉ đầy tuyết trắng, trên tuyết lóng lánh có một chiếc lá nhọn dài hẹp màu xanh đậm cao chừng một thước, không có chồi, ở giữa lá lại mọc ra một nụ hoa, nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng đáng yêu, nhưng hình như không được chăm sóc nên sắp úa vàng.

Nhạn Sơ kinh ngạc, xem kĩ cây hoa kì lạ kia một hồi rồi trầm ngâm nói: “Nghe nói trên thế gian có một loại kỳ hoa tên là Nhất diệp hoa, hoa tàn thì kết quả, người ăn được quả này có thể xuyên qua cửa luân hồi, rời khỏi Ngũ linh giới đến một nơi khác, nhưng hoa này cực kì hiếm có, mỗi lần kết

quả xong thì sẽ khô héo, mười vạn năm sau mới có thể sống lại, người bình thường không có duyên gặp được.”

Tây Linh quân đáp: “Vĩnh hằng chi gian cũng chỉ có một chậu này thôi.”

Nhạn Sơ nói: “Ý của Tây Linh quân là...”

Tây Linh quân đáp: “Hoa này phải nuôi bằng huyết khí, hôm đó máu cô vô tình bắn lên nó, nó đã chọn cô, bao nhiêu năm nay ngừng nuôi dưỡng nên nó cũng ngừng sinh trưởng rồi.”

Nhạn Sơ hiểu ra: “Nhạn Sơ sẽ hết lòng nuôi dưỡng nó để báo ơn của Tây Linh quân.”

Nói xong liền nâng tay lên, dùng hai ngón tay phải vạch một đường trên cổ tay trái, máu chảy xuống nhỏ vào chậu ngọc. Tuyết trắng máu đỏ hình thành hai màu sắc đối chọi mãnh liệt, chiếc lá khô héo cảm ứng được huyết khí, khê lộ ra vài phần sinh cơ.

Cổ tay cầm máu, vết thương nhanh chóng liền lại.

Tây Linh quân không hề quay người, nhưng dường như đã thu hết tất cả vào tầm mắt: “Bao nhiêu năm nay cô chỉ tu luyện thuật Hỏa liệu* thôi sao?”

*Liệu thương bằng lửa

“Phải.” Nhạn Sơ cẩn trọng đáp, “Ngũ linh giới cao thủ đông đúc, Nhạn Sơ có tu thêm mấy trăm năm nữa thì sao? Tháng năm không chờ ai, Nhạn Sơ càng không muốn chờ, năm xưa may mắn được Tây Linh quân tương cứu mới có thể sống sót, nay tập được thuật Hỏa liệu, lúc nguy cấp có lẽ có thể tự cứu được mình.”

Tây Linh quân đáp: “Chiết nguyên* trị thương, đây không phải là thuật lành.”

*Hao tổn nguyên khí để trị thương

Nhạn Sơ nói: “Đa tạ Tây Linh quân nhắc nhở.”

“Dịch chủ, Phủ Liêm công chúa mời người qua đó một chuyến.” Giọng của thị nữ từ xa truyền đến.

“Cô có thể đi rồi.” Thấy nàng cố chấp, Tây Linh quân cũng không khyên nữa, vẫn quay lưng về phía nàng, phẩy tay áo ra hiệu, “Mỗi ngày mười lăm phải trở về cho hoa này uống một chén máu, đừng quên lời hứa của cô.”

Nhạn Sơ bái tạ.

Lúc ngẩng mặt lên thì vách núi và người đều không thấy đâu, còn mình thì đã đứng trong sơn cốc.

Hôn lễ vừa xong, Định vương Vân Trạch Tiêu Tề đưa Phu nhân Lưu Vũ tiến cung tạ ơn, lại thiết yến ba ngày để đáp tạ quan khách, yến tiệc ngày thứ nhất mời các viên khách đến chúc mừng; ngày thứ hai mời thân tộc, Diễm hoàng bất ngờ giá lâm càng tăng thêm vinh dự; ngày thứ ba mời các quan viên trọng yếu trong triều.

Bên ngoài cửa Định vương phủ ngựa xe như nước, Vương phi Phu nhân và các nữ khách cùng đến đều được các bộc phụ* đưa vào Hậu viên, quang cảnh vô cùng long trọng. Tiền sảnh bày yến tiệc lộ thiên, vị trí chủ tọa tạm thời để trống, hai bên bàn tiệc đã có nhiều quan khách, tất cả đang ngồi cười nói với nhau, trong vũ trì ở giữa là mấy chục mỹ cơ đang tấu nhạc, vũ tư yếu điệu.

*Giống như ma ma trong cung

Định vương Vân Trạch Tiêu Tề, cầm bào đai ngọc đang đứng ở trước thềm nói chuyện với mấy vị quan viên, y phục rực rỡ khiến cả người càng thêm anh võ tuấn tú.

Gia tộc đưa hai khách nhân thân hình cao lớn đến: “Ô tướng quân, Chiêu Hằng tướng quân đến.”

Tiêu Tề bước xuống bậc thềm nghênh đón, mỉm cười nói: “Chỉ có hai vị đến thôi sao, Tiêu Tề thật thất vọng quá.”

Tướng quân tóc đen râu ngắn hành lễ trước rồi than: “Vương thượng yên tâm, chuyện đã qua rồi, bên cạnh Vương thượng trăm năm nay không có ai, ta đều thấy cả, ta cũng không phải hạng không thấu tình đạt lý, mấy người họ không đến là do quân vụ bận rộn không dứt ra được, bảo hai người bọn ta thay lời chúc mừng.”

Tiêu Tề gật đầu: “Phía Việt quân phiên Ô tướng quân khuyên giải.”

Hai tướng quân lại hành lễ với hân rồi vào tiệc.

Thấy khách nhân trong danh sách đã đến đủ, Tiêu Tề đang định ra lệnh khai tiệc thì bỗng một gia tộc vội vàng chạy đến báo: “Nam vương, Nam vương phi giá đáo!”

Tiếng đàn ca ngừng lại, các vũ cơ cũng không hện mà ngừng biểu diễn, cảnh tượng náo nhiệt trong phút chốc bỗng trở nên tĩnh lặng như tờ.

Các quan viên có mặt đa phần là thường ngày giao hảo với Định vương, trong đó hơn một nửa là tâm phúc của Tiêu Tề, nghe vậy đều cả kinh, không hện mà cùng nhìn về phía Tiêu Tề.

Tiêu Tề mặt không đổi sắc, đích thân thống lĩnh chúng nhân ra nghênh đón.

Ánh nắng chiếu vào hiên, trên hành lang rộng rãi có mấy người bước ra.

Đi đầu là một Vương gia trẻ tuổi, đầu đội vương quán mặc ngọc*, thân mặc chu bào** to rộng theo hình mặc phụng, tóc đen như mực phản chiếu ánh mặt trời dường như còn sống động hơn cả lông của mặc phụng.

*Mặc: đen như mực

**Chu bào: áo bào đỏ

Đỏ và đen là cách phối màu phổ thông nhất, đơn điệu nhất, nhưng trên người hắn lại trở nên vô cùng hoa lệ.

Bước chân không chậm không nhanh, phục sắc tượng trưng cho thân phận Hoàng tộc tôn quý, trong vườn có nhiều người nhưng tất cả đều chỉ nhìn thấy một mình hắn. Dung mạo tuấn mỹ nổi danh Ngũ linh giới, mày rồng gợi tình, đuôi mắt như mùa xuân, ý cười lẳng đọng trong đáy mắt rõ ràng rất ấm áp, nhưng một nửa các quan viên có mặt lại toát mồ hôi lạnh, ai nấy cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Sự kính sợ này không chỉ do thân phận và phong thái của hắn mà là sự sợ hãi đối với quyền thế.

Nam vương, Nam vương Văn Chu Thành Cầm!

Một nhân vật bá tánh Diễm quốc đều biết, năm xưa Thanh Vân hầu Vân Trạch Tiêu Tề cưới con gái của Việt tướng quân, được sự ủng hộ của Việt quân, giành thắng lợi trong cuộc chiến với Mục Phong quốc, Tiên hoàng bị áp lực nên bỏ ý định truyền vị cho Nam vương, vì vậy đương kim Diễm hoàng mới được kế vị, Vân Trạch Tiêu Tề nhờ đại công này nên được phong làm Định vương, nhưng quyền thế to lớn của Nam vương cả Diễm quốc ai nấy đều biết, dân gian thậm chí có lời đồn rằng “Nửa giang sơn thuộc về Nam vương”, chỉ có Việt quân do Vân Trạch Tiêu Tề chấp chưởng

mới có thể đối kháng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hấn được Diễm hoàng coi trọng.

Quan hệ của Nam vương và Định vương xưa nay như nước với lửa, hơn nữa nhiều năm chưa từng hồi Kinh, hôm nay hấn đột nhiên đến Định vương phủ chúc mừng thật là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Gặp được Tiêu Tề, Nam vương dừng bước trước, nở nụ cười nhìn qua chúng quan khách nói: “Định vương đại hi.”

“Nạp phi chỉ là chuyện nhỏ, lại phiền Điện hạ giá lâm Tiêu Tề thật thấy hổ thẹn.” Tiêu Tề theo lễ chào hỏi, đích thân đưa hấn đến vị trí trên cùng.

“Bốn vương hồi Kinh tấn kiến Hoàng huynh, nghe nói trong phủ đang làm hỉ sự nên đặc biệt đến góp phần náo nhiệt.” Nam vương ngồi vào chỗ thờ dài, “Nhớ năm xưa lúc nghênh đón Định vương phi cảnh tượng cũng không long trọng thế này.”

Lời hấn như vô tâm, nhưng Ô tướng quân và Chiêu Hằng tướng quân bên cạnh đều đồng thời cau mày, xem xét tứ phía.

Cảnh tượng xa hoa này thật vượt qua lễ đón Trắc phi.

“Năm xưa đang lúc giao chiến với Mục Phong quốc, quốc sự phiền nhiễu, nào dám lo đến gia sự.” Tiêu Tề nói, “Nay Bộ hạ quan tâm đến thần tử, kim khâu ban hôn, Tiêu Tề không dám quá tiết kiệm kéo phụ thánh ý.”

Nghe xong những lời này, Ô tướng quân và Chiêu Hằng tướng quân tuy có bất mãn nhưng sắc mặt đã tốt lên.

Nam vương gật đầu nói: “Truyền rằng Định vương phi là trang tuyệt sắc, gần đây nghe nói vị Phu nhân này cũng vô cùng mỹ mạo, lại là người quen cũ của Định vương, lần này Định vương được như ước nguyện thật là có diễm phúc.”

Tiêu Tề đáp: “Chúng tôi đúng là có quen biết, nhưng lời đồn đương nhiên là thêu dệt nhiều, không nên để tâm.”

Nam vương cười nói: “Bổn vương mạo muội đòi chung rượu hỉ rồi, người đâu, dâng lễ vật.”

Mấy thị vệ đáp lời khiêng lên hai rương lớn, mở ra trước mặt mọi người, bên trong đều là kỳ trân dị bảo, quý trọng nhưng không quá mức, Tiêu Tề đứng dậy đáp tạ, sai người khiêng rương xuống, sau đó ra lệnh bày tiệc rượu, lại sai ca vũ giúp vui.

Khai yến, tiếng nhạc tấu lên, không khí cuối cùng cũng được hòa hoãn lại, Nam vương vô cùng hứng thú xem ca vũ, đôi lúc lại lấy ngón tay gõ lên bàn theo nhịp phách, chúng quan khách thấy Tiêu Tề không có biểu hiện gì nên cũng dần dần trấn định lại.

Một gia bộc đi đến bên cạnh Tiêu Tề, cúi đầu nói nhỏ vào tai hắn: “Nam vương phi ở Hậu viên, Phu nhân xin Vương thượng yên tâm.”

Tiêu Tề khẽ cúi đầu, gia bộc lẳng lẳng lui xuống.

Bỗng trong vũ trì, vũ y ba màu như mây phân ra làm hai, ở giữa xuất hiện một mỹ nhân tuyệt sắc.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nhận Sơ

Trong xiêm áo lộ ra chiếc yếm viền vàng, eo đeo đủ các loại trang sức, trên đầu tóc búi cao điểm xuyết trâm hoa vàng phi thúy, trong sự yêu kiều đường ấy lại có ba phần đoan trang, sánh tựa cung phi, như khiến người ta sinh ra ảo giác, dường như chỉ có nàng mới có thể sánh với sự hoa lệ thế này mà không thấy dung tục.

Khăn trắng che mặt chỉ lộ ra đôi mắt phụng long lanh, giữa trán là trang sức vàng có điểm một viên hồng bảo thạch đỏ tươi như máu.

Vũ kỹ cao siêu che lấp đi khuyết điểm là thân hình mỏng manh, eo thon nhẹ lắc, theo tiếng nhạc từ từ xoay chuyển, tay áo dài tung bay dưới ánh nắng, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng thì tất cả mọi người không hẹn mà cùng im lặng thẫn thán dương trong lòng.

Tiêu Tề cũng ngẩn ra, tắt nụ cười nhạt.

Tiếng nhạc dần dần gấp gáp, vũ y tung bay, trong sắc màu sắc sỡ, một chấm trắng như phong tỏa tất cả tầm mắt, lan tỏa khắp vũ trì như bạch điệp xuyên hoa, như tuyết trắng nhẹ bay. Vạt áo như mang một luồng gió đến cho vũ trì, khăn che mặt mỏng khẽ lay động, dung nhan thoáng ẩn thoáng hiện như hoa trong màn sương, như liễu trong màn mưa, mông lung thần bí, khơi gợi tưởng tượng vô hạn.

Lúc này phong cách của khúc nhạc đột nhiên biến đổi.

Chưa chờ chúng nhân phản ứng kịp thì vũ cơ kia dùng một động tác ư mỹ lướt ra khỏi vũ trì, rơi xuống trước mặt Tiêu Tề, hai tay lấy bình rượu trước mặt hẳn. Tư thế không còn quyến rũ nữa mà khí độ đột nhiên trở nên nghiêm trang phóng khoáng, lúc nàng lui ra khỏi giữa vũ trì, các vũ cơ cũng cùng đưa lên một cái khay có nhiều ly rỗng, nàng nâng cao bình rượu, chân ngọc đá nhẹ, rượu lỏng lánh chảy ra vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ trong không trung, vượt qua đầu nàng chảy vào trong ly, không nhỏ ra ngoài một giọt, đây là màn múa hiến rượu khó nhất của Diễm quốc.

Vũ cơ kia bỏ bình rượu trên khay, cầm ly bắt đầu múa, lúc thì nghiêng người đá chân, lúc thì xoay tròn trên mặt đất nhưng rượu trong ly vẫn không tràn ra nửa giọt, tư thế mỹ miều xinh đẹp, ngay cả Nam vương cũng không che giấu sự tán thưởng, nhìn nàng hất đôi mày anh tuấn nâng ly rượu trước mặt thể hiện ý tứ.

Người người đều biết Nam vương phong lưu rất sành bình phẩm ca vũ.

Được danh gia hưởng ứng, sóng mắt vũ cơ khẽ động, như giận như mừng, nâng ly rượu trong tay xoay đến trước mặt từng vị khách, chúng nhân đều hoa mắt nhiều loạn, âm thầm chờ đợi ly rượu rơi đến trước mặt mình, nhưng ai cũng đều hiểu rõ ly rượu này tuyệt đối không thuộc về mình, khó tránh khỏi lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Chỉ có Tiêu Tề ngồi trên chủ vị thần tình có chút bất an một cách kỳ lạ, cuối cùng trở nên trầm lắng khác thường, ánh mắt ngày càng lung lay bất định.

Cuối cùng vũ cơ kia cũng nâng ly dừng trước mặt hẳn, nhẹ ngược phụng nhãn.

Ánh mắt tiếp xúc trong chốc lát khiến Tiêu Tề càng chấn động hơn, lập tức đứng bật dậy!

Chúng nhân đang nhìn cao hứng, nghĩ ly rượu này là muốn chúc mừng chủ nhân, nhưng nào ngờ hấn lại thất thố như vậy, ai nấy không kìm được mà vô cùng kinh ngạc, ngay cả Nam vương cũng bất ngờ nhìn hấn.

Đôi mắt vũ cơ dậy lên ý cười, hơi mang chút bồn chột, nàng lướt ngang qua người hấn dừng trước mặt Nam vương nâng cao ly rượu rồi nhẹ bái xuống.

“Xin Điện hạ nể mặt.” Giọng nói tròn trịa như châu ngọc từ sau khăn che cuện ra, từng chữ rõ ràng.

Nam vương không hề nhận rượu mà hứng thú hỏi ngược lại: “Định vương đại hỉ sao lại để bốn vương giành trước?”

“Dân nữ có thể múa là vì có người thưởng thức, được Điện hạ quan tâm là ước nguyện bình sinh của dân nữ.” Vũ cơ không nhanh không chậm nói, “Huống hồ ly này phải kính quý khách trước mới không thất lễ.”

Nam vương nghiêng mắt nhìn Tiêu Tề: “Thật sao?”

Thấy Ô tướng quân và Chiêu Hằng tướng quân không có dị động, Tiêu Tề khôi phục vẻ bình tĩnh, chậm rãi gật đầu: “Mời Điện hạ.”

Các quan khách cũng gật đầu đồng ý.

Nam vương cười lớn: “Định vương hiếu khách, ngay cả vũ cơ trong phủ cũng vô cùng hiếu ý, vậy thì bốn vương không khách sáo nữa, mời.”

Nói xong hấn đưa tay đón lấy ly rượu uống cạn, sau đó xoay xoay chiếc ly rồi cười hỏi vũ cơ kia: “Nàng tên gì?”

Vũ cơ đáp: “Dân nữ Nhạn Sơ.”

“Nhạn Sơ? Ồ.” Nam vương đặt ly rượu xuống như suy nghĩ điều gì, “Tửu tình cô chằm nhận lai sơ*, tên hay.”

*Tinh rượu gói chiếc chờ nhận đến. Thơ Đỗ Mục =. =

Nhạn Sơ lại bái: “Nếu Điện hạ không chê thì có thể giữ làm nhận bên gói.”

Lời này vừa nói ra chúng quan khách đều ngỡ ngàng, vũ cơ cao cấp như vậy vốn nên nhân lúc thanh xuân mỹ mạo mà tìm nơi nương tựa, Định vương tuy tốt nhưng cuộc sống vô cùng có quy tắc, Nam vương thì khác, nhưng không ngờ nàng lại tự tiến cử mình làm người bên gói trước mặt bao người, còn dám qua mặt chủ nhân, thật là hơi to gan.

Nam vương cũng bất ngờ, nghĩ mình đột nhiên bái phỏng, Tiêu Tề không thể cố ý sắp đặt, vậy nên hẳn bèn tỉ mỉ quan sát nàng.

Tiêu Tề sắc mặt không được tốt: “Người trong phủ vô lễ khiến Điện hạ chê cười rồi.”

Thân ở Định vương phủ lại dám ân cần với Nam vương, chúng quan khách đều than thầm nàng đầu óc không đơn giản, lần này e là phải chịu hình phạt nghiêm khắc, bất giác ai nấy lộ ra vẻ mặt luyến tiếc.

Chỉ có Nam vương cong khóe môi nhìn Nhận Sơ nói: “Không ngờ trong phủ lại có người tuyệt diệu như vậy, Định vương thật may mắn.”

Tiêu Tề lạnh giọng trách mắng: “Còn không lui ra!”

Nhận Sơ không hoảng không loạn nói: “Sao Định vương không hỏi lai lịch của dân nữ trước đã?”

Vũ nương giáo tập vội tiến lên giải thích: “Vương thượng bớt giận, Ý Thu cô nương lĩnh vũ bất cẩn bị thương ở chân, Nhận Sơ cô nương là tạm thời được mời bên ngoài về chứ không phải người trong phủ.”

Nhạn Sơ lại nhìn Nam vương: “Nhạn Sơ vô chủ, Điện hạ cũng không cần lo lắng.”

Thấy nàng dễ dàng giải vây cho bản thân như vậy, chúng quan khách đều kinh ngạc, ngay cả Tiêu Tề cũng ngẩn ra.

Nam vương dường như có hứng thú, khuỷu tay chống lên bàn nghiêng người nhìn nàng: “Hay cho một nữ nhân mặt dày, tuy nàng múa đẹp nhưng bốn vương cũng không phải cần nàng bằng được, nàng cứ nói một lý do xem thử.”

Nhạn Sơ không hề ngập ngừng mà đáp: “Nếu mất Nhạn Sơ Điện hạ ắt sẽ hối hận.”

Nam vương cười nói: “Vậy tức là bốn vương không thể bỏ lỡ nàng sao?”

Nhạn Sơ không đáp mà lại rót rượu dâng lên.

Nam vương nhìn nàng trong chốc lát rồi đưa tay ra nhưng không hề đón lấy ly rượu mà thuận thế nắm cổ tay trắng như tuyết kéo cả người nàng vào lòng mình.

Nhạn Sơ hơi cả kinh, nhưng rồi lập tức cup mắt cười nhẹ: “Điện hạ.”

Hai người lời nói cử chỉ tràn đầy tình ý, nhưng những tình huống thế này vốn là để cho nam nhân tìm vui, thu tặng mỹ cơ cũng là chuyện thường, chúng quan khách đều vô cùng thất vọng, đua nhau nâng ly chúc mừng: “Định vương đại hỉ nhưng lại vun vén mỹ sự của Nam vương điện hạ.”

Nam vương đứng dậy cười nói: “Làm phiến chư vị đã lâu, bốn vương nên về phủ rồi.”

Nhạn Sơ cũng đến trước mặt Tiêu Tề bái biệt: “Mong Định vương và Phu nhân bạc đầu giai lão...”

“Gỡ khăn che mặt của nàng xuống.” Tiêu Tề bỗng ngắt lời nàng.

Lời này vừa nói ra chúng quan khách đều vô cùng chờ đợi muốn xem thử bên dưới lớp khăn là dung nhan tuyệt sắc dường nào mà có thể khiến Vân Trạch Tiêu Tề cũng mất định lực như vậy.

“Dân nữ chỉ đồng ý vào phủ hiến một vũ khúc, còn những chuyện khác xin thứ khó tòng mệnh.” Nhạn Sơ thẳng thừng cự tuyệt, “Nay dân nữ đã là người của Nam vương điện hạ, Định vương muốn xem thì phải có sự cho phép của Điện hạ.”

Tiêu Tề mặt không biểu hiện mà nhìn nàng, bàn tay trong áo dần nắm chặt lại.

Chúng quan khách đều nhìn Nam vương.

“Đã là người của bốn vương thì hai chữ Dân nữ này không còn thuộc về nàng nữa.” Nam vương đưa tay chạm vào lớp khăn che mặt, ngừng lại trong phút chốc rồi bỗng dừng buông xuống, cười nói, “Làm gì có ai muốn chia sẻ dung nhan nữ nhân của mình chứ, khiến chư vị phải thất vọng rồi.”

Chỉ mới nửa ngày mà lời đồn là lan truyền khắp trong Kinh: Trong yến tiệc ở Định vương phủ, Nam vương đích thân đến chúc mừng, giữa bàn tiệc thu được một vũ cơ tuyệt sắc.

Bên ngoài cửa lớn ở Nam vương phủ trong Kinh có hai con hỏa linh thú bằng đá, các thủ vệ mang đao đứng thẳng, cho dù là cao thủ cũng mọc cánh khó thoát, thể hiện sự trang nghiêm khí thế. Một đội nhân mã từ xa tiến đến, năm mươi thị vệ uy vũ cười ngửa đi trước mở đường, ở giữa là mấy cỗ xe ngựa, hai cỗ đi đầu trang hoàng hoa lệ hơn một chút.

Xe dừng bên ngoài Nam vương phủ, Nam vương xuống xe đưa Vương phi chậm rãi bước lên bậc thềm.

Nam vương phi ngàn vạn lần không ngờ rằng đi dự một buổi tiệc mà bên cạnh trượng phu lại có thêm một nữ nhân, hơn nữa nghe nói vũ kỹ siêu phàm, trước mặt nhiều người tự tiến cử làm người bên gối, thiết nghĩ chắc không phải là kẻ an phận, tuy Nam vương phi ghen tuông nhưng trước mặt Nam vương lại không dám biểu hiện quá mức, chỉ cười cười chúc mừng, ra lệnh cho bộc phụ đưa Nhạn Sơ đi nghỉ.

Biết người mới sẽ được sủng hạnh, các bộc phụ nha hoàn tuy xem thường xuất thân của Nhạn Sơ nhưng không dám hà khắc, ngược lại còn cẩn thận mọi điều, bợ đỡ lấy lòng.

Lại một lần nữa lĩnh hội nhân tình thế thái, Nhạn Sơ chỉ cười cho qua, nghiêm chỉnh theo sự sắp xếp của họ, sau khi tắm rửa cũng không hề hao phí tâm tư trang điểm, hai bộc phụ thấy không khuyển được bèn trực tiếp đưa nàng vào tân phòng, trong phòng rõ ràng là được cố ý bài trí, giường nệm đều dùng hỉ sắc, mấy nha hoàn đã đợi bên trong từ lâu.

Nhạn Sơ cũng rất tùy ý, được nha hoàn hầu hạ dùng bữa, sau đó một mình ngồi trên ghế chậm rãi nhấp trà, cho đến khi sắc đêm bao phủ, các nơi trong viện đều lên đèn.

Rèm châu khê động, một thân hình cao cao đi vào, các nha hoàn đều biết điều lui ra.

Vương quán đã được tháo ra, mái tóc dài chỉ dùng một cây trâm mặc ngọc tùy ý cài lại, khiến dung mạo càng trở nên tuấn mỹ quyến rũ. Chu bào hình mặc phụng cũng được cởi ra, thay bằng một áo bào đen tuyền, lộ ra nội y trắng như tuyết, toát lên lãnh ý khó phát giác, tư thế cao cao tại thượng mang lại cảm giác nặng nề.

Đối diện với người đến Nhạn Sơ vẫn đeo khăn che mặt như cũ, vẫn là thần thái lúc ban ngày, không hoảng không loạn mà đứng dậy hành lễ: “Sành nhất là che giấu màu sắc, Điện hạ rất thích hợp với màu đen.”

Nam vương dừng trước mặt nàng, không hề dè dặt lấy nàng nói: “Bốn vương muốn che giấu điều gì?”

“Nhạn Sơ không dám tự tiện suy đoán.”

“Nàng xuất hiện là ép bốn vương đối chọi với Tiêu Tề.”

Đuôi mắt xếch lên, Nhạn Sơ thẳng thừng đáp: “Điện hạ vốn không đối chọi với ngài ấy sao?”

“Nữ nhân vốn không hợp với con đường này, nàng đang đốt lửa thiêu mình.” Nam vương đưa tay, ngón tay cách một lớp vải, không mạnh không nhẹ, vô cùng chậm rãi xoa mặt nàng, cảm nhận đường nét.

Nhạn Sơ để mặc động tác của hắn: “Điện hạ sai rồi, nữ nhân trời sinh đã hợp với con đường này, con dân của Diễm quốc bản tính đều thích đùa với lửa, chỉ cần Điện hạ bằng lòng cầm cờ*.”

*Cờ: quân cờ

Khăn che buông xuống, dung nhan hoàn toàn hiển lộ.

Ngón tay thon dài khựng lại, sau đó từ từ lướt qua bờ má sáng mịn, đôi mắt ưu mỹ, sống mũi tinh tế, đôi môi đỏ thắm, rồi bỗng nhiên bóp lấy cái cằm nhỏ.

Nam vương nhìn nàng một hồi rồi nói: “Đích thực nàng rất thích hợp.”

Nhạn Sơ nói: “Tôi từng nói rồi, Điện hạ không có tôi nhất định sẽ hối hận.”

Lời vừa dứt thì eo bị siết chặt, một cánh tay mang theo sức mạnh không cho phép kháng cự khiến cả người nàng dán chặt vào người hắn.

Cự ly nguy hiểm, cảm giác bị khống chế.

“Đã vào tay bốn vương thì không do nàng làm chủ.” Ánh nến phản chiếu thành một cái bóng lá lướt chuyển động trong mắt, Nam vương cúi đầu nói, “Nàng có từng nghĩ bốn vương chưa chắc sẽ toại nguyện cho nàng không?”

Nhạn Sơ nói: “Mọi vật đều có tác dụng riêng, Điện hạ sẽ không từ bỏ vật có giá trị lợi dụng lớn hơn.”

Nam vương không hề khách khí vớt nàng lên giường: “Giá trị của nàng có lớn hơn hay không thì bốn vương chờ được chứng thực.”

“Đêm nay có lẽ sẽ có quý khách giá lâm.” Nhạn Sơ chậm rãi ngồi dậy mỉm cười, “Chi bằng Điện hạ hãy chờ sau khi gặp quý khách rồi hãy quyết định xử trí Nhạn Sơ thế nào.”

Định vương Vân Trạch Tiêu Tề trong đêm bái phỏng Nam vương, so với việc ban sáng Nam vương đến Định vương phủ tham gia hỉ yến còn khiến người ta khó tin hơn. Trong tiền sảnh của Nam vương phủ, Tiêu Tề ngồi thẳng trên ghế, bên cạnh là một ly trà nóng, sau lưng trái phải có hai thị vệ, ngoài cửa mười mấy thị vệ tay sờ cán đao, đối chọi với thị vệ của Nam vương phủ, không khí vô cùng căng thẳng.

“Điện hạ đã nghỉ ngơi rồi, mời Định vương về cho.”

“Tiêu Tề có việc gấp cầu kiến, nếu Điện hạ cố ý không xuất hiện thì thứ cho ta thất lễ.”

Thấy hắn có ý xông vào, gia bộc vội gọi người ngăn cản.

“Định vương đột nhiên giá lâm, trong lúc vội vã chưa kịp nghênh đón, thất lễ rồi.” Sau bình phong truyền đến tiếng bước chân không chậm không nhanh, không lâu sau, Nam vương từ trong bước ra, thân mặc thường phục.

Tiêu Tề đứng dậy bình tĩnh vòng tay: “Mục đích của Tiêu Tề chắc Điện hạ đã biết.”

Nam vương ra hiệu cho các thị vệ rút lui, mời hấn ngồi xuống rồi tự mình cũng ngồi vào chủ vị, nhìn vào bình phong cười nói: “Có thể khiến Định vương nhớ mãi không quên, Nhận nhi, lần này nàng đặc ý rồi.”

“Điện hạ lại đem thiệp ra làm trò cười rồi!” Một thân hình nhỏ nhắn bước ra, đi đến ngồi trên đùi hấn, vòng tay vào cổ hấn nũng nịu.

Không còn khăn che mặt, dung nhan tuyệt sắc hoàn toàn hiển lộ.

Tiêu Tề biến sắc, lập tức đứng dậy: “Tịch Lạc!”

Nhận Sơ mặt đầy nghi hoặc nhìn Nam vương, Nam vương không hề có động tĩnh mà chỉ buông lỏng tay, ra hiệu cho nàng đứng dậy.

Cảnh tượng trước mắt đồng thời mang đến sự chấn động và vui mừng, nhưng cũng kéo theo nộ hỏa khó nén, Tiêu Tề bước tới vài bước: “Đừng quấy nữa, theo ta về đi!”

Nhận Sơ lảng lảng tránh hấn.

Nam vương thu lại ý cười: “Định vương làm vậy có lý do gì chẳng?”

Tiêu Tề đáp: “Nữ nhân này là một người quen cũ của tiểu vương, khiến Điện hạ chê cười rồi.” Người trong ký ức xuất hiện trong lòng nam nhân khác, nam nhân này còn là đối thủ của hấn nên mới khiến hấn thất thố như vậy.

“Người quen cũ?” Nam vương bất ngờ, quay sang Nhận Sơ hỏi: “Nàng quen Định vương sao?”

Nhận Sơ lắc đầu: “Trước buổi hôm nay Nhận Sơ chỉ là một vũ nữ bình thường, sao dám trèo cao tới Định vương, Điện hạ minh xét.”

“Bất luận nàng có chịu thừa nhận hay không ta cũng không thể để nàng tiếp tục ở lại đây.” Giọng điệu của Tiêu Tề cố gắng dịu dàng lại: “Ta biết nàng oán ta, Tịch Lạc, ta sẽ giải thích với nàng...”

Nhận Sơ kiên nhẫn ngắt lời hắn: “E là Định vương nhận lầm người rồi, tôi không phải là Tịch Lạc gì cả.”

Tiêu Tề nhìn sững nàng: “VẬY... nàng tên gì?”

“Dân nữ Nguyệt Nhận Sơ.”

“Người ta tìm cũng họ Việt*, Việt Ất Sơn Việt thị.”

*Việt và Nguyệt đều đọc là yue

“Định vương lầm rồi.” Nhận Sơ mỉm cười, “Mấy năm trước tôi gặp nạn bị thương ở đầu, không nhớ chuyện trước đây, vì vậy lấy Nguyệt làm họ, Nguyệt của nhật nguyệt, không phải Việt của Việt Ất Sơn.”

Không nhớ chuyện trước đây? Tiêu Tề ngần ra, rồi trầm giọng nói: “Nếu ta đoán không lầm thì trước ngực nàng có vết sẹo do tên bắn, bị thương dưới Hình phong tiễn của Mục Phong quốc.”

“Trên người Nhận Sơ không hề có vết tên bắn.”

“Không thể nào.”

“Nhận Sơ thân phận thấp hèn, quen biết Định vương là việc cầu còn không được, không có lý do gì lại giấu diếm.”

Phải, nếu thật là nàng thì sao gặp hẳn lại có thể giả vờ không quen biết? Với tính tình của nàng thì ít ra cũng tức giận mắng chửi rồi vung đao giết hẳn mới phải. Tiêu Tề trầm mặc chốc lát rồi nói: “Bất luận thế nào ta cũng phải chứng thực, có lẽ nàng trải qua đại biến nên bị mất trí nhớ.”

Nhạn Sơ không tránh khỏi có vài phần tức giận: “Vết tên bắn đích thực là không có, nếu Định vương kiên quyết không tin, lẽ nào muốn đích thân chứng thực hay sao?”

“Định vương nóng lòng nên nhận lầm người, không cần tức giận.” Nam vương an ủi nàng rồi cười nói với Tiêu Tề, “Trên người nàng có sẹo hay không thì tối nay sẽ biết, không cần nóng vội nhất thời.”

Bộ phận nhạy cảm, thời điểm nhạy cảm, hàm ý bên trong thật quá rõ ràng.

Giọng Tiêu Tề lạnh đi: “Nữ nhân này và Tiêu Tề quan hệ không bạc, thứ lỗi không thể chờ được.”

“Định vương làm vậy khiến bốn vương khó xử rồi.” Nam vương tuy nói vậy nhưng không hề tức giận, hẳn suy nghĩ thoáng qua rồi vỗ tay gọi hai nha hoàn vào, “Vết sẹo do Hình phong tiễn gây ra mãi mãi không thể nào xóa bỏ, hai người hãy đưa Nhạn Sơ cô nương vào trong kiểm tra để Định vương yên tâm.”

Tiêu Tề đáp: “Ân tình của Điện hạ hôm nay Tiêu Tề xin ghi khắc.”

Nam vương gật đầu: “Nếu thật là người của Định vương đương nhiên sẽ hoàn trả ngay.”

Không khí không còn gượng gạo nữa, hai người cũng không còn giả vờ ra vẻ khách sáo mà đều tĩnh tâm chờ kết quả, chỉ một lát sau, Nhạn Sơ cùng hai nha hoàn từ trong bước ra.

Nam vương hỏi: “Thế nào?”

Nha hoàn đáp: “Hồi điện hạ, trên người Nhận Sơ cô nương không hề có sẹo.”

Tiêu Tề nói: “Không thể nào!”

“Trong Ngũ linh giới người có tướng mạo tương tự không ít, chỉ dựa vào điều này mà nhận định thì khó tránh hơi khinh suất rồi.” Nam vương trầm ngâm, “Vị cố hữu kia của Định vương trên người còn có đặc điểm gì khác không?”

Tiêu Tề im lặng.

Đặc điểm? Trên người Tịch Lạc có đặc điểm gì hẳn lại hoàn toàn không biết.

Nam vương cười cười kéo Nhận Sơ lại: “Xem ra Định vương không thân thiết với vị cố hữu kia lắm.”

Tiêu Tề nhìn tay hắn, mắt lóe hàn quang như kiếm: “Chuyện liên quan đến thanh danh của Vân Trạch tộc, mong Điện hạ suy xét.”

Nói đến mức này, hắn đã biểu thị rõ ý bất chấp mọi giá, ở bên ngoài lưỡng vương chấp chưởng trọng binh, binh lực trong Kinh cũng đối kháng lẫn nhau, một khi hành động thì tương lai thế cuộc sẽ thay đổi thế nào không ai có thể đảm bảo, nhưng ai cũng biết rằng kẻ được lợi tuyệt đối không phải là mình, thời cơ chưa tới, hai bên đều không muốn chính diện giao phong với đối phương.

“Ồ?” Nam vương nói, “Vây ý của Định vương thế nào?”

Tiêu Tề đáp: “Tiểu vương muốn đưa nàng về phủ.”

Nhận Sơ hơi tức giận: “Định vương hơi quá đáng rồi đó.”

“Yên tâm, bốn vương không cưỡng ép mỹ nhân, Định vương càng không.” Nam vương quả quyết nói, “Bốn vương tạm thời giữ Nhận Sơ cô nương làm khách mấy ngày, mong Định vương sớm ngày tra ra chân tướng, không tiễn.”

Đối phương đã nhượng bộ nên Tiêu Tề cũng biết phải dừng lại, vậy là hẳn đáp “Đa tạ” rồi đưa thị vệ rời đi.

Hai người lại một lần nữa trở về gian phòng tràn đầy hỉ khí, rèm châu đong đưa, nến đỏ rực rỡ, mông lung ám muội, chờ tất cả nha hoàn bên ngoài đều biến mất, Nhận Sơ đích thân rót một ly trà.

Nam vương đón lấy trà để trên bàn, ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi nàng, một lúc sau mới hỏi: “Rốt cuộc nàng là ai?”

Nhận Sơ nghiêm túc đáp: “Dân nữ Nguyệt Nhận Sơ.”

Nam vương nói: “Theo bốn vương biết thì Định vương phi quá cố họ Việt, con gái của Việt tướng quân.”

Thần sắc Nhận Sơ không đổi: “Ồ?”

Nam vương nói: “Nghe nói nữ nhân này tính tình cổ quái, trăm năm trước Tiêu Tề dề thân, điều kiện của nàng là Tiêu Tề cả đời chỉ được cưới một người, Tiêu Tề đồng ý, sau hôn lễ được Việt quân tương trợ, trên chiến trường đánh bại Mục Phong quốc.”

Nhận Sơ nói: “Cũng khiến Điện hạ mất đi vị trí ngài nên có.”

Nhắc đến chuyện giành ngôi thất bại khi xưa nhưng Nam vương không hề tức giận mà tiếp tục nói: “Phụ tử Việt tướng quân bất hạnh chiến tử, Định vương phi ở trong Kinh nghe được tin dữ bèn đích thân ra chiến trường, nhưng cũng bỏ mạng bởi mai phục của Mục Phong quốc, Việt quân

vô chủ, trong lúc quan trọng Tiêu Tề chấp chưởng Việt quân, thành công diệt địch, từ đó Việt quân quy phục Định vương.”

Nhạn Sơ thở dài: “Năm xưa Việt quân uy danh vang dội khắp Diễm quốc, nhưng cả nhà Việt thị lại rơi vào kết cuộc thế này.”

“Nghe nói lúc Định vương phi bị hại Tiêu Tề cũng có mặt, nhưng lúc hạ táng trong quan tài có thi thể hay không thì trừ Tiêu Tề ra người ngoài làm sao biết được?” Nam vương kéo nàng lại gần hơn một chút, như cười như không, “Tiêu Tề hoàn toàn không biết đặc điểm trên người Định vương phi, đây có được coi là một trong những nguyên nhân nàng chọn bốn vương không?”

Nhạn Sơ cười: “Diễm danh* của Điện hạ vang xa, bên cạnh luôn có ong bướm vây quanh, cũng chưa chắc đã nhớ nổi đặc điểm trên người họ.”

*Danh tiếng đào hoa

Giọng điệu Nam vương khẽ trầm xuống: “Nàng có biết hậu quả cười nhạo bốn vương không?”

Nhạn Sơ sụp mắt: “Nhạn Sơ xin nghe Điện hạ xử trí.”

Hai người cùng lăn ra giường.

Bị hấn đè dưới người, trọng lượng và sức mạnh đều không cho nàng cơ hội động đậy, Nhạn Sơ bị khống chế không hề kêu đau, chỉ có tiếng thở nhẹ vô cùng ám muội trong gian phòng yên tĩnh.

Ánh mắt thích thú từ trên cao nhìn xuống như đang thưởng thức con mồi, lộ ra vẻ vừa ý với biểu hiện thần phục của nàng, tay trượt qua cổ ngọc, phủ xuống đỉnh đầu nhấp nhô rồi dừng lại, nhẹ nhàng ấn xuống.

“Bốn vương cũng rất muốn biết ở đây rốt cuộc là có sẹo hay không.”

“Điện hạ có thể kiểm tra xem.”

“Bổn vương lo là sau khi xem rồi sẽ thay đổi ý định.” Nam vương thu tay lại, “Nữ nhân khiến bổn vương hứng thú không nhiều đâu.”

“Điện hạ tuyệt đối sẽ không vì nữ nhân mà thay đổi ý định.” Nhạn Sơ đáp, “Nhạn Sơ tin rằng thứ mà Điện hạ đành lòng vứt bỏ nhất chính là nữ nhân.”

Nam vương nhìn nàng một hồi rồi nói: “Nói đi, nàng muốn gì?”

Nhạn Sơ đáp: “Điện hạ được như ý muốn, Nhạn Sơ cũng được như ý muốn.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trở Về

Tiếng chém giết không ngừng vang lên bên tai, hàn khí băng lạnh bức người, y phục đỏ màu lá phong tung tay trong ánh lửa như một ngọn lửa hừng hực, nữ nhân kia đứng trên vách núi đưa mắt nhìn hăn từ xa xa, phụng nhân vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng trong mắt không có phần nộ, không có thất vọng mà trống rỗng cô tịch.

Vô hình tiễn, máu tuôn trào trước ngực.

Thấy hăn phi thân đến cứu, nàng nhú mày lui về phía sau đến khi chạm phải khoảng không.

Ngọn lửa bị băng tuyết nhấn chìm, khoảnh khắc này từ đó khắc sâu vào ký ức không thể nào xóa nhòa.

Hỗn loạn qua đi, hai mắt đột nhiên mở ra, chữ “Hi” màu đỏ to to trên giường càng thêm chói mắt nhức lòng, kể từ hôm dọn vào gian phòng chính này lần nữa, cảm xúc không còn bình yên như ngày thường. Ký ức chôn giấu trong lòng trăm năm nay lại bị khơi dậy. Hăn biết không chỉ có dung mạo giống vô cùng mà cảm giác đó cũng rất khó giải thích rõ, hăn gần như đã nhận định đáp án này, chỉ chưa thể chứng thực được thôi.

Lưu Vũ bên cạnh chợt tỉnh, nàng vội vã ngồi dậy: “Có trễ giờ không?”

Hăn cười trấn an nàng: “Vừa mới thành thân nên ta không cần thương triều.”

Lưu Vũ lúc này mới thở phào: “Mấy ngày nay thiếp bận đến hồ đồ rồi.”

Hắn ngồi dậy ôm lấy nàng: “Trong phủ nhiều việc, vất vả cho nàng rồi.”

Lưu Vũ nằm trong ngực hắn đáp: “Thiếp không mệt.”

Người trong lòng vẫn dịu dàng như thường ngày, nhưng tim vẫn không thể nào bình yên, hắn gắng sức trốn tránh chuyện xưa, chỉ còn hoảng loạn, chỉ có trống rỗng.

Cuối cùng hắn đẩy nàng ra: “Tuy không thượng triều nhưng hôm nay ta có việc phải làm, cũng nên thức dậy rồi.”

“Vì vũ nữ tên Nhạn Sơ kia sao?”

“Nàng...”

Lưu Vũ chớp mắt nghịch ngợm nhìn hắn: “Chàng khẩn trương đến cô ta như vậy ắt có duyên cớ, không cần giải thích.”

Thông tình đạt lý, thấu hiểu ý người, nữ nhân như vậy làm sao không khiến nam nhân cảm động được? Hắn không nhịn được mà nhíu mày trêu nàng: “Không sợ ta bị mỹ sắc dụ dỗ sao?”

Lưu Vũ căn môi nói: “Chàng sẽ không vậy đâu.”

Bộ dạng thiếu cảm giác an toàn của nàng như vậy khiến hắn thấy rất thương xót, nhưng lúc này hắn bỗng mất đi hứng thú, không an ủi nàng như thường ngày mà chỉ mỉm cười: “Nàng ngủ thêm một lúc đi.”

Lưu Vũ kiên trì đòi thức dậy hầu hạ hắn mặc áo, lại sai nha hoàn lấy điểm tâm tới.

Dùng điểm tâm qua loa, Tiêu Tề vội vã ra khỏi Hậu viên, người của Nam vương đã đợi trong sảnh.

“Nhạn Sơ cô nương vì chuyện tối qua mà tức giận, quyết ý ra đi, Điện hạ không còn cách nào nên đã đưa cô ấy vào cung, vì sợ Định vương nóng lòng nên Điện hạ sai tiểu nhân đến báo một tiếng, mong Định vương lượng thứ.”

Thật ra tối qua lúc Nam vương đồng ý hẳn đã biết sự tình sẽ không đơn giản như vậy, biết rõ mỗi một bước đều bị giăng bẫy nhưng cũng phải chui vào.

Thế cuộc này có liên quan đến nàng không?

Cho người tiễn đi xong, Tiêu Tê nhú mày nói: “Vào cung.”

Trong Ngự hoa viên, Diễm hoàng thiết gia yến tầy trần cho Nam vương vừa trở về, yến hội náo nhiệt hết một canh giờ mới tan. Các Vương gia cáo lui, Nam vương cũng mang thị vệ rời cung hồi phủ, trên hành lang các thị vệ cung nga vội vã tiến vào trên tay bưng bình thanh ngọc, ly thủy tinh bảy màu và chén đĩa, dọn dẹp tàn cuộc.

Một người chậm rãi bước ra khỏi cửa Ngự hoa viên đi về Hậu cung, sau lưng có mấy thị vệ đi theo.

Chu bào to rộng, thắt lưng gấm vàng, đầu đội Hoàng quán Hỏa diệm thạch, gương mặt có ba phần giống Nam vương, nhưng mày thô đậm hơn một chút, mắt nhỏ hơn một chút, niên kỷ cũng lớn hơn, chính là Diễm hoàng Văn Chu Trọng Tiêu.

Thị vệ tâm phúc bên cạnh nói: “Lần này Nam vương muốn ở lâu trong Kinh, sao Bệ hạ lại đồng ý?”

Diễm hoàng nhàn nhạt đáp: “Vương đệ nhiều năm chưa hồi Kinh, Trẫm mong được thủ túc đoàn tụ từ lâu, sao lại không đồng ý.”

Hiện nay Diễm quốc có hai thế lực lớn nhất, nếu mất một thì thế cân bằng sẽ bị phá vỡ, Nam vương dám vào Kinh, ngoài việc tứ môn trong Kinh đều là người của hắn thì chắc hẳn vẫn ý vào sự e ngại của Diễm hoàng, lấy cố tử muội Nam vương phi và Đan phi tình thâm không nỡ ly biệt thật rất thích hợp, nhưng người ở ngay trước mắt cũng chưa chắc là chuyện xấu, nhiều năm nay Tiêu Tề một mình nắm quyền trong Kinh e là sẽ lộng quyền, đây chính là lúc cảnh tỉnh.

Biết hẳn tâm khảm bất nhất, thị vệ vội cười nói: “Vừa rồi kiểm kê lễ vật của Nam vương hiến lên, có chín mươi chín kỳ trân, mấy chục khúc gấm tặng Hoàng hậu và các vị Nương nương, ngoài ra còn có hai mươi mỹ nữ, trong đó có một người đặc biệt, nghe nói là vũ cơ tình cờ thu được trong yến tiệc ở Định vương phủ hôm qua, tài cao tuyệt sắc, Nam vương đặc biệt hiến cho Bệ hạ.”

Chuyện xảy ra ở Định vương phủ Diễm hoàng đã được mật báo từ lâu, nghe xong hắn gật đầu, đáy mắt lóe lên ý cười.

Tỷ tỷ nhập cung liền cưới muội muội, mỗi năm đều theo lệ hiến mỹ nữ, đồ mình không để tâm lại là bảo vật của người khác, có nên nói là lá bài này ban đầu lấy rất hay không.

Diễm hoàng vừa đi về phía trước vừa ra lệnh: “Trong những món đồ đưa đến tùy ý chọn vài thứ thưởng cho Đan phi đi.”

Thị vệ đáp lời rồi lại hỏi: “Có phải đến chỗ Ảnh phi nương nương không?”

Diễm hoàng đáp: “Đi xem tân mỹ nhân của Vương đệ tặng đã.”

Bỗng một thị vệ đến báo: “Định vương cầu kiến, hầu chờ bên ngoài đã lâu.”

Diễm hoàng nhíu mày, quay người chuyển hướng, ra khỏi cửa quả nhiên thấy Tiêu Tề đang đứng trên hành lang, không mang tùy tùng.

Là bằng hữu từng chung hoạn nạn, nay ở trên đỉnh cao quyền lực lại e sợ Quân chủ của mình, trăm năm trôi qua, tất cả đã thay đổi từ lâu. Thấy Diễm hoàng, Tiêu Tề chủ động bước lên hành lễ, Diễm hoàng cũng thân thiết đưa một tay dìu hắn lên, cử chỉ giữa quân thần không thể nào bắt bẻ, hòa thuận khiến người ta ngưỡng mộ.

Tiêu Tề nói: “Thần nghe nói Nam vương điện hạ đã hiến một nữ nhân tên Nhạn Sơ vào cung.”

Diễm hoàng “Ồ” một tiếng: “Tin tức cũng nhanh thật, khanh cầu kiến là vì chuyện này sao?”

Tiêu Tề cúi người nói: “Thần khẩn xin Bệ hạ ban nàng ấy cho thần.”

Diễm hoàng như cười như không nói: “Một nữ nhân mà đáng để khanh khẩn trương như vậy sao?”

Nam vương hiến mỹ nhân quả nhiên mục đích không đơn thuần, theo hồi báo thì hôm qua Tiêu Tề vì mỹ nhân này mà thất thố trước mặt bao người, rồi lại đêm khuya bái phỏng Nam vương, hai chuyện này cũng phù hợp, nhưng chỉ không ngờ Tiêu Tề lại vào cung đòi người.

Tiêu Tề im lặng một hồi rồi nói: “Nữ nhân này vô cùng giống Tịch Lạc.”

“Ý khanh là...”

“Thê tử của thần, nữ nhi của Việt tướng quân.”

Diễm hoàng nghe vậy ngẩn ra: “Vương phi không phải chết dưới tiền của Mục Phong quốc rồi sao?”

Tiêu Tề nói: “Nàng ấy đích thực đã trúng Hình phong tiễn, rơi xuống sông băng, lúc đó thần khổ công tìm kiếm nhưng không thấy, nghĩ rằng nàng không thể nào sống sót, vì để ổn định Việt quân nên mới tuyên bố tin nàng đã chết, bao nhiêu năm nay thần cũng không ngừng âm thầm phái người đi tìm thi thể của nàng nhưng vẫn không có tung tích.”

“Theo như khanh nói thì trong quan tài hạ táng không hề có thi thể.”
Diễm hoàng hiểu ra, thần sắc dần trở nên nặng nề, hẩn chắp tay đi mấy bước, trầm ngâm nói: “Hàn khí của sông băng là đại kỵ của người Diễm quốc ta*, đừng nói là người trọng thương, nếu là khanh e rằng cũng khó sống sót, huống hồ nếu nàng thật là Vương phi, thân phận đủ để dao động Việt quân, sao Vương đệ có thể dễ dàng mang trả?”

*Diễm nghĩa là ngọn lửa

Tiêu Tề đáp: “Nàng là nữ nhân, từ nhỏ ở trong khuê các, mấy vị Tướng quân biết nàng sớm đã bỏ mạng sa trường từ lâu, hiện nay đám người Ô tướng quân lại chưa từng thấy mặt nàng, hơn nữa nàng nói đã mất đi ký ức, Nam vương chắc cũng không có chứng cứ chứng thực thân phận của nàng, đưa nàng vào cung chắc là để thăm dò.”

Sắc mặt Diễm hoàng khẽ dụ đi: “Ý khanh thì sao?”

Tiêu Tề đáp: “Thần không thể để nàng ở lại trong cung.”

Thần thể nhập cung hầu hạ Quân vương sẽ là chuyện cười khắp thiên hạ. Diễm hoàng cũng hiểu sự e ngại của hẩn nên gật đầu nói: “Ngũ linh giới rộng lớn, người có dung mạo tương tự không ít, nếu quả thật chứng thực được nàng là Vương phi thì đối với khanh chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Tiêu Tề đáp: “Dù sao nàng cũng là thể tử kết tóc của thần.”

“Khanh thật là một người đa tình, thôi vậy.” Diễm hoàng cười nhẹ ra lệnh cho thị vệ, “Cho truyền nữ nhân tên Nhạn Sơ kia đến.”

Không lâu sau, quả nhiên có một nữ nhân áo trắng theo thị vệ bước đến.

Nhìn thấy Tiêu Tề, Nhạn Sơ lảng lạng cong khóe môi, bước lên quỳ xuống hành lễ.

Không còn khăn che mặt, dung nhan hoàn toàn hiển lộ, tuy hậu cung ba ngàn, mỹ nhân vô số, nhưng Diễm hoàng cũng nhìn đến ngây người, một lúc sau mới lên tiếng: “Định vương xin Trẫm ban nàng, ý nàng thế nào?”

“Tất cả xin nghe Bệ hạ làm chủ.” Đại sự đã thành, Nhạn Sơ cúi đầu, “Dân nữ đích thực không quen Định vương, Định vương hà tất cưỡng cầu?”

Tiêu Tề làm như không nghe thấy: “Thần xin Bệ hạ thi ân.”

Diễm hoàng im lặng chốc lát rồi cười: “Sao Trẫm lại vì một nữ nhân mà để khanh thất vọng được.” Hắn nhìn Nhạn Sơ nói: “Định vương thương nhớ vong thê, vì nàng có tướng mạo giống Vương phi quá cố nên động lòng, nay Trẫm ban nàng cho hắn, nàng thấy thế nào?”

Nhạn Sơ thấp giọng: “Dân nữ tuân chỉ.”

Tiêu Tề hành lễ: “Tạ Bệ hạ ban ơn, thần cáo lui.”

Diễm hoàng nhìn Nhạn Sơ mấy lần rồi nói: “Định vương là trọng thần đắc lực của Trẫm, nàng phải hết lòng hầu hạ, phân ưu cho Trẫm.”

Nhạn Sơ đáp lời rồi theo Tiêu Tề lui xuống.

Chờ hai người đi xa, Diễm hoàng mới quay lại hướng Hậu cung, thấy sắc mặt hắn dần trở nên trầm ngâm, các thị vệ cũng không dám lên tiếng.

Con đường phủ đá trắng, hành lang hoa cỏ vây quanh. Xa xa là mấy cung nga cùng một phi tử y trang diễm lệ xuất hiện ở cuối hành lang, phi tử kia vô cùng trẻ trung xinh đẹp, da trắng như tuyết, thân hình mềm lại như liễu, gương mặt tựa đóa phù dung, dung nhan quyến rũ, đáy mắt yêu kiều ẩn giấu tia tàn độc, gương cầm vô cùng kiêu ngạo, lúc này nàng đang giận dữ đi về phía này.

Thị vệ vội hành lễ “Ảnh phi nương nương”, Ảnh phi kia cũng cúi người hành lễ.

Diễm hoàng ra hiệu cho nàng đứng lên: “Sao nàng lại ra đây?”

Thấy thần tình hẩn không tốt, Ảnh phi vội thu lại nộ sắc, dúi cánh tay hẩn giận dữ nói: “Thần thiếp nghe nói Nam vương vừa hiến một mỹ nữ tuyệt sắc, đang định đi xem thử, nào ngờ đã bị Bệ hạ triệu đi rồi.”

Diễm hoàng nhíu mày: “Ồ?”

Trò này của nữ nhân hẩn đã thấy nhiều rồi, mấy năm nay mỹ nữ nhập cung vô số, cứ có ai xuất chúng một chút thì đều gặp chuyện, thân là Diễm hoàng chí tôn, mọi việc hẩn đều biết nhưng không có ý nhúng tay vào, nuôi mỹ nhân như rắn rết này bên cạnh xem nàng diễn trò có phải cũng coi như là một lạc thú không?

Thấy hẩn dường như không hề bất mãn, Ảnh phi càng nũng nịu hơn, buông hẩn ra nói: “Thần thiếp không cản trở chuyện tốt của Bệ hạ nữa, thần thiếp hồi cung đây.”

Diễm hoàng cười cười giữ lấy eo nàng: “Trăm cùng về với nàng.”

Ảnh phi ngoảnh mặt: “Bệ hạ đã có người mới rồi, làm gì còn nghĩ đến thần thiếp nữa.”

“Yên tâm đi.” Diễm hoàng nhàn nhạt nói: “Trẫm đã thưởng nàng ấy cho Định vương rồi.”

“Định vương?” Ảnh phi hứng thú thu lại ý giận, dìm lấy hân cố nén niềm vui: “Đâu có lập công gì tại sao lại thưởng, thiếp thấy hân ý được Bệ hạ coi trọng nên hành sự ngày càng hỗn xược rồi.”

Thị vệ tâm phúc bên cạnh cũng xen vào: “Chẳng phải sao, vừa rồi còn nhập cung xin Bệ hạ thưởng tân mỹ nhân cho hân, tuy nói là Bệ hạ quan tâm đến thần tử, nhưng quân là quân, thần là thần, tự cổ chỉ có Bệ hạ khai ân ban thưởng chứ làm gì có đạo lý thần tử chủ động đòi người? Truyền ra ngoài thì hồng mất quy tắc.”

“Hân ngang nhiên đòi người với Bệ hạ sao?” Ảnh phi vội nói, “Nghe nói tối qua hân bái phỏng Nam vương, Bệ hạ không thể không lưu tâm.”

Ý cười lạnh lùng lóe lên trong mắt, Diễm hoàng bực bội đưa tay: “Chuyện có nguyên do, lần này cũng không thể trách hân, các người không cần nói nữa, Trẫm tự có đạo lý.”

Nữ nhân vì thù oán riêng mà gieo rắc sóng gió nhưng cũng không đủ để ảnh hưởng đến phán đoán, bây giờ thế lực do hân đích thân gây dựng không thể nào đối chọi với Nam vương, cần phải lôi kéo Tiêu Tề, còn lựa chọn thế nào để duy trì vinh quang và địa vị của Vân Trạch tộc Tiêu Tề ắt sẽ tự hiểu, hiện nay là cục diện Tiêu Tề cùng Nam vương khống chế lẫn nhau, hân cũng không làm được gì, chỉ là nhượng bộ giữa quân thần mà thôi, nếu khinh suất động vào Tiêu Tề để Việt quân bất mãn thì sự tình sẽ phiền phức.

Tâm trạng Diễm hoàng tốt lên, cố ý nói: “Cũng trùng hợp thật, nghe nói nữ nhân này dung mạo rất giống Định vương phi quá cố.”

Đề cập đến chuyện xưa, thần sắc Ảnh phi bèn không tự nhiên lắm, lập tức đổi chủ đề.

Còn lúc này Nhạn Sơ đã theo Tiêu Tề xuất cung, lên xe về phủ. Định vương phủ được xây trên mảnh đất cũ của Thanh Vân hầu phủ khi xưa, cùng một địa điểm nhưng quy mô khí thế hoàn toàn khác nhau. Trăm năm, không biết là cố ý hay vô tình, hạ nhân nha hoàn trong phủ đều được thay đổi, không ai biết đến Vương phi cũ, đương nhiên cũng không để ý ai giống ai, ánh mắt kinh ngạc thì lại rất nhiều.

Đối diện với kết quả trước mắt Nhạn Sơ rất vừa ý.

Việt Tịch Lạc dù sao cũng là Chính thê được hãnh mai mỗi đàn hoàng rước về, quân thần cộng thê*, trầm ổn như Tiêu Tề cũng không thể cho phép Vân Trạch gia trở thành trò cười như vậy, dù biết bị giáng bầy nhưng vẫn chịu điều tiếng vượt quyền mà vào cung đòi người. Nhưng chuyện nhỏ này qua muôn lời đồn thổi cũng đủ để giáng một đòn vào quan hệ quân thần đang nhạy cảm.

*Quân thần chung vợ

Nhiều thêm một quân cờ cũng sẽ làm loạn tiết tấu.

Lưu Vũ đã nghe nói Tiêu Tề hồi phủ từ lâu, cố ý chờ ở cửa Hậu viên, thấy hãnh đến bèn ra nghênh đón, Tiêu Tề nhìn Nhạn Sơ bên cạnh rồi gật đầu với nàng.

Phát giác hãnh không nồng nhiệt như thường ngày, Lưu Vũ nghi hoặc rồi lập tức biến sắc nhìn Nhạn Sơ, suýt chút nữa đứng không vững, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Cô ta... cô ta là...”

Tiêu Tề vội đưa tay dìu lấy nàng.

Nhạn Sơ cười nói: “Tân phu nhân cũng quen biết Vương phi sao?”

Sắc mặt trắng bệch, Lưu Vũ hoảng loạn nhìn sang Tiêu Tề, Tiêu Tề nắm tay nàng trầm giọng nói: “Đây là Nhạn Sơ cô nương được Bệ hạ ban cho.”

“Thì ra là vậy.” Lúc này Lưu Vũ mới định thần, nhưng ánh mắt vẫn nghi hoặc bất định.

Thấy Nhạn Sơ đứng đó không có phản ứng, nha hoàn Quản sự Nghệ Như nhắc nhở: “Đây là Phu nhân.”

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng nhưng chỉ xem xét bốn phía.

Có mặt Tiêu Tề, Nghệ Như không dám thể hiện oai phong như thường ngày dạy dỗ hạ nhân nha hoàn, chỉ lên giọng: “Theo quy tắc trong phủ thì phải hành lễ với Phu nhân.”

“Nhạn Sơ mới vào phủ, thân phận chưa định, không biết nên hành lễ thế nào.” Nhạn Sơ khẽ nhếch môi, “Cường bức nữ nhân đã là không hợp lễ, Định vương còn muốn tôi phải hành lễ của hạ nhân nữa sao?”

Cho dù không phải hạ nhân nhưng địa vị cũng không thể nào cao hơn Phu nhân, chúng nha hoàn bộc phụng đều nhìn Tiêu Tề, thấy hần không có chút gì tức giận nên càng kinh ngạc hơn.

Tiêu Tề thấy rõ tất cả những mĩa mai bên trong đôi mắt phụng kia.

Nếu nàng quả thật là Tịch Lạc thì chính là thê tử kết tóc của hần, là Vương phi của hần, làm sao có thể để nàng hành lễ với Trắc thất được? Nàng đã liệu trước được mình nhất định sẽ thắng ván này.

Nữ nhân này vừa thông minh vừa mưu mẹo, hoàn toàn khác biệt với người trong ký ức, càng khiến hần không dám khăng định.

“Nhạn Sơ cô nương là khách quý, không cần đa lễ.” Cuối cùng Tiêu Tề cũng mở miệng, dặn dò Nghệ Như, “Đưa Nhạn Sơ cô nương đến Phong viên nghỉ ngơi, sắp xếp người hầu hạ chu đáo.”

Nghệ Như vâng lời, Nhạn Sơ cũng không đáp tạ mà đi theo ngay.

Bốn phía một mảng tĩnh lặng, Tiêu Tề ôm lấy Lưu Vũ đang ngây người, nhẹ giọng nói: “Nàng không cần lo lắng, có ta đây.”

“Phải, Việt Tịch Lạc đã chết từ lâu rồi, không thể trở về được.” Lưu Vũ tự mình lẩm bẩm như đang an ủi chính mình, sau đó lại hoảng hốt nói, “Nhưng cô ta quá giống, còn chàng áy náy với Việt Tịch Lạc, nên mới muốn cô ta...”

“Vũ nhi!” Tiêu Tề ngắt lời nàng, “Sao ta lại hồ đồ như vậy được?”

Lưu Vũ vội khẩn cầu: “Vậy đưa cô ta đi đi, tặng cho Nam vương không được sao?”

Tiêu Tề nói: “Hôn lễ của chúng ta quá long trọng, Lư Sơn lão tướng quân vô cùng bất mãn, đám người Ô tướng quân lại kính trọng ông ấy nhất, ta không thể không có biểu hiện gì.”

Lưu Vũ hiểu ra, ôm lấy eo hắn: “Là thiệp liên lụy chàng rồi.”

Tiêu Tề đáp: “Ta sẽ dung túng cho nàng ấy đôi chút.”

Lưu Vũ cuối cùng cũng mỉm cười: “Dù sao cô ta cũng không phải là Việt Tịch Lạc, thiệp không sao.”

Không phải là mùa lá phong đỏ, lá mới mọc đều là màu xanh, non mềm mát mắt, cả Phong viên tràn đầy sinh cơ xanh tươi, vết gỉ trên cửa cho thấy nơi đây bỏ trống đã nhiều năm, nhưng cũng may là lúc xây Vương phủ không bị dỡ bỏ.

Lá phong phủ kín cái hồ nhỏ, bên hồ là một tòa tiểu lâu tinh tế.

Chờ nha hoàn dọn dẹp phòng xong Nghệ Như mới đưa Nhận Sơ vào.

Trong phòng bài trí hơi cũ kỹ nhưng không kém phần tinh tế, cửa sổ hướng về phía Nam, đưa mắt nhìn có thể thấy được rừng phong và hồ nước

bên ngoài, trên tường treo một bức Văn phong đồ, trên tấm rèm được gạt qua một bên cũng là lá phong đỏ, phàm là những đồ gỗ khắc hoa đều là hình lá phong, có thể thấy được sở thích độc đáo của chủ nhân cũ.

Nhạn Sơ không nghĩ gì mà bước đến trước cửa sổ, sai các nha hoàn đổi những vật trang trí cũ, chỉ vẽ cách bài trí mới.

Nghệ Như thấy vậy cười lạnh nói: “Chẳng qua là một vũ nương thấp hèn thôi mà cũng ngông cuồng, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, Vương thượng dung túng cô là vì nể mặt Vương phi quá cố, địa vị của Phu nhân trong lòng Vương thượng ngay cả Vương phi cũng không bằng, ta khuyên cô đừng nên vọng tưởng, an phận một chút đi, học những quy tắc trong phủ để khỏi phải xấu mặt.”

“Nói xong chưa?” Nhạn Sơ ra hiệu cho nha hoàn bên cạnh rót trà.

Bị nàng xem thường, Nghệ Như đỏ bừng mặt, nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện càng khiến nàng ta không ngờ.

Một cái tát thật mạnh ập tới, trong phòng vang lên tiếng gió rít.

Nghệ Như ôm mặt, tay chỉ vào nàng: “Cô...”

“Buông lời bất kính, đây chỉ là trừng phạt nhẹ.” Nhạn Sơ ngồi trên ghế cầm lấy ly trà, “Người phải nhớ lấy, ta là người Bộ hạ ban cho Định vương, cho dù là Vũ nương cũng cao quý gấp trăm lần nha hoàn nhỏ nhoi như người, sĩ nhục ta chính là sĩ nhục Bộ hạ, tội danh này Định vương cũng gánh không nổi đâu, hôm nay tha cho người, sau này trí nhớ phải tốt một chút.”

Thân là tâm phúc của Lưu Vũ, chưa từng bị kẻ khác đánh bao giờ, Nghệ Như nghiêng răng ra lệnh cho nha hoàn: “Còn không tát trả cho ta, cho cô ta biết ta là ai!”

Nhận Sơ làm như không nghe thấy, cầm ly trà thối nhẹ.

Không ngờ nàng lại trấn định như vậy, các nha hoàn ngập ngừng không dám tiến tới.

Nghệ Như tức giận: “Đây là thay Phu nhân dạy dỗ cô ta, lẽ nào còn muốn đích thân ta ra tay sao?”

Một nha hoàn có ý lấy lòng, quả nhiên bước tới đoạt lấy ly trà vút xuống đất, tát Nhận Sơ một cái rồi lên giọng nói: “Nghệ Như tử tử là người hầu hạ trước mặt Phu nhân, cô dám động vào tử ấy tức là không coi Phu nhân ra gì!”

Nhận Sơ cười nhạt.

Ngu xuẩn.

“Vương thượng!” Ngoài cửa lúc này vang lên tiếng nha hoàn, sau đó là tiếng vén rèm, Tiêu Tề bước vào, Nghệ Như tức tốc thu lại nộ khí, đưa các nha hoàn tới hành lễ.

Nhận Sơ vẫn ngồi trên ghế, khẽ nghiêng mặt nói: “Định vương đến giải quyết hậu sự sao?”

Nhìn mảnh vụn của ly trà, Tiêu Tề khựng lại rồi tầm mắt rơi trên gương mặt còn in dấu tay kia, sắc mặt lập tức âm trầm: “Là ai?”

Thấy chuyện không hay, Nghệ Như hung hăng giải thích: “Cô ta buông lời mạo phạm Phu nhân...”

Tiêu Tề nghiêng người hỏi lại: “Là ai?”

Nghệ Như không dám lên tiếng nữa, nha hoàn ban nãy ra tay cũng giật mình quỳ xuống xin tha.

Tiêu Tề nói: “Lôi ra ngoài đánh năm mươi trượng.”

Nghệ Như thở phào, chỉ âm thầm ra hiệu cho nha hoàn kia tạ ơn nhận phạt, định là chút nữa sẽ cầu xin Lưu Vũ.

Nào ngờ Nhận Sơ bỗng cười nói: “Định vương khoan dung quá, thôi đi vậy.”

Tiêu Tề lập tức nói: “Đánh một trăm trượng, bán làm quan kỹ.”

Cuối cùng cũng hiểu vận mệnh của mình chỉ nằm ở một câu nói của đối phương, nha hoàn không kìm được sợ hãi mà liên tục xin tha, thấy Tiêu Tề không đáp, nàng ta càng thêm hối hận, quỳ gối khóc lóc đi đến trước mặt Nhận Sơ, không ngừng dập đầu xin tha, đôi lúc lại đưa mắt nhìn Nghệ Như mong nàng ta giúp đỡ.

Nhận Sơ điềm nhiên ngồi trên ghế không có hành động gì.

Diễn tuồng thâm tình cũng phải trả giá, lúc này có không ít con mắt dán vào Định vương phủ, Vân Trạch Tiêu Tề, người có thể dung túng đến mức nào đây?

Lúc này Nghệ Như nào còn dám lên tiếng, chỉ im lặng không nói.

Tiêu Tề vẫy tay, chúng nhân càng không dám chậm trễ, bước tới lôi nha hoàn kia đi.

“Không phải nô tỳ, là cô ta!” Nha hoàn kia không màng gì nữa, chỉ vào Nghệ Như khóc la, “Là cô ta kêu nô tỳ đánh, Vương thượng tha mạng!”

Chạm phải tầm mắt Tiêu Tề, Nghệ Như rùng mình, lập tức cúi đầu chủ động nhào đến quỳ xuống trước mặt Nhận Sơ: “Nghệ Như có mắt không trông, xin Nhận Sơ cô nương đại nhân đại lượng tha cho tôi lần này đi.”

Nhận Sơ đưa mắt nhìn Tiêu Tề.

Tiêu Tề nói: “Cô ta đã biết sai...”

Nhận Sơ ngắt lời: “VẬY CỨ XỬ TRÍ NHƯ THƯỜNG ĐI.”

“Tôi không dám nữa, cô nương tha mạng!” Nghê Như sợ toát mồ hôi lạnh, dập đầu xuống đất: “Nghê Như từ nhỏ hầu hạ Phu nhân, xin Vương thượng nể mặt Phu nhân!”

Tiêu Tề im lặng trong chốc lát rồi nói: “Có thể đổi cách xử trí khác không?”

Nhận Sơ nói: “Cô ta thay Phu nhân giáo huấn tôi, tôi muốn đánh trả Phu nhân lẽ nào Định vương cũng để tôi đánh?”

Tiêu Tề nhìn nàng nói: “Không được quá đáng.”

“Nghe nói địa vị của Phu nhân ngay cả Vương phi cũng không bằng, Nhận Sơ nào dám so với nha hoàn của Phu nhân.” Nhận Sơ nhìn Nghê Như cười nói: “Định vương cho rằng tôi quá đáng vậy cứ tự mình xử lý là được, hà tất để tâm đến thái độ của tôi? Nếu đã không có năng lực giữ gìn công chính vậy đừng nên làm ra vẻ công chính, muốn được Nhận Sơ cảm kích không dễ đâu.”

Lời nói câu nào cũng mỉa mai nhưng Tiêu Tề không tức giận: “Đánh hai trăm trượng, tạm cách chức Quản sự.”

Sắc mặt Nghê Như trắng bệch, tạ ơn rồi lui ra nhận phạt, mảnh vỡ nhanh chóng được quét dọn sạch sẽ, trên bàn lại có ly trà mới, các nha hoàn cũng lục tục lui ra ngoài cửa.

Tiêu Tề thu lại tầm mắt, chỉ thấy Nhận Sơ ngồi đó lạnh lùng nhìn tất cả, khóe môi vẫn nở nụ cười nhạt như thường.

Ngoài tính tình thì người trước mắt dường như hoàn toàn trùng khớp với bóng dáng trong ký ức, vị trí ngồi giống nhau, dung mạo giống nhau, lá phong ngoài cửa sổ tuyệt mỹ như tranh vẽ.

Trái tim cũng theo đó mà mềm đi.

Dung túng có thể có rất nhiều lý do, nhưng lúc này hẳn muốn chứng thực một chuyện.

Cuối cùng Tiêu Tề mở miệng nói: “Là ta khiến nàng chịu thiệt thòi.”

Nhận Sơ nói: “Ai dám mạnh tay đánh tâm phúc của Phu nhân chứ, nếu Định vương thật không muốn để tôi thiệt thòi thì đã không thiên vị.”

Sắc trời bên ngoài cửa sổ dần bị mây bao phủ, gương mặt anh tuấn cũng âm đạm theo, Tiêu Tề nói: “Màn múa hiến rượu hôm qua chứng tỏ nàng từng luyện võ, cô ta vốn không thể đánh được nàng, nhưng nàng lại cố ý nhận cái tát đó.”

Nhận Sơ vỗ tay nói: “Quả nhiên không giấu được Định vương.”

Thấy động tác quen thuộc, thần sắc Tiêu Tề trở nên dịu dàng, hẳn đưa tay muốn kéo lấy nàng: “Tịch Lạc.”

“Dân nữ đa tạ Định vương bảo bọc.” Nhận Sơ chủ động đứng dậy đáp tạ, vô tình tránh đi vài bước.

Tiêu Tề chậm rãi rút tay về sau lưng: “Là ta thất thố, đã coi nàng là nàng ấy.”

Nhận Sơ khách sáo giả tạo tán thưởng: “Định vương thâm tình.”

“Không, ta có lỗi với nàng ấy.” Tiêu Tề nhìn ra cửa sổ nhẹ giọng nói: “Năm xưa ta vì cứu Lưu Vũ đã khiến nàng ấy trúng tên rơi xuống sông băng, nàng ấy... là do ta hại.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tàn Hoa Và Thăm Dò

Đêm, chiến trường hỗn loạn tàn khốc. Gió thổi phần phật, cát bụi mù mịt, sông băng cuộn cuộn, tiếng binh khí va chạm nhau, gặp phải phục binh, mất đi địa lợi, đại quân của Diễm quốc đội ngũ hỗn loạn. Ánh lửa ngợp trời, tên bay như sao băng, mang theo tiếng rít xé gió nhằm vào nàng mà bắn tới, sự xuất hiện bất ngờ của Lưu Vũ khiến hãn không kịp nghĩ đã thay đổi phương hướng.

“Phu nhân và Định vương quen biết từ trước sao?” Nhạn Sơ kinh ngạc, lộ ra nụ cười mỉa mai nhưng lạnh lùng, “Uống cho tôi coi Định vương là quân tử trong số nam nhân, thì ra cũng vẫn ở ngoài vụng trộm.”

Tiêu Tề chớp lấy bàn tay ngọc mềm mại trên vai, ngăn cản động tác của nàng: “Năm đó lúc ta và Mục Phong quốc giao chiến đã bất cẩn trúng kế, thân mang trọng thương, là Lưu Vũ đã cứu ta, hai người đã quen biết trước. Điều kiện của Tịch Lạc là muốn ta đời này chỉ cưới một người, Lưu Vũ vì ta mà cam nguyện chịu thiệt, chờ tròn một trăm năm, nàng ấy không hề xấu xa như nàng nghĩ.”

“Câu chuyện của Định vương và Phu nhân rất cảm động.” Nhạn Sơ nói, “Nhưng Định vương đã thích Phu nhân tại sao còn đồng ý với Vương phi?”

Tiêu Tề im lặng, tay cũng vô lực buông ra.

Nhận Sơ hiểu ra: “Vì Việt quân à? Lúc Tiên đế tại vị chuyện lập Thái tử do dự không quyết, cuộc chiến với Mục Phong quốc có thể thắng hay không chính là mấu chốt, Việt quân thần dũng, Bệ hạ và Định vương muốn có được sự ủng hộ thì liên hôn là cách tốt nhất.”

Bị ép phải cưới nữ nhân mình không yêu, dù sao nam nhân cũng sẽ thấy sỉ nhục phản cảm, huống hồ còn là vì muốn giành được sự ủng hộ của nhà vợ.

Nhận Sơ than: “Vương phi thật là bất hạnh.”

“Thân trong đại cuộc, rất nhiều chuyện không thể tự chủ.” Tiêu Tề gian nan lên tiếng, “Là ta đã phụ nàng ấy.”

Nhận Sơ dường như cũng thất vọng: “Chỉ cưới một người, đối với nam nhân thì có thể đồng ý điều kiện như vậy cũng đã là hiếm có, chẳng trách Vương phi lại chọn Định vương, tiếc là phụ tử Việt tướng quân vì vậy mà chiến tử sa trường, lòng Định vương lại có người khác, nếu biết cái giá đắt như vậy Định vương phi chắc thà chọn Nam vương thê thiệp thành đàn.”

Yêu hẳn thật không đáng, nàng có hối hận không? Tiêu Tề không hề có biểu hiện gì mà gật đầu: “Không sai, là ta đã sơ suất, để kẻ khác trà trộn vào quân doanh đánh tráo mật thư, khiến viện quân đến trễ, phụ tử Việt tướng quân gặp nạn, nàng ấy vì báo thù nên mới theo ta xuất chinh, ta có lỗi với nàng ấy.”

Nhận Sơ vội hỏi: “Là ai đã tráo mật thư? Có bắt được không?”

Tiêu Tề im lặng chốc lát rồi nói: “Là gian tế của Mục Phong quốc.”

Khóe môi cong lên, một nụ cười mỉa mai lướt qua, Nhận Sơ nhẹ giọng: “Vậy Định vương hi vọng tôi là Vương phi hay không phải?”

“Đương nhiên hi vọng là phải.” Ánh mắt khẽ sáng lên, hai tay Tiêu Tề giữ chặt vai nàng, “Tịch Lạc, là nàng sao?”

Nhạn Sơ không đáp mà hỏi lại: “Phải thì sao, không phải thì đã sao?”

“Nếu thật sự là vậy, ta đương nhiên sẽ khôi phục danh phận của nàng.”

“Vậy Định vương xử trí Phu nhân thế nào?”

Tiêu Tề ngần ra, chậm rãi di chuyển tầm mắt: “Lưu Vũ là được Bộ hạ ban hôn, đã rước qua cửa, nàng ấy không cầu gì nhiều, ta hi vọng nàng có thể cho nàng ấy một vị trí.”

Im lặng.

“Tịch Lạc?” Giọng nói nhẹ bằng mang ý khẩn cầu, khẽ lộ một tia căng thẳng.

“Tôi cũng hi vọng tôi là Vương phi.” Nhạn Sơ thở dài mỉm cười, “Nhưng tiếc là tôi thật không nhớ.”

Thấy hẳn muốn nói, nàng lập tức che miệng hẳn: “Đại thù đã báo, Việt tướng quân cũng đã nhắm mắt, Việt quân bây giờ đã thuộc về Định vương, Định vương hà tất để người chết ràng buộc bản thân, nếu Định vương còn tình ý với Vương phi thì Nhạn Sơ không ngại làm thế thân.”

Thắt lưng trên eo lạng lẽ được cởi bỏ.

Gió thổi vào, y phục mỏng manh từng tầng từng tầng trượt qua eo, da thịt tinh tế ngày càng hiển lộ nhiều hơn, trắng như ngọc, sáng bóng mê người, vừa lọt vào mắt đã dâng lên xúc cảm.

Khi thân thể sắp hoàn toàn hiện ra thì Nhạn Sơ chợt dừng động tác, mắt phụng nghiêng nghiêng nhìn hẳn.

Ánh mắt dần trở nên mờ lung, Tiêu Tề ngáp ngừng, tay từ từ trượt xuống.

Trong gian phòng tĩnh lặng, tiếng hơi thở rõ ràng lọt vào tai, hai đỉnh núi cao vút theo đó mà phập phồng không ngừng, khe hở thoáng ẩn thoáng hiện, tràn đầy mê hoặc, một sự mê hoặc khiến nam nhân khó mà kháng cự.

Trong ký ức không hề có mảnh ghép nào liên quan đến thân thể này, Tịch Lạc, Việt Tịch Lạc chưa bao giờ mặc loại y phục hoa lệ phức tạp này, càng chưa hề có những lúc động tình lãng lơ như vậy, nàng quen mặc y bào rộng rãi thoải mái tập luyện Việt gia đao pháp, xinh đẹp mà gọn gàng và đơn giản, nhưng bản thân nàng lại không biết, cũng không quan tâm, đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến hấn cảm kích nàng, thích nàng nhưng lại không chọn nàng, nàng yêu hấn, nhưng vậy vẫn không đủ, một nữ nhân nếu vô cùng yêu một nam nhân thì không thể nào không để tâm đến dung mạo và thân thể của mình, còn Lưu Vũ lại làm được như vậy.

“Tịch Lạc?”

Ngón tay khẽ dùng lực, phục sức cuối cùng được kéo xuống. Thân trên hoàn mỹ như hiện ra từ trong không trung, rực rỡ như hoa quỳnh mới nở.

Trong khoảnh khắc hấn đang ngạc nhiên thì Nhận Sơ đã kéo áo ngoài lên: “Định vương nhìn rõ chưa?”

Tiêu Tề buông tay lùi lại vài bước: “Ta thật sự... muốn biết có phải nàng ấy còn sống không.” Giọng hấn toát lên ý có lỗi, ẩn giấu một tia thất vọng.

“Trên người Nhận Sơ không có vết tên bắn, khiến Định vương phải thất vọng rồi.” Chỉ trong chốc lát Nhận Sơ đã chỉnh trang xong y phục, không còn chút lãng lơ, nụ cười nhẹ toát lên khí chất đoan trang. “Nhận Sơ không ngốc như vậy, chưa bao giờ lãng phí thời gian cho những người không đáng, đặc biệt là sau khi nghe xong chuyện của Vương phi thì càng không

muốn ở đây nữa, nếu không chỉ cần Phu nhân nói một câu thì Định vương sẽ xử trí tôi cũng không chừng.”

Tiêu Tề nói: “Lưu Vũ xưa nay rất lương thiện, chỉ là...”

“Chỉ là nữ nhân ai cũng biết ghen.” Nhạn Sơ nói, “Nay đã chứng thực tôi không phải là Vương phi, Định vương sẽ để tôi đi chứ?”

Người được ngự ban lại bị vứt bỏ sẽ truyền ra lời đồn thế nào đây? Huống hồ đám người Ảnh phi sẽ gieo rắc sóng gió. Tiêu Tề không trực tiếp trả lời, ánh mắt bình tĩnh trở lại: “Chỉ dựa vào vết tên bắn thì khó lòng chứng thực, có lẽ ta nhớ lầm, khi sự việc còn chưa xác định thì nàng hãy yên tâm ở lại đi.”

Nhanh như vậy đã biết vật nào cũng có giá trị rồi sao? Nhạn Sơ sờ hình lá phong trên cửa sổ, thay đổi chủ đề: “Đây là nơi xưa kia Vương phi ở sao?”

Đối thoại thường ngày khiến không khí hòa hoãn trở lại, Tiêu Tề nhìn lá xanh ngoài cửa một hồi rồi mới gật đầu: “Nàng ấy thích lá phong, hỏi nguyên nhân thì ngay cả nàng ấy cũng nói không rõ.”

Mười mấy ngày ngắn ngủi thôi mà lời đồn đã lan truyền khắp Kinh thành, Định vương vừa thu được một mỹ nữ tuyệt sắc, dung mạo vô cùng giống với Vương phi quá cố, Định vương vô cùng dung túng, thậm chí để tân Phu nhân thiết thòi, khiến trên dưới trong phủ đầy lời oán thán.

Mây đen tầng tầng trên đỉnh đầu, Nhạn Sơ ngồi trong đình giữa lòng hồ, mặc kệ bộ dạng cẩn thận dè dặt của đám nha hoàn.

Đóng vai này tuy là bất lợi với bản thân, thậm chí còn có nguy hiểm, nhưng tin tức từ phía Lư Sơn lão tướng quân chắc đã bị Vân Trạch Tiêu Tề khống chế, muốn tìm tung tích của ông ấy thì cần phải có biểu hiện phối hợp.

Tiêu Tề bước lên cầu, theo sau là một đại nha hoàn.

Mấy ngày nay Nhạn Sơ cũng khép mình đi nhiều, chủ động đứng dậy hành lễ.

“Đây là...” Không chờ Tiêu Tề lên tiếng, nha hoàn theo sau hẳn đã lộ ra vẻ mặt kinh hi nhào đến quỳ trước mặt Nhạn Sơ, “Vương phi nương nương!”

Nhạn Sơ khó hiểu nhìn Tiêu Tề.

Nha hoàn ngược gương mặt đầy nước mắt, nhắc nhở nàng: “Nương nương không nhận ra nô tỳ sao? Là nô tỳ đây! Nô tỳ là Hồng Diệp!”

“Nha hoàn hồi môn của nàng ấy, Hồng Diệp.” Tiêu Tề ra hiệu cho hồng Diệp đứng dậy, “Đây là Nhạn Sơ cô nương hôm nay ta muốn người gặp.”

Hồng Diệp ngạc nhiên: “Nhạn Sơ cô nương?”

Nhạn Sơ xem xét nàng ta.

Phản ứng được là mình nhận lầm người, vẻ mặt Hồng Diệp khó tin, ngơ ngác nhìn nàng một hồi rồi mới cúi đầu nói: “Dung mạo của cô nương quá... quá giống với Vương phi, nên nô tỳ mới không tìm được... Cô nương lượng thứ.”

Nhạn Sơ chỉ cười.

Tiêu Tề nói: “Từ nay người ở lại Phong viên hầu hạ Nhạn Sơ cô nương đi.”

Hồng Diệp đáp một tiếng rồi đứng dậy chùi nước mắt.

Nhạn Sơ quay người về phía Tiêu Tề: “Tôi muốn xuất phủ đi dạo.”

Kinh thành của Diêm quốc, phồn hoa nhưng không mất vẻ dân dã, nhìn mây đen trên trời ngày càng nặng như sắp mưa, Nhạn Sơ không hoảng không loạn vòng qua mấy con đường, thỉnh thoảng dừng lại xem tạp kỹ, hoặc là vào các quầy hàng mua mấy món đồ bảo hai nha hoàn cầm lấy.

Phía sau là bốn thị vệ theo sát, để bảo vệ nhưng cũng để giám sát nàng.

Đối với sự ai bài này Nhạn Sơ cũng không để tâm, chỉ một mình đi về phía trước, đến đầu đường, từ xa truyền đến tiếng vó ngựa, có xa giá của Hoàng tộc từ từ tiến đến, mười mấy kẻ cưỡi ngựa mở đường, oai phong trang nghiêm, người đi đường xung quanh và hàng quán trên đường đều phải thoái lui.

“Là Nam vương điệ hạ.”

Trong tiếng nghị luận, Nhạn Sơ chậm bước nghiêng mặt quan sát.

Vào lúc này, trong cỗ xe ngựa màu đỏ hoa lệ ở giữa như có động tĩnh gì đó, một thị vệ thân phận tương đối cao đi theo bên cạnh vội ghé tai lại sát cửa sổ xe, vừa nghe dặn dò vừa đưa mắt nhìn Nhạn Sơ cách đó không xa, sau đó hần bèn lên giọng hạ lệnh cho đội ngũ dừng lại.

Người đi đường toàn bộ đều nhìn về hướng này, suy đoán là có chuyện gì đó thu hút được sự chú ý của Nam vương.

Một lúc sau, rèm vải tinh mỹ được một bàn tay vén lên.

Nhạn Sơ lập tức trầm mặt quay đầu bỏ đi.

Nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ trong xe, thị vệ nha hoàn cũng lập tức sửng sốt, vội vã đi theo, nhưng chớp mắt một cái, qua mấy ngã rẽ đã không thấy bóng dáng Nhạn Sơ đâu nữa.

Trên đỉnh núi, thác chảy trắng xóa, lại nếm trải được sự phồn hoa của thế gian nên đương nhiên càng thấy Vĩnh hằng chi gian thanh tịnh hơn, mặc dù gió mát nắng đẹp, hoa xuân như gấm nhưng vẫn không cảm nhận được chút ấm áp nào, chỉ có cô đơn vô hạn như nước chảy theo thời gian.

Bạch y sứ giả lễ phép mỉm cười: “Dịch chủ bảo tôi đến đón cô nương.”

“Phiền dẫn đường.” Nhận Sơ gật đầu.

Chuyện này đã nằm trong định liệu từ lâu, nhân vật không nằm trong Ngũ linh giới nhưng vang danh thiên hạ, đã bảo nàng nuôi hoa thì nhất định sẽ có an bài chu đáo để nàng trở về đúng thời hạn.

Nhận Sơ vừa theo hăn tiến về phía trước vừa thuận miệng hỏi: “Tây Linh quân không có đây sao?”

Sứ giả đáp: “Dịch chủ đi Ngũ sắc Địa hương chưa về.”

Ngũ sắc Địa hương thuộc Địa quốc, không giáp giới với Diễm quốc, hai bên không qua lại nhiều, Nhận Sơ cũng không nói gì thêm. Sứ giả đưa nàng đến Dịch nhai, tấm bảng đá màu trắng khắc chữ kia vẫn sừng sững như cũ, chỉ là hoa trên đài đa phần đã tàn, lá non mọc đầy cành. Hai người đi đến rìa núi, chính là chỗ lần trước Tây Linh quân ngồi đàn, chỉ có mười mấy ngày ngăn ngủi mà chậu phong thấp lùn kia đã trở nên sum suê, phiến lá hình dáng ưu nhã khiến người ta ưa thích.

Vách núi mây khói lãnh đãng, sứ giả phẩy tay áo, trên vách núi bỗng hiện ra một con đường xuyên qua mây khói kia.

Con đường rộng không quá ba thước, dùng gỗ thô cắm vào vách đá, rồi dùng trúc phủ lên, lúc đi trên đó phát ra tiếng “kéo kẹt”, tuy bên ngoài có tay vịn bảo vệ nhưng cũng khiến người ta cảm thấy không chân thực. Đến cuối con đường, hai người đứng trước một động phủ. Vách đá ngoài động kết đầy hoa sương, băng tuyết đông lại thành một mảng, hàn khí thấu

xương. Thể chất của người Diễm quốc vốn rất nhạy cảm với hoàn cảnh như vậy, Nhạn Sơ bất giác run cầm cập, thậm cảm thấy kinh ngạc, ở Vĩnh hằng chi gian nhiều năm nhưng không ngờ còn có nơi lạnh giá thế này.

Vào động, trong mắt trắng xóa một mảng, dưới đất cũng phủ đầy tuyết trắng, đạp lên phát ra âm thanh “sột soạt” khe khẽ, vì quá yên tĩnh nên nghe vô cùng rõ ràng.

“Đây là Ngưng tuyết thạch của Cực địa Băng quốc, ngưng đọng nước thành tuyết để nuôi Nhất diệp hoa. “ Sứ giả giải thích, “Chưa có lệnh của Dịch chủ thì không ai được tự ý vào đây.”

Lúc này Nhạn Sơ mới hiểu nguyên do, ngược mắt nhìn, phiến lá xanh trên đài băng đối diện vô cùng nổi bật, nhưng điều khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên là bên cạnh còn đặt một chậu ngọc tương tự.

Nhạn Sơ nói: “Có hai chậu sao?”

Sứ giả cười nhắc nhở nàng: “Cô nương nhìn kĩ đi.”

Nhạn Sơ đi đến trước đài băng, quả nhiên phát hiện điểm khác biệt, trong chậu kia đúng là cũng có một phiến lá nhưng chỉ còn một nửa, hình như bị ai cắt mất, màu xanh nhợt nhạt, gần như không có sinh cơ.

“Đó cũng là do Dịch chủ nuôi.” Sứ giả nói, “Hai trăm năm trước từng thấy nó nở hoa, cũng sắp kết quả rồi, nào ngờ trong một đêm hoa lại bị người ta hái mất, bây giờ sống dở chết dở, có thể nở lại không thì e là phải chờ mười vạn năm sau mới biết.”

Nhất diệp hoa quý giá bị người ta hái mất, kẻ hạ thủ hoàn toàn không chút luyến tiếc, không hề sợ cắt đứt sinh cơ, có thể thấy việc này không bình thường. Nhạn Sơ không nhịn được hỏi: “Ai dám mạo phạm Vĩnh hằng chi gian như vậy?”

Sứ giả lắc đầu: “Dịch chủ chưa từng nhắc đến chuyện này.”

Hai người không quên chính sự, dời sự chú ý về chậu hoa còn nguyên vẹn, Nhạn Sơ chỉ cảm thấy nụ hoa hình như to hơn lần trước nhìn thấy một chút, chờ nàng cho uống máu xong, sứ giả đưa nàng theo con đường kia về lại Dịch nhai, đích thân tiễn nàng ra khỏi Vĩnh hằng chi gian.

Lúc sắp bước ra khỏi cánh cửa huyền ảo, Nhạn Sơ vô tình quay đầu lại nhìn, bỗng thấy bên tấm bảng đá to khắc chữ cổ có một nữ nhân áo tím đang ngồi trên xe lăn, tay cầm một cái quạt tròn che nửa mặt, lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc trở về thành thì đã là ban đêm, trời đổ một trận mưa lớn hiem thấy, nước mưa gột rửa con đường đá, tưới lên cây cỏ thụ ở đầu đường, trên đường ít người qua lại, ánh đèn mập mờ, Kinh thành hiem khi được yên tĩnh lại, chỉ có tiếng mưa lộp bộp.

Nhạn Sơ một mình trên con đường dài u tối.

Nước mưa theo tóc trên má chảy xuống, lồng ngực nhói đau, vận dụng thuật Hỏa liệu, cơn đau cũng giảm đi đôi chút, Nhạn Sơ thở ra một hơi, khắc chế cảm giác chóng mặt buồn ngủ do chiết nguyên quá độ, cố gắng ổn định bước chân, cũng may là trăm năm nay đã quen rồi nên cũng không khó chịu.

Rẽ qua một ngã đường, bỗng hiện ra mấy bóng đen, ánh đao như ánh lửa quét tới.

Đao phong cuộn cuộn, bám đuôi đến cùng không tha, đối phương ra tay cực kỳ hung ác, màn mưa trên đầu cũng bị luồng khí mạnh mẽ cắt ngang.

Nhạn Sơ tuy hoảng nhưng không loạn, vừa né tránh vừa ngưng thần phòng bị, bàn tay mảnh khảnh vòng qua eo, ở đó có giấu một thanh kỳ đao không ai nhìn thấy.

Nhưng phàm là thích khách thì lúc ra tay đều chọn con đường hiểm độc nhất để hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn nhất, còn đám người kia tuy đánh lén nhưng chiêu thức đều rất chính tông, lối đánh lại càng quang minh lỗi lạc, lẽ nào...

Lòng Nhạn Sơ khẽ động, lập tức rút tay về.

Không ngoài dự tính, đối phương ai nấy cũng đều là cao thủ, chưởng lực huyền ảo, công kích chặt chẽ nhưng chần chừ chưa làm tổn thương đến tính mạng của nàng.

Nhạn Sơ tuy hiểu ra nhưng cũng khó lòng chống đỡ, rất nhanh đã bị thương ở chân, bị ép ngã xuống đất. Trong lúc ánh lửa xông tới trước mặt, bỗng một thanh đao bay tới, hai thanh đao va chạm vào nhau, thích khách hự một tiếng, chắc là hồ khẩu bị chấn động tổn thương, tiếp đó có một bóng người chắn trước mặt Nhạn Sơ.

Nhạn Sơ như gặp cứu tinh, nắm chặt lấy vạt cấm bào: “Định vương.”

Thì ra là Tiêu Tề đến kịp thời, thấy tình thế nguy cấp, hăn tiện tay rút thanh đao của thị vệ bên mình ném ra, vừa hay cứu được nàng một mạng.

Thích khách thấy tình hình không hay, tức tốc lần lượt rút lui, Tiêu Tề ra hiệu cho thị vệ truy sát, sau đó quay người lại xem Nhạn Sơ.

Tầm mắt chạm nhau, Nhạn Sơ như ý thức được điều gì nên vội buông tay, ngoảnh mặt đi ngồi xuống đất thở dốc, đau đớn đến nhú mào, y phục ướt đầm dán chặt vào người, vết thương trên chân máu không ngừng tuôn chảy, tình trạng vô cùng bơ phờ.

Trong mắt thoáng qua một tia hối hận, Tiêu Tề không nghĩ gì đã cúi người xuống, xé từ vạt áo ra một mảnh vải băng bó vết thương cho nàng, sau đó cởi áo ngoài choàng người lên rồi ãm nàng đi.

Đường phố trong mưa vô cùng vắng lặng, bước chân nhanh nhưng bình ổn, xa xa có ánh đèn mập mờ, nước mưa không ngừng trượt dài trên gương mặt anh tuấn, đường nét cương nghị trở nên dịu dàng đi nhiều.

Vẫn quan tâm như xưa thật khiến người ta say lòng, nhưng tiếc là sau khi biết được chân tướng thì sự cảm động chẳng còn bao nhiêu nữa.

Nhạn Sơ sắc mặt trắng bệch nằm trong lòng hăn, vô lực hỏi: “Sao Định vương lại ra đây?”

Một lúc sau Tiêu Tề mới lên tiếng: “Tịch Lạc có bệnh cũ, mỗi khi gặp thời tiết này tim sẽ đau, không thể ra khỏi cửa.”

“Bởi vậy ngài thấy thời tiết thay đổi nên đi tìm sao?” Nhạn Sơ miễn cưỡng cười, “Tôi không những không đau tim mà còn có thể đánh nhau, bây giờ ngài nên tin rồi chứ.”

Còn nói không giống, cái tính tỏ ra mạnh mẽ giống hệt, Tiêu Tề cúi đầu nhìn nàng nói: “Ở Diễm quốc nữ nhân tập võ không nhiều.”

Nhạn Sơ nói: “Vương phi chẳng phải là một đó sao?”

Tiêu Tề ôm chặt nàng hơn, nhẹ giọng nói: “Luận võ công, luận tính cách nàng đều thua xa nàng ấy, chỉ có cái miệng là sắc bén hơn.”

Nhạn Sơ nói: “Người chết rồi chỉ nhớ được chỗ tốt thôi.”

Nói mới mấy lời mà cửa lớn của Định vương phủ đã ở ngay trước mắt, Tiêu Tề một mặt cho người đi mời Thái y, một mặt ôm nàng đi về Hậu viên, vừa đến cửa Hậu viên thì gặp Lưu Vũ. Từ khi vào ở Vương phủ, hai nữ nhân chưa hề chạm mặt nói chuyện, đột nhiên gặp phải tình hình này, sắc mặt Lưu Vũ hơi biến đổi.

Tiêu Tề thuận miệng dặn dò: “Nàng ấy bị thương rồi, nàng về phòng trước đi.”

Lần đầu tiên bị coi nhẹ, Lưu Vũ bất mãn nhìn Nhạn Sơ, trùng hợp là đôi mắt phụng đối diện cũng đang nhìn nàng, trong đáy mắt sâu thăm dăng lên ý cười.

Nữ nhân giống hệt Việt Tịch Lạc, yên tâm điềm nhiên nằm trong lòng Tiêu Tề, như vô tình như cố ý mà ngoảnh mặt đi, tìm một góc an toàn, từ từ há miệng với nàng, giống như một xà mỹ nữ đang uốn éo, bám trên người nam nhân nàng yêu thương nhất, thị uy với nàng.

Lưu Vũ cười lạnh.

Nàng chưa từng lo lắng về những nữ nhân tự cho mình là đúng như vậy, chỉ cần nữ nhân này lên tiếng trước mặt Tiêu Tề thì sẽ thua chắc.

Nhưng xà mỹ nữ kia không hề buông lời mỉa mai như trong dự liệu của nàng, có lẽ nên nói nàng ta vốn không hề lên tiếng, chỉ là giữ khẩu hình kia, khẩu hình rất rõ ràng, một chữ mà bất luận thế nào nàng cũng không dám tin.

Bàn tay trong áo của Lưu Vũ nắm chặt, kinh hoàng thất thanh: “Việt Tịch Lạc!”

Thấy nàng trước mặt bao người gọi thẳng tên Việt Tịch Lạc, Tiêu Tề nhíu mày nhắc nhở: “Vũ nhi!”

“Là cô.” Lưu Vũ lùi từng bước, run giọng nhìn Nhạn Sơ: “Cô chính là cô ta, cô... chưa chết!”

“Phu nhân lại nhận lầm người rồi.” Nhạn Sơ rất tự nhiên quay mặt lại xem xét nàng, có vẻ khó hiểu, “Lẽ nào Phu nhân không hi vọng Vương phi trở về sao?”

“Nữ nhân lúc nào cũng kính sợ quý thần.” Tiêu Tề nửa giải thích nửa trách mắng, “Lưu Vũ, về phòng đi!”

Gọi thẳng “Lưu Vũ” đã có ý cảnh cáo, Lưu Vũ bỗng nhiên bưng bình, nghi ngờ xem xét Nhận Sơ, muốn xác nhận những gì vừa rồi mình thấy là thật hay giả, nhưng thần sắc trên gương mặt xinh đẹp quen thuộc kia đã vô cùng bình lặng, không nhìn ra được gì nữa.

Tiêu Tề giao Nhận Sơ cho hai bộc phụ, dặn dò đưa nàng về Phong viên chờ đợi phu trước, sau khi người đi rồi hẳn mới cho các nha hoàn lui ra, quay người hỏi Lưu Vũ: “Nàng làm sao vậy?”

Lưu Vũ ngoảnh mặt: “Có lẽ... là thiệp nhìn nhầm, thiệp tướng cô ta là Việt Tịch Lạc.”

Tiêu Tề nói: “Người khiến nàng thiệt thòi không phải là Tịch Lạc mà là ta, trước đây nàng ấy không hề biết sự tồn tại của nàng, là chúng ta có lỗi với nàng ấy, bây giờ người đã không còn nữa, tại sao nàng vẫn còn hận nàng ấy như vậy?”

Lưu Vũ nghe xong bỗng kích động: “Là thiệp đồ kị, vậy thì sao! Bao nhiêu năm nay thiệp chỉ có thể lén lút vụng trộm gặp chàng! Thiệp trở thành cái gì? Đây đều là do cô ta hại! Cô ta chết cũng chết rồi, nhưng địa vị vẫn ở trên thiệp, còn có thể khiến chàng nhớ nhung, thiệp chịu đủ rồi!”

“Vũ nhi, nàng bình tĩnh đi!” Tiêu Tề kéo tay nàng, “Nàng ấy là Nhận Sơ, không phải Tịch Lạc.”

Lưu Vũ hất tay hẳn: “Vậy sao chàng lại để tâm như vậy? Một vũ nữ bị thương mà chàng phải ôm lấy như vậy sao?”

Tiêu Tề buông tay nàng: “Ta khiến nàng không yên tâm vậy sao?”

“Thiếp...” Lưu Vũ dần dần bình tĩnh lại, cúi đầu lau nước mắt, “Thiếp chỉ sợ cô ta trở về sẽ đuổi thiếp đi.”

Ngón tay thon dài lau nước mắt cho nàng, Tiêu Tề ôm nàng vào lòng: “Ngốc quá, nàng là do Bệ hạ ban hôn, Vân Trạch Lưu Vũ, ai có thể đuổi nàng đi chứ.”

“Thật sao?” Lưu Vũ ngược mặt nhìn hắn, “Bất luận xảy ra chuyện gì chàng cũng không đuổi thiếp đi chứ?”

Bộ dạng bơ vơ thiếu cảm giác an toàn của nữ nhân luôn khiến nam nhân mềm lòng nhất, hưởng hờ nàng vì hắn mà hi sinh nhiều như vậy, nàng cần sự an ủi của hắn. Tiêu Tề dịch tầm mắt gật đầu: “Yên tâm, tất cả có ta đây.”

Lúc này Lưu Vũ mới nở nụ cười, vòng cánh tay qua cổ hắn.

Tiêu Tề cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ thắm kiều diễm kia, ấm nàng trở về phòng.

Phong viên, một ánh đèn sáng lên trong cơn mưa đêm. Tiễn đại phu xong, hai nha hoàn bôi thuốc lên vết thương cho nàng, Hồng Diệp lại bưng một chén thuốc đưa đến trước giường gọi nhẹ: “Cô nương, phải uống thuốc rồi.”

Nhạn Sơ mở mắt: “Người cũng tận tâm lắm.”

Hồng Diệp nói: “Nô tỳ là theo Vương phi vào phủ, bây giờ thấy cô nương giống như thấy Vương phi vậy.”

Thấy mắt nàng đỏ lên, Nhạn Sơ cười nói: “E là ta khó hầu hạ hơn Vương phi nhiều.”

“Sao có thể chứ, vừa rồi cô nương còn vì Vương phi mà mạo phạm Phu nhân, nô tỳ nghe cả rồi.” Hồng Diệp thấp giọng, “Sau này cô nương đừng

ra ngoài một mình nữa, hôm nay may mà Vương thượng đến kịp...”

Mưa đêm ngoài cửa sổ rả rích rơi xuống hồ, Phong viên càng trở nên tịch mịch thê lương.

Nhạ Sơ nhắm mắt nghe tiếng mưa.

Hắn không đến kịp nàng cũng không xảy ra chuyện gì cả, mục đích của những “thích khách” kia chẳng qua là muốn xem Việt gia đao pháp thôi, một cuộc thăm dò đơn giản.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tây Linh Phụng Kỳ

Nhận Sơ tĩnh tâm dưỡng thương mấy ngày chưa ra khỏi Phong viên, chớp mắt đã vào tháng Tư, Diễm hoàng theo lệ thiết yến đãi quần thần, bên trong Hoàng hậu nương nương cũng đặc biệt mở hội thưởng hoa, chúng Vương phi Phu nhân đều theo cấp bậc điểm trang nhập cung. Từ sáng sớm chúng nhân trong Định vương phủ đã theo Tiêu Tề ngồi xe nhập cung triều kiến.

Yến tiệc được bày trong Ngự hoa viên, trong ngoài dùng màn trướng ngăn lại, bây giờ đang là mùa trăm hoa đua nở, không khí trong lành, trong bụi hoa rậm rạp, hơi ấm và hương thơm hòa lẫn vào nhau làm say lòng người, một mảng màu sắc rực rỡ tràn vào trong mắt.

Đã quen với thanh tịnh, Nhận Sơ vốn không muốn đến những chỗ thế này, cũng may thân phận hiện giờ của nàng không cần phải giao tiếp, lúc này nàng lánh xa chúng nhân, ngồi dưới bóng hoa oán thán Hồng Diệp: “Nha đầu chết tiệt, người thử nói xem là có gì đẹp, ngay cả vết thương của ta cũng bỏ mặc.”

“Sức khỏe cô nương tốt, vết thương nhanh như vậy đã lành rồi.” Hồng Diệp vừa ngồi xổm xuống bóp chân cho nàng vừa cười nói: “Lần này có một vị khách quý hiếm khi xuất hiện, cô nương không thấy ai cũng muốn đi sao!”

Nhận Sơ hỏi: “Khách nào mà hiếm?”

Hồng Diệp đáp: “Tây Linh quân của Vĩnh hằng chi gian.”

Nhạn Sơ ngân ra.

Tây Linh, đây là họ tôn quý nhất ở Ngũ linh giới, người đại diện xưa nay chỉ có một, lịch sử của hắn chính là kiến chứng cho một thời đại huy hoàng, một câu chuyện truyền kỳ, cũng như cái tên Vĩnh hằng chi gian, đã lưu truyền ở Ngũ linh giới mấy trăm vạn năm không hề lu mờ.

Nhạn Sơ sực tỉnh nói: “Tây Linh quân đến Diễm quốc sao?”

“Vô cùng chính xác!” Hồng Diệp cười hi hi, “Cô nương sợ ồn ào thì cứ ở đây chờ nô tỳ, nô tỳ đi xem thử ngài ấy đến chưa rồi lại đi gọi cô nương.”

Nàng ta đi rồi Nhạn Sơ càng thấy buồn chán hơn, nghỉ ngơi chốc lát, Nhạn Sơ đứng dậy men theo con đường nhỏ đi về phía trước, lang thang không mục đích.

Bất tri bất giác đi đến chỗ vắng vẻ nhất, bên hồ nước trước mặt có bóng người.

Phát hiện là một nam một nữ, Nhạn Sơ thầm hoảng hốt vội trốn vào sau gốc liễu, mượn cành lá để che mình rồi phóng tầm mắt ra nhìn, chỉ thấy trong đó có một người mặc chu bào viền đen, dáng vẻ phong lưu, chính là Nam vương Văn Chu Thành Cẩm, đứng trước mặt hắn là một nữ nhân vô cùng đoan trang xinh đẹp, từ phục sức có thể thấy rõ thân phận của nàng là một cung phi địa vị không thấp.

Chỉ nghe Nam vương lên tiếng nói: “Ra ngoài cũng lâu rồi, ta phải trở về thôi, nếu không e rằng Hoàng huynh sẽ sinh nghi.”

Đan phi “Ừ” một tiếng.

Nam vương cúi đầu thờ dài nói: “Lần này hồi Kinh ta không biết có thể ở lại bao lâu, Đan Hà, ta không yên tâm nhất chính là nàng.”

Đan phi đáp: “Bệ hạ hình như đã phát giác chuyện của chúng ta, thiếp sợ người sẽ... Chàng vẫn nên bớt vào cung thì hơn.”

“Ta hiểu.” Nam vương nói, “Hôm nay gặp mặt là muốn biết nàng có bình an hay không, sắp khai yến rồi, nàng về trước đi.”

Đan phi nuốt lệ gạt đầu, quay người đi theo con đường nhỏ.

Thấy Nam vương đứng nguyên tại chỗ không có ý rời đi, Nhạn Sơ biết đã bị hãm phát hiện, nàng không hoảng không loạn từ sau thân cây bước ra hành lễ.

Nam vương nói: “Nghe lén được điều gì rồi?”

Nhạn Sơ cười nói: “Điện hạ và cung phi có tư tình, tội danh không nhỏ đâu.”

Nam vương nói: “Gan nàng càng không nhỏ.”

Nhạn Sơ nhìn theo hướng Đan phi đi: “Điện hạ diễn một tuồng thật đặc sắc, ngay cả Nhạn Sơ cũng suýt bị lừa, huống gì là kẻ khác.”

Nam vương nghe vậy quay người đối diện với nàng nói: “Bốn vương bắt đầu hối hận vì đã tặng nàng cho kẻ khác.”

Nhạn Sơ đáp: “Thứ Điện hạ nữ bỏ nhất chính là nữ nhân, sao lại hối hận được.”

“Nàng đang oán trách bốn vương sao?” Nam vương bỗng kéo nàng, ngăm liếc mắt, “Nghe nói Tiêu Tề lạnh nhạt với nàng à?”

Nhạn Sơ lập tức hiểu ra, sắt mặt trầm đi, hất tay hăn muốn bỏ đi: “Liên quan gì đến Điện hạ!”

Nam Vương kéo mạnh nàng vào ngực.

“Khiến Bệ hạ hiểu lầm là nắm được lá bài tẩy tức là hăn đã bắt đầu khinh địch, ngay cả tôi cũng bội phục Điện hạ.” Nhạn Sơ vừa giãy dựa vừa thấp giọng, “Tiếc cho tấm lòng si tình của vị Nương nương kia bị Điện hạ lợi dụng, nữ nhân luôn ngốc như vậy.”

“Hoàng huynh đa nghi, hiếm khi để cho hăn tưởng nắm được nhược điểm của ta.” Nam vương cúi mặt, mượn khoảng cách ám muội để che giấu khẩu hình, “Việc gì cũng phải cẩn thận, hoàn cảnh bây giờ của nàng bốn vương muốn cũng không giúp nổi.”

“Điện hạ quan tâm tôi vậy sao?”

“Điều bốn vương quan tâm là Tiêu Tề chưa từng chạm vào nàng sao?”

Nhạn Sơ thu lại vẻ cười cợt: “Tôi ở Định vương phủ thì Điện hạ không quản được, còn chuyện bên ngoài...”

“Nếu cần gì cứ lên tiếng.” Nam vương nói, “Nàng có thể hoàn toàn tin tưởng bốn vương.”

“Tôi tin là Điện hạ rất quan tâm đến Việt quân.” Nhạn Sơ nói xong bỗng dùng sức đẩy hăn ra, lạnh lùng nói, “Điện hạ đã tặng thiệp cho người khác rồi hà tất lại như vậy?”

“Chuyện này đều trách Tiêu Tề.” Nam vương phối hợp nói, “Đầu tiên hăn một mực khẳng định nàng là thê tử kết tóc của hăn, nếu bốn vương còn cố đòi nàng cho bằng được tức là đoạt thê tử của hăn, bây giờ bốn vương không muốn cá chết lưới rách với hăn nữa, thật là không biết làm sao, vốn muốn đưa nàng vào cung hầu hạ Hoàng huynh hưởng thụ vinh hoa phú

quý, ai ngờ Hoàng huynh lại thưởng nàng cho hẳn.” Thấy Nhạn Sơ không màng đến, hẳn cười an ủi nói: “Nếu Tiêu Tề đã không có hứng thú với nàng thì chờ có cơ hội ta lại đòi nàng về là được rồi.”

“Ai nói ngài ấy không có hứng thú với thiếp!” Nhạn Sơ then quá hóa giận, quay người rời đi.

Nam vương khẽch môi đi theo.

Sau bụi hoa, hai người từ từ bước ra.

Diễm hoàng nhìn Tiêu Tề nói: “Vương đệ này của Trẫm rất sành thủ đoạn đối phó với nữ nhân, khanh còn không cẩn thận thì chỉ e nữ nhân này sẽ cam tâm tình nguyện bán mạng cho hẳn đó.”

Tiêu Tề nhìn hướng hai người rời đi, không nói câu nào.

“Vương đệ đưa nàng ấy về bên khanh ắt có mục đích.” Trong mắt Diễm hoàng lóe lên tia tàn độc, “Khanh muốn chứng thực thân phận của nàng ấy, nhưng đây có lẽ cũng chính là ý muốn của Vương đệ, nàng ấy có thân phận kia thì có thể lấy lòng tin của Việt quân, nếu bị Vương đệ lợi dụng... Không cần Trẫm nhắc nhở là khanh phải làm thế nào chứ?”

Tiêu Tề thu hồi tầm mắt đáp: “Bệ hạ yên tâm, thần không để nàng xảy ra chuyện gì bên ngoài đâu.”

Diễm hoàng nói: “Cho dù nàng thật sự là thê tử của khanh, vứt bỏ thân phận Vương phi tức đã sinh dị tâm, cho dù cái chết của phụ tử Việt tướng quân... Giữ nàng lại trước sau vẫn là một biến số.”

Tiêu Tề đáp: “Thần hiểu.”

Diễm hoàng gật đầu: “Đi thôi.”

Nam vương vòng qua màn trướng ra bên ngoài, Nhạn Sơ theo đường cũ về chỗ lúc này chờ Hồng Diệp.

Một nữ nhân nếu như chỉ dựa vào dung mạo rồi tự xưng là Vương phi đã chết nhiều năm thì các tướng lĩnh cũ của Việt quân tuyệt đối không dễ dàng tin tưởng, nữ nhân này ỷ vào sự dung túng của Tiêu Tề vô pháp vô thiên thì có lẽ họ sẽ càng phẫn nộ hơn, nhưng nếu Tiêu Tề giết đi nữ nhân nghi ngờ là Vương phi mất đi trí nhớ thì Nam vương tuyệt đối không tiếc cơ hội tạo ra thêm vài lời đồn đãi cho họ nghe, Tiêu Tề sẽ tạm thời không làm gì nàng.

Nam vương nói không sai, hoàn cảnh bây giờ đúng là bất lợi cho nàng, càng đi về phía trước càng nguy hiểm, mỗi bước đều phải cẩn thận.

Nhạn Sơ vừa nghĩ xong thì Hồng Diệp vội vã đi đến, vẻ mặt hưng phấn kéo lấy nàng: “Cô nương, mau qua đó thôi!”

Chủ nhân của Vĩnh hằng chi gian đến, Diễm hoàng chắc là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các nữ nhân nên cố ý bài trí màn trướng thấp đi rất nhiều, lúc này tất cả mọi người đều tụ lại ở đây, các Phi tần Phu nhân giữ thân phận nên đều bảo thủ đứng từ xa nhìn vào, còn các Công chúa Vương nữ và cung nga đều chen lên phía trước.

Huyền thuật rất thịnh hành ở Ngũ linh giới, đạo môn độc tôn, Vĩnh hằng chi gian nổi tiếng nhất là thuật Trường sinh, ước mơ của bao người tự cố chí kim, trở thành sự tồn tại thần bí nhất mạnh mẽ nhất của Ngũ linh giới. Vĩnh hằng chi gian không nhập luân hồi, không có sự hạn chế của thọ mệnh khiến thế nhân vô cùng sùng bái.

Nhạn Sơ từng ở Vĩnh hằng chi gian nhiều năm nhưng lại chưa từng thấy được diện mạo thật sự của vị chủ nhân danh chấn Ngũ linh giới kia, lúc này khó tránh có lòng hiếu kỳ, theo Hồng Diệp tiến tới phía trước vài bước để nhìn, chỉ thấy trong bàn tiệc bên ngoài đa số là các đại thần trong triều, các

Vương gia ngồi theo thứ tự, Nam vương thứ sáu, ngồi trên cùng là Diễm hoàng, bên cạnh Diễm hoàng còn đặc biệt để một chỗ trống.

Không biết từ lúc nào không khí không còn vui vẻ mà trở nên trang trọng.

Cuối cùng, thị vệ tiến lên báo một danh hiệu, hiện trường trầm lặng đi, tất cả mọi người đều ngước mắt nhìn.

Ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu lui hết, sắc trời u ám đi, gió lạnh thổi đến từng cơn, thảm hoa rộng lớn phía trước như có sinh mệnh, cùng cúi người về một phía.

Một dải màu lam nhạt xuất hiện trong tầm mắt, từ từ tiến về phía này.

Tay áo to rộng, tóc dài phủ xuống vai, mang theo hoa sương bay bay thanh nhã và hàn khí lạnh lùng, phong phạm của ẩn giả, tư thái của Vương giả.

Mỗi bước đi đều rất tùy ý, nhưng cũng rất trang nghiêm.

Đạp trên con đường đầy hoa rơi, trên mình phủ một làn hương nhàn nhạt, đuôi áo bào to dài phấp phới sau lưng, nhấp nhô theo gió, gương mặt sáng trong như bầu trời sau cơn mưa lóe lên những tia sáng lấp lánh, rực rỡ như những ngọn tróng trên Thiên hà.

Lúc này bốn phía đột nhiên có tiếng nước chảy lạnh lẽo, nhưng dường như lại có tiếng tuyết bay nhẹ nhàng, không khí cô tịch lan tỏa.

Cho đến khi Diễm hoàng đích thân đứng dậy đón hân đến chỗ ngồi thì chúng nhân mới hồi thần.

“Tây Linh quân, là Tây Linh quân.” Hồng Diệp thở từng hơi dài, thất vọng nói, “Có ai biết tên của ngài ấy không nhỉ...”

Tây Linh, cái họ tôn quý đã thể hiện thân phận của hãn, không cần tên để phân biệt, cho đến khi cái tên đó biến mất trong lịch sử lúc nào không hay biết.

Hoa rơi đầy mặt đất, trong màn sương mờ dưới vách núi, tiếng đàn trong mộng, tất cả đều theo người đó mà tái hiện, trong mắt không còn thứ gì khác mà tràn ngập bóng dáng của người đó.

Nhạn Sơ vô thức lên tiếng: “Phụng Kỳ, Tây Linh Phụng Kỳ.”

Trong lịch sử của Cực địa Băng quốc từng có tộc Tây Linh, nổi danh mưu dũng thiện chiến, nào ngờ chọc giận Băng đế, trong một đêm cả tộc bị diệt, chỉ duy nhất một thiếu niên trốn thoát.

Không ai nghĩ rằng thiếu niên kia tương lai lại trở thành nhân vật danh chấn Ngũ linh giới. Trăm năm sau, hãn trở thành tân Băng đế, lại một trăm năm nữa, hãn thống nhất Ngũ linh giới, khiến danh xưng “Tây Linh tôn hoàng” lưu truyền đến tận ngày nay, sáng lập nên thời kỳ huy hoàng thịnh thế đầu tiên mà cũng là duy nhất của Ngũ linh giới.

Cùng nổi tiếng như chiến tích chính trị chính là thủ đoạn quyết tuyệt của hãn, từ việc trở về đoạt Đế vị đến việc chinh phục Ngũ linh giới, tất cả hành vi của hãn đều có thể được coi là lạnh lùng hung tàn, suýt chút nữa còn bị mang danh bạo quân.

Đặc biệt là trận Dịch chiến* ở Tái thành trong truyền thuyết, đến nay vẫn là một sự kiện lịch sử kinh thế hãi nhân nhất ở Ngũ linh giới.

*Dịch: chơi cờ. Dịch chiến: đấu cờ

Sau khi Tây Linh tộc bị diệt, để tránh Băng đế truy sát nên hãn đã trốn đến Lôi Trạch quốc, ngang qua Tái thành, nghe nói trong thành có nhiều Dịch giả*, vừa hay lại đang cử hành Dịch chiến nên hãn cũng tham gia, nào ngờ Thành chủ Mộ Dung Tê thấy hãn trẻ tuổi, trước mặt nhiều người mĩa

mai cười rằng, “Tiểu nhi vô tri làm sao có thể trở thành Dịch giả”, rồi đuổi hẳn ra khỏi Dịch chiến.

*Người chơi cờ

Nhiều năm sau, tân Băng đế đăng cơ, dấy binh đánh tứ quốc, mở màn cho cuộc chiến thống nhất, công đánh đến Tái thành của Lô Trạch quốc, hẳn lấy thân phận Ngũ linh Tôn hoàng, hạ chiếu hạn cho người trong thành phải ra đầu hàng trong vòng ba ngày, Mộ Dung Tề đương nhiên không nghe. Ba ngày sau, đại quân công thành, thân phơi đầy đất, máu chảy thành sông, Tái thành bị phá. Thế nhi của Mộ Dung Tề đều bị bắt, tân Băng đế không cho phép bất kỳ ai cầu xin, hạ lệnh chém ba đứa con của Mộ Dung Tề tại chỗ, lấy di cốt mài thành ba trăm sáu mươi một quân cờ, sau đó đích thân cử hành Dịch chiến, mời hết danh sĩ trong Tái thành tham gia, nếu thắng thì sẽ tha cho toàn thành.

Trong trận Dịch chiến vang danh thiên hạ đó, tân Băng đế lấy một địch trăm, giành được thắng lợi.

Đối diện với chúng nhân sắc mặt trắng bệch, hẳn chỉ vút con cờ bằng xương trong tay đi rồi cười nhẹ: “Kẻ vô tri có trở thành Dịch giả được không?”

Trong ngày hôm đó toàn thành bị đồ sát.

Từ đó đại quân đi đến đâu thế cũng như chẻ tre, kẻ kháng cự đều bị giết hết không thương xót, cuối cùng Băng đế nhất thống thiên hạ, bắt đầu thời kỳ thịnh thế, Ngũ quốc cùng một chủ, tự xưng là Tôn hoàng. Đến hôm nay, người của Ngũ linh giới khi nhắc đến hẳn không ai không kính sợ, kính phục cũng có, nhưng sợ hãi càng nhiều hơn.

Nhưng sau đó không ai ngờ được kết cuộc của câu chuyện.

Một trăm năm sau, hắt lại ra một quyết định chấn động thế nhân: Từ bỏ thần dân, từ bỏ quyền uy và vinh quang vô thượng, gia nhập Đạo môn, sáng lập nên Vĩnh hằng chi gian.

Chủ nhân của Vĩnh hằng, hai chữ Tây Linh chính là đại diện của hãn, khắp thiên hạ này cũng chỉ có hãn mới mang họ Tây Linh.

Còn về cái tên Phụng Kỳ thì Hồng Diệp chưa nghe bao giờ, nàng kinh ngạc hỏi: “Làm sao cô nương biết?”

Nhạn Sơ đột nhiên sực tỉnh cười nói: “Ta đâu biết, nhưng ta cảm thấy hai chữ này rất hợp với Tây Linh quân nên thuận miệng nói ra thôi.”

Hồng Diệp nửa tin nửa ngờ nhìn nàng.

Nhạn Sơ điềm nhiên dời tầm mắt về bàn tiệc.

Đôi mày ẩn chứa sự sắc bén, ánh mắt hàm chứa tinh hoa, hãn an nhiên ngồi ở đó, sống mũi thẳng đứng, môi mỏng thiếu huyết sắc, vừa nhìn đã biết là thể chất của người Băng quốc, năm lọn tóc trước trán được kết lại thành một lọn sau đầu, theo mái tóc dài phủ xuống như một thác nước đen, tay trái cầm bát đựng cờ bạch ngọc, eo mang cũng một khối ngọc đẹp.

Dung mạo như vậy thật khác xa với bạo quân trong truyền thuyết, nhưng càng nhìn lâu càng có một cảm giác đè nén vô hình khiến người ta hoảng sợ, không dám nhìn thẳng.

Nhạn Sơ cảm giác hơi nghẹt thở, vội âm thầm hít một hơi.

Lá phong đỏ khắp núi, một dải lam nhạt... cảnh tượng đột nhiên xuất hiện nhưng chưa nhìn rõ đã biến mất, nàng chưa phản ứng kịp thì bỗng sau lưng vang lên một tiếng ho nhẹ, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Giọng nói vốn vô cùng nhỏ, nhưng vì quá yên tĩnh nên xung quanh có không ít người chú ý đến. Nhận Sơ cảm thấy quen tai nên cũng quay đầu lại, chỉ thấy Lưu Vũ đang vịn vào nha hoàn đứng cách đó không xa, nhìn thẳng vào chỗ ngồi của Tây Linh quân, cứng đờ há miệng, trên mặt không giấu nổi sự kinh ngạc. Cũng may là người thất thố không chỉ mình nàng nên chúng nhân đều không cảm thấy kỳ quái, cười đùa vài câu rồi dịch chuyển tầm mắt.

Ý thức được có điều không ổn, Lưu Vũ đỏ mặt thu hồi tầm mắt.

Nhận Sơ cũng không để tâm, ngược lại thăm kinh ngạc với chuyện vừa xảy ra. Phụng Kỳ, cái tên vô cùng xa lạ, trong ký ức không hề có bất kỳ mảnh nào liên quan đến nó, chắc là lúc ở Vĩnh hằng chi gian vô ý nghe các sứ giả nhắc đến nên vô tình nhớ được.

Nàng đưa tay kéo Hồng Diệp: “Đi thôi.”

Chủ bộc hai người quay người rời đi, nào ngờ vừa đi mấy bước thì một cung nga bưng chậu trước mặt không biết làm sao lại đứng không vững, loạng choạng bổ nhào vào hai người.

Ánh mắt Nhận Sơ khẽ động, không hề do dự mà dịch qua vài bước đưa tay ra đỡ, chỉ nghe tiếng kinh hô vang lên, sau đó “bình” một tiếng, chậu vàng đổ ập xuống đất, nước bắn ra, cung phục hoa lệ bên cạnh nàng lập tức ướt đẫm một mảng.

Hai thị nữ cao cấp vội tiến lên lau y phục cho phi tử diễm lệ kia rồi mắng: “Muốn chết hay sao mà không biết quy tắc như vậy!”

Cung nga sợ hãi quỳ xuống đất dập đầu với phi tử kia: “Ánh phi nương nương tha mạng! Không phải nô tỳ, là...”

Nàng ta vừa nói vừa quay đầu muốn tìm bàn tay đã đẩy mình, nhưng xung quanh vốn có rất nhiều các cung phi phu nhân, hơn nữa đều mang

theo nha hoàn thân cận bên mình, trong lúc hỗn loạn nào có thể phân ra là ai! Để bảo vệ mình, nàng ta vô cùng hoảng sợ dời tầm mắt về phía Nhạn Sơ.

Nhạn Sơ lạnh lùng nhìn về một góc của đám đông, chỉ thấy Nghệ Như đang làm như không có gì xảy ra đứng bên cạnh Lưu Vũ, trên mặt lóe lên nụ cười ác ý.

Hồng Diệp vội quỳ xuống xin tha, Ảnh phi kia thấy là nàng, thần tình trở nên không tự nhiên, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ lắc lắc cái quạt tròn theo hình mẫu đơn, dời ánh mắt về phía Nhạn Sơ bên cạnh, vừa nhìn bèn lập tức cả kinh lấy quạt che miệng lui về phía sau vài bước: “Người... Người là...”

Hồng Diệp đáp thay: “Là Nhạn Sơ cô nương Bộ hạ ban cho Định vương?”

“Người chính là vũ cơ Nhạn Sơ kia à?” Ảnh phi nghi hoặc nhìn khuôn mặt kia, dần dần thu lại vẻ hoảng sợ, cười lạnh một tiếng: “Thật to gan, thấy bốn cung lại dám không quỳ xuống!”

Hồng Diệp đáp: “Nhạn Sơ cô nương cô ấy...”

Ảnh phi nói: “Trước mặt bốn cung bao giờ đến lượt con nha đầu như người lên tiếng?”

Sự việc quá âm ỉ khiến Tiêu Tề ở bàn tiệc bên ngoài bị kinh động từ lâu, tất cả đều nhìn vào trong màn trướng, Nam Vương không hoảng không loạn nhấc ly rượu uống một hớp.

Lưu Vũ thấy vậy bước tới cầu xin: “Người này vô cùng giống với Vương phi quá cố, rất được Vương thượng nhà thiếp xem trọng, xin Nương nương niệm tình Vương phi quá cố mà tha cho cô ấy.”

Nhạn Sơ khẽ cong khóe môi.

Ai biết được sủng phi đặc thế nhất của Hậu cung hôm nay là nha hoàn hồi môn của Việt Tịch Lạc khi xưa chứ? Có oai phong bao nhiêu đi nữa thì cũng không vượt bỏ được sự thật rằng đã từng là nô tỳ của kẻ khác, nữ nhân ngồi trên cao sẽ chỉ coi quá khứ đó là một vết nhơ, nào cần ai có lòng nhắc nhở đâu? Hay cho cách mượn dao giết người, nhưng đáng tiếc.

Không ngoài dự liệu, Ảnh phi kia nghe nhắc đến chuyện xưa càng giận dữ hơn: “Cung có cung quy, nếu tạo tiền lệ thì làm sao phục chúng, bốn cung cũng không biết làm gì hơn.”

Nghe được ý tứ của nàng, chúng nhân đều toát mồ hôi lạnh.

Nhạn Sơ đột nhiên ngoan ngoãn phủ phục xuống thỉnh tội: “Nhạn Sơ xuất thân chốn dân gian, không biết quy tắc, vô ý mạo phạm, xin Nương nương tha cho.”

Tư thế trên cao nhìn xuống kia lộ ra vẻ đắc ý, ánh mắt nhuộm màu hiểm độc, Ảnh phi đi đến trước mặt nàng chậm rãi nói: “Bốn cung không muốn phạt người, nhưng còn có cung quy ở đó, không thể không tuân theo, lôi ra đánh hai trăm trượng.”

Xung quanh vang lên tiếng thở nặng nề. Nữ nhân Diễm quốc đa phần không tập võ, nào chịu nổi hai trăm trượng, Ảnh phi rõ ràng là muốn giết người. Con người kỳ lạ như vậy đó, nàng ta chỉ không chịu nổi một gương mặt kia thôi, vì trong tiềm thức của nàng ta, gương mặt đó lúc nào cũng nhắc nhở nàng ta về quá khứ, về xuất thân không mấy rạng rỡ của mình, quyền lực và vinh quang cực độ cũng khó che lấp được sự tự ti, khiến nàng ta hận không thể bắt con người trước mặt này biến mất vĩnh viễn.

Hồng Diệp không nhịn được nhắc nhở: “Nghe Vương thượng nói Nhạn Sơ cô nương không nhớ chuyện xưa, có khi cô ấy chính là... chính là Vương phi đó.”

Ảnh phi đáp: “Định vương phi chết đã lâu, làm sao có thể sống lại, người đâu, lôi ra ngoài!”

Hồng Diệp vội nói: “Giang Thu Ảnh, Vương phi Nương nương dù sao cũng là ân nhân của người, từng là chủ bộc, người...”

Chuyện từng là nha hoàn của Định vương phi bị vạch ra chốn đông người, Ảnh phi đỏ mặt tức giận: “Khốn kiếp! Chủ bộc cái gì, Văn Phong, đừng ý người quen biết với bốn cung là có thể hỗn xược, cô ta chỉ là một vũ cơ chứ không phải Vân Trạch Tịch Lạc, một nha hoàn như người mà dám gọi thẳng tên bốn cung, vả vào miệng!”

Nhạn Sơ nhìn Hồng Diệp: “Văn Phong?”

Hồng Diệp giải thích: “Nô tỳ vốn tên Văn Phong, Vương thượng lệnh cho nô tỳ đổi thành Hồng Diệp.”

Một chậu nước mà lấy mạng người, những chuyện này ở Hậu cung cũng không mới mẻ gì, Ảnh phi xưa nay hoành hành ngang ngược, ý vào sự dung túng của Diễm hoàng mà ngày càng kiêu căng, ngay cả Hoàng hậu cũng phải nhường nàng ta ba phần, mấy tên thị vệ nghe lệnh bèn tiến lên lôi người đi, Nhạn Sơ không hề giãy dụa phản kháng mà chủ động đứng lên đi theo.

“Khoan đã.” Tiêu Tề bên ngoài cuối cùng cũng đứng dậy, “Chỉ là một chậu nước thôi, hình như phạt quá nặng rồi, mong Nương nương xem xét.”

“Ồ?” Ảnh phi lắc nhẹ chiếc quạt tròn, mắt lại nhìn về phía Diễm hoàng, “Định vương dường như có điều bất mãn với quy tắc Hậu cung sao?”

“Ngoại thần không dám hỏi chuyện của Hậu cung.” Tiêu Tề từ ngoài màn trướng hướng vào trong hành lễ, “Nhưng Nhạn Sơ là người bên cạnh tiểu vương, mong Nương nương nể mặt tiểu vương mà xử nhẹ.”

Ảnh phi cười yêu kiều: “Vậy thì khiến bốn cung khó xử rồi.”

“Nương nương xử trí rất phải.” Lưu Vũ bước lên nói, “Là Nhạn Sơ mạo phạm trước, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Vương thượng bảo vệ quá mức rồi.”

Tiêu Tề trầm sắc mặt: “Lưu Vũ!”

Lưu Vũ khẽ giương cằm, đưa mắt nhìn hăn, cũng có ý tức giận.

Hai người đều không động đậy, người bên cạnh cũng không tiện khuyên giải, Nhạn Sơ đứng cúi đầu, trong mắt lóe qua ý cười.

Xem ra không cần nàng gây sự thì Tần Xuyên Lưu Vũ đã phối hợp như vậy rồi, cũng may Ảnh phi phạt nặng, liên quan đến tính mạng nên Tiêu Tề không thể bàng quang đứng nhìn, thiết nghĩ chắc là rất khó xử.

Tiêu Tề dù sao cũng không tiện nổi nóng với Lưu Vũ, nén giận quay sang Diễm hoàng: “Nữ nhân này là ái cơ của thần, thần xin Bệ hạ khai ân.”

Thấy hăn không nể mặt mình mà cầu xin cho Nhạn Sơ trước mặt bao người, lại còn xưng là “Ái cơ”, Lưu Vũ biến sắc căn môi nhìn hăn trong chốc lát rồi quay người cáo từ Hoàng hậu, đưa Nghệ Như đi thẳng ra khỏi Ngự hoa viên.

Hậu viện của quyền thần không yên là việc mà Quân vương nào cũng thích thú, Diễm hoàng cười sáng khoái: “Chuyện Hậu cung đương nhiên do Hoàng hậu làm chủ, phải không Hoàng hậu?”

Hoàng hậu gật đầu: “Đánh đổ nước là tội nhỏ, mạo phạm Ảnh phi là tội lớn, nhưng Nhạn Sơ không phải là cung nữ, không biết quy tắc, phạt đánh hai trăm trượng đúng là hơi nặng, đổi thành đánh năm mươi trượng đi.”

Nhạn Sơ đã sớm liệu được kết quả này, quay người định tạ ơn.

“Đệ tử của Vĩnh hằng chi gian chưa từng có tiền lệ chịu phạt ở bên ngoài.” Một giọng nói vang lên, “Có thể miễn phạt đánh.”

Giọng nói rõ ràng hoàn toàn không chút gợn sóng, mang theo hàn ý của gió tuyết, như mặt hồ bị đóng băng, tất cả mọi người nghe thấy đều thấy lạnh người, không hẹn mà cùng quay đầu về nơi phát ra nó, chỉ thấy người kia đang ngồi bỗng đứng lên, đi thẳng về phía này, Diễm hoàng cũng theo đó mà rời đi, đưa chúng Vương gia theo cùng, đồng thời ra hiệu cho các thị vệ dỡ bỏ màn trướng.

Vạt áo dài màu lam nhạt bị kéo đi nhưng lại không dính chút bụi đất, khối ngọc đẹp nơi eo đong đưa theo bước chân, Tây Linh quân từ từ bước ngang qua chúng nhân, dừng lại trước mặt Nhạn Sơ.

“Nàng là đệ tử của Vĩnh hằng chi gian sao?” Không chỉ đám người Ảnh phi kinh ngạc, ngay cả Diễm hoàng và Tiêu Tề cũng ngẩn ra, chỉ có Nam vương ở bên cạnh ánh mắt khẽ động như đang suy nghĩ điều gì.

Không ngờ hấn lại ra mặt bảo vệ, Nhạn Sơ lập tức phản ứng lại, thuận thế quỳ xuống: “Dịch chủ.”

Chuyện khác thì còn dễ, nhưng Vĩnh hằng chi gian thì không ai dám đắc tội, lần này chắc chắn phải nể mặt, cơn giận của Ảnh phi lập tức dịu đi vài phần, nhưng lại không cam chịu bỏ qua như vậy, chỉ đành hướng về phía Diễm hoàng than thở: “Bệ hạ, cô ta rõ ràng là khinh thường thần thiếp, nếu dễ dàng bỏ qua...”

“Quý môn có pháp quy không?” Diễm hoàng ngắt lời nàng, mắt nhìn về phía Tây Linh quân.

Tây Linh quân đáp: “Vĩnh hằng chi gian không nhúng tay vào chính sự bên ngoài, nếu đệ tử phạm pháp quy thì xin nghe xử trí, Vĩnh hằng chi gian cũng không truy cứu.”

Ý của lời này là nếu nàng không tham dự vào chính sự thì Vĩnh hằng chi gian sẽ bảo vệ đến cùng.

“Có lời này của Tây Linh quân thì Trầm yên tâm rồi.” Diễm hoàng gật đầu quay về phía Nhận Sơ, ôn hòa vui vẻ nói: “Đứng lên đi.”

Nhận Sơ tạ ơn rồi đứng dậy đi đến bên cạnh Tây Linh quân.

Móng tay đỏ tươi vạch mạnh trên mặt quạt, Ảnh phi cười lạnh: “Để đệ tử làm vũ cơ, đây chính là Vĩnh hằng chi gian sao?”

“Thế sự như cờ, bước ra ngoài cuộc chính là vĩnh hằng.” Tây Linh quân nhàn nhạt nói hết câu, không nhìn nàng ta mà đưa Nhận Sơ trở về bàn tiệc.

Ảnh phi tức nghẹn.

Còn mỹ nhân rắn rết vong ơn phụ nghĩa thì sao, tâm trạng của Diễm hoàng lại không tốt lắm, chỉ trách mắng nàng vài câu, sau đó đưa các Vương gia trở lại bàn tiệc, mặt Ảnh phi thoạt trắng thoạt đỏ, không hành lễ cáo từ Hoàng hậu đã tức giận bỏ đi, các Phi tần thường ngày bị nàng ta ức hiếp tâm ai nấy tâm trạng đều sáng khoái.

Các thị vệ nhanh chóng dựng lại màn trướng ngăn cách bên trong và bên ngoài, Nhận Sơ sụp mắt, nghiêm chỉnh đứng sau lưng Tây Linh quân không dám có hành động gì.

“Cô lui ra đi.” Giọng nói lạnh lùng lại vang lên, nhưng hăn không hề quay đầu.

“Dạ.” Nhận Sơ cung kính đáp lời rồi lui ra.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đêm Kinh Hoàng

Tiệc tan, tạ ơn xong, Nhận Sơ theo Tiêu Tề về Định vương phủ, dọc đường Hồng Diệp luôn truy hỏi về chuyện Tây Linh quân và Vĩnh hằng chi gian, Nhận Sơ cũng không cố ý giấu diếm, lựa những chuyện không quan trọng kể cho nàng nghe, xong rồi lại nói về Ảnh phi.

Hồng Diệp phần nộ nói: “Bọn nô tỳ cùng nhau theo Vương phi vào phủ, nô tỳ tên Văn Phong, cô ta tên Thu Ảnh, là tên do Vương phi đặt, trước đây bọn nô tỳ rất thân thiết, nhưng sau khi Vương phi xảy ra chuyện thì cô ta không an phận nữa, đầu tiên là dụ dỗ Vương thượng, Vương thượng không đoái hoài gì đến cô ta, sau đó cô ta không biết dùng cách gì tiếp cận được với Bộ hạ, tiến cung đắc sủng, rồi vì chuyện trước đây mà cứ chống đối với Vương thượng, năm xưa người nhà cô ta đều chết trong chiến loạn, là Việt tướng quân và Vương phi thu nhận cô ta, sớm biết cô ta vong ơn phụ nghĩa...”

Đang nói chuyện thì xe đã dừng lại, Hồng Diệp vội ngừng chủ đề, vén rèm dìu Nhận Sơ xuống xe theo Tiêu Tề, vừa đi đến ngoài Hậu viên thì thấy Lưu Vũ đang vịn Nghệ Như đứng đó.

Sắc mặt Tiêu Tề càng kém hơn, trách mắng Nghệ Như: “Sao lại để Phu nhân đứng ngoài này? Còn không vào trong đi!”

“Chàng không cần trút giận lên cô ấy.” Lưu Vũ nhìn thẳng vào hắn, “Vân Trạch Tiêu Tề, rốt cuộc chàng cần nữ nhân này hay là cần thiếp.”

Nhạn Sơ cười.

Không giả vờ dịu dàng lương thiện được nữa rồi sao? Dùng cách này để ép nam nhân chọn, nữ nhân tự cho mình là đúng, lúc nào cũng coi nam nhân là kẻ ngốc, thật ra chỉ cần lưu ý một chút thì người sẽ phát hiện ra rằng chuyện hẳn biết nhiều hơn trong tưởng tượng của người nhiều lắm.

Nếu đã tự chặt cánh của mình nhanh như vậy, không đốt thêm chút lửa thì thật là thiên lý bất dung.

Nhạn Sơ cup mắt nói: “Hậu viện luôn là chốn đa sự, xin Định vương cho tôi rời khỏi đây đi, tôi không muốn chịu thêm những việc ngoài ý muốn như hôm nay nữa.”

Tiêu Tề lạnh lùng nói: “Nha hoàn Nghê Như không giữ bốn phận, xúi giục Phu nhân sinh sự, lời cô ta xuống chờ xử trí.”

“Vương thượng!” Nghê Như hoảng sợ, “Không liên quan đến nô tỳ... Phu nhân!”

Lưu Vũ giận đến ghen lời, một lúc sau mới nghiêng răng nói: “Vân Trạch Tiêu Tề, chàng giỏi lắm... Muốn xử trí cô ấy thì xử trí thiếp trước đi!”

Tiêu Tề không có hành động gì, chỉ quét mắt nhìn, các bộc phụ lập tức tiến tới kéo người đi, Lưu Vũ nghiêm giọng hét lên ngăn cản, nhưng các bộc phụ đều rất rõ chủ nhân thật sự của phủ này là ai, càng biết thủ đoạn của hắn nên nào dám làm trái, tiếp tục lôi Nghê Như đi, Lưu Vũ cũng không màng lễ nghi gì nữa, vội đuổi theo lập tức.

Tiêu Tề cũng mặc kệ, dặn dò hai nha hoàn đưa Nhạn Sơ về Phong viên.

Nhạn Sơ vừa đi thì Lưu Vũ vội vã quay lại, giậm chân tức giận nói với Tiêu Tề: “Tiêu Tề, chàng mau thả Nghê Như ra, nếu không thì thiếp...”

thiếp sẽ chết cùng với cô ấy.”

Gương mặt xinh đẹp của nữ nhân vì phần nộ mà trở nên méo mó, phong thái dịu dàng yếu đuối đã mất hết bảy phần, lại dùng đến cả sự uy hiếp ngu xuẩn nhất. Tiêu Tề càng cảm thấy bực bội, lạnh lùng ra lệnh: “Thu dọn đồ đạc, đưa Phu nhân về nhà mẹ mấy ngày.” Hãn dừng một lúc rồi nói: “Đưa luôn nha hoàn Nghệ Như về, cứ nói là không dám thu nhận ác tỳ như vậy, để Tần Xuyên tướng quân xử trí.”

Khi nữ nhân đã trao hết tất cả cho nam nhân thì có gì đáng sợ hơn mất đi lòng của trượng phu? Sự phần nộ trong mắt Lưu Vũ lập tức chuyển thành sợ hãi: “Chàng nói gì, chàng... chàng muốn đưa thiếp đi sao? Chàng chán ghét thiếp rồi sao?”

Tiêu Tề nhẹ giọng nói: “Lưu Vũ, xem thử nàng hôm nay đi, trước đây nàng không phải như vậy.”

Từ nhỏ hãn đã được nuôi dạy để trở thành người thừa kế của Vân Trạch tộc, biết rõ sự quan trọng của việc tề gia, Hậu viện tự cố chí kim luôn là chốn đa sự, năm xưa sau khi Việt Tịch Lạc vào phủ, mọi việc trong nhà đều đầu vào đó, Việt Tịch Lạc không còn nữa, Hậu viện luôn bỏ trống cũng không xảy ra chuyện gì, bây giờ Lưu Vũ tính tình luôn dịu dàng mềm mỏng vào phủ làm chủ nhưng lại diễn loại kịch này, thật là ngoài dự liệu và cũng đã phạm vào đại kỵ của hãn, nhất thời thất vọng nản lòng nên cố ý muốn cảnh tỉnh nàng, bởi vậy hãn mới nói nặng như vậy.

Nhưng Lưu Vũ lại sợ hãi thật sự, tiến tới nắm chặt tay hãn, ngược mặt lệ rơi như mưa: “Thiếp nói vậy chẳng phải là khiêu khích Ảnh phi trước mặt Bệ hạ đó sao? Thiếp không muốn Ảnh phi hận chàng nữa...”

Thấy nàng có ý hối hận, lúc này Tiêu Tề mới đưa tay ôm lấy nàng thở dài: “Vì sao ta xử trí Nghệ Như chắc nàng rõ hơn ta, ta có thể dung thứ cho việc nhất thời hồ đồ, nhưng không thể dung thứ cho thủ đoạn độc ác như

vậy, nếu không Hậu viện làm sao yên ổn được! Sau lưng ta là cả Vân Trạch tộc, có câu Thê hiền gia vượng, nếu nàng một mực muốn thiên vị cho loại ác tỳ như vậy thì sẽ khiến ta hiểu lầm.”

Thân là quyền thần, đương nhiên khắp nơi đều có tai mắt, nhất cử nhất động trong cung lễ nào hẳn không biết sao?

Lưu Vũ trắng bệch mặt: “Chàng... nghi ngờ thiếp sao?”

“Đương nhiên không phải là nàng, là Nghê Như lần trước chịu phạt nên ôm hận trong lòng, cố ý hãm hại.” Tiêu Tề nói, “Nhạn Sơ không hề làm chuyện gì uy hiếp đến nàng, nàng không cần lo lắng, khinh suất mạnh động chỉ làm hư đại sự của ta thôi.”

Lưu Vũ đáp: “Nhưng Nghê Như...”

“Cô ta đã từng hầu hạ nàng, ta sẽ xử trí nhẹ.” Giọng điệu Tiêu Tề nghiêm lại, “Ta không muốn thấy những chuyện này xảy ra nữa, Vũ nhi, ta hi vọng nàng có thể hiểu.”

“Chàng đừng giận, thiếp... biết rồi.” Lưu Vũ ôm chặt eo hắn.

Tiêu Tề nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “Biết là tốt rồi, ta sẽ không trách nàng nữa, chỉ mong nàng vĩnh viễn là Vũ nhi mà ta quen biết.”

Tin tức người mới và Phu nhân giao tranh nhanh chóng truyền đến Phong viên, các nha hoàn sau khi biết kết quả càng không dám lơ là Nhạn Sơ mà đều ân cần cẩn thận hầu hạ nàng. Sau khi tắm rửa, chỉ không thấy mình Hồng Diệp đâu nhưng Nhạn Sơ cũng không hỏi thêm, lười nhác nằm trên giường, đón lấy chén thuốc nóng nha hoàn dâng lên.

Trăm năm qua trôi qua, nha hoàn tâm phúc chưa chắc vẫn còn là tâm phúc, luôn miệng trách mắng Thu Ảnh nhưng không biết rằng kể từ lúc nàng ta tự xưng là Hồng Diệp thì đã không còn là Văn Phong ngày xưa rồi.

Việc hãm hại hôm nay được định sẵn là sẽ thất bại, bây giờ Tiêu Tề vẫn phải lợi dụng nàng để xoa dịu Việt quân nên buộc phải bảo vệ nàng, Tần Xuyên Lưu Vũ chỉ là khéo hóa quá vụng thôi.

Với tính cách của Tiêu Tề thì chắc chắn Nghệ Như sẽ bị đuổi đi.

Có được thì đã sao? Tần Xuyên Lưu Vũ vốn không hiểu hẳn, nữ nhân tự đánh giá cao bản thân đều dễ dàng phạm phải sai lầm lớn nhất, nàng ta hoàn toàn không biết rõ hẳn là Vân Trạch Tiêu Tề, sau đó mới là nam nhân của Tần Xuyên Lưu Vũ, hẳn tuyệt không cho phép bên cạnh mình có nữ nhân ác độc ảnh hưởng đến lợi ích của gia tộc.

Cứ tưởng là cưới được một Phu nhân dịu dàng hiền huệ, sau đó từ từ nhìn rõ bộ mặt khác của nàng ta, Tiêu Tề sẽ có phản ứng thế nào đây? Thật đáng để chờ đợi.

Có được thân phận đệ tử của Vĩnh hằng chi gian, chuyện Nhạn Sơ trở về đó càng danh chính ngôn thuận hơn, lần này không có bạch y sứ giả nghênh tiếp, bước vào sơn cốc, cảnh vật trước mắt tự động biến mất, người đã đứng ở bình đài trên vách núi, cây phong lùn bên cạnh theo gió đong đưa, cây hoa trước mặt đã kết rất nhiều quả nhỏ màu xanh.

Gió thổi tà áo và dây buộc tóc, Tây Linh quân một mình ngồi trước bàn cờ đá, cầm cờ đen tự mình đấu với cờ trắng, lần này đã có thể thấy rõ dung mạo.

“Đến rồi à.” Giọng nói như vang lên từ hư không.

Hoàn toàn không ngờ rằng hẳn sẽ đích thân dẫn đường, Nhạn Sơ có chút băn khoăn, nàng còn căng thẳng hơn lần đầu gặp hẳn, hai tay trong áo không nhịn được mà nắm chặt lại.

Trên thực tế thì từ khi biết được thân phận của hẳn nàng đã bắt đầu có ý kính sợ, không dám hỗn xược trước mặt hẳn, hẳn chịu bảo vệ nàng trước

mặt bao người đã là chuyện ngoài ý muốn, Nhạn Sơ vô cùng bất an, dù gì thì thân phận đệ tử của Vĩnh hằng chi gian này có liên quan quá lớn, có thân phận này tức là có được sự bảo vệ của hắn. Hai người không thân thiết lắm, hắn chỉ là ân nhân cứu mạng của nàng, cách giải thích duy nhất là nàng được Nhất diệp hoa chọn, hắn có lý do để bảo đảm sự an toàn của người nuôi hoa, bởi vậy mới đặc biệt quan tâm đến nàng.

“Đã có không ít người từng ngắt xiu ở đây rồi.”

“Hả?”

“Ta không ngại có thêm một người nữa.”

Nhạn Sơ có ngốc đến đâu cũng nghe ra được hắn đang nói đùa, nhưng lại khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, trong lúc ngỡ ngàng, nàng vội buông hai tay hành lễ: “Thuật di chuyển không gian của Đạo môn quả nhiên cao minh, Nhạn Sơ may mắn được mở rộng tầm mắt.”

Tây Linh quân đưa tay, trong khoảnh khắc, con đường trên vách núi lại hiện ra.

Thân phận mới này dù sao cũng hoàn toàn có ích chứ vô hại, tiếp nhận sự bảo vệ mới là lựa chọn tốt nhất. Nàng đã rơi vào tình cảnh này rồi thì còn có gì không nữa? Huống hồ với thân phận và địa vị của đối phương thì có thể mưu đồ gì ở nàng đây?

Sau khi Nhạn Sơ nghĩ thông bèn trấn định lại, đi thẳng vào động tuyết cho hoa uống máu, sau đó theo con đường kia quay lại vách núi, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Nhạn Sơ có một chuyện không hiểu, hoa này sinh trưởng chậm chạp, trước đây tôi chưa từng nuôi nó, sao lại có thể nở hoa?”

Tây Linh quân lấy trong bát ra một quân cờ đen đặt xuống rồi nói: “Trăm năm trước cô bị thương hôn mê đã chảy quá nhiều máu.”

Nhạn Sơ hiểu ra.

Tây Linh quân bỗng nhiên nói: “Tâm mạch của cô bị thương do thuật Băng giải tạo thành, thuật Hỏa liệu tuy có thể giải trừ đau đớn khi nó phát tác, nhưng tương khắc với thuật pháp của Băng quốc, sẽ chỉ khiến cho vết thương của cô ngày càng nghiêm trọng hơn thôi.”

Thuật Băng giải? Lần này Nhạn Sơ thật sự hoảng hốt, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, nhưng cuối cùng không hỏi nên lời: “Đa tạ Tây Linh quân chỉ điểm, nhưng trong lúc bất lực chỉ đành chọn cái hại nhẹ hơn.” Bệnh cũ của Việt Tịch Lạc xuất hiện trên người nàng, Tiêu Tề sẽ không chỉ đơn giản là nghi ngờ nữa, con người chỉ cần từng trải qua những đau đớn hơn thì sẽ phát hiện ra rằng, chút đau đớn này thật ra không hề khó chịu, chút vết thương này cũng chẳng là gì.

Tầm mắt vẫn ở trên bàn cờ, Tây Linh quân vẫy tay nói: “Đi đi.”

Thấy bàn tay kia lại lấy một quân cờ trắng, Nhạn Sơ không nhịn được buột miệng: “Không biết Nhạn Sơ có may mắn biết được húy danh của Tây Linh quân không?”

Ngón tay thon dài cầm quân cờ trắng ngừng giữa không trung một hồi lâu rồi mới từ từ hạ xuống, quân cờ bạch ngọc rơi vào giữa bàn cờ đá, phát ra âm thanh khe khẽ.

Nhạn Sơ vô cùng bất an, nàng cụp mắt nói: “Là Nhạn Sơ lỗ mãng, cáo từ.”

Vừa đi được vài bước...

“Phụng Kỳ, Tây Linh Phụng Kỳ.” Giọng hân vang lên sau lưng.

Mang theo một bụng nghi vấn, Nhạn Sơ trở về Định vương phủ dưới sự hộ tống của sứ giả, vừa vào Phong viên thì có nha hoàn đến báo Lưu Vũ

đang ở đó, Nhạn Sơ không hề ngạc nhiên, chỉ “Ồ” một tiếng rồi đi về phía tiểu lâu, nha hoàn đang chờ bên ngoài vội vén rèm để nàng đi vào.

Thấy nàng về, Lưu Vũ đứng dậy.

Nhạn Sơ ra hiệu cho các nha hoàn thoái lui: “Phu nhân giá lâm, thất lễ rồi.”

Vì chuyện xảy ra trước đây nên Lưu Vũ cười không tự nhiên lắm: “Ảnh phi xưa nay luôn chống đối với Vương thượng, hôm qua nghe cô ta lại khích bác trước mặt Bệ hạ, ta nhất thời nóng lòng... đặc biệt đến đây để tạ lễ với cô nương.”

Nghệ Như từ nhỏ đã đi theo nàng, là người trung thành nhất, nàng ta nào nỡ đưa đi, nhân lúc Tiêu Tề nguôi giận mà ba lần bốn lượt cầu xin đảm bảo, tân hôn chưa lâu, Tiêu Tề dù sao cũng không nhẫn tâm làm tổn thương trái tim nàng ta, mệnh lệnh ban trước mặt bao người lại không tiện thu về nên đã chỉ điểm cho nàng ta vài câu, vì để giữ lại nha hoàn tâm phúc, cuối cùng nàng ta vẫn phải chủ động đến Phong viên tạ lễ, nay chỉ có Nhạn Sơ ra mặt cầu xin là thích hợp nhất.

Nhạn Sơ hiểu ra: “Định vương bảo Phu nhân đến sao?”

Nữ nhân yếu đuối, dễ dàng bị người ta chém đi cánh tay như vậy nhưng lại làm ra những chuyện khiến người ta căm ghét, cũng may là nàng ta có được tình yêu của Tiêu Tề, không được dung túng nhưng tuyệt đối sẽ được bảo vệ.

Bị nàng biết trước, Lưu Vũ lập tức không trở tay kịp: “Nghệ Như cô ấy...”

Lời đã chuẩn bị sẵn còn chưa kịp nói ra thì nàng bỗng nghe thấy một chữ.

Giọng nói nhẹ nhàng, vừa đủ để hai người nghe thấy, rõ ràng như vậy, gần như vậy, như ác mộng bám chặt lấy tâm trí nàng, khiến cả người nàng sợ hãi đến run rẩy.

Ở đối diện, xà mỹ nữ đang thị uy: “Cô nói đi, ta sẽ giữ người của cô lại sao?”

“Là cô! Cô chưa chết!” Lưu Vũ chấn kinh lui về phía sau, va phải giá để bình hoa, bình ngọc điêu khắc hình lá phong theo đó mà rơi xuống vỡ ra thành từng mảnh.

Các nha hoàn kinh ngạc vội tiến đến dìu nàng ta.

“Cô tưởng là chàng sẽ tin cô sao?” Ý thức được mình thất thố, bàn tay trong áo Lưu Vũ nắm chặt lại, cố gắng để mình trấn định, nàng cười lạnh: “Cho dù cô trở về thì chàng vẫn là của ta, cô không động vào ta được đâu!”

Đưa mắt nhìn bóng dáng nàng ta mất hút sau tấm rèm, Nhạn Sơ thần tình thoải mái, không hoảng không loạn sai nha hoàn quét dọn mảnh vỡ, rồi lại được nha hoàn hầu hạ thay y phục. Quả nhiên dùng cơm xong, chưa bao lâu thì Tiêu Tề tiến vào.

Nhạn Sơ đang dựa vào cột ngõi ở hành lang, thấy hãn bèn hỏi: “Phu nhân không sao chứ?”

Tiêu Tề nói: “Nàng ấy đến tạ lễ, không hề có ác ý.”

Khóe môi Nhạn Sơ cong lên: “Cô ấy cứ nghi ngờ tôi là Vương phi, e là bị sợ hãi rồi, Định vương đến để hỏi tội sao? Hay đang trách tôi lòng dạ hẹp hòi, không chịu nhận tạ lễ?”

Tần Xuyên Lưu Vũ xác nhận thân phận của nàng là vì ý nghĩa của chữ đó, tiếc là nàng đã sớm chắc chắn rằng Tần Xuyên Lưu Vũ không dám cho

Tiêu Tề biết, khiến nữ nhân đó ngày đêm sống trong lo sợ, không làm ra chút chuyện ngốc nghếch cũng không được.

Tiêu Tề nói: “Lần này nàng ấy hơi hồ đồ, tin lời xúi giục của nha hoàn, nàng hà tất tính toán với nàng ấy?”

Nhạn Sơ đứng dậy: “Cô ấy hồ đồ thì có thể không cần tính toán, còn tôi thì phải chịu bị hãm hại, đây là lời Định vương muốn nói sao?”

Tiêu Tề đáp: “Ta không có ý này.”

Nhạn Sơ nói: “Tôi chỉ biết Nghệ Như hãm hại tôi, suýt chút nữa khiến tôi chết dưới tay Ảnh phi, nếu giữ lại cô ta thì sau này há chẳng phải ai cũng dám đối phó với tôi sao? Phu nhân có Định vương bảo vệ, tôi thì không muốn chết không rõ ràng, Nguyệt Nhạn Sơ này không tốt tính như vậy, có thù tất báo, Nghệ Như tuyệt đối không thể giữ lại.”

Tiêu Tề nhìn nàng, có chút thất thần.

Tính tình cứng rắn này, thủ đoạn làm Đương gia* này, ngay cả yêu hận trong lời nói cũng toát ra một cách trực tiếp như vậy.

*Đương gia: chủ nhà

Theo Hồng Diệp báo lại thì tuy mỗi đêm đều có sai khiến nhưng nàng chưa từng gọi tên “Vãn Phong”, tính cách và sở thích có chỗ khác Tịch Lạc nhưng cũng có chỗ giống, càng khiến người ta khó phán đoán hơn. Có thể biết được húy danh của Tây Linh quân cho thấy quan hệ giữa nàng và Vĩnh hằng chi gian không phải là giả, nhưng với năng lực của Vĩnh hằng chi gian thì cứu một người từ sông băng lên càng dễ dàng hơn.

Tiêu Tề im lặng trong chốc lát, giọng điệu bất giác trở nên dụi dàng: “Để Lưu Vũ đến cầu xin là ta suy nghĩ không thỏa đáng, ta sẽ đuổi Nghệ Như đi.”

Nhạn Sơ ngồi xuống lại, tiện tay ngắt vài lá phong chơi đùa.

Tiêu Tề nhìn động tác của nàng nói: “Tịch Lạc cũng thích làm vậy.”

Nhạn Sơ tức giận: “Cô ấy là cô ấy, tôi là tôi, tôi không nhớ gì cả.”

Tiêu Tề thấy vậy bèn nhếch môi cười, dịch chuyển chủ đề: “Ta hi vọng nàng có thể theo ta đi gặp một người.”

Nhạn Sơ không nghĩ gì đã hỏi lại: “Nếu tôi không đi thì sao?”

Tiêu Tề nói: “Không sao, đương nhiên nàng bằng lòng mới đi.”

Nhạn Sơ nhìn hẩn hồi lâu rồi phì cười: “Nể tình ngài chịu bảo vệ tôi, tôi sẽ nghe ngài một lần, nói đi, muốn đưa tôi đi gặp ai?”

“Lư Sơn lão tướng quân, huynh đệ kết nghĩa của Việt tướng quân, nhiều lần sánh vai tác chiến vào sinh ra tử với Việt tướng quân, vô cùng có uy vọng trong Việt quân.” Tiêu Tề hơi ngừng lại rồi nói: “Ông ấy coi như là bậc thúc thúc của Tịch Lạc, lúc Tịch Lạc còn sống thường nhắc đến ông ấy.”

Nhạn Sơ khó hiểu: “Danh tiếng của Lư Sơn lão tướng quân không nhỏ, nhưng nghe nói nhiều năm trước ông ấy đã không còn chức trách gì ở Việt quân nữa mà.”

“Lão nhân gia thích yên tĩnh, không muốn người ngoài quấy nhiễu nên nơi ở đương nhiên cũng hơi hẻo lánh.” Tiêu Tề nói, “Bây giờ ông ấy là người duy nhất trong Việt quân thân quen với Tịch Lạc, nếu nàng có thể đi thì có lẽ sẽ khiến lão nhân gia vui mừng, dù sao nàng cũng quá giống với Tịch Lạc.”

“Ông ấy không vừa lòng với chuyện ngài cưới Phu nhân?” Nhạn Sơ lĩnh ngộ, “Tôi phải khiến lão nhân gia vui, tốt nhất là để ông ấy biết ngài không

hề quên Vương phi.”

Tiêu Tề hiển nhiên đã quen với lời lẽ độc địa của nàng: “Ngày mai thì sao?”

Nhạn Sơ nghĩ nghĩ rồi đáp: “Vết thương ở chân tôi còn hơi đau, vài ngày nữa đi.”

Dùng bữa xong Phong viên cũng vào đêm, do lúc xưa nơi đây ít người qua lại nên rất ít đèn lồng, Nhạn Sơ cũng không yêu cầu tăng thêm, chờ Hồng Diệp chu đáo hầu hạ nàng đi ngủ, tắt đèn xong thì trong phòng lập tức tối đen như mực.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng mưa, rùng phong ngoài cửa sổ xào xạc lên tiếng, mang theo âm thanh mưa rơi xuống mặt hồ, đến bên gối nàng thì càng thê lương hơn.

Thời tiết thay đổi, ngược lại bắt đầu đau, Nhạn Sơ nhắm mắt.

Tây Linh Phụng Kỳ.

Nàng vẫn chưa hết chấn động, không phải vì cái tên này đã được xác nhận mà là chân tướng về bệnh tim của nàng thật quá bất ngờ, nàng vì sinh thiếu thán nên hôn mê nhiều năm, sau khi tỉnh lại thì bị bệnh tim này, phụ thân chỉ nói vì sinh thiếu thán nên tâm mạch bị tổn thương, không ngừng mời danh y đến chữa trị, nào biết là bị thuật Băng giải làm tổn thương, nghe nói đây là cổ thuật thất truyền của Cực địa Băng quốc, tại sao phụ thân lại giấu diếm?

Đau đớn khó chịu, Nhạn Sơ định dùng thuật Hỏa liệu, bỗng hiển nhớ lại lời cảnh cáo ban ngày, nàng đành phải bỏ ý định này, chuyển sang suy nghĩ về chuyện sắp xảy ra để phân tán tư tưởng.

Ngày này cuối cùng cũng đến, bước vào hang hổ tiếp cận được mục tiêu, hiện giờ Việt quân bị Tiêu Tề khống chế, không ai dựa vào dung mạo để tin tưởng một nữ nhân, càng không biết có những ai đã bị Tiêu Tề lôi kéo, hành động khinh suất sẽ bứt dây động rừng, chỉ khi được sự thừa nhận của người họ tôn kính nhất thì mới nắm chắc, người đó chính là Lư Sơn lão tướng quân.

Nhưng đây là một cuộc gặp mặt bị giám sát, chỉ cần để lộ ra chút dấu vết thì người gặp nguy hiểm không chỉ có mình nàng, Lão tướng quân không hề đề phòng Tiêu Tề, tin tức bên cạnh ông ấy chắc đã bị Tiêu Tề khống chế từ lâu, Tiêu Tề chưa ra tay với ông ấy mà lại che giấu hành tung nhiều năm, bây giờ chịu đưa nàng đi đương nhiên đã nắm chắc khả năng ngăn chặn tất cả những việc ngoài ý muốn.

Chưa chắc hẳn không phải đang thăm dò mưu đồ của nàng, một trận cân não nguy hiểm.

Bất luận thế nào, đã biết được tin tức của Lão tướng quân cũng là một khởi đầu tốt, cũng là mục đích nàng trở về Vân Trạch gia, một người chờ cả trăm năm rồi thì thứ không thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn.

Trong đêm tối có tiếng mưa rả rích, mặt đất hình như bị chấn động.

Phát hiện ra điều dị thường, Nhạn Sơ cả kinh, nàng vội thu hồi tất cả mọi suy nghĩ để tập trung tinh thần lắng nghe, phát hiện ra động tĩnh đến từ góc Đông Bắc của hoa viên.

Góc Đông Bắc là Từ đường, cách Phong viên chỉ có một bức tường, trong phủ cũng có cửa thông trực tiếp đến đó, chấn động vừa rồi vô cùng nhẹ, người bình thường vốn không thể cảm nhận được, thêm vào đó đây là Hậu viên, nữ nhân của Diêm quốc không nhiều người tập võ, các nha hoàn đương nhiên không phát giác được.

Ngực đau ghê gớm, Nhạn Sơ không nhận được phải trở mình.

“Cô nương chưa ngủ sao?” Giọng Hồng Diệp truyền đến, “Có phải trong người không khỏe không?”

Đành phải vận dụng thuật Hỏa liệu giảm bớt đau đớn, Nhận Sơ cố gắng khiến hơi thở trở lại thông suốt, bình tĩnh đáp: “Ta hơi khát, đốt đèn lên đi, rót một chén trà đến đây.”

Lúc trời sắp sáng thì mưa tạnh, khi dùng xong bữa sáng bước ra ngoài thì mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi lên những hạt mưa còn sót trên lá phong, lấp lánh vui mắt.

Nhận Sơ đưa Hồng Diệp đi dạo như thường lệ, sau lưng không thiếu được thị vệ đi cùng. Nàng vẫn nhớ chuyện tối qua nên cố ý đi dọc theo con đường, lúc ngang qua Từ đường luôn tiện nhìn thử, chỉ thấy bên ngoài cánh cửa lớn cũng giống hệt Từ đường của nhà các quan viên khác, chỉ cho mấy thị vệ canh giữ, dù gì thì bên trong cũng chỉ thờ bài vị của người chết, không có đồ gì đáng giá, chẳng ai nhàm chán đến mức dòm ngó đến Từ đường nhà kẻ khác.

Động tĩnh đêm qua tuyệt đối không bình thường, trăm năm, trong Vương phủ mới xây này lại có thêm bí mật gì đây?

Nhận Sơ vừa đi vừa nghĩ, thỉnh thoảng dừng lại mua vài món đồ, đi đến đường chính thì bỗng thấy trên tòa lầu ở góc đường trước mặt có hai người đang ngồi, một trong số đó là Nam vương dung mạo xinh đẹp nghiêm túc.

Tầm mắt vừa chạm nhau, Nhận Sơ không nhanh không chậm ngoảnh mặt đi, nhưng trùng hợp là tòa lầu trước mặt là Thanh lâu, do đang tu sửa nên tấm biển “Tùy tâm Hoa uyển” lúc này bị tháo xuống đặt bên cửa, Nhận Sơ thấy vậy không nhịn được cười, kéo Hồng Diệp đi tới nhìn vào trong.

Hồng Diệp ngượng ngùng thúc giục nàng: “Những chỗ thế này... cô nương vẫn nên đi đi thì hơn.”

“Sợ cái gì, ta không vào được hay sao?” Tuy nói vậy nhưng Nhạn Sơ cũng không kiên trì, mặc cho nàng ta kéo đi.

Hai người đi rồi, ba chữ sau chữ “Tùy” lại hiện ra.

Nam vương cười cười thu hồi tầm mắt, nâng ly với Hình viện sử đối diện: “Mời.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thăm Dò Từ Đường

ơng phi một mực thâm tình, Nhạn Sơ đã được hưởng phúc lây.”

“Tuy là vậy cũng không nên xin Bệ hạ ban người, ngài hồ đồ rồi.” Lư Sơn Trì trách mắng vài câu, vì bất mãn đối với Tiêu Tề và Lưu Vũ nên nhìn thấy Nhạn Sơ cũng thuận mắt hơn nhiều, “Nha đầu này không kiêu căng như trong lời đồn.” Ông cố ý nhìn vào bên trong mắng lớn: “Không thấy Định vương đến sao, còn không rót trà đi!”

Một tên tiểu binh lúc này mới cười hi hi bước từ trong ra, rót trà nóng cho hai người.

Lư Sơn Trì phẩy tay gọi Nhạn Sơ: “Qua đây ngồi đi.”

Ông rõ ràng là cố ý không đếm xỉa đến Tiêu Tề, Nhạn Sơ nhếch môi, nghe lời đến ngồi bên bàn, Tiêu Tề cũng không thấy ngượng ngùng, bước đến ngồi theo.

Làm sao qua mặt được Tiêu Tề để truyền tin tức cho người trước mặt, đó là vấn đề nan giải nhất hiện nay, ngàn lần không thể nóng vội quá mức. Nhạn Sơ vừa suy nghĩ vừa uống trà, phát giác nước trà vào miệng đắng chát, nàng bèn cố ý lắc đầu cười nói: “Nghe nói trà đắng của Việt Ất Sơn là nổi tiếng nhất.”

Dung mạo quen thuộc, động tác quen thuộc, Lư Sơn Trì nhìn đến gần người, tinh thần càng niềm nở thêm vài phần, ông thờ dài: “Già rồi, thường

nhớ đến những ngày tháng cùng đại ca xông pha ở Việt Át Sơn, còn nghĩ tương lai sẽ cùng nhau giải giáp về quê, ai ngờ...” Phát giác mình thất thố, ông lập tức thu lại vẻ thất vọng, nghiêm mặt răn dạy: “Nghe nói cô ý được Tiêu Tề dung túng nên khiến trong phủ âm ỉ cả lên?”

Nhạn Sơ đẩy Tiêu Tề: “Con đâu có làm gì, không tin Lão tướng quân hỏi Định vương đi.”

Lư Sơn Trì trừng mắt: “Tính tình A Lạc là tốt nhất, bây giờ Tiêu Tề vì nó mà dung túng cho cô, cô phải biết thu tay một chút, nếu không thì lão phu nhất định không tha.”

Ba người uống trà nói chuyện, thấy tới giờ, tiểu binh bèn dọn bữa lên, đều là những món đạm bạc, Nhạn Sơ ăn rất ngon miệng, lại kể chuyện cười chiếm được thêm hảo cảm của Lư Sơn Trì. Cơm xong Tiêu Tề bèn cáo từ, Lư Sơn Trì đối với hăn quả nhiên không còn nghiêm khắc như trước, đích thân đưa ra ngoài cửa rồi nói: “Nha đầu này không tệ, rất có duyên với lão phu, lần sau lại đưa nó đến.”

Tiêu Tề mỉm cười đồng ý, bước đi vài bước lại quay người nói: “Vãn bối thấy bàn của Lão tướng quân đã cũ rồi, bây giờ mang đi rồi ngày mai lại cho người đưa bàn mới đến.”

Nhạn Sơ lập tức ngược mắt nhìn hăn.

Tiêu Tề vẫy tay, hai tên tiểu binh lập tức dọn bàn ra, Lư Sơn Trì cũng không kiên trì, hăng giọng quay vào nhà.

Hai người không ai nói gì, vội vã bước xuống núi, đến trước xe ngựa, Tiêu Tề ra hiệu cho tiểu binh đặt bàn xuống rồi lui ra, hăn vẫn đứng nguyên tại chỗ không có hành động gì.

Nhạn Sơ nói: “Sao Định vương chưa lên xe?”

Tiêu Tề nói: “Nhất định phải làm vậy sao?”

Nhạn Sơ cười không tự nhiên lắm: “Lời này là có ý gì?”

Tiêu Tề không đáp, chậm rãi bước đến trước cái bàn cũ, đột nhiên đưa tay, cái bàn lập tức bị xoay lại, chỉ thấy sau lưng có khắc bốn chữ, đường nét mảnh mai rõ ràng là dùng trầm khắc lên.

Nhìn rõ chữ kia, Tiêu Tề bèn ngẩn ra.

“Tiêu Tề đáng ghét”, bốn chữ lớn vô cùng rõ ràng, trong ý giễu cợt lại có vài phần ám muội, nhất thời không khí trở nên căng thẳng ngượng ngập.

Khóe môi cong lên nụ cười mỉa mai, Nhạn Sơ không quay đầu mà nhảy lên xe, chui vào trong ngồi.

Không lâu sau, Tiêu Tề cũng vén rèm bước vào, xe ngựa bắt đầu chuyển động.

Nhạn Sơ nói: “Định vương có xe, hà tất phải chen chúc với hạ nhân này?”

Tiêu Tề đáp: “Xin lỗi, là ta đa nghi rồi.”

Nhạn Sơ nói: “Định vương đề phòng tôi hay là Vương phi của ngài? Ngài vốn không mong cô ấy sống sót trở về.”

“Ta đương nhiên mong nàng trở về, nhưng nếu có người có dụng tâm muốn lợi dụng danh nghĩa của nàng để hành sự thì ta cũng không thể không đề phòng.” Tiêu Tề ngừng một lúc rồi thấp giọng nói: “Dù sao cũng là ta phụ nàng, nàng còn sống thì có lẽ cũng sẽ hận ta, nhưng bất luận thế nào ta cũng không muốn cùng nàng đi đến bước không thể quay đầu.”

Nhạn Sơ cười: “Ai lo chuyện của ngài chứ, tóm lại tôi đã thay ngài lấy lòng Lão tướng quân, hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Con sông nhỏ ngoài thành, dưới cây cầu gỗ đơn giản, nước chảy lặng lẽ, các nha hoàn đều bị đuổi ra xa, Lưu Vũ một mình đứng ở đầu cầu, hai tay nắm chặt chiếc quạt tròn, cứ đôi lúc lại bất an nhìn bốn phía.

Cảnh vật xung quanh bỗng biến đổi, trước mặt là một người chấp tay đứng trên vách núi.

Lưu Vũ vội hành lễ với bóng người đó: “Lúc xưa được tương trợ, không ngờ tôn giá lại là Tây Linh quân.”

Tây Linh quân nói: “Cô muốn gặp ta?”

Lưu Vũ ngập ngừng một lát rồi nói: “Tây Linh quân đã giúp tôi sao còn cứu cô ta?”

“Giúp cô, cứu cô ấy, cùng một lý do, cô không cần biết.” Tây Linh quân nói, “Cô đã có được điều cô muốn, nên tự biết lấy thân, sự giúp đỡ của ta đã kết thúc từ lâu, ta không mong Tiêu Tề biết những chuyện này.”

Lưu Vũ không dám nói tiếp: “Dạ, tôi đã hiểu.”

Chớp mắt thì người và vách núi đều biến mất, Lưu Vũ lại trở về bên cầu đá, thấp giọng gọi các nha hoàn đang hoảng loạn, vội vã lên xe về thành.

Từ chỗ Lư Sơn Trì trở về đã ba ngày, An vương đột nhiên phái người đưa thiệp mời cho Tiêu Tề, An vương cũng là huynh đệ ruột của Diễm hoàng, võ công bình thường nhưng kỹ xạ lại cực giỏi, bình thường hay thiết yến mời mọi người đến tỉ thí tiễn thuật, các Vương gia Tướng quân cũng chịu đến ủng hộ, xem như vui chơi, Nhạn Sơ thấy thiệp mời thuận miệng nói muốn đi, Tiêu Tề vì mấy ngày trước hiểu lầm nàng nên cũng không phản đối, để nàng cải trang thành tùy tùng đi theo.

Hôm sau thời tiết rất tốt, mây nhiều, không có ánh nắng chói mắt, mát mẻ thoải mái, vừa hay thích hợp với hoạt động như vậy.

Bên ngoài sân kỳ xạ có thiết kế khán đài, bày hoa quả mỹ tửu, mười thị vệ ở bên cạnh hầu rót rượu, An vương và Tiêu Tề ngồi ở giữa đã thay y phục kỳ xạ, trong đấu trường trước tiên là các dũng sĩ biểu diễn, vô cùng đặc sắc.

Nhân lúc Tiêu Tề bị An vương kéo đi uống rượu, Nhạn Sơ đi khỏi khán đài đến một nơi vắng vẻ mới dừng lại, quả nhiên một lúc nữa thì sau lưng đã có tiếng bước chân đến gần.

Nhạn Sơ nhìn người đến thờ dài: “Điện hạ không cần nói, tôi đã biết kết quả rồi.”

Không có áo bào rộng, y phục kỳ xạ đỏ tươi có hình vẽ màu đen, gương mặt quyến rũ hiển lộ thêm vài phần anh khí, Nam vương nói: “Bảo bốn vương phái người theo sau, ai ngờ uống công một phen, nàng không nên có biểu hiện như vậy chứ?”

Nhạn Sơ nghe được ý đùa cợt, cũng không khách sáo mà đáp lại: “Tôi cũng không ngờ Điện hạ lại vô dụng như vậy.”

Gương mặt anh tuấn khẽ trầm đi, Nam vương đẩy nàng vào chân tường: “Nữ nhân hỗn xược, cần phải dạy dỗ một chút mới được.”

Không chờ nàng lên tiếng thì đôi môi đỏ đã bị giữ chặt.

Không thể gọi là hôn vì không hề có chút luyện tiếc giữ gìn, chỉ có cường đoạt không hề che giấu, mang ý xâm chiếm trêu đùa, Nhạn Sơ nhanh chóng cảm thấy cánh môi đau đớn.

Nhạn Sơ tức giận khép chặt miệng không để hẳn đạt được ý đồ.

Cuối cùng Nam vương cũng ngẩng mặt, đôi mắt đẹp vẫn sáng trong như thường, không có dục niệm, chỉ có tia cảnh cáo và quyết tâm chiếm được con mồi: “Có binh đội thứ tư của Việt quân canh giữ ở đó, nàng rõ năng lực

của Việt quân nhất, muốn qua mặt bọn họ lên núi thì đừng nói là người của bốn vương, đổi lại là Tiêu Tề cũng không làm nổi, những điều này bốn vương đã thăm dò được từ lâu rồi, lần này phối hợp chỉ là thuận theo ý nàng thôi, muốn đối phó với Tiêu Tề thì nàng còn kém lắm.”

Nhạn Sơ lạnh lùng nói: “Sắc khiến đầu óc mê muội, Nhạn Sơ cũng đánh giá cao Điện hạ rồi.”

“Nàng đã đánh giá thấp bốn vương.” Nam vương nói, “Thủ đoạn trị quân của Tiêu Tề nổi tiếng dường nào mà năm xưa gian tế của Mục Phong quốc lại có thể dễ dàng trà trộn vào doanh trại tráo đổi mật thư, lương thảo chi viện cũng không tiếp ứng được, cái chết của phụ tử Việt tướng quân có khi là ngoài ý muốn, nhưng có khi... là có người cho rằng năm Việt quân trong tay sẽ an toàn hơn thì sao, nàng muốn báo thù, người nàng đối phó không chỉ là Tiêu Tề, dựa vào bản thân nàng thì không thể nào làm được.”

Hắn nhìn đôi môi đỏ bị hôn càng trở nên kiều diễm của nàng, mỉm cười nói: “Bốn vương chưa chắc cần nàng, nhưng nàng lại cần bốn vương hợp tác, làm rõ quan hệ này rồi, nàng cho rằng bốn vương còn cần nhượng bộ với nàng sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Điện hạ chắc là không cần hợp tác với tôi à?”

“Cần, bởi vậy đây chỉ là một giáo huấn nho nhỏ, để nàng biết hậu quả của sự hỗn xược.” Tay của Nam vương trượt xuống, “Làm nữ nhân của bốn vương mới là lựa chọn tốt nhất của nàng.”

“Tôi chỉ biết bây giờ Điện hạ không thể động vào tôi.” Nhạn Sơ hất tay hắn ra, “Còn nữa, vụng trộm là điều khiến tôi ghê tởm nhất.”

Nàng không nhìn Nam vương mà theo đường cũ quay về khán đài đứng sau Tiêu Tề.

“Vừa rồi Vương đệ đi đâu vậy?” Giọng của An vương vang lên, nửa trách mắng, “Nhiều năm không thấy tiền thuật của đệ, nhưng nhất tiễn song điêu của năm xưa ta vẫn chưa quên, hôm nay đệ không được trốn đâu đấy!”

Ở bên này Nam vương cười nhận cung: “Vương huynh quá khen, bao nhiêu năm nay không tập luyện nên đã mai một lâu rồi, nhất tiễn song điêu e là không thể, nhất tiễn lạc nhận thì có lẽ còn được.”

Đối diện với tầm mắt của Tiêu Tề, sắc mặt Nhận Sơ bình tĩnh như không nghe thấy.

Ở bên này cuộc tỉ thí dần đi vào cao trào, trong Hậu cung, không khí ngày càng nặng nề, Diễm hoàng một mình đứng bên lan can, bất động nhìn bụi hoa mẫu đơn, ánh mắt âm trầm.

“Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?” Đôi cánh tay mềm mại trắng trẻo từ sau lưng vòng qua eo hắn, Ảnh phi phủ người trên lưng hắn, “Lại là vì vũ nữ kia sao?”

Diễm hoàng nói: “Tiêu Tề đưa nàng ta đi gặp Lư Sơn lão tướng quân rồi.”

Ảnh phi lập tức xoay đến trước mặt hắn: “Sao, cô ta lòi đuôi rồi à?”

Diễm hoàng như cười như không nhìn nàng: “Việt gia dù sao cũng có ơn với nàng, nàng hi vọng nàng ta chết lắm sao?”

“Việt Tịch Lạc đã chết rồi.” Ảnh phi không tự nhiên di chuyển tầm mắt, “Cô ta chẳng qua chỉ là một vũ nữ, vọng tưởng muốn mượn danh Định vương phi để đạt được mục đích khống chế Việt quân thôi, cô ta và Nam vương không minh không bạch, rất có khả năng là quân cờ của Nam vương, huống hồ nếu cô ta là Việt Tịch Lạc thì che giấu thân phận chính là phạm tội khi quân, chết không đáng tiếc.”

“Nàng ta là người của Vĩnh hằng chi gian, không thể dễ dàng động vào.” Diễm hoàng vừa ý chơi đùa tóc nàng, “Lần này Tiêu Tề đưa nàng ta đi gặp Lão tướng quân, nàng ta cũng không lộ ra sơ hở gì.”

Ảnh phi nghe vậy cười lạnh: “Cô ta đâu có ngốc, sao lại hành động ngay dưới tầm mắt của Tiêu Tề được, ngay cả diễm này Tiêu Tề cũng không nghĩ ra sao?”

Diễm hoàng “Ồ” một tiếng: “Ái phi có diệu kế gì chẳng?”

“Trước mặt không dám giở trò gì, nhưng nếu khiến cô ta cảm thấy an toàn rồi thì thiếp không tin cô ta nhìn được.” Trong đôi mắt đẹp lộ va vài phần hiểm độc, Ảnh phi chậm rãi nói, “Sao Bệ hạ không dụ rấn ra khỏi hang?”

Tỉ thí tiễn thuật ban ngày kết thúc, Nam vương, Tiêu Tề và một vị Tướng quân giành được thắng lợi, An vương vui mừng, ca yến đến tận đêm mới nghỉ, Tiêu Tề đưa Nhận Sơ về phủ, vừa vào cửa lớn thì nhận được một phong mật thư, Tiêu Tề đi đến đại sảnh mở ra xem qua rồi vung tay hóa thành một ngọn lửa đốt đi, sau đó gọi thị vệ dọn dò vài câu rồi đi về phía Phong viên.

Nhận Sơ đang ngồi trên ghế uống trà, vừa tắm rửa xong, trên người đã thay y phục nữ nhân, dưới y phục mỏng manh, vài phần cương nghị ban ngày đã hoàn toàn biến mất, ánh đèn càng thêm phần dịu dàng cho da thịt, khiến cả người càng tỏa ra sự quyến rũ, quạt tròn che ngực, giống như bức hình nữ nhân trong rừng phong trên tường.

Thấy Tiêu Tề bước vào cửa, nàng cười nói: “Định vương theo đến đây làm gì?”

Tiêu Tề biết nàng cố ý, ra hiệu cho các nha hoàn thoái lui.

“Lẽ nào Định vương hôm nay thi triển thân thủ nên đặc biệt muốn đến nghe tôi tâng bốc?” Nhạn Sơ đứng dậy hành lễ, “Định vương oai phong, Định vương thần dũng.”

Tiêu Tề đáp: “Người thắng lợi không chỉ mình ta, nàng cũng thừa cơ đi gặp Nam vương.”

Nhạn Sơ điềm nhiên: “Nhìn các vũ giả khắp Diễm quốc này, có ai không xem Nam vương là tri kỉ đâu.”

“Nàng phải rõ thân phận của mình.” Tiêu Tề nói: “Ta biết nàng sẽ không thừa nhận, nhưng ta tin cảm giác của mình.”

Nhạn Sơ cười: “Lẽ nào ngài vẫn cho rằng tôi là Vương phi? Ngài thân thuộc với cô ấy lắm sao?”

Tiêu Tề im lặng.

Ngón tay không nhẹ không mạnh vạch vài đường trên ngực hãn, Nhạn Sơ nói: “Ngài sợ có lỗi với Phu nhân, nhưng ngài càng có lỗi với cô ấy hơn, ngài gạt cô ấy, gạt cô ấy lấy ngài, lại giấu cô ấy vụng trộm với nữ nhân khác bên ngoài.”

“Ta không muốn như vậy.” Tiêu Tề ngăn cản nàng tiếp tục động tác, khổ sở lên tiếng, “Nếu chưa từng quen Lưu Vũ, ta...”

“Ngài sẽ thích cô ấy.” Nhạn Sơ cầm ngược lại tay hãn, “Nếu ngài đã nhận định tôi là cô ấy, cô ấy là Vương phi của ngài, nữ nhân của ngài, ngài có thể làm bất cứ chuyện gì đối với cô ấy, cô ấy vốn mang họ Vân Trạch, ngài lo sợ gì chứ?”

Đôi mắt quen thuộc khiến hãn không dám nhìn thẳng.

Tùng có những lúc nàng cũng nằm trong lòng hắn thế này, nhưng hắn chỉ cười xoa tóc nàng, bỏ qua ánh mắt chờ đợi của nàng. Vì một nữ nhân khác, từ lâu hắn đã không cho nàng được một đời một kiếp nàng muốn, cho dù Việt gia vì hắn mà hi sinh, nàng vẫn tin hắn là một trượng phu tốt, nhưng hắn lại vì một nữ nhân khác mà vứt bỏ tính mạng của nàng.

Đi đến bước này rồi, có thật là có thể vẫn hồi không?

Phát giác sự kháng cự của hắn dần dần trở nên vô lực, Nhận Sơ thuận thế sà vào lòng hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ngài từng chạm vào cô ấy chưa?”

Cảm xúc rõ ràng hoàn toàn sụp đổ trong chốc lát, tất cả sự bình tĩnh và lý trí đều bị câu nói này đánh tan thành từng mảnh vụn.

“Tại sao? Tại sao lúc xưa lại ngốc như vậy?” Cuối cùng Tiêu Tề cũng ôm lấy nàng, “Nàng... thật sự chịu tha thứ cho ta sao?”

Người trong lòng không đáp.

Vậy là hắn ôm chặt hơn: “Ta biết nàng là Tịch Lạc, nhất định là vậy, nàng đang hận ta, nhưng ta không muốn tiếp tục như vậy nữa, càng không muốn làm tổn thương nàng nữa, việc nàng làm sẽ ép ta phải ra tay, đừng gặp Nam vương nữa, đừng tiếp tục nữa...” Trong giọng nói có sự thỏa hiệp và khẩn cầu.

Hắn chưa chờ được câu trả lời thì đã bị tiếng kinh hô của Nhận Sơ cắt ngang: “Phu nhân!”

Tiêu Tề ngẩn ra, thuận thế quay mặt nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy Lưu Vũ đứng ở cửa, môi cắn chặt nhìn ai người đang ôm nhau, trong mắt là sự phẫn nộ và căm hận không hề che giấu.

Nhận Sơ cũng quay sang nhìn hắn.

Người trong lòng trách mắng, người trước mắt bất an, đối diện với hai ánh mắt, Tiêu Tề im lặng, nhưng vẫn ôm lấy tay Nhạn Sơ không hề buông lỏng.

Lưu Vũ ngậm nước mắt chạy đi.

Nhạn Sơ chủ động rời khỏi lòng hắn, gương mặt mang ý xin lỗi: “Là tôi không kìm chế được tình cảm, Định vương đi đi.”

Khí độ phóng khoáng giống hệt năm xưa, trong đêm tân hôn, vì để an ủi Lưu Vũ, hắn mượn cớ có việc gấp vội vàng rời đi, đối lại là một nữ nhân khác thì khó lòng dung thứ được hành vi này, nhưng nàng tin hắn, tác thành cho hắn và Lưu Vũ, còn nàng của lúc này đã biết tất cả.

“Tịch Lạc.”

“Tôi là Nhạn Sơ, Định vương, tôi không nhớ gì cả.”

Một câu không nhớ thì có thể nói lên được điều gì? Tiêu Tề nhìn nàng, lòng dần lạnh đi, ánh mắt cũng tối lại, cuối cùng hắn quay người bước ra khỏi cửa.

Nhạn Sơ ngồi một mình hồi lâu rồi mới gọi Hồng Diệp và các nha hoàn vào trải giường, đã ăn tối trong phủ An vương nhưng lại không muốn ngủ sớm, nàng bèn một mình bước ra khỏi Phong viên, định tùy ý đi dạo.

Vốn tưởng Tiêu Tề chỉ muốn mượn mình để xoa dịu Lão tướng quân và Việt quân, không ngờ hắn vẫn chưa bỏ ý niệm chứng thực thân phận thực sự của mình, vì tin vào cái “cảm giác” mà hắn nói sao? Nhạn Sơ hừ nhẹ, đánh giá thấp lương tâm của hắn rồi, hắn đối với Việt Tịch Lạc vẫn còn vài phần áy náy nên mới cản trở trước chứ chưa đối phó, chân tình cũng đành, giả ý cũng mặc, Việt Tịch Lạc cả đời đã thua trước mặt Tần Xuyên Lưu Vũ, sau khi chết chỉ thắng được một ván nhỏ, đây chính là chỗ tuyệt diệu của người chết.

Gió đêm thổi qua, trong lòng nảy sinh một tia nghi hoặc hoang mang, nhưng rất nhanh, trái tim mềm mại lại bị gió thổi lạnh trở lại, cứng rắn như băng.

Có những thứ từ lâu đã không thể vãn hồi, vì đã nhuộm quá nhiều máu và nước mắt.

Ít ra thì sự áy náy trong mắt hắc không hoàn toàn là giả, có thể trở thành một con bài của nàng.

Tần Xuyên Lưu Vũ đến rất đúng lúc, Tiêu Tề làm sao có thể không hiểu ra được vấn đề bên trong, nhìn nữ nhân dịu dàng hiền lương bố trí tai mắt ở Hậu viện, lại biết giờ chiều bày trò, trong lòng hắc sẽ có mùi vị gì đây? Lúc vựng trộm e là cũng không phát giác được nhiều như vậy.

Sau khi có được rồi lại mất đi, Tần Xuyên Lưu Vũ, đây mới là kết cuộc người đáng nhận.

“Tối như vậy rồi Vương thượng còn gọi họ đến Thư phòng làm gì?”

“Lư Sơn lão tướng quân muốn trở về Việt Át Sơn một chuyến, tính tình của lão nhân gia ai cũng biết rồi, không cho người hộ tống, Vương thượng đương nhiên không yên tâm...”

Nhạ Sơ cười, chậm rãi rời đi.

Đêm khuya vắng người, các nha hoàn ở Hậu viện đều đã ngủ say, đèn lồng trên hành lang chiếu sáng, thỉnh thoảng có vài thị vệ trực đêm tới lui, thị vệ người hầu của Định vương phủ xưa nay chưa từng dám lơ là.

Góc Đông Bắc Phong viên, một bóng đen âm thầm nhảy ra khỏi tường.

Kề bên chính là Từ đường của Vân Trạch gia, Từ đường của Diễm quốc thường thì ngoài Từ đường chính còn có một sân sau để người trong tộc

đến bãi tế nghỉ ngơi, sát với Phong viên chính là sân sau của Từ đường, trong sân treo hai ngọn đèn lồng, không sáng lắm, cửa đá hình bán nguyệt thông đến Từ đường, có thể thấy được ánh đèn lập lòe bên đó.

Nhìn thủ vệ ở cửa sân sau, suy đoán trong lòng Nhạn Sơ càng chắc chắn hơn.

Từ đường có quan trọng thế nào đi nữa thì cũng không đến mức phải có thị vệ đặc biệt canh giữ, huống hồ gì là ở sân sau, bên trong Từ đường này chắc chắn có ẩn giấu bí mật gì đó, phòng thủ không thể nào lỏng lẻo như vẻ bề ngoài, may là sân sau và Phong viên chỉ cách một bức tường, vòng qua thủ vệ bên ngoài là có thể dễ dàng vào dò thám.

Cảm giác chấn động nhẹ lại một lần nữa truyền đến, nhưng lại nhanh chóng biến mất, các thủ vệ không hề có phản ứng gì, có thể thấy họ đã quen từ lâu nên xem như không có chuyện gì.

Nhạn Sơ âm thầm lướt xuống bờ tường, theo bóng tối mò mẫm tìm kiếm, cuối cùng tìm đến một miệng giếng bên đình.

Đó là một giếng đá bình thường, chỉ đủ cho một người ra vào, lúc này đáy giếng tối đen như mực không nhìn rõ, nàng sờ thành giếng, tay có cảm giác trơn láng, chắc là thường có người lên xuống.

Giếng là để lấy nước, ai lại ra vào đây?

Nhạn Sơ cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn vận nội lực xuống giếng, thăm dò phía dưới, lúc tiếp xúc với mặt nước quả nhiên phát hiện một mật đạo nằm ngang.

Mật đạo chật hẹp không ánh sáng, bên trong tỏa ra hàn khí âm ỉ, không giống với không khí bình thường dưới lòng đất, loại hàn khí này quá quen thuộc, thể chất miễn cảm chịu ảnh hưởng, Nhạn Sơ gần như lập tức nhớ lại động tuyết nuôi Nhất diệp hoa, bất giác cả kinh.

Tiêu Tề tàng trữ Ngưng tuyết thạch?

Không ngoài dự liệu, trong mật đạo không hề bố trí bất kỳ cơ quan nào, nhưng Nhạn Sơ vẫn không dám sơ ý, bám chặt lấy tường đá từ từ tiến về phía trước, qua hai ngã rẽ, trước mặt cuối cùng cũng có ánh lửa, thoát chớp thoát tắt chiếu vào một thạch thất nho nhỏ.

Nhìn rõ tình hình trong thạch thất, Nhạn Sơ bất giác lạnh người.

Dưới đất trong thạch thất có một người, có lẽ phải nói đó vốn không được coi là người mà là một thứ có hình người, nam nữ khó phân, toàn thân trên dưới không có chỗ nào da thịt hoàn chỉnh, máu thịt lẫn lộn, thảm trạng này thật khiến người ta kinh tâm động phách. Mặt hấn bò dưới đất, bị hai sợi xích sắt xuyên qua xương tỳ bà, xích sắt cố định hấn vào tường, chỉ nhìn bề ngoài là biết không phải thể chất tầm thường. Chắc là bị nhốt quá lâu nên hấn cảm thấy rất buồn chán, dùng thuật pháp bình thường của Diễm quốc để mua vui, ánh lửa trong tay lập lòe, nhưng do công lực bị khống chế nên khó có thể tụ thành hình.

Hàn khí cũng phát ra từ trên người hấn.

Nhạn Sơ gần như có thể khẳng định đây chính là bí mật giấu trong Tù đường!

Rốt cuộc đây là nhân vật quan trọng dường nào mà Tiêu Tề phải bí mật giam hấn ở trong này, mà còn dùng cách tàn nhẫn như vậy? Càng quan trọng hơn là dù bị xuyên qua xương tỳ bà, bị Ngưng tuyết thạch phong ấn tim nhưng hấn vẫn có thể vận dụng thuật pháp, sức mạnh to lớn này thật quá không tầm thường!

Nhạn Sơ cố gắng bình ổn tâm trạng, tính quay người rời đi.

Vào lúc này người kia bỗng ngẩng mặt lên.

Một gương mặt vô cùng thảm thương! Giống như bị liệt hỏa thiêu đốt, hủy hoại không còn ra hình dạng gì, mắt tai mũi miệng dường như không còn rõ ràng, cả đầu giống như một quả cầu thịt đầy vết sẹo, vô cùng đáng sợ. Chỗ đôi mắt sinh ra hai nhãn cầu đỏ, tỏa ra tà khí mạnh mẽ, bắn thẳng về phía nàng.

“Ra đây đi!” Giọng nói lại rất động lòng người, chắc là một nam nhân, giọng điệu phát ra vài phần vô lại, “Nếu không ta sẽ kêu lên đó.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ngoài Cuộc Có Cuộc

Nhạn Sơ vốn dựa vào thuật Khinh thân* không tề mới dám vào thăm dò, hành động hơi thờ vô cùng cẩn thận, ai ngờ vẫn bị hấn phát hiện, Nhạn Sơ thầm hối hận vì mình sơ ý, lòng biết đã không kịp rời khỏi, chỉ cần hấn kêu lên một tiếng thì nhất định sẽ thu hút thủ vệ bên ngoài, kinh động Tiêu Tề, lúc đó cho dù có mọc cánh cũng khó bay, kể trước mắt chỉ còn cách tạm thời xoa dịu hấn.

*Thuật làm nhẹ thân thể, chắc giống Khinh công: D

Nhạn Sơ quyết định như vậy nên bèn từ sau tường đá bước ra hành lễ: “Làm khách trong phủ, vô ý phát giác được động tĩnh, trong lúc hiếu kỳ đã lầm bước vào đây...”

Đôi mắt đỏ lóe lên ánh sáng, một loại ảo giác nhìn thấu lòng người, giọng người đó pha tiếng cười: “Không cần che giấu, cô và Tiêu Tề đối lập, vừa hay có thể trở thành lý do để cứu ta.”

Chưa chờ Nhạn Sơ nói tiếp thì hấn lại thở dài, đưa tay xoa lên gương mặt đáng sợ kia: “Nhìn xem bộ dạng hiện giờ của ta đi, đáng thương không? Đồng tình không?”

Phút trước còn cười, phút sau giọng điệu bỗng trở nên bi thương, sự vô lại của phút trước đã hoàn toàn biến mất, biến hóa quá nhanh khiến người ta khó lòng thích ứng, ngược lại lại nảy sinh một cảm giác giả tạo.

Nhạn Sơ cố hết sức giữ bình tĩnh: “Định vương chấp pháp nghiêm minh, người chịu phạt nặng như vậy nhất định thân mang trọng tội, khó mà khiến người ta đồng tình.”

Người kia nói: “Nếu ta là huynh đệ của hãn thì cô còn cho là vậy không?”

Huynh đệ? Nhạn Sơ thật sự cả kinh.

Người kia gật đầu: “Ta chính là đệ đệ ruột của hãn!”

Nhạn Sơ cau mày: “Nếu ngài ấy thật sự có huynh đệ...”

“Các người chưa từng nghe nói về ta vì ta chưa sinh ra được bao lâu thì đã bị hãn và phụ thân bày kế giam lại,” Người đó dường như hiểu được suy nghĩ của nàng, “Không tin chứ gì, ta có thể kinh động bọn họ, thậm chí có thể giết cô.”

Đầu ngón tay búng lên ánh lửa.

Vạn lần không ngờ hãn vẫn còn sức lực để tung chiêu, Nhạn Sơ vốn đang âm thầm vận chân khí đề phòng, nào ngờ ngọn lửa kia tốc độ quá nhanh vốn không thể tránh kịp, mang theo hơi nóng lướt qua cổ nàng đánh vào tường đá, may là đá ở đây tổ chất đặc thù nên chỉ bị đánh thủng một lỗ nhỏ.

Nhạn Sơ cả kinh lui về phía sau hai bước.

“Lý do của ta khiến cô tin chưa?” Người đó hươ hươ ngón tay, “Xưa nay chưa có ai dám vào đây, cô không phải là người của Tiêu Tề.”

Lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, đến lúc này Nhạn Sơ mới biết mình đã sơ suất dường nào, nhưng đối phương xuất chiêu lưu tình nên thiết nghĩ sẽ

không giết nàng, vậy là nàng định thần trở lại rồi hỏi: “Sức mạnh của người đủ để quang diệu Vân Trạch tộc, sao họ lại đối xử với người thế này?”

“Vì đây là sức mạnh khiến họ e dè.” Người đó thở dài, “Ta không thích tranh quyền đoạt lợi, không muốn nghe theo họ.”

Vân Trạch tộc ngoại trừ một Tiêu Tề theo đuổi quyền thế thì còn có một nhân vật như vậy nữa sao? Kẻ phản đồ không chịu mưu lợi cho gia tộc định sẵn là sẽ bị trừng phạt. Nhưng Nhận Sơ không vì vậy mà tin hẳn, nàng không có biểu hiện gì: “Dù sao người cũng họ Vân Trạch mà.”

“Nhìn ta đi, thấy được sự vô tình của họ chưa? Họ có coi ta là người thân đâu? Ta muốn trả thù!” Người đó nghiêng răng giã dựa bò về phía trước, thân thể máu thịt lẫn lộn ma sát với mặt đất, vạch thành một vết máu khiến người ta kinh tâm động phách, “Chỉ có cô có thể cứu ta, nếu cô cứu ta ra ngoài thì ta sẽ bái cô làm sư phụ, nghe theo lệnh cô.”

Nhận Sơ không hồ đồ: “Đây đều chỉ là lời một phía của người, làm sao ta biết được thật giả?”

Người kia nói: “Cô không có lựa chọn, vì cô đến đây có mục đích, không hi vọng kinh động đến Tiêu Tề.”

Gương mặt bị tàn phá ngược lên nhìn nàng, cơ thịt động đậy, kéo thành một biểu hiện khó phân, trong mắt chứa đầy sự thành khẩn và cầu xin, hẳn đã xem nàng là cứu tinh.

“Theo Diễm quốc pháp thì trò phản thầy là tử tội. Ta chọn cách tin cô, sao cô không thể tin ta?”

Nhận Sơ ngật ngừng trong giây lát.

Giọng nói đau khổ đáng thương kia là vì có quá nhiều sức hút, nghe vào tai nảy sinh một loại cảm giác mê hoặc. Thiết nghĩ người bình thường chịu

loại đối xử tàn khốc như vậy thì tâm tính khó tránh bị bóp méo, huống hồ tình hình trước mắt không nhận lời cũng không được rồi.

Nhạ Sơ quỳ xuống muốn xem xét thương thế của hã.

Người kia tránh ra thấp giọng nói: “Chút vết thương này thì có là gì, tìm cho ta một viên Hỏa diệm thạch, ta tự có thể thoát ra.”

Nhạ Sơ cũng nhìn ra được là hai sợi xích xuyên qua xương tỳ bà vốn không khổng chế nổi hã, phiền phức duy nhất chính là viên Ngưng tuyết thạch phong tâm môn của hã, trên đời này đích thực là chỉ có Hỏa diệm thạch mới có thể giải phong ấn của Ngưng tuyết thạch. Nhạ Sơ trầm ngâm: “Việc này không khó, nhưng ta cần thời gian, người phải nhẫn nại chờ đợi, hơn nữa sau khi ra ngoài phải nghe lệnh ta mà hành động.”

“Được.” Giọng nói của người kia lại mang ý cười trở lại, hã đưa tay cho nàng, “Cho cô.”

Lòng bàn tay mở ra, bên trên là một viên trân châu, là vật được khảm trên váy nàng, vốn nên giữ lại để làm vật uy hiếp, hã lựa chọn trả lại tức đã biểu thị thập phần tin tưởng đối với nàng.

Nhạ Sơ không nói gì, chỉ nhận lấy cất đi.

Người kia quyến luyến kéo tay nàng: “Đừng bỏ ta nhé sư phụ.”

Giọng điệu vô cùng thê lương, cả cánh tay đầy vết cháy đen, có vài chỗ còn đang rỉ máu, Nhạ Sơ nhìn sự kích động muốn rút tay lại lập tức, nàng nhẹ nhàng vỗ cánh tay hã nói “Yên tâm”, sau đó tức tốc đứng lên theo đường cũ rời đi.

Nhìn nàng biến mất, người kia chậm rãi bò xuống đất ngồi dựa vào tường, hã lấy tay xoa xoa mặt rồi lại kéo kéo xích sắt trên người, bộ dạng vô cùng buồn chán.

Lần này trở về Phong viên trước sau không đến nửa canh giờ, bên ngoài bọn Hồng Diệp vẫn đang ngủ say, Nhạn Sơ lướt qua cửa sổ vào phòng nằm lại trên giường.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy thật không biết là phúc hay họa, thân chịu giày vò nhiều năm, sự cảm hận của hãn chắc không phải là giả, sức mạnh dường ấy cũng không phải là cao thủ bình thường, nếu thật sự có thể được sự giúp đỡ của hãn thì đúng là một điều tốt, nhưng con người của Tiêu Tề nàng hiểu rõ nhất, tàn độc chỉ chừng mực, nhưng tuyệt không vô duyên vô cớ sử dụng khốc hình với đệ đệ ruột như vậy, giọng điệu biến hóa quá nhanh chưa chắc không phải là biểu hiện giỏi ngụy trang, vừa cầu xin lại vừa uy hiếp, e rằng không phải hạng lương thiện, cần phải cân nhắc thêm mới được.

Nhạn Sơ cố gắng bình ổn tâm trạng nhắm mắt ngủ.

Bất tri bất giác đã qua một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, Nhạn Sơ dùng xong bữa sáng, thấy thời tiết tốt nên theo thường lệ đưa Hồng Diệp đi dạo, di chuyển tinh lực vào một việc khác.

Tối qua nghe hai thị vệ kia nói chuyện, Lữ Sơn lão tướng quân muốn về Việt Ất Sơn, nếu tin tức này là thật thì đây chính là một cơ hội hiếm có, Ốc cốc ở Thành Tây là con đường phải đi qua để đến Việt Ất Sơn, chỉ cần thời gian một ngày là có thể thoát khỏi giám sát của Tiêu Tề lên gặp Lão tướng quân.

Nhưng mục đích đạt được quá dễ dàng ngược lại càng khiến người ta cảm thấy có nguy cơ, vì nó càng có thể là một cái bẫy được bố trí tỉ mỉ.

Nhạn Sơ không hề để tâm đến vương mắc này quá nhiều mà chỉ đi về phía trước, đột nhiên trước mắt xuất hiện một đóa hoa tươi lớn khiến nàng bị dọa một mẻ.

“Mua đóa hoa cài đi, mẫu đơn tươi vừa hái đó, vừa hay hợp với dung mạo như hoa của cô nương.”

Thì ra là một đại nương bán hoa chào hàng, Nhạn Sơ định thần, thấy hoa kia đúng là rất tươi, bất giác khen ngợi vài câu, thuận tay đón lấy rồi kêu Hồng Diệp trả tiền.

Đại nương bán hoa cảm ơn rồi lại chỉ vào hoa nói: “Cô nương xem kĩ sẽ biết ngay, hoa nhà tôi không giống hoa nhà khác đâu.”

Nhạn Sơ nhìn đóa mẫu đơn trắng trong đám hoa, mỉm cười gật đầu.

Chờ đại nương bán hoa đi rồi, Hồng Diệp dẫu môi: “Mấy người này thật biết tự khen mình, cô nương đâu có cài, mua về làm gì?”

Nhạn Sơ vừa đi vừa chơi đùa đóa mẫu đơn trắng kia, rất nhanh đã mất hứng, chậm rãi xé cánh hoa tìm vui: “Đều là kinh doanh ít vốn, họ giữ kế sinh nhai cũng không dễ, có thể mua được thì mua một ít, dù sao cũng không phải tiền của chúng ta.”

Hồng Diệp cười nói: “Cô nương chỉ có miệng lưỡi lợi hại chứ bụng dạ tốt lắm.”

“Hôm khác sẽ đánh đòn người, người chỉ biết tốt với không tốt thôi.”
Nhạn Sơ mỉm cười nhưng trong mắt dâng lên ý cười.

Cánh hoa trong tay rất đặc biệt, sau lưng có khắc chữ “Kế” nhỏ như chân muỗi.

Suy đoán được xác nhận, Nhạn Sơ lập tức bóp nát cánh hoa trong tay: “Ta mệt rồi, về thôi.”

Từ xa, hai người trong bộ dạng thị vệ nhìn nhau rồi biến mất ở góc đường.

Trong tiền sảnh Vương phủ, Tiêu Tề đang dặn dò mấy Quản sự điều gì đó, sự hiểu lầm tối qua bề ngoài không tạo thành ảnh hưởng gì lớn, cũng không thấy Lưu Vũ khóc la, thiết nghĩ là đã được hãn xoa dịu rồi.

Nhận Sơ thần sắc như thường bước lên nói: “Ngày mai tôi muốn về Vĩnh hằng chi gian một chuyến, Định vương không cần phái người đi theo.”

Đưa nàng ra khỏi cửa, Tiêu Tề trầm mặc hồi lâu rồi gọi một thị vệ đến dặn dò: “Truyền lệnh của ta, không được làm tổn thương người.”

Ngày thứ hai là ngày nuôi hoa, Nhận Sơ được đón về Vĩnh hằng chi gian, trong động tuyết, Tây Linh quân chấp tay đứng trước đài băng, trên người đã thay áo bào trắng, gần như hòa làm một thể với băng tuyết xung quanh, nếu không có mái tóc đen dài kia thì suýt nữa Nhận Sơ không phát hiện ra hãn.

“Đến rồi à?” Hãn quay người lại.

Vì có thể chất của Băng quốc nên sắc mặt sắc môi đều trắng hơn bình thường, nhưng trông lại vô cùng cân đối ưa nhìn.

Tiếp xúc với ánh mắt đó, Nhận Sơ vội cup mi: “Sao Tây Linh quân lại ở đây?”

Tây Linh quân đáp: “Ngắm hoa, nhưng vừa khéo là lại gặp được cô.”

Chọn lúc này để ngắm hoa, đem sự thật rành rành nói thành trùng hợp nhưng mặt vẫn không biến sắc, Nhận Sơ nhất thời không đoán được dụng ý của hãn, chỉ đành im lặng.

Tây Linh quân rảo vài vòng quanh đài đá, một tay hốt tuyết từ từ thả vào trong chậu.

Một lúc sau hần mới lên tiếng: “Cô sợ ta như vậy cũng thật hiếm thấy.”

Lòng bàn tay Nhạn Sơ toát mồ hôi lạnh, nghe không ra là hần bất mãn hay có điều gì, chỉ đành nghiêm túc trả lời: “Uy phong của Hoàng giả, Nhạn Sơ kính sợ.”

Đối với hai chữ Hoàng giả, Tây Linh quân không bác bỏ: “Trong mắt cô thì ta là một Hoàng giả thế nào?”

Vấn đề này rất nhạy cảm, Hoàng giả gần như bạo quân coi mạng người như cỏ rác, đồ sát Ngũ linh giới, đây chắc là ấn tượng của đa số mọi người đối với hần, hần không thể không biết, hỏi như vậy chắc chắn là có ý đồ. Nhạn Sơ nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đáp: “Tôn hoàng nhất thống Ngũ linh giới, thành bá nghiệp thiên thu, mở ra trăm năm thịnh thế, công lao soi nhật nguyệt, người trong thiên hạ không ai không kính ngưỡng...”

Hần không bình luận gì, tiếp tục thả tuyết vào trong chậu hoa: “Điều này khiến cô kính ngưỡng hay khiến cô sợ hãi?”

Nhạn Sơ đáp hàm súc ngắn gọn: “Thân là Hoàng giả đương nhiên phải vô tâm vô tình.”

“Vô tâm vô tình.” Tây Linh quân đọc theo một lần.

Bình luận ân nhân cứu mạng như vậy Nhạn Sơ cũng thấy vô cùng bất an, nàng cúi đầu không dám lên tiếng.

Một lúc sau hần “Ừ” một tiếng rồi gọi: “Qua đây đi.”

Nhạn Sơ thở phào, bước nhanh đến bên đài đá, thấy nhụy hoa trong chậu ngọc không có thay đổi quá lớn, nàng muốn làm dịu không khí nên hỏi: “Tây Linh quân muốn nhờ quả này để xuyên qua cửa luân hồi sao?”

Tây Linh quân đáp: “Không phải.”

Đáp án bất ngờ khiến Nhạn Sơ không tiện tiếp tục chủ đề, nàng quay sang chậu hoa tàn vì bị bẻ: “Hoa chưa kết quả thì hái đi có ích gì?”

“Ăn cánh hoa có thể quên hết chuyện trước kia.”

Nói như vậy thì người bẻ hoa chỉ là muốn nhờ nó để quên đi chuyện trước kia sao? Nhạn Sơ kinh ngạc nhưng cũng không hỏi thêm, bí mật mà đệ tử của Vĩnh hằng chi gian cũng không biết thì làm sao có thể dễ dàng để nàng hỏi được đáp án.

Thấy nàng rạch cổ tay cho hoa uống máu xong, Tây Linh quân nói: “Nơi này cực hàn, không tốt cho thương thế của cô, ra ngoài đi.”

Nhạn Sơ đáp lời rồi cùng hãnh ra khỏi động, theo đường mòn trở về Dịch nhai.

Tây Linh quân không lập tức rời đi mà quay người nói với nàng: “Năm xưa trên người cô còn có một viên Hỏa diệm thạch, ta từng ra lệnh cho người cất lại cho cô, nay vật nên trả về cố chủ rồi.”

Bạch y sứ giả đang chờ ở đây nghe vậy liền hai tay dâng lên một hòn đá màu đỏ, xem ra đã chuẩn bị từ lâu.

Nhạn Sơ vốn muốn hỏi chuyện này, thấy vậy bèn đáp tạ rồi nhận lấy.

Hòn đá đỏ vẫn bỏng tay như cũ, nóng đến mức khiến lòng run lên, năm xưa Việt tướng quân không dễ gì mới tìm được nó để ái nữ mang theo bên người, giảm nhẹ đau đớn khi bệnh tim phát tác, nhưng lại giấu đi sự thật nàng trúng thuật Băng giải.

Chờ bạch y sứ giả đưa nàng biến mất, nữ nhân áo tím ngồi xe lăn mới từ từ lên Dịch nhai, thấp giọng chất vấn: “Chàng cứu cô ta còn giấu cô ta ở Vĩnh hằng chi gian cả trăm năm sao?”

“Ta tự có đạo lý của ta.” Tây Linh quân không nhìn nàng ta, bước xuống Dịch nhai.

Trong đình nghỉ mát Ngự hoa viên, Diễm hoàng và Ảnh phi đang thưởng hoa tìm vui, rất nhanh có thị vệ bước đến, Diễm hoàng đứng dậy đến bên đình nghe bẩm báo rồi ra hiệu cho hănlui ra.

Ảnh phi vội hỏi: “Cô ta trúng kế chưa?”

Diễm hoàng đáp: “Nàng ta không hề đến Ốc cốc chờ Lư Sơn Trì, xem ra là về Vĩnh hằng chi gian thật.”

“Không thể nào.” Ảnh phi nghi ngờ, “Lẽ nào cô ta thấy được sơ hở sao?”

“Diệu kế của ái phi làm sao có sơ hở được.” Diễm hoàng cười rồi nói, “Có người cáo mật cho nàng ta biết.”

“Cáo mật?” Ảnh phi cả kinh, “Người biết chuyện này không nhiều.”

“Thủ đoạn truyền tin rất cao minh, tiếc là người đã tự tận rồi, vẫn chưa biết kẻ đứng sau.” Diễm hoàng tiện tay ôm lấy vai nàng, “Có lẽ là Nam vương, trong cung có tai mắt của hănlui.”

“Nam vương đương nhiên là có thể.” Ảnh phi gật đầu rồi dịu giọng nói: “Nhưng thần thiếp nghe nói Tiêu Tề rất sủng ái cô ta, còn hơn cả Tân phu nhân nữa, mỹ sắc trước mắt chưa chắc Tiêu Tề đã kiềm chế được, có khi... hănlui cố ý buông tay thì sao?”

Diễm hoàng không tán đồng: “Lão già Lư Sơn Trì ngu muội vô tri, từ lâu đã không nên giữ lại.”

Ảnh phi nghĩ nghĩ rồi nói: “Tiêu Tề sẽ không đồng ý đâu, có quá nhiều người nhìn vào Lư Sơn Trì, năm xưa cũng do lão cầm đầu, nhờ uy vọng của

lão mà chín đội của Việt quân mới thuận lợi về với Tiêu Tề, bây giờ Tiêu Tề vẫn chưa hoàn toàn khống chế được Việt quân, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì chắc sẽ không ra tay với lão đâu.”

Diễm hoàng “Ừ” một tiếng: “Nhận Sơ kia chắc chắn là đến từ Vĩnh hằng chi gian không nghi ngờ gì nữa, nếu nàng ta quả thật không phải là Định vương phi thì có thể lôi kéo, đặt bên cạnh Tiêu Tề làm quân cờ.”

Ảnh phi sắc mặt không tốt: “Cô ta là người của Nam vương, Bệ hạ không thể dễ dàng tin tưởng.”

“Nam vương có thể mua chuộc cô ta thì đương nhiên Trẫm cũng có thể.” Diễm hoàng kéo tay nàng vỗ vỗ, “Trẫm biết nàng ta từng đắc tội với nàng, Trẫm tạ lỗi với nàng vậy.”

Không chờ Ảnh phi lên tiếng thì hần lại cười nói: “Yên tâm, ván cờ này còn chưa xong đâu, Trẫm cũng không dễ dàng tin tưởng nàng ta.”

“Ý của Bệ hạ là...” Ảnh phi khó hiểu.

“Nàng ta có trợ thủ chẳng lẽ Trẫm không biết tương kế tựu kế sao?” Diễm hoàng nhíu mày, ngăn cản nàng tiếp tục truy hỏi, “Ái phi nói đúng, mỹ sắc trước mắt, đâu chỉ Tiêu Tề mà ngay cả Trẫm cũng không kiềm chế được.”

Dĩa hoa quả trên bàn bị tay áo dài hất xuống đất, Ảnh phi cười nũng nịu, mặc hần đẩy ngã xuống bàn.

Mấy ngày nữa là thọ thần của một vị Lão thái phi trong cung, Diễm hoàng nhân hiếu, sáng sớm theo lễ đích thân đến bái thọ, lại lệnh cho Hoàng hậu thiết thọ yến, Tiêu Tề và Lưu Vũ đương nhiên phải nhập cung, Nhận Sơ vốn muốn được yên tĩnh nên không định đi, nào ngờ thị vệ đến truyền lệnh lại nhắc đến nàng, nói là ý chỉ của Diễm hoàng, hi vọng nàng có thể nhập cung hiến vũ chúc thọ để trọn hiếu tâm của Diễm hoàng, vì có

thân phận đệ tử của Vĩnh hằng chi gian nên lời lẽ rất khách sáo, phân nửa là mời, Nhận Sơ suy nghĩ qua rồi cũng đồng ý.

Màn hiến vũ trong bữa tiệc rất thành công, Lão thái phi thích thú vô cùng, trước mặt mọi người thưởng cho vài món trang sức châu báu, rất nhanh sau đó Hoàng hậu và mấy vị Nương nương cũng có ban thưởng hậu hĩnh.

Giữa hoa viên, Nam vương cười nói: “Đệ nhất vũ cơ Diễm quốc thể hiện tài nghệ rồi.”

Nhận Sơ đáp: “Điện hạ quá khen.”

Nam vương nói: “Múa tuy đẹp nhưng lại không phải hiến cho bốn vương, không xem cũng không đáng tiếc.”

Nhận Sơ đáp: “Điện hạ hiện thân ở đây cũng không phải vì tôi, nghe nói sứ giả của Ngũ sắc Địa hương đã vào Kinh.” Thấy thần tình Nam vương không đổi, lúc này nàng mới nói tiếp: “Tân hoàng của họ mới đăng cơ không lâu, phái sứ giả đến cũng là chuyện thường, có thể thấy Tân hoàng và Tiên hoàng có chỗ khác nhau.”

“Chưa hẳn.” Nam vương nói, “Lần này phái sứ giả đến là theo ý của Tướng vương.”

Nhận Sơ nhìn hẳn một hồi rồi bỗng nhiên cười nói: “Nghe nói... vị Tướng vương này không thua Điện hạ đâu.”

Ngũ sắc Địa hương và Diễm quốc không giáp giới, hai bên trước nay không qua lại nhiều, nhưng việc này không hề trở ngại đến việc truyền tin tức, Tướng vương kia là con thứ tư của Tiên hoàng Địa quốc, vô cùng tài giỏi, lập vô số chiến công, Địa hoàng do vương phải tổ chế nên mới truyền ngôi cho trưởng tử, cũng may Tân hoàng yếu kém nhu nhược nên vẫn còn thân thiết với vị huynh đệ công cao lẫn chủ này, điểm này thì khác Diễm

hoàng, vì Tướng vương này quyền thế có lớn đến đâu đi nữa thì cũng cúi đầu xưng thần tận trung, còn có thật sự cam tâm tình nguyện hay vương danh tiếng nên lực bất tòng tâm thì người ngoài không biết được.

Nam vương liếc mắt nhìn nàng.

Nhạn Sơ biết điều im lặng, đang chuẩn bị cáo lui thì trong bụi hoa truyền đến một giọng nói, xuyên qua lá cây nhìn thì thấy người nói là hai thị vệ rất quen mặt, đều là người hầu hạ bên cạnh Tiêu Tề thường ngày.

“Lư Sơn lão tướng quân phái người đưa thư đến cho Vương thượng, còn có một phong thư cho Nhạn Sơ cô nương, người đi gọi cô nương ra đây đi.”

“Không cần đâu, trình lên Vương thượng xem qua trước đi.”

“Nhưng hă nói Lão tướng quân chính miệng dặn dò nhất thiết phải giao tận tay Nhạn Sơ cô nương.”

“Người chờ bên ngoài hành lang trước đi, nói là không tìm được Nhạn Sơ cô nương, ta đi báo với Vương thượng, không được làm lớn chuyện.”

Sau khi hai thị vệ thương lượng thì ai nấy vội vã rời đi, không hề phát giác ở bụi hoa bên này có hai người.

Đối diện với tầm mắt của Nam vương, Nhạn Sơ cau mày.

Nam vương nói: “Cơ hội có thể có nữa, nhưng cơ hội sai thì chỉ có một lần.”

Nhạn Sơ gật đầu: “Đa tạ Điện hạ nhắc nhở.”

Lần trước cố ý khắc chữ ở lưng bàn để thu hút sự chú ý của Tiêu Tề, nhưng nếu nói Lão tướng quân phát hiện ra ám thị của nàng nhanh như vậy thì thật không thể nào, trước mắt rõ ràng là một cái bẫy. Từ biệt Nam vương, Nhạn Sơ vừa đi vừa tính toán, dự tính trở về bàn tiệc chờ Tiêu Tề

phái người đón mình xuất cung, nhưng vừa hay gặp một cung nga bưng chậu đi tới, trong chậu đầy hoa tươi, đều là hoa hái cả cành được chọn lựa tỉ mỉ.

Thấy nàng cung nga dừng lại cười nói: “Đây là Nhạn Sơ cô nương vừa mới hiến vũ phải không, ngày tốt của Lão thái phi, cô nương cũng cài một đóa hoa đi.

Nhạn Sơ trong lòng khê động, mỉm cười đáp tạ đón lấy đóa hoa sơn trà.

Trong hoa có chữ, nhưng lại là chữ “Thật”.

Nhìn bóng cung nga đi xa, Nhạn Sơ hít một hơi lạnh. Người đó tuyệt đối không gạt nàng, lẽ nào việc này là thật sao? Nếu đã chỉ định thư phải chính tay giao cho mình thì nội dung bên trong chắc có mấu chốt, nếu rơi vào tay Tiêu Tề thì nàng và Lão tướng quân đều nguy hiểm. Lần này Nhạn Sơ không dám nghĩ nhiều, vò nát cánh hoa quay đầu đi ra ngoài hoa viên.

Vừa đến cửa hoa viên thì đụng phải Ảnh phi.

Nhạn Sơ kiểm chế hành lễ.

“Lại là người!” Dù gì cũng từng là quan hệ chủ bộc, Ảnh phi khó tránh mất tự tin, ra vẻ trách mắng, “Lén lén lút lút muốn làm gì?”

Nhạn Sơ nhìn nàng ta một cái, giọng điệu khiêm tốn: “Dân nữ không phải Định vương phi, cũng không có ý mạo phạm Nương nương, chuyện trước đây mong Nương nương hải hàm.”

Ảnh phi hừ nhẹ, lấy chiếc quạt tròn hất cằm nàng: “Xem người cũng không phải là Việt Tịch Lạc, ý vào diện mạo để tiếp cận Tiêu Tề rốt cuộc là có mục đích mờ ám gì?”

Nhạn Sơ đáp: “Nương nương chê cười rồi.”

Ảnh phi thu quạt, chậm bước rảo quanh nàng vài vòng, trong mắt dấy lên nụ cười ác ý: “Định vương đã phụng chỉ xuất cung hành sự từ lâu, bổn cung muốn xem thử hôm nay còn ai có thể làm chủ cho người?”

Như một chậu nước lạnh tạt vào lòng, trong phút chốc Nhận Sơ toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Tề đã xuất cung từ lâu thì sao thị vệ có thể đến đưa thư? Lẽ nào chuyện mượn hoa truyền tin đã bị phát hiện, bởi vậy có người tương kế tựu kế, giả mượn hoa truyền tin để bày kế cho nàng sập bẫy?

Sai sót trong một bước mà suýt chút rơi vào bẫy, cũng may lần này có Ảnh phi làm khó.

Nhận Sơ không dễ gì mới định thần rồi đáp: “Nhận Sơ xin tạ tội tại đây, nếu Nương nương vẫn kiên quyết không hiểu cho thì Nhận Sơ cũng không còn cách nào, xin cáo lui.”

“Hỗn xược!” Ảnh phi tức giận, “Vả vào miệng!”

Cung nga bên cạnh nghe dặn dò vội bước lên phía trước, nhưng chưa ra tay thì đã nghe hai tiếng động giòn giã vang lên, cung nga đã bị tát hai cái trước.

Ảnh phi lui về phía sau vài bước: “Người... người dám đánh người ở trong cung, phản rồi!”

Mấy lần chịu thiệt vì nàng, Ảnh phi đại nộ, nhưng lại sợ nàng biết võ công nên nhất thời không dám phát tác, chỉ trừng mắt nhìn bóng nàng biến mất, móng tay đỏ tươi bấu chặt vào mặt quạt: “Chờ mà xem!”

Sau lưng nơi nào cũng có tai mắt, nếu đã biết là kế thì đột nhiên quay lại sẽ khiến người ta sinh nghi, Nhận Sơ bèn quyết định đi thẳng ra khỏi hoa

viên, tùy tiện tìm một thị vệ hỏi xem xe đón mình đã đến chưa, thị vệ kia nhận lời đi xem cho nàng, Nhận Sơ bèn một mình đứng chờ ở hành lang.

“Nhận Sơ cô nương.” Chu bào đỏ tươi đập vào mắt.

Ngẩng đầu lên nhìn rõ người đến, Nhận Sơ vội vội quỳ bái: “Bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Diễm hoàng cười đưa tay đỡ nàng, “Sao lại một mình ra đây?”

“Bên trong không cần dân nữ nữa.” Nhận Sơ trả lời theo sự thật, “Nghe nói Lư Sơn lão tướng quân gửi thư đến nên dân nữ muốn tìm Định vương.”

Diễm hoàng ngạc nhiên: “Nàng quen Lão tướng quân sao?”

Nhận Sơ đáp: “Từng gặp một lần.”

Diễm hoàng gật đầu nói: “Lư Sơn lão tướng quân cũng là công thần của bốn triều, có điều tính tình hơi cổ quái, nàng có thể khiến ông ấy vui cũng thật hiếm có, rảnh rỗi thì đến chỗ lão nhân gia thăm hỏi giúp Trẫm.”

“Bệ hạ thật quan tâm đến thần tử.” Nhận Sơ cười không tự nhiên lắm, “Nhưng tướng mạo Nhận Sơ giống Vương phi, lại quen biết Nam vương, làm sao có thể gặp riêng Lão tướng quân được.”

“Định vương chuyện gì cũng tốt, có điều quá đa nghi.” Diễm hoàng lắc đầu nói, “Ngày thường Trẫm khó lòng xuất cung nên cũng rất buồn chán, hôm nào có cơ hội thì hãy kể vài chuyện mới lạ ở Định vương phủ cho Trẫm nghe, nếu Định vương đối xử với nàng không tốt thì Trẫm sẽ làm chủ cho nàng.”

Đối diện với ánh mắt đầy thâm ý, Nhận Sơ lập tức cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tạ Bệ hạ.”

“Nếu không phải Định vương lấy Vương phi quá cố làm lý do cầu xin thì lúc đầu Trẫm sẽ không...” Diễm hoàng than nhẹ, như có thâm ý khác, “Nghe nói nàng vũ kỹ siêu quần, không biết sau này Trẫm có nhân phúc không?”

Nhạn Sơ vội đáp: “Tiểu kỹ thô thiển, không lọt vào mắt Bệ hạ được.”

Diễm hoàng nói thêm vài câu rồi rời đi, rất nhanh lại ra lệnh cho thị vệ đem điểm tâm đến thưởng cho nàng, Nhạn Sơ tùy ý dùng một ít, chờ qua giờ Ngọ Tiêu Tề mới phái người đến đón nàng về phủ, chuyến này được ban thưởng không ít nhưng Nhạn Sơ cũng không để tâm, đem hơn nửa vàng bạc châu báu phát cho các nha hoàn ở Phong viên.

Trải qua hiểm cục lần này, Nhạn Sơ đã đoán được người tính kế mình là ai, hôm nay Ảnh phi làm khó ngược lại khiến nàng nhờ họa được phúc, bước đầu lấy được sự tin tưởng của người đó, thân phận đệ tử của Vĩnh hăng chi gian khiến hẳn hoài nghi nhưng càng muốn lôi kéo hơn, để nàng trở thành quân cờ bên cạnh Tiêu Tề. Quân chủ vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ nghi kị đối với quyền thần.

Đêm khuya, gió thổi qua rừng phong phát ra tiếng kêu xào xạc.

Đang khoác áo nhưng Nhạn Sơ vẫn cảm nhận được độ nóng của Hỏa diệm thạch.

Đệ đệ ruột khiến Tiêu Tề mạnh tay giam cầm như vậy tuyệt đối không vô tội như biểu hiện bên ngoài, nhưng bây giờ tình thế nguy cấp, người cần phải đối mặt quá nhiều, bên cạnh thêm một trợ thủ cũng là một chuyện tốt, có chung kẻ địch đủ để trở thành lý do hợp tác, còn cuộc giao dịch này sẽ dẫn đến hậu quả gì thì nàng không lo được nữa.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Nhạn Sơ âm thầm xuống giường.

Bên ngoài hành lang đèn lồng đong đưa, yên ắng không một tiếng động, nhiều năm nay chưa từng xảy ra chuyện gì nên các thủ vệ càng sơ xuất hơn.

Đường đi đã không còn lạ, Nhạn Sơ vượt qua tường xuống miệng giếng, thuận lợi đến được gian thạch thất kia.

“Sư phụ.” Người kia tùy tiện ngồi bên tường, dường như không hề quá kinh ngạc với sự xuất hiện trở lại của nàng, “Nguyên nhân nào khiến sư phụ quyết định trở lại vậy?”

Nhạn Sơ đáp: “Người biết ta có thể không trở lại, sao còn trả hạt trân châu đó cho ta?”

Người kia thấp giọng cười, có thể nhìn ra được vài phần mất mát: “Vì muốn có sự tin tưởng, dù thế nào thì cô cũng trở lại rồi, tuy là vì nguyên nhân khác.”

Nhạn Sơ im lặng.

“Còn nữa, con người lương thiện của cô đang đồng tình với ta.” Người kia ngẩng mặt, thở nhẹ một hơi, “Cô mang Hỏa diệm thạch đến rồi, mang theo sự ấm áp.”

Nhạn Sơ sực tỉnh nhàn nhạt nói: “Tiếp theo phải xem người làm thế nào để ta tin tưởng.”

Người kia đưa tay: “Ta thề với Diễm thần, bái cô làm thầy.”

Lúc này Nhạn Sơ mới yên tâm, bình tĩnh cho hẳn biết sắp xếp của mình: “Tiêu Tề phát giác người trốn đi nhất định sẽ phái người truy bắt, người chỉ việc đi về hướng Đông, đến Xích Phong sơn cách nơi này ngoài năm mươi dặm, không được khinh suất vọng động, đợi đến khi ta đến tìm người.”

Người kia ngoan ngoãn gật đầu: “Đồ nhi hiểu rồi, sư phụ yên tâm.”

Đánh tan tia do dự cuối cùng, Nhạn Sơ nắm Hỏa diệm thạch trong tay đi đến trước mặt hãn: “Tiêu Tề sẽ nghi ngờ ta, nhưng ta không thể để hãn nắm được bất kỳ sơ hở nào, người nhất thiết phải chờ sau khi ta rời đi rồi mới được hành động...”

Cổ tay bỗng nhiên truyền đến cảm giác bỏng rát, đau đến mức nàng buông lỏng mười ngón, trong chớp mắt, Hỏa diệm thạch đã rơi vào tay người kia.

Gần như không hề dừng lại, một luồng chân khí mạnh mẽ tràn ngập, trong hòn đá sáng lên ánh lửa chiếu rọi gương mặt đầy vết thương và đôi mắt đỏ mang ý cười kia.

“Nữ nhân, cô dễ tin quá rồi.”

Không kịp phản ứng, cả gian thạch thất tràn ngập ánh sáng đỏ, nóng bỏng cuộn cuộn nuốt chửng cả con người hãn.

Lúc này, hàn khí trong thạch thất nồng đậm, chắc là đến từ Ngưng tuyết thạch trên người hãn.

Lạnh và nóng xung đột kịch liệt, phát ra âm thanh giòn giã như có thứ gì bị nứt vỡ, chân khí cuộn cuộn bộc phát trong chốc lát, dâng trào trong thạch thất, cả thạch thất rung lắc mạnh mẽ, sau đó lại truyền đến âm thanh răng rắc, hai sợi xích sắt bị đứt ra thành từng đoạn, vụn sắt bắn lên tường tạo ra vô số hoa lửa, nhưng đều bị Nhạn Sơ dùng nội lực đẩy ra.

Cuối cùng một tiếng động đình tai nhức óc vang lên!

Sau chấn động, ánh sáng rất nhanh đã trở nên yếu ớt.

Nhìn người lại xuất hiện trước mắt, Nhạn Sơ thoái lui liên tiếp, lưng dựa vào vách đá nóng bỏng, nhưng trong lòng lại lạnh đến mức đóng băng.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ác Ma

Y bào đen tuyền được may bằng gấm thượng hạng, đẹp đẽ sáng mượt khiến người ta triệt để cảm nhận được sự mê hoặc của màu đen đó, vì vậy mà đối với bàn tay kia cũng thấy trắng lạ thường, ngón tay thon dài, trong lòng bàn tay ánh lửa lập lòe, chiếu lên dung mạo của hắn, nơi đó nào còn chút gì của bộ dạng thô thảm đáng thương!

Tóc đen được một cây trâm ngọc đỏ hình dạng kì quái bó lại, phần còn lại phủ xuống lưng, trước trán và hai bên cũng có vô số sợi tóc rủ xuống, lộn xộn không chỉnh tề, hình thành một mỹ cảm suy đồi và phóng túng.

Đường nét trên gương mặt trắng xanh vô cùng dịu dàng, sống mũi cao thon, khóe môi cong cong, nhìn lúc nào cũng như đang cười nhưng không phải cười, cảm hơi nhọn, điểm thu hút sự chú ý nhất là hai hàng mi dài lạ thường, vô cùng rậm rạp, khê giương lên như có thể che cả đôi mắt, đôi mắt thon dài được giấu dưới hàng mi âm ỉ phát ra tia tà ác như chưa tỉnh ngủ, đó là một sự quyến rũ của nam nhân có nữ mạo.

“Không phân rõ sự thật và nguy trang.” Hắn nhắc chân trái lên, trong chớp mắt đã đến trước mặt Nhạn Sơ, “Cô nên hối hận vì đã dùng đôi mắt đẹp này, nó gạt cô rồi.”

Trước đó cũng đã từng nghĩ đến vô số các khả năng, nhưng không ngờ lại là kết quả này, Nhạn Sơ thầm dự cảm mình đã làm sai một việc: “Người không giữ lời hứa?”

“Lời hứa, đó chỉ là một ước định bằng miệng thôi.” Hãn cúi mặt, rèm mi dài phủ xuống, hoàn toàn che mất đôi mắt, “Cô không biết trên đời này có một thứ gọi là nói dối sao?”

“Đừng quên ta là sư phụ của người, người đã từng thề.” Nhận Sơ nổi giận.

“Sư phụ và lời thề.” Cánh môi mỏng lướt qua khóe môi nàng, mang theo hơi thở nóng bỏng, thái độ khi hãn hỏi thật vô cùng nghiêm túc, “Hai thứ này có liên quan với nhau sao?”

Đối phương biểu hiện vô cùng không bình thường, trong lòng Nhận Sơ dần nảy sinh sợ hãi, nàng miễn cưỡng duy trì bình tĩnh: “Làm trái lời thề, người không sợ bị Diễm thần giáng tội sao?”

“Diễm thần à?” Hãn ngừng động tác suy nghĩ rồi thành thật trả lời: “Ta chưa từng gặp lão ta, tại sao các người lại sợ một nhân vật không có thật như vậy?”

Người Diễm quốc không ai không thờ kính Diễm thần, ngay cả Diễm thần hãn cũng không sợ, nhất định không phải hạng lương thiện rồi! Nhận Sơ càng không chắc chắn hơn: “Diễm quốc pháp, bất luận là nguyên nhân gì, trò phản thầy đều là tử tội!”

“Hình như có quy tắc này thì phải.”

“Người không sợ chết sao?”

“Sợ chết...” Hãn nghiêm túc nhìn vào mắt nàng, “Sư phụ, ta phạm tội chết rồi đó, ai sẽ xử trí ta đây? Tiêu Tề? Diễm hoàng? Hay là cô? Các người đều đánh đầu lại ta.” Nói xong hãn vui vẻ hôn lên mặt nàng, “Kẻ yếu mới cần quy tắc bảo vệ, nhưng có nhiều lúc nó không thể bảo vệ được các người, bởi vì nó cần người gìn giữ, chỉ có kẻ mạnh mới có thể gìn giữ nó để

ràng buộc kẻ yếu, phục tùng kẻ mạnh mới là bản chất thật sự của tất cả quy tắc trên thế gian này.”

Nhạn Sơ ngoảnh mặt đi: “Hoang đường!”

“Cô của bây giờ chính là kết cục của việc tuân thủ quy tắc.” Hãn cười cười xem xét nàng, “Thù hận của cô đã lây lan sang ta rồi, đại ca đáng yêu của ta đã làm gì cô vậy?”

Nhạn Sơ nói không nên lời, cuối cùng nàng đã hiểu mình phạm phải sai lầm gì, người này vốn không phải là người bình thường, không hề có suy nghĩ của người bình thường, chuyện gì cũng có thể làm ra được, đáng sợ hơn trong tưởng tượng nhiều, hãn chính là một kẻ điên, là một tên yêu quái, một ác ma từ đầu đến chân!

“Rốt cuộc người là ai?” Giọng điệu nàng đã thay đổi.

“Tên à? Đó chỉ là một phù hiệu để phân biệt thôi, kẻ mạnh không cần tên cũng khiến người ta phải nhớ.”

Tiếng bước chân vội vã vang lên, có thị vệ xông vào trước, sau đó chưa chờ người kia phản ứng, thậm chí còn chưa kịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc thì trong phút chốc đã bị ánh lửa biến thành một đống tro tàn.

Còn hãn, từ đầu đến cuối cũng chẳng nhìn về hướng đó một lần, hình như đây là việc không thể tự nhiên hơn nữa.

Tay lại đặt trên mặt Nhạn Sơ, hãn tiếp tục chủ đề ban nãy: “Không ai nhận làm ta hết, nếu cô nhất định cần một xưng hô, vậy thì kiếp này ta tên là Vân Trạch Tiêu Viêm.”

Thấy thủ đoạn hung tàn và sự đáng sợ của sức mạnh tà ác, sắc mặt Nhạn Sơ tái đi, vì nàng đã đoán được thân phận của hãn.

Hơi thở tựa như Hỏa linh, nàng sớm nên nghĩ ra...

“Thôi được rồi, ta xưa nay vẫn tôn trọng và tuân thủ quy tắc của chúng ta, cô đã cứu ta thì cô là sư phụ của ta.” Tiêu Viêm bóp chặt cổ nàng như rất thân mật, “Sư phụ đáng thương, có thích trò đùa của ta không?”

Nhận Sơ thở một cách khó khăn, cố gắng nặn ra mấy chữ: “Đây là cách người đối đãi với sư phụ sao?”

“Sư phụ thì nhất định phải tôn trọng, đồ đệ thì nhất định phải thấp hèn cung kính sao?” Tiêu Viêm đáp, “Chúng ta vốn chẳng có quan hệ gì, thậm chí còn chẳng biết tên của nhau, cô cũng chẳng dạy ta học vấn hay truyện thụ kĩ nghệ gì, chỉ dựa vào một xưng hô mà quyết định địa vị, quy tắc như vậy kì quái quá rồi đó.”

Nhận Sơ nói: “Ta cứu người, người lợi dụng ta.”

Lần này hẳn rất sáng khoái thừa nhận: “Ta lợi dụng sự đồng tình của cô để được cứu, cô muốn lợi dụng hận ý của ta đối với họ để đạt được mục đích, chúng ta xấu xa như nhau, ta thành công, còn cô thì thất bại, ta đối với cô như vậy có gì không công bằng sao?”

Nhận Sơ không bỏ cuộc: “Người thật sự không hận họ sao?”

“Ta thua nên bị khống chế.” Tiêu Viêm buông tay, hứng thú nhìn nàng, biểu thị sự khó hiểu với vấn đề này, “Bây giờ ta đã lấy lại được tự do rồi, đương nhiên không cần hận nữa.”

Nhận Sơ kịch liệt thở dốc, nếu là bình thường thì những lời này sẽ khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng lúc này nàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc, đôi tay trong áo bắt đầu phát run, sự sợ hãi như một cơn sóng dữ xâm chiếm đầu óc nàng.

Động tĩnh lớn như vậy người bên ngoài không thể không phát giác, Tiêu Tề sẽ nhanh chóng đến đây. Ôm hận trăm năm, bất chấp mạo hiểm trở về tiếp cận Tiêu Tề, thoát được cạm bẫy, cuối cùng cũng tìm được tung tích của Lão tướng quân, lúc tất cả mọi chuyện đều được tiến hành thuận lợi theo kế hoạch thì đột nhiên bị lật tẩy, tất cả sắp tan thành mây khói! Không cam tâm, thật không cam tâm, nàng không sợ chết mà chỉ sợ thất bại. Đám người kia thì vẫn sống yên lành, làm sao có thể như vậy được!

Vì hãn, đều vì tên điên này! Nhận Sơ dùng hết sức lực toàn thân, hung ác trừng mắt nhìn hãn, không hề che giấu hận ý khắc tận xương tủy trong mắt.

“Hận sao?” Tiêu Viêm xoa mắt nàng, giọng điệu mang theo sự thương hại và đồng tình thật sự, “Bỏ đi, nó không thay đổi được gì đâu.”

Thời gian như trôi nhanh hơn thường ngày, sự việc phát triển theo hướng không ngoài dự liệu, bên ngoài truyền đến âm thanh huyên náo, lại có mấy thị vệ xông vào, ai nấy thấy hãn đều giống như gặp ma, tất cả đều lui về phía sau, miệng không ngừng kêu lên những câu như là “Hãn thoát thân rồi”, “Là hãn”.

Tiêu Viêm tự nhiên kéo tay nàng: “Sư phụ, đưa ta đi đi.”

Không thể phản kháng, nàng bị hãn kéo ra khỏi mật đạo, nhảy ra ngoài giếng. Trong sân ánh lửa đỏ rực, sáng như ban ngày. Vô số thị vệ đang bày trận chờ đợi, chắc là tất cả binh lực phòng thủ trong Định vương phủ đều được điều đến, Tiêu Tề chấp tay đứng phía trước, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tiêu Viêm giống như bị dọa một mẻ, hãn vỗ trán: “Đông người quá, ta sợ quá đi.”

Chân khí mang theo ánh lửa quét qua, Tiêu Tề đã sớm đề phòng, vung chưởng đẩy mấy thị vệ bên trái ra, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, hai thị vệ gần nhất không tránh kịp, bị chân khí kia chụp lấy, trong chớp

mắt đã hóa thành tro bụi tan theo gió, xương cốt cũng không còn. Các thị vệ còn lại thấy vậy mặt trắng bệch, cẩn thận dè dặt không dám tiến lại gần hai người.

Tiêu Tề hét lên: “Vân Trạch Tiêu Viêm!”

“Xin lỗi.” Tiêu Viêm vung tay chỉnh lại hàng mi quá dài, lộ ra đôi mắt dài hẹp, sau đó cong miệng nở nụ cười thân thiết, “Huynh trường tồn kính nhất của ta, đại ca thân yêu nhất của ta, lại gặp nhau rồi.”

Tiêu Tề ra hiệu cho chúng nhân thoái lui, trước mắt đừng nói là số ít người trong phủ này không thể cản nổi hẳn, cho dù thêm gấp bội người cũng chỉ chịu chết vô ích, đá chọi đá vốn không phải là đối sách tốt.

“Phòng bị như vậy thật khiến ta đau lòng quá đi đại ca à, huynh quên chúng ta là huynh đệ chí thân sao?” Tiêu Viêm điềm nhiên nói, “Bao nhiêu năm nay không lúc nào ta không nhớ đến huynh và phụ thân, lo lắng cho an nguy của các người.” Nói đến đây, hẳn dừng lại nhìn bốn phía kinh ngạc: “À, sao không thấy phụ thân, lão chết rồi sao?”

Giọng điệu thương cảm này rất thật, suýt chút khiến người ta tin hẳn thật sự chịu uất ức, nhưng câu hỏi trực tiếp ngay sau đó đã hoàn toàn phá vỡ không khí, hình thành nên một cục diện thật giả khó phân.

Tiêu Tề hiển nhiên quá rõ tác phong của đệ đệ này: “Người không cần giả vờ giả vịt nữa.”

“Đại ca hiểu lầm ta sâu quá rồi.” Tiêu Viêm vẻ mặt bất lực, không hề do dự đẩy Nhận Sơ ra, “Để biểu thị thành ý của ta, ta thay huynh bắt tên gian tế này.”

Thấy tình huống xấu đến cực điểm, Nhận Sơ ôm quyết tâm cuối cùng, thăm thử đề chân khí, nào ngờ lại không tụ được chút chân khí nào, thì ra huyết vị đã bất tri bất giác bị khống chế.

“Đưa nàng đi.” Nghe Tiêu Tề ra lệnh, hai thị vệ tiến lên giữ lấy Nhạn Sơ.

“Hả?” Tiêu Viêm sờ cằm, khó hiểu hỏi, “Bắt được gian tế không phải nên thăm vấn sao? Dù sao cũng là công lao của ta mà.”

Tiêu Tề đáp: “Ta sẽ thăm vấn, công lao của người không thiếu được đâu.”

“Ta lại rất có hứng thú nghe thăm vấn.” Hai thị vệ tự động lui về phía sau, Tiêu Viêm bước đến kéo Nhạn Sơ đi, “Nhiều năm không gặp, ta bắt đầu nhớ thủ đoạn bức cung của đại ca rồi đó.”

Không ai cản trở, hay nói đúng hơn là các thị vệ đều phối hợp đưa họ vào Hình thất. Hình thất của Định vương phủ không khác gì Hình thất những nơi khác, có cột gỗ cổ định phạm nhân, có chậu lửa nóng đỏ, trên tường xung quanh treo mấy sợi roi, còn có rất nhiều hình cụ Nhạn Sơ chưa từng thấy, nhưng nàng biết, những thứ đó thứ nào cũng đủ khiến người ta sống không bằng chết, Tiêu Tề dù sao cũng là Tiêu Tề, nếu thật sự khoan hậu như vẻ bên ngoài thì làm sao xứng với danh quyền thần?

Trước mặt Tiêu Viêm, hai thị vệ run rẩy tiến tới đón lấy Nhạn Sơ kéo hai tay nàng ra, hai chân giữ nguyên vị trí, dùng xích sắt cổ định nàng trên giá gỗ hành hình.

Đối diện với kết quả xấu nhất, Nhạn Sơ cười khố.

Kế hoạch vốn không sai, hẳn bị Ngưng tuyết thạch phong tâm cũng là thật, lại có cùng chung kẻ thù, theo lý nên là đối tượng hợp tác, ít nhất cũng có thể lợi dụng để gây rối, nhưng nàng tính sai thân phận của hắn, hai chữ “Lễ thường” không thích hợp với hắn.

Kẻ điên không đáng sợ, kẻ điên ngụy trang mình thành người bình thường mới là chuyện đáng sợ nhất. Bại trong tay kẻ điên, lẽ nào đây là ý

trời?

Sự tình phát triển đến nước này, Nhạn Sơ ngược lại từ từ khôi phục trấn tĩnh, ngược mắt lên nhìn Tiêu Viêm trong chốc lát, lòng nàng đột nhiên sáng lên.

Ý trời! Ý trời không phải muốn nàng chết mà đang giúp nàng! Đây chính là bí mật không thể cho ai biết của Diễm quốc! Thả ác ma này ra đồng nghĩa với điều gì? Bí mật sắp được vạch trần, chuyện sau đó sẽ rất đặc sắc, cho dù phải trả giá bằng tính mạng nhưng nàng tuyệt đối không chết vô ích! Huống hồ nàng có thể cược ván cuối cùng, sự áy náy của Tiêu Tề đối với nàng là thật hay giả đây?

Nhạn Sơ quay sang đối diện với Tiêu Tề, sự kinh hỉ quý giá vô tình bắt được khiến nàng không nhịn được mà mỉm cười.

Tiêu Tề cũng nhìn nàng, ngấp ngừng không lên tiếng.

Nàng đã từng xông vào Hình thất của hắn, bị máu tanh trong lúc đang hành hình dọa đến ngậy người, hắn vội bịt mắt nàng, ôm lấy nàng an ủi cả buổi, lúc đó hắn mới phát hiện nữ nhân lạnh lùng thích tập võ này thật ra rất nhát gan, nàng run rẩy trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn không buông khiến lòng hắn mềm đi, suýt chút nữa thì có ý nghĩ cứ tiếp tục như vậy mãi.

Còn lúc này, trên khuôn mặt vẫn xinh đẹp kia lại không hề có chút sợ hãi, càng không có ý cầu xin. Trong lòng nàng hắn đã không còn là người bảo vệ mà là kẻ thù khiến nàng mất đi tất cả.

“Đại ca, huynh thay đổi rồi, đối với gian tế cũng kiên nhẫn nhiều rồi.” Tiêu Viêm sờ hình cụ trên tường, nghiêng mặt nhìn Tiêu Tề phá vỡ sự im lặng, “Những lúc thế này lẽ nào không phải nên cho cô ta vài roi bắt cô ta khai thật ra sao?”

Sự việc trọng đại, đích thực là cần một giao phó. Cuối cùng tiêu tề cũng mở miệng hỏi: “Ai bảo nàng làm vậy?”

“Không có, là tự tôi làm.” Nhạn Sơ lắc đầu, “Hắn nguy trang gạt tôi, thu hút sự đồng tình của tôi, bởi vậy...”

“Làm sao nàng biết được địa lao kia?”

“Trong đêm nghe thấy động tĩnh, hiếu kỳ nên tìm đến.”

Lời nửa giả nửa thật, nếu nói nàng vô tội thì sẽ không ai tin, có điều bây giờ cần một cái cớ như vậy. Tiêu Tề gật đầu, không tiếp tục truy hỏi: “Tuy vô ý nhưng đã thành đại tội, ta sẽ cầu xin Bộ hạ tha cho nàng, nàng biết nên làm thế nào rồi đó.”

“Thừa nhận tôi là Vương phi mất trí nhớ à?” Nhạn Sơ không suy nghĩ đã cự tuyệt ngay, “Đa tạ hảo ý của Định vương, tôi cũng rất muốn sống, nhưng tiếc là tôi không phải.”

“Tịch Lạc!”

“Tôi là Nguyệt Nhạn Sơ.”

Tiêu Tề bóp cằm nàng: “Nàng không hiểu chuyện này nghiêm trọng thế nào đâu!”

“Biết chứ.” Nhạn Sơ liếc nhìn gương mặt yêu mị của Tiêu Viêm, thần sắc thản nhiên, “Tôi cũng không ngờ hắn là Diễm tà Nguyên quân, còn là... Nguyên quân thoát ly khỏi sự khống chế của Hoàng ấn.” Nói đến câu này nàng lại không nhịn được cười.

Tiêu Tề nhìn nàng một hồi rồi vô lực buông tay: “Có nhiều việc nàng không thể ứng phó được đâu, như vậy đáng sao? Dừng lại đi, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn, còn về Lưu Vũ...” Đối diện với ánh mắt của nàng,

giọng hần thấp xuống: “Chỉ xin nàng tha cho nàng ấy, ta sẽ có sắp xếp khác, không để cho nàng ấy xuất hiện trước mặt nàng, ta chỉ có thể làm đến vậy thôi.”

“Tôi không nhớ gì cả.” Nhận Sơ nhắm mắt, “Vô ý gây ra đại họa, Định vương nên xử trí thế nào thì xử trí thế ấy đi.”

“Đừng ép ta.”

Thả Diễm tà Nguyên quân, tội chết khó thoát, thừa nhận thân phận thì nàng chính là Định vương phi, sự cầu xin của hần sẽ trở thành lẽ đương nhiên, với địa vị và thế lực trước mắt của hần thì vẫn nắm chắc có thể giữ được tính mạng cho nàng. Thân là quyền thần thì có thể cầu xin cho thê tử mất trí nhớ nhưng tuyệt không thể vì một nữ nhân không liên quan, trên dưới trong triều có vô số cặp mắt đang dán vào, quan hệ quân thần mỏng manh không chịu nổi quá nhiều đả kích như vậy, huống hồ đây là thời khắc then chốt, ý đồ của nàng quá rõ ràng, lúc này mà vẫn không quên tính kế hần một lần, đem tính mạng ra cược!

Một hồi lâu không được câu trả lời, giọng điệu Tiêu Tề đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Bất luận thế nào nàng cũng phải thừa nhận.”

Nhận được lệnh, người chấp hình bèn đi lấy roi.

“Nàng là Vân Trạch Tịch Lạc, sống hay chết đều là người của Vân Trạch gia.” Câu nói rõ ràng chậm rãi gần như cường điệu, Tiêu Tề ra lệnh, “Dụng hình.”

Từ bỏ tính mạng cũng phải báo thù sao? Nàng cược đúng rồi, cho dù hần phản bội nàng nhưng chưa bao giờ muốn nàng chết, trăm năm trước không, bây giờ cũng không.

Một cơn đau buốt không phải người thường có thể chịu được ập đến, đó là roi đặc biệt, trước khi dùng được ngâm trong nước thuốc, nước thuốc

thông qua vết thương thấm vào da thịt để tăng thêm đau đớn khi chịu hình, huống hồ trong lệnh của hãn có phần quyết tuyệt, người hành hình càng không dám qua loa, roi nào cũng vọt thật mạnh.

Tiêu Tề không dời tầm mắt mà nhìn nàng chịu hình, đáy mắt bình tĩnh không gợn sóng, chờ hết năm mươi roi hãn mới lên tiếng: “Nhận hay không nhận?”

Nhạ Sơ thở dốc, mím cười lắc đầu.

Mềm lòng sao? Muốn bảo vệ sao? Bây giờ mới muốn bảo vệ sao? Đã phản bội, đã tổn thương, đã trở thành thù hận rồi thì hà tất phải giả vờ giả vịt? Hãn làm gì cũng không thể bù đắp được! Cho dù chết nàng cũng bắt bọn họ phải trả giá!

Tiêu Tề cũng không khuyên nhiều, ra hiệu tiếp tục.

“Không tiếc cường ép cũng phải cứu người, đại ca khoan dung như vậy khiến ta thật kính phục.” Ác ma xinh đẹp dựa vào tường xem kịch, giọng cười thấp lộ ra vẻ quyến rũ, trong lúc hãn đang nói thì người hành hình đột nhiên bay vào tường rồi rơi xuống đất đoạn khí.

Tiêu Tề không hề ngạc nhiên quay người lại: “Người lại muốn nhúng tay vào à?”

“Nhúng tay?” Tiêu Viêm như bưng tỉnh, đứng dậy nói, “Đúng vậy, dù gì cô ấy cũng cứu ta, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn cô ấy chịu giày vò được?”

Tiêu Tề nói: “Đừng quên chính người đã giao nàng vào tay ta.”

Tiêu Viêm cup rèm mi dài, vẻ mặt tự trách: “Bởi vậy ta biết sai rồi, hối hận áy náy rồi nên bây giờ muốn sửa chữa lỗi lầm.”

Xích sắt bị chân khí đánh đứt tự rơi xuống đất, Nhạn Sơ vô lực bổ nhào xuống đất, được hãn đón lấy ôm vào lòng.

Gương mặt tuần mỹ ma sát với mặt nàng, theo động tác thân mật đó, hãn cẩn thận dè dặt cầu xin: “Sư phụ, tha thứ cho đồ đệ duy nhất của cô nhé, hãn chỉ nhất thời hồ đồ thôi.”

Sắc mặt Tiêu Tề khẽ biến: “Chuyện khác người có thể làm bừa, nhưng nàng là huynh tẩu* của người đó.”

*Chị dâu

“Huynh tẩu?” Tiêu Viêm khó hiểu nhìn Nhạn Sơ, “Sư phụ, sao cô lại trở thành tẩu tẩu của ta rồi? Cô là sư phụ của ta, tức là trưởng bối của huynh ấy mà.”

Lời này vừa nghe thì vô cùng có đạo lý, nhưng thực tế lại cố ý đảo lộn thứ tự trước sau, bộ dạng vô tội không biết ngốc thật hay giả vờ của hãn khiến Nhạn Sơ dở khóc dở cười, đây chính là biến số, chỉ cần hãn nhúng tay thì tất cả mọi chuyện sẽ xa rời phương hướng đã định, như tình thế trước mặt, nhất thời kế hoạch lại bị đảo lộn.

Không có được đáp án, Tiêu Viêm tự nghĩ thông: “Giết thầy là đại tội, giết tẩu tẩu chắc không nghiêm trọng vậy đâu nhỉ? Đại ca, huynh có muốn cô ấy chết không?”

Tiêu Tề đành mặt lại không có biểu hiện gì.

Tiêu Viêm cười lớn: “Thì ra cô ấy chính là nhược điểm của huynh.”

Tiêu Tề bước lên hai bước: “Tiêu Viêm!”

“Đứng yên, nếu không cô ấy sẽ chết rất nhanh.” Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ vào trán Nhạn Sơ, “Đại ca, huynh phải nghe lời đi.”

Tiêu Tề cố nén nộ hỏa: “Cho dù người thoát được khống chết của Hoàng ấn nhưng chống đối với ta cũng không có ích gì.”

“Trò phản thầy cũng là tội chết, đây không phải là quy tắc của các người sao? Ta sợ chết lắm, bởi vậy phải cứu cô ấy thôi.” Bộ dạng Tiêu Viêm vừa bất lực vừa điềm nhiên, “Cho dù từng chịu sự đối đãi vô tình của các người nhưng ta đối với huynh vẫn còn chút tôn kính và khoan dung cuối cùng, đại ca, huynh nhẫn tâm nhìn đệ đệ của mình phạm tội chết sao?”

Tiêu Tề không lên tiếng nữa, Nhận Sơ cũng rất hiểu, vì trước mặt người này nói gì cũng vô ích.

“Sư phụ, ta đưa cô đi nghỉ ngơi nhé.” Tiêu Viêm ôm nàng đi khỏi Hình thất.

“Mau phái người đi báo cho Vĩnh hằng chi gian.” Tiêu Tề ra lệnh cho tả hữu, “Lập tức chuẩn bị ngựa, ta phải vào cung.”

Người được hãn cứu đi, trên một ý nghĩa nào đó thì ngược lại còn giúp mình không cần đối diện với sự quật cường của nàng, nhưng khiến hãn nảy sinh hứng thú vốn là một chuyện đáng sợ, người rơi vào tay hãn cũng lành ít dữ nhiều.

Bị bắt, được cứu, chuyển biến này khiến người ta trở tay không kịp, Nhận Sơ không hề cảm thấy mình may mắn, ngược lại nàng càng bất an, vì kết quả rơi vào tay kẻ điên tuyệt đối không tốt hơn rơi vào tay Tiêu Tề, nếu đối diện với Tiêu Tề còn nắm chắc mấy phần sống sót thì đối diện với người này tuyệt đối không có phần nào, tiếp theo hãn sẽ làm gì hoặc làm thế nào thì hoàn toàn không đoán được, có lẽ lần này nàng thật sự được cứu, nhưng cũng có lẽ nàng không sống được đến ngày mai.

Cũng như bây giờ, Tiêu Viêm ôm nàng đi một mạch về phía trước mà không thèm hỏi đường, trong lúc nàng tưởng hãn rất quen thuộc với địa

hình của Vương phủ này thì hẳn lại dừng bước, vô cùng lịch sự gõ lên cánh cửa bên cạnh.

Tiêu Tề phong tỏa tin tức rất nghiêm ngặt, Từ đường xảy ra động tĩnh lớn như vậy, trong phủ rất nhiều phòng vẫn còn sáng đèn nhưng không ai dám ra xem náo nhiệt, các thủ vệ đang trực ban này bị điều đến cũng đã trở về vị trí, đứng nghiêm trên hành lang, ngoại trừ sắc mặt hơi cương cứng thì không có gì khác thường ngày.

Trong phòng, hai thị vệ sắc mặt nghi hoặc nhìn hai người.

Ác ma xinh đẹp rất khách sáo: “Mượn dùng gian phòng này của các người được không?”

Không chờ hai thị vệ trả lời, hay nói đúng hơn là họ còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thân thể đã theo ngọn lửa hóa thành hai đống tro.

“A, phòng này không có chủ rồi.” Tiêu Viêm điềm nhiên ôm Nhận Sơ bước vào, thấy trong phòng bày không ít rương hòm đồ đạc, không gian chật hẹp, hai tấm chăn trên giường cũng bị giở ra, bên cạnh cái bô còn có một vũng nước, hẳn lập tức ôm nàng bước ra khỏi cửa, “Sư phụ không thích, chúng ta tìm tiếp vậy.”

Đây chắc là một trong những nguyên nhân khiến hắn bị giam cầm, mới ra khỏi đi một vòng thì trong Vương phủ đã chết hết mười người, nếu ra phố dạo thêm vài vòng thì đừng nói Tiêu Tề ăn không ngon ngủ không yên, e là người cả Kinh thành cũng phải đau đầu, thật ra Nhận Sơ rất buồn cười, nhưng tình thế trước mặt lại khiến nàng không cười nổi, chỉ cảm thấy chỗ bị thương trên người vô cùng đau đớn, máu và y phục dính vào nhau ẩm ướt khó chịu.

Nhận Sơ không nhịn được hỏi: “Còn không trốn đi sao?”

Tiêu Viêm đáp: “Cô muốn trốn hay muốn ta ra ngoài lộ mặt?”

“Nhờ người ban cho mà không muốn trốn cũng không được rồi, ở lại đây chờ chết sao?” Bị hấn nhận ra, Nhạn Sơ chỉ đành trấn định, “Tuy người thoát ra được rồi nhưng Kinh thành cao thủ vô số, chỉ cần Tiêu Tề điều đến thì người cũng khó thoát thân.”

Tiêu Viêm vỗ vai nàng an ủi: “Đại ca không để cô chết đâu, cô đang ở trong tay ta nên hấn cũng không thể để ta chết, bởi vậy chúng ta rất an toàn, cô ở chỗ nào vậy sư phụ?”

Nếu hấn vĩnh viễn không chịu ra ngoài lộ mặt thì chuyện tối nay thật phí công vô ích rồi, Nhạn Sơ tạm thời cũng không có ý định gì, đành chỉ cho hấn đường đến Phong viên.

Bọn Hồng Diệp đã bị đánh thức từ lâu, phát hiện Nhạn Sơ không ở trên giường đã thấy rất kỳ lạ, lúc này lại thấy nàng bị một nam nhân lạ mặt ôm trở về nên càng chấn kinh hơn, trên người nam nhân xinh đẹp này phát ra tà khí quá nặng khiến họ cảm thấy nguy hiểm nên đành trốn thật xa, vô tình giữ được tính mạng.

Vào phòng rồi, Tiêu Viêm thật sự theo lệnh ngoan ngoãn đặt nàng trên giường, sau đó tìm một bình thuốc đến định cỡi y phục cho nàng.

Nhạn Sơ đang suy nghĩ tìm cách ứng phó với hấn, thấy vậy bèn ngăn cản: “Tự ta làm được rồi, mời người tránh đi một lát.”

Dưới hàng mi dài lóe lên tia tà ác, Tiêu Viêm nắm lấy tay nàng đặt trước ngực, vô cùng thành khẩn: “Vẫn chưa tin ta sư phụ, lẽ nào cô quên vừa rồi là ta cứu cô sao?”

Trái tim dưới y bào đen đập vô cùng mạnh mẽ, nhưng huyết đạo đã bị khống chế, không sử dụng được chút nội lực nào, Nhạn Sơ lạnh lùng đáp: “Người muốn cứu ta hay đã nảy sinh hứng thú với chuyện ta làm?”

Nghe vậy Tiêu Viêm cúi người, khoe môi gợn ý cười.

“Sư phụ, cô bắt đầu hiểu đồ nhi rồi đó.”

“Ta rất kỳ lạ là sao ngươi lại có thể thoát khỏi Hoàng ấn được?”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trả Ôn

Hoàng ấn được lưu truyền từ thời Thái cổ, bên trên có chín ngọn Hỏa linh, có liên hệ với mệnh mạch của Diễm quốc, còn Diễm tà Nguyên quân là người bảo vệ Hoàng ấn, sau khi Tân hoàng đăng cơ nhận ấn tế trời thì sẽ hiện thế, theo Hoàng giả băng hà hoặc thoái vị mà biến mất, mỗi lần chuyển thế đều chịu sự khống chế của Hoàng ấn, các đời Diễm hoàng nắm Hoàng ấn trong tay tức là đã khống chế được Diễm tà Nguyên quân để trở thành người bảo vệ đặc biệt của Hoàng giả.

Năm xưa khi Tiêu Tề thống lĩnh Việt quân đánh bại Mục Phong quốc, Tiên hoàng chịu áp lực, bất đắc dĩ phải bỏ ý định truyền ngôi cho Nam vương, sau khi băng hà thì Nguyên quân biến mất, Thái tử Văn Chu Trọng Tiêu đăng cơ, hôm tế trời, Nguyên quân lại giáng sinh, các đại thần cũ và Tiêu Tề lấy đây làm lý do để xưng tụng Tân hoàng có thiên mệnh, áp chế được nhiều tiếng nói bất mãn trong triều. Trăm năm gần đây biên cảnh chiến sự dần ít đi, loạn dân trong nước làm phản đều bị Tiêu Tề trấn áp, bảo tọa của Diễm hoàng vững vàng nên cũng không ai truy cứu sự tồn tại của người bảo vệ đặc biệt này.

Ai ngờ rằng Diễm tà Nguyên quân chuyển thế lại thoát được sự khống chế của Hoàng ấn!

Đương kim Diễm hoàng cố chấp bảo thủ, dân gian nhiều lời oán thán, lúc này bí mật Nguyên quân thoát khỏi sự khống chế của Hoàng ấn bị truyền ra ngoài thì ắt sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng lớn đối với thế cuộc,

đặc biệt là phe của Nam vương, nhất định sẽ rất vui khi thấy được cục diện này.

Nhạn Sơ chống người dậy hỏi: “Làm sao người thoát được sự khống chế của Hoàng ấn?”

Tiêu Viêm rất phối hợp giải thích: “Trên Hoàng ấn có chín ngọn Hỏa linh, ta có chín ngọn Tà hỏa linh, bởi vậy bị nó khống chế, nhưng lúc chuyển thể ta phát hiện mình có thêm một ngọn Tà hỏa linh nên nó không khống chế nổi ta nữa.”

Thân mang Tà hỏa linh, chẳng trách được gọi là Diễm tà Nguyên quân, Nhạn Sơ thâm nghĩ, càng không thể tưởng tượng được là Tà hỏa linh vô địch lại có thêm một ngọn, thiết nghĩ Diễm hoàng phát giác ra điều dị thường nên nhân lúc hãn mới trùng sinh sức mạnh chưa hồi phục, bảo cha con Tiêu Tề dùng Ngưng tuyết thạch phong tâm khống chế hãn.

“Nhưng sao hãn không trực tiếp giết người cho rồi?”

Tiêu Viêm kéo kéo tóc trước trán đáp: “Vì sự tồn tại của ta liên quan đến Hoàng vị của hãn, sao hãn dám dễ dàng giết ta được?”

Diễm tà Nguyên quân có quan hệ vô cùng to lớn với việc kế thừa Hoàng vị, hãn thoát khỏi sự khống chế phải chăng đã dự báo tương lai sẽ xảy ra chuyện gì chẳng? Nhạn Sơ cân nhắc trong chốc lát, cố lấy giọng điệu hòa hoãn: “Đa tạ người đã cứu ta, ta muốn nghỉ ngơi, người ra ngoài trước đi.”

Tiêu Viêm chớp mắt đáp: “Sư phụ, trên người cô đang bị thương, để ta ở lại chăm sóc cô nhé, ta là một đồ nhi hiếu thuận mà.”

Nói xong hãn lên giường đờ xuống người nàng.

Phát giác hãn không có ý tốt nhưng Nhạn Sơ cũng không giãy dụa: “Nguyên quân chuyển thể nhiều lần rồi lẽ nào vẫn không biết hai chữ Liêm

sỉ sao?”

“Liêm sỉ à?” Tiêu Viêm xoa mặt nàng, “Nam nhân ái mộ nữ nhân đều dùng cách này để duy trì nòi giống, từ xưa đã vậy rồi, có chỗ nào không đúng sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Chúng ta là sư đồ.”

“Vậy thì đã sao?” Tiêu Viêm nói, “Sư phụ và đồ đệ vốn không hề có quan hệ huyết thống nhưng các người lại lấy lý do loạn luân để ngăn cản sự kết hợp này, quy tắc kì quái thật.”

Nhạn Sơ kiên quyết: “Ta không nghĩ là ta muốn kết hợp với người.”

“Con mồi bị ép giao hợp nhân giống cũng là một cách để duy trì nòi giống, giống như nữ nhân các người xuất giá vậy, chưa chắc đều là tự nguyện.” Tiêu Viêm chống tay lên mặt nhìn nàng, “Cô có lựa chọn khác sao sư phụ?”

Người này bề ngoài xinh đẹp vô hại nhưng thủ đoạn lại tàn nhẫn hiểm thấy, lời nói hành động càng điên cuồng không thể lý giải, Nhạn Sơ nào dám phản kháng, chỉ đành nghĩ cách dịch chuyển sự hứng thú của hắn: “Không phải người muốn biết chuyện của ta sao?”

Tiêu Viêm nhìn nàng một hồi rồi bật cười: “Đồ nhi đã lớn rồi, không muốn nghe kể chuyện đâu.”

Bàn tay kia bắt đầu kéo y phục trước ngực nàng, mang theo nhiệt độ cao hơn của người bình thường, có chút nóng rát. Đừng nói bây giờ chân khí bị khống chế, cho dù không bị khống chế nàng cũng không thoát được, Nhạn Sơ hít thở thật sâu, run rẩy nhắm mắt, dường như đã buông bỏ phản kháng.

Cánh môi mỏng rơi xuống, ngay cả cái hôn cũng nóng.

Hàng mi dài ma sát với mặt nàng ngựa ngựa, hãn hôn rất thanh nhã rất đằm đuối, trong động tác lộ ra vài tia thương tiếc, nếu không phải biết rõ hãn giới nguy trang thì nhất định nàng sẽ tưởng là xuất phát từ chân tình.

Toàn thân Nhận Sơ cứng lại, nàng thất thần trong chốc lát.

Rất kỳ lạ, dường như có người đã từng đối với nàng như vậy, cảm giác đó khiến nàng mê man, muốn theo nó mà tìm kiếm trong ký ức, nhưng đầu nàng lại trống rỗng một mảng, chỉ còn lại một cảm giác kỳ dị trong tim, nàng chỉ biết, người đó... không phải là Tiêu Tề.

Một lúc sau, Tiêu Viêm buông môi nàng ra, bắt đầu hôn xuống cổ, còn lúc này, bàn tay còn lại của hãn bỗng nhiên giữ chặt lấy cổ tay nàng, vốn đang định đâm một cây trâm bạc vào đại huyết của hãn.

Nhận Sơ lập tức mở mắt.

“Sư phụ, cô không thành thật.” Tiêu Viêm tiện tay vứt cây trâm đi thật xa, “Đối đãi với đồ nhi phải dịu dàng yêu thương, làm vậy sẽ tổn thương nó đó.”

Lòng biết không đấu lại hãn, Nhận Sơ cắn răng từ bỏ: “Giúp ta làm một chuyện rồi muốn ta làm thế nào cũng được.”

“Giúp cô báo thù à? Thật là một chuyện nhạt nhẽo.” Tiêu Viêm ngẩng mặt nghiêm túc khuyên, “Thù hận sẽ tổn hại đến sự xinh đẹp của cô đó, sư phụ, cô phải học cách khoan dung đi.”

“Khi người nhà của người đều bị hại chết hết rồi hãy nói đến khoan dung.” Nhận Sơ cong khóe môi mỉa mai, thấy bộ dạng hãn như đang suy nghĩ, nàng nhẹ giọng nói, “Kẻ đó lợi dụng ta để phụ thân và huynh trưởng của ta bán mạng cho hãn và Chúa công của hãn, nhưng cuối cùng hãn không chỉ phản bội ta mà còn hợp mưu với Chúa công của hãn hại chết phụ thân và huynh trưởng của ta, đoạt đi tất cả của họ, kẻ đó và Chúa công của

hắn cũng chính là người giam cầm người, tại sao người không chịu giúp ta?”

“À, thì ra là vậy.” Tiêu Viêm xoa trán nàng rồi bỗng nhiên hỏi, “Người nhà của cô không bị hại thì sớm muộn gì cũng chết thôi, có gì khác biệt đâu?”

Nghe được một câu hỏi quá đỗi hoang đường, Nhạn Sơ tức giận bật cười: “Nói vậy ta còn phải cảm tạ họ nữa sao?”

Tiêu Viêm đáp: “Cùng là kẻ bị hại, ta có thể tha thứ thì tại sao cô không thể?”

“Bởi vì người chưa từng bị nên không biết nỗi đau mất mát.” Đối diện với kẻ điên, con người không cần phải che giấu nữa nên ngược lại càng trở nên chân thật hơn, Nhạn Sơ nghiêng răng lạnh lùng phun ra một chữ, “Cút!”

Sự cố chấp này đối với kẻ khác là ngốc nghếch, là không đáng, vậy thì đã sao? Nàng không cam, không cam tâm hi sinh quá nhiều nhưng chỉ đổi lại được sự phản bội, không cam tâm người thân bỏ mạng vô ích, không cam tâm Việt quân bị kẻ khác giành đi, không cam tâm mình mất đi tất cả nhưng người khác lại điễm nhiên hưởng thụ những thứ thuộc về Việt gia! Hình phong tiễn và hàn khí sông băng giày vò nàng, trong mười năm đầu tiên, nàng chỉ có thể ở trong thạch động của Vĩnh hằng chi gian, mỗi lần thương thế phát tác nàng đều sống không bằng chết, không biết đã bao nhiêu lần ngất đi rồi lại tỉnh dậy, không biết đã bao nhiêu lần mơ thấy phụ thân và huynh trưởng đã chết, nàng rơi vào kết cuộc như vậy nhưng lại phải trở mắt nhìn kẻ thù sống tiêu diêu bên ngoài, thù hận khắc cốt ghi tâm này làm sao một kẻ điên vô tâm vô phế như hắn có thể hiểu được!

“Phần nộ khiến cô trở nên thô lỗ đó.” Tiêu Viêm giữ tay nàng, “Cô dễ nổi giận quá sư phụ à.”

Nhạn Sơ ngoảnh mặt đi không buồn đóng kịch với hắn nữa.

Chuyện đau khổ hơn nữa cũng đã nhìn được thì còn có gì không thể nhìn được nữa đây? Chỉ cần còn sống thì nàng sẽ đòi lại tất cả mọi thứ!

Ánh mắt tà ác dừng lại trên mặt nàng, nghiêm nhiên coi nàng là con mồi, suy nghĩ xem nên bắt đầu từ chỗ nào.

Vào lúc này...

“Vĩnh hằng chi gian mời Nguyên quân đến làm khách.” Bên ngoài vang lên tiếng của sứ giả.

Lời này đúng là cứu tinh từ trên trời rơi xuống, Nhạn Sơ ngược mắt nhìn ác ma trên người mình, căng thẳng chờ quyết định của hắn.

“Vĩnh hằng chi chủ, đáng để gặp mặt.” Trong đôi mắt dài hẹp lóe lên ánh sáng, Tiêu Viêm dường như nhớ ra gì đó, cuối cùng cũng dờn hứng thú khỏi người nàng, “Sư phụ, cho phép đồ nhi đi trước nhé.”

Chờ Tiêu Viêm đi rồi, Nhạn Sơ nằm trên giường, đầu óc dần dần khôi phục bình tĩnh, thở phào nhẹ nhõm. Tây Linh quân sai người đến giải vây thật ngoài dự liệu, Vĩnh hằng chi gian chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện bên ngoài, cho dù hắn vì chậu hoa kia mà chiếu cố, nhưng gây ra đại họa lớn như vậy, trên danh nghĩa nàng vẫn là đệ tử của Vĩnh hằng chi gian, dù sao cũng đã liên lụy đến hắn.

Trải qua lần giày vò này, tinh thần đột nhiên được thả lỏng, Nhạn Sơ chỉ cảm thấy trên người càng đau đớn mãnh liệt hơn, nàng vội lên tiếng gọi người. Biết Tiêu Viêm đã đi, Hồng Diệp vội dắt hai tiểu nha hoàn chạy vào, ba người cẩn thận cỡi y phục cho nàng, thấy vết thương ai nấy đều suýt chút nữa hoảng sợ kêu lên thành tiếng. Vì sợ Tiêu Viêm trở lại, Nhạn Sơ chờ họ rửa vết thương bôi thuốc xong bèn cho lui hết.

Ngoại thương dẫn đến phát sốt, Nhạn Sơ không dùng Thuật hóa liệu, nhắm mắt thiếp đi. Không biết bao lâu sau bỗng nghe trong phòng có tiếng

động, nàng vốn không ngủ say nên lập tức mở mắt, phát hiện Tiêu Tề đứng trước giường.

“Bệ hạ muốn xử trí tôi thế nào?” Nàng chủ động lên tiếng hỏi.

Tiêu Tề đáp: “Nàng tuy vô ý nhưng đã phạm đại tội, Bệ hạ đang chờ hồi đáp của Tây Linh quân, nay Tây Linh quân đã chịu bảo vệ nàng thì thiết nghĩ sẽ không sao, nhưng dù sao nàng cũng là thân mang tội, không được tự tiện rời khỏi nơi này, tin tức Nguyên quân trốn thoát càng không thể tiết lộ ra ngoài.”

Nhạn Sơ đáp tạ rồi không nói thêm gì nữa.

Nhìn sắc mặt nàng trắng xanh, đôi má đỏ hồng bất thường, có hiện tượng phát sốt, Tiêu Tề cúi người muốn xem trán nàng: “Nàng... sao rồi? Có cần mời đại phu không?”

“Đã dùng thuốc rồi.” Nhạn Sơ khẽ nghiêng đầu, “Tôi hiểu, vừa rồi ngài muốn cứu tôi.”

Tiêu Tề chậm rãi thu tay về ngồi xuống bên giường, nhìn ánh nến nhảy nhót trên bàn, hần nhẹ giọng nói: “Trời sắp sáng rồi.”

Mày kiếm sắc nhọn, gương mặt kia không ai có thể chán ghét, không phải hung thủ nhưng lại là đồng bọn, tất cả mọi chuyện đều do hần mà ra, hần biết hết tất cả.

Nhạn Sơ nói: “Ngài về đi.”

Bộ dạng Tiêu Tề hơi mệt mỏi, hần đưa tay ra hiệu: “Nàng ngủ đi, ta ngồi một lát thôi.”

Trên Dịch nhai, tiếng đàn theo mây khói miên man.

Thị vệ mặc cung phục của Diễm quốc cung kính tiến lên hành lễ: “Nhạ Sơ cô nương của quý môn tự ý thả Diễm tà Nguyên quân, Bệ hạ lệnh cho tiểu nhân đến hỏi Tây Linh quân nên xử trí thế nào cho ổn?”

Bàn tay rời khỏi dây đàn, tiếng đàn dừng lại, trong ánh mắt không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào. Tây Linh quân nói: “Lỗi lầm vô tình, ta sẽ xử trí.”

Thị vệ ngập ngừng: “Nhưng... bí mật của Nguyên quân không nhỏ...”

Tây Linh quân đáp: “Chuyện này sẽ không bị tiết lộ, ta tự có đạo lý.”

Lúc này nghe hẳn nói chuyện đại sự như vậy là “Lỗi lầm vô tình”, có ý đang phủ tội, cũng may có câu “Tự có đạo lý” này, nghĩa là hẳn đồng ý ra tay cứu vãn, thị vệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm rồi cười nói: “Có câu này của Tây Linh quân chắc Bệ hạ có thể yên tâm rồi.”

Thị vệ cáo từ rồi rời đi, Tây Linh quân cũng đứng dậy.

Diễm tà Nguyên quân thoát khỏi khống chế của Hoàng ấn, từ lâu đã định sẵn là Diễm quốc có biến.

Tiêu Viêm không quay về, điều này khiến Nhạ Sơ rất ngạc nhiên, nằm trên giường mấy ngày, vết thương trên người đã kết sẹo cũng không thấy bóng dáng hẳn, còn Tiêu Tề từ sau đêm đó cũng không đến Phong viên nữa, ngoại trừ bị hạn chế không ra khỏi phủ thì cuộc sống của Nhạ Sơ cũng vẫn như cũ, ăn ngủ như thường lệ, thỉnh thoảng ra khỏi Phong viên đi dạo có gặp Lưu Vũ, Lưu Vũ vì theo lệnh của Tiêu Tề nên tuy hạn nàng tận xương tủy nhưng cũng chỉ có thể tránh thật xa.

Rất nhanh, Tiêu Tề phái thị vệ đến truyền đạt tin tức cho nàng: Vĩnh hằng chi gian đồng ý xử lý, bảo đảm chuyện của Nguyên quân sẽ không bị tiết lộ, Diễm hoàng đương nhiên cũng bằng lòng tin đây là việc ngoài ý muốn.

Kết quả này thật ra không khó dự đoán, Tiêu Viêm bị mời đi kịp thời, Diễm hoàng chậm trễ chưa hạ lệnh xử trí đều gián tiếp chứng thực được Tây Linh quân đã nhúng tay vào, Vĩnh hằng chi gian đảm đương hậu quả nên nàng mới có thể bảo toàn tính mạng. Xác nhận sự thật nhưng Nhạn Sơ cũng không vì vậy mà thư thái, tâm tình nàng ngược lại còn khẩn trương hơn.

Cuối cùng cũng đến ngày nuôi hoa, Vĩnh hằng chi gian phái sứ giả đến đón nàng, các thị vệ không ngăn cản, hai người thuận lợi ra khỏi thành.

Bên ngoài đang là ngày nắng nhưng ở Vĩnh hằng chi gian lại lất phất mưa bay, từng hạt từng hạt rơi rơi mát mẻ sáng khoái, vì sắc trời quá u ám nên bên ngoài đã đều đốt đèn lồng, có ánh đèn điểm tuyết, không khí càng thêm phần tịch liêu. Người đón nàng vẫn là bạch y sứ giả, Nhạn Sơ từng nghe có người gọi hắn là Lam sứ giả, hắn đưa Nhạn Sơ đến con đường mòn, thần tình vẫn ôn hòa như cũ, nói năng lễ phép lịch sự.

Nhạn Sơ vừa đi vừa hỏi: “Tây Linh quân không có ở đây sao?”

Lam sứ giả đáp: “Hôm nay Dịch chủ có khách, sai tôi chuyển cáo với cô nương là có chuyện gì thì lần sau gặp mặt hãy nói.”

Từ lâu Nhạn Sơ đã nhìn ra hắn rất được Tây Linh quân tin tưởng nên chủ động xin lỗi: “Liên lụy đến quý môn thật thấy hổ thẹn.”

Lam sứ giả quả nhiên chỉ cười cười.

Vĩnh hằng chi gian vốn là chốn Đạo môn thanh tịnh, nay bị một người ngoài không hề liên quan liên lụy nên buộc phải ra tay, kẻ tu đạo nói không dễ tâm đều là giả, Nhạn Sơ ngầm hiểu, theo hắn vào động tuyết nuôi hoa, lần này Nhất diệp hoa dường như cao thêm một chút, màu sắc xanh thêm một chút, nhưng nụ hoa lại không thay đổi mấy.

Điều khiến nàng ngạc nhiên là chậu hoa gãy bên cạnh lại không thấy đâu.

Nhạn Sơ không nhịn được hỏi: “Sao lại thiếu một chậu vậy?”

Lam sứ giả ngậm ngừng rồi đáp: “Dịch chủ tặng cho người khác rồi.”

Nhạn Sơ nghe vậy bèn không truy hỏi nữa, vạch cổ tay cho hoa uống máu, sau đó theo hấn ra khỏi động tuyết, quay lại Dịch nhai, sau lưng mây cuồn cuộn, con đường kia lập tức biến mất.

Lam sứ giả nói: “Tôi tiễn cô nương về phủ nhé.”

Nhạn Sơ bỗng nhiên nói: “Chậu hoa kia có phải tặng cho Diễm tà Nguyên quân không?” Hoa luân hồi, đủ để khơi gợi hứng thú của Tiêu Viêm.

Lam sứ giả tưởng nàng áy náy nên an ủi: “Hoa đã gãy rồi, bao nhiêu năm nay không lớn cũng không khô héo, giữ lại cũng vô ích, cô nương không cần để tâm.”

Nhạn Sơ lại nóng lòng hỏi: “Sứ giả có biết bây giờ Diễm tà Nguyên quân đang ở đâu không?”

Lam sứ giả lắc đầu: “Tuy tôi không biết nhưng cô nương có thể yên tâm, hấn tuyệt đối không mạo phạm cô nữa đâu.”

Xem ra chỉ đành chờ lần sau gặp được Tây Linh quân rồi nói, Nhạn Sơ vô cùng thất vọng, đang định rời đi thì tầm mắt vô tình dời sang đỉnh núi đối diện.

Mây bay lãnh đãng, mờ ảo xuất hiện một cái đình nhỏ đứng vững giữa lưng chừng núi, bên ngoài có một gốc tùng già treo hai ngọn đèn lồng. Bên bàn đá trong đình có hai người đang ngồi đối diện, tuy cách xa nhưng Nhạn

Sơ vừa nhìn đã nhận ra ngay bóng dáng lam nhạt kia, nàng bất giác ngẩn ra, bước chân cũng theo đó mà dừng lại.

Mưa bay lất phất, ánh đèn chiếu rọi, bóng dáng kia càng trở nên cô tịch.

Lam sứ giả gọi nàng mấy tiếng không thấy đáp nên cũng nhìn theo rồi cười giải thích: “Là Dịch chủ.”

Nhận Sơ sực tỉnh, nàng có hơi ngượng ngùng: “Đối diện chính là vị khách quý kia sao?”

Ngồi đối diện Tây Linh quân hình như là một lão nhân ăn mặc rất hoa lệ, vì cách quá xa nên không nhìn rõ được dung mạo vẻ mặt.

Lam sứ giả đáp: “Là Địa sư của Ngũ sắc Địa hương.”

Nhận Sơ bất ngờ, nhưng rồi chợt hiểu ra.

Địa sư Kính Thủy Minh Thu của Ngũ sắc Địa hương, Tế sư của Địa thần đàn, phụ trách các loại nghi thức tế bái của Hoàng gia, ở Địa quốc có uy vọng cực cao, có giao tình với Tây Linh quân cũng không lạ.

Tình thế của Địa quốc khiến người ta rất hiếu kỳ, Tân hoàng vừa đăng cơ, vị Tướng vương quyền cao chức trọng kia rốt cuộc có yên phận hay không?

Nhận Sơ không nhịn được bèn nhìn Địa sư thêm vài lần rồi mới theo Lam sứ giả đi xuống Dịch nhai.

Vĩnh hằng chi gian mưa bay lất phất, bên ngoài lại ánh nắng chói chang, Phong viên cây cối um tùm, Hồng Diệp thấy nàng trở về vội ra lệnh cho tiểu nha hoàn lấy nước hầu hạ, bày ra hoa quả tươi để nàng dùng, đều là đồ hiếm thấy trong mùa này, Tiêu Tề đặc biệt cho người đưa đến Phong viên cho nàng.

Ánh nắng xuyên qua lá phong, từng phiến lá xanh biếc như ngọc, Nhạn Sơ một mình dạo bước trong rừng, tâm trạng càng buồn bực hơn.

“Chuyện gì khiến cô bực bội vậy?” Không hề phòng bị, một đôi tay ôm lấy eo nàng, “Vì ta sao?”

Hiểu rõ lòng người nhất vẫn luôn là ác ma, Nhạn Sơ đang sầu não vì tung tích của hãn, nào ngờ hãn lại chủ động xuất hiện, đúng là có được mà không tốn chút sức lực nào, Nhạn Sơ miễn cưỡng kiềm nén niềm vui nói: “Người về rồi à?”

“Đây là nhà ta mà.” Hàng mi dài khẽ động, mấy sợi tóc trước trán cũng theo đó mà đong đưa, Tiêu Viêm nói: “Sư phụ, đồ nhi nhớ cô quá.”

Nhạn Sơ để mặc hãn ôm vào lòng, dè dặt xoa mái tóc hỗn loạn kia: “Sư phụ cũng nhớ người lắm.”

Tiêu Viêm đáp: “Thật sao?”

Nhạn Sơ thấp giọng bên tai hãn: “Người bị nhốt bao nhiêu năm như vậy mà không muốn ra ngoài xem thế nào sao? Bên ngoài náo nhiệt thú vị hơn ở đây nhiều lắm.”

Tiêu Viêm đáp: “Bộc lộ ý đồ lợi dụng nhanh vậy sao, sư phụ khiến ta thất vọng quá đi.”

Nhạn Sơ không ngụy trang nữa: “Chỉ cần người ra ngoài để thiên hạ nhìn thấy người thoát khỏi khống chế của Hoàng ấn thì Hoàng vị của kẻ đó sẽ không vững nữa, Tiêu Tề nhất định cũng sẽ đổ theo, đây cũng coi như báo mối thù giam cầm nhiều năm của người, người không phí chút sức nào, tại sao không vui vẻ mà làm?”

“Cô nói không sai.” Tiêu Viêm có vẻ tiếc nuối, “Nhưng mà đối diện với sự mê hoặc của lợi ích thì ta thà từ bỏ thù hận.”

“Lợi ích?” Nhạn Sơ kinh ngạc rồi khẽ nhếch mép, “Vĩnh hằng chi gian hứa cho người lợi ích gì? Chậu hoa tàn đó sao?”

Tiêu Viêm cười lớn: “Phẫn nộ sao? Tiền đề để ta có được lợi ích chính là phải cản trở cô đạt được mục đích.”

Áng chừng không thể đả động được hẳn, Nhạn Sơ biết chỉ có thể ra tay từ chỗ của Tây Linh quân, vậy nên nàng cũng không tiếp tục nhẫn nại đóng kịch với hẳn nữa, chủ động rời khỏi người hẳn: “Người có ý đồ với Nhất diệp hoa rất nhiều, người còn không về mà giữ lấy đi?”

“Đó là vật ngoài thân thôi, sự phụ quan trọng hơn.” Tiêu Viêm đưa tay xoa mặt nàng.

Nhạn Sơ tránh hẳn, “Đừng quên lời hứa của người với Tây Linh quân, không được mạo phạm ta nữa.”

Tiêu Viêm chuyển sang xoa mặt mình: “Ta đang nghĩ xem có cần tuân thủ không đây.”

“Người sẽ tuân thủ.” Nhạn Sơ đáp, “Ta tin ngài ấy.”

Có thể bảo đảm Tiêu Viêm không công khai lộ diện, chỉ dựa vào điểm này thì Tây Linh quân đã chiếm thượng phong rồi, có lẽ hẳn đã nắm được nhược điểm của Tiêu Viêm, trong ấn tượng của nàng hình như không có việc gì hẳn không giải quyết được.

Tiêu Viêm cũng không tức giận, vuốt vuốt lại hàng mi dài: “Cô có biết ta đang mong chờ điều gì không?”

“Điều gì?”

“Rất nhanh thôi, cô sẽ không tin tưởng hẳn nữa, ta đang chờ ngày đó đến.”

Mấy ngày sau lại có Cống sứ của Man tộc Tây Cương vào Kinh, lần này Man vương phái thúc thúc ruột của mình làm Cống sứ, ý muốn cầu thân với Hoàng thất, Man tộc Tây cương vô cùng hung hãn, mỗi năm đều dâng lên vô số cống phẩm, các đời Diêm hoàng đối với họ đều muốn lôi kéo, trong lịch sử cũng có Công chúa hạ giá, lần này Diêm hoàng vô cùng coi trọng, mỗi ngày vào giờ Thìn Tiêu Tề đều phải nhập cung, đến cuối giờ Dậu* mới trở về, vô cùng bận rộn.

*8 giờ sáng đến 8 giờ chiều

Qua hai ngã rẽ, phía trước chính là Trường Tình các, nơi các mệnh phụ trong Kinh thường đến mua trang sức.

Lưu Vũ quay người dặn mấy thị vệ đứng chờ ở cửa, chỉ đưa hai nha hoàn vào trong, rất nhanh lại một mình đi ra từ cửa sau, đến một con hẻm vắng vẻ. Trong hẻm, một nữ nhân áo tím ngồi trên xe lăn, phục sức hoa lệ cho thấy thân phận không tầm thường.

Lưu Vũ xem xét nàng ta: “Cô là ai?”

“Điều này cô không cần biết.” Nữ nhân áo tím đáp, “Cô đến đây chứng tỏ chúng ta có thể hợp tác.”

“Ta không hề đồng ý nghe theo lời cô.”

“Tiêu Tề đã không hoàn toàn thuộc về cô nữa.”

Lưu Vũ làm như không có chuyện gì: “Chuyện này không đến lượt cô lao tâm, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Có giả vờ giống đến đâu thì sự phẫn nộ trong mắt cũng không gạt được ai, nữ nhân áo tím cười lạnh: “Ta tìm đến cô vì chúng ta có cùng chung mục đích.”

Lưu Vũ ngạc nhiên: “Cô...”

“Ta muốn ả chết.” Giọng nói mang theo hận ý không hề che giấu, nữ nhân áo tím đưa tay, giữa những ngón tay thon dài kẹp một phong thư, “Nhiệm vụ của cô chính là đưa thư này cho Diễm hoàng.”

Lưu Vũ ngập ngừng.

“Vĩnh hằng chi gian không can thiệp vào chính sự bên ngoài, chỉ cần ả bộc lộ ý đồ thì sẽ có lý do giết ả, Vĩnh hằng chi gian cũng không thể bảo vệ.” Nữ nhân áo tím nói, “Cơ hội chỉ có một lần, dùng hay không tùy cô.”

Lưu Vũ căng thẳng căn môi rồi hạ quyết tâm bước nhanh tới nhận lấy phong thư, sau khi nhìn rõ ấn giám trên phong thư, nàng bất giác lạnh người: “Cô... là ai?”

“Ta là ai không quan trọng.” Nữ nhân áo tím di chuyển xe lăn, “Trừ đi một người biết bí mật của Diễm tà Nguyên quân, tin rằng Diễm hoàng Bộ hạ sẽ rất vui lòng hợp tác, chỉ là muốn tiến hành kế này nhất định phải giấu được Tiêu Tề.”

Đáy mắt ánh lên niềm vui, Lưu Vũ thấp giọng: “Ta hiểu, nhưng e là ả sẽ không dễ dàng trúng kế...”

Nữ nhân áo tím ngắt lời nàng: “Ta tự có cách.”

Thị nữ đến đẩy xe lăn đi, Lưu Vũ nhìn chủ tớ hai người đi xa rồi quay người trở về phủ.

Phong viên cây cối xanh rì, Nhận Sơ nửa nằm trên giường hóng mát, rèm mắt khê sụp, không biết là đang ngủ hay đang xuất thần.

Bước ngang qua cửa Phong viên, Lưu Vũ tình cờ nhìn thấy cảnh tượng này, bất giác chột dờng chân.

Không có phục sức hoa lệ nhưng nữ nhân kia bầm sinh đã có một vẻ đẹp khiến người ta ghen ghét, không đủ dịu dàng nhưng có thể thu hút tất cả mọi ánh mắt.

Trên bàn bày hoa quả tươi, là lễ vật của một Thái thú ở phía Nam tặng mấy ngày trước, Tiêu Tề đặc biệt đưa đến cho nàng thưởng thức nhưng cũng không quên để một phần cho Phong viên.

Ai có thể nắm được trái tim Tiêu Tề thì Lưu Vũ rõ hơn ai hết, nếu không phải mình đến trước, nếu không có ơn cứu mạng trong hoạn nạn kia thì Tiêu Tề sẽ yêu ai còn chưa biết chắc được.

Chính vì như vậy mới không cam tâm!

Tất cả đều do nàng ta ép! Lưu Vũ nắm chặt lá thư trong tay, phất áo bỏ đi.

Tất cả Cẩm vệ quân đều được điều đi, Diễm hoàng bước ra bên ngoài rồi trở vào trong điện.

Trước đây đối với nữ nhân kia còn có ý lôi kéo, nhưng sau khi nàng ta thả Diễm tà Nguyên quân thì đã hoàn toàn biến thành sát tâm, chuyện lớn như vậy một câu “Lỗi lầm vô tình” sao có thể khóa lấp được?

Có lời hứa của Tây Linh quân đương nhiên là tốt, nhưng tiếc là chỉ có người chết mới có thể khiến người ta thật sự yên tâm.

Huống hồ nữ nhân kia thân phận đáng ngờ, chỉ dựa vào việc dung mạo giống Định vương phi thôi thì giữ lại cũng đã là hậu hoạn khôn cùng. Tư thông với kẻ địch chính là cái cớ tốt nhất, cho dù có truy cứu thì Tây Linh quân cũng sẽ không trút giận đến mình, có người chịu cất công bày kế chu đáo như vậy, xem ra Vĩnh hằng chi gian cũng không yên ổn như trong truyền thuyết.

Trong cung có người của Tiêu Tề, chắc hẳn sẽ nhanh chóng biết được tin này. Diễm hoàng mỉm cười ngã người ra phía sau, nửa dựa trên giường dưỡng thần, một lát sau, thị vệ bên ngoài đến báo có Ảnh phi đến, hẳn ngược mắt ra hiệu cho vào.

“Chuyện gì khiến Bệ hạ vui vậy?” Ảnh phi bước vào cửa điện, thấy vậy bèn nũng nịu.

Diễm hoàng thuận thế ôm lấy eo nàng: “Ái phi đoán thử xem?”

Ảnh phi liếc phong thư kia, kinh ngạc nói: “Đây là...”

Diễm hoàng không đáp mà nhìn nàng.

Đôi mắt kiều diễm, dung mạo trang diễm xinh đẹp, tuy đang nũng nịu nhưng trong thần thái vẫn có sự xa cách, lộng quyền chốn hậu cung, phi báng triều thần, luôn chống đối với Tiêu Tề, nay vang danh ác phi khắp triều, nữ nhân này đang họa loạn giang sơn của hắn nhưng đều là ý vào sự dung túng của hắn.

Ngón tay miết qua gương mặt tinh tế, Diễm hoàng kéo nàng vào lòng, đè mạnh dưới người.

Được hưởng quân ân là ước ao của biết bao thiếu nữ.

Nửa canh giờ sau, Diễm hoàng xong việc đứng lên, tiếng bước chân dần đi xa rồi biến mất. Ảnh phi mở mắt, từ từ ngồi dậy chỉnh trang lại y phục, liếc nhìn thư án, quả nhiên lá thư đã biến mất. Một thị vệ bước vào thì thầm bên tai nàng mấy câu, Ảnh phi lập tức biến sắc, tức tốc bước ra ngoài.

Thị vệ vội nói: “Bệ hạ dặn Nương nương ở đây không được đi đâu hết...”

Chưa nói hết câu thì hắn đã mất đi tri giác.

Trong Thư phòng của Định vương phủ, Tiêu Tề đặt sách xuống xoa xoa mi tâm.

Chuyện Man vương cầu thân cuối cùng cũng giải quyết xong, chọn Tuệ Linh quận chúa phong làm Công chúa gả đi Tây cương xa xôi, tiền Sứ giả xong cuối cùng cũng có thể nhẹ nhõm.

Tầm mắt bỗng nhiên hướng ra bên ngoài.

Không khí nóng bức không một cơn gió, lá trên cây vô lực rũ xuống, xem ra sắp trở trời rồi.

Tiêu Tề ngáp ngừng rồi gọi thị vệ vào dặn dò vài câu rồi tự mình bước về hướng Phong viên.

Hồng Diệp ra hành lễ: “Vương thượng, cô nương vẫn chưa về.”

Tiêu Tề nhíu mày: “Sắp mưa rồi, còn không mau đi đưa dù.”

Hồng Diệp vội đáp lời.

Tiêu Tề lắc đầu bước ra khỏi Phong viên, vừa đến phía trước thì có thị vệ vội vàng đến báo: “Vương thượng, thị vệ đi theo Nhạn Sơ cô nương về báo, nói là... mất dấu rồi.”

Tiêu Tề cả kinh vội nói: “Mau mau đi tìm!”

Thị vệ tuân lệnh lui ra, Tiêu Tề trầm sắc mặt đứng trên hành lang, không biết vì sao cứ luôn cảm thấy tâm thần bất an, có lời hứa của Vĩnh hằng chi gian, xem ra ý của Diễm hoàng là muốn tha cho nàng, vì vậy mà thời gian gần đây hẳn không hạn chế tự do của nàng nữa, hi vọng không xảy ra chuyện gì?

“Đại ca lo lắng sao?” Một giọng nói có sức hút vang lên.

Nhìn người đến, Tiêu Tề nghiêm giọng nói: “Nàng là huynh tẩu của người đó, người lại làm gì nữa rồi!”

“Đại ca thật mau quên quá, không nhớ những chuyện huynh đã làm sao?” Tiêu Viêm xoa trán, “Cô ấy hận huynh, muốn báo thù huynh, vậy mà huynh vẫn muốn bảo vệ cô ấy sao?”

Tiêu Tề đáp: “Đó là chuyện của ta.”

“Đại ca cự tuyệt sự quan tâm của ta thật khiến ta đau lòng quá.” Tiêu Viêm thở dài, nhưng giọng điệu lập tức trở nên vui vẻ, “Cô ấy chết rồi thì huynh có thể cao gối ngủ ngon, huynh nên vui mới phải chứ.”

Tiêu Tề giật mình: “Người có ý gì?”

Tiêu Viêm chỉ nằm trên cây cười.

Biết rõ không lấy được đáp án từ chỗ hắc, Tiêu Tề không truy hỏi nữa, bước nhanh về phía tiền sảnh, không bao lâu sau, một thị vệ tiến vào thấp giọng bẩm báo mấy câu, Tiêu Tề nghe xong liền biến sắc.

Ngoài Kinh thành, trên Cảnh sơn, mây đen bao phủ, xem ra sắp có một trận mưa lớn giáng xuống, trong không khí ẩm ướt có một mùi tanh kỳ lạ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Nhạ Sơ một mình đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa.

Lần này Tây Linh quân đột nhiên hẹn gặp khiến nàng rất bất ngờ, còn nàng cũng vừa hay đang muốn gặp hắc.

Cứu giúp, thu nhận, rồi lại cứu giúp, sự bảo vệ của hắc đối với nàng vượt xa quan hệ của chủ nhân và người nuôi hoa, nàng đối với hắc càng thêm phần kính sợ, đồng thời còn có sự cảm kích và tin tưởng, có lẽ là vì

hắn không đáng sợ như vẻ bên ngoài, cũng có thể chỉ vì mấy chữ “Tây Linh Phụng Kỳ” này thôi.

Nhưng lần này nàng được định sẵn là phải phụ ý tốt của hắn.

Tầng mây trên đỉnh đầu ngày càng dày đặc, dưới chân núi non trập trùng không thấy bóng người, Nhạn Sơ căng thẳng, bắt đầu cảm thấy bất an, vừa rồi hai sứ giả thông báo cho nàng vô cùng lạ mặt, nhưng trong tay họ có tìn vật Thanh ngọc quyết của Vĩnh hằng chi gian, chắc không thể nào là giả được...

Đang do dự thì bỗng nhiên dưới núi có động tĩnh, không biết từ đâu xuất hiện rất nhiều quân binh, như một bầy kiến tụ tập dưới chân núi, bao vây cả ngọn núi.

Cấm quân trong Kinh thành! Nhạn Sơ nhận ra được ký hiệu đặc biệt đó, nàng biến sắc lập tức xoay người trốn sau hòn đá rồi cẩn thận quan sát, chỉ thấy đầu người phía dưới chuyển động dâng lên bao vây phía trên, xem ra nàng đã trở thành mục tiêu từ lâu.

Trong lúc kinh hoàng nhưng Nhạn Sơ cũng không lơ là động tĩnh xung quanh, nàng lập tức quay người: “Ai đó!”

Người đến không trả lời, tiến lên kéo nàng chạy đi.

Nhìn rõ là ai, Nhạn Sơ không nhịn được nắm chặt bàn tay đó nhưng không nói được một lời nào, không hề do dự mà đi theo.

Cảm kích vô tận, đồng thời cũng là tin tưởng vô điều kiện.

Ánh phi mặc một chiếc áo xanh không bắt mắt, không kích động nhận nhau, thậm chí cũng không hành lễ, chỉ kéo nàng vội vàng trốn theo con đường nhỏ sau núi, giọng điệu không còn chút yêu mị nào mà trong vắt như nước: “Trong tay Bộ hạ có một phong mật thư đến từ Mục Phong quốc, địa

điểm trong thư là Cảnh sơn, còn có ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc.”

Như bị tạt một chậu nước lạnh, cuối cùng Nhạn Sơ cũng hiểu được chân tướng.

Bên kia tra được mật thư của Mục Phong quốc, bên này nàng cũng tự mình lên Cảnh sơn, một khi bị bắt được thì chắc chắn phải chịu đại tội tư thông kẻ địch, Diễm hoàng nóng lòng trừ bỏ mình như vậy rõ ràng là muốn tiền trăm hậu tấu, chỉ dựa vào mật thư đương nhiên không thể khiến người ta tin phục, nhưng ứng phó với sự chất vấn của Vĩnh hằng chi gian chắc là có thể được, cùng lắm là mang tiếng giết lầm.

Kế hoạch thật chu đáo! Vì hại mình mà kẻ đó không tiếc dùng ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc và tín vật của Vĩnh hằng chi gian để gạt nàng đến đây. Ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, Thanh ngọc quyết của Vĩnh hằng chi gian, hai vật này đâu dễ gì có được? Là ai mà có bản lĩnh lớn như vậy? Là ai?

Không có thời gian nghĩ nhiều, động tĩnh sau lưng ngày càng rõ ràng, rừng cây ở lưng núi rất thưa thớt, Nhạn Sơ lại mặc y phục trắng vô cùng bắt mắt, Cẩm quân được huấn luyện lâu ngày nên đang truy quét với tốc độ cực kì nhanh.

Cuối cùng Nhạn Sơ cũng dừng lại: “Thu Ảnh...”

Vừa thốt lên hai chữ này nàng bèn thấy toàn thân tê dại, huyết đạo lập tức bị khống chế.

“Chút nữa nó sẽ tự động được giải, muội dụ chúng lên núi, cô nương hãy đi mau.” Ảnh phi ngăn nàng lên tiếng, “Những việc cô nương có thể làm nhiều hơn muội nhiều lắm.”

Nàng lập tức cởi y phục trắng của Nhạn Sơ khoác lên, rồi lại choàng áo ngoài màu xanh của mình lên người Nhạn Sơ, sau đó đẩy nàng vào một chỗ kín đáo sau hòn đá.

“Thu Ảnh vào cung thăm dò nhiều năm, chân tướng năm xưa đúng như cô nương dự liệu.”

Nàng đi vài bước rồi dừng lại, quay người nhìn Nhạn Sơ, sắc mặt ngập ngừng.

“Có một việc không biết có nên cho cô nương biết không, nhưng nếu muội không nói thì e là cô nương không còn cơ hội để biết nữa, bệnh cũ của cô nương... Thật ra là hơn hai trăm năm trước, cô nương lén chạy ra ngoài tìm thứ gì đó, mất tích ba năm, sau đó Tướng quân phát hiện cô nương hôn mê ở Việt Ất Sơn, lúc chẩn trị mới biết tâm mạch của cô nương bị một cỗ thuật thất truyền đả thương, hơn nữa còn...”

Nàng bỗng nhiên ngoảnh mặt đi: “Nào ngờ sau khi tỉnh lại cô nương không nhớ gì cả, Tướng quân sợ cô nương buồn nên nói dối là từ nhỏ cô nương đã có bệnh, hôn mê nhiều năm vừa mới tỉnh, ngài ấy vẫn luôn tự trách nên vô cùng thương yêu cô nương, cho đến khi cô nương xuất giá mới cho muội biết.”

Mỗi lần mời đại phu dùng thuốc đều do nàng một tay an bài, chân tướng của bệnh tim thì ra là vậy!

Nhạn Sơ không phải không phát giác được trong lời nói còn có điều giấu diếm, nếu như là lúc trước thì nàng nhất định sẽ truy hỏi đến cùng.

Nhưng lúc này nàng chỉ đành không biểu hiện gì mà nhìn người trước mặt.

Bên tai tiếng người đến gần hơn.

Ảnh phi nhìn nàng rồi khẽ cụp mắt: “Ngàn lần... bảo trọng.”

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi nhưng nặng tựa ngàn cân.

Bảo trọng, nhất định phải bảo trọng.

Không nói thêm gì nữa, bóng trắng nhào ra xông lên đỉnh núi.

Gió mây vần vũ, trong tiếng sấm đì đùng, mưa lớn cuối cùng cũng trút xuống, tiếng truy binh trong mưa lúc gần lúc xa. Bên dưới hòn đá, Nhạn Sơ bấu chặt lấy sợi dây rừng, móng tay bất tri bất giác bị gãy, một tia máu trào ra, nhưng rất nhanh đã bị nước mưa cuốn trôi.

Mong đại thù của Tướng quân được báo.

Ngàn lần bảo trọng.

Bao nhiêu năm nay tiếp cận Diễm hoàng để điều tra chân tướng, ly gián quan hệ quân thần, làm khó nàng trước mặt bao người để giải trừ sự nghi ngờ của Diễm hoàng, mượn hoa truyền tin để cứu nàng khỏi rơi vào cạm bẫy...

Người người đều biết yêu phi, nhưng có ai biết lời hứa phía sau kia?

Còn nhớ năm đó, lá rơi bên sông, trăng sáng treo cao. Nàng thu lại bảo đao trong tay, mỉm cười nhìn cô bé trầm tĩnh kia, cô bé rất xinh đẹp, mang một đôi mắt trầm mặc ẩn nhẫn.

“Muội tên gì?”

Trong ánh đèn, cô bé cụp mắt đáp: “Muội không nhớ.”

“Sao lại không nhớ?”

“Tướng quân đã cứu muội, báo thù cho cả nhà muội, muội chăm sóc cho cô nương để báo đáp Tướng quân.”

Nàng ngẩn ra rồi kéo tay cô bé: “Được, vậy hãy quên hết đi.”

Cô bé nhìn nàng rồi lại cúi đầu.

Nàng tiện tay chỉ vào ánh trăng dưới sông: “Nghe nói muội họ Giang, vậy lấy tên là Giang Thu Ảnh đi.”

Người bị ép đến bên vực núi nhưng vẫn không chịu trói, Tiêu Tề ra lệnh cho Đô thống cấm quân sắc mặt khó coi lui ra, sau khi hăn hay tin bèn vội vàng tìm đến, nhưng kết quả như vậy không hề tốt hơn dự liệu.

Trong cơn mưa xối xả, Ảnh phi y phục ướt đẫm, tóc tai hỗn loạn dính chặt trên mặt, không còn chút oai phong của ngày nào mà vô cùng chật vật.

Đôi mắt kia không hề có chút sợ hãi, lạnh lùng nhìn hăn, sau khi phát hiện ra quan hệ của hăn và Lưu Vũ thì nàng đã bắt đầu nghi ngờ, Việt gia có kết cuộc hôm nay cũng đều bắt đầu từ nam nhân này.

Tiêu Tề im lặng một hồi rồi nói: “Cô tự ra tay đi.”

Nếu bị bắt về nhất định sẽ bị hành hạ.

Ảnh phi không đáp tạ, ngoảnh mặt nhìn về hướng Việt Ất Sơn.

Một ngọn lửa sáng bùng lên, rồi sau đó bị nước mưa dập tắt, tro tàn cũng nhanh chóng bị nước mưa kéo xuống vực núi mất tăm mất tích, chỉ còn lại một bờ đá sạch sẽ.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Phù Liêm Uyển Ngọc

Mưa nặng hạt, dòng nước mang theo đất đá cuồn cuộn đổ xuống, tiếng người ngày càng xa rồi kéo lên đỉnh núi, cuối cùng cơ hội cũng đến, nhưng cái giá lại nặng nề như vậy, khó chịu như vậy.

Nhất định phải trốn đi, bởi vì nàng không thể chết.

Thời tiết khiến bệnh tim bộc phát, cơn đau kịch liệt hơn trước gấp nhiều lần nhưng Nhạn Sơ dường như không hề phát giác, nàng liều mình chạy xuống núi, nhưng bỗng dừng lại hụt chân, cả người lăn tròn theo con dốc.

Đau đớn lan ra toàn thân, không biết đã bị thương ở đâu.

Nhạn Sơ không để tâm, tự tổn thương mình như vậy ngược lại lại khiến giảm nhẹ đau đớn trong tim.

“Thấy kết quả này đau lòng rồi sao?” Một thân y phục đen xuất hiện trong mắt.

“Là người!” Nhạn Sơ vui mừng, cố chống người dậy, “Người đến rồi sao?”

“Là ta, đồ nhi đến cứu cô đây.”

Hi vọng lại được thắp lên, Nhạn sơ níu chặt lấy bộ hắc bào kia: “Người mau đi cứu Thu Ảnh! Cứu muội ấy đi!”

Tiêu Viêm không chịu động đậy: “Tại sao ta phải cứu cô ta?”

“Ta cầu xin người đó!”

“Bọn họ có nhiều người như vậy, cô nữ đế đồ nhi đi mạo hiểm sao?”

Thỉnh cầu thấp hèn nhất trịnh trọng nhất nhưng chỉ đổi được phản ứng giả vờ như đang đóng kịch này, Nhạn Sơ không chống chế nổi nữa, tâm trạng gần như phát điên: “Tại sao lại như vậy, tại sao người không thể cứu muội ấy?”

“Sư phụ à, chuyện này rất vô nghĩa.” Tiêu Viêm khó xử, “Phản bội Hoàng đế, cô ta nhất định phải chết, nếu còn thấy ta nữa thì Hoàng đế càng không tha cho cô ta, Vĩnh hằng chi gian cũng không bảo vệ cô ta đâu.”

Nhạn Sơ nói: “Không, cứu muội ấy đi, ta không thể để muội ấy chết!”

“Cô ta đâu phải sư phụ của ta, bởi vậy cô ta chết hay sống không liên quan gì đến ta hết.” Tiêu Viêm cong khóe môi, cúi người ôm lấy nàng, dễ dàng tránh được thủ vệ dưới chân núi, đi một mạch đến ngoài Cảnh sơn mấy dặm mới dừng.

Xuyên qua màn mưa nhìn lên đỉnh Cảnh sơn, Cấm quân dày đặc đang di động xuống núi, tuyên cáo kết cuộc cuối cùng, cũng mang đến tuyệt vọng sâu sắc.

Nhạn Sơ vô lực nhắm mắt nói từng chữ: “Thả ta xuống.”

Tiêu Viêm đáp: “Cô giận rồi à?”

“Người vốn là một kẻ khốn kiếp không có tim!” Nhạn Sơ giãy dựa rời khỏi ngực hắn, tay nắm chặt lạnh lùng mắng: “Đồ điên! Ác ma! Cút, cút đi cho ta!”

Tiêu Viêm đáp: “Nữ nhân vong ơn phụ nghĩa, lẽ nào cô quên là ta đã cứu mạng cô sao? Cô nên cảm kích chứ không phải phần nộ.”

Như chịu một đòn vào đầu, Nhạn Sơ ngây ngốc nhìn ác ma vừa xinh đẹp vừa đáng hận trước mặt.

“Chỉ vì bắt đi một người mà mắng mỏ ta.” Tiêu Viêm đưa tay chùi dòng nước mưa chảy theo tóc trước trán, bộ dạng đau khổ thương tâm, “Sư phụ, cô thiên vị quá đi, ta cũng là đồ nhi của cô mà, sao cô lại vì người khác mà bắt ta đi mạo hiểm, cô ta quan trọng hơn ta sao?”

Giọng điệu, vẻ mặt đều khó phân thật giả, chỉ có thể cảm nhận được sự mỉa mai.

Nhạn Sơ hoang mang gật đầu: “Người nói đúng, ta sai rồi.”

Tính mạng của mình cũng cần người khác cứu, có lý do gì để trách ai đây? Một lần nữa trải qua nỗi đau mất mát mới biết thì ra mình vẫn còn biết đau, tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt không lúc nào không nhắc nhở nàng về sơ suất và sai lầm của mình.

“Là lỗi của ta, là do ta hại.” Nhạn Sơ tự mình lẩm bẩm rồi quay người đi về phía trước như mất hồn.

Không biết đi bao xa, tầm mắt ngày càng mơ hồ, ý thức cũng từ từ mất đi, đôi chân như mất khống chế nhưng vẫn không ngừng di động về phía trước như một cái xác biết đi.

Phải về thành, nhất định phải an toàn.

Một bàn tay nhẹ đẩy vai nàng, cả người nàng bổ nhào về phía trước, không hề có tri giác.

Tiêu Viêm lại ôm nàng vào ngực, thấp giọng cười: “Sao, đi gặp người cô tin tưởng à?”

Trong cung điện quen thuộc vẫn còn sót lại hơi thở quen thuộc, nhưng bóng người quen thuộc kia đã không còn, dung nhan yêu mị xưa kia, giọng cười ân cần xưa kia, từ nay về sau sẽ không còn nữa.

Trong tiếng mưa, hoa tươi ngoài lan can đang nở rộ, Diễm hoàng đứng bên lan can, các thị vệ sau lưng đều không dám nói lời nào.

Tư thông kẻ địch, chứng cứ rành rành, chỉ là đối tượng từ người khác đã biến thành nàng.

Cuối cùng cũng không tìm được mà thăm dò, kết quả này khiến hãn bất mãn hay vừa lòng đây?

Hoa thơm có gai, quả nhiên hãn không nhìn sai, giữ bên mình bao năm, nhìn nàng họa loạn hậu cung hãm hại Tiêu Tề, hãn cho nàng sự dung túng lớn nhất, nhưng vẫn không đổi được sự trung thành của nàng, thật là một mỹ nhân rắn rết không thuần dưỡng được.

Chỉ là một phi tử nhỏ nhoi thôi mà, đường đường là bậc Đế vương, hậu cung giai lệ vô số, hà tất để tâm đến một nữ nhân không thuộc về mình chứ?

Diễm hoàng đưa tay bẻ gãy cành hoa nhàn nhạt nói: “Ảnh phi bệnh cũ tái phát, qua đời.”

Hãn ngừng lại.

“Người hầu hạ toàn bộ bồi táng.”

Mưa gió đến Vĩnh hằng chi gian đã trở nên dịu dàng ưu nhã đi nhiều, Lam sứ giả che dù đưa một lão nhân trẻ trung tráng kiện đi qua cầu đá, đến

một tiểu tạ bên khe suối.

Bên trong rất yên tĩnh, giường gấm sạch sẽ mềm mại, trên người Nhạn Sơ được đắp chăn gấm dày, dung nhan lạnh như băng, tóc và mi ngưng đọng một tầng hoa sương mỏng, góc trán có vết máu do va chạm, vô cùng tiều tụy.

Lam sứ giả cung kính nói: “Dịch chủ, Vũ y* đã mời đến rồi.”

*Vũ đại phu

Thân là đại phu nên vô cùng miễn cảm, cảm nhận được một luồng hàn khí phát ra từ trên giường, lão nhân lập tức nhìn Nhạn Sơ đang hôn mê rồi khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh lại thu hồi tầm mắt, hành lễ với người trên ghế: “Tây Linh quân.”

Tây Linh quân an nhiên nhận lễ: “Bao nhiêu năm nay đều khó lòng tìm ra tung tích của Vũ y, lần này làm phiền nhiều rồi.”

Vũ y cười nói: “Đương nhiên phải hết lòng, chỉ là Tây Linh quân y thuật cao minh, còn có chỗ nào dùng đến lão hủ đây nữa?”

“Nữ nhân này thân mang bệnh mới tật cũ, ta khó lòng đoán định, phải nhờ Vũ y phí tâm chẩn trị rồi.” Tây Linh quân như vô tình như cố ý nhấn mạnh hai chữ “Bệnh cũ”, đích thân đưa tay đẩy trà nóng đến trước mặt hẳn.

Vũ y nào dám uống ly trà này, vội vàng đáp tạ rồi đề nghị xem bệnh trước, chờ Tây Linh quân gật đầu, lão bèn thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên nặng nề, bước nhanh đến trước giường ngồi lên chiếc ghế đã đặt sẵn, nghiêm túc xem xét khí sắc của bệnh nhân rồi đặt tay lên cổ tay, nhắm mắt cẩn thận bắt mạch.

Một lúc sau, bàn tay cuối cùng cũng được thu lại.

Vũ y mở mắt, nghi hoặc nhìn Tây Linh quân, thấy hắn không có bất kỳ biểu hiện gì, lão chỉ đành nói theo sự thật: “Nữ nhân này thân trúng thuật Băng giải, tâm mạch tổn thương, thể chất của người Diễm quốc vốn đã khó chịu đựng, sau đó cô ấy còn trúng Hình phong tiễn của Mục Phong quốc, lại bị hàn khí nhập thân, theo suy đoán của lão hủ có thể là bị sông băng của Cực địa Băng quốc làm tổn thương, nay vết thương mới dẫn động tà khí, hàn khí của thuật Băng giải bị thúc đẩy tản ra lục phủ ngũ tạng, cô ấy lại tập thuật Hỏa liệu chiết nguyên trị thương, e là...” Nói đến đây lão bèn ngừng lại.

Tây Linh quân ra hiệu cho lão tiếp tục.

“E là sống không quá năm năm.” Vũ y cẩn thận dè dặt nói hết rồi lại bổ sung thêm: “Vĩnh hằng chi gian linh dược không thiếu, Tây Linh quân tu vi tinh thâm, nếu thật sự có lòng muốn kéo dài mạng sống cho cô ấy thì vẫn có khả năng.”

Thấy Tây Linh quân sắc mặt không đổi, lão thầm thở phào rồi nói: “Hơn nữa hình như cô ấy đã quên đi quá khứ, có vẻ như là đã ăn nhầm...”

“Không sai.” Tây Linh quân ngắt lời lão: “Chỉ vậy thôi sao?”

Vũ y hiểu ý, lập tức bỏ chủ đề mất trí nhớ, tiếp tục nói ra kết quả chẩn trị: “Còn một việc nữa là nữ nhân này nhiều năm trước từng sẩy thai, nếu lão hủ đoán không sai thì chắc là phục dùng Yên chi đan, nhưng do quá liều dẫn đến tử cung bị tổn thương, đời này e là khó lòng có thai nữa.”

Trong phòng một mảng im lặng.

Tây Linh quân nói: “Hết rồi à?”

Vũ y cúi người nói: “Lão hủ chỉ có thể đoán ra được chừng này, Tây Linh quân cũng tinh thông y thuật, thiết nghĩ không cần lão hủ dùng thuốc rồi.”

Tây Linh quân gật đầu: “Tiễn Vũ y.”

Lam sứ giả nhắc nhở: “Chỗ Phủ Liêm công chúa có phải cũng nên mời Vũ y đến xem...”

Tây Linh quân lặp lại: “Tiễn Vũ y.”

Ý tứ trong lời rất rõ ràng, Lam sứ giả không dám nói thêm, nghĩ hẳn có thể đã có sắp xếp khác, vậy là cung kính quay về phía Vũ y nói “Mời”, Vũ y cũng hành lễ cáo từ rồi cùng ra khỏi phòng.

Người trên giường vẫn không hề có phản ứng, hơi thở yếu ớt.

Một hồi lâu sau, Tây Linh quân cũng đứng lên bước ra khỏi cửa.

Phía sau lưng, bàn ghế đột nhiên đổ sập, bình trà và ly trà cũng hóa thành tro bụi.

Trong khu vườn nhỏ, gác lầu tinh xảo, giữa những phiến lá xanh trên cây, hoa tươi đỏ thắm nở rộ, màu hoa có vẻ đậm hơn bình thường, thỉnh thoảng một vài cánh hoa từ trên ngọn cây rơi xuống.

Một nữ nhân trẻ tuổi ngồi trên xe lăn, bên cạnh là một thị nữ che dù.

Áo tím đã đổi thành màu trắng thuần khiết đẹp đẽ, mặt hoa da phấn, môi đào đỏ như cánh hoa, nàng ngồi yên ở đó, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt lại toát ra sự lo lắng hiếm thấy, mười ngón tay thon nắm chặt.

Phát giác nàng căng thẳng, thị nữ che dù vội an ủi: “Lần này Dịch chủ tìm được Vũ y, chân của Công chúa nhất định có thể trị khỏi.”

Nữ nhân cắn môi không nói, càng cảm thấy buồn bực hơn.

Vào lúc này, một thị nữ áo vàng khác đi như bay đến bẩm báo: “Công chúa, Vũ y đã đi rồi.”

Nữ nhân nghe vậy ánh mắt khẽ sáng lên, ngón tay nắm chặt thềm nơi lỏng, nhẹ nhàng thở phào, đôi mày cũng từ từ giãn ra.

“Đi rồi à?” Thị nữ che dù hoảng hốt, “Vậy chân của Công chúa phải làm sao?”

Thị nữ áo vàng đáp: “Lam sứ giả bảo chúng ta đừng vội, nói Dịch chủ đã có cách chữa trị.”

“Thì ra là vậy.” Thị nữ che dù yên tâm, nhưng không nhịn được hỏi: “Hiếm khi tìm được Vũ y, còn tưởng là vì Công chúa, không ngờ...”

Thị nữ áo vàng bất an, thấp giọng nói: “Cô ta vẫn chưa chết, có khi nào Dịch chủ... đã biết rồi không?”

Nghe hai người đối thoại, sắc mặt của nữ nhân trên xe lăn càng khó coi hơn.

Lần này bày kế vốn không sợ hấn biết, chỉ cần Việt Tịch Lạc chết thì tất cả sẽ kết thúc, nào ngờ giữa đường phát sinh biến cố, người vẫn còn sống, muốn ra tay nữa e là sẽ khó, khúc mắc của hấn với nàng sẽ càng sâu hơn, vốn không được ích lợi gì.

Uống thuốc xong, Nhạn Sơ vẫn mê man, thỉnh thoảng hoảng hốt tỉnh lại trong chốc lát, đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng rồi lại mất đi ý thức, cứ giãy vò như vậy hết hai ngày hai đêm mới dần dần có chuyển biến tốt.

Sau khi thật sự tỉnh lại nàng cũng không hỏi gì, chỉ im lặng ngồi trước cửa sổ nhìn nước chảy trong khe, thần sắc khó đoán.

Nàng biết mình chưa bao giờ tỉnh táo như vậy.

Sau khi nhìn rõ, có nhiều thứ trong đáy lòng đã trôi đi mất, không còn muốn níu giữ nữa, sau khi mất đi tất cả, những thứ còn lại càng dễ thay đổi

hơn.

Ánh chiều mang đến tiếng đàn, giai điệu quen thuộc, người gảy đàn trên Dịch nhai vẫn như xưa, nhưng niềm tin đã bắt đầu dao động.

Lam sứ giả bước vào thấy vậy bèn nói: “Cơ thể cô nương còn yếu, không nên ngồi lâu, về giường nằm nghỉ đi.”

Nhạn Sơ chậm rãi đứng dậy hành lễ: “Làm phiền nhiều rồi, thật thấy hổ thẹn.”

Lam sứ giả vội đáp: “Cô nương khách sáo quá rồi, đây đều là do Dịch chủ căn dặn.”

Nhạn Sơ hỏi: “Tiêu Viêm đưa tôi đến đây sao?”

Lam sứ giả gật đầu: “Cô nương bệnh cũ tái phát, Diễm tà Nguyên quân đưa cô đến đây để chữa trị.”

“Vậy hẳn đâu?”

“Nguyên quân đưa cô nương đến đây rồi đi rồi.”

Nhạn Sơ nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Chậu hoa toàn Tây Linh quân tặng hẳn rất cuộc còn có khả năng kết quả không?”

“Hoa bị hái đi nhưng không khô không chết, khả năng kết quả không lớn, không ngờ Nguyên quân tính tình quái dị nhưng lại có hứng thú với nó, thật để Dịch chủ đoán trúng.” Lam sứ giả ngừng một lúc rồi khuyên: “Chuyện đã xảy ra rồi, cô nương phải bảo trọng thân thể mới phải.”

Nhạn Sơ cười: “Lam sứ giả muốn nói gì?”

“Không có, chỉ là... Dịch chủ nói vết thương cũ của cô nương rất nghiêm trọng, không thể lơ là.” Lam sứ giả mỉm cười khóa lắp vài câu rồi

dặn dò nàng uống thuốc đúng giờ.

Nhạn Sơ nào phải không biết tình trạng của mình, lần này thương thế phát tác nghiêm trọng hơn trước, thời gian còn lại e là không nhiều nữa: “Tôi muốn gặp Tây Linh quân.”

Lam sứ giả ngập ngừng rồi đồng ý: “Để tôi đi thông báo giúp cô nương.”

Chờ hẵn đi khỏi, Nhạn Sơ lập tức tắm rửa thay y phục, tĩnh tâm chờ đợi trong phòng, nhưng phía Tây Linh quân vẫn không có tin tức truyền đến, mãi đến tối, lúc thị nữ đưa thức ăn lên mới có một sứ giả đến thông báo: “Tây Linh quân lúc này không rảnh gặp cô nương, bảo cô nương yên tâm ở đây, dưỡng thương xong rồi tính.”

Trong chính thất của Định vương phủ, các nha hoàn đang mở y phục mới ra xem, gấm hoa trơn mượt sáng bóng, thủ công tinh xảo, Lưu Vũ ngồi trên giường, cố sức làm ra vẻ đang thưởng thức, nhưng mắt lại thỉnh thoảng nhìn ra cửa, miệng thầm mang ý cười.

Tiêu Tề từ Cảnh sơn trở về bên vôi vãi vào cung, bên cạnh không thấy bóng dáng của nữ nhân kia.

Việt Tịch Lạc, không phải cô rất biết ra oai sao? Một lần không chết thì bắt cô phải chết lần thứ hai! Một trăm năm trước cô đã thua, bây giờ định sẵn là vẫn phải thua thôi!

Sự đắc ý lan tỏa trong lòng gần như không khống chế được.

Ngoài rèm lay động, thị nữ vào phòng bẩm báo: “Phu nhân, Vương thượng về rồi.”

Thấy Lưu Vũ định ra lệnh chuẩn bị y phục, thị nữ vội cười nói: “Phu nhân đừng vội, Vĩnh hằng chi gian phái người đến, Vương thượng vẫn

đang gặp khách trong đại sảnh, một lúc nữa mới đến được.”

Lưu Vũ “Ừ” một tiếng rồi thuận miệng hỏi: “Vĩnh hằng chi gian phái người đến làm gì?”

Thị nữ đáp: “Nghe nói Nhạn Sơ cô nương được Tây Linh quân giữ lại, mấy ngày nữa mới có thể về phủ, bởi vậy bên đó phái người đến báo một tiếng.”

“Cái gì!” Lưu Vũ biến sắc, lập tức bật dậy.

“Phu nhân?” Thị nữ ngạc nhiên

Lưu Vũ tự biết mình thất thố, nàng căn môi chậm rãi ngồi xuống lại.

Việt Tịch Lạc vẫn chưa chết, có thể thấy sự tình đã có biến, lẽ nào hai sứ giả đưa cô ta đi vốn không phải là người được sắp xếp? Cô ta không đi Cảnh sơn mà về Vĩnh hằng chi gian? Nhầm lẫn rồi sao?

Vừa nghi hoặc vừa không cam lòng, Lưu Vũ đánh mặt lại, ngón tay bất giác bắt đầu dùng sức, suýt chút nữa xé rách cả y phục mới.

Tây Linh quân đã phát giác chuyện này, vậy Tiêu Tề...

Nàng đang lo lắng thì bỗng nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, rèm châu bị gạt ra kêu tinh tinh, Tiêu Tề bước nhanh vào phòng, cả người đầy nước mưa, còn mang theo cả ý lạnh của gió.

Lưu Vũ giật mình, vứt bỏ y phục: “Chàng... về rồi à?”

Tiêu Tề trầm giọng: “Lui hết đi.”

Các nha hoàn nghe vậy biết có chuyện lớn nên tức tốc lui ra ngoài cửa.

Lưu Vũ miễn cưỡng mỉm cười, bước lên thay y phục cho hắn: “Chàng đi đâu vậy?”

Tiêu Tề giữ chặt tay nàng ta: “Ai đưa thư cho nàng?”

Tim Lưu Vũ trầm xuống, ngoảnh mặt giả hồ đồ: “Thư nào, thiếp không biết chàng đang nói gì.”

Tiêu Tề đáp: “Phong thư mấy ngày trước nàng sai người trình lên Bộ hạ đó.”

Lưu Vũ nói: “Cô ta tự gây chuyện với người của Vĩnh hăng chi gian, liên quan gì đến thiếp!”

Tiêu Tề cau mày: “Là người của Vĩnh hăng chi gian à? Vĩnh hăng chi gian có người muốn gây bất lợi cho nàng ấy sao?”

Tội phản quốc, Diễm hoàng đưa ra một lý do đầy đủ, nhưng tội nhân đột nhiên chuyển thành Ảnh phi mà thôi, điều duy nhất hắn không hiểu là phong thư đó lại có ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, điều này người thường tuyệt đối không thể làm được, nên không thể xuất phát từ tay Lưu Vũ, thì ra chủ mưu đứng sau đến từ Vĩnh hăng chi gian, vậy thì có thể hiểu được.

Lưu Vũ thấy vậy lạnh lùng mỉa mai: “Không phải chàng nói cô ta không phải là Việt Tịch Lạc sao, khẩn trương làm gì?”

Tiêu Tề tức nghẹn: “Nàng biết rõ...”

“Thiếp không biết gì hết.” Lưu Vũ ngắt lời hắn, “Còn nữa, chàng đã biết cô ta là Việt Tịch Lạc từ lâu rồi sao?”

Tiêu Tề nhắm mắt, cố hết sức lấy lại giọng điệu ôn hòa: “Vũ nhi, lúc xưa nàng nói nàng không để tâm, chỉ cần được ở bên cạnh ta, chỉ cần nàng

ấy có thể cho nàng vào nhà là đủ rồi.”

Lưu Vũ đáp: “Phải, thiếp đã từng nói vậy, nhưng bây giờ chàng quan tâm đến cô ta nhiều hơn thiếp, chàng đối với cô ta vốn là tình xưa khó quên!”

Tiêu Tề nói: “Ta có quan tâm nàng hay không nàng còn không rõ sao? Chính vì ta tình xưa khó quên, không muốn phụ nàng nên chưa từng làm tròn trách nhiệm của trượng phu đối với nàng ấy, lạnh nhạt với nàng ấy, vứt bỏ tính mạng của nàng ấy, cả nhà Việt gia vì ta mà chết nên cả trăm năm nay ta không còn mặt mũi đi gặp linh vị của nàng ấy, bây giờ khó khăn lắm nàng ấy mới sống sót trở về, theo lý ta nên đối xử tốt với nàng ấy hơn, hưởng hồ phía Việt quân không thể xảy ra chuyện gì, nàng ấy chịu tha thứ chính là kết quả tốt nhất, hơn nữa ta hổ thẹn với nàng ấy, có bù đắp cũng là chuyện nên làm.”

“Bù đắp?” Lưu Vũ cười lạnh, “Bù đắp thế nào? Khôi phục thân phận Vương phi của cô ta để ngày ngày thiếp phải vấn an hành lễ với cô ta sao?”

“Ta biết nàng thiệt thòi nên mới dùng lễ Hoa quán để rước nàng vào nhà, bây giờ địa vị của nàng đã ngang với Vương phi, chỉ thiếu một danh nghĩa thôi, cho dù có bất mãn cũng có thể thương nghị với ta, không nên hại đến tính mạng của nàng ấy!” Giọng điệu của Tiêu Tề cuối cùng cũng lộ ra vài phần tức giận, “Nàng ấy lấy ta thì chính là thê tử của ta, chỉ cần nàng ấy chịu công khai thừa nhận thân phận, dựa vào chuyện mưu hại Chính thê thôi thì nàng ấy có thể trục xuất nàng ra khỏi Vân Trạch gia rồi, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ nàng nổi, Diêm quốc pháp người người đều biết, nàng còn không hiểu sao?”

Lưu Vũ nghe vậy tái mặt nhưng vẫn cứng miệng: “Bây giờ không còn Việt gia chống lưng cho cô ta nữa, chàng sợ cái gì? Cô ta vốn muốn đoạt lại Việt quân báo thù chúng ta, vậy mà chàng vẫn không nỡ giết cô ta sao...”

“Nàng...” Tiêu Tề vung tay

“Chàng muốn đánh thiếp sao?” Lưu Vũ khẽ lui về phía sau, tròng mắt đỏ lên.

Khó lòng tưởng tượng một nữ nhân yếu đuối luôn cần được bảo vệ lại trở nên như vậy, nói chữ “Giết” dễ dàng đến như vậy, Tiêu Tề cũng giận đến hồ đồ, bình tĩnh lại bèn biết là không ổn, vậy nên hấn thu tay nhẹ thờ dãi: “Chỉ vì đố kỵ mà muốn hại tính mạng người khác, Tần Xuyên Lưu Vũ, nàng trở nên tàn độc như vậy từ lúc nào?”

Nói xong hấn rủ áo bỏ đi.

Lưu Vũ đứng nguyên tại chỗ ngỡ ngẩn một lúc mới vô lực ngồi trở lại giường, tay nắm chặt.

Tàn độc? Chàng nói thiếp tàn độc? Việt Tịch Lạc rõ ràng là muốn trở về báo thù chàng, vậy mà chàng lại nói thiếp tàn độc! Chàng còn gọi thiếp là Tần Xuyên Lưu Vũ! Lẽ nào chàng quên thiếp đã vào Vân Trạch gia, đã đổi họ Vân Trạch rồi sao?

Trên Dịch nhai, người gảy đàn vẫn ngồi trong mưa gió, bóng dáng cô tịch, tiếng đàn thấm đẫm hàn ý, mang theo sát cơ như có như không, nữ nhân trên xe lăn mím chặt môi, sắc mặt càng tái hơn.

Sứ giả cẩn thận dè dặt tiến lên nhắc nhở: “Dịch chủ, Phủ Liêm công chúa đến rồi.”

Tiếng đàn chợt ngừng, bàn tay nắm chiếc quạt tròn của nữ nhân càng nắm chặt hơn.

Tây Linh quân ra hiệu cho sứ giả mang đàn đi, sau đó đứng lên nhìn nàng: “Uyên Ngọc.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc im lặng trong chốc lát, dường như hạ quyết tâm, di chuyển xe lăn về phía trước, mặt không biểu hiện nói: “Việc này là do thiếp làm, là thiếp muốn giết cô ta, chàng không cần trút giận lên người khác.”

Hàn ý lóe lên trong mắt rồi biến mất, Tây Linh quân vẫn giữ thần tình ôn hòa: “Nhiều năm rồi mà nàng vẫn chưa quên sao?”

“Thiếp vốn đã quên rồi, nhưng chàng không hề quên, cô ta đã hại thiếp ra nông nổi này mà chàng vẫn...” Phủ Liêm Uyển Ngọc kích động, “Chàng vẫn vì cô ta mà xử trí người của thiếp, chàng bảo thiếp phải nghĩ thế nào đây! Tây Linh Phụng Kỳ, năm xưa Tây Linh tộc gặp họa diệt môn, là ai đã mạo hiểm chịu tội phản nghịch để bảo vệ chàng? Để giúp chàng đoạt quyền xưng đế, để giúp Tây Linh tôn hoàng này nhất thống Ngũ linh giới, Phủ Liêm tộc của thiếp đã chết bao nhiêu người, nay chàng hành sự không chút để tâm đến cảm nhận của thiếp, chàng có xứng với họ không?”

Giọng điệu Tây Linh quân nhẹ đi: “Ôn của Phủ Liêm thái sư đương nhiên ta không quên, Phủ Liêm tộc vẫn vinh quang hiển hách ở Băng quốc, nàng cũng đã trở thành Công chúa cao quý.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc ngoảnh mặt đi: “Một danh hiệu Công chúa hữu danh vô thực, đây là bù đắp của chàng sao? Thiếp không cần!”

Tây Linh quân đáp: “Nếu nàng muốn làm Công chúa thật sự thì lúc nào cũng được, muốn đến nước nào?”

Ý thức được mình lỡ lời, Phủ Liêm Uyển Ngọc bình ổn cảm xúc, cúi đầu khóc: “Chàng biết thiếp không có ý này mà, năm xưa phụ thân phó thác thiếp cho chàng, thiếp cam tâm tình nguyện theo chàng đến Vĩnh hằng chi gian, chưa từng nghĩ sẽ rời đi, chỉ là... thiếp giận, thiếp hận cô ta, nếu không phải vì cô ta thì sao thiếp lại vô cớ thành ra thế này!”

Tây Linh quân nhìn chân nàng: “Ta sẽ trị khỏi cho nàng!”

Phủ Liêm Uyển Ngọc thấp giọng nói: “Thiếp không trách chàng, bao nhiêu năm nay chẳng phải cũng qua rồi sao, chỉ là nhìn thấy chàng đối với cô ta tình xưa khó quên, chàng cứu mạng cô ta còn giấu cô ta ở Vĩnh hằng chi gian cả trăm năm, bây giờ lại bảo vệ đủ bề, trong lòng thiếp... có thể không để tâm sao?”

Tây Linh quân đáp: “Nàng ấy bị thuật Băng giải giày vò đã là trả giá rồi, chuyện lần này ta sẽ không truy cứu, nhưng không được có lần sau, nếu không sẽ làm hỏng đại sự của ta.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc vội nói: “Nếu đã không truy cứu, vậy nha hoàn của thiếp...”

“Ta xử trí bọn họ không phải là vì nàng ấy.” Tây Linh Quân đáp: “Mượn danh nghĩa của ta để dùng ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, phía phủ Tướng quân cần có giao phó, nếu nàng kiên quyết muốn bảo vệ người của mình thì tự đi mà giải thích với họ đi.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc vội nói: “Dù sao họ cũng hầu hạ thiếp nhiều năm rồi.”

Tây Linh quân đáp: “Hành sự không chu đáo dẫn đến đại họa, không có gì đáng tiếc, ta sẽ tìm hai người khác cho nàng sai bảo.”

Lòng biết không cứu được, Phủ Liêm Uyển Ngọc chỉ đành nhịn đau bỏ cuộc, gạt nước mắt nói: “Thiếp cũng chỉ là đột nhiên nhìn thấy cô ta, nhất thời tức giận không khống chế bản thân nên mới kích động, chàng bảo vệ ai cũng được, chỉ có cô ta là không thể, thiếp... thiếp chỉ muốn chàng hiểu.”

“Ta vẫn luôn xem nàng ta tiểu muội ruột.” Tây Linh quân dịu dàng an ủi vài câu rồi gọi thị nữ, “Tiễn Công chúa về.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc nắm chặt tay vịn xe lăn, trong đôi mắt đẹp phủ đầy một tầng băng lạnh.

Tiểu muội sao...

Ngoại thương trên người Nhạn Sơ vốn không nặng, uống thuốc vào bệnh cũ cũng dịu đi nhiều, mấy ngày dùng cơm trưa xong vẫn không thấy bóng dáng Tây Linh quân, cuối cùng nàng không nhịn được nữa, định tự mình đến cầu kiến.

Bước ra khỏi cửa nàng mới phát hiện đây là một thủy tạ nhỏ được xây bên khe suối, ba mặt đều có lan can, cửa sổ hướng ra khe, bên bờ khe trúc xanh thưa thớt, có một con đường nhỏ thông qua một cây cầu đá, hai bên mọc đầy những bụi hoa hồng giống mẫu đơn, mưa hoàng hôn vẫn chưa tạnh, mưa lạnh như kim châm điểm tuyết vô số màu sắc trên những phiến lá xanh.

Trong tiếng sột soạt, cảnh vật bốn bề càng tịch liêu, thiết nghĩ Tây Linh quân sắp xếp cho nàng ở đây vì nơi này hẻo lánh, thích hợp để dưỡng thương.

Bất tri bất giác bước qua cầu đá, lại vòng qua dốc núi, trên con đường phía trước bóng người dần nhiều thêm, hai ba thị nữ sứ giả che dù tới lui, điểm tuyết trên đỉnh đài hành lang những sắc màu thanh nhã khiến cơn mưa càng thêm thuần khiết. Ở Vĩnh hằng chi gian trăm năm, Nhạn Sơ bị cấm không được tùy ý đi lại, đa phần đều ở trong động tu luyện, bây giờ thấy cảnh tượng này bất giác nàng ngẩn ra.

Vĩnh hằng chi gian nối với đường ra Diễm quốc bằng một cánh cửa đá, trong cửa mây khói miên man không nhìn rõ cảnh vật, bước ra khỏi cửa là thế giới bên ngoài.

Nhạn Sơ lưỡng lự đứng ở cửa.

“Nhạn Sơ cô nương?” Đỉnh đầu xuất hiện một bóng râm, Lam sứ giả đang cầm dù đứng sau, “Dịch chủ có dặn là mời cô nương ở lại dưỡng thương, tạm thời không được rời đi.”

Giọng điệu vô cùng ôn hòa, nhưng lời nói lại không cho phép cự tuyệt, thậm chí có thể cảm nhận được ngữ khí ra lệnh thường dùng của người đó.

Nhạn Sơ vội hỏi: “Lúc nào Tây Linh quân có thể gặp tôi?”

“Dịch chủ rảnh rồi sẽ gặp cô nương ngay.” Lam sứ giả chỉ vào một cánh cửa nhỏ khác ở phía xa, dịch chuyển chủ đề: “Nếu thấy buồn thì tôi sẽ đưa cô nương vào Phong lăng* đi dạo.”

*Phong lăng: đồi phong

Nhạn Sơ cũng biết hẳn không được quyết định nên cũng không từ chối ý tốt: “Làm phiền Lam sứ giả.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phong Lăng

Như bước vào trong tranh, đập vào mắt là một ngọn núi đầy lá phong, tầng tầng lớp lớp, xa xa đồi núi trập trùng, hùng tráng đẹp đẽ, núi là rừng phong, rừng phong là núi, nhìn gần cây nào cũng ưu nhã, hình dáng đáng yêu, những phiến lá còn ẩm nước mưa, xanh biếc trơn mượt.

Những cây phong này đều là chủng loại chỉ ở Diễm quốc mới có, vô cùng quý giá hiếm thấy, hình dạng của lá rất đẹp, vào thu sẽ đỏ như son, rực rỡ như lửa, hơn nữa lại chỉ cao không quá hai trượng, nhìn trọn vẹn cả cây thì chắc là được trồng nhiều năm rồi. Đất trong rừng sạch sẽ tươi tốt, dưới chân là một con đường nhỏ lát đá kéo dài về phía trước, đến cuối đường vẫn còn ở trong rừng phong.

Cảnh tượng trước mắt nửa như mơ nửa như thật, khó lòng phân biệt.

Nhận Sơ lạnh người.

Ở Vĩnh hằng chi gian trăm năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng biết đến nơi xa lạ này, hơn nữa không hiểu vì sao trong lòng lại có một cảm giác quen thuộc như vậy? Lá phong, đường đá, đến không khí xung quanh dường như cũng từng biết đến.

Là thấy trong tranh hay trong mơ từng đến?

Thấy nàng đứng ngẩn ra, Lam sứ giả cười giới thiệu: “Phong lăng này là nơi Dịch chủ bế quan, đệ tử bình thường không được vào.”

Nhạn Sơ sực tỉnh đáp: “Phong cảnh nơi đây thật đẹp.”

Ý thức được hai người chung dù có điều không ổn, Lam sứ giả muốn nhường dù nhưng Nhạn Sơ từ chối, thấy mưa không lớn, hai người bèn thu dù dạo bước trong mưa, vô cùng thú vị.

Nhạn Sơ đè nén sự nghi ngờ trong lòng, quan sát cẩn thận, thấy mỗi cây phong trong rừng đều có hình dáng rất đẹp, bất giác khen ngợi: “Đây đều là do Tây Linh quân trồng phải không? Đúng là không tầm thường.”

Lam sứ giả hiếu kỳ: “Làm sao cô nương biết?”

Nhạn Sơ nghe vậy lại ngẩn người, nàng vốn chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ lại đúng thật.

“Dịch chủ yêu phong không ai không biết.” Lam sứ giả không hề nghi ngờ nàng, “Năm xưa cô nương được Dịch chủ cứu về, thân trúng Hàn độc sông băng, gần như hồn lìa khỏi xác, may là có viên Hỏa diệm thạch kia bảo vệ tâm mạch.” Hãn dương như nhớ ra điều gì nên cười nói: “Nói đến viên đá kia thì cũng là do Dịch chủ tặng đó.”

Nhạn Sơ kinh ngạc: “Hỏa diệm thạch của tôi là do Tây Linh quân tặng sao?”

“Việt tướng quân vì con nên tìm đến xin chữa bệnh, Dịch chủ đã bảo tôi đưa đến phủ, cô nương mang viên đá này bên người có thể áp chế thuật Băng giải, lúc phát tác giảm bớt đau đớn.” Lam sứ giả nói, “Sau đó cô nương bị trọng thương, tính mạng lâm nguy, Dịch chủ đưa cô nương vào Phong lãng, vất vả bảy ngày bảy đêm cuối cùng cũng cứu được cô nương, nhưng sau đó phải bế quan tròn nửa năm mới khôi phục nguyên khí, cô nương và Vĩnh hằng chi gian đúng là có duyên, tôi còn tưởng Dịch chủ sẽ nhận cô nương làm đệ tử nữa chứ.”

Đột nhiên nghe những lời này, Nhạn Sơ vô cùng bất ngờ: “Chắc vì máu của tôi chảy lên Nhất diệp hoa, nó đã chọn tôi nên Tây Linh quân bất đắc dĩ phải cứu tôi.”

“Máu chảy lên hoa à?” Lam sứ giả càng kinh ngạc hơn.

Nhạn Sơ hỏi ngược lại: “Lẽ nào không phải sao?”

Lam sứ giả vội cười đáp: “Lúc đó tôi không để ý đến chuyện này, chẳng trách Dịch chủ bảo cô nương nuôi hoa.”

Nhạn Sơ không nghi ngờ gì nữa, tiếp tục theo hẵn đi về phía trước.

Đi được mấy chục bước thì Lam sứ giả đột nhiên dừng lại nhắc nhở: “Ở đây có một Sát trận cực kỳ hung hiểm do Dịch chủ chính tay thiết đặt, ngay cả tôi cũng không giải được, tôi đưa cô nương theo đường nhỏ vòng qua nhé.”

Nhạn Sơ đồng ý rồi theo hẵn bước lên con đường nhỏ bên cạnh.

Rừng phong trùng trùng, càng đi về phía trước, cảm giác quen thuộc càng lan tỏa trong lòng, mãi đến khi phía trước xuất hiện một khoảng đất trống lớn, cả người Nhạn Sơ bèn ngây ra.

Trước khoảng đất trống có một động phủ đề hai chữ “Phong lăng”, cửa đá khép hờ, nhìn không rõ bên trong có gì, nhưng có một lực hút kỳ lạ khiến nàng không nhin được mà muốn tiến lại gần, càng tiến lại gần thì trong lòng càng tràn ngập sự chờ đợi khiến nàng hân hoan.

Đã từng thấy lúc nào? Đã từng đến lúc nào?

Nhạn Sơ thất thần, bước về hướng cửa động như thần xui quỷ khiến.

Lam sứ giả im lặng kéo tay nàng lại giải thích: “Đây là nơi Dịch chủ tu hành, ngay cả tôi cũng không được lại gần.”

Nhạn Sơ đứng lại nhưng vẫn chưa hồi thần.

Lam sứ giả nhìn sắc trời rồi nói: “Không còn sớm nữa, ở đây gió lạnh, cô nương về nhé.”

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng, ánh mắt quét quanh bốn phía, trong lòng vẫn hoang mang, nàng không định trở về mà từ từ, chậm rãi đi đến trước gậy phong già bên khoảng đất trống, im lặng nhìn một lúc, sau đó đưa tay cẩn thận xoa lên phiến lá, nhắm mắt.

Bức tranh khiếm khuyết được mở ra lại, cả ngọn núi đầy lá phong đỏ như ráng chiều, trong phiến lá văng vẳng tiếng đàn, khúc điệu du dương...

“VẬY... thì dừng đến nữa.”

“Ta rất muốn giết nàng.”

...

Không biết là ai đang nói, giọng nói lạnh lùng bỗng như nổ tung trong đầu, lòng như bị gai băng đâm trúng, run rẩy, lạnh, đau, Nhạn Sơ không nhìn được mà ôm ngực, chân đứng không vững.

Một bàn tay đỡ lấy nàng từ phía sau, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Đau đớn lập tức biến mất, giống như một cơn ác mộng, Nhạn Sơ miễn cưỡng đứng vững, lúc này mới phát hiện trên trán có một tầng mồ hôi lạnh, ý thức được điều không ổn, nàng vội nhích ra vài bước.

Người đến vẫn đứng ở vị trí cũ, tay cầm dù, toàn thân lam y tiêu sái không vấy chút bùn đất, ánh mắt đen sáng rực, bên trong dường như cũng đang đổ mưa.

Trên người Lam sứ giả không có mùi hương này, quả nhiên là hắc, Nhạn Sơ định thần nhìn tứ phía: “Lam sứ giả...”

“Hắn đi trước rồi.” Tây Linh quân đáp, “Về đi.”

Thấy hắn vẫn đứng yên, Nhạn Sơ hiểu ra vội tiến gần về phía hắn vài bước.

Tây Linh quân đặt tay lên cổ tay nàng: “Vết thương cũ tái phát à?”

Ngón tay tiếp xúc, hơi thở nghẹn lại, Nhạn Sơ rụt tay cup mắt nói: “Không có.”

“Đi thôi.” Tây Linh quân ra hiệu.

Nhạn Sơ thấp giọng đồng ý rồi âm thầm đi theo hắn.

Nếu trước đây biểu hiện của hắn bình dị khiến sự sợ hãi của nàng giảm đi, thì lúc này Nhạn Sơ lại phát giác sự bình dị đó đã biến thành lạnh lùng, cho dù thần tình giọng điệu của hắn không hề thay đổi.

Là điều gì khiến thái độ của hắn với nàng thay đổi? Nhạn Sơ thầm thấy khó hiểu, nàng càng cẩn thận dè dặt hơn, nhưng nghĩ lại, kết quả hôm nay hắn không thể thoát khỏi liên can, vậy là Nhạn Sơ không muốn sánh vai chung dù với hắn nữa mà cố ý lui về phía sau, cố gắng giữ khoảng cách với hắn, ai ngờ hắn cũng chậm bước, như cố ý như vô tình đưa dù qua, Nhạn Sơ chỉ đành tránh qua một bên.

“Sẽ khởi động Sát trận đó.” Một bàn tay kéo nàng trở lại trong dù.

Bất tri bất giác trời đã tối, mây trên núi càng dày hơn, gần như che mất đường đi, trong màn đêm có vô số đèn lồng được đốt lên.

Nhạn Sơ phá vỡ sự im lặng: “Vết thương của tôi đã không sao rồi.”

Tây Linh quân nói: “Đệ tử của bốn môn cấu kết với bên ngoài, được Diễm hoàng chỉ thị, giả danh ta lấy ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong

quốc hại tính mạng kẻ khác, hai người này đã bị ta dùng môn quy xử trí rồi, nếu cô muốn thấy kết quả thì ta sẽ đưa cô đi xem.”

Nhạn Sơ không hề kích động.

Chuyện này sau khi nàng tỉnh lại thì đã nghĩ thông, Thanh ngọc quyết, ấn tín của Mục Phong quốc, đủ để chứng minh có người của Vĩnh hằng chi gian nhúng tay vào, nàng cẩn thận từng bước nhưng chỉ không đề phòng mỗi Vĩnh hằng chi gian nên mới sơ suất dẫn đến sai lầm, chỉ vì hãn là ân nhân cứu mạng của nàng. Không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, đây là tôn chỉ để Vĩnh hằng chi gian lấy lòng tin của thiên hạ nên hãn mới chủ động giao phó với nàng, xử trí đệ tử phạm tội.

Nhưng bất luận hãn xử trí thế nào thì những gì đã mất làm sao có thể lấy lại được? Cái chết của Thu Ảnh há chỉ một câu “Xử trí” là có thể giao phó!

Nhạn Sơ không có biểu hiện gì: “Đạo môn thanh tịnh cũng có kẻ bại hoại sao?”

Tây Linh quân đáp: “Thế gian có kẻ hiền, Đạo môn đương nhiên cũng có kẻ bại hoại.”

Nhạn Sơ nói: “Thân là Vĩnh hằng chi chủ chẳng lẽ không có trách nhiệm?”

Tây Linh quân đáp: “Chuyện đã xảy ra có truy cứu trách nhiệm cũng vô ích, cô muốn kết quả thế nào?”

Nhạn Sơ dừng bước: “Tây Linh quân bảo đảm không thiên vị đệ tử sao?”

Tây Linh quân đáp: “Cô lấy thân phận gì mà hỏi câu này?”

Mạng của nàng là do hãn cứu, không có hãn nàng đã trở thành vong hồn trên sông băng từ lâu, làm gì còn cơ hội báo thù? Hãn bằng lòng xử trí để giao phó không chứng tỏ rằng nàng có tư cách chất vấn.

Sắc mặt Nhạn Sơ khẽ tái đi, nàng cúi đầu: “Nhất thời bi phần nên thất thố, Nhạn Sơ không nên nghi ngờ sự công chính của Tây Linh quân.”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng.

Chiếc dù trên đỉnh đầu giống như một khoảng trời nho nhỏ, bị hãn nắm chắc trong tay, vây chặt nàng bên trong, cảm giác đè nén khiến nàng mấy lần muốn nhảy ra ngoài nhưng bị hãn không hề lưu tình mà cản lại.

Con đường dài dằng dặc cuối cùng cũng đến đích, hãn đưa nàng qua cây cầu nhỏ, tiểu tạ đã gần ngay trước mặt.

Nhạn Sơ thấy hãn muốn đi bèn vội nói: “Tây Linh quân dừng bước, Nhạn Sơ còn có việc quan trọng.”

Tây Linh quân đáp: “Không còn sớm nữa, để tính sau đi.”

Nhạn Sơ không hề do dự quỳ xuống: “Thả Diễm tà Nguyên quân là lỗi của tôi, liên lụy đến Tây Linh quân khiến tôi vô cùng bất an.”

Tây Linh quân không hề động lòng: “Đích thực là lỗi của cô, cũng may là còn có thể cứu vãn.”

Cứu vãn? Nhạn Sơ nói: “Nghe nói Tây Linh quân đã đồng ý với điều kiện của họ.”

Tây Linh quân đáp: “Ta đồng ý với Diễm hoàng giữ bí mật này, Nguyên quân sẽ không hiện thân ra bên ngoài.”

Nhạn Sơ lắc đầu: “Tiêu Tề chưa chắc để tôi chết, nếu Tây Linh quân thật muốn giúp tôi thì xin hãy thu lại giao dịch với Nguyên quân, giao tôi

cho họ xử trí đi.”

Lời này vô cùng không biết tốt xấu, nhưng thần sắc Tây Linh quân vẫn như thường: “Con đường cô chọn ta chưa hề có ý định can thiệp vào.”

Nhận Sơ thở phào: “Đa tạ Tây Linh quân.”

Tây Linh quân nói: “Không cần đa tạ, ta không hề đồng ý với cô.”

Nhận Sơ cả kinh: “Nhưng mà...”

“Cô muốn Nguyên quân hiện thân.” Tây Linh quân nói, “Chỉ cần chứng thực với bên ngoài hãn thoát khỏi khống chế của Hoàng ấn thì Diễm quốc tất loạn, vậy thì cô sẽ được như ý muốn.”

“Tôi sống không được bao lâu nữa, nếu trong lúc còn sống có thể báo được thù thì có chết cũng không hối tiếc.” Nhận Sơ cung kính khấu đầu khẩn cầu, “Xin Tây Linh quân thành toàn.”

Tây Linh quân nói: “Ta sẽ không thay đổi lựa chọn của cô, nhưng cô đã quên lời hứa của cô rồi, Nhất diệp hoa chưa kết quả, ta không thể để cô chết lúc này.”

Nhận Sơ ngẩn ra.

Tây Linh quân nói: “Ta giao dịch với hãn là có mục đích của ta, giữ mạng cô chỉ là một phần trong đó, cô còn muốn nói gì nữa không?”

Là vậy sao? Nhận Sơ lăm băm hỏi: “Còn bao lâu nữa hoa mới kết quả?”

Tây Linh quân đáp: “Một năm.”

Nhận Sơ vui mừng: “Một năm sau là tôi có thể công khai chuyện của Nguyên quân sao?”

“Ta cứu mạng của cô, cô nuôi hoa trả hơn, một năm chỉ là thời hạn giao dịch của ta và cô, cô không có quyền đề ra yêu cầu khác, Nguyên quân cũng chỉ tuân thủ ước định với ta, hắn sẽ không phục tùng cô đâu.” Tây Linh quân nói xong liền cầm dù đi.

Sắc mặt Nhạn Sơ càng tái hơn, bỗng nhiên nàng nhìn bóng hắn hỏi: “Nếu tôi nhất định muốn đề ra yêu cầu thì sao?”

Tây Linh quân quay người.

Nhạn Sơ từ từ đứng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen đó, giọng nói chậm rãi nhưng kiên định: “Tôi nhất định muốn thì sao?”

Màn đêm vô biên, tiếng mưa xào xạc, mỗi một giọt như đang rơi trong lòng một cách rõ ràng.

Ánh mắt không mang theo chút hơi ấm nhìn xoáy vào nàng, không khiếm nhã nhưng khiến tim nàng bỗng đập nhanh hơn, giống như gió mưa ngoài hiên.

Hắn lên tiếng: “Vậy phải xem cô lấy gì để trao đổi.”

Nhạn Sơ thấp giọng: “Trên người tôi không có gì cả.”

“Vậy lấy cô ra đổi đi.”

Nếu trước đây không chắc chắn thì câu nói vừa rồi đã truyền đạt ý đồ vô cùng rõ ràng, khiến nàng không thể nào trốn tránh, bây giờ nàng chỉ còn có một thứ duy nhất chính là thân thể, có thể làm hắn vui lòng.

Yêu cầu quá đáng đến mức phải gọi là thừa nước đục thả câu, nhưng qua lời hắn dường như đã trở thành một việc không thể tự nhiên hơn nữa, giống như đang bàn một mối giao dịch bình thường.

Cách thức trực tiếp như vậy càng khiến người ta khó chịu hơn, Nhạn Sơ tưởng mình sẽ rất kích động phần nộ, nhưng thực tế lại không hề có.

Nàng nắm chặt tay miễn cưỡng cười: “Tây Linh quân nói đùa rồi.”

“Ừ, ta nói đùa.” Giọng điệu vẫn không đổi, hăn không hề lưu luyến mà thu lại tầm mắt quay người đi, chiếc dù trắng muốt bị sắc đêm nuốt chửng.

Mấy ngày sau, Nhạn Sơ không gặp lại Tây Linh quân nữa, đến thời hạn đi động tuyết nuôi hoa xong, nàng bèn đề nghị muốn rời đi, Lam sứ giả hình như đã được dặn dò nên cũng không lưu giữ, cho hai sứ giả đưa nàng về Định vương phủ, vừa hay Tiêu Tề không ở trong phủ, Nhạn Sơ tiễn sứ giả rồi một mình đi về Hậu viên.

Sau cơn mưa sắc trời vàng ánh, bóng cây bị gió lay động mát mẻ sáng khoái.

Xa xa, Tiêu Viêm đang đứng bên lan can trò chuyện với hai thị vệ, tóc dài hắc bào, người nửa cúi xuống, thần tình vô cùng nghiêm túc. Nói ra cũng thật kỳ quái, từ khi vào cửa Nhạn Sơ đã cảm thấy không khí trong phủ hình như không đúng lắm, thị vệ trực thường ngày đã mất đi hơn một nửa, chỉ còn có vài người đứng trên những con đường quan trọng và bên ngoài Thư phòng, thấy vậy nàng bất giác dừng bước lắng nghe.

“Ngoài việc ăn uống, ngủ nghỉ, nữ nhân, tận trung, người còn làm được việc gì nữa? Tiêu Viêm nhìn một thị vệ thở dài, “Ngày này qua ngày khác, cuộc sống thật vô vị.”

Người dám cùng hăn nói chuyện phiếm không nhiều, thị vệ kia không chạy được, chỉ đành cười với hăn: “Nguyên quân nói phải.”

“Người cũng nghĩ vậy sao?” Đáy mắt ánh lên tia sáng đỏ tà ác, Tiêu Viêm nghiêng người, “Vậy để tránh cho người khó xử, ta giúp người nhanh chóng kết thúc nó để sớm vào luân hồi hưởng thụ kiếp sau nhé.”

Thị vệ chưa kịp phản ứng thì đã tan biến dưới ánh lửa, hóa thành một đám tro tàn.

“Ta là người tốt mà.” Tiêu Viêm hất hất mái tóc dài, nhìn một thị vệ khác, “Còn người thì sao?”

Chứng kiến cái chết của bằng hữu, thị vệ kia toát mồ hôi lạnh: “Thuộc hạ thấy như vậy cũng không có gì không tốt.”

Nhạn Sơ cau mày.

Thật ra những thị vệ này đều được huấn luyện nghiêm ngặt, không hề sợ chết, chỉ là trước mặt ác ma này, người bình thường đều dễ dàng trở nên yếu đuối, vì mãi mãi không biết kết quả sẽ như thế nào, vì không biết nên sinh ra sợ hãi, còn hẳn vừa hay lại coi sự sợ hãi chờ đợi kết quả đó là một loại hưởng thụ.

“Không có gì không tốt à?” Đối tượng trên đũa càng căng thẳng, Tiêu Viêm càng thỏa mãn hơn, “Hồ đồ nên vô tri, con người đáng thương như vậy không cần thiết phải sống trên đời này.”

“Ngài...” Thị vệ nắm chặt cán đao, định liều chết một phen.

Thị vệ Tiêu Tề đích thân lựa chọn đều không đơn giản, bây giờ hờ một chút là bị hẳn chơi đùa chết vài người, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, Nhạn Sơ bước lên cản hẳn, “Ta cũng thấy như vậy không có gì là không tốt.”

Xuất phát từ bản năng của nam nhân, thị vệ lập tức đứng chắn trước mặt nàng: “Cô nương không cần lo cho tôi, hãy đi trước đi!”

“Thật là một hành vi khiến người ta ngưỡng mộ.” Tiêu Viêm vỗ tay, nhìn hẳn đồng tình, “Tiếc là lúc đối phương không cần bảo vệ thì đây không phải là dũng cảm mà là ngu xuẩn.”

Nhạn Sơ nói: “Ta đáp có đúng không?”

Tiêu Viêm đáp: “Rất đặc sắc.”

Thị vệ nổi giận: “Ngài...”

“Cùng một đáp án, không phục sao?” Tiêu Viêm vỗ vai hấn, “Có biết tại sao ta lại tán đồng với cô ấy không?”

Thị vệ cuối cùng cũng nhớ đến khoảng cách của thực lực, đen mặt đáp: “Thuộc hạ không biết.”

“Ngốc quá.” Tiêu Viêm cụp hàng mi dài, đôi mắt cong lên một cách mê người: “Đương nhiên là vì ta không thể giết cô ấy, vậy nên chỉ đành tán đồng thôi.”

...

“Hơn nữa cô ấy là nữ nhân, lại đẹp hơn người nữa.”

...

Tiêu Viêm nói: “Người xem, nhiều lý do chưa, sao người không nghĩ ra một lý do nào hết vậy?”

Thị vệ buột miệng: “Đây mà là lý do sao?”

“Vì ta mạnh hơn người nên lời ta nói chính là lý do, không chấp nhận sao?” Tiêu Viêm nói, “Hỏi lý do của kẻ mạnh vốn là hành vi ngu xuẩn.”

Thị vệ cười lạnh: “Nói nhiều vô ích, chẳng qua ngài muốn giết tôi thôi.”

Tiêu Viêm vỗ trán: “Giờ ta mới biết đó.”

...

Bằng hữu chết thảm, thị vệ bị hấn trêu đùa tuy có hận nhưng cũng bất lực, biết sự điên cuồng của hấn không có gì lý giải nổi, lúc này muốn ra tay chẳng qua cũng là oan mạng vô ích, hấn chỉ đành im miệng nhanh chóng rời đi.

Nhạn Sơ nhìn bóng hấn nói: “Chơi đùa kẻ yếu có ý nghĩa lắm sao?”

“Nuôi một thị vệ tốt thật không dễ gì, đại ca không nở đâu.” Tiêu Viêm nho nhã nhắc chân nhảy khỏi lan can, “Vì ta mà phòng thủ ở đây đã không còn nghiêm ngặt nữa, sau này sự phụ hành động sẽ tiện hơn nhiều, không phải nên cảm tạ ta sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Đa tạ người, cũng đa tạ người hôm trước đã cứu ta.”

“Sự phụ ồm đi nhiều rồi, khiến đồ nhi đau lòng quá.” Tiêu Viêm kéo tay nàng đặt lên mặt, “Đồ nhi cứu sự phụ là đương nhiên, nhưng ta không giả tạo đến mức muốn nghe sự phụ cảm tạ đâu.”

Ác ma xinh đẹp điên cuồng, có thể cứu lại không cứu, cố ý để nàng mất mát, khiến nàng đau khổ hối hận, rồi từ đó mà tìm vui, thật khiến người ta cảm hận!

“Ta cảm tạ người đã cứu ta.” Nhạn Sơ ác độc nói, “Nhưng bất luận thế nào, cái chết của Thu Ảnh cũng là do người thấy chết không cứu, chúng ta khác nhau, người cứu ta, lại bắt ta trở mắt nhìn một người quan trọng ra đi, ta chỉ càng oán hận hơn thôi.”

“Oán hận à?” Tiêu Viêm đặt ngón trỏ lên môi nàng, “Cô có oán hận cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của ta.”

Nhạn Sơ hung dữ hất tay hấn ra: “Tên điên này!”

Tiêu Viêm nói: “Đây là khen sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Sao người không đi tìm người khác mà chơi?”

Tiêu Viêm nói: “Ta đồng ý với Tây Linh Phụng Kỳ không gặp người ngoài, chỉ có thể tìm cô thôi.”

Nhạn Sơ ngạc nhiên: “Người biết húy danh của Tây Linh quân sao?”

“Thời Thái cổ ta đã tồn tại rồi, hãn còn sinh sau ta nữa đó.” Tiêu Viêm ngửa mặt, đưa tay đón lấy ánh mặt trời, “Đạo Vĩnh hằng cũng có vẻ thú vị, không biết ta chuyển thế bao nhiêu kiếp rồi mà hãn vẫn cứ bộ dạng đáng ghét đó.”

Hãn đúng là không hề che giấu yêu ghét, Nhận Sơ nghe vậy bật cười.

“Vết thương của cô đỡ nhiều rồi, có công của hãn.” Tiêu Viêm giữ lấy cổ tay nàng, tà quang trong ánh mắt yêu mị càng sáng hơn, “Hãn nhất định đã cho cô một giao phó vừa ý, xử trí vài người, cô vẫn tin tưởng hãn sao?”

Nhận Sơ không có biểu hiện gì: “Đương nhiên, ngài ấy có ơn với ta.” Cho dù mục đích không còn đơn thuần nữa, biểu hiện của hãn đối với nàng đã tỏ rõ ý đồ.

Tiêu Viêm bật cười: “Vậy thì ta càng chờ đợi hơn, cô sắp không tin hãn nữa rồi, ta đang chờ ngày đó đến.”

Nhận Sơ nhú mào: “Ta cũng chờ đợi ngày người có thể thay thế ngài ấy, khiến ta tin tưởng.”

Tiêu Viêm đáp: “Ta phải làm thế nào?”

Nhận Sơ nói: “Chỉ cần người chịu giúp ta.”

Tiêu Viêm hất tay nàng ra, cụt hứng đáp: “Không, cô quên thân phận của ta rồi sao, chuyện báo thù này ta đã thấy quá nhiều trong vòng luân hồi bất tận rồi, không có gì vui hết.”

Nhận Sơ nói: “Nhưng không có nghĩa là người không thể, phải không? Việc này đối với người thì rất dễ dàng.”

“Ừ...” Tiêu Viêm khó xử, “Nhưng ta hứa với hãn là không hiện thân ra bên ngoài.”

Thấy hãn hơi lung lay, Nhận Sơ lập tức nói: “Không cần người hiện thân, người chỉ cần thay ta làm một việc thôi.”

Tiêu Viêm chớp mắt hỏi: “Làm gì?”

“Thay ta đi gặp Lư Sơn lão tướng quân.” Nhận Sơ nói rõ phương hướng địa điểm: “Dưới núi có Việt quân canh giữ, nhưng với năng lực của người thì vẫn có thể lên lên núi.”

Tiêu Viêm nghĩ nghĩ rồi đồng ý: “Được.”

Nhận Sơ không ngờ lại dễ dàng dụ được hãn làm việc như vậy, nàng mừng thầm: “Người chỉ cần thay ta chuyển một lời, cứ nói Nhận Sơ ngày khác sẽ đến thăm lão nhân gia, lão nhân gia sẽ tự hiểu.”

Đây rõ ràng là một câu không thể bình thường hơn nữa, bắt hãn đi truyền đạt rõ ràng là chuyện bé xé ra to, nhưng Tiêu Viêm không cảm thấy kỳ quái, hãn nghiêng gương mặt xinh đẹp về phía nàng: “Mạo hiểm cần phải có thù lao xứng đáng, cho đồ nhi xem biểu hiện của sư phụ đi.”

Nhận Sơ bất động: “Làm xong việc trước đi rồi ta sẽ có biểu hiện.”

Tâm trạng Tiêu Viêm dường như rất tốt, hãn không bám lấy nàng nữa mà lướt đi ngay.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sát Trận Phùng Sinh

Về Phong viên nghe được tin cái chết của Ảnh phi từ miệng Hồng Diệp, đây được coi là chuyện lớn duy nhất xảy ra gần đây, không chỉ Hồng Diệp vỗ tay khen hay mà văn võ cả triều đều cảm thán, yêu phi họa loạn hậu cung đột nhiên bệnh chết, thật là ông trời có mắt, không ít lão thần thừa cơ dâng sớ liệt kê vô số tội trạng của nàng, Diễm hoàng tuy chưa truy phong thụy hiệu, nhưng cũng không có biểu hiện gì khác.

Bên hồ bóng phong như vượt quỷ, thỉnh thoảng có gió thổi qua lại phát ra tiếng như quỷ khóc.

Trên đỉnh đầu ánh trăng sáng hơn thường ngày, sáng đến đáng sợ, thậm chí có hơi chói mắt, bàng bạc như sương, rơi trên mặt đất càng trở nên trắng bệch, đèn lồng ở góc đình dường như tối hơn.

Trong hồ tràn ngập ánh trăng rực sáng.

Rượu vào dưới trăng, lòng càng thêm sáng.

Bên lan can trên cầu, Nhận Sơ nhắm mắt từ từ đổ rượu vào trong hồ.

Rượu rơi trên mặt nước phát ra tiếng kêu tí tách, đập vỡ bóng trăng trong hồ, khuấy lên vô số con sóng, ánh bạc li ti chuyển động, giống như bóng nước trên sông năm xưa.

Cô bé xinh đẹp trầm mặc bên sông kia, yêu phi trên dưới Diễm quốc đều biết kia, mang danh vọng ơn phụ nghĩa, mất đi sự thông cảm của tất cả mọi người, nhưng nàng đã thực hiện được lời hứa, trả ơn cho Việt gia, trả quá nhiều, quá nhiều rồi.

Trăm năm sau vội vã nhận nhau nhưng đã là vĩnh biệt.

Có thể không tin Hồng Diệp nhưng chưa từng nghi ngờ nàng, tuy nàng nhiều lần cố ý làm khó nhưng cũng chưa từng nghi ngờ.

Rượu hết, ly rỗng.

Nhạn Sơ im lặng đi vào ngòi trong đình nhìn bóng trăng xa xa.

Tiêu Tề đứng trong bóng cây nhìn hồi lâu, cuối cùng theo cây cầu bước lên đình giữa hồ, dừng lại trước mặt nàng.

Trải qua biến cố lần này cả người nàng gầy rộc đi, cảm cũng nhọn ra, nhìn càng mỏng manh hơn, nàng ngồi đó như một u hồn phiêu linh, phụng nhãn thất thần, cả người toát ra một mùi vị chết chóc, khiến lòng hẫng đau âm ỉ.

Một lúc sau Tiêu Tề lên tiếng: “Cô ấy tự tận, không hề chịu giày vò.”

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng.

Tiêu Tề nói: “Nàng trách ta cũng được, ta chỉ hi vọng nàng... bảo trọng thân thể.”

“Bất luận thế nào cũng đa tạ ngài...” Nhạn Sơ cup mắt, nhắc bình rót rượu rồi nói: “Đa tạ ngài lo lắng cho tôi, tôi về Vĩnh hằng chi gian, không để ý chuyện xảy ra bên ngoài.”

Tiêu Tề im lặng.

Không muốn sai nữa nhưng vận mệnh lại cứ phản bội hãn, sự tình từng bước phát triển theo hướng ngược lại, trơ mắt nhìn hai người càng đi càng xa, máu ở giữa càng chảy càng nhiều.

Trăm năm trước hãn lựa chọn cứu Lưu Vũ, nhưng cho dù cho hãn thêm một cơ hội nữa có lẽ hãn vẫn không thể bỏ tính mạng của Lưu Vũ.

Lựa chọn trước mắt càng tàn khốc hơn, hãn và nàng định sẵn là phải tranh giành cùng một kết cục.

Thời gian âm thầm trôi giữa hai người, cuối cùng trong gió đã có hơi sương.

Tiêu Tề thấp giọng: “Cô ấy dù sao cũng từng hầu hạ Tịch Lạc, Lư Sơn lão tướng quân nghe được chuyện này rất buồn, chi bằng nàng đến trò chuyện với ông ấy, có lẽ lão nhân gia sẽ vui hơn.”

Nhạn Sơ bóp chặt ly rượu.

Kẻ này rõ ràng đã phản bội nàng, hại nàng mất đi tất cả, nhưng lại được trên dưới Diêm quốc ca tụng là tình thâm, rõ ràng đã là những việc đáng hận, nhưng lòng vẫn không đủ tàn nhẫn, vốn tưởng không có cơ hội gặp lại Lư Sơn Trì, không ngờ một sự hi sinh là có thể đổi được cơ hội từ hãn. Hãn vẫn muốn an ủi nàng, còn có thể làm ra vẻ quan tâm nàng, nếu không biết câu chuyện đằng sau thì nàng có tha thứ cho hãn không?

Nếu không phải hãn hiến chiến thuật hoàn mỹ kia thì phụ thân và huynh trưởng bách chiến bách thắng có mạo hiểm dẫn quân xâm nhập không?

Nhử mỗi, bao vây, kế hoạch cao minh như vậy, được sự ủng hộ của Việt quân, trận này tất phải thắng, không ai nghi ngờ về vấn đề lương thảo, hành quân vẫn luôn coi trọng nhất là vận chuyển lương thảo nhưng lại xảy ra “sự cố”!

Phụ tử Việt tướng quân đích thân thống lĩnh tinh binh, lâm thời hoán đổi nhiệm vụ với người vốn nhận trách nhiệm là hãn, Việt tướng quân thương yêu nhất là ái nữ.

Vì hôn sự của nàng và Tiêu Tề, hai cha con vẫn luôn để trong lòng, giận nhau tròn một năm, mãi đến lúc đưa tiễn xuất chinh, thấy nàng lo lắng, Việt tiểu tướng quân mới cười nói với nàng rằng: “Kế này của muội phu rất tuyệt diệu, phụ thân ca ngợi hết lời, muội yên tâm, lão nhân gia thật ra cũng lo lắng cho Tiêu Tề lắm, lần này trở về chắc ông ấy sẽ không giận nữa đâu.”

Tình thương của phụ thân lại bị người tin tưởng nhất lợi dụng, hãn nhẫn tâm như vậy đó!

Lương thảo không đủ, thư cầu chi viện bị người có ý đồ cướp đi, trong Kinh hoàn toàn không chút tin tức, mấy ngàn người bị vây trong núi tròn nửa năm, đói khát, ôn dịch, đột phá vòng vây huyết chiến... nàng lại hoàn toàn không biết gì, mỗi ngày chỉ nghĩ làm thế nào để người trước mắt được vui, làm thế nào để hãn yêu nàng.

Còn bây giờ hãn lại đến an ủi nàng.

Nhạn Sơ chậm rãi uống cạn rượu trong ly, khàn giọng nói: “Tôi không được khỏe, nghỉ ngơi vài ngày rồi mới đi.”

Tiêu Tề gật đầu: “Lúc nào nàng muốn đi thì cứ cho ta biết.”

Nhạn Sơ nói: “Lúc này tôi nhìn thấy Phu nhân từ xa, cô ấy tiều tụy đi không ít, cô ấy thật lòng tốt với ngài.”

Tiêu Tề ngân ra: “Nàng...”

“Tôi không sao.” Nhạn Sơ u uất, “Có lẽ là nghĩ thông rồi nên rất nhiều việc đã trở nên không còn quan trọng nữa.”

Giọng điệu khó phân thật giả, nhưng những lời này khiến người ta rất muốn tin.

Ánh mắt Tiêu Tề lập tức sáng lên: “Tịch Lạc!”

Nhận Sơ cong khóe môi vẽ nên một nụ cười chua chát: “Tiếp tục thì đã sao, không tiếp tục thì đã sao, chuyện quá khứ không thể nào quay lại, người chết rồi cũng không thể sống lại, người giúp tôi, thương yêu tôi đều hi vọng tôi sống tốt, có phải tôi quá cố chấp rồi không, nên mới rơi vào tình cảnh mất tất cả như thế này?”

“Nàng nghĩ vậy ta rất vui.” Tiêu Tề không nhịn được mà cúi người xuống, hai tay dìu lấy vai nàng, “Nàng không hề mất tất cả, nàng còn có ta.”

Nhận Sơ ngoảnh mặt đi: “Tuy nói vậy nhưng muốn quên thật không dễ gì.”

Ánh mắt Tiêu Tề khẽ tối đi: “Ta hiểu, ta có thể chờ.”

Ta có thể chờ, đây chính là lời nàng nói trong đêm tân hôn, Nhận Sơ lại rót rượu: “Đêm khuya rồi, Định vương về đi.”

“Đừng uống nữa.” Tiêu Tề đưa tay cản nàng, giọng điệu bất giác mang theo một tia đau đớn, “Ta...”

Tay chông lên tay, hai người đều cứng người lại rồi im lặng rút tay về.

Nhận Sơ dời ánh mắt: “Tôi ngồi thêm một lúc nữa.”

Biết nàng kiên trì, Tiêu Tề ngồi xuống bên cạnh: “Ta ngồi cùng nàng.”

Nhận Sơ “Ừ” một tiếng rồi cúi đầu để bóng tối che phủ gương mặt.

Nàng không chờ được ngày hăn quay đầu, hăn cũng định sẵn là không chờ được, nàng hối hận với lựa chọn ngày xưa, hăn cũng định sẵn là sẽ hối hận với sự mềm lòng hôm nay, nếu sự mềm yếu của nữ nhân khiến hăn cởi bỏ vài phần phòng bị, Tần Xuyên Lưu Vũ làm được, vậy thì nàng cũng làm được.

Tin Tiêu Tề ở lại Phong viên không phải là bí mật, ngày hôm sau đã truyền đến tin Lưu Vũ bệnh, lần bệnh này không phải là giả, mời đại phu rồi dùng thuốc vẫn không thấy khỏe lại, từ sau khi đại nộ bỏ đi hôm đó, Tiêu Tề vẫn luôn nghỉ ở Thư phòng, đây là lần đầu tiên hăn lạnh nhạt với nàng lâu như vậy, thiết nghĩ chắc nàng sẽ biết nặng nhẹ, sau này sẽ thu tay, vì vậy Tiêu Tề được tin thì lập tức đến thăm, Lưu Vũ cũng vô cùng hối hận, lời lẽ không còn giận đối với hăn nữa, lại thấy hăn quan tâm mình nên tâm bệnh thuyên giảm, vài ba ngày sau cũng khỏe dần.

Trải qua chuyện này, đối với việc Tiêu Tề thường đi Phong viên Lưu Vũ vẫn cảm thấy không thoải mái nhưng cũng không nói thêm gì, cũng may là ngoài đêm đó, Tiêu Tề chưa từng ở lại Phong viên, thêm vào việc nàng sắp xếp tai mắt bên cạnh Nhận Sơ nên rất nhanh đã làm rõ chân tướng đêm đó, nghĩ là Tiêu Tề dù sao cũng không phụ mình nên càng đặc ý.

Trong Ngự thư phòng, Tiêu Tề tiến lên hành lễ: “Bệ hạ triệu thần vào cung gấp không biết có việc gì?”

Diễm hoàng đứng trước thư án, sắc mặt hơi trầm: “Trẫm nhận được mật báo, mấy ngày trước Mục Phong quốc có Sứ giả đến Cực địa Băng quốc, e là có ý đồ liên minh.”

Trong cuộc chiến giành đất, Việt quân đánh bại Mục Phong quốc khiến Mục Phong quân đại thương nguyên khí, không thể nào xâm phạm, chiến sự ở biên cảnh Diễm quốc cũng dần bớt đi, nhưng trải qua trăm năm nghỉ ngơi dưỡng sức, quốc lực của Mục Phong quốc dần dần hồi phục, gần đây lại bắt đầu manh động, còn Diễm quốc thiên tai liên miên, Nam vương lộng

quyền, có thể nói là nội ưu ngoại hoạn, nếu Cực địa Băng quốc thật sự đồng ý kết minh với Mục Phong quốc thì sẽ có uy hiếp không nhỏ đối với Diễm quốc.

Diễm hoàng gõ tay lên thư án, giọng điệu lạnh lùng lộ ra vài phần bất lực và lo lắng: “Băng đế lẽ nào cũng muốn nhúng tay vào?”

Tiêu Tề khẽ cau mày: “Bệ hạ đừng nóng vội, Cực địa Băng quốc và Diễm quốc ta vốn không xâm phạm lẫn nhau, năm xưa Thái tổ Hoàng đế từng xuất binh giúp họ đuổi đại quân của Lôi Trạch quốc, chỉ dựa vào giao tình này thôi thì đã sâu hơn Mục Phong quốc rồi.”

Diễm hoàng nghe vậy mắt sáng lên, ra hiệu cho hãn tiếp tục nói.

Tiêu Tề nói: “Hiện nay nội bộ Băng quốc trông có vẻ rất bình yên, nhưng phía Bắc có Địa quốc, phía Tây có Lôi Trạch quốc, Lôi Trạch quốc xưa nay đối với Băng quốc vẫn như hổ rình mồi, Tân hoàng Địa quốc đang cơ có Tướng vương phò trợ, quốc phú binh cường, cũng không thể xem thường, Băng đế làm sao dám dễ dàng đem binh giúp Mục Phong quốc được? Huống hồ Mục Phong quốc vốn đã có dã tâm, hợp tác đồng nghĩa với việc dẫn sói vào nhà.”

Nghe xong Diễm hoàng gật đầu, lộ ra vài phần vui mừng: “Theo ý khanh thì phải làm thế nào?”

Tiêu Tề nói: “Băng đế tại vị bao nhiêu năm nay những chuyện đại sự chưa từng hồ đồ, theo ngu kiến của thần thì chi bằng Bệ hạ cũng phái Sứ giả đến, một là để thăm dò, hai là bên ngoài Băng quốc có súng thần Phong Duyệt, bên trong có súng phi Kim quý phi, oai phong còn hơn cả Thái tử, chi bằng Bệ hạ tặng một phần hậu lễ cho hai người họ, thần và Phong Duyệt kia từng có duyên gặp mặt, nếu hai người họ chịu nói giúp cho Diễm quốc thì càng tốt.”

Sắc mặt Diễm hoàng hòa hoãn lại: “Trong triều ai có thể đảm đương trọng trách này?”

“Thần nhất thời cũng chưa có nhân tuyển thích hợp.” Tiêu Tề trầm ngâm, “Chuyến đi này không tiện phô trương, e là Mục Phong quốc sau khi biết tin sẽ dốc sức phá hoại, phía Nam vương Điện hạ càng không thể không phòng.”

“Việc này cứ giao cho khanh vậy.” Diễm hoàng đổi chủ đề, “Trẫm còn thăm dò được một việc, Nam vương và Tướng vương của Địa quốc hình như có qua lại.”

Tiêu Tề đáp: “Bệ hạ có thể yên tâm, Tân hoàng không có sai lầm, rất được các cự thần bảo vệ, Tướng vương kia làm sao có thể để thiên hạ dị nghị, Tân hoàng còn tại vị ngày nào thì ngày đó hẳn không thể làm gì.”

Diễm hoàng vừa ý “Ừ” một tiếng, nói thêm mấy câu thì Tiêu Tề bèn cáo lui, về phủ thương nghị với các Phó tướng việc lên kế hoạch đi sứ Băng quốc.

Ngày hè nóng nực, Nhạn Sơ đang đi dạo trên hành lang, tuy nhân nhã phe phẩy quạt, nhưng trong lòng nàng lại vô cùng lo lắng.

Tiêu Viêm đồng ý truyền tin cho Lão tướng quân nhưng đến nay vẫn trì hoãn không thấy trở về, biết tính tình hãn quái dị, không phải là đối tượng tốt để hợp tác, nhưng chỉ cần hãn chịu giúp thật thì nhất định sự việc sẽ càng thành công, thật sự khiến nàng tiếc nuối không thể không lợi dụng. Có bài học ngày đầu gặp mặt, nàng đương nhiên không ngốc đến mức hoàn toàn tin tưởng hãn, vậy nên mới nhờ hãn chuyển một câu xem có vẻ như không quan trọng, cho dù hãn phản bội nàng một lần nữa, Tiêu Tề có biết cũng chưa chắc nhìn ra được vấn đề.

Nhạn Sơ tự an ủi mình, bất giác đã đi đi lại lại trên hành lang vài lần.

“Sư phụ đang nhớ ta sao?” Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Nghe thấy giọng nói quyến rũ, Nhạn Sơ mừng rỡ, nàng cầm quạt che nửa mặt, thấp giọng than trách: “Làm có một việc thôi mà sao chậm vậy.”

Niềm vui trên mặt Tiêu Viêm nhạt đi: “Đồ nhi tuân theo lời dặn của sư phụ, mất hết hai ngày mới lên núi được mà không kinh động bọn họ, không ngờ chỉ đổi được trách mắng của sư phụ.”

Thấy vẻ mặt oan uổng như trẻ con của hắn, Nhạn Sơ bất giác phì cười, lấp liếm an ủi: “Được rồi, là ta không đúng.” Tiếp đó bèn vội hỏi chính sự, “Thế nào, có gặp được Lão tướng quân không?”

Tiêu Viêm cong mắt: “Sư phụ nóng vội muốn biết kết quả, đồ nhi cũng nóng vội muốn có phần thưởng.”

Quạt tròn vòng ra sau đầu hắn, Nhạn Sơ không hề do dự ôm lấy cổ hắn, nàng đã chuẩn bị từ lâu.

Tiêu Viêm cũng phối hợp cúi đầu xuống.

“Vân Trạch Tiêu Viêm!” Một giọng nói tức giận đột nhiên vang lên.

Thấy người đến, Nhạn Sơ giật mình.

Tiêu Viêm không hề ngạc nhiên, giọng cười lộ vẻ tà ác: “Thật không may, huynh ấy vào cung thương nghị chuyện đi sứ Băng quốc, chọn nhân tuyển hộ tống Sứ giả chưa xong đã quay về bắt chúng ta rồi.”

Đi sứ Băng quốc, nhân tuyển hộ tống? Ánh mắt Nhạn Sơ xoay chuyển, nàng âm thầm buông hắn ra.

“Đại ca bận rộn vì quốc sự, thật là vất vả.” Tiêu Viêm ngược mặt nở nụ cười thân thiết với người đến rồi bỏ đi.

Tiêu Tề tiến lên vài bước kéo lấy Nhạn Sơ: “Ta sẽ quản thúc hẳn, nàng không sao chứ?”

Tên điên kia rõ ràng là cố ý! Nhạn Sơ hơi tức giận, quan trọng nhất là vẫn chưa hỏi ra đáp án, nàng cũng không có tinh thần lôi thôi với Tiêu Tề, lười nhác đẩy tay hẳn ra: “Tôi hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Tịch Lạc!”

“Phu nhân đang chờ ngài đó!”

Tiêu Tề nghe vậy dừng bước, không đi theo nữa.

Nhạn Sơ nóng lòng muốn biết kết quả chuyện Tiêu Viêm gặp Lư Sơn Trì, nhưng Tiêu Viêm như cố ý bắt nàng phải nóng lòng, liên tiếp mấy ngày cũng không thấy lộ diện, Nhạn Sơ tức giận thầm mắng hẳn mấy ngàn lần nhưng cũng đành bất lực.

Lại đến ngày nuôi hoa, Vĩnh hằng chi gian ánh nắng rực rỡ, hoa cỏ vốn rậm rạp giờ càng xanh tươi hơn, mang theo hương vị của mùa hạ.

Nhạn Sơ vào động cho hoa uống máu xong, lúc ra ngoài phát hiện Lam sứ giả đã không còn ở đó, nàng chỉ đành tự mình trở về.

Bước qua cửa đá, núi phong tái hiện, thêm vào sắc nắng, khung cảnh càng đẹp hơn lần trước.

Phong lãng? Nhạn Sơ kinh ngạc dừng bước.

Bình tâm nghĩ lại, cảnh sắc phía trước đúng là rất thích mắt, nhưng đột nhiên xuất hiện ở một nơi ngoài ý muốn như vậy thì không phải là chuyện tốt đẹp gì, cửa thông đến Diễm quốc và cửa vào Phong lãng khác biệt rất lớn, không thể nào đi nhầm được.

Nhạn Sơ quay người muốn lùi lại nhưng phát hiện cánh cửa đã biến mất, bất giác cười khổ, xem ra chỉ đành chờ có người phát hiện ra mình thôi, nhưng mong là họ có thể nhanh chóng phát giác.

Lần thứ hai vào Phong lãng, cảm giác quen thuộc càng mãnh liệt hơn, đây là nơi bế quan của Tây Linh quân, có cảm giác này thì càng không bình thường, Nhạn Sơ sớm đã thấy kỳ quái, nàng bèn bước lên con đường nhỏ tiến về phía trước tìm kiếm nguyên do.

Lá cây tầng tầng lớp lớp ở hai bên đường, muôn hình vạn trạng, theo bước chân tiến về phía trước mà hiển hiện từng cảnh từng cảnh.

Bỗng nhiên một tiếng kêu thất thanh như nổ tung trong đầu nàng.

Tiếng kêu đó rõ ràng là của nữ nhân, hơi bị bóp méo, giống như đang chịu một giày vò ghê gớm, một sự đau khổ cùng cực mà phát ra, khiến toàn thân nàng run rẩy.

“Đau sao? Ta chỉ hận không thể khiến ngươi càng đau hơn nữa!” Giọng cười lạnh lùng quen thuộc cũng xuất phát từ nữ nhân, nhưng khác ở chỗ nó càng chân thật hơn, chân thật đến mức như ở ngay bên tai nàng.

Nhạn Sơ đột nhiên bừng tỉnh, lập tức dừng bước, đưa tay lên sờ môi, lòng vô cùng kinh hãi.

Lời nói tàn độc như vậy... lại là của nàng!

Hai trăm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng lại mất trí nhớ? Tại sao nàng lại trúng thuật Băng giải? Có thật là nàng đã từng đối đãi với nữ nhân kia tàn nhẫn vậy không? Nữ nhân kia rốt cuộc là ai?

Phụ thân đã qua đời từ lâu, nay Thu Ảnh cũng không còn, ai có thể cho nàng biết chân tướng đây?

Trong lòng có vô số nghi vấn, Nhạn Sơ càng tâm phiền ý loạn hơn, tiếp tục vô hồn bước về phía trước, vừa đi không đến mười bước thì nàng bỗng dừng lại.

Cây phong xung quanh không có gió nhưng lại lay động, cành lá ma sát vào nhau, tiếng sột soạt nổi lên liên tiếp, sát khí lập tức tràn ngập khu rừng.

Tính cảnh giác của người tập võ vốn rất cao, Nhạn Sơ phát giác có điều không ổn, lập tức cắt đứt mạch suy tư, đứng vững thăm đề chân khí ngưng thần phòng bị, đồng thời di chuyển tầm mắt nhìn quanh bốn phía.

Bỗng nhiên giữa tán lá có một đạo kiếm khí bay ra, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn!

Nhạn Sơ kịp thời nghiêng người né tránh, nhưng thấy đất đá bay tứ tung, mặt đất xuất hiện thêm một cái hố, nàng cũng giật mình toát mồ hôi lạnh. Đòn tập kích chưa hề kết thúc, không chờ nàng hít thở, kiếm khí kia cứ hết đạo này đến đạo khác từ bốn phương tám hướng kéo đến, miên miên bất tuyệt, vốn không biết trong rừng có bao nhiêu người đang mai phục.

Trong lúc nguy cấp vạn phần, Nhạn Sơ không có thời gian suy nghĩ, tay lập tức đặt lên eo.

Lúc lấy tay ra thì đã có thêm một thanh loan đao.

Thanh đao hơn hẹp đao bình thường, được truyền chân khí, thân đao lóe lên ánh lửa đỏ rực, vạch ra một luồng sáng tuyệt đẹp trong không trung, chính là Việt gia đao từng nổi danh ở Diễm quốc nhưng đã biến mất trăm năm nay.

Đao phong đỡ kiếm khí, trong tiếng nổ tung, vô số cây phong bị quạt tan nát!

Kiểm khí kín kẽ, đao pháp cũng cao minh, phòng thủ không một khe hở, nghe tiếng giao kích không ngừng, Nhạn Sơ bèn đỡ mấy đao kiếm khí, rồi điểm mũi chân lên mặt đất thuận thế bay lên để rút lui, nhưng đối phương dường như sớm đã liệu được nàng sẽ làm vậy, kiếm khí như một tấm lưới lớn chụp xuống, ép nàng rơi lại xuống đất.

Kiểm khí tương tự, lực đạo tương tự, đâu thể nào tìm được nhiều cao thủ có công lực tương đồng như vậy để lập kiếm trận?

Nhạn Sơ bàng hoàng tỉnh ngộ.

Trong rừng phong này vốn không hề có người, là nàng nhất thời sơ ý xông vào Sát trận cực hung hiểm trong truyền huyết kia!

Thân là con nhà võ, Nhạn Sơ từng học không ít trận pháp, hiểu rõ hoàn cảnh, nàng bèn dựa vào đao pháp thuần thực, vừa đỡ vừa tìm chỗ sơ hở, nào ngờ trận này cực kỳ cao minh, không những không tìm được chút sơ hở mà theo thời gian càng ngày càng khó ứng phó hơn, giống như một mãnh tướng bị vây giữa vạn quân, kẻ địch không ngừng gia tăng nên càng khó đột phá vòng vây. Cho dù là cao thủ gặp phải loại Sát trận này, nếu không bị vạn kiếm xuyên tâm thì đến cuối cùng cũng bị mệt chết, cũng may là nàng đao pháp cao minh nên mới có thể chống đỡ được đến lúc này.

Nhạn Sơ lạnh người cười khổ.

Không hổ là trận pháp do Tây Linh quân đích thân thiết đặt, dựa vào nàng vốn không nắm chắc có thể thoát thân, hiện giờ chỉ còn cách tận lực kéo dài thời gian chờ hãn đến cứu, nếu không chắc nàng phải uổng mạng nơi này...

Trong lúc nguy cấp, sau lưng bỗng xuất hiện một luồng đại lực đẩy nàng lên không trung.

Cánh vật trước mắt đột nhiên biến hóa, người đã đứng vững trên con đường nhỏ đầy hoa, trên đầu ánh nắng gay gắt, sáng rực chói mắt.

Dưới bóng hoa phía trước có một chiếc bàn gỗ thấp, trên bàn có một bàn cờ gỗ tinh xảo, Tây Linh quân ngồi trên ghế trúc, mặc cho cánh hoa đỏ rơi đầy người.

Phong lãng, tiếng thét, Sát trận... tất cả như một giấc mộng, chỉ có thanh đao trong tay chứng minh rằng tất cả thật sự vừa mới xảy ra, Nhạn Sơ vừa mừng rỡ vừa nghi hoặc, ngực vẫn không ngừng thở dốc, thanh đao trong tay đã đầm mồ hôi, cả người gần như kiệt sức.

Nhìn thấy hấn, Nhạn Sơ không khỏi lại nghĩ đến chuyện đêm đó, trên thực tế đến nay nàng vẫn cảm thấy khó lòng tin được, là một nhân vật danh chấn Ngũ linh giới, hấn đã từng gặp không biết bao nhiêu nữ nhân rồi, chỉ cần hấn bằng lòng, nữ nhân của Ngũ linh giới e là đều sẽ bám lấy, sao hấn lại có thể thừa nước đục thả câu làm một chuyện mất thân phận như vậy?

Ý định thay đổi trong chốc lát, Nhạn Sơ hít một hơi thật sâu, từ từ thu đao lại rồi đến bái tạ: “Trận này của Tây Linh quân quả nhiên cao minh.”

Tây Linh quân nhắc quân cờ, không hề nhìn nàng: “Điều này không cần cô nói.”

Giọng điệu vẫn lãnh đạm như lần trước, thần tình không hề thay đổi, dường như hấn vốn không nhớ đã từng đưa ra điều kiện như vậy đối với một nữ nhân.

Vào nhằm Phong lãng, khởi động Sát trận, kịp thời được cứu, nhìn bề ngoài không có điểm nào đáng ngờ, Nhạn Sơ thấp giọng: “Có lẽ Nhạn Sơ nhìn nhầm đường...”

“Ừ, ta không trách cô.”

Lời nói khoan dung nhưng lại khiến người ta nghe như đang cố ý làm khó, Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi hỏi: “Tây Linh quân có biết trên thế gian này ai biết thuật Băng giải không?”

Tây Linh quân đáp: “Ta.”

Nhạn Sơ ngẩn ra.

Tây Linh quân nói: “Cô có thể đi rồi.”

Nhạn Sơ đáp: “Sát trận vừa rồi...”

Tây Linh quân ngắt lời nàng: “Vấn đề của cô quá nhiều, ta không cần thiết phải trả lời.”

Nhạn Sơ cắn môi, cuối cùng trấn định lên tiếng: “Tôi muốn làm một giao dịch với Tây Linh quân.”

“Ồ?” Tây Linh quân quan sát tình thế trong bàn cờ, không nhanh không chậm đặt xuống một quân, lúc này hãn mới khẽ ngẩng mặt lên liếc nhìn nàng. Ánh mắt băng lạnh không hề khách sáo, mang theo tư thế của người đã quen ở trên cao, cho dù lúc này hãn ngồi nhưng vẫn cho người khác cảm giác chỉ có thể bị đè nén như cũ.

Nhạn Sơ cúi đầu mặc hãn xem xét.

Hãn đưa ra điều kiện và nàng chủ động dâng đến cửa là hai chuyện khác nhau, hãn đang đánh giá lại thân giá của nàng, càng nhục nhã hơn là trong lòng nàng vẫn lo sẽ bị hãn cự tuyệt.

Một lúc sau, hãn lại dời tầm mắt về phía bàn cờ, giọng không chút gợn sóng: “Lần đó ta nói đùa thôi.”

Nàng cự tuyệt, hãn lại dùng lời tương tự để cự tuyệt nàng, cảnh tượng này không thể nói là không xấu hổ. Sự thật tàn khốc máu lạnh từ lâu đã cho

nàng biết hẳn không phải là một người ôn hòa mà là một người quyết đoán mạnh mẽ, hẳn không thích bị cự tuyệt, đêm đó lúc nàng cự tuyệt hẳn thì nên biết hậu quả này.

Giọng điệu Nhạn Sơ trở nên cứng rắn: “Báo thù một nữ nhân như vậy thật mất thân phận của Tây Linh quân.”

Tây Linh quân nói: “Ta báo thù cô?”

Nhạn Sơ tái mặt, gian nan lên tiếng: “Không, là tôi có chuyện cầu xin.”

Tây Linh quân “Ồ” một tiếng: “Cầu xin chuyện gì?”

“Xin Tây Linh quân...” Giọng nói run rẩy, Nhạn Sơ cuối cùng vẫn thốt ra lời khó mở miệng nhất: “... đồng ý giao dịch của tôi.”

Xin hẳn đồng ý giao dịch, xin hẳn lấy thân thể nàng, sự cự tuyệt của nàng đã xúc phạm đến quyền uy của hẳn, nay nàng chỉ có thể dùng tư thế thấp hèn nhất nhục nhã nhất, chỉ có như vậy mới khiến hẳn vừa lòng mà không tính toán.

Bắt đầu từ lúc sống lại, nàng đã quyết tâm bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích thì có gì không thể hi sinh nữa?

Tiếng rơi không nặng không nhẹ không nhanh không chậm, ngoài sự thông dong của người cầm cờ thì không nghe ra được cảm xúc gì nữa, càng như vậy nàng càng không nắm chắc, hẳn vốn không hề nhìn đến nàng một lần.

Một lúc lâu không có được câu trả lời, Nhạn Sơ phát hiện mình không thể kiên trì được nữa, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chốn này, nàng vội vàng hành lễ: “Nhạn Sơ hiểu rồi, cáo từ.”

Hắn rũ áo đảo lộn cả bàn cờ: “Ba ngày sau hãy đến.”

Trong lúc Nhạn Sơ còn ngân ra, hắn đứng dậy đi về phía Dịch nhai, lúc ngang qua người nàng hắn cố ý dừng bước: “Hãy chuẩn bị đi.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Giao Dịch

Gần đây thời tiết càng nóng bức nên Lưu Vũ lệnh cho các nha hoàn lấy băng giải nhiệt, bỗng nhiên một tiểu nha hoàn ở Phong viên âm thầm đến báo một tin, sau khi Lưu Vũ biết thì mừng thầm, một mình ngồi trong phòng tính toán cả ngày, cứ một lúc lại phái nha hoàn đi xem thử, nghe được các Phó tướng đã rời đi, nàng bèn lệnh cho nha hoàn đưa chè hạt sen ướp lạnh lên, từ Hậu viên đi thẳng đến Thư phòng.

Trong Thư phòng, Tiêu Tề đặt danh sách vừa thảo xong xuống.

Nhân tuyến đi sứ Băng quốc đã xong, chỉ còn vấn đề an toàn trên đường đi, e là sẽ có rất nhiều thế lực nhúng tay phá hoại, gần đây ở biên giới Mục Phong quốc thường có động tĩnh, thật sự không muốn điều Việt quân hộ tống, đây là chuyện đau đầu nhất.

Nghỉ ngơi chốc lát, hãnh lại cầm danh sách xem xét các nhân tuyến, bỗng thấy Lưu Vũ đích thân đưa chè đến, hãnh không nhịn được trách mắng: “Trời nóng mà nàng ra đây làm gì?”

Lưu Vũ ra hiệu cho nha hoàn rút lui, đích thân đặt chè đến trước mặt hãnh, nhìn hãnh ném qua, nàng lại nói vài lời ngọt ngào rồi nhân cơ hội hỏi: “Nghe nói Bộ hạ muốn phái Sứ giả đi Băng quốc?”

Chuyện này vốn đang bí mật tiến hành, Tiêu Tề nghe vậy lập tức nhíu mày: “Làm sao nàng biết?”

Lúc này Lưu Vũ mới nhớ ra úy kị của hãn, sợ bị hãn biết chuyện mình cài tai mắt ở Phong viên, lòng thầm hối hận nhưng lại nhanh trí nói: “Nha hoàn thân cận của thiếp vô tình nghe huynh đệ của chàng nói.”

Sắc mặt Tiêu Tề khẽ dịu đi.

Chuyện trong phủ đích thực là không giấu được Tiêu Viêm, cũng may hãn đồng ý điều kiện của Vĩnh hằng chi gian, đám thị vệ nha hoàn trong phủ cũng không có gan nhiều chuyện nên không lo tin tức sẽ bị lộ ra ngoài.

Dù vậy nhưng hãn vẫn trầm giọng quở trách: “Nha hoàn nhiều chuyện, còn không đánh một trận đi!”

“Chàng yên tâm, thiếp đã xử phạt rồi, chàng còn không tin thiếp sao?” Lưu Vũ thở phào nũng nịu, vòng tay ôm lấy cổ hãn: “Thiếp vì chuyện này mà tìm chàng đó.”

“Vũ nhi, đây không phải là việc nàng nên xen vào.” Tiêu Tề làm sao không đoán được ý nàng, giọng điệu mang vài phần cảnh cáo.

“Thiếp biết đây là chuyện công, không nên xen vào, nhưng xưa nay thiếp chưa từng cầu xin chàng điều gì, chàng hãy nghe thiếp nói một lần đi.” Lưu Vũ ngồi vào trong lòng hãn, khẩn cầu nói, “Tần Xuyên tộc tuy là danh môn nhưng những năm gần đây trai tráng không nhiều, phong quang của Tổ thượng đã hết từ lâu, chỉ còn được hư danh, đại ca trong triều chỉ làm một Tướng quân trên danh nghĩa, dù sao cũng bị người khác xem thường. Năm xưa phụ mẫu qua đời sớm, huynh muội thiếp nương tựa lẫn nhau, đại ca đối với thiếp tình thâm ân trọng, xưa nay chưa từng để thiếp chịu chút thiệt thòi nào, nếu không có huynh ấy thì làm sao chúng ta có thể ở bên nhau? Huống hồ chàng cũng biết bản lĩnh của huynh ấy rồi, chỉ vì Bộ hạ không đoái hoài đến thôi, thiếp chỉ cầu xin chàng đề bạt huynh ấy, coi như thay thiếp báo ân đi, Tần Xuyên tộc được oai phong thì chàng cũng hãnh diện mà.”

“Huynh ấy là ca ca của nàng, đương nhiên ta không xem huynh ấy là người ngoài.” Tiêu Tề lắc đầu. ” Nhưng hung hiểm bên trong nàng làm sao biết được, Bộ hạ đối với ta luôn có điều úy kỵ, sẽ cho rằng ta gây dựng bè cánh, huynh ấy nhàn tản ở nhà chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Lưu Vũ vội đáp: “Lần này cứ phái huynh ấy hộ tống Sứ giả, lập chút công lao kiếm chút phong thưởng cũng là chuyện tốt mà.”

Tiêu Tề nói: “Đi sứ Bạng quốc không phải chuyện nhỏ, e là sẽ có chuyện ngoài ý muốn.”

Lưu Vũ đáp: “Thiếp biết chàng lo lắng điều gì, thiếp đã nghĩ đến lâu rồi, chuyện này bí mật tiến hành nên theo lý thì không ai biết được, cho dù Nam vương và Mục Phong quốc có lòng thì cũng nhắm vào Sứ thần, chàng đừng cất nhắc quá, chỉ để huynh ấy làm Phó thủ thôi, phái thêm vài người bảo vệ là được rồi.”

Tiêu Tề vốn không tán đồng, nhưng thấy nàng cố chấp như vậy, lại nghĩ đến bao nhiêu năm nay đích thực là đã nợ nàng, vậy nên hăn gật đầu nói: “Cũng được, ta sẽ suy nghĩ.”

Có câu này của hăn, Lưu Vũ biết chuyện đã thành, lập tức vui mừng khôn xiết, đưa nha hoàn trở về Hậu viên.

Tiêu Tề lại cầm danh sách lên lấy bút muốn sửa, bỗng một thị vệ vội vàng đến báo: “Vương thượng, Ngũ sắc Địa hương truyền đến tin tức, Địa quốc có biến.”

Địa quốc và Diễm quốc tuy không gần nhau nhưng không lúc nào quên theo dõi động tĩnh của đối phương, Tiêu Tề được mật báo, tin tức còn chưa truyền ra nên chuyện này tạm gác lại.

Nhạn Sơ vừa đi vào Phong viên thì thấy Hồng Diệp và các nha hoàn đều đứng trên hành lang, cách tiều lâu xa xa, người nào người nấy mặt mũi

trắng bệch.

Biết đã xảy ra chuyện gì, mọi bất an trong lòng Nhạn Sơ tiêu tan hết, mặt lộ vẻ mừng rỡ, nàng bước nhanh vào phòng.

Hồng Diệp vội ngăn cản: “Cô nương...”

Nhạn Sơ dừng lại liếc nhìn nàng ta, một nha hoàn làm những việc quá phép tắc như vậy đương nhiên là do Tiêu Tề ra lệnh.

Hồng Diệp thấp giọng nhắc nhở: “Cô nương, dù sao ngài ấy cũng là huynh đệ ruột của Vương thượng, hai người thân cận quá...”

Nhạn Sơ như cười như không: “Vì vậy nên người cản ta à?”

Hồng Diệp ngần ra một lúc rồi cúi đầu lui ra.

Nhạn Sơ vào phòng, quả nhiên thấy Tiêu Viêm đang nửa nằm trên giường, chậm rãi phe phẩy chiếc quạt tròn của nàng, hẳn vốn là một nam nhân có nữ mạo, bộ dạng này trông càng thú vị hơn. Tiêu Tề tuy đã phái thủ vệ trông coi Phong viên nhưng làm sao có thể cản nổi hẳn? Đối với hẳn thì vung tay giết người là một chuyện vô cùng đơn giản.

Hắn cong mắt cười, dùng chiếc quạt tròn quạt cho nàng: “Sư phụ, đồ nhi về hầu hạ lão nhân gia đây.”

Nhạn Sơ bước tới trước giật lấy chiếc quạt, đi thẳng vào chủ đề: “Rốt cuộc người có gặp được Lão tướng quân không?”

Tiêu Viêm nghiêm túc đáp: “Gặp rồi.”

Nhạn Sơ hơi nghi ngờ: “Thật sao?”

Tiêu Viêm uất ức cup hàng mi dài: “Sao đồ nhi có thể gạt cô được?”

Nhạn Sơ không thèm để ý đến mấy lời quỷ quái của hắn: “Vậy người có chuyển lời của ta cho ông ấy không?”

“Sư phụ à.” Tiêu Viêm làm như không có chuyện gì, “Ta chỉ nhận lời thay cô đi gặp lão, chứ đâu có nói chuyển lời cho cô.”

“Người...”

“Ta hứa với Tây Linh Phụng Kỳ không hiện thân bên ngoài, Lữ Sơn Trì chắc cũng bao gồm trong đó, vậy nên ta đã gặp lão rồi, nhưng lão không thấy ta, chẳng phải cô nên sớm biết kết quả này rồi sao?”

Móng tay vạch qua mặt quạt, Nhạn Sơ trừng mắt nhìn hắn rồi chậm rãi mỉm cười, giọng điệu ôn hòa như nước: “Tiêu Viêm, ta thật muốn bóp chết người.”

Tiêu Viêm đang chơi đùa miếng ngọc hình lá phong trên rèm, nghe vậy nghiêng mặt nhìn nàng, lộ ra nụ cười mê hoặc: “Cô bóp không lại ta đâu.”

Lại bị đùa cợt, Nhạn Sơ không nói một lời mà đập chiếc quạt vào mặt hắn.

“Phản nộ rồi?” Tiêu Viêm đón lấy chiếc quạt, “Thu lại đi, ta mang tin tốt đến đây.”

Nhạn Sơ lập tức hỏi: “Tin gì?”

Tiêu Viêm đáp: “Nữ nhân kia mắc bẫy rồi, đại ca phái tên họ Liên làm Hộ sứ, còn Tần Xuyên Lưu Lâm làm Phó thủ.”

“Ta đã đoán được lâu rồi.” Nhạn Sơ hừ nhẹ, “Nữ nhân ghê tởm Tần Xuyên Lưu Vũ kia, ta muốn đổi phò cô ta rất dễ, Tiêu Tề tạm thời bị ta dụ rồi, không đề phòng ta nữa, lại cho rằng giấu cô ta ở bên ngoài cả trăm năm như kĩ nữ, mắc nợ cô ta, nên nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của cô ta.”

Nàng bắt chước Tiêu Viêm vỗ trán: “Những gì họ nợ ta ta chỉ có thể tự mình đòi lại, thật không công bằng.”

Tiêu Viêm cười lớn: “Sư phụ, cô thật là vừa đẹp vừa bỉ ổi.”

Nói những lời ác độc trước mặt hắn, Nhạn Sơ không những không cảm thấy chút hổ thẹn nào mà còn cảm thấy nhẹ nhõm, nàng đưa tay giặt lại chiếc quạt: “Ta thích nhìn thấy cô ta mất đi người thân đau đớn không muốn sống, càng thê thảm ta càng thấy vui, sao, người tội nghiệp cô ta à?”

“Cô đang nghi ngờ lòng trung thành của đồ nhi.” Tiêu Viêm nói, “Chẳng phải cô còn muốn ta giúp cô nữa sao?”

Nhạn Sơ phì cười: “Người tưởng ta sẽ mắc lừa nữa sao?”

“Cô vẫn có thể thử thuyết phục ta, tuy ta chưa truyền tin cho cô, nhưng dù sao cũng đã tiết lộ cho cô tin đi sứ Băng quốc, đã giúp cô rồi.” Tiêu Viêm sờ môi nàng, “Bây giờ đã bằng lòng hôn đồ nhi của cô chưa?”

“Người đã hứa với Tây Linh quân không mạo phạm ta.”

“Nếu tự cô muốn chạm vào ta thì ta cũng đâu có lỗi lầm gì?”

“Người lúc nào cũng có mấy lý lẽ xiêu vẹo.” Nhạn Sơ lập tức lấy quạt hất mái tóc dài của hắn qua, cúi người hôn lên gương mặt anh tuấn kia.

“Ta biết nguyên do cô thất bại rồi.” Tiêu Viêm xoa mặt nàng, “Là nữ nhân mà không biết khóc, ngay cả thủ đoạn dụ dỗ cũng không biết, đại ca thân yêu của ta làm sao có thể chọn cô được chứ?”

Tiếng cười tà ác bị nuốt vào trong miệng, Nhạn Sơ cũng không ngờ mình lại làm thành thực như vậy, nàng dễ dàng bị chọc giận, có lẽ là vì trước mặt hắn không cần phải nguy trang, nhưng có lẽ là vì cuộc giao dịch ba ngày nữa. Nàng vốn đã là một người chết từ lâu, đã mất đi tất cả từ lâu,

bây giờ chỉ cần báo được thù thì còn có gì nàng không thể làm được, có gì mà không thể bán đi?

Hàng mi dài quét qua mặt nàng, thỉnh thoảng lay động, đôi mắt dài hẹp lóe lên ánh sáng đỏ, Tiêu Viêm thỏa mãn nhận lấy sự dâng hiến của nàng, mặc cho nàng ngậm lấy cánh môi mỏng, nhưng hắn không hề phản ứng lại.

Cố ý biểu hiện nhiệt tình đã bị phản ứng lạnh nhạt này làm nguội lạnh, cuối cùng Nhận Sơ cũng không thể tiếp tục được nữa, nàng lập tức ngược mặt trừng mắt nhìn hắn, cảm giác thất bại này khiến bất kỳ nữ nhân xinh đẹp nào cũng thấy khó chịu, hắn đang xem nàng làm trò cười.

Tiêu Viêm “Í” một tiếng: “Sao không tiếp tục?”

Nhận Sơ không có biểu hiện gì: “Người chỉ nói muốn ta hôn người thôi, ta đã làm rồi, có phải người có thể giúp ta rồi không?”

Tiêu Viêm cười nói: “Ta hỏi cô có muốn hôn ta không, chứ đâu có liên quan gì đến việc giúp cô, cô hiểu lầm rồi.”

Phản ứng của hắn tuy ngoài ý muốn nhưng nàng cũng đoán được, lần này Nhận Sơ bình tĩnh hơn nhiều: “Vô sỉ.”

“Tự cô tưởng đạt được yêu cầu của ta thì ta sẽ giúp cô, rồi gán ý muốn của mình cho ta, sao có thể nói ta vô sỉ được.” Tiêu Viêm nói, “Huống hồ tuân thủ lời hứa là quy tắc của các người, ta chưa từng thừa nhận nó.”

“Người muốn thế nào mới chịu giúp ta?”

“Cô muốn thế nào mới từ bỏ chuyện báo thù?”

Nhận Sơ quả quyết: “Không thế nào.”

“Hoàng vị và vận mệnh của ta có quan hệ rất lớn.” Tiêu Viêm lấy chiếc quạt đặt vào tay nàng, “Theo quy tắc trước đây, Văn Chu Trọng Tiêu bước

khỏi bảo tọa Diễm hoàng thì kiếp này của ta sẽ kết thúc, tuy nói ta đã có thêm một ngọn Tà hỏa linh, chưa chắc vẫn như cũ, nhưng ta không muốn thử đâu.”

Nhạn Sơ không nói thêm gì nữa, âm thầm tính toán.

Sắc trời dần nhạt đi, trên sườn núi, lá cây bị gió nóng thổi đến cụp xuống, Phủ Liêm Uyển Ngọc ngồi trên xe lăn, áo mỏng váy thêu, tay cầm quạt tròn khê hứng cánh hoa, sau lưng là hai thị nữ lạ mặt.

“Dịch chủ.”

Nghe vậy, Phủ Liêm Uyển Ngọc dừng động tác nhìn người đến: “Chàng đến hỏi tội đó sao?”

Tây Linh quân nói: “Thật là nàng sao?”

“Là tự cô ta đi nhầm đường xông vào Sát trận, không liên quan gì đến thiếp!” Phủ Liêm Uyển Ngọc nói, “Cho dù thiếp muốn giết cô ta báo thù thì đã sao? Chẳng phải chàng nói không có gì với cô ta sao?”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng: “Vậy thì thôi đi, thiết nghĩ cũng không liên quan đến nàng, hôm nay ta tìm nàng có chuyện khác.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc nhẹ nhõm mỉm cười: “Chuyện gì vậy?”

Tây Linh quân đáp: “Băng đế tuổi già, sủng thần Phong Duyệt lộng quyền, gần đây ta nghe nói Phủ Liêm tướng quân hình như có quan hệ rất mật thiết với hắn.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc lĩnh hội: “Thiếp sẽ gửi thư cảnh tỉnh huynh ấy.”

Tây Linh quân nói: “Địa quốc và Lôi Trạch quốc ngày càng cường thịnh, dù gì ta cũng xuất thân từ Băng quốc, tuy đã vào Đạo môn nhưng khó tránh vẫn để tâm.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc vội đáp: “Thiếp hiểu, có thể phân ưu cho chàng là được rồi.”

Tây Linh quân nói: “Tự cổ nịnh thần khó có kết quả tốt, từ lâu Thái tử đã cảm hận Phong Duyệt, tương lai Băng đế quy thiên, kết cuộc của hãn không nghĩ cũng biết, ta cũng chỉ muốn tốt cho Phủ Liêm tướng quân thôi, Thái tử dù sao cũng là Thái tử, đừng nên nghĩ đến những chuyện không thể làm được.”

“Chàng vẫn lo cho an nguy của Phủ Liêm tộc như vậy thiếp rất vui.” Phủ Liêm Uyển Ngọc cười nhạt, trong mắt ánh lên tia đắc ý. Dù sao hãn vẫn cần nàng, vì sau lưng nàng còn có Phủ Liêm tộc, đại tộc vạn năm không suy của Băng quốc.

Tây Linh quân dặn dò thị nữ: “Sắp trở trời rồi, đưa Công chúa về đi.”

Chờ Phủ Liêm Uyển Ngọc và thị nữ rời đi, Lam sứ giả hiện thân trên sườn núi, gió thổi tà áo trắng phiêu dạt tựa thần tiên.

Tây Linh quân nói: “Tiết lộ tin tức cho người của Xích tướng quốc biết.”

Lam sứ giả cười nói: “Dịch chủ cao minh, chỉ xem Xích tướng quốc có thể nắm cơ hội hay không thôi.”

Phong Duyệt cấu kết với Phủ Liêm tướng quân muốn phế Thái tử, lập Thập ngũ hoàng tử của Kim quý phi, lần này Phủ Liêm tướng quân lâm trận rút lui, Phong Duyệt chắc chắn sẽ tức giận, nếu hai người nảy sinh hiềm khích thì người đắc lợi chính là Xích tướng quốc và Thái tử.

Tây Linh quân nhàn nhạt nói: “Nếu hãn vô năng thì vẫn nên sớm phế Thái tử thì hơn.”

Lam Sứ giả đáp: “Dịch chủ nói phải, chỉ là Phủ Liêm tướng quân...”

Tây Linh quân nói: “Phủ Liêm tộc ý có ơn nên lộng quyền ở Bạng quốc, hiển hách cho đến nay, đã đến lúc bị thay đi rồi.”

“Đệ tử sẽ làm ổn thỏa, chuyện này sẽ tuyệt đối không có chút liên quan gì đến Vĩnh hằng chi gian.” Lam sứ giả nhìn hướng Phủ Liêm Uyển Ngọc rời đi mà thầm thở dài, Phủ Liêm tộc tuy có ơn với hãn nhưng muốn lấy ơn này để kèm kẹp hãn thật là quá sai lầm, nếu hãn dễ dàng bị ân tình trói buộc thì năm xưa làm sao có thể ngồi lên vị trí Tôn hoàng Ngũ linh giới?

Tây Linh quân gật đầu: “Nàng đến chưa?”

Thấy hãn hỏi, Lam sứ giả vội đáp: “Đã đón Nhận Sơ cô nương đến, bây giờ đang ở trong tiểu tạ bên suối.”

Tây Linh quân không nói thêm gì nữa, chậm rãi bước xuống sườn núi.

Tiểu tạ bên suối, mấy thị nữ bưng nước đi vào, đặt xuống một bộ y phục.

Nước lấy từ một loại suối nước nóng đặc biệt của Vĩnh hằng chi gian, có công hiệu khử hàn, rất tốt đối với việc liệu thương. Nhận Sơ tâm tình phức tạp tắm rửa xong, đứng dậy mặc y phục mới phát hiện, bộ y phục chuẩn bị cho nàng đó vô cùng đặc biệt, mỏng đến mức gần như trong suốt, những chỗ không nên lộ ra đều có thể thấy rõ ràng, vừa nhìn là biết nàng muốn làm gì.

Nhận Sơ cứng người đứng tại chỗ.

Thị nữ nói: “Dịch chủ nói nếu cô nương không thích thì không cần mặc.”

Nhận Sơ lập tức lắc đầu: “Không sao.”

Thị nữa đưa đến một chiếc áo khoác: “Vậy mời cô nương đến Dịch viên.”

Nhận Sơ đón lấy áo khoác trùm kín từ đầu đến chân mới có cảm giác đỡ hơn một chút, lúc bước ra cửa, bên ngoài sắc chiều mông lung, không khí vẫn ấm nóng. Thị nữ cầm đèn lồng dẫn đường, mắt vẫn không nhìn nàng, Nhận Sơ chưa từng chột vật như vậy, chỉ cúi đầu đi về phía trước như đang chạy trốn.

Vòng qua sườn núi, tiếng thác nước biến mất bên tai, một tòa tiểu viên thanh nhã xuất hiện trong tầm mắt.

Dịch viên, cái tên vô cùng đặc biệt, rất thích hợp với thân phận của hắn, bên trong trồng đầy phong, xem ra cũng được trồng nhiều năm rồi, chủng loại tương tự như ở Phong lăng, trong đình không hề có cây cỏ hỗn tạp, con đường nhỏ được quét dọn vô cùng sạch sẽ.

Thị nữ dẫn Nhận Sơ vào bên trong, đi được chừng trăm bước, hai người đến trước một tòa tiểu lâu bằng gỗ, lan can gỗ, bậc thang cũng được lót gỗ.

Thị nữ bước tới trước bậc thang cung kính nói: “Dịch chủ, Nhận Sơ cô nương đến rồi.”

Một lúc sau, bên trong truyền ra giọng Tây Linh quân: “Vào đi.”

Thị nữ nhún người ra hiệu với Nhận Sơ rồi quay người rời đi.

Nhận Sơ bước lên bậc thang, nàng đưa tay.

Tay đặt lên cửa gỗ, cánh cửa đang khép hờ đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề, đẩy mãi không đi.

Rõ ràng đã quyết định từ lâu, chuyện đến nước này lại muốn rút lui, nhưng nàng rõ hơn ai hết, mất đi cơ hội lần này thì sẽ không còn nữa, nàng

tự thấy không nắm chắc việc có thể tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn nại của hẳn.

Những lúc thế này còn để tâm những chuyện này làm gì, hẳn chịu đồng ý giao dịch nàng nên thấy may mắn mới phải, bị trượng phu phản bội, nàng còn làm liệt nữ trung trinh gì nữa?

Nhạ Sơ đẩy cửa.

Bên trong xuất hiện một tấm bình phong gỗ màu trắng nhạt, màu sắc thanh nhã, khắc hoa vô cùng tinh xảo, tuyệt đối không phải xuất phát từ tay những người thợ bình thường.

Nhạ Sơ xem xét hoa văn bên trên, chờ tâm trạng bình ổn rồi mới từ từ bước qua bình phong.

Bên trong bài trí vô cùng đơn giản, tựa vào tường là một chiếc giường rộng rãi, màn trướng thanh nhã, trước cửa sổ có một chiếc bàn gỗ, bên cạnh là ba cái ghế, ngoài ra thì trong góc tường đối diện chỉ có một bình hoa, thân bình trắng muốt như ngọc, in hình cảnh phong đổ rục nghiêng nghiêng, vô cùng có phong vị, bên cạnh đề hai dòng thơ, trong bình cắm một cành Hồng đường điệp của Diễm quốc, nhờ đó trong phòng mới có chút màu sắc tươi sáng.

Một bóng người cao cao đứng bên bàn, ánh đèn chiếu rọi lên thân thái diềm nhiên.

Chắc là vừa tắm rửa xong, lam bào rộng rãi được tùy tiện phủ lên người, thắt lưng buộc lỏng, vạt trước mở rộng, lộ ra khoảng áo trắng bên trong, y trang tùy ý như vậy nhưng nhìn vẫn giống như đang ngồi trên bàn tiệc của đại diện, khiến người ta kính sợ không dám đến gần.

Cảm nhận được ánh nhìn của hẳn, tim Nhạ Sơ bỗng đập nhanh hơn, bất giác nàng kéo chặt áo ngoài.

Một lúc sau, hắn bước đến trước mặt nàng, đưa tay cởi áo ngoài.

Nhạ Sơ vô thức lùi lại.

Hắn bèn chấp tay nhìn nàng, không nói gì nữa.

Biết rõ hành động này có thể khiến hắn bất mãn, Nhạ Sơ chỉ biết căng thẳng sợ hãi, không dám lùi thêm.

Hắn nhìn một lúc rồi nói: “Cô có thể đi rồi.”

Đi? Nhạ Sơ hiểu ý hắn, nàng thở phào, thân thể căng cứng bỗng được thả lỏng, dù gì trước đó thân mật cùng Nam vương và Tiêu Tề chẳng qua chỉ là đóng kịch, lợi dụng lẫn nhau, không hề có bất kỳ tiến triển thực tế nào, sự cự tuyệt của hắn khiến nàng thất vọng, nhưng cũng đủ lý do để trốn tránh.

Thu hết sự thay đổi trong biểu hiện của nàng vào đáy mắt, Tây Linh quân bình thân nói: “Nếu Tiêu Tề biết được chắc sẽ cảm động.”

Nhạ Sơ im lặng.

Đích thực là có một khắc nàng nghĩ đến Tiêu Tề, lúc nàng còn là thiếu nữ cũng từng có những ảo tưởng e thẹn đẹp đẽ này, chuyện này không nên dùng để giao dịch, chỉ có thể làm với người trong lòng, nàng tưởng người đó sẽ là Tiêu Tề.

Bỗng nhiên áo khoác không hề lưu tình bị giật xuống, không chờ nàng phản ứng, hai tay đã bị hắn giữ chặt sau lưng, cả người bị ôm lấy.

Tư thế này khiến phía bộ phận trước ngực nàng càng nhô cao, cũng khiến hắn thấy rõ ràng hơn.

Toàn thân Nhạ Sơ cứng đờ: “Không phải Tây Linh quân nói để tôi đi...”

Hắn “À” một tiếng ngắt lời nàng: “Đó là ta nói đùa thôi.”

Những đối xử Nhạn Sơ nhận được sau đó không hề dịu dàng, y phục bị giặt xuống, thân thể lộ ra dưới ánh đèn không sót chút gì, nàng vô thức dùng đôi tay cản lại, nhưng rồi lập tức từ bỏ.

Không có cơ hội để phản hồi.

Thấy hắn đè người xuống, Nhạn Sơ nằm trên giường không dám phản kháng, chỉ hết sức phối hợp theo những gì mình biết, nàng đưa tay cởi thắt lưng của hắn, không ngờ ngón tay đột nhiên mất đi sự linh hoạt thường ngày, trở nên vụng về một cách kỳ lạ, cởi mãi không xong.

Hắn từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, trong mắt không chút cảm xúc.

Một bàn tay đặt lên ngọc phong, không mạnh không nhẹ, không nhanh không chậm mà xoa nắn, đến khi nàng đỏ bừng mặt cởi bỏ được thắt lưng mới bắt đầu trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên bụng dưới của nàng.

Nhạn Sơ cảm nhận được ánh mắt đó lạnh đi, nàng biết mình đã chọc giận hắn, đang nghĩ lại xem chỗ nào làm không ổn thì bỗng hai chân bị một sức mạnh tách ra, cơn đau đột ngột cắt đứt suy nghĩ, khiến nàng kêu lên thành tiếng.

Sự xâm nhập không hề báo trước khiến nàng đau đớn, nhưng không hiểu vì sao cảm giác này lại vô cùng quen thuộc.

Không kịp nghĩ nhiều, va chạm khiến đầu óc nàng trống rỗng, cả người như không còn trọng lượng.

Không có an ủi xoa dịu mà chỉ có sự nặng nề và sức mạnh gần như trừng phạt, Nhạn Sơ mấy lần giãy dụa rút lui muốn trốn nhưng đều bị hắn kéo trở lại, đến cuối cùng nàng chỉ đành dùng đôi tay bám chặt lấy giường nệm phía dưới, cắn môi chịu đựng.

Đêm dài vô tận, không biết đã thiếp đi lúc nào, có một giọng nói như con rắn lạnh lẽo quấn lấy nàng trong mộng không tha.

“Ta rất muốn giết nàng.”

...

Đã quen với ác mộng, Nhạn Sơ không còn thấy sợ hãi, nặng nề tỉnh dậy, phát hiện bên cạnh đã không còn ai, nàng vội bật người dậy, chỉ thấy Tây Linh quân đang ngồi trước bàn, tay cầm một quyển sách, dưới ánh đèn lam bào càng lạnh lùng hơn.

Ngoài cửa sổ sấm chớp từng cơn, tiếng mưa rả rích, sắc trời u ám khó phân giờ giấc, cảm giác ngọt ngọt lúc trước đã tan biến, không khí trở nên trong lành mát mẻ.

Ngực không chút đau đớn, nhưng những chỗ khác toàn thân đều vô cùng nhức mỏi, Nhạn Sơ cúi đầu nhìn những dấu vết ám muội trên người mình, nàng không tiện ngồi dậy trước mặt hắn nên chỉ đành mím môi, âm thầm kéo chăn lên cao một chút.

Hắn đặt sách xuống: “Ta có việc phải ra ngoài, nàng ở lại dùng cơm trưa đi, một lúc nữa sẽ có người đưa nàng về.”

Thì ra hắn đã phát giác từ sớm, Nhạn Sơ vô cùng ngỡ ngàng: “Chuyện Tây Linh quân đã hứa có còn hiệu lực không?”

Hắn rất sáng khoái: “Một năm sau ta sẽ không trói buộc Nguyên quân nữa.”

Lúc này Nhạn Sơ mới yên tâm, thấy hắn đứng dậy muốn đi nàng vội nói: “Xin Tây Linh quân đừng bước.”

Hắn nghiêng mặt nhìn nàng.

Nhạn Sơ bất giác hoảng hốt tránh né ánh nhìn đó: “Tôi còn có việc cần Tây Linh quân chỉ dạy.”

Hắn lặp lại: “Còn có việc gì cần chỉ dạy?”

Một câu nói bình thường, nhưng không biết tại sao nghe lại có cảm giác dụi dằm ám muội, Nhạn Sơ nghĩ đến hoàn cảnh lúc này của mình, nghẹn giọng đỏ mặt không nói nên lời.

Dường như hắn không hề phát giác, phá vỡ im lặng: “Nói đi.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nhập Cuộc

Mật báo Địa quốc có biến mà Tiêu Tề nhận được trước đó, người ngoài vẫn chưa biết, chờ khi tin tức thật sự truyền đi thì đã là một tháng sau, lúc này tin tức đã trở thành Tướng vương khởi binh tạo phản.

Nguyên nhân sâu xa thì ra là Tân hoàng của Ngũ sắc Địa hương lúc mới kế vị trọng dụng Tướng vương, tất cả đều phân minh rạch ròi, nào ngờ trước đó Tân hoàng theo Địa sư đến Thần đàn bái tế, Địa thần lại hiển hiện dị tượng, Vương thổ trong đàn u ám, đất xanh* bên cạnh lại có ngũ sắc. Sự tình trọng đại, dân gian lập tức sản sinh vô số lời đồn, nội dung đa phần giống nhau, trong đó đều chỉ về Tướng vương. Việc này cũng khó trách, 12 châu của Địa quốc chỉ có đất phong của Tướng vương là Lam Châu, hợp với chữ Lam này, còn Tướng vương đang nắm binh quyền trong tay, vốn được Tiên hoàng coi trọng nhất, nay lại bị ép phải thần phục Tân hoàng, ai biết hẳn có cam lòng không?

*Xanh lam, xanh da trời

Có câu Trăm năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ, lời đồn lan truyền ngày càng mạnh mẽ, thêm vào đó chính mắt nhìn thấy dị tượng ở Địa thần đàn, Tân hoàng cuối cùng cũng bắt đầu nghi kị huynh đệ, nghe lời của thân tín bên cạnh, dụ Tướng vương vào cung bắt lại giam lỏng, không ngờ Tướng vương bản lĩnh thông thiên, tìm cách thoát khỏi Hoàng cung, trốn khỏi Kinh thành trong đêm, Tân hoàng đại nộ bất chấp ngăn cản của các lão thần, hạ lệnh tầm nã truy sát dọc đường, sau khi

Tướng vương an nhiên trở về đất phong, quả nhiên mượn cố khởi binh tạo hân, công khai chỉ trích Tân hoàng bất nhân, không dung thủ túc, tự xưng mình là “bất đắc dĩ”.

Nắng nóng đã lui, thời tiết dần dần trở nên mát mẻ, chiều xuống, trong hồ in bóng mấy ngôi sao đêm. Nhận Sơ nửa nằm trên chiếc giường bên hồ, chậm rãi đong đưa chiếc quạt, tâm trạng hơi bất ổn.

Không biết vì sao, lúc nghe được tin tức này, đột nhiên nàng lại nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy ở Vĩnh hằng chi gian hôm đó, mưa lạnh bên bờ vực, trong đình có hai bóng người, Lam sứ giả chính miệng nói Địa sư bá phỏng...

Là Đạo môn nổi tiếng lớn mạnh nhất Ngũ linh giới, Vĩnh hằng chi gian chưa bao giờ nhúng tay vào chính sự bên ngoài, bởi vậy được các nước kính trọng, dù có đệ tử tự ý lấy ấn tín cũng đã bị xử trí, tất cả xem ra không có chỗ nào không đúng. Nhưng lúc trước Địa sư từng đến bá phỏng hân, không bao lâu thì Địa thần đàn xuất hiện dị tượng, có trùng hợp quá không? Nếu không phải là Địa thần đàn có chuyện thì Địa hoàng sẽ không nóng lòng ra tay, nếu Địa hoàng không ra tay thì cho dù Tướng vương có dã tâm cũng chỉ có thể xưng thần theo quy củ, biến cố ở Địa thần đàn, xét ở một mức độ nào đó thì đã thành toàn cho dã tâm của Tướng vương.

Nhận Sơ vứt hết những ý nghĩ kỳ quái trong đầu, năm xưa hân bỏ thiên hạ mà đi, thật không có lý do nào để lại nhúng tay vào, hơn nữa chuyện của Địa quốc vốn không liên quan đến nàng, hà tất lao tâm vì nó.

Hồng Diệp lại đến khuyên: “Gió lạnh, cô nương về phòng đi.”

Nhận Sơ ngược mắt lên nhìn nàng ta.

Hồng Diệp cũng không thấy ngượng ngùng, tự nhiên cười đùa, nhưng vẫn không chịu rời đi.

“Nha đầu này ồn ào quá, đồ nhi giết ả cho cô nhé?” Trên đỉnh đầu truyền đến giọng của Tiêu Viêm.

“Nguyên quân!” Hồng Diệp tái mặt hoảng sợ.

Trong chớp mắt, Tiêu Viêm đã đứng ngay trước mặt, cúi đầu nhìn nàng ta: “Kêu nghe hay thật, kêu một tiếng nữa đi.”

Hồng Diệp lùi vài bước, miễn cưỡng cười: “Nguyên quân nói chuyện với cô nương đi, tôi về phòng trước...”

“Muốn chạy à?” Tiêu Viêm đưa tay giật tóc nàng ta lơ lửng lại, “Người muốn đi cho đại ca ta biết sao?”

“Hồng Diệp... không... không dám.” Giọng nói run rẩy, nửa sợ hãi nửa đau khổ.

Tiêu Viêm lập tức buông nàng ta ra: “Vậy người chạy đi.”

Hồng Diệp nào dám chạy thật, run rẩy hành lễ với hăn rồi mới từ từ rời đi.

Chờ nàng ta đi thật xa, Tiêu Viêm đưa tay vén hàng mi dài che mắt, ngồi xuống bên cạnh Nhận Sơ: “Nha đầu đáng ghét, ta thay sư phụ đuổi ả đi rồi.”

Nhận Sơ thu lại quạt hỏi: “Hoa người nuôi thế nào rồi?”

Tiêu Viêm thở dài: “Sư phụ biết rồi còn hỏi làm gì?”

Hiếm khi thấy hăn lộ ra cảm xúc thật sự, Nhận Sơ cảm thấy vui vẻ: “Người đã biết chậu hoa tàn đó không thể kết quả, sao còn đồng ý giao dịch này?”

“Đúng vậy, ta hơi hối hận rồi.” Tiêu Viêm nằm xuống, đầu gối lên chân nàng, “Rốt cuộc Tây Linh Phụng Kỳ muốn làm gì đây?”

Câu hỏi này Nhận Sơ cũng rất hiếu kỳ, hai người hiếm khi im lặng, bỗng nha hoàn đến báo có sứ giả của Vĩnh hằng chi gian đến, Nhận Sơ mừng rỡ ra mặt, vội ra lệnh mau mời vào.

Một bạch y sứ giả bước vào Phong viên, hẩn tiến lên hành lễ với Nhận Sơ, lại nhìn Tiêu Viêm đang bò trên người nàng, nhưng rất nhanh đã dịch chuyển tầm mắt hai tay dâng lên một phong thư: “Dịch chủ nói đây là vật cô nương yêu cầu.”

Nhận Sơ thầm nói không hay rồi, có đẩy Tiêu Viêm ra cũng đã muộn, nàng chỉ đành gật đầu nói “Làm phiền rồi”, sau đó nhận lấy thư, sai nha hoàn tiễn sứ giả đi.

“Cô đang sợ.” Tiêu Viêm ngoẹo đầu.

Nhận Sơ hỏi lại: “Lẽ nào người không sợ ngài ấy sao?”

Tiêu Viêm đáp: “Sư phụ, hẩn chỉ là vừa hay có thể lợi dụng thứ ta muốn để uy hiếp ta thôi, không có nghĩa là ta sợ hẩn.”

“Có khác biệt sao?”

“Đương nhiên là có.”

Nhận Sơ nghe vậy phì cười, không dây dưa với hẩn nữa, cúi đầu mở phong thư, lấy bên trong ra một tờ giấy để xác nhận.

“Cái gì vậy?”

“Một bức hình.”

Tiêu Viêm lại mất hứng: “Sư phụ, cô có thể đòi hăn thứ gì có ích hơn không?”

“Tấm hình này chính là thứ có ích nhất.” Nhạn Sơ thu lại tờ giấy nằm xuống, “Một năm sau người sẽ không bị hăn trói buộc nữa.”

Tiêu Viêm nghe vậy nghiêng mặt nhìn nàng trong chốc lát rồi cười phá lên: “Ước định của ta và hăn vốn có một năm thôi, sư phụ ngọc, có phải cô mắc lừa hăn rồi không?”

Nhạn Sơ ngẩn ra.

Kế hoạch đi sứ Bằng quốc đã hoàn chỉnh, Tiêu Tề đã trình danh sách cho Diễm hoàng xem qua, áng chừng tháng sau mới bắt đầu khởi trình, trong lòng Nhạn Sơ đã có tính toán từ lâu nên cũng không vội, nàng đề xuất đi gặp Lư Sơn Trì.

Tiêu Tề vì cái chết của Thu Ảnh nên có lòng muốn an ủi nàng, nàng nhất định phải nắm lấy cơ hội, nhanh chóng cho Lão tướng quân biết thân phận và hoàn cảnh của mình, chỉ là những việc này muốn giấu Tiêu Tề nào có dễ?

Xe ngựa dừng trước cửa lớn, Nhạn Sơ bước xuống bậc thềm, dặn thị vệ bưng ra một chậu Thu hải đường đã có nụ.

Tiêu Tề thấy vậy hỏi: “Để làm gì vậy?”

Nhạn Sơ cười giải thích: “Hôm qua Tiêu Viêm cho tôi một chậu Hải đường, tôi định tặng cho Lão tướng quân, lão nhân gia thích hoa mà.”

Tiêu Tề nghe vậy bèn ra lệnh cho tùy tùng đem chậu Hải đường đặt sau xe.

Đội ngũ xuất phát, xe ngựa rất nhanh đã rời khỏi Kinh thành, có mười mấy cao thủ vệ hộ tống, lần này hai người chung xe, Nhạ Sơ ngồi phía trước, lơ đãng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Tiêu Tề vẫn luôn nhìn nàng, sắc mặt không được tốt lắm.

Bỗng nhiên hắn lên tiếng: “Gần đây ta bận rộn nên không đến Phong viên thăm nàng.”

Nhạ Sơ gật đầu: “Ngài cứ làm việc đi, chỗ tôi không thiếu gì cả.”

Tiêu Tề nói: “Nghe nói gần đây nàng thân thiết với Tiêu Viêm lắm?”

Nhạ Sơ tránh ánh mắt của hắn: “Hắn đối với tôi cũng tốt lắm.”

Đáy mắt Tiêu Tề đã có sự ẩn nhẫn, tuy chưa phát tác nhưng giọng điệu không còn bình tĩnh: “Hắn là đệ đệ của ta, nàng đừng quên thân phận của mình.”

Nhạ Sơ hơi ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn phản bội nàng chọn một nữ nhân khác, bây giờ lại để tâm việc nàng thân cận với nam nhân khác sao?”

Nhạ Sơ cảm thấy mỉa mai, nhàn nhạt nói: “Lẽ nào ngài định thật sự khôi phục thân phận Vương phi của tôi, để Tần Xuyên Lưu Vũ cúi đầu làm bé à? Làm sao cô ta chịu? Thời gian này ngài vẫn luôn trốn tránh chẳng phải vì chuyện này sao?”

Tiêu Tề đáp: “Ta trốn tránh là vì nàng cũng chưa có quyết định.”

Nhạ Sơ nói: “Bây giờ như vậy rất tốt, chúng ta đều không khó xử.”

“Nàng!”

Thấy hấn đưa tay, Nhạn Sơ không nghĩ mà gạt ra ngay, động tác mang theo sức mạnh trong lúc kích động, Tiêu Tề vốn cũng không muốn làm gì nàng, không ngờ nàng lại phản ứng mạnh như vậy, nhất thời cả người khựng lại.

Không khí hơi căng thẳng, Nhạn Sơ nhất thời cũng không muốn giải thích.

Quan hệ phu thê hữu danh vô thực, từ lúc nằm trên giường của Tây Linh quân nàng đã cảm thấy vô cùng mỉa mai rồi, hấn vụng trộm với Tần Xuyên Lưu Vũ, nàng dùng thân thể để lấy lòng nam nhân khác, nàng từng khinh bỉ Tần Xuyên Lưu Vũ, bây giờ việc nàng làm cũng chẳng quang minh hơn Tần Xuyên Lưu Vũ, nhưng nàng vẫn oán hấn, hận hấn.

Tiêu Tề cũng không nói gì, đáy mắt dần ánh lên tia đau đớn.

Rõ ràng là hấn làm tổn thương nàng trước, sao bây giờ ngược lại giống như hấn đang chịu uất ức vậy? So với hận của nàng, áy náy của hấn thì có là gì? Nhạn Sơ đột nhiên rất muốn hỏi hấn, hỏi hấn rốt cuộc có từng yêu nàng không, bày kế để lấy được nàng, dụ dỗ dung túng, hấn có từng thật lòng với nàng không hay hoàn toàn chỉ là lợi dụng?

Nhưng rốt cuộc Nhạn Sơ vẫn tỉnh táo lại, cố nuốt xuống những lời đã dâng đến cửa miệng.

Lúc này yêu hay không yêu đã không còn quan trọng nữa.

Thời gian im lặng trôi đi, xe ngựa lắc lư, bất tri bất giác đã đến đích, bên ngoài truyền đến tiếng của thị vệ, Nhạn Sơ thở phào, mở cửa xe bước ra trước, Tiêu Tề cũng theo nàng xuống xe, hai người đi bộ lên núi như lần trước.

Gió núi mát mẻ, xa xa đã nhìn thấy Lư Sơn Trì, lần này ông ngồi trước hiên nhà sửa cốc, hiển nhiên đã biết nguyên do hai người đến.

Nhận Sơ bước lên hành lễ: “Chào Lão tướng quân, hôm nay Nhận Sơ lại đến thăm lão nhân gia đây.”

“Cô thật biết nói chuyện.” Lư Sơn Trì nhìn nàng, bỏ cốc xuống.

Nhận Sơ biết thật ra ông rất vừa ý, nàng cười nói: “Con có lòng hiếu, đặc biệt mang đến một thứ cho lão nhân gia đây.”

“Ồ?” Lư Sơn Trì hứng thú, “Là gì vậy? Còn không mau đem ra.”

Tiêu Tề đưa tay ra hiệu, không xa có một thị vệ bưng đến một chậu gốm, Nhận Sơ thấy vậy khựng lại.

Đó không phải là chậu Hải đường nàng đã chuẩn bị trước đó mà là một chậu Hỏa tiêu* vô cùng quý giá, hình dạng giống buồng chuối, lá đỏ như lửa, một loại cây nổi tiếng của Diêm quốc.

*Dừa kiếng

Tiêu Tề mặt không đổi sắc bước đến bên cạnh nàng, nói như giải thích: “Chậu Hải đường đó không quý hiếm lắm, ngày khác ta sẽ tìm loại tốt hơn, ta thấy Hỏa tiêu này vô cùng hiếm có, Lão tướng quân nhất định sẽ thích.”

Nhận Sơ “Ồ” một tiếng như không để tâm lắm, nàng quay sang trò chuyện với Lão tướng quân.

Chuyện đôi hoa hai người dường như đều không để tâm, Lư Sơn Trì vô cùng hứng chí, đích thân tiễn hai người xuống núi, Nhận Sơ lại bảo đảm ngày khác sẽ đến thăm khiến ông càng vui hơn. Từ khi ở chỗ Lư Sơn Trì về, Tiêu Tề tiếp tục bận rộn chính sự, Nhận Sơ vẫn sống bình thản như cũ, chỉ là một tháng trời liên tục không thấy bóng dáng Tiêu Viêm, chắc hẳn về Tản Bạch sơn chăm sóc chậu hoa tàn đó rồi, thời gian này Nhận Sơ lại đến Vĩnh hằng chi gian nuôi hoa một lần nhưng không gặp Tây Linh quân.

Sắc trời u ám, lá phong xào xạc, sóng nước lăn tăn, đây là thời tiết hiem thấy trong mùa thu, bên sông, nhiều cô gái đang nhân dịp này mà du ngoạn, tụm đôi tụm ba, ai nấy đều y trang rực rỡ.

Phía trước không xa, một nữ nhân áo gấm váy hoa, lưng đeo vòng ngọc, trâm cài tinh xảo đang chậm rãi bước đi, khí độ phóng khoáng, bên cạnh là bốn năm nha hoàn ăn mặc không quê mùa, cho thấy thân phận không tầm thường.

Sau lưng, Nhạn Sơ và Tiêu Tề sóng vai cùng bước, không mang theo thị vệ.

“Ở trong phủ buồn nên ra đây giải khuây.” Nhạn Sơ nhìn phong cảnh bên sông.

Hiem khi thấy nàng vui, Tiêu Tề không nhịn được mà thay nàng vén tóc mai bị gió thổi loạn: “Sau này nàng thích ra ngoài thì cứ đi, mang thêm ít người bảo vệ là được rồi.”

Bảo vệ hay giám sát? Nhạn Sơ cười thầm một tiếng.

Tiêu Tề thấy vậy nói: “Bây giờ có không ít lời đồn liên quan đến nàng, dễ gây mâu thuẫn giữa ta và Việt quân, có không ít người muốn thấy nàng có chuyện, một mình nàng ở bên ngoài rất nguy hiểm.”

“Tôi hiểu.” Nhạn Sơ khỏa lấp.

Tiêu Tề muốn nói nhưng lại thôi, hấn thu tay về: “Bên kia có bán bánh hoa quế nàng vẫn luôn thích ăn.”

Nhạn Sơ cúi người vỗ vỗ chân nói: “Tôi đi mệt rồi, ngài đi mua cho tôi đi.”

Lâu lắm rồi nàng không nũng nịu với hấn như vậy, từ khi trở về nàng vẫn luôn xa cách với hấn, cảnh trước mắt và chuyện xưa trùng điệp, Tiêu Tề mỉm cười đi về phía hàng bánh.

Nhạn Sơ chậm rãi đứng thẳng người, nghiêng mặt nhìn xa xa có thể thấy Cảnh sơn thấp thoáng.

“Đó là một đứa trẻ tốt, lão phu thật không nghĩ ra tại sao nó lại trở nên như vậy! Nó tuyệt đối không thể thông địch, người nhà của nó đều chết trong chiến loạn, chết trong tay Mục Phong quốc mà!”

Thì ra ngoài nàng vẫn còn Lão tướng quân hiếu Giang Thu Ảnh.

Đột ngột đổi hoa rõ ràng là phòng bị, Tiêu Tề, người tưởng như vậy là có thể phòng được sao?

Lúc này nữ nhân xinh đẹp phía trước cũng đang đứng dưới bóng cây bên sông thưởng thức phong cảnh, không biết chân nàng bỗng bị thứ gì đụng phải, cả người đứng không vững rồi “Ùm” một tiếng rơi xuống sông!

Trông có vẻ như là một tai nạn, các nha hoàn hoảng sợ kêu cứu, nhưng nhìn xung quanh thì đa phần đều là nữ nhân, nữ nhân Diễm quốc ít người tập võ, chỉ còn lại mấy thư sinh yếu đuối vô dụng, nữ nhân kia giãy dụa trong nước, y trang nặng nề, không những không ngoi lên được mà ngày càng trôi xa bờ.

Trong lúc chúng nhân đang hoảng hốt, một bóng người nhỏ nhắn bỗng nhảy xuống sông, kéo tay nữ nhân kia đưa vào bờ, không ngờ nữ nhân kia đã sặc nước, thấy có người đến cứu, nhất thời không màng gì nữa, dùng cả tay lẫn chân bám chặt lấy người cứu mình khiến hai người đều bị vây khốn dưới nước.

Tiêu Tề chưa đi bao xa, đột nhiên nghe tiếng la hét, quay đầu không thấy bóng Nhạn Sơ, hấn biết đã xảy ra chuyện nên vội phi thân đến, mũi

chân điềm nhẹ trên mặt nước, chớp mắt đã đưa hai người vào bờ.

Thấy sắc mặt Nhạn Sơ tái xanh, Tiêu Tề vội bỏ nữ nhân kia cho nha hoàn, cởi áo ngoài phủ lên người Nhạn Sơ: “Nàng sao rồi?”

Nhạn Sơ thở dốc, lắc đầu ra hiệu cho hãn cứu người trước.

Thì ra nữ nhân kia đã sặc nước hôn mê, Tiêu Tề cũng không đành bỏ mặc mà đi, đích thân cứu tỉnh. Đối phương dù sao cũng là nữ nhân nhà đại gia, tuy chặt vật nhưng cũng không mất khí độ, yếu ớt vịn nha hoàn đứng dậy hành lễ đáp tạ, lại hỏi phủ thượng ở đâu, Tiêu Tề đương nhiên là khóa lấp cho qua.

Nhạn Sơ bên cạnh cười nói: “Định vương cứu người mà lại sợ người ta biết sao?”

Ai mà không biết quyền thần đương triều? Nữ nhân kia ngăn ra.

Tiêu Tề không muốn sinh sự, vội đưa Nhạn Sơ rời đi.

Không nhắc đến những việc vụn vặt, chớp mắt lại hơn nửa tháng qua đi, Sứ đội cuối cùng cũng khởi hành đi Băng quốc, Tiêu Tề rất thông dong, xem ra đã tính được rằng khả năng Nam vương động thủ là không lớn, trong biên cảnh của Diềm quốc lộ trình đều được tính sẵn, nếu không có gì ngoài ý muốn thì cho dù Mục Phong quốc sau khi được tin có hành động gì thì đội Hộ sứ cũng đủ ứng phó.

Gần hết mùa thu, hoa cỏ trong vườn điêu tàn, lá bay vô số, các nha hoàn thị vệ tới lui đều đã thay áo chên, đi lại vội vàng, các bộc phụ cầm chổi quét dọn lá rụng đầy sân, nhìn cảnh tượng này khó tránh cảm thấy vài phần thê lương.

Trong Noãn các, Lưu Vũ đang ngồi bên cửa sổ nói chuyện với một nam nhân đối diện.

“Đại ca đặc biệt đến cảm tạ muội phu.”

“Cảm tạ gì chứ, đều là người một nhà, đại ca không cần khách sáo với chàng.”

“Không ngờ muội phu lại đối xử với muội tốt như vậy.” Tần Xuyên Lưu Lâm nói, “Năm xưa muội cương quyết theo hã, ta còn lo là hã không thể cho muội danh phận, để muội phải thiệt thòi.”

Lưu Vũ mỉm cười, ra lệnh nha hoàn dâng lên một khay gỗ khảm bạc, bên trên có đặt hai chiếc áo chên gấm thêu: “Trời lạnh rồi, muội đã may cho đại ca hai bộ y phục, đại ca mang theo mặc trên đường nhé.”

Tần Xuyên Lưu Lâm cười: “Đại ca không sao, muội nên may cho muội phu vài chiếc thì hơn.”

Lưu Vũ đỏ mặt: “Sứ đội sắp khởi hành rồi, muội tiễn đại ca đi.”

Hai người ra khỏi Noãn các bước ra ngoài Hậu viên, các nha hoàn dâng y phục theo sau, nhìn hai bóng dáng một cao một thấp, thật là huynh muội tình thâm, trong gió thu lạnh lẽo càng khiến người ta ấm lòng hơn.

Nhạn Sơ một mình đứng trong bóng râm của rừng trúc, nhìn không rõ sắc mặt, tay vịn lan can càng nắm chặt hơn.

Huynh muội tình thâm à...

Nàng cũng từng có ca ca, Ngọc diện Tiểu tướng quân nổi danh trong triều, ưu tú hơn Tần Xuyên Lưu Lâm gấp trăm ngàn lần, trong lòng nàng, huynh ấy là sự tồn tại của bách chiến bách thắng, là huynh trưởng bảo vệ nàng nhất, thương yêu nàng nhất, nàng muốn gì cần gì huynh ấy đều có thể làm cho nàng, hôm nàng xuất giá, huynh ấy chính tay cài trâm hoa cho nàng, đội cho nàng Hỏa hoa quán rục rỡ nhất, giờ lành đến, huynh ấy vẫn quyến luyến không nỡ để nàng đi.

Là nàng, bắt huynh ấy vì Vân Trạch gia mà chinh chiến sa trường, là nàng, vì một nam nhân phản bội mình mà đã hại chết huynh ấy.

Hình ảnh cuối cùng trong ký ức, nàng đích thân khoác chiến bào màu bạc cho huynh ấy, lần đầu tiên Tiêu Tề ôm nàng trước mặt nhiều người.

Mãi cho đến giờ, cuối cùng nàng mới hiểu ý nghĩa hành động đó của Tiêu Tề.

Bộ hạ liều chết cướp về thi thể không toàn vẹn lạnh băng kia, nàng ôm huynh ấy khóc đến ngất đi, chôn vùi Việt gia, chôn vùi bản thân, đặt một chân tới cõi chết, nàng liều mình giã y dựa sống lại, lý do nhận được là “Gian tể tráo thư”, gian tể, cái cố thật hay ho!

“Ngày giỗ của huynh trưởng lại đến rồi à.” Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói.

Hoàng giả thật sự, chỉ một ánh mắt rơi trên người thôi mà cảm giác như nặng ngàn cân, Nhạn Sơ tỉnh lại từ trong hồi ức, không nhin được mà ngọc nhiên lui lại vài bước.

“Tây Linh quân?”

Lá trúc khô vàng đua nhau rơi xuống, y bào lam nhạt phấp phới trong gió thu, nghiêm nhiên trở thành một vệt sáng đẹp nhất trong cảnh thu điêu tàn.

Trùng hợp hôm nay Nhạn Sơ cũng mặc y phục lam nhạt, nhìn vào gần như giống y hệt, có điều tay áo và vạt áo nhiều hoa văn hơn.

Hắn nhìn nàng gật đầu: “Ừ, y phục này đẹp lắm.”

Nhạn Sơ ngượng ngùng, nàng cứ luôn nghe ra được sự ám muội từ trong lời hắn, sau khi có quan hệ như vậy, mỗi lần đối diện với hắn nàng

không thể không căng thẳng, thậm chí còn xấu hổ, không muốn nhớ lại giao dịch trần trụi kia, càng không ngờ hẳn chủ động tìm đến.

“Hình vẽ xem có hiểu không?”

Từ lúc đề ra yêu cầu lấy bức hình đó, nàng cứ luôn lo lắng hẳn sẽ sinh nghi, chỉ đành giữ trấn tĩnh, cung kính khuyụ gối hành lễ: “Đều hiểu hết, đa tạ Tây Linh quân.”

Tây Linh quân nói: “Đừng có ý định gì với Diễm tà Nguyên quân nữa.”

Nghe hẳn cảnh cáo, ngược lại Nhạn Sơ lại thở phào: “Tôi hiểu.” Lần trước vô tình để Sứ giả nhìn thấy mình thân mật với Tiêu Viêm, nàng vẫn luôn lo lắng, người như hẳn tuyệt đối không thích nữ nhân mình từng chiếm được thân mật với nam nhân khác.

Tây Linh quân gật đầu thu lại tầm mắt: “Đi thôi.”

Nhạn Sơ ngập ngừng rồi hỏi dò: “Nghe Nguyên quân nói giao dịch của Tây Linh quân với hẳn chỉ có một năm?”

“Ừ, là một năm.”

Giao dịch giữa hẳn và Tiêu Viêm là một năm, vậy nghĩa là một năm sau Tiêu Viêm vốn không cần bị hẳn trói buộc, nhưng nàng vì vậy mà tự dâng đến cửa vô ích để “giao dịch” với hẳn, nghĩ đến việc hẳn cố ý không nói, chiếm được thân thể của nàng, Nhạn Sơ chỉ cảm thấy khổ không thể tả.

Càng khiến nàng không ngờ hơn đó là hẳn không chỉ thừa nhận chuyện mất thân phận này, hơn nữa còn không chút hổ thẹn.

Hậu viên là chốn nữ nhân ra vào, Nhạn Sơ cẩn thận dẫn đường, cố gắng đi đường nhỏ về Phong viên để tránh người khác, nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện lo lắng như vậy là dư thừa, thỉnh thoảng có vài thị vệ nha hoàn đi

ngang, nhưng chưa nhìn rõ hai người thì toàn bộ đều ngã xuống, hấn chấp tay chậm rãi bước đi như vào chốn không người.

Đây có được coi như là đưa gian phu đi lại công nhiên trong Hậu viên của “trượng phu” không? Nhạ Sơ có cảm giác khoái trá vì báo được thù, rất muốn cười thành tiếng.

Vào trong sân, cả khoảng rừng phong đập vào mắt, do Diễm quốc khí hậu ẩm áp nên lá vẫn còn màu xanh, Tây Linh quân thấy vậy dừng bước, ánh mắt hiểm khi dụ đi mấy phần.

“Chúng loại tầm thường, không bằng lá đỏ ở Phong lăng.” Nhạ Sơ khách sáo giải thích.

Nàng tiếp tục đưa hấn đi du ngoạn, cuối cùng nghỉ chân ở một cái đình.

Đình gỗ nhỏ nhỏ đã có tuổi, may là chất gỗ tốt nên dù hứng gió chịu mưa vẫn không bị tổn hại, từ khi nàng vào ở Phong viên, các nha hoàn chăm chỉ quét dọn, bàn ghế đều rất sạch sẽ.

Trùng hợp là mặt bàn trong đình được khắc hình một bàn cờ, vốn chỉ dùng để trang trí, nhưng cũng khá tinh xảo.

Nhạ Sơ động tâm đề nghị: “Nghe danh Tây Linh quân hay cờ đã lâu, trùng hợp là Nhạ Sơ cũng biết đôi chút, nay to gan muốn cùng Tây Linh quân chơi một ván có được không?”

Tây Linh quân nghiêng mặt nhìn nàng lặp lại: “Biết đôi chút?”

Không chờ Nhạ Sơ lên tiếng, hấn phất nhẹ tay áo rộng, trên bàn cờ lập tức có thêm hai bát cờ đen trắng, bên trong đựng cờ cùng màu.

Nhạ Sơ im lặng đi đến ngồi xuống bên bát cờ đen, nói “Mời”, sau đó thả một quân xuống bàn cờ.

Tây Linh quân thú vị ngồi xuống, cũng lấy một quân trong bát cờ trắng thả xuống.

Hai người đều không nhiều lời, chỉ trong chốc lát, bàn cờ đã có mấy chục quân. Tốc độ của Nhạn Sơ vô cùng nhanh, dường như không hề suy nghĩ, Tây Linh quân thì ngược lại, sắc mặt trầm tĩnh, mỗi một bước đều suy nghĩ trong chốc lát, vô cùng thận trọng.

Nhạn Sơ cười thầm, thật ra nàng chưa từng học đánh cờ, chỉ từng nhìn thấy phụ thân và huynh trưởng chơi thôi, thật sự chỉ đạt đến mức “biết đôi chút”, vốn giận hăn lừa gạt hiếp đáp mình nhưng lại không dám chống đối với hăn, nàng mượn cơ hội này để trêu chọc hăn cho hả giận, nhưng hăn lại vô cùng nghiêm túc.

Ước chừng thời gian một chén trà, thế cuộc trong bàn dần dần rõ ràng, hoàn toàn khác với dự liệu.

Bất kỳ ai cũng nhìn ra được nàng đang thắng lớn, những quân cờ được nàng tùy tiện đặt xuống lại sống như một kỳ tích!

Hoàn toàn không cầu thắng nhưng lại có khả năng thắng, thần sắc Nhạn Sơ dần trầm trọng, nước đi ngày càng chậm, cố sức vắt óc suy nghĩ đối sách, nhất thời như vào trong mộng, hoàn toàn quên đi bản thân. Ước chừng một canh giờ trôi qua, đến khi quân đen chiếm cứ hơn nửa giang sơn, cuối cùng nàng không nhịn được mà đặc ý, vô thức ngược mặt lên muốn xem phản ứng của đối phương, lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Bất tri bất giác nàng đã bị dụ vào thế cuộc của hăn.

Sở dĩ nàng có được thế cuộc như vậy đều là kết quả của việc hăn cố ý nhường nhịn, có thể chơi cờ thắng hăn là một việc khiến người ta vô cùng phấn chấn, rõ ràng hăn đã tính toán được tâm tư của nàng, từng bước dụ dỗ để xây dựng cục diện như vậy.

Phát hiện chân tướng, Nhạn Sơ càng ảo não hơn, rõ ràng mình có ý trêu chọc trước nhưng không phát tác được, nàng tức giận ném cờ vào trong bát, nhìn bàn cờ nói: “Đây là kỳ kỹ của tôn giá sao?”

Tây Linh quân đáp: “Kỳ kỹ thế nào?”

Lúc nói, hấn không nhanh không chậm đặt xuống một quân, thế cuộc trong bàn cờ lập tức đại biến.

Thì ra hấn đã thắng từ sớm, nàng phí tâm bố cục lại trở thành một trò cười.

Nhạn Sơ nhìn quân cờ đó một hồi lâu rồi ngược lên nhìn hấn, chậm rãi nói: “Trêu đùa tôi như vậy, Tây Linh quân thật bất lương.”

“Nàng vốn không biết chơi.” Tây Linh quân đẩy bát cờ ra, người hơi ngả về phía sau, “Nàng tưởng ta đang thắng nàng sao?”

Nhạn Sơ ngẩn ra.

“Với người khác đương nhiên ta cầu thắng, nhưng với nàng ta đang cầu thua.” Tây Linh quân nhẹ rủ tay áo, “Mỗi một quân cờ đều phải suy nghĩ xem làm sao mới có thể để nàng đi vào đường sống mà vẫn không mất đi lạc thú.”

Nhạn Sơ á khẩu không nói nên lời.

“Cầu thua cũng không thể.” Tây Linh quân đứng dậy, khẽ khiêng người cúi xuống nhìn nàng: “Vẫn chỉ biết đôi chút, không tiến bộ chút nào.”

Biểu hiện trên gương mặt anh tuấn không thay đổi nhiều, nhưng trong giọng nói mang ý cười nhạo, không hiểu sao lại sản sinh vài phần thân mật, Nhạn Sơ chỉ cảm thấy đầu mình như bị sét đánh, nàng hoảng hốt, giọng điệu này dường như đã từng quen biết.

“Lúc nào để ta thua một trận tức là nàng đã tiến bộ rồi.”

...

Một ván cờ, một giấc mộng, tỉnh lại chỉ còn tiếng gió thổi lá phong xung quanh, trơ trọi không thấy bóng người, tàn cuộc trên bàn cũng mất tăm mất tích.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nghị Hôn

Các thị vệ nha hoàn ngất xỉu đều đã tỉnh lại, vẫn tới lui như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vì vậy Tiêu Tề về phủ hoàn toàn không phát giác, đến sáng sớm hôm sau, trong cung bỗng có hai thị vệ mang theo khẩu dụ của Diễm hoàng, truyền Tiêu Tề và Phu nhân vào cung dự tiệc, Nhận Sơ nghe tin liền mỉm cười.

Định vương phi trong mắt người khác đã chết nhưng trong lòng Tiêu Tề thì không, những chỗ như vậy hẳn đương nhiên không chỉ đưa mình Lưu Vũ theo.

Trời mát, yến tiệc được bày trong một tiểu các ở Ngự hoa viên, không ngoài dự liệu, trong bàn tiệc đa phần là con cháu Hoàng tộc, ngoài Tiêu Tề thì chỉ có hai thần tử khác họ quan trọng được dự, tựa như gia yến Hoàng tộc nhưng lại không phải gia yến, lễ tiết cũng không nghiêm ngặt như thường ngày, các nữ quyến đều ngồi bên trong, cách một bức vách gỗ khắc hoa rỗng, đôi bên có thể nhìn rõ động tĩnh của nhau.

Tiêu Tề phát giác có điều dị thường, tuy nghi hoặc nhưng cũng im lặng ngồi vào bàn, bên trong Lưu Vũ vô cùng bất an, cùng Nhận Sơ hành lễ với Hoàng hậu, ra mắt các Vương phi Phu nhân rồi mới ngồi vào bàn.

Diễm hoàng nói: “Lần này không phải gia yến, hôm nay Định vương không cần câu nệ, Trẫm chẳng qua chỉ là muốn trò chuyện với các khanh thôi.”

Hoàng hậu nói: “Bệ hạ nói vậy không đúng rồi, ngày sau có khi cũng là người một nhà mà.”

Diễm hoàng cười khen phải: “Trẫm tự phạt một ly vậy.”

Phát giác lời nói của hai người có ẩn ý, Tiêu Tề nhìn vào bên trong, Nhận Sơ vờ như không nhìn thấy, cúi đầu chơi đùa ly rượu, còn Lưu Vũ lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Cũng may Diễm hoàng không tiếp tục chủ đề, yến tiệc được tiến hành như thường lệ, chúng nhân nâng ly cùng cười.

Hết vài tuần rượu, An vương bỗng nhiên nói: “Định vương đã cứu Bình Dương quận chúa, Lão vương thúc còn không tạ rượu với ngài ấy đi!”

Chúng nhân nghe có ý sâu xa, đều quay lại nhìn Tiền vương.

Tiền vương này là huynh đệ khác mẹ với Tiên đế, tình cảm với Tiên đế rất tốt, lúc này nghe An vương nói đùa, ông vội giải thích: “Hôm trước tiểu nữ rơi xuống nước, may được Định vương cứu giúp, vốn nên đến phủ đa tạ.”

Tiêu Tề đã tra được thân phận của Bình Dương quận chúa từ sớm: “Chỉ là tiện tay, Vương gia không cần đa lễ.”

An vương uống đã ngà ngà say, nghe vậy cười nói: “Định vương xưa nay diễm phúc không bạc, nghe nói Vương phi quá cố vô cùng xinh đẹp, Phu nhân cũng là một mỹ nhân, nay lại anh hùng cứu mỹ nhân, khiến bọn ta thật ngưỡng mộ quá.”

Chúng vương cười theo: “An vương nói chí phải.”

“Vương đệ đã nhắc nhở Trẫm rồi.” Diễm hoàng cũng hứng chí, đặt ly rượu xuống nói, “Bao nhiêu năm nay Định vương phân ưu cho Trẫm, lơ là

gia sự, đến nay vẫn chưa có con cái, Trẫm vẫn luôn lo lắng, lần này đúng là trời ban lương duyên cho Định vương, chúng khanh gia nói có phải không?”

Chúng nhân lờ mờ đoán được mục đích của yến tiệc hôm nay, ai nấy phụ họa rần rần, lập tức tất cả ánh mắt đều tập trung vào ba người. Nhạn Sơ ngồi nghiêm túc, thần sắc bình tĩnh, sắc mặt của Lưu Vũ thì không làm sao tốt lên được, tay nắm ly rượu ngày càng chặt, đốt ngón tay trắng bệch ra.

Cuối cùng Tiêu Tề lên tiếng: “Chư vị nói đùa rồi, Tiêu Tề từng thề chỉ lấy một người, nay vì nghĩ đến việc nối dõi nên mới... kiếp này tuyệt không cưới thêm ai nữa.”

Chủ đề vừa được khơi mào đã bị câu này cắt đứt, cự tuyệt vô cùng triệt để khiến cục diện nhất thời hơi căng thẳng.

Diễm hoàng làm như không có chuyện gì: “Đã phá lời thề thì không cần để tâm một hay hai, Định vương nghĩ cho việc nối dõi, Vương phi dưới tuổi vàng có biết chắc cũng thông cảm, hưởng hồ...” Hần liếc nhìn Nhạn Sơ rồi không nói tiếp nữa.

Sắc mặt Tiền vương không tốt lắm, chuyện Tiêu Tề vào cung đòi vũ cơ người người đều biết, lúc này hần đột nhiên cự tuyệt không cưới ai nữa, há chẳng phải nói đường đường một Bình Dương quận chúa nhưng ngay cả một vũ cơ cũng không bằng sao?

Tiêu Tề lập tức đứng dậy: “Thần tuyệt không dám có ý này.”

“Nam nhân sao có thể chỉ cưới một người.” Diễm hoàng ngắt lời hần, thâm ý sâu xa nói: “Định vương vì Vương phi mà lập lời thề, Vương phi đã qua đời, Phu nhân không con cái, Định vương cứ như vậy e là sẽ khiến người ta dị nghị, cũng tổn hại đến thanh danh hiền huệ của Phu nhân, Phu nhân nói có phải không?”

Lưu Vũ căn môi nhìn Tiêu Tề, ngập ngừng không đáp.

Lúc này nếu như đáp phải, Diễm hoàng nhất định sẽ thuận nước đẩy thuyền mà ban hôn, đương nhiên nàng cần danh hiển huệ, nhưng trước đó chẳng qua là làm ra vẻ thôi, làm sao thật sự bằng lòng để Tiêu Tề cưới nữ nhân khác? Huống hồ Bình Dương quận chúa xuất thân Vương tộc, cho dù cùng làm Trắc phi nàng cũng tuyệt đối không sánh bằng.

Chúng nhân thấy vậy lập tức hiểu ra, ai nấy đều không nói gì nữa, không ít người đã lộ ra ý mỉa mai, nghe nói vị Phu nhân này của Định vương hiển huệ lắm, thì ra cũng biết đổ kị.

Hoàng hậu giải vây: “Bệ hạ biết rõ còn hỏi, Phu nhân xuất thân danh môn tri thư đạt lễ, sao có thể đổ kị, đương nhiên là vui rồi.”

Diễm hoàng như đang suy nghĩ điều gì, quay sang hỏi Nhạn Sơ: “Ý của Nhạn Sơ cô nương thế nào?”

Nhạn Sơ không hoảng không loạn đứng dậy: “Hồi Bệ hạ, Nhạn Sơ thân phận thấp kém, không dám nói nhiều, chỉ biết chuyện Bệ hạ làm chủ đương nhiên là tốt, người khác cầu còn không được, là vinh quang của Định vương.”

Tiêu Tề nhìn nàng, thần sắc u ám.

Trước đó chúng nhân đã nghe không ít lời đồn, biết Tiêu Tề vô cùng sủng ái nàng, vốn tưởng nàng là người đầu tiên không vui, không ngờ lúc này lại nói những lời như vậy, chúng nhân đều cảm thấy bất ngờ, rần rần suy đoán xem những lời rộng lượng này là thật hay giả, quay lại nhìn Lưu Vũ, bất giác đều thầm thở dài, xem ra lời đồn chưa chắc đã là thật.

Nam vương bỗng nhiên cười nhẹ.

Xung quanh vốn đang yên tĩnh, tiếng cười này hiển nhiên vô cùng rõ ràng, Nhận Sơ xuyên qua bình phong nghe thấy, không nhịn được hỏi: “Điện hạ cười gì vậy?”

Nam vương cười bưng ly rượu nhưng không đáp.

Diễm hoàng cũng hỏi: “Vương đệ cười vì có gì?”

Lúc này Nam vương mới lên tiếng: “Hồi Hoàng huynh, thần đệ chỉ là không ngờ Nhận Sơ cô nương lại hiền huệ như vậy nên thấy buồn cười.”

Nhận Sơ cũng không khách sáo: “Hỗ thẹn, khiến Điện hạ thất vọng rồi.”

Hai người rõ ràng là đang mĩa mai đối phương, nhưng trong mắt người có lòng thì lại trở nên ám muội, chúng nhân đều quay sang nhìn Tiêu Tề.

Tiêu Tề hướng lên trên hành lễ: “Mỹ ý của Bệ hạ thần vô cùng cảm kích, chỉ là nghe nói Bình Dương quận chúa thông minh xinh đẹp, sao có thể chịu thiệt làm Trắc phi? Có lẽ cần cân nhắc lại.”

Diễm hoàng gật đầu nhìn Tiên vương cười nói: “Cũng đúng, Trẫm nhất thời hứng thú, quên mất tính tình của nha đầu nhà thúc, làm Trắc phi đúng là thiệt thòi cho nó, Vương thúc đừng trách.”

Vốn nghe nói chuyện Tiêu Tề cứu Bình Dương quận chúa Diễm hoàng mới có ý định này, Bình Dương quận chúa là nữ nhân Vương tộc, nếu thật sự được gả đi thì địa vị tuyệt đối không thể thua Lưu Vũ, ít nhất cũng phải phong làm Trắc phi, nếu nàng có con cái trước Lưu Vũ thì sự uy hiếp của binh quyền trong tay Tiêu Tề sẽ nhỏ đi rất nhiều. Nhưng nay ý Tiêu Tề rõ ràng là cự tuyệt, hỏi Quận chúa chẳng qua chỉ là cái cớ, miễn cưỡng hẳn cũng không có ích lợi gì, dù sao cục diện bây giờ hai người nhất định phải liên thủ, huống hồ Nam vương cũng có mặt, không thể để hẳn thấy quân thần xa cách.

Diễm hoàng trầm ngâm: “Theo ý của Định vương, nếu Bình Dương quận chúa bằng lòng...”

Tiêu Tề đáp: “Xin nghe Bệ hạ làm chủ.”

Sự việc đã nói xong, Diễm hoàng không nhắc đến nữa, quân thần tiếp tục ăn uống vui vẻ, lúc sau tiệc tàn, chúng vương ai nấy về phủ.

Xe ngựa dừng ở cửa cung, Nam vương chậm rãi bước đi, quay người lại gật đầu với Nhạn Sơ.

Nhạn Sơ nở nụ cười.

Tiêu Tề dìu Lưu Vũ lên xe ngựa, đang định bước đến nhưng lại bị Lưu Vũ kéo chặt, sợ nàng làm âm lên trước chốn đông người nên hẩn chỉ đành theo vào trong xe.

Không ngoài dự liệu, về đến phủ Lưu Vũ đã bỏ mặc Tiêu Tề, dìu nha hoàn ngậm nước mắt về Hậu viên, Nhạn Sơ giả vờ không để ý, lắc chiếc quạt tròn nhàn nhã đi vào Phong viên.

Xem đi, năm xưa chẳng qua chỉ mong được một chỗ đứng, một nữ nhân đáng thương biết bao! Nhưng một khi có cơ hội liền muốn biến chỗ đứng này to thêm một chút. Nữ nhân trong ấn tượng càng yếu đuối thì lúc này tác dụng ngược lại càng lớn, Tiêu Tề, người có cảm thấy kinh ngạc không? Để cô ta làm âm lên vài lần nữa thì lòng kiên nhẫn của người còn đủ dùng không?

Liếc mắt nhìn quanh, lạnh lẽo vắng ngắt, khi thành công không ai chia sẻ thì một mình cũng không đặc ý nổi.

Nhạn Sơ đang cầm chiếc quạt quạt lá phong trên cành, bỗng một chuỗi trân châu rơi xuống trước mắt, hạt nào hạt nấy to tròn, màu sắc ôn nhuận vô cùng hiếm thấy, hiển nhiên là giá trị liên thành.

“Người về lúc nào vậy?” Nhìn thấy hẳn, Nhạn Sơ thật sự có vài phần vui mừng, nhưng lại tiếp tục châm biếm, “Bên cạnh ta chỉ còn có người có thể nói chuyện thôi đó.”

“Sự phụ không thích quà của ta sao, đau lòng quá đi.” Tiêu Viêm tiện tay vứt chuỗi trân châu quý giá xuống hồ, “Cô lại làm chuyện xấu gì rồi?”

Nhạn Sơ dựa vào lan can kể lại sự việc, cuối cùng chỉ quạt ra sau lưng, vui mừng khi thấy người khác gặp họa: “Tiêu Tề không nhận lời ngay, rõ ràng là có ý cự tuyệt, nữ nhân này còn không biết điều mà làm mình làm mẩy với hẳn nữa.”

Tiêu Viêm nói: “Ngu xuân có buồn cười đến vậy không?”

“Người không thấy bộ dạng của Tần Xuyên Lưu Vũ lúc đó đâu, danh môn chi nữ, uống cho cô ta làm Đương gia lâu như vậy mà vẫn không ra gì, ta còn tưởng cô ta từng dự nhiều bữa tiệc lớn lắm rồi chứ.” Nhạn Sơ khinh bỉ, “Chẳng phải cô ta cho người tung tin bên ngoài là Tiêu Tề dung túng ta sao, hôm nay người người đều thấy rõ, ai mà không biết giả vờ hiền huệ chứ.”

Nói đến đây nàng lại phì cười: “Lúc trước có ta, cô ta chỉ có thể lén lén lút lút vụng trộm với Tiêu Tề bên ngoài, không dễ gì mới chờ được ta chết đi, cô ta được gả vào rồi nhưng cũng chỉ có thể làm một Trắc phi, nay lại xuất hiện một Quận chúa thân phận tôn quý, cũng không trách được cô ta, ngay cả ta cũng không cam lòng giùm cô ta.”

Tiêu Viêm nửa nằm trên hòn đá, tay chống lên đầu, hứng thú nghe nàng kể.

Biết rõ đây là một ác ma không hơn không kém, nhưng đối diện với hẳn, Nhạn Sơ lại không cần phòng bị suy nghĩ nhiều, không hề che giấu sự đắc ý trong lòng: “Tiêu Tề đã bỏ cô ta mà cưới ta thì cô ta không nên tư thông với trượng phu của người khác, còn sinh lòng hại người, tất cả đều

do cô ta tự chọn, không oán được ai, Tiêu Tề cần Việt quân tương trợ nên Việt Tịch Lạc mới có tư cách đề ra yêu cầu với hãn, Tần Xuyên Lưu Vũ cô ta là thứ gì, Tiêu Tề chịu đựng cô ta trước mặt chúng nhân, truyền đến tai tướng lĩnh cũ của Việt quân thì hay rồi, cô ta vốn chỉ đang gây thêm phiền phức cho Tiêu Tề.”

“Là cô đẩy Quận chúa xuống nước.” Tiêu Viêm đưa tay sờ khoe môi cong lên của nàng, “Báo thù khiến cô vui vẻ.”

Nhận Sơ nhất thời đặc ý, không chú tâm đến động tác của hãn: “Ta chẳng qua cũng chỉ gây rối Tiêu Tề để hãn phân tâm không chú ý đến ta thôi, tóm lại họ đừng mong sống yên, bây giờ hãn đang nghĩ cách chối bỏ hôn sự, lại lo cho Việt quân, còn phải dỗ dành nữ nhân ở Hậu viện, chắc là phiền lắm.”

Nàng không nhịn được mà bò trong lòng Tiêu Viêm cười nói: “Đồ đệ tốt, ta thật vui quá, đôi câu nam nữ này càng làm ấm lên càng hay.”

“Đại ca đáng thương của ta, huynh ấy nghe được sẽ đau lòng đó.” Tiêu Viêm vỗ trán, “Huynh ấy đã biết thân phận của cô từ lâu rồi, không nhẫn tâm ra tay với cô thôi.”

Nhận Sơ lập tức ngẩng mặt trừng hãn: “Năm xưa hãn lợi dụng tình cảm của ta, bây giờ ta lợi dụng tình cảm của hãn, có chỗ nào không đúng?”

“Hình như không sai.” Tiêu Viêm kéo kéo mấy sợi tóc hơi xoắn, “Bình Dương quận chúa có bằng lòng lấy huynh ấy không?”

Nhận Sơ nói: “Anh hùng cứu mỹ nhân, có nữ nhân nào mà không động lòng chứ, trước đó ta cũng vì vậy mà chấm hãn đó, không có Vương phi, cô ấy làm Trắc phi cũng không thiệt thòi lắm.”

Tiêu Viêm nói: “Đại ca ta sẽ không đồng ý đâu.”

“Bởi vậy ta phải giúp hãn chối bỏ hôn sự.” Nhạn Sơ dường như ý thức được điều gì, đứng dậy rời khỏi hãn, luôn tiện dùng quạt che mặt hãn lại: “Hãn nhất định đang nghi ngờ ta, giúp hãn hãn mới càng tin ta bảo vệ ta, ta mới có cơ hội tiếp tục tiếp cận Lư Sơn thúc.”

Chắc là bị giam trong địa thất quá lâu, Tiêu Viêm đặc biệt thích mặt trời, đôi lúc lại dùng tay đón lấy ánh nắng chiếu xuyên qua kẽ lá, ánh nắng mùa này rất dịu, chiếu lên ngón tay thon dài tạo ra một vẻ đẹp khó tả.

Nhạn Sơ quan sát hãn hồi lâu rồi bỗng nhiên hỏi: “Người chuyển thế nhiều vậy rồi nhất định biết rất nhiều chuyện nhỉ.”

Tiêu Viêm ngửa mặt nằm lên hòn đá đáp: “Không nhiều cũng không ít, sư phụ muốn hỏi gì?”

Nhạn Sơ nói: “Hai trăm năm trước ta mất trí nhớ người có biết không?”

“Muốn nghe lời thật không?”

“Đương nhiên.”

“Đó là lúc tiền Diễm hoàng còn tại vị, lúc đó ta chưa thoát khỏi khống chế, cô lại chưa từng lộ mặt.” Tiêu Viêm đáp, “Cho dù lộ mặt thì hứng thú của ta cũng có hạn, làm sao chú ý đến cô được?”

Nhạn Sơ lấy cán quạt đập hãn.

“Muốn nghe lời thật lại khó lòng tiếp nhận sự chân thật của nó.” Tiêu Viêm nắm lấy cán quạt, “Sư phụ, cô thật giả tạo quá đi.”

Nhạn Sơ đáp: “Nói đi.”

“Chuyện của cô ta không rõ lắm, nhưng phụ thân cô Việt tướng quân thì lại nổi danh đó.” Hãn thu tay gõ gõ trán, “Để không chọc giận cô, đồ nhi nghĩ xem, nên gọi là trung trực hay gọi là ngoan cố đây...”

Nhạn Sơ bật cười thu lại quạt, thần sắc bất giác dịu đi nhiều: “Tính tình của lão nhân gia ta rõ nhất, biết rõ Thái tử khó thành đại sự, nhưng chính kiến không hợp với Nam vương, vì vậy mà vẫn luôn không chọn chiến tuyến.”

Nét rạng rỡ lập tức tan biến, giọng nàng trầm đi: “Sau đó, là ta đã giúp lão nhân gia lựa chọn.”

Nếu nàng không lấy Tiêu Tề thì Việt tướng quân tay nắm trọng binh vẫn giữ vị trí trung lập, với tình thế lúc đó, bất luận là ai lên ngôi đều sẽ lựa chọn lôi kéo ông, ông sẽ được an toàn.

Tiêu Viêm nói: “Sư phụ à, sao cô không chịu nghĩ thêm một bước? Nếu năm xưa người kế vị là Nam vương, có Việt tướng quân ở đó thì Hoàng vị của Nam vương nhất định là ngôi không thoải mái rồi.”

Sắc mặt Nhạn Sơ khẽ biến.

Đối với Nam vương mà nói, lúc đó thiên tai liên tiếp mấy năm, bên ngoài có Mục Phong quốc xâm phạm, bên trong có Việt quân hùng cứ, Việt tướng quân lại không hợp với hãn, còn trong triều vẫn có nhiều lão thần ngoan cố có “lập trường”, thời gian không thích hợp, thời cuộc căng thẳng, lại thêm một câu “danh bất chính”, hãn không thể kế vị chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nhưng Nam vương luôn có dã tâm, hành sự quả đoán, bao nhiêu năm nay trị vì ở đất phong có thể thấy hùng tài của hãn, dù sao cũng không phải phường tầm thường, hãn cần một thời cơ.

Việt quân vì Tiêu Tề mà bị cuốn vào cuộc chiến giành đất, không chỉ Mục Phong quốc đại thương nguyên khí, không thể nào xâm phạm, phụ tử Việt tướng quân cũng thân vọng, Việt quân quần long vô thủ, bề ngoài thì đã thành toàn cho Tiêu Tề, Diễm hoàng được lợi, nhưng trên thực tế thì đến nay Tiêu Tề cũng chưa hoàn toàn khống chế được Việt quân, vì chỉ cần

chân tướng bị vạch ra, tướng lĩnh cũ của Việt quân chưa chắc sẽ tiếp tục trung thành với hãn, Việt Tịch Lạc còn sống chính là quân cờ vạch ra chân tướng.

Không chỉ nàng, ngay cả Tiêu Tề và Diễm hoàng đều trở thành quân cờ, chắc họ cũng chưa từng nghĩ đến, từ đầu đến cuối người được lợi chỉ có một, đó là Nam vương, tất cả như đang lót đường cho hãn.

Là ý trời như vậy hay ai cố ý an bài?

Giọng điệu Nhạn Sơ lạnh đi: “Lẽ nào là Tiên hoàng...”

“Cô đề cao lão ta rồi.” Tiêu Viêm ngắt lời nàng, “Diễm duy nhất Tiên hoàng không tệ chính là nhân quan, biết Nam vương mới chính là người kế thừa thích hợp nhất.”

“Cũng phải, Tiên hoàng hành sự thiếu quả quyết, không có khả năng có tâm tư đường ấy, huống hồ lấy Tiêu Tề là quyết định của ta, ở giữa hoàn toàn không có ai nhúng tay, chắc là ý trời, ai mà có năng lực bày cuộc cả trăm năm trong triều đình Diễm quốc chứ?” Gương mặt Nhạn Sơ lại giãn ra, nhưng không còn tinh thần như lúc trước mà giống như đang tự an ủi, “Bất luận thế nào, thù của phụ thân và huynh trưởng cũng đều phải báo, cho dù làm quân cờ ta cũng cam lòng.”

Tiêu Viêm dường như rất hứng thú với việc này, hãn nhíu mắt trầm tư.

Bỗng liên tưởng đến biến cố ở Địa quốc, Nhạn Sơ cực lực bài trừ tạp niệm trong đầu, hất hất lọn tóc trước trán Tiêu Viêm, đáy mắt khẽ lộ một tia âm áp, nàng dịu dàng nói: “Xem người kia, tóc rối hết rồi.”

“Rối rồi sao?” Tiêu Viêm sờ đầu.

“Nào, để ta chải cho người.”

Diễm tà Nguyên quân ở Phong viên, các nha hoàn nào dám xuất hiện, Nhạn Sơ tự mình về phòng lấy nước và lược, đến bên hồ chậm rãi chải đầu cho hẵn.

Mái tóc đen hơi cong cong, sợi nào cũng sáng mượt, có độ cứng vừa phải, càng thêm đường nét dịu dàng cho gương mặt tuấn mỹ kia.

Nhạn Sơ không nhận được khen: “Thật là một mỹ nam tử.”

Tiêu Viêm đáp: “Kiếp nào chuyển thế cũng có bộ dạng như nhau, thật chán chết được.”

Nhạn Sơ dùng một miếng gấm lau khô tóc cho hẵn: “Người bị vận mệnh khống chế, khó lòng thoát khỏi số mệnh luân hồi, ta bị vận mệnh trêu đùa, có nhân duyên tốt đẹp nhưng đến cuối cùng lại chẳng còn gì, chúng ta coi như cũng đồng bệnh tương lân.”

Tiêu Viêm nằm trên lan can thở dài: “Chúng ta thật là một đôi sư đồ khổ mệnh mà.”

Lời chua chát này phát ra từ miệng hẵn thì mùi vị hoàn toàn thay đổi, khóe miệng Nhạn Sơ giật giật, thấp giọng nói: “Người đã không còn bị Hoàng ấn khống chế nữa, Hoàng vị kia chưa chắc có thể ảnh hưởng đến người.”

Tiêu Viêm ngoẹo đầu nhìn nàng.

“Yên tâm, ta sẽ không ép người làm chuyện người không muốn.” Nhạn Sơ mỉm cười, “Người đã giúp ta nhiều rồi, ta cũng không muốn người vì ta mà mạo hiểm nữa.”

Tiêu Viêm ngạc nhiên: “Thật sao?”

Nhạn Sơ dừng động tác: “Người không tin ta sao?”

“Đồ nhi chỉ bất ngờ vì cô không lợi dụng ta nữa.” Tiêu Viêm đáp: “Là một người không ngừng luân hồi, vì nguyên nhân đặc thù mà bị Hoàng ấn khống chế, bị ép phải có liên hệ với Hoàng vị, trở thành công cụ để Hoàng giả lấy được tín ngưỡng của bá tánh, vận mệnh khó lòng vứt bỏ này đã giam cầm ta, bắt ta chuyển thế, chịu sự sai khiến của các đời Diễm hoàng, ngôn hành đều không thể tự chủ, đồ nhi đã quen với việc bị lợi dụng rồi.”

Chuyển thế cũng không thoát được vận mệnh bị khống chế, nên khi được giải thoát mới tạo thành tình tình quái dị này.

Đột nhiên nghe những lời này, Nhận Sơ im lặng.

Tiêu Viêm nói: “Ta chuyển thế vào Vân Trạch gia, bọn họ cũng coi ta là vinh quang vô thượng, nhưng khi phát hiện ra ta có thêm một ngọn Tà hỏa linh họ liền thay đổi, bày kế dùng xích sắt bắt ta, dùng Ngưng tuyết thạch phong tâm ta, giam ta lại giấu đi.”

Hắn ngẩng mặt nhìn lên ánh nắng xuyên qua những phiến lá xanh: “Trong địa lao không biết ngày đêm, Ngưng tuyết thạch thật lạnh, không lúc nào ta không khát vọng ánh mặt trời, gánh lấy vận mệnh như vậy ta có gì sai sao?”

Nhận Sơ lắc đầu: “Chịu sự phản bội, chúng ta đều không sai.”

“Đúng vậy.” Hàng mi dài dật lên ý cười, Tiêu Viêm chậm rãi vùi mặt vào lòng nàng, “Chỉ có cô mới chịu đối xử với ta tốt như vậy, sư phụ, nói đi, cô muốn ta giúp cô làm gì?”

Nhận Sơ đích thực là có ý lợi dụng hắn, nhưng nàng phát hiện, tiếp tục bất chấp thủ đoạn lợi dụng một người càng đáng thương hơn mình, hành vi này quá sức xấu xa, rốt cuộc nàng vẫn không hề thay đổi.

Nhận Sơ tiếp tục lau tóc cho hắn, một lúc mới lên tiếng: “Không cần đâu.”

Tiêu Viêm nói: “Thật không muốn ta giúp cô à?”

Nhận Sơ cup mắt nói: “Người hãy mau rời khỏi đây đi, tốt nhất là lập tức đi ngay.”

“Ta giúp cô báo thù!” Tiêu Viêm nắm tay nàng.

Nhận Sơ nói: “Thù của ta không liên quan gì đến người.”

Tiêu Viêm khó hiểu: “Vậy sao cô phải đuổi ta đi?”

Nhận Sơ ngậm ngừng, cuối cùng nói ra suy đoán trong lòng mình: “Người thoát khỏi khống chế của Hoàng ấn là chuyện quan trọng dường nào, Tây Linh quân đồng ý với Bộ hạ nhúng tay vào, chỉ e không phải là giữ bí mật đơn giản như vậy thôi, họ không thể nào tha cho người.”

“Cô đang lo cho ta sao?” Tiêu Viêm cong khóe môi.

Nhận Sơ không trả lời: “Người mau đi đi, một kiếp có hạn, đi xa một chút, đừng quay về nữa, hoa có quý đến đâu cũng chỉ là vật ngoài thân, không đáng để người vì nó mà từ bỏ tự do.”

Tiêu Viêm chống tay lên trán nhìn nàng trong chốc lát rồi nói: “Lương thiện là nhược điểm của đa số nữ nhân, chưa từng thay đổi, sư phụ, cô vốn không giỏi tính kế.”

Phát giác có điều không đúng, Nhận Sơ ngạc nhiên: “Người...”

Một tiếng cười tràn đầy quyến rũ, Tiêu Viêm đưa ngón tay vạch nhẹ lên mặt nàng: “Sư phụ tốt ơi, cô nghĩ cho ta thật chu đáo, đồ nhi không nỡ rời xa cô.”

“Người lại gạt ta?”

“Cô xem cô kia, cùng một cái bẫy mà có thể mắc lừa lần thứ hai, đồ nhi cũng cảm thấy kinh ngạc đó.” Hàng mi dài không ngừng lay động, hoàn toàn che lấp đôi mắt, chỉ còn lại hai đường cong mê người, Tiêu Viêm ôm nàng cười lớn, suýt chút nữa là từ trên lan can ngã xuống, “Lẽ nào không phải cô muốn dùng tình cảm đả động ta sao, một cách khác của lợi dụng, cô xem, đồ nhi cũng biết, hơn nữa còn giỏi hơn cô nữa.”

Tính kế không thành mà còn bị trêu chọc, Nhận Sơ tức giận nói: “Trong thiên hạ này còn ai có thể đả động ngươi nữa chứ?”

“Có bản tính lương thiện thành thật nhưng lại ép mình làm trái với nó, chỉ vì thù hận.” Tiêu Viêm kéo một lọn tóc của nàng đặt lên mũi, “Sự phẫn nộ của cô không ảnh hưởng được ai đâu, thôi đừng giận nữa, đồ nhi bồi thường cho cô nhé.”

Nhận Sơ kéo tay hẳn ra: “Ai thèm chứ!”

“Thật không cần sao?”

“Ngươi sẽ giúp ta sao?”

“Vậy phải xem cô đưa ra yêu cầu gì đã.”

Dù sao Nhận Sơ cũng không phải là người dễ dàng nổi giận, nghe vậy nàng bình tĩnh trở lại: “Hiện nay tuy Tiêu Tề ít phòng bị ta nhiều rồi nhưng vẫn phải người theo dõi ta mọi lúc, ta muốn người yểm hộ ta xuất phủ gặp Nam vương.”

Tiêu Viêm nói: “Chuyện này dễ thôi.”

Nhận Sơ đang muốn tiếp tục nói bỗng phát hiện sau lưng có động tĩnh, nàng vội im lặng xoay người nhìn, chỉ thấy Tiêu Tề đang đứng bên hồ.

Tiêu Viêm chủ động đứng dậy chào hỏi: “Đại ca thân yêu, huynh đến thăm ta đó à?”

Thấy hần mặt dày như vậy, Nhạn Sơ suýt chút cười thành tiếng, nàng đẩy hần: “Không có chuyện của người nữa, đi đi.”

Chờ hần rời đi, sắc mặt Tiêu Tề mới khá lên một chút, muốn nói nhưng lại thôi, một lúc sau mới lên tiếng: “Vừa rồi hỗn loạn nên không lo cho nàng được.”

Nhạn Sơ mời hần ngồi xuống hỏi: “Phu nhân không sao chứ?”

Tiêu Tề đáp: “Trước đây nàng ấy không phải như vậy.”

Nhạn Sơ nói: “Trước đây cô ta chỉ hi vọng Việt Tịch Lạc có thể cho cô ta vào nhà, bây giờ chưa chắc có thể dung nạp Việt Tịch Lạc.”

Tiêu Tề đáp: “Không đâu, nàng yên tâm.”

Nhạn Sơ chuyển chủ đề: “Định vương đã có ý cự tuyệt, sao không cho Phu nhân biết?”

Tiêu Tề nói: “Ta cự tuyệt hôn sự này không phải là vì nàng ấy.”

“Đương nhiên.” Nhạn Sơ cười nói: “Bệ hạ có ý đồ gì lẽ nào Định vương lại không biết chứ.”

Tiêu Tề nói: “Nàng nghĩ vậy sao?”

Nhạn Sơ không đáp mà cười nhạt: “Theo tôi thấy, Bình Dương quận chúa là một nữ nhân rất có chủ kiến, Định vương chỉ cần nói với cô ấy là đủ rồi, nhưng chuyện này Định vương đích thân ra mặt mời thì dù sao cũng không ổn, hôm đó tôi từng ra tay cứu cô ấy, chi bằng lấy danh nghĩa của tôi hện cô ấy ra đi.”

Tiêu Tề ngạc nhiên: “Nàng...”

“Không ngờ tôi sẽ giúp ngài à?” Nhạn Sơ nói, “Ngài vẫn luôn muốn tôi tin ngài, nhưng ngài lại luôn nghi ngờ tôi.”

Tiêu Tề không phủ nhận: “Nàng đã thay đổi rất nhiều.”

“Bệ hạ sẽ không ép Định vương đâu, chỉ cần đôi bên có đường rút lui là đủ rồi.” Nhạn Sơ nói hết câu rồi đi thẳng về phòng.

Lúc xoay người, khóe môi khẽ nhếch lên.

Nữ nhân gốc ghếch bướng bỉnh đương nhiên là đáng yêu, nhưng nam nhân đang ở trong vòng xoáy tranh đấu quyền lực có phải sẽ cần một vị hiền nội trợ hơn không? Thuận theo lòng người không làm thì phí quá, cho dù không chủ động giúp đỡ, tự Tiêu Tề cũng có thể giải quyết, chút âm ỉ nhỏ nhỏ này vốn không là gì, mà tiếp theo mới càng khiến người ta chờ đợi hơn.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tìm Được Chân Hưng

Vĩnh hằng chi gian gió thu âm thầm thổi, sắc trời càng âm đạm hơn, trước mặt không có Dịch nhai cũng không có bàn cờ đá, đám người Lam sử giả cũng không có, chỉ thấy lá phong đầy núi, khí hậu ở đây lạnh hơn bên ngoài, lá phong đã đỏ vài phần, sắc màu không thuần khiết nhưng lại có một vẻ đẹp thuần khiết, một sự biến hóa hoàn mỹ, một vẻ đẹp nguyên sơ.

Thân hình quen thuộc chấp tay đứng trong rừng cây, bên cạnh không có cờ cũng không có đàn, vạt áo lam nhạt trải dưới đất, ngọc bội ở eo khẽ lay động.

“Thích không?”

Nhạn Sơ nhớ hôm nay không phải là ngày nuôi hoa, bỗng nhiên được đón đến Vĩnh hằng chi gian, nàng vốn hơi bất ngờ, nghe vậy gật đầu nói: “Thích.”

“Tại sao lại thích?”

Chính tay trồng phong khắp núi, đương nhiên hẳn cũng là người yêu phong, Nhạn Sơ không biết đáp thế nào mới hợp ý hẳn, lòng suy nghĩ, nàng cười nói: “Trước lúc tôi mất trí nhớ trưởng thành ở Việt Ất Sơn, ở đó rất ít phong nên hiếm khi được nhìn thấy.”

Tây Linh quân nói: “Vì nguyên do này sao?”

Ánh mắt Nhận Sơ khẽ động: “Lẽ nào không phải?”

Tây Linh không đáp trả lời: “Lá phong vừa chuyển đỏ, chi bằng cùng thưởng thức.”

Thăm dò thất bại, Nhận Sơ hơi thất vọng, nhìn rừng phong thuận miệng nói: “Không ngờ Tây Linh quân cũng có những sở thích như vậy.”

“Ồ?”

“Người đời đều nói Tây Linh quân rất thần bí, thì ra cũng...” Lời chưa nói hết đã thấy hấn tiến lại gần, Nhận Sơ vội lùi vài bước, nhưng nàng lập tức phản ứng lại, giễu cợt nói: “Đường đường là Vĩnh hằng chi chủ mà lại tính toán với tôi những chuyện nhỏ nhặt này, trước mặt người ngoài thì oai phong lắm.”

Tây Linh quân nói: “Người ngoài?”

Nhận Sơ phát giác lời nói hơi lảng lơ, chưa chờ nàng lên tiếng thì Tây Linh quân lại cúi đầu nói: “Không sai, có giao dịch tức là bằng hữu, không coi là người ngoài.”

Nhắc đến giao dịch đó, Nhận Sơ nghĩ đến việc bị hấn lừa, nàng giận dữ lạnh giọng nói: “Tây Linh quân yên tâm, sẽ không có lần sau đâu.”

“Sẽ có, trước lạ sau quen mà.” Tây Linh quân vừa tùy tiện cất lời, vừa theo con đường nhỏ đi về phía trước.

Nhận Sơ tức nghẹn đỏ bừng mặt, mím chặt môi đứng tại chỗ, chờ khi nguôi giận muốn rời đi mới phát hiện cánh cửa sau lưng đã biến mất từ lâu, nàng không còn cách nào chỉ đành đi theo.

Đi vào trong rừng như đang bước vào trong tranh, đôi lúc lại có chim bay ngang, hoàn toàn không chết chóc như vẻ bên ngoài.

Lá phong lướt qua áo như bàn tay dịu dàng, tiếng phong quen thuộc như tiếng người than thở.

Chuyện xưa? Có liên quan gì đến chuyện xưa đã đánh mất không?

Nhận Sơ sụp mắt im lặng bước tiếp.

Đối với lá phong nàng có một loại mê luyến không thể nào nói rõ, năm xưa lúc mới tỉnh dậy, lần đầu tiên thấy Hồng diệp đồ trong Thư phòng đã ngẩn ra một hồi lâu, Việt tiểu tướng quân vì vậy đã đặc biệt tìm hai cây phong thượng hạng trồng trong vườn, mỗi lần đến mùa thu thời tiết tốt, hai huynh muội lại so đao dưới gốc cây, Thu Ảnh ở bên cạnh nấu trà, cùng ngắm lá đỏ chiếu ánh tà dương.

Sau đó nàng gả vào Vân Trạch gia, Tiêu Tề đặc biệt xây Phong viên cho thê tử mới cưới, hai người chỉ cùng ngắm lá đỏ có mỗi một lần, đúng là một duyên phận phu thê mỏng manh, mỗi đêm lẻ loi bên gối bầu bạn với tiếng phong, nàng đều cảm thấy vô cùng thê lương, đến cuối cùng nàng mới hiểu đó là gì.

Vương phi chết đi lại trở về, nay Phong viên tràn đầy oán hận, ác độc và ngụy trang của nàng.

Nàng càng không ngờ có một ngày lại được cùng Vĩnh hăng chi chủ đình đình đại danh cùng ngắm lá đỏ.

Người không thể có liên hệ nhất lại có ơn cứu mạng với nàng, biết tất cả về nàng, nàng thậm chí có cảm giác bị nắm bắt, vì vậy nên nàng đối với hắn luôn có một cảm giác bài xích kỳ lạ, không muốn gần gũi hắn, đặc biệt là sau khi xảy ra quan hệ ngược ngùng đó.

Lá phong phấp phới, sắc thu dịu dàng, cuối con đường nhỏ lại thấy động phủ.

“Đến rồi à.” Tây Linh quân để lại một câu rồi đi thẳng về phía trước.

Thấy bóng hắt, Nhận Sơ căn môi, có địa vị như vậy, chỉ e là hắt chưa từng đặt ai trong mắt, so ra thì hành vi giận dỗi của nàng vô cùng ấu trĩ.

Nhưng cánh cửa kia...

Nhận Sơ im lặng một hồi, cuối cùng cũng bước tới.

Không hề kinh ngạc, dường như nên là như vậy, không có bàn ghế, trong động chỉ có một chiếc kệ cũ kĩ, bên dưới có dấu vết từng bị lửa đốt, hình như có người từng đốt một đồng lửa ở đây, trong góc có một chiếc giường đá đơn giản to rộng, bên trên phủ chăn nệm nhả nhặn, đầu giường có đặt một giá nến.

Nhận Sơ nhẹ hít một hơi nói: “Đây là nơi Tây Linh quân bế quan tu hành?”

Tây Linh quân đứng trước giường: “Lại đây đi.”

Ánh mắt bị khóa chặt vào chiếc giường kia, Nhận Sơ mặc kệ sự ám muội trong lời nói của hắt, bất giác bước về phía hắt.

Trường bào lam nhạt to rộng đang phủ lên hai người quấn lấy nhau...

Nữ nhân bên dưới vô lực thở dốc, nhưng nam nhân không định tha cho nàng.

“Đang nhớ ai vậy?”

“Không có... Chàng! Nhớ chàng! Phụng Kỳ! Chàng... quá đáng!”

“Vậy sao?”

...

Bàn tay xoa lên hoa văn lá phong bên giường đá, sắc mặt Nhạn Sơ hơi tái, nàng lập tức rút tay lui về phía sau vài bước.

Tây Linh quân không để tâm đến phản ứng của nàng, tiện tay lấy một thứ: “Có biết vật này không?”

Nhìn rõ đó là gì, Nhạn Sơ không nhịn được mà run rẩy, chỉ thấy ngực co thắt từng cơn, hơi thở khó khăn, nàng miễn cưỡng đè nén chấn động trong tim, trấn tĩnh đáp: “Đây là một đôi giá nển kiểu Song hỏa liên, lúc tôi vừa tỉnh lại trong nhà có dùng loại này, bây giờ đã hai trăm năm rồi, Song hỏa liên bên ngoài từ lâu đã không còn như vậy nữa.”

Không chờ Tây Linh quân lên tiếng, nàng vội bước ra ngoài: “Ở đây không có phong, vẫn nên ra ngoài thì hơn.”

Không còn tâm trạng tốt như lúc mới đến, vô số lá phong khoe mình trước mắt, mỗi một lá đều vô cùng chói mắt, mỗi một lá đều như con tim bị tàn phá.

Không biết phương hướng, Nhạn Sơ mơ hồ theo con đường đi thật xa, cuối cùng lão đảo dừng lại dưới một cây phong, ôm chặt lấy ngực.

Những gì vừa trông thấy như khắc sâu trong đầu, không thể nào xóa đi được.

Hoa văn lá phong, hoa văn lá phong liên tâm, không cảm thán về sự trùng hợp, nàng chỉ biết nàng của bây giờ vẫn có thể vẫn có thể thành thực khắc ra hoa văn lá phong đó, đó là vết tích của Việt gia đao pháp.

“Lẽ nào đây là Nhất diệp hoa? Hoa luân hồi?”

“Giá nển này có đẹp không? Kiểu dáng thịnh hành nhất bên ngoài đó.”

...

Đất trời quay cuồng, ngực đau như xé, Nhạn Sơ vội đưa tay vịn vào gốc cây, đột nhiên bị một bàn tay khác nắm lấy, không nhẹ không nặng, mang theo một nhiệt độ đặc biệt, hơi thấp hơn của nàng, mùi vị an nhiên đó giống hệt con người hẳn.

Nhạn Sơ ngược mắt nhìn hẳn.

“Không sao chứ?” Đôi mắt đó vẫn đen thẫm thẫm như cũ, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

“Tôi quen Tây Linh quân.” Nhạn Sơ bỗng nhiên nói, “Trên thế gian này có nhiều người như vậy, nếu chúng ta không hề quen biết, sao ngài có thể cứu tôi, nhưng tại sao tôi lại mất đi trí nhớ?”

Tây Linh quân đáp: “Đi thôi.”

Không cho phép phản kháng, hẳn dìu nàng từ từ ra khỏi khu rừng, hai người không ai nói thêm lời nào nữa.

Vừa ra khỏi Phong lăng thì thấy Lam sứ giả đang đứng chờ ở cửa, hẳn thấy Tây Linh quân vội tiến lên bẩm báo: “Dịch chủ, Bạch Kỳ tướng quân đến rồi.”

“Bảo hẳn chờ thêm một lát.”

“Dạ.”

Nhạn Sơ giật mình, chờ Lam sứ giả lui rồi, nàng giả vờ đứng không vững, cả người dựa vào Tây Linh quân, khó hiểu hỏi: “Lẽ nào là Bạch Kỳ tướng quân dưới trướng của Phủ Liêm tướng quân Băng quốc? Tây Linh quân có giao tình với Địa sư, cũng có qua lại với Băng quốc sao?”

Tây Linh quân dường như không phát giác mánh khéo của nàng: “Băng đế thọ nguyên sắp tận, nịnh thần sủng phi đương đạo, hoàn cảnh của Thái

tử vô cùng đáng lo.”

Nhạn Sơ thăm dò: “Tây Linh quân rất lo cho chuyện của Băng quốc thì phải?”

Tây Linh quân đáp: “Vĩnh hằng chi gian tuy không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, nhưng cũng có qua lại với các nước, ta cũng xuất thân từ Băng quốc.”

“Là tôi lừa dối.” Sắc mặt Nhạn Sơ lộ vẻ hồ thẹn, nàng rời khỏi ngực hẳn, “Nếu đã có quý khách thì Nhạn Sơ không cản trở Tây Linh quân gặp khách nữa.”

Tây Linh quân nhìn nàng rồi quay người nói: “Uyển Ngọc, theo ta đi gặp khách.”

Tiếng xe lăn vang lên, Phủ Liêm Uyển Ngọc quả nhiên xuất hiện từ sau hòn đá, cặp mắt nở nụ cười, dịu dàng “Dạ” một tiếng, sau đó đi theo hẳn.

Trà lâu, trong gian phòng đặc biệt bài trí vô cùng kiểu cách. Nam vương Văn Chu Thành Cầm một mình ngồi trên giường, trên người mặc áo ngoài màu đen không bắt mắt, ngẩng mặt lên nhìn người đi vào.

Thân hình càng mỏng manh hơn trước, gương mặt đơn giản không son phấn, vẻ đẹp được giấu bớt, chỉ có đôi phụng nhãn vẫn mang ý cười như xưa, nhưng không còn cố ý làm ra vẻ quyến rũ, sâu thẳm đến mức khiến người ta không nắm bắt được bất kỳ cảm xúc gì. Nàng đứng lại, trên người tỏa ra một hơi thở vô cùng sắc bén, giống như Việt gia đao danh chấn thiên hạ.

“Chúc mừng Nam vương Điện hạ.” Nhạn Sơ hành lễ.

Đôi mắt đen sắc bén rực sáng, Nam vương ra hiệu cho nàng ngồi xuống rồi hỏi: “Hà có gì mà chúc mừng?”

Nhạn Sơ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đáp: “Biến cố ở Địa quốc, Tướng vương sớm muộn cũng kế vị, Điện hạ đặt cược đúng rồi.”

Nam vương không tiếp tục chủ đề này: “Có việc gì không?”

Nhạn Sơ đáp: “Tiêu Tề sắp xếp đi sứ Bằng quốc, Điện hạ không định ra tay sao?”

Nam vương đáp: “Bốn vương không làm những việc tổn công vô ích.”

Nhạn Sơ nói: “Xem ra Điện hạ đã có chuẩn bị từ trước, lẽ nào Sứ giả của Điện hạ đã đi trước một bước rồi?”

Nam Vương đáp: “Đương nhiên, trên thực tế bốn vương vốn không cần lo lắng, biến cố ở Địa quốc cũng như nàng nói, Tướng vương sớm muộn cũng kế vị, Bằng quốc và Mục Phong quốc sắp không liệu nổi thân, làm sao có thể quản chuyện nước ta?”

“Bởi vậy Điện hạ không cần lo lắng họ sẽ nhúng tay làm hỏng đại sự của ngài.” Nhạn Sơ gật đầu, “Điện hạ không định động đến Sứ giả, nhưng cần giúp tôi giết một người.”

“Ai?”

“Tần Xuyên Lưu Lâm, hẳn chỉ là một Phó thủ, giết hẳn không cần phí quá nhiều công sức.”

“Được.” Nam vương nhanh chóng đồng ý, “Sứ đội lúc qua biên giới bị Mục Phong quốc hành thích, Tần Xuyên tướng quân vì bảo vệ Sứ giả nên mất mạng.”

Nhạn Sơ đứng dậy hành lễ lần nữa: “Đa tạ Điện hạ.”

Nam vương gật đầu, sắc mặt càng rạng rỡ hơn: “Nàng của hôm nay mới xứng hợp tác với bốn vương.”

Nhạn Sơ cung kính đáp: “Điện hạ đề cao rồi.”

Đối với đối phương thì nàng của bây giờ là một quân cờ, một quân cờ không hề quan trọng.

Hai hạ nhân bước vào, nửa quỳ dâng trà nóng lên, sau đó im lặng rút lui.

Nam vương bỗng nhiên hỏi: “Định vương phủ gần đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Xem ra hãn đã chú ý trong phủ có điều dị thường, rất có khả năng đã phái người thăm dò, kết quả không khó suy đoán, chỉ cần là người đụng phải Tiêu Viêm thì chắc có đi không có về.

Nhạn Sơ nghĩ nghĩ rồi đáp: “Điện hạ không cần biết vội, tóm lại là chuyện tốt.”

Nam vương bèn không hỏi nữa.

Từ biệt Nam vương, Nhạn Sơ cẩn thận đi ra từ cửa sau của Trà lâu, cố gắng tránh những chỗ náo nhiệt, xuyên qua mấy con hẻm vắng vẻ, đến bức tường phía sau Từ đường của Vân Trạch gia, Tiêu Viêm quả nhiên đang ngồi trên tường chờ nàng, tóc dài áo bào đen, mắt cong cong ý cười, khuôn mặt tuấn tú dưới ánh nắng vô cùng sinh động.

“Biểu hiện của sư phụ cho ta biết giao dịch rất thuận lợi.”

“Đa tạ người yểm hộ ta.” Thật ra Nhạn Sơ không ngờ là hãn sẽ giúp nàng thật, sự tồn tại của hãn vốn là một biến số, khiến người ta khó lòng nắm bắt, lúc này có khi khiến người ta thích, nhưng lúc sau có khi lại đáng ghét vô cùng.

“Cô thật sự muốn tiếp tục sao?”

“Ta muốn bắt Tần Xuyên Lưu Vũ cũng ném thứ mùi vị mất đi người thân.”

“Báo thù là một việc vô cùng ngu xuẩn.” Tiêu Viêm cúi xuống nhìn nàng, “Cô xem, người trước sau gì cũng phải chết, một ngàn năm nữa tự nhiên họ cũng chết, lúc đó thù của cô cũng vẫn được báo thôi.”

Nhận Sơ phì cười: “Đạo lý hoang đường như vậy mà người cũng nói ra được.”

Tiêu Viêm cảm thấy đó là điều đương nhiên: “Kết quả như nhau, cần gì quan tâm đến quá trình?”

Nói đạo lý với kẻ này tuyệt đối là người ngốc, Nhận Sơ vẫy tay nói: “Ta không thèm nói với người nữa.”

“Hoa của ta ơi.” Tiêu Viêm ngửa mặt lên trời thở dài, “Tại sao nó không chịu kết quả vậy!”

Nhận Sơ vẫn không thể lý giải được sự cố chấp của hãn đối với hoa, nàng không nhịn được nói: “Người biết rõ là nó không thể kết quả mà.” Tây Linh quân chịu tặng hoa tàn cho hãn đương nhiên là vì nguyên nhân này, trên đời này cũng chỉ có kẻ điên như hãn mới mắc lừa.

“Ta biết.” Tiêu Viêm xoa ngực, “Nhưng ta cũng có hi vọng như cô mà, vậy nên ta không muốn từ bỏ.”

Thấy hãn lại bắt đầu nói bừa, Nhận Sơ nhún người nhảy vào trong tường đi thẳng về phòng.

Có lời hứa của Nam vương, Nhận Sơ chỉ cần chờ đợi kết quả, nàng quả thật hận Bình Dương quận chúa ra, giúp Tiêu Tề cự tuyệt hôn sự, Diễm hoàng quả nhiên không nhắc đến nữa. Sau đó Lưu Vũ nghe chuyện này lại giận dữ một trận, Tiêu Tề không tiện làm âm ỉ nên chỉ đành nén giận dằn

đến Thư phòng, muốn lạnh nhạt để cảnh cáo nàng. Nhạn Sơ giả vờ như không thấy, mỗi ngày vẫn cười nói như thường, trong lòng thầm tính toán làm thế nào để tìm cơ hội gặp Lư Sơn Trì, thiết nghĩ mấy lần gặp gỡ, Lư Sơn Trì chắc đã phát giác ra.

Từ trong động tuyết đi ra, Nhạn Sơ như thường lệ hỏi một câu: “Tây Linh quân có ở đây không?”

Lam sứ giả đáp: “Dịch chủ ra ngoài chưa về.”

Nhạn Sơ đi vài bước rồi bỗng nói: “Ngực tôi hơi đau, muốn nghỉ ngơi một lát.”

Lam sứ giả hơi kinh ngạc: “Đang yên lành sao lại đau, lẽ nào bệnh cũ tái phát?”

Nhạn Sơ miễn cưỡng cười: “Không sao, tôi ngồi một lát là được.”

“Mấy ngày trước Dịch chủ có chuẩn bị thuốc cho cô nương.” Lam sứ giả vội dìu nàng đến ngồi ở cái đình bên cạnh, “Cô nương chờ ở đây, tôi đi lấy.”

Phong lãng vẫn tĩnh lặng như cũ, con đường đá dưới chân kéo dài ra phía trước, bỗng nhiên lá phong xung quanh không có gió nhưng lại lay động, lá hướng về phía Tây.

Sát trận! Nhạn Sơ kinh ngạc, lập tức dừng bước.

Sát trận trong ấn tượng không phải ở vị trí này, hơn nữa kí hiệu vốn có sao giờ lại không thấy?

Không kịp suy nghĩ, mấy đạo kiếm quang lại bắn ra từ bốn phía, loan đao trong tay, Nhạn Sơ vừa đỡ vừa rút lui, đao và kiếm va chạm, nổ tung thành từng đốm hoa lửa, bay tung tóe như mưa.

Lại một lần nữa bước nhằm vào Sát trận hung hiểm nhưng Nhạn Sơ không hề lo lắng, Lam sứ giả đi lấy thuốc quay về không thấy nàng đương nhiên sẽ đi tìm, nàng chỉ cần chống đỡ trong chốc lát là đủ rồi.

Bỗng nhiên trong lưới kiếm quang thêm một đạo chưởng phong!

Nhạn Sơ giương đao lên đỡ, ánh mắt trở nên sắc bén: “Là ai!”

Không người đáp lại, chưởng phong của đối phương đến dồn dập, bị tập kích, Nhạn Sơ nhất thời luống cuống, chỉ đành miễn cưỡng di chuyển thân hình tránh những chỗ yếu hại.

Kiểm phong xuyên qua người phát ra một tiếng “bụp”, vai trái bị thương, máu tươi phun ra như suối.

Đối phương ra tay vốn có vài phần cẩn thận, nhưng thấy nàng bị thương nên không còn úy kỵ, chưởng phong càng bức ép hơn, yên tâm đẩy nàng vào chỗ chết.

Chờ không được rồi sao? Ánh mắt Nhạn Sơ sáng lên, nàng đột nhiên giương đao!

Nàng càng không chờ được hơn nữa kia...

Ánh sáng rực rỡ như một ngọn lửa thiêu đốt, che phủ khắp trời đất, đất đá dưới chân sụp đổ, toàn bộ cây phong trong vòng mười trượng đều bị chém ngã, Sát trận bị phá!

Cố ý vào trận để dụ đối phương ra tay, cố ý bị thương để đối phương lơ là, nàng chính là chờ thời khắc này, tìm đúng vị trí của đối phương, không để hẳn có cơ hội đào thoát.

Đất cát rơi xuống hết, hai bóng người xuất hiện.

Nhạn Sơ cầm đao đứng vững, mũi đao chĩa vào nữ nhân trên xe lăn:
“Quả nhiên là cô.”

Chuyện của Thu Ảnh bắt đầu khiến nàng nghi ngờ Vĩnh hằng chi gian, thử hỏi thị nữ bình thường làm sao có năng lực lấy ấn tín từ phủ Tướng quân Mục Phong quốc? Lần trước vào nhằm Sát trận đã chứng thực suy đoán này, nàng không thể nhớ lầm đường, có người muốn mượn Sát trận để giết nàng, bởi vậy nàng mới xin Tây Linh quân trận đồ để học cách phá trận, sự thật chứng minh nàng đã đúng, người có thể khiến Tây Linh quân bảo vệ chỉ có vị Phủ Liêm công chúa này, có thể trở thành Công chúa của Vĩnh hằng chi gian, có thể thấy quan hệ của hai người không bình thường.

Phủ Liêm Uyển Ngọc rất nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, đáy mắt ánh lên hận ý: “Là chàng dạy cô phá trận à?”

Nhạn Sơ không phủ nhận, lạnh lùng nói: “Bất luận giữa chúng ta từng có ân oán gì, cái chết của Thu Ảnh là do cô gây ra, hôm nay ta phải giết cô.”

“Cô chắc chắn có thể giết được ta sao?”

“Mượn Sát trận để đối phó với ta, có thể thấy cô tuy có chút pháp thuật còn con nhưng võ công lại không bằng ta, Công chúa, ta nói có đúng không?”

Chân khí ngưng tụ, ánh loàn đao bắn ra tứ phía như một vòng trăng máu, triển hiện vẻ đẹp câu hồn đoạt phách, tiếng sột soạt vang lên từng hồi, đao phong lại nổi lên, trong sát khí phát ra sự quả đoán.

Phản ứng của Phủ Liêm Uyển Ngọc cũng không chậm, lập tức di chuyển xe lăn ra hai trượng, đồng thời vung chưởng đánh trả.

Việt gia đao pháp vốn nổi tiếng thiên hạ, lúc này Nhạn Sơ toàn ý báo thù, dốc sức thi triển nên uy lực gia tăng gấp bội, Phủ Liêm Uyển Ngọc tuy

công lực hơn nàng nhưng dù sao hành động cũng bất tiện, lại thua thiệt về chiêu thức nên ứng phó vô cùng vất vả, Phủ Liêm Uyển Ngọc thầm biết không hay, vội mượn thế muốn thoái lui, nhưng Nhạn Sơ nào để nàng ta trốn, thế đao biến hóa, phong tỏa đường đi của nàng ta.

Phủ Liêm Uyển Ngọc tức giận: “Việt Tịch Lạc, cô thật dám động vào ta sao?”

Đây dưa không thể đắc thủ, Nhạn Sơ cũng bắt đầu nóng vội: “Giết cô rồi ta sẽ thỉnh tội với Tây Linh quân.”

Đao phong sắc bén chém vỡ một nửa bánh xe gỗ, Phủ Liêm Uyển Ngọc té khỏi xe lăn, lộn nhào để tránh sát chiêu, ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Cô có biết thuật Băng giải trên người cô là do ai hạ không!”

Nhạn Sơ làm như không nghe thấy, đao quang vô tình hóa thành sát chiêu cuối cùng, một vòng sáng cực lớn chụp xuống.

Phủ Liêm Uyển Ngọc không còn đường lui, la lên sợ hãi.

Bỗng nhiên một luồng sức mạnh xen vào chiến cuộc.

Hai bên va chạm, dưới sức mạnh to lớn của đối phương, chiêu thức mạnh mẽ nhất của Việt gia đao giống như trò trẻ con, tất cả biến hóa đều tiêu tan dưới sức mạnh vô hình kia, Nhạn Sơ trúng đòn này, cả người ngã lui về phía sau ba trượng, lăn tròn dưới đất.

Người đến thân mặc lam bào, đứng bên cạnh Phủ Liêm Uyển Ngọc, ánh mắt lạnh lùng.

Nàng xin hãn trận đồ mục đích là giết Công chúa của Vĩnh hăng chi gian, hãn nổi giận là chuyện hiển nhiên, Nhạn Sơ không cảm thấy kỳ quái, chỉ nã nề vì thất bại và lo lắng vì xử trí mình sắp phải chịu.

Nàng từ từ bò dậy, quả nhiên nhìn thấy ý cười trong đáy mắt của Phủ Liêm Uyển Ngọc.

Phủ Liêm Uyển ngọc kéo tay áo lam nhạt, thấp giọng nói: “Cuối cùng chàng cũng đến.”

Tây Linh quân không có biểu hiện gì, ra lệnh cho thị nữ mới đến: “Đưa Công chúa về.”

Chờ Phủ Liêm công chúa rời đi, Nhạn Sơ mới lên tiếng: “Lấy ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, Phủ Liêm công chúa là người chỉ thị chuyện này, pháp quy của quý môn có tác dụng với cô ta không?”

Tây Linh quân nói: “Ở Vĩnh hằng chi gian, chuyện nàng có thể làm chỉ có nuôi hoa.”

Ý tứ trong lời rất rõ ràng, Nhạn Sơ quả đoán thu đao phủ phục dưới đất: “Hôm nay mạo phạm Công chúa, xin Tây Linh quân khoan thứ.”

Người này trông có vẻ ôn hòa nhưng trên thực tế thủ đoạn tàn nhẫn, đối với người xúc phạm mình không hề lưu tình, Dịch chiến ở Tái thành năm xưa chính là một ví dụ sinh động, bây giờ tuy hãn mang danh thoái ẩn, nhưng hành sự thật không giống một ẩn giả thanh tâm đạm mạc, Nhạn Sơ cũng không muốn chọc giận hãn, dẫn đến chuyện báo thù xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vì vậy nàng cố ý không xử lý vết thương, mặc cho máu tươi chảy lênh láng trên vai, nhỏ giọng khẩn cầu, vô cùng đáng thương.

Thần sắc Tây Linh quân dịu đi: “Đứng dậy đi.”

Nhạn Sơ thở phào, vừa đứng lên thì bàn tay bị hãn nắm lấy, một sức mạnh dịu dàng nhưng mạnh mẽ truyền vào thân thể, như nước chảy vô hình, không thể nào kháng cự, trong chốc lát, vết thương trên vai đã cầm máu liền lại.

“Lại đang tính xem làm thế nào giết nàng ấy à?” Tây Linh quân kéo nàng trở về, “Nàng nên làm việc quan trọng trước thì hơn.”

“Tôi hiểu.” Nhạn Sơ đáp, “Nhưng tôi và cô ấy rất cuộc có ân oán gì, lẽ nào là vì đố kị?”

Tây Linh quân nói: “Sao lại nói vậy?”

Nhạn Sơ ngập ngừng: “Chắc có không ít nữ nhân muốn thân cận với Tây Linh quân?”

“Chỉ mỗi nàng có được ta?”

“Nhạn Sơ không dám vọng tưởng.”

Tây Linh quân nói: “Nàng ấy muốn giết nàng, ta cũng muốn giết nàng.”

Giọng điệu khó phân thật giả, Nhạn Sơ sợ hãi run tay, miễn cưỡng cười: “Nếu Tây Linh quân thật muốn giết tôi, lúc xưa sao lại cứu tôi?”

Tây Linh quân nói: “Sợ rồi sao?”

Nàng hận hăn vô tình nhưng lại có thể đích thân mua Yên chi đan, vô tình bỏ đi đứa con ruột thịt, tình cảnh vừa rồi như chuyện xưa tái hiện, khiến hăn động sát ý, trong khoảnh khắc đó hăn gần như đã quyết định. Nhưng lúc trước có thể nhẫn nhịn nàng, bây giờ cũng không thể xuống tay, nhìn nàng bị thương nhận sai, nộ khí bất giác tan đi vài phần, nữ nhân bướng bỉnh kiêu căng trong ký ức đã quên hăn, nhưng vẫn biết sợ hăn.

Nhạn Sơ đáp: “Tôi không nhớ gì cả, xin Tây Linh quân cho tôi báo thù trước, sau đó mặc ngài xử trí.”

“Mặc ta xử trí.” Tây Linh quân lập lại rồi buông nàng ra, “Điều này ta có thể đồng ý với nàng.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Kẻ Thắng Lợi

Được hãn chính miệng hứa, cuối cùng Nhạn Sơ cũng yên tâm, hai người không nói thêm câu nào, Tây Linh quân sai Sứ giả đưa nàng về Định vương phủ. Bước vào cửa lớn, Nhạn Sơ đã phát giác không khí trong phủ khang khác, trầm buồn thê thảm hơn thường ngày, các thị vệ cẩn thận dè dặt ra vào, ngay cả giọng nói cũng thấp hơn thường ngày.

Lẽ nào là... tâm trạng Nhạn Sơ trở nên vui vẻ, khoe môi không nhịn được mà cong lên, nhanh vậy sao...

Trong sảnh, Lưu Vũ quả nhiên nằm trong lòng Tiêu Tề, khóc đến đỏ mắt.

“Thiếp không tin! Có khi nào nhầm rồi không Tiêu Tề?”

“Vũ nhi, nàng bình tĩnh đã...”

“Nhiều người như vậy làm sao có thể là đại ca, thiếp không tin! Không tin!”

...

Nhạn Sơ cố ý bước ngang qua cửa, khó hiểu nhìn vào bên trong.

“Là cô ta!” Lưu Vũ thấy nàng bèn vô cùng kích động, nhảy ra như người điên. “Ta biết rồi, đều là do người bày kế, là người hại chết đại ca ta!”

Nữ nhân ác độc này!”

Nhận Sơ nhíu mày tránh ra, không hề che giấu vẻ chán ghét trong mắt.

Tiêu Tề lập tức kéo Lưu Vũ lại: “Vũ nhi, nàng nói bậy gì vậy!”

Lưu Vũ lắc đầu khóc: “Nếu không phải cô ta tiết lộ tin tức đi sứ Bằng quốc thì làm sao thiệp để đại ca đi? Cô ta cố ý để thiệp nghe thấy, nhất định là cô ta!”

Tiêu Tề nhìn Nhận Sơ rồi nói: “Không phải nàng nói là Tiêu Viêm hay sao?”

“Không phải, là cô ta nói.” Lưu Vũ buột miệng, “Cô ta cố ý nói như vậy chính là muốn nha hoàn về cho thiệp biết!”

Nhận Sơ cười thầm.

Thật là giận quá mất khôn, ngay cả việc sắp xếp tai mắt ở Phong viên cũng không giấu nữa, lộng quyền ở Hậu viện, Tiêu Tề, nhìn cho kỹ ý trung nhân “dịu dàng lương thiện” này của người đi.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Tề xấu đi, muốn nói nhưng lại thôi.

Lúc này Lưu Vũ đâu còn để tâm đến việc lỡ lời hay không, giận dữ trừng mắt nhìn Nhận Sơ: “Đại ca ta chỉ là một Phó thủ, bọn chúng không nhằm vào Sứ giả tại sao lại nhằm vào mỗi mình đại ca ta, là người! Là người phái người đi!”

Tiêu Tề ra lệnh cho nha hoàn đưa nàng về Hậu viện rồi quay sang Nhận Sơ, vẻ mặt hơi hổ thẹn: “Ta không biết nàng ấy sắp xếp người ở Phong viên.”

Đâu chỉ có mỗi cô ta sắp xếp người, Nhận Sơ không vạch trần: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiêu Tề đáp: “Sứ đội đi Bãng quốc bị hành thích, Tần Xuyên tướng quân vì bảo vệ Sứ giả nên đã bị hại.”

Nhạn Sơ “Ồ” một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Định vương an ủi cô ta đi, tôi về Phong viên trước.”

“Thật là nàng sao?”

“Tôi nhất định phải buồn theo thì ngài mới không nghi ngờ à?”

“Ta không có ý đó.”

Nhạn Sơ nhìn hẩn một lúc rồi mỉm cười: “Giận nên nói vậy thôi, tôi chỉ là... nhớ đến đại ca tôi.”

Tiêu Tề ngẩn ra, nặng nề di chuyển ánh mắt: “Ta...” Cuối cùng không nói thêm được chữ nào.

Nhạn Sơ chậm bước rời đi.

Xa xa, Tiêu Viêm nửa ngồi ở lan can trên cầu, một chân thò xuống đất, bên dưới đạp một người.

“Cô nương, cô nương cứu nô tỳ!” Hồng Diệp sắc mặt vốn đen như đất, thấy Nhạn Sơ lập tức sáng lên.

Nhạn Sơ không hề cảm động mà bước tới.

Hồng Diệp nắm lấy gấu váy nàng: “Vương phi, nô tỳ là Văn Phong đây, Vương phi cứu nô tỳ!”

Nhạn Sơ lạnh lùng nhìn nàng ta: “Văn Phong?”

Hồng Diệp lộ ra vẻ hổ thẹn, ngậm nước mắt nói: “Là lệnh của Vương thượng, ngài ấy nói cô nương có thể là Vương phi mất trí nhớ, nên bảo nô

tỳ đến thăm dò, nhà nô tỳ còn có phụ mẫu huynh đệ, không dám không nghe, ngài ấy chính miệng hứa sẽ không làm hại cô nên nô tỳ mới đồng ý, nô tỳ chưa từng muốn hại cô!”

Nhạ Sơ cúi người hỏi: “Vậy ta là Vương phi sao?”

Hồng Diệp im lặng.

“Thôi đi, bây giờ không phải là lúc làm âm lên, giết cô ta cũng không tiện giải thích với Tiêu Tề.” Nhạ Sơ ra hiệu với Tiêu Viêm.

Hồng Diệp đứng dậy thấp giọng nói: “Đa tạ... cô nương, nhưng chỗ Vương thượng phải làm sao đây?”

“Nên nói gì thì cứ nói, người là một nha hoàn, đâu thể nghe ngóng được hết tất cả mọi chuyện.” Nhạ Sơ nói, “Không có cơ hội lần sau đâu, người tự liệu lấy đi.”

“Vãn Phong hiểu.” Hồng Diệp hành lễ rồi thoái lui.

Chờ nàng ta đi khỏi, Tiêu Viêm nói: “Nghe được tin tốt, tâm trạng thế nào?”

Nhạ Sơ dựa trên lan can, một lúc sau mới lên tiếng: “Tiêu Viêm, chúng ta là cùng một loại người, xấu xa chết được.”

“Bây giờ ta đang rất muốn biết một đáp án.” Tiêu Viêm sáp lại gần nàng, giọng điệu tà ác mang ý vui vẻ khi thấy kẻ khác gặp tai họa, “Còn tin tưởng Tây Linh Phụng Kỳ không? Sư phụ đáng yêu của ta.”

Nhạ Sơ không đáp.

Vì dễ dàng tin tưởng khiến nàng mất đi cảnh giác nên có, không hề phòng bị Vĩnh hằng chi gian nên mới bị dụ đến Cảnh sơn, hại chết Thu Ảnh. Là kẻ ngoài cuộc, ác ma này luôn có thể nhìn thấu tỏ.

Tiêu Viêm nói: “Tử chi* mọc ở Phong Hỏa trạch**, một nơi nguy hiểm.”

*Tử chi: nấm tím

**Trạch: đầm nước

Nhận Sơ đáp: “Dùng nó có thật là chữa được chứng Huyết cương không? Người không nhớ lầm chứ?”

“Muốn tin nhưng lại nghi ngờ, sư phụ đang tự chuốc phiền não.” Tiêu Viêm chớp mắt, “Ngoài ta và Tây Linh Phụng Kỳ, trên đời này còn ai biết tung tích của Tử chi nữa chứ?”

Hắn càng nghiêm túc thì càng khó nhìn ra thật giả, tuy Nhận Sơ không đề phòng hắn, nhưng nếu hoàn toàn tin tưởng hắn thì cũng không đúng, nàng cảnh giác nhìn vào mắt hắn: “Theo người suy đoán thì thời gian cây Tử chi đó chín là...”

“Tháng sau.” Tiêu Viêm nói, “Cô làm thế nào thoát thân?”

“Ta tự có cách.” Nhận Sơ trầm ngâm nói, “Phong Hỏa trạch là nơi Diễm mạch* tuôn trào, quanh năm ác hỏa thiêu đốt, ta chỉ là thể chất Diễm quốc bình thường, e là khó lòng vào đó.”

*Dung nham núi lửa

Tiêu Viêm nói: “Ta thân mang Tà hỏa linh nên thích hợp đi nhất, mục đích của cô rõ ràng quá rồi đó, sư phụ.”

Nhận Sơ đáp: “Ta chỉ xin người lần này thôi.”

Tiêu Viêm khó hiểu: “Đâu có ai mắc chứng Huyết cương, cô cần nó làm gì?”

“Tóm lại là ta cần phải lấy được nó, nếu người không bằng lòng...”
Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi cười khổ, “Thôi vậy, cho dù người không chịu giúp thì ta cũng không trách người đâu.”

Tiêu Viêm nói: “Thật sao?”

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng rồi dựa vào lòng hăn.

Tiêu Viêm cúi đầu nhìn bàn tay nơi ngực mình: “Dẫn hàn châm, vẫn là thủ đoạn vụng về như vậy.”

Nhạn Sơ nhú mày, đẩy châm lại gần thêm hai phân: “Nhưng người vẫn bị khống chế.”

Tiêu Viêm đáp: “Nhưng cô quên rồi sao, sống và chết đối với ta không có sự khác biệt gì lớn lao, uy hiếp của cô có tác dụng bao nhiêu chứ?”

Nhạn Sơ buông hăn ra: “Người thật không chịu giúp ta sao?”

“Khi tự do ở ngay trước mắt, ta sẽ không đi mạo hiểm đâu, ta chán ghét cảm giác bị người ta khống chế.” Tiêu Viêm thở dài nói: “Cô cũng chán ghét nơi này, chi bằng theo ta đi đi.”

Nhạn Sơ mỉm cười: “Đi đâu?”

Tiêu Viêm nói: “Cô sống không được bao lâu nữa, hà tất cố chấp làm gì? Chi bằng ở bên ta vài năm, ta lợi dụng thời gian tự do này đưa cô đi khắp Ngũ linh giới, tặng cô một kiếp vui vẻ, sau đó chúng ta đường ai nấy chuyển thế, vậy không tốt sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Người biết chuyện này là không thể nào mà.”

Lời vừa dứt thì có nha hoàn từ xa gọi nàng: “Cô nương, Vĩnh hằng chi gian có Sứ giả đến.”

Người đến là Lam sứ giả, bạch bào nhàn nhã một mình ngồi uống trà trong đại sảnh, hẳn thấy hai người vội đứng dậy hành lễ, Nhạn Sơ vừa từ biệt Tây Linh quân, thấy hẳn đến cũng rất bất ngờ, nàng mời hẳn ngồi xuống lại, Tiêu Viêm cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh Nhạn Sơ.

“Làm phiền Sứ giả rồi.” Nhạn Sơ khách sáo vài câu rồi hỏi: “Không biết Tây Linh quân có dặn dò gì?”

Lam sứ giả không đáp mà nhìn Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm không biết điều hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

Lam sứ giả vô cùng ngượng ngùng, chỉ đành bất lực hành lễ với hẳn: “Dịch chủ dặn dò, muốn tại hạ đơn độc nói với Nhạn Sơ cô nương vài câu, mong Nguyên quân tạm lánh mặt.”

Tiêu Viêm nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: “Ta không tránh thì người có thể ép ta sao?”

Lam sứ giả ngẩn ra rồi nói: “Tại hạ nào dám ép Nguyên quân.”

“Nếu đã không dám thì cứ để ta nghe đi.”

...

Nhạn Sơ nhin cười nói: “Tiêu Viêm, người lui ra trước đi.”

Tiêu Viêm dựa trên ghế của nàng: “Cô nên tin ta chứ.”

Lam sứ giả thầm nhú mày nhưng lại cười nói: “Thôi vậy, Dịch chủ lệnh cho tôi mang Thảo hoa đan cho cô nương.”

Bình ngọc trắng muốt, vừa mở ra đã có hương thơm xộc vào mũi, Thảo hoa đan, dùng tinh hoa của ngàn loại cỏ luyện thành, truyền rằng là linh dược tục mệnh, người sắp chết được một viên này thì có thể sống thêm

mười năm, đan được này vô cùng quý hiếm, chắc chỉ có Vĩnh hằng chi gian mới có.

Tiêu Viêm chớp mắt, cong người nói bên tai nàng: “Thứ này không phải lễ vật mà là có ý đồ đó.”

Nhạn Sơ không nhận thuốc: “Ý tốt của Tây Linh quân Nhạn Sơ tâm lĩnh, nhưng vô công bất thụ lộc, phiền Lam sứ giả mang về, thay tôi nói lời đa tạ.” Nàng không giận hăn bao che cho Phủ Liêm Uyển Ngọc, hăn có thể bảo vệ nàng trước mặt Diễm hoàng, đương nhiên cũng có thể bảo vệ người khác, nàng muốn báo thù cho Thu Ảnh, nhưng Phủ Liêm Uyển Ngọc là người của Vĩnh hằng chi gian, đôi bên đều không có lý do nhượng bộ, nàng không muốn nợ hăn thêm nữa, nợ ân tình trước sau gì cũng phải trả.

Lam sứ giả thấy hai người có vẻ thân mật bèn uyển chuyển nhắc nhở: “Cô nương vẫn nên nhận đi, có lẽ có chỗ dùng đến...”

“Tiển Sứ giả.” Nhạn Sơ dạn dò Tiêu Viêm vài câu rồi đi ra khỏi cửa.

Tiêu Viêm vô cùng hứng chí: “Cô ấy không cần vậy cho ta nhé.”

Lam sứ giả không dám dây dưa với hăn nên vội thoái thác: “Thảo hoa đan này do Dịch chủ dùng vô số linh thảo phí rất nhiều công sức chính tay luyện thành, tôi thật khó làm chủ, nếu Nguyên quân muốn thì tôi về hỏi Dịch chủ...”

“Giảo hoạt quá.” Tiêu Viêm sáp lại gần hăn, “Ta muốn thì người có cản được không?”

“Ngài...”

“Đùa với người thôi.”

Hạ nhân tiễn Lam sứ giả đi, Nhạn Sơ đứng trên hành lang chờ Tiêu Viêm, sắc mặt không tốt lắm: “Người muốn làm gì?”

Tiêu Viêm nói: “Hắn cho ta một chậu hoa không thể kết quả, thật quá xảo trá.”

“Là do người tự nguyện mà, ngài ấy đâu có ép người.” Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi cup mắt: “Người không nên chọc giận ngài ấy, người biết rõ ta là người của ngài ấy rồi mà còn cố ý...”

“Cô là cô, sư phụ.” Tiêu Viêm nói, “Vẫn không chịu đi với ta sao?”

Nhạn Sơ lắc đầu: “Chưa báo thù ta tuyệt không thể đi, cho dù ta chịu, ngài ấy cũng sẽ không tha cho chúng ta, người không sợ ngài ấy báo thù sao?”

Tiêu Viêm cười nói: “Ta rất có hứng thú xem bộ dạng nổi giận của hắn.”

Nhạn Sơ đáp: “Người đang tự chuốc diệt vong đó.”

“Diệt vong à?” Tiêu Viêm nói, “Cô quên rồi sao, đối với ta thì không hề có sống chết, càng không có diệt vong, nếu có thì thật là một chuyện đáng mừng.”

Nhạn Sơ mắng một câu “Không thể hiểu nổi” rồi một mình đi vào trong vườn.

Hoa đã tàn, cỏ đã úa, trong tiếng gió xào xạc tràn đầy ý thu, Tây Linh quân ngồi trên bàn chơi cờ với Địa sư, cách mười bước có hai sứ giả thỉnh thoảng bước lên thay trà nóng.

Lam sứ giả vốn vội vàng về Dịch nhai phục mệnh, thấy vậy không dám làm phiền, âm thầm lui qua một bên.

Biết hẳn có chuyện cần bẩm báo, Địa sư biết điều đứng dậy cáo lui: “Làm phiên Dịch chủ mấy ngày, lão hủ cũng nên trở về Ngũ sắc Địa hương rồi.”

Tây Linh quân không níu giữ mà ra lệnh cho hai Sứ giả: “Tiễn Địa sư.”

Chờ Địa sư rời khỏi, Lam sứ giả thấy bốn phía không có ai, lúc này mới bước lên kể lại sự việc vừa rồi, lại chuyển lời của Nhạn Sơ, thấy hẳn không có biểu hiện gì bèn lấy bình ngọc ra đặt trên bàn cờ.

Tây Linh quân nhìn bàn cờ rồi bỗng hỏi: “Diễm tà Nguyên quân cũng có ở đó à?”

Lam sứ giả ngập ngừng một lúc rồi đáp: “Dạ.”

Tây Linh quân ngược lên nhìn hẳn.

Lam sứ giả nói: “Thuộc hạ thấy ngài ấy và Nhạn Sơ cô nương hình như... rất thân thiết, tuy Dịch chủ từng có ước định với hẳn, nhưng Nguyên quân kia tính tình thất thường, chưa chắc đã tuân thủ.”

Tay áo phất qua, cờ đen cờ trắng trong bàn đều rơi hết vào trong bát.

Lam sứ giả vội cúi đầu không dám lên tiếng.

Một lúc sau mới nghe hẳn nói: “Người lui trước đi.”

Nhạn Sơ cũng đang lo lắng vì chuyện lúc sáng, trở về phòng tĩnh tọa suy nghĩ đối sách, không bao lâu thì bên ngoài truyền đến âm thanh huyền não, Lưu Vũ tay cầm trường kiếm một mạch xông vào Phong viên, các nha hoàn đều ở phía sau, không dám lên ngăn cản nhưng lại sợ bị Tiêu Tề trách phạt nên vô cùng hoang mang.

“Việt Tịch Lạc, ta phải giết ngươi!” Nước mắt trên mặt Lưu Vũ còn chưa khô, nàng ta đỏ mắt vung kiếm chém loạn, “Kẻ nào dám cản ta hay

dám đi báo tin thì ta sẽ giết kẻ đó, cút hết đi, cút đi!”

Vừa muốn thoát thân thì cơ hội đã đến nhanh như vậy, Nhạn Sơ nhìn Hồng Diệp đang ở không xa rồi cười ra lệnh cho chúng nhân: “Lui ra hết đi.”

Hồng Diệp hiểu ý, bước nhanh ra khỏi Phong viên.

Giọng nói nhàn nhã nhưng hiển thị thân phận, các nha hoàn nhìn nhau, ai cũng biết Tiêu Tề tuy sủng ái Lưu Vũ nhưng trên thực tế thì dung túng cho vị ở Phong viên này hơn, bây giờ nếu ở lại đây thì khi xảy ra chuyện sẽ bị trách phạt càng nặng, trái phải đều không thoát khỏi liên quan, thôi thì nghe lời nàng, tương lai Tiêu Tề trách tội cũng có người nói giúp, vậy là chúng nhân quả thật hành lễ rút lui.

Lưu Vũ chỉ kiếm vào Nhạn Sơ gằn giọng nói: “Việt Tịch Lạc, ta biết người hận ta, là người đã hại đại ca ta!”

“Mới chết có một đại ca, người vội gì chứ?” Nhạn Sơ chậm rãi nói, “Đại ca ta, phụ thân ta, Việt quân lập vô số công lao cho Diễm hoàng, tính mạng của họ còn quan trọng hơn một Tướng quân trên danh nghĩa nhiều, hưởng hồ muội muội vụng trộm với người ta, bại hoại môn phong, cũng tại Tần Xuyên tướng quân tề gia vô năng, chi bằng chết đi thì hơn.”

Lời nói sỉ nhục đến huynh trưởng bình sinh mình kính yêu nhất, Lưu Vũ tức giận đến mức tay cầm kiếm cũng run rẩy: “Nữ nhân ác độc này, ta phải giết người!”

“Nữ nhân ác độc như vậy có phải người thấy quen mắt lắm không?” Giọng điệu bỗng thay đổi, Nhạn Sơ đứng dậy nói, “Tần Xuyên Lưu Vũ, ta chỉ đang làm những việc người làm năm xưa thôi, quên rồi sao?”

Bí mật bị vạch trần, Lưu Vũ biến sắc: “Người... người nói gì?”

Nhạn Sơ lạnh lùng buông một chữ: “Thư.”

Lưu Vũ trốn tránh ánh mắt: “Thư gì, ta không hiểu người đang nói gì!”

“Người thật biết giả ngốc nhỉ.” Nhạn Sơ từng bước tiến về phía nàng ta, trong phụng nhãn là hận ý khắc vào tận xương tủy, ngay cả giọng điệu cũng tràn ngập hàn khí, “Là ai đã tráo thư, là ai phái người chặn cấp báo, hại phụ thân và huynh trưởng ta thế cô không viện trợ? Tần Xuyên Lưu Vũ, người mau quên quá nên ta không thể không lấy chuyện hôm nay để nhắc nhở người.”

Lưu Vũ nghe vậy sắc mặt lộ vẻ đặc ý: “Cái chết của phụ thân và huynh trưởng người không liên quan gì đến ta, người muốn nói thế nào thì nói thế ấy, Tiêu Tề sẽ không tin đâu.”

“Tiêu Tề?” Nhạn Sơ đột nhiên cười phá lên, nàng dừng chủ đề này lại, chậm rãi xem xét Lưu Vũ, ánh mắt rơi trên bụng dưới của nàng ta, cánh môi đỏ cong lên, buông ra những lời ác độc nhất: “Vụng trộm với hãn cả trăm năm rồi mà trong bụng vẫn chẳng có gì, cưới một con gà không biết đẻ trứng, thân là Chính thê, ta thật lo lắng cho Vân Trạch tộc.”

“Lúc trước còn chưa vào nhà nên chàng lo làm hỏng thanh danh của ta.” Lưu Vũ đỏ mặt nhú mày, “Việt Tịch Lạc, chàng chưa bao giờ chạm vào người, vì chàng vẫn luôn thích ta, người còn không biết điều sao?”

“Vậy à?” Nhạn Sơ che miệng, “Thì ra vụng trộm thôi đã khiến người đặc ý như vậy, chẳng trách chỉ có thể làm bé.”

“Người!”

“Các người thành thân cũng mấy tháng rồi, là Tiêu Tề có vấn đề hay là người đây?”

Lưu Vũ hừ nhẹ một tiếng, không nhin được mà cắn môi, biết rõ đối phương cố ý nói những lời này nhưng nàng vẫn dao động, chuyện này cũng là tâm bệnh của nàng.

“Thì ra người gốc thật.” Nhận Sơ nhàn nhã nói, “Người còn chưa nghĩ ra vấn đề là ở ai sao? Tiêu Tề hẳn vốn không muốn người mang thai, vì hẳn vẫn muốn ta tha thứ, ta mới là thê tử thật sự của hắn, Định vương tương lai chỉ có thể là con của chúng ta, chỉ cần ta đứng bên cạnh hắn thì Việt quân sẽ tuyệt đối trung thành với hắn, vinh quang của Vân Trạch tộc mới không suy, hẳn đã có thể bảo toàn đại cuộc để cưới ta, đương nhiên cũng sẽ vì lo cho đại cuộc mà phụ người.”

“Người không cần gièm pha, ta sẽ không tin đâu.” Lưu Vũ nắm chặt đốc kiếm, “Ta hiểu chàng, chàng không phải là người vô tình.”

Nhận Sơ nói, “Hắn là người có tình chứ, hắn vẫn luôn để tâm đến ta mà.”

Lưu Vũ phi nhõ: “Chẳng qua chàng chỉ áy náy với người thôi, người đừng nằm mơ nữa, người không có được chàng đâu!”

“Chẳng qua là một nam nhân thôi mà.” Nhận Sơ mất hứng tùy tiện vẩy tay, “Người muốn thì cứ lấy, còn ai giành với người sao.”

Lưu Vũ ngân ra.

Bình sinh nàng hận nhất là Việt Tịch Lạc, bởi vì Việt Tịch Lạc quang minh chính đại bá chiếm lấy ngôi vị Vương phi, còn Tiêu Tề năm xưa trong lời nói đôi lúc cũng thể hiện sự dung túng đối với thê tử, thậm chí lúc thân mật với hắn nàng cũng có thể phát giác được sự úy kỵ, điều này khiến nàng càng phẫn nộ, nàng luôn tưởng Việt Tịch Lạc trở về là muốn giành lại Tiêu Tề báo thù mình, nào ngờ đối phương lại nói những lời này.

“Người tưởng ta còn để tâm đến hãn sao? Tần Xuyên Lưu Vũ, nợ của chúng ta vẫn chưa tính xong đâu, muốn giết ta à?” Nhận Sơ dùng ngón tay đẩy mũi kiếm của nàng ta, “Người vốn không đánh lại ta, Tần Xuyên tộc cũng không ai làm chủ cho người, còn về Tiêu Tề... hãn có thể làm gì ta? Giết ta báo thù à? Hãn không làm vậy đâu, hãn nợ ta, Việt gia vì hãn mà rơi vào kết cuộc này, chính vì sự ách này mà người nói đó, ta làm gì hãn cũng đều sẽ nhẫn nhịn, hãn vì người mà bỏ rơi ta nhưng sẽ không ra tay với ta đâu, cùng lắm thì cũng vì người mà ách này trăm năm nữa, à không, có khi sẽ lâu hơn một chút, hãn là người có tình mà.”

“Người nói bậy!” Lưu Vũ lùi lại vài bước run giọng nói: “Người dám động vào ta, chàng nhất định sẽ giết người! Người... dám!”

Thần tình Nhận Sơ càng đặc ý: “Thời gian ta và hãn ở bên nhau tuy ngắn, nhưng hãn đối với ta ít nhiều gì cũng có tình, hãn muốn bảo vệ người, nhưng cũng muốn bảo vệ ta, trên thế gian này làm gì có chuyện lưỡng toàn.”

“Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Yên tâm, bây giờ ta sẽ không giết người đâu, ta muốn làm gì người sẽ nhanh biết thôi.”

Lưu Vũ nhìn nàng trong chốc lát, khóe môi dật lên ý cười lạnh: “Ta sẽ không để người đạt được ý đồ đâu! Người quan trọng hay là ta quan trọng, người tưởng người hơn được ta sao?”

Lời vừa dứt nàng ta bỗng hét lên một tiếng, xoay kiếm lại định cửa vào cổ tay mình.

Nhận Sơ tức tốc ngăn cản.

Vào lúc này, hàn quang bỗng lóe lên từ trong tay áo!

Phát giác có điều dị thường, Nhạn Sơ vội vàng thu tay về đỡ, Lưu Vũ không phải là người tập võ, sức lực vốn có hạn, nhưng lúc này khoảng cách giữa hai người quá gần, mặc dù đã đỡ được nhưng thanh trủy thủ kia vẫn đâm vào bụng nàng, máu lập tức trào qua kẽ tay nhỏ xuống từng giọt.

Nhạn Sơ khẽ cong người, cười thấp đủ để hai người nghe thấy: “Như ý người rồi đó.”

Sắc oán độc trong đáy mắt càng nồng hơn, Lưu Vũ rút trủy thủ ra muốn đâm nữa, nhưng lần này chưa chờ nàng ta ra tay thì cổ tay đã bị một người giật mạnh lại.

“Nàng muốn làm gì!” Tiêu Tề hiển nhiên là vô cùng tức giận, thuận thế đẩy nàng ta xuống đất, tiếp đó hấn lập tức dìu lấy Nhạn Sơ xem thử thương thế, lạnh lùng ra lệnh cho nha hoàn, “Mau đi mời Thái y!”

Lưu Vũ sực tỉnh: “Tiêu Tề?”

Tiêu Tề cũng biết là ra tay hơi nặng, nhưng bây giờ nàng ta làm ra nông nỗi này, quan hệ giữa ba người không thể nào xoay chuyển nữa, hấn vừa nóng vội vừa tức giận, thêm vào đó lại lo cho thương thế của Nhạn Sơ nên giọng điệu càng nghiêm khắc hơn: “Ngăn ra đó làm gì nữa, còn không rút về cho ta!”

“Vân Trạch Tiêu Tề!” Lưu Vũ bò lên từ dưới đất, lệ rơi lã chã, “Chàng đang làm gì? Bảo thiếp rút sao? Chàng vì cô ta mà đối xử với thiếp như vậy sao?”

Tiêu Tề nhần nại: “Tần Xuyên tướng quân bị thích khách của Mục Phong quốc hại, ta biết nàng bi thương, nhưng nàng hãy bình tĩnh lại đi!”

“Thích khách gì chứ, là cô ta! Cô ta trở về để báo thù chúng ta, đại ca thiếp đã bị cô ta hại!” Lưu Vũ đau lòng trước cái chết của huynh trưởng, lại vì những lời của Nhạn Sơ mà sợ hãi, tiến tới liều chết kéo lấy tay hấn, “Cô

ta muốn hại chúng ta, chàng không thể cứu cô ta, thiếp phải báo thù cho đại ca!”

“Tần Xuyên Lưu Vũ!” Tiêu Tề tức giận vung tay đẩy nàng ta ra.

“Tần Xuyên Lưu Vũ?” Lưu Vũ bỗng buông tay, mặt trắng như tờ giấy, “Hay cho Tần Xuyên Lưu Vũ, Tiêu Tề, chàng vốn chưa bao giờ coi thiếp là người của Vân Trạch gia đúng không, hôm nay chàng còn chạm vào cô ta nữa thì thiếp sẽ đi ngay!”

Tiêu Tề cũng biết mình lỡ lời nên bất lực nói: “Đừng làm ầm lên nữa!”

“Chàng cần cô ta hay cần thiếp?” Lưu Vũ lui về bên hồ cười thảm, “Chàng còn không nhìn ra sao, rõ ràng cô ta có võ công, làm sao có thể bị thương được, cô ta vốn cố ý mà!”

“Nàng không đến sinh sự thì làm sao nàng ấy cố ý!” Tiêu Tề cuối cùng cũng đại nộ, giao Nhận Sơ cho nha hoàn, bước đến kéo tay nàng ta đưa cho các nha hoàn, “Đưa Phu nhân về.”

Lưu Vũ giãy dụa: “Thiếp phải báo thù cho đại ca! Giết tiện nhân này! Thả ta ra! Cô ta muốn hại chàng mà, Tiêu Tề, chàng sẽ hối hận!”

Giọng nàng ta vốn đã khóc đến khản đặc, lúc này lại hét đến kiệt sức nên càng khó nghe vô cùng, biểu hiện điên cuồng, Tiêu Tề đành mặt đứng nguyên tại chỗ, một lúc sau mới thở dài trầm giọng cảnh cáo nha hoàn canh giữ cẩn thận, quay lại thấy sắc mặt Nhận Sơ trắng như tờ giấy sắp ngất xỉu, hần vội đến đỡ nàng, lạnh giọng hét: “Người hầu hạ ở Phong viên đâu rồi, mau cút ra đây!”

Nhận Sơ đẩy nhẹ tay hần: “Ngài không cần trút giận lên bọn họ, là tôi bảo bọn họ lui ra đó, lúc nào rồi mà vẫn không quên trách phạt.”

Năm đó mỗi lần Tiêu Tề trách phạt hạ nhân nàng đều ngăn cản như vậy, Tiêu Tề cup mắt ôm lấy nàng thấp giọng nói: “Hà tất phải làm vậy?”

“Cô ta giả vờ muốn tự làm mình bị thương.” Nhạn Sơ vô lực cười, “Tôi cứu cô ta chỉ để ngài khỏi hiểu lầm, không ngờ nhất thời sơ ý, với thân thủ của tôi đúng là không thể bị thương.”

Tiêu Tề không nói gì nữa, ôm lấy nàng bước nhanh vào phòng.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tín Vật Của Lão Tướng Quân

Lần này tránh kịp nên không bị thương vào chỗ yếu hại, Nhạn Sơ không dùng thuật Hỏa liệu, để Thái y bắt mạch chẩn trị, cuối cùng Thái y mặt đầy tiếc nuối lui ra nói chuyện với Tiêu Tề cả buổi, để lại vài tờ đơn thuốc rồi rời đi, Nhạn Sơ cũng không gượng được nữa nên tiếp đi.

Lúc tỉnh giấc thì đã vào đêm, Tiêu Tề âm thầm ngồi bên giường, sắc mặt vô cùng kém, thấy nàng tỉnh lại hẳn muốn đưa tay ôm lấy, nhưng lại sợ đụng vào vết thương nên chỉ đành nắm chặt lấy bàn tay gầy ốm xanh xao, không nói lời nào.

Hồng Diệp cẩn thận dâng thuốc nóng lên, Tiêu Tề đưa tay, Hồng Diệp hiểu ý vội đưa thuốc cho hắn.

Nhạn Sơ để mặc hắn dứt thuốc, uống xong mới hỏi: “Thế nào rồi?”

Tiêu Tề đưa chén thuốc lại cho Hồng Diệp rồi nói: “Nàng dưỡng thương đi, mấy ngày nữa là sẽ không sao.”

Thái y của Thái y viện đương nhiên là không bằng Vĩnh hằng chi gian, nhưng cũng không đến nỗi quá kém, Nhạn Sơ cũng không chỉ rõ: “Tôi muốn dọn ra ngoài.”

Sức lực trên tay lập tức mạnh thêm, Tiêu Tề nói: “Lưu Vũ chỉ là nghe tin xấu của Tần Xuyên tướng quân, nhất thời hồ đồ, ngày mai ta sẽ vào cung xin Bộ hạ khôi phục thân phận của nàng.”

“Ngài đừng vội, tôi đâu có nói gì.” Nhạn Sơ ngăn cản hẳn, “Tôi lo ngài khó xử thôi.”

“Bất luận nàng đang nghĩ gì.” Tiêu Tề buông tay nàng ra lạnh lùng nói, “Bây giờ nàng vẫn là thê tử của Vân Trạch Tiêu Tề ta, đi hay ở không do nàng quyết định, kể từ hôm nay nàng hãy ở lại trong phủ dưỡng thương cho tốt đi.”

“Nghe ngài là được rồi, cần gì phải nổi giận.” Nhạn Sơ nửa chống người dậy, vẻ mặt nghi ngờ: “Lẽ nào... vết thương của tôi nghiêm trọng lắm sao?”

Tiêu Tề ấn nàng nằm xuống lại, giọng điệu ôn hòa: “Thương thế không nghiêm trọng lắm, nhưng vừa rồi Thái y nói trong người nàng có một luồng khí cực âm hàn, bình thường nàng có thấy không khỏe không?”

Nhạn Sơ đáp: “Chỉ có lúc phát tác hơi đau một chút thôi.”

Tiêu Tề nói: “Vĩnh hằng chi gian không có ai nói với nàng sao?”

“Không, thiết nghĩ chắc không sao đâu.” Nhạn Sơ không để tâm, nàng khuyen hẳn, “Tin Vương phi chết đã truyền đi từ lâu, đột nhiên sống lại tất khiến người ta nghi ngờ, việc nhập cung xin chỉ tạm gác lại thì hơn, sau này hãy tính đi.”

Tiêu Tề bình bình lại cũng biết việc này không ổn, hẳn gật đầu quay mặt nhìn sắc trời rồi bỗng hỏi: “Còn nhớ lần ở Hành lĩnh không?”

Nghe hẳn đột nhiên chắc đến chuyện xưa, Nhạn Sơ ngăn ra nhưng không đáp.

Làm sao có thể không nhớ? Nàng đi Hành lĩnh thưởng phong, suýt chút nữa bị người của Mục Phong quốc bắt, vừa hay hẳn cứu được nàng, đó là lần đầu tiên nàng gặp hẳn, một công tử trẻ tuổi, khí chất xuất chúng, có sự

trầm ổn vượt xa độ tuổi, trùng hợp là ngày đó hần mặc trường sam xanh nhạt đứng dưới cây phong, cảnh tượng như đã phảng phất trong mộng từ lâu, nàng tưởng đây chính là duyên phận trời định.

Tiêu Tề nói: “Hôm đó nàng mặc y phục đỏ màu lá phong đứng ở trên cao, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng nhưng nàng hoàn toàn không biết, chỉ dựa vào cây phong ngăn ngại. Trong lòng ta nghĩ, làm gì có nữ nhân nào như vậy, lẽ nào chính là Phong tiên? Người nhà của nàng cũng quá sơ suất, nên xây một tòa Phong viên nhất nàng trong đó mới phải.”

Nhạn Sơ nói: “Thanh Vân hầu xây Phong viên đón kiều thê, từng là giai thoại một thời ở Kinh thành.”

“Nàng cho rằng ta vì đạt được mục đích nên cố ý lấy lòng cũng được.” Tiêu Tề cười, “Nhưng lúc đó ta thật lòng nghĩ, nếu ai may mắn cưới được nữ nhân này về nhà thì không nên để nàng ấy ra ngoài cho kẻ khác nhìn thấy nữa, nếu hôm đó tất cả mọi người biết người ta cưới chính là nàng ấy, không biết sẽ ngưỡng mộ ta dường nào.”

“Tiếc là Định vương lòng đã có người khác từ lâu.”

“Ta vì quyền thế nên bất chấp thủ đoạn, giấu diếm chuyện Lưu Vũ, lừa gạt nàng ấy.” Tiêu Tề cúi đầu nhìn nàng, “Ta cũng muốn biết nàng ấy có thật sự thích ta không?”

Nhạn Sơ kinh ngạc: “Sao Định vương lại hỏi như vậy?”

Tiêu Tề nói: “Nàng ấy thẳng tính, nhưng thật ra lại vô cùng thông minh, lo liệu chuyện nhà đầu vào đó, trượng phu thường xuyên không về đêm, lẽ nào nàng ấy thật sự sơ suất như vậy sao?”

Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi nói: “Tôi nói cô ấy tin tưởng ngài thì ngài có tin không?”

“Không tin.” Tiêu Tề đáp, “Phòng của nàng ấy chỉ dùng lá phong cắm vào bình, ta cũng để một bình ngọc trong Thư phòng, nàng ấy đã thay biết bao nhiêu hoa, nhưng chưa từng đặt lá phong, lúc nàng ấy nhìn lá phong đều rất chăm chú, nhưng chưa từng dùng ánh mắt đó để nhìn ta, có lúc thậm chí ta nghi ngờ rằng người nàng ấy nhìn không phải là ta.”

“Sao Định vương lại nghĩ như vậy?” Nhạn Sơ cười thành tiếng, động đến vết thương nên lại cau mày, “Thật ra cô ấy cũng từng cắm lá phong trong bình, nhưng không biết vì sao, bình ngọc đó phối với lá phong lại không đẹp, thử hỏi có nữ nhân nào không thích anh hùng cứu mỹ nhân chứ, trong lòng cô ấy, công tử đó trẻ tuổi tài cao, văn võ song toàn, một đấng nhân tài, khí độ bất phàm, chắc chắn là như ý phu quân ông trời ban cho.”

Tiêu Tề nói: “Thật sao?”

Nhạn Sơ mỉm cười gật đầu. Tiêu Tề chậm chậm thu lại ý cười rồi im lặng.

Vì không thể chịu nổi sự áy náy nên luôn tìm cái cớ cho sự phản bội của mình, bất luận thế nào hãn cũng đã phụ khởi đầu đẹp đẽ đó. Lần đầu gặp gỡ đã nằm trong dự liệu từ lâu, nhưng không có nữ nhân nào có thể mang lại cảm xúc chấn động như vậy nữa, nàng được cứu nằm trong lòng hãn, đáy mắt không có quá nhiều xấu hổ, không hề che giấu hảo cảm đối với hãn, sự nhiệt tình đó khiến hãn hoảng hốt, thậm chí vì kế hoạch tiếp theo mà ngập ngừng. Lưu Vũ thì khác, hãn thân mang trọng thương tỉnh lại, nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp tận tâm chăm sóc cho mình, có cảm kích, cũng có động lòng, hai người ở bên nhau lâu ngày nên tất cả như nước chảy thành mương.

Nàng xinh đẹp kiên cường, thông minh nhiệt tình, tận hết bốn phận của thê tử mà chăm sóc hãn, Lưu Vũ dụ dàng đa tình, yếu đuối đáng thương, cần sự chăm sóc của hãn, tiềm thức hãn hướng về người dụ dàng kia, trốn

tránh trăm năm, những tướng có thể quên đi, nhưng mãi đến giây phút gặp lại nàng mới phát hiện không thể nào khống chế được bản thân.

Nhạn Sơ bỗng nhiên nói: “Ngài sẽ không phụ Lưu Vũ.”

Sắc mặt Tiêu Tề dần tái đi, một lúc lâu mới gật đầu, gian nan lên tiếng: “Lưu Vũ từng cứu tính mạng của ta, không có nàng ấy thì không có Tiêu Tề hôm nay, nàng ấy đã trao cho ta tất cả, ta không thể bỏ mặc nàng ấy.

Hắn đặt nàng vào trong chăn: “Lúc này đừng bướng bỉnh nữa, dưỡng thương cho tốt, chuyện khác sau này hãy nói.”

Nhạn Sơ thấp giọng khẩn cầu: “Tôi muốn gặp Lão tướng quân, bây giờ tôi không yên tâm nhất chính là ông ấy.”

Tiêu Tề đáp: “Chờ nàng khỏi rồi ta sẽ cùng nàng đi thăm Lão nhân gia.”

Nhạn Sơ khẽ lộ sắc mừng: “Đa tạ ngài.”

Bị thương nặng nên hư nhược, được tính phát tác, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, lại nói chuyện quá lâu nên Nhạn Sơ nhanh chóng lộ ra vẻ mệt mỏi, Tiêu Tề nhìn nàng thiếp đi, lấy khăn tay lau mồ hôi cho nàng, ra lệnh các nha hoàn chăm sóc rồi mới rời khỏi Phong viên.

Trong phòng, Lưu Vũ đang ngồi trên giường nghẹn ngào, hai mắt càng sưng đỏ, mấy lần muốn đứng dậy xông ra ngoài, các nha hoàn đang ngăn cản, thấy Tiêu Tề vào đều vội hành lễ thoái lui.

“Cô ta hại đại ca thiếp!” Lưu Vũ lại muốn chạy ra ngoài, “Thiếp phải giết cô ta!”

Tiêu Tề giữ cổ tay nàng ta: “Vũ nhi, nàng bình tĩnh đi, bây giờ nàng là Phu nhân Đương gia, làm như vậy còn ra thể thống gì!”

“Phu nhân Đường gia?” Lưu Vũ càng kích động hơn, liếc sang nhìn hẳn, “Chàng còn nói được sao, Tiêu Tề, chuyện ở Hậu viện này có chuyện nào thiệp quyết định được đâu, chàng đặt một người không thể động vào ở trước mặt thiệp, chiều chuộng đủ bề, cô ta nói thế nào thì thế ấy, cô ta giận là chàng trách mắng thiệp, đây là thể diện địa vị của Phu nhân Đường gia sao?”

“Đây đều là sơ suất của ta, khiến nàng thiệt thòi rồi.” Nghĩ nàng mang nỗi đau mất huynh trưởng, Tiêu Tề dù tức giận nhưng giọng điệu cũng dịu đi, “Nhưng chuyện hôm nay là nàng không đứng trước, nàng còn muốn thế nào nữa?”

Lưu Vũ nghiêng rằng: “Thiếp muốn thế nào? Tiêu Tề, đại ca thiệp rốt cuộc là bị ai hại, chàng thật sự tin cô ta sao?”

Tiêu Tề không đáp: “Phàm việc gì cũng cần chứng cứ, nàng quá kích động rồi.”

“Chứng cứ gì, nhất định là cô ta!” Lưu Vũ cười lạnh, “Cô ta đang muốn báo thù thiệp, vậy mà chàng còn bảo vệ cô ta!”

Tiêu Tề nói: “Là ta đã phụ nàng ấy, nàng ấy có hận cũng hận ta, làm sao lại báo thù nàng?”

Năm xưa Lưu Vũ đánh tráo mật thư, Tần Xuyên Lưu Lâm cũng phái người cướp cấp báo khiến phụ tử Việt tướng quân không cầu được chi viện mà chiến tử, vừa hay sau đó tra ra trong quân có gian tế, Tiêu Tề cũng không nghi ngờ, lúc này thấy hẳn nói vậy, Lưu Vũ giật mình, nhất thời cứng họng: “Cô ta... hận thiệp cướp đi chàng.”

“Được rồi, chuyện của Tần Xuyên tướng quân ta sẽ tra rõ chân tướng, nàng yên tâm.” Tiêu Tề nhẫn nại an ủi mấy câu, Lưu Vũ dần dần bị khuyên nhủ nên hơi dịu đi. Lúc này lại có nha hoàn vào báo: “Nha đầu của Phong

viên đến nói Nhạn Sơ cô nương toàn thân phát lạnh, e là không ổn lắm, Nhạn Sơ cô nương... muốn gặp Vương thượng.”

“Thương thế nặng thêm sao?” Tiêu Tề đứng dậy, lúc trước vì thấy vết thương Hình phong tiền của nàng đã lành hẳn, lại có lòng tin với Vĩnh hằng chi gian nên đã bỏ qua sự nghiêm trọng của hàn khí sông băng, lúc này vừa hối hận vừa đau đớn, lại nghĩ lúc này nàng vẫn còn nhớ đến mình, vừa vui sướng vừa đau lòng nên hẳn định lập tức đến Phong viên.

Lưu Vũ đại nộ, gằn giọng nói: “Tiêu Tề, nếu chàng bước ra khỏi cửa này thì sau này đừng gặp thiếp nữa!”

“Lưu Vũ!” Tiêu Tề nhẹ hít một hơi, “Nàng không biết nàng ấy... Năm xưa nàng đột nhiên xuất hiện ở chiến trường nên nàng ấy mới bị thương rơi xuống sông băng, hàn khí sông băng là úy kị của người Diêm quốc, lúc Hàn độc phát tác chắc chắn sống không bằng chết, ta đã vì nàng mà làm tổn thương nàng ấy, bây giờ chỉ là sang thăm thôi, nàng hà tất lại tính toán.”

“Thiếp đi chiến trường không phải là vì lo cho chàng sao?” Lưu Vũ đỏ mặt, “Chàng vì cô ta mà nghi ngờ thiếp sao? Cô ta từng luyện võ, làm sao có thể bị thiếp đả thương! Cô ta vốn là cố ý mà!”

“Chuyện vì nàng mà ra, nàng không ra tay làm sao nàng ấy cố ý?”

Lưu Vũ đáp: “Thiếp mặc kệ! Muốn thiếp yên tâm cũng được, bây giờ chàng hãy đưa cô ta đi ngay, tặng cho Nam vương...”

Tiêu Tề phản nộ: “Vân Trạch Tiêu Tề ta còn chưa chết mà lại tặng thê tử cho người khác, đây là lời mà Phu nhân Đương gia như nàng nên nói sao?”

Lưu Vũ cười lạnh: “Thê tử? Nếu cô ta mới là thê tử của chàng thì chàng hà tất lo đến thiếp!”

Tiêu Tề nói: “Ta phải sang xem sao, nàng không thể độ lượng hơn một chút sao?”

“Không nữa sao?” Lưu Vũ nhíu mày, “Tiện nhân đó đã hại đại ca thiếp, chàng đi thăm cô ta còn bắt thiếp phải độ lượng sao? Việt Tịch Lạc là thê tử của chàng, vậy thiếp là cái gì? Tiêu Tề, thiếp không cầu danh phận theo chàng lâu như vậy, chàng làm vậy có xứng với đại ca thiếp không?”

Mấy ngày liên tiếp không được yên tĩnh, Tiêu Tề vốn đang cố nén nộ khí, nghe vậy bèn hất tay nàng ta ra: “Ca ca của nàng xảy ra chuyện sao có thể trách ta? Lúc đầu là ai kiên quyết để huynh ấy đi theo Sứ đội? Chỉ vì chiều theo một nữ nhân như nàng mà dẫn đến việc hôm nay, là ta hồ đồ, nàng thân là chủ Hậu viện, vốn nên lo liệu nội sự cho tốt để ta bớt phí tâm, ai ngờ nhiều ngày không được yên ổn, còn bắt ta phải thu xếp trong ngoài, nàng không biết tự cảnh tỉnh mà còn đến làm phiền ta nữa! Chuyện này có liên quan đến nàng ấy hay không vẫn chưa có chứng cứ, nàng ra tay đã thương nàng ấy, nàng ấy không tính toán rồi nàng còn muốn thế nào nữa? Tâm địa hẹp hòi, một tiếng tiện nhân hai tiếng tiện nhân, dịu dàng lương thiện của nàng đâu, đi đâu hết rồi?” Nói xong hấn phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn khí thấm qua chấn toát ra bên ngoài, tràn ngập cả gian phòng, trên chấn như bị phủ một lớp sương mỏng, các nha hoàn chưa từng thấy vết thương nghiêm trọng như vậy nên đều sợ hãi không thất thần, chỉ có Hồng Diệp hiểu, vội ra lệnh cho chúng nhân đốt chậu lửa, bện đến xoay vòng vòng, Nhạn Sơ đã quen từ lâu, lúc này nhắm mắt nằm trên giường nhưng thần trí vô cùng tỉnh táo.

Tần Xuyên Lưu Vũ không ra tay thì làm sao Tiêu Tề sáng khoái đồng ý cho nàng gặp lại Lão tướng quân? Nàng không bị thương nặng thì làm sao hấn lại lơ lửng cảnh giác? Bây giờ phía Lão tướng quân chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, nhưng cây Tử chi đó thì hơi phiền phức, đi Phong Hỏa trạch vô cùng hung hiểm...

Đang suy nghĩ thì xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh.

Nhạn Sơ mở mắt: “Cuối cùng người cũng đến rồi.”

Tiêu Viêm bò trên giường nhìn nàng, tay chống lên trán, các nha hoàn vừa rồi còn đang bận rộn đều đã không thấy đâu, chắc là bị hăn dọa chạy mất rồi.

“Nghe nói sư phụ bị thương, đồ nhi đau lòng quá đi!” Hăn sờ tay lên ngực, không biết từ đâu lấy ra một viên thuốc màu đỏ, “Đồ nhi mang thuốc đến nè, đây là nước mắt của ta đó, có thể giảm bớt đau đớn cho cô.”

Nhạn Sơ kỳ quái nói: “Nước mắt của người?”

Tiêu Viêm đáp: “Ta thân mang Tà hỏa linh, nước mắt của ta đương nhiên có thể tạm thời áp chế hàn khí trên người cô.”

Nhạn Sơ nói: “Ta đang kỳ lạ là người mà cũng biết chảy nước mắt sao?”

“Vì sư phụ, đồ nhi làm gì cũng bằng lòng hết.” Tiêu Viêm cụp hàng mi dài, giọng điệu vô cùng động lòng, “Ta dùng băng và ớt bôi lên mắt đều vô ích, sau đó ta nghĩ, nếu sư phụ chết thật thì ta sẽ buồn chán biết mấy, sau đó ta khóc.”

Nhạn Sơ trừng hăn.

“Đương nhiên là gạt cô đó.” Lúc này vẻ chân thật trên gương mặt anh tuấn đã bị thu hết, nụ cười tà ác lại lộ ra, Tiêu Viêm bóp bóp cằm nàng, đưa viên thuốc đến trước mặt nàng, “Ta đi ngang qua nhà bếp tiện tay lấy tương ớt và bùn nặn thành đó, dù sao cô cũng đâu có uống.”

Nhạn Sơ ngoảnh mặt hừ một tiếng: “Người tưởng có thể lừa được ta sao?”

Tiêu Viêm vứt viên thuốc: “Không tin sao, ta từng khóc thật mà, đó là lúc mới sinh ra ở kiếp đầu tiên, tiếc là luân hồi vô tận, còn có kị ức bất diệt, chuyện của kiếp trước ta đều nhớ hết, biết kiếp trước kiếp sau của mình, không cần lo lắng sinh lão bệnh tử, cũng chán hỉ nộ ai lạc, sự bi thương khi khóc ta đã quên từ lâu rồi, nhìn cô nằm như vậy ta thật muốn ném thữ mùi vị bị bệnh là thế nào.”

Có người muốn quên nhưng không quên được, có người lại vì không nhớ được chuyện trước đây mà phiền não, Nhạn Sơ bất lực cười: “Làm gì có ai muốn mình bị bệnh bị thương, người đúng là một kẻ điên.”

Tiêu Viêm thú vị nhìn nàng: “Bị vận mệnh trêu đùa đến nay, ta rất may mắn là ta chỉ mới điên thôi.”

Nhạn Sơ cố gắng chống người dậy, gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, bộ dạng vô cùng đáng thương: “Tiêu Viêm, người vẫn không chịu giúp ta một lần sao?”

“Đồ nhi lẽ ra nên nghe mệnh lệnh của sư phụ.” Tiêu Viêm sờ mặt, “Nhưng Tây Linh Phụng Kỳ uy hiếp ta, xin cô lượng thứ cho sự yếu đuối của đồ nhi nhé, mặc dù cô đẹp đến mức khiến người ta động lòng.”

Nhạn Sơ nói: “Báo thù xong ta sẽ đi với người.”

“Nếu là lúc trước thì có lẽ ta sẽ đồng ý.” Tiêu Viêm nói, “Nhưng bây giờ hoa của ta đã nở, sắp kết quả rồi, ta cũng không muốn bỏ cuộc như cô.”

Nhạn Sơ chú ý đến vấn đề trong lời hản: “Hoa gì?”

Lần này Nhạn Sơ thật sự chấn động.

Chậu hoa tàn đó đã kết quả! Ngay cả Vĩnh hằng chi gian cũng nói là chuyện không thể nào, làm sao hản làm được? Lẽ nào vì máu của hản có sức mạnh của Tà hỏa linh sao? Tây Linh quân chịu tặng hoa cho hản hoàn

toàn là mượn cố để trói buộc hẳn, chắc cũng không ngờ được sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thế này.

Tiêu Viêm nói: “Trước khi nó kết quả, ta không muốn xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, Tây Linh Phụng Kỳ rất giỏi tạo ra tai nạn, ta buộc phải nghe lời hẳn.”

Nhạn Sơ thầm cảm thấy bất lực, nhưng cũng cố gắng lần cuối: “Người sợ hẳn sao?”

“Thu lại kế khích tướng đi, bây giờ ta không muốn thăm dò năng lực của hẳn đâu.” Tiêu Viêm đứng dậy nói, “Đại ca sắp đến rồi, không cản trở cô diễn kịch nữa, đồ nhi đi đây.”

Nhìn hẳn ra khỏi cửa, Nhạn Sơ thở dài, nhưng cũng không lộ ra vẻ quá thất vọng.

Tiêu Tề mời đại phu chữa trị ngay trong đêm, mấy danh y trong Kinh thành cũng ở đó một đêm, đến sáng sớm hôm sau thì hàn khí trên người Nhạn Sơ mới lui bớt, mấy ngày sau đó Nhạn Sơ đều nằm trên giường điều dưỡng, Tiêu Tề thượng triều về là đến ở bên cạnh nàng, Lưu Vũ chỉ đành thăm hặn trong lòng. Chờ thương thế hơi lui bớt, Nhạn Sơ lại nhắc lại chuyện gặp Lư Sơn Trì, Tiêu Tề không nuốt lời, quả thật chuẩn bị xe đưa nàng đi.

Quân canh giữ vẫn còn, lưng núi gió Tây xào xạc, hoa cúc trắng bên ngoài nhà đều đã nở, hoa trắng lá xanh vây quanh giậu trúc nhà tranh, mang hương vị nông gia thanh nhàn.

Lư Sơn Trì đứng bên hàng rào, nhìn thấy Nhạn Sơ chỉ gật đầu, ánh mắt rơi trên người Tiêu Tề: “Nha đầu nhớ lão già này thì không sao, nhưng Định vương sao cũng nhàn rồi vậy?”

Tiêu Tề dìu Nhạn Sơ hành lễ: “Vết thương vừa đỡ là nàng đã đòi đến thăm Lão nhân gia.”

Nhạn Sơ cười nói: “Lần trước con hứa sẽ chọn ngày đến thăm Lão tướng quân, sao có thể thất tín được.”

Lư Sơn Trì xem xét nàng rồi hỏi: “Sao lại bị thương?”

Dựa vào ánh mắt kinh ngạc lướt qua đó, Nhạn Sơ cụp mắt: “Hôm trước ra khỏi thành gặp phải một toán người lai lịch bất minh.”

Lư Sơn Trì cau mày hỏi thêm vài câu, nghe nói thương thế không nghiêm trọng mấy, lúc này mới giãn đôi mày, ra hiệu cho hai người vào nhà.

Nhạn Sơ nhìn hoa cúc đang nở rộ: “Hoa đang nở rất đẹp, sao không ngồi ngoài này nói chuyện?”

Vì nàng bị thương nên Lư Sơn Trì quả nhiên nghe theo, quân sĩ hầu hạ bưng bàn ghế ra rồi dâng trà nóng lên, ba người ngồi bên hoa trò chuyện.

Tiêu Tề nói: “Chuyện ở Ngũ sắc Địa hương, con từng cho người đưa tin đến, Lão tướng quân có xem qua chưa?”

Lư Sơn Trì nói: “Tướng vương được sự ủng hộ của Lôi Trạch quốc, sẽ ngồi vững ngôi vị Địa hoàng, nhưng Địa quốc và Diễm quốc dù sao cũng không giáp giới, hiện tại không cần lo lắng, huống hồ tương lai Tướng vương đăng cơ, Địa quốc và Lôi Trạch quốc, Băng quốc và Mục Phong quốc, bốn nước chỉ có thể kiềm chế lẫn nhau, đâu rảnh mà nhúng tay vào chuyện của Diễm quốc?”

Tiêu Tề gật đầu: “Con vốn cũng nghĩ vậy, chỉ là...”

Lư Sơn Trì hiểu ý hần: “Bệ hạ tính tình đa nghi, đối với ngài cũng có nhiều úy kỵ, giữa Nam vương và ngài, ngài ấy đang sử dụng thuật quân bình quyền lực, theo lý thì Nam vương đích thực hơn xa ngài ấy, nếu ngài muốn sớm...”

Nhạn Sơ vốn đang ngồi bên cạnh chơi đùa hoa cúc, nghe vậy chen vào: “Lão tướng quân hồ đồ rồi, nếu là đầu quân cho Nam vương vào trăm năm trước thì có lẽ còn có thể, bây giờ Nam vương không cần một Hoàng vị trên danh nghĩa nữa, làm sao có thể đi vào con đường cũ của Bệ hạ, ngài ấy muốn đối phó với Định vương và Việt quân thôi.”

Tiêu Tề nói: “Bệ hạ lệnh cho ta bí mật cử người đi sứ Băng quốc, ta vốn muốn nhân cơ hội thăm dò Băng đế.”

Nhạn Sơ cười nói: “Đừng nói Băng đế thiếu quả quyết, cho dù hần chịu giúp thì một khi Nam vương bị đổ Định vương sẽ chiếm độc quyền, làm sao Bệ hạ đồng ý được?”

“Nam vương cũng liệu được điểm này nên không hề lo lắng.” Tiêu Tề dìu nàng về ngồi bên bàn, “Thôi vậy, chuyện này cũng trong dự liệu của ta, bây giờ thế cuộc hỗn loạn, biến hóa khó lường.”

Lư Sơn Trì cũng gật đầu: “Chỉ cần ngày nào còn ngài và Việt quân thì Nam vương chưa chắc dám khinh suất hành động đâu.”

Tiêu Tề nói: “Con lo là tương lai nếu Địa quốc liên thủ với Lôi Trạch quốc, Ngũ linh giới ắt có chiến hỏa, Diễm quốc làm sao có thể chỉ lo cho thân mình?”

“Ngài có thể nghĩ vậy cũng không uống lão phu năm xưa chọn ngài.” Lư Sơn Trì nói, “Chuyện này lão phu không lo lắm, nghe nói mấy ngàn năm trở lại đây, tuy Ngũ linh giới chiến tranh không ngừng, nhưng Ngũ quốc vẫn cùng tồn tại cho đến nay, tuy có nước mạnh nhưng cũng chưa thể

kế tục công nghiệp của Tây Linh tôn hoàng, nhất thống thiên hạ, có lẽ ý trời là vậy.”

Đột nhiên nghe đến xưng hiệu này, Nhạn Sơ sụp mắt, chậm rãi lấy trà đưa lên miệng.

Lư Sơn Trì thở dài: “Nam vương luôn có dã tâm, hơn nữa lại có hùng tài, nếu ngài ấy làm vua chưa hẳn đã là chuyện không tốt, bất lực ở chỗ Việt lão ca và ngài ấy chính kiến không hợp, A Lạc lại chọn ngài...” Nói đến đây, ông lại không nén được lửa giận, trừng mắt nhìn Tiêu Tề nghiêm giọng nói, “Ngài không chăm sóc tốt cho nó, đến nay lão phu vẫn không thể tha thứ cho ngài!”

Tiêu Tề im lặng.

Nhạn Sơ đặt ly trà xuống khuyên: “Chuyện đã qua rồi, Lão tướng quân để mãi trong lòng cũng vô ích, nếu Vương phi biết Lão tướng quân thương nhớ cô ấy như vậy thì nhất định sẽ rất vui.”

Lư Sơn Trì nói: “Lão phu thấy không đáng cho A Lạc, thấy ngài ấy là lại giận, A Lạc theo ngài ấy đến cuối cùng lại không có kết quả tốt, ngay cả một Tiểu thế tử cũng không để lại!”

Nhạn Sơ chuyển chủ đề: “Bên cạnh Lão tướng quân không có ai cũng bất tiện, sao không...”

“Thôi đi!” Nhắc đến chuyện này, Lư Sơn Trì bực mình vẫy tay, “Người sắp về với đất rồi còn nói những chuyện này.”

Tiêu Tề cười nói: “Ta cũng từng khuyên nhiều lần rồi nhưng lão nhân gia vẫn cứ không nghe.”

“Nếu vậy thì chúng ta cũng đừng miễn cưỡng nữa, chắc là Lão tướng quân có lý do của mình.” Nhạn Sơ thở dài quay mặt sang nhìn hoa, “Từ lâu

đã nghe nói Lão tướng quân yêu hoa, hôm nay cúc trắng nở rất đẹp, con muốn hái vài cành về cắm, không biết Lão tướng quân có cho không?”

Tiêu Tề nói: “Trong phủ nhiều cúc lắm, nếu nàng thích thì lúc về ta sẽ sai người đưa vài chậu đến.”

Nhạn Sơ như cười như giận: “Ai thèm đồ của ngài.”

Ánh mắt Lư Sơn Trì khẽ động, bỗng nhiên đứng dậy đi vào trong nhà: “Nghề nông nhàn tản nhiều năm, lão phu cũng biết làm mấy món ăn, hôm nay coi như nha đầu cô có khẩu phúc, lão phu đích thân làm vài món cho cô nếm thử.”

Nhạn Sơ vội nói: “Con đi hái rau.”

Tiêu Tề cản nàng: “Nàng vừa mới khỏe lại, để ta đi thì hơn.”

Quan tâm hay đề phòng? Nhạn Sơ liếc hẳn: “Những chuyện này làm sao dám phiền Định vương.”

“Chuyện này thì sao, lão phu cũng có thể làm được sao ngài ấy lại không thể?” Lư Sơn Trì hừ lạnh, bước chân khẽ dừng lại, “Để ngài ấy theo giúp lão phu, nha đầu ở đây ngắt hoa đi, rảnh rồi thì hãy xới xới đất.”

Nhạn Sơ không kiên trì, cười đẩy Tiêu Tề: “Rau Định vương hái mùi vị chắc sẽ khác lắm.”

Tiêu Tề không nhịn được mà trừng nàng, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Chờ hai người vào trong rồi, Nhạn Sơ một mình ngồi ngắt hoa một lúc, cảm thấy buồn chán, nàng sai quân sĩ lấy một cái cuốc nhỏ đến ngồi xới đất.

Dưới hoa cúc trắng, cái cuốc nhỏ chạm phải một vật cứng.

Trong nhà truyền ra giọng của Lão tướng quân, Nhạn sơ đáp một tiếng, nhân lúc quân sĩ không chú ý, nàng nhanh chóng cất chiếc nhẫn ngọc xanh vào ngực, sau đó vứt cái cuốc đứng dậy, chùi bùn đất trên tay vào áo, vừa quay người đã thấy Tiêu Tề bước ra.

“Lại vậy nữa rồi.” Tiêu Tề thấy vậy bất giác dụ giọng trách mắng, bước tới dìu nàng, vừa ra hiệu cho quân sĩ lấy nước cho nàng rửa tay, đồng thời liếc nhanh qua chỗ đất vừa được bới lên.

Quân sĩ hiểu ý bưng lên một chậu nước nóng, Nhạn Sơ có vẻ mệt mỏi nên không để ý nhiều, rửa sạch hai tay rồi vịn Tiêu Tề bước vào nhà.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Thoát Thân

Dùng bữa trưa xong, hai người lại ngồi trò chuyện với Lư Sơn Trì một lúc, thấy sắc trời đã tối bèn từ biệt, có thể do trên núi gió lạnh nên trên đường về bệnh của Nhạn Sơ lại tái phát, thấy nàng mặt mũi tái xanh toàn thân lạnh như băng, lòng Tiêu Tề nóng như lửa đốt, chỉ đành ôm chặt nàng trong lòng, ra lệnh nhanh chóng trở về, đồng thời phái người phi ngựa về trước mời Thái y.

Cuối cùng xe ngựa cũng vào thành, trong phủ lại một phen hoảng loạn.

Nhạn Sơ nói: “Ngài không cần nóng lòng, tôi không sao.”

Tiêu Tề lạnh lùng nói: “Bướng bình, đừng hành hạ bản thân nữa, không biết là tổn thương nàng thì ta cũng tổn thương sao?”

“Dùng cách này để tổn thương ngài thì quá không tự lượng sức rồi.” Nhạn Sơ cảm thấy buồn cười, “Chỉ e là tôi có chết cũng chưa chắc có thể tổn thương được đến ngài...”

Tiêu Tề lập tức dừng bước: “Tịch Lạc!”

“Cái chết của Tần Xuyên tướng quân ngài thật không nghi ngờ tôi sao?”

“Ta tin tưởng nàng, không đề phòng nàng nữa nên mới để huynh ấy hộ tống Sứ đội.” Tiêu Tề thấp giọng, “Chuyện Bình Dương quận chúa rơi xuống nước lúc trước cũng do nàng bày kế, ta còn tưởng là nàng muốn

quấy phá để ta vất vả thôi, không ngờ mục đích của nàng là... Ta đã điều tra rồi, đám thích khách đó không phải là người của Mục Phong quốc, có phải là nàng không, nàng có thể nói thật với ta không?”

Nhạn Sơ đáp: “Đã nghi ngờ rồi thì tôi nói liệu có ích gì?”

Tiêu Tề nhìn vào mắt nàng: “Chỉ cần chính miệng nàng nói không phải thì ta sẽ tin.”

Nhạn Sơ nhắm mắt: “Tùy ngài nghĩ sao cũng được.”

Tiêu Tề đứng nguyên tại chỗ một lúc, nhẹ thở dài rồi tiếp tục ôm nàng đi về Phong viên.

Đến đêm, thân thể Nhạn Sơ cuối cùng cũng có một tia ấm áp, Tiêu Tề tiễn các Thái y, đích thân nhìn nàng dùng thuốc và canh tổ yến, thấy thần tình nàng lãnh đạm, Tiêu Tề mấy lần muốn nói nhưng lại thôi, chỉ đành lệnh cho các nha hoàn chăm sóc cẩn thận rồi ra khỏi Phong viên về Thư phòng nghỉ ngơi.

Hắn rời đi không lâu thì có bộc phụ đưa ba chậu hoa cúc đến, ba màu đỏ trắng vàng xen lẫn nhau, đang nở rộ rờ.

Nhạn Sơ nhìn chậu cúc trắng ở giữa, mỉm cười gật đầu ra hiệu nhận lấy, bảo các nha hoàn đem đến đặt phía trước, sau đó dặn Hồng Diệp: “Bận rộn cả ngày rồi, bảo họ đi nghỉ đi.”

Hồng Diệp đáp lời, cẩn thận buông màn rồi tự mình lấy đèn, vén rèm bước ra ngoài.

Trong đêm tối, Nhạn Sơ tung chăn, thu gối vận công.

Lúc Việt tướng quân còn tại thế từng nói với ái nữ: “Lư sơn thúc của con không cưới vợ là có nguyên do, thúc ấy có một biểu muội thanh mai

trúc mã tên là Bạch Cúc, chết trong chiến loạn, bởi vậy thúc ấy mới tòng quân, chuyện này ngoài ta ra thì không ai biết.”

Lư Sơn Trì là danh tướng một đời, không phải kẻ lỗ mãng, thấy một nữ nhân có dung mạo giống Việt Tịch Lạc, cảm giác quen thuộc giữa người thân người ngoài làm sao có thể hiểu được? Chắc ông cũng đang kỳ quái, tuy lúc đầu chưa chắc nghĩ nhiều, nhưng hôm nay nàng cố ý nhắc đến cúc trắng, cuối cùng ông cũng phát giác ra.

Nàng đích thực đã “chọn ngày” đến thăm ông, lần đầu tiên là mừng chín, lần thứ hai là mười hai, mừng chín tháng mười hai chính là ngày giỗ của vị Bạch Cúc cô nương kia, còn hôm nay là sinh thần của nàng.

Trùng hợp ngày hôm sau là ngày giỗ của Việt Tịch Lạc đã chết, dù gì Định vương phi trên danh nghĩa cũng là một người chết, theo quy tắc của Diêm quốc, nay Vương phủ đã có Phu nhân nên phải cúng tế, người trong tộc có ý muốn bợ đỡ đều đã đến Từ đường từ lâu, vô hình làm lớn sự tình, Tiêu Tề không tiện nhắc với Nhạn Sơ, chỉ đành tìm Lưu Vũ thương lượng, ai ngờ Lưu Vũ mới sáng sớm đã kêu bệnh, Tiêu Tề tức giận rũ áo bỏ đi, Nhạn Sơ thương thế nặng nề, đương nhiên là phải ở lại trong phủ nghỉ ngơi.

Trong tường bùng lên ánh lửa, hai thị vệ ngã xuống, cổ họng trào máu.

“Bán mạng cho hãn, chết vì hãn.” Nhạn Sơ thu đao, cúi người vuốt mắt thị vệ nhàn nhạt nói, “Những gì hãn nợ các người chờ ngày hãn xuống suối vàng làm ma rồi hãy chém thành trăm mảnh đòi lại.”

Ai cũng vô tội, ai cũng đáng ghét, chỉ có thù là báo không hết.

Trên tường có người nói: “Một nữ nhân trọng thương không dậy nổi lại trốn được ra khỏi phủ, đại ca sẽ hối hận vì sơ suất của mình.”

“Không phải sơ suất, hẳn không ngờ có người biết thuật Hỏa liệu, bởi vậy e là hẳn sẽ khó tin được ta tự trốn đi.” Nhạn Sơ nói, “Hẳn có thể không đi nhìn linh vị của Việt Tịch Lạc trăm năm, nhưng lần này trốn không được rồi, có bao cặp mắt đang nhìn mà, ai ngờ Tần Xuyên Lưu Vũ giận quá mất khôn, không chịu giả vờ hiền lương nữa nên không ai cùng hẳn diễn màn kịch tình thâm này.”

Nói đến đây nàng lại cười: “Tóm lại, nhìn một đám người bận rộn vì ngày giỗ của mình, cảm giác này thật không thể nói rõ.”

Tiêu Viêm bò trên tường, ngón tay vạch nhẹ lên mặt: “Trong phủ ám vệ vô số, sao cô ra được?”

“Ta của bây giờ mà muốn đi thì ai có thể cản được.” Nhạn Sơ tự mỉa mai, “Đây là chỗ tốt của việc che giấu thực lực, lúc sinh thời ca ca từng nói với ta, nam nhân đều thích nữ nhân mềm yếu, bởi vậy năm đó ta luôn không dám hiển lộ võ công quá mức trước mặt Tiêu Tề, tiếc là Tần Xuyên Lưu Vũ càng mềm yếu hơn ta, khiến hẳn càng thích hơn ta, bây giờ cả trăm năm qua rồi, võ công của một người có thể tiến bộ rất nhiều.”

“Cô thường đi gặp Tây Linh Phụng Kỳ, nhân cơ hội đó thoát thân chẳng phải càng bớt chuyện sao?”

“Ta không muốn liên lụy Vĩnh hằng chi gian.”

“Cô quá khách sáo rồi sư phụ.” Tiêu Viêm nhìn nàng, “Hẳn đối với cô rất phóng khoáng, cô có nợ bao nhiêu hẳn cũng không bắt cô trả đâu.”

Nhạn Sơ đáp: “Ta không mặt dày như ngươi.”

Tiêu Viêm nói: “Vì hẳn không phải là người tốt à?”

Nhạn Sơ nói: “Ngươi biết gì rồi?”

“Ta không biết.” Tiêu Viêm lắc đầu, “Nhưng hẳn có thể hiểu ta, còn có thể lợi dụng nhược điểm để uy hiếp ta, chỉ có kẻ ác mới có thể thật sự khống chế kẻ ác, cô không hiểu đạo lý này sao sư phụ?”

Nghe những lý luận hoang đường này, Nhạn Sơ bật cười: “Ta quên mất, từ miệng người sao có thể nói ra những đạo lý bình thường được chứ.”

“Bao nhiêu đạo lý cũng không thực dụng bằng hành động.” Tiêu Viêm nhảy xuống tường, lấy thanh trủy thủ ở eo nàng rồi đi mất.

Nhạn Sơ cong môi đi theo hẳn.

Dựa vào năng lực hiện tại của nàng, muốn xông ra khỏi phủ cũng không quá khó, nhưng vừa liệu thương xong, chiết nguyên quá độ, có thể giữ sức thì cứ giữ, vì sẽ có nhiều lúc cần hơn.

Trủy thủ lạnh băng trong bàn tay thon dài kia giống như trở thành một món đồ chơi, không thấy rõ hẳn ra tay thế nào, đơn giản như cắt một miếng đậu phụ, hẳn ừ nha bước dài về phía trước, những nơi hẳn đi qua có mười mấy thi thể im lìm ngã xuống.

Đến cuối bức tường, Tiêu Viêm dùng trủy thủ kề vào cổ một thị vệ: “Cho người cơ hội, nghĩ xem làm thế nào thì ta có thể tha cho người?” Thị vệ tái mặt suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nghiêng răng nói: “Thuộc hạ sẽ cho Vương thượng biết, Nhạn Sơ cô nương bị người lai lịch bắt minh bắt đi.”

Tiêu Viêm khen: “Lời nói dối hoàn mỹ quá, trung thành chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.”

Thị vệ biến sắc: “Ngài...”

“Người phản bội chủ nhân, ta xuất ngôn phản ngữ, có gì không đúng sao?” Tiêu Viêm buông hẳn ra, tiện tay vò thanh trủy thủ thành một quả cầu

sắt trả cho Nhạn Sơ, “Sư phụ đi đi, đồ nhi chờ cô về.”

Nhìn thị vệ mất đầu ngã xuống, Nhạn Sơ thở dài: “Người không nên trêu chọc hãn.”

“Bất kỳ cách nào cũng không thay đổi được kết quả, sư phụ sẽ giữ tính mạng của hãn sao?” Tiêu Viêm kéo kéo tóc nàng rồi bỏ đi.

Nhạn Sơ nhìn bóng hãn cười: “Đa tạ người.”

Trên con đường, một chiếc xe ngựa bình thường vụt qua, trước sau đều có hai thị vệ cười ngựa, trong Kinh thành loại xe nhà quan như vậy quá nhiều nên cũng không gây sự chú ý.

Đến thành môn, thủ vệ vung binh khí cản lại.

Thị vệ tiến lên trình lệnh bài lạnh giọng nói: “Xa giá của Nam vương điện hạ, còn không lui ra!”

Thủ vệ lập tức hành lễ nhường đường.

Xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành, trong xe, Nam vương ngồi điềm nhiên, ánh mắt mang ý cười lộ ra vẻ phong lưu bất tận, che giấu tất cả uy nghiêm và thành phủ thâm sâu.

Đối diện, Nhạn Sơ cầm một miếng ngọc bội màu đỏ xem xét kỹ lưỡng, ngọc bội khắc hình phụng, chính là tín vật Tiên hoàng ban cho Nam vương, mang Hỏa linh khí, tượng trưng cho thân phận tôn quý của Vương tộc Diễm quốc.

Nhạn Sơ liếc nhìn hãn: “Ngọc bội quý giá như vậy, Điện hạ không hỏi nguyên do đã đem tặng, thật không tiếc sao? Lần này đi Phong Hỏa trạch hung hiểm, khó đảm bảo không có chuyện ngoài ý muốn, Điện hạ vẫn còn cơ hội đổi ý.”

Nam vương đáp: “Vật đã tặng bốn vương chưa từng nghĩ sẽ lấy lại.”

Nhạn Sơ nói: “Đặt cược lớn vậy sao?”

“Nàng cho rằng bốn vương đang đặt cược, vậy thì sai rồi.” Nam vương đáp, “Bốn vương chịu dễ dàng đem tặng là vì không dùng đến nó, vật này tượng trưng cho Vương tộc, người người của Diêm quốc đều muốn, chỉ có bốn vương chưa từng nghĩ đến, nếu có thể lấy vật vô dụng cứu mạng một người hữu ích thì tại sao bốn vương không làm?”

Nhạn Sơ nhẹ vỗ tay: “Không hổ là Nam vương.”

Nam vương giữ cổ tay nàng: “Vật bốn vương đã đem tặng thì chưa từng nghĩ sẽ lấy lại.”

Nhạn Sơ mỉm cười: “Tôi cũng là do Điện hạ chính tay đem tặng, đạo lý giữ hay bỏ của Điện hạ tôi rất rõ.”

“Bốn vương chưa từng hối hận.” Nam vương nhàn nhạt nói, “Bốn vương yêu mỹ nhân, giá trị của nàng đã vượt quá hai chữ Mỹ nhân, chín đội của Việt quân, nàng chỉ cần thay bốn vương thu phục ba đội là được, có năm chắc không?”

Nhạn Sơ không hề do dự đáp: “Ít thì ba đội, nhiều thì năm đội.”

Nam vương không hề lộ sắc mừng, gật đầu nói: “Nếu vậy thì bốn vương chờ nàng trở về, Phong Hỏa trạch gần Mục Phong quốc, vô cùng hung hiểm, có cần phái người tương trợ không?”

Nhạn Sơ nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Tiêu Tê có thể ra lệnh cho người tra xét ở quan ải, nhiều người quá sẽ phiền phức.”

“Cũng được.” Nam vương đã liệu được đáp án này từ sớm, “Mọi chuyện cẩn thận.”

Nhạn Sơ mĩa mai: “Ba đội Việt quân chỉ có thể đổi được sự quan tâm của Điện hạ thôi sao?”

Nam vương buông tay nàng, thần sắc không đổi: “Có Việt quân hay không thiên hạ này cũng đều thuộc về bốn vương, người đã đem tặng bốn vương sớm muộn gì cũng đoạt về, nếu nàng thấy tiếc cho mình thì có thể trở về làm mỹ nhân của bốn vương, ngoan ngoãn chờ bốn vương đón nàng lên giường.”

Nhạn Sơ cũng biết lỡ lời, vén rèm nhìn ra bên ngoài: “Tần Xuyên tướng quân chết đi, Tần Xuyên Lưu Vũ làm sao chịu bỏ qua, người của cô ta chắc sẽ tìm tôi khắp nơi.”

“Sự báo thù của nữ nhân.” Nam vương khẽ nhú mày, “Kiên trì những chuyện này làm gì, dù gì nàng cũng là một nữ nhân.”

“Sự báo thù của nữ nhân, Điện hạ chỉ cần thỏa mãn là đủ rồi.” Nhạn Sơ quả đoán nói, “Ba canh giờ sau tôi sẽ đến bờ sông Vĩnh Vinh dưới chân Tú sơn.” Nói xong nàng đẩy cửa nhảy xuống xe.

Từ biệt Nam vương, Nhạn Sơ đi một mạch đến Vĩnh hằng chi gian, thông qua Lam sứ giả, nàng biết Tây Linh quân đã ra ngoài từ sớm, lại hỏi đến Phủ Liêm Uyển Ngọc, quả nhiên cũng đi theo hẳn, Nhạn Sơ không hề nhắc đến chuyện trốn ra khỏi phủ, nàng đến động tuyết nuôi hoa trước, sau đó từ biệt Lam sứ giả một mình đến bờ sông Vĩnh Vinh.

Dưới Tú sơn, trong gió Tây, sông Vĩnh Vinh lăn tăn gợn sóng, đôi lúc có nhạn bay ở xa xa.

Phát giác động tĩnh, Nhạn Sơ phi thân tránh: “Đến rồi sao?”

Thế đao như rồng bay, dấy lên ánh lửa rực trời, lạnh lùng oai phong, mũi chân đạp sóng, một tiếng động lớn vang lên dưới sông, hình thành một

bức tường nước cao to. Một lúc sau đã có mấy người trúng đao ngã xuống, những người còn lại đều kinh hoàng thất sắc.

Nhạn Sơ vung đao mỉm cười: “Không ngờ một người bị thương mà vẫn có năng lực như vậy chứ gì, đây là cái giá cho sự khinh địch của các người.”

Kẻ đi đầu tỉnh ngộ: “Rút, mau rút!”

Nụ cười xinh đẹp trở nên tàn nhẫn, Nhạn Sơ lạnh lùng: “Nhìn thấy sự thật rồi sao ta có thể để cho các người trở về?”

Một lúc sau, mười mấy thi thể ngã xuống, trên người đều trúng vô số đao, có nặng có nhẹ, vô cùng thâm trọng, đất đá xung quanh cũng bị tàn phá, trông như vừa trải qua một trận ác chiến. Nhạn Sơ kiểm tra kỹ từng thi thể, sau khi xác định tất cả đều đoạn khí nàng mới đứng dậy, tức tốc dùng đao cắt vài mảnh vải trên tay áo mình, thấm ít máu rồi tiện tay vứt trên cành cây bên bờ sông.

Tần Xuyên Lưu Vũ một lòng báo thù cho huynh trưởng, biết được hành tung của mình, quả nhiên không cho Tiêu Tề biết, nữ nhân không có đầu óc, nếu Việt Tịch Lạc đã có thể thoát ra khỏi Định vương phủ thì chỉ mấy ám vệ này là có thể đối phó sao? Người của Tiêu Tề cũng bị dụ đến, khi nhìn cảnh tượng này, còn có thi thể của ám vệ Tần Xuyên thì hẳn sẽ nghĩ thế nào? Tần Xuyên Lưu Vũ đừng mơ tiếp tục ân ái với hắn nữa.

Làm hết tất cả, Nhạn Sơ đang nghĩ phải nhanh chóng rời đi thì một cỗ xe ngựa như từ trên trời giáng xuống, không biết dừng trên con đường lớn bên bờ sông từ lúc nào, rèm xe nhạt màu bị gió vén lên, lộ ra đôi mắt lạnh lùng bên trong.

Bị bắt gặp vào lúc này, Nhạn Sơ ít nhiều cũng cảm thấy bối rối, không có nguyên do, nàng chỉ cảm thấy tất cả chạm bẫy mưu kế trong mắt hắn đều chỉ như trò trẻ con, không đáng nhắc đến.

“Người của Tiêu Tề sắp đến rồi, lên xe đi.”

Trong phủ, Tiêu Tề nhìn mảnh y phục được thị vệ trình lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đích thực là y phục trên người nàng, vết máu đã chứng thực được chuyện vừa xảy ra, nàng vốn đã bị thương, lại một mình đấu với nhiều người như vậy, rõ ràng là đang liều mạng, nữ nhân xinh đẹp tràn đầy sức sống xưa kia, thê tử của hắn, bây giờ toàn thân đầy vết thương tìm đường sống ngay trước mắt hắn.

Một lúc sau, Tiêu Tề vẫy tay ra lệnh cho thị vệ thoái lui, cầm mảnh y phục rách đi về Hậu viện.

Lưu Vũ đang đứng ở cửa, nghe nói Việt Tịch Lạc một mình ra khỏi thành, thực sự vô cùng mừng rỡ, lập tức phái ám vệ của huynh trưởng đi truy sát, nào biết ám vệ mãi không có tin hồi báo, nàng vốn đang nóng lòng, thấy Tiêu Tề đột nhiên đến thì càng hoảng sợ, thoái lui mấy bước.

Tiêu Tề dừng trước mặt nàng hỏi: “Không phải nàng bệnh sao, sao lại dậy rồi?”

Lưu Vũ mĩa mai: “Việt Tịch Lạc đâu có chết, cần gì thiếp phải giả vờ tế bái cô ta.”

Tiêu Tề vớt mảnh y phục xuống trước mặt nàng: “Là nàng.”

Lưu Vũ thấy vậy cả kinh, vội quay người đi: “Chàng nói gì thiếp không hiểu.”

Tiêu Tề đáp: “Ám vệ đó là của Tần Xuyên tộc, Tần Xuyên tướng quân không còn, còn ai có thể sai khiến ám vệ của huynh ấy? Ngoài nàng ra thì còn ai biết rõ phân bố ám vệ trong phủ, dễ dàng bắt cóc người đi?”

Lưu Vũ nghe vậy ngẩn ra, tức giận nói: “Cô ta biến mất, chàng dựa vào cái gì mà nghi ngờ thiếp! Tự cô ta chạy đi sao lại đổ lên đầu thiếp!”

Tiêu Tề đáp: “Trọng thương làm sao giả vờ được? Người thân mang trọng thương làm sao trốn ra khỏi phủ được?”

Lưu Vũ nói: “Cô ta giỏi nhất là giở thủ đoạn. Có gì mà làm không được chứ?”

Tiêu Tề đáp: “Rốt cuộc là ai giở giở thủ đoạn, nàng đã lén ta làm bao nhiêu chuyện rồi?”

Lưu Vũ tức giận: “Chàng dựa vào cái gì mà nghi ngờ thiếp, cô ta và đệ đệ chàng thân thiết lắm, ai biết đệ đệ chàng có bị cô ta mê hoặc, nghe cô ta sai khiến rồi đưa cô ta đi không?”

Tiêu Tề đại nộ: “Tiêu Viêm là huynh đệ ruột của ta, thân phận của nàng là gì, sao có thể nói những lời này?”

Lưu Vũ cũng giận: “Chàng tin họ chứ không tin thiếp sao?”

“Nàng lén ta làm bao nhiêu việc, muốn ta tin thế nào đây?” Tiêu Tề nén giận, “Cho dù nàng không nói dối, vậy những ám vệ của Tần Xuyên tướng quân giải thích thế nào?”

“Là thiếp phái đi thì sao, cô ta hại ca ca thiếp, đáng phải chết!” Sự tình bại lộ, Lưu Vũ thẳng thắn thừa nhận, “Cô ta giết người rồi phủ mà chàng còn bảo vệ! Được, nếu chàng quan tâm đến cô ta như vậy thì chỉ cần đi tìm cô ta là được rồi, thiếp biết chàng ghét bỏ thiếp rồi, thiếp đi!”

Những điều tốt đẹp trong ký ức đã không còn, đã từng chịu thiệt cầu toàn, dịu dàng hiền thực thông tình đạt lý bỗng nhiên mất hết, chỉ còn lại sự ác độc và quấy phá vô lý, nữ nhân trước mặt này bỗng trở nên xa lạ, hằn

thấy mình nợ nàng, sợ nàng vì lỗi lầm năm xưa mà áy náy nên hẳn chiều chuộng đủ bề, thì ra nàng chưa từng áy náy.

Tiêu Tề mệt mỏi cười khố: “Hở một chút là đòi bỏ đi để uy hiếp, ta cũng sẽ chán thôi, thì ra ta nghĩ sai rồi, Tần Xuyên Lưu Vũ, tình cảm của chúng ta trong mắt nàng chỉ là trò đùa thôi sao?”

“Chàng...” Nghe có điều không đúng, Lưu Vũ phân biện, “Thiếp không phải ý này...”

“Tùy nàng vậy.” Tiêu Tề quay người.

“Tiêu Tề!” Lưu Vũ hoảng hốt, ôm chặt lấy eo hắn, “Chàng phải tin thiếp, thiếp nói sai rồi không được sao? Thiếp cũng chỉ quan tâm chàng thôi...”

Tiêu Tề hất nhẹ tay nàng ra, không hề quay đầu mà đi thẳng.

Lưu Vũ thất thần ngồi xuống đất lâm bâm: “Đây chính là mưu kế của người, Việt Tịch Lạc, người muốn báo thù ta, khiến ta mất đi chàng, người đừng hòng! Đừng hòng! Chàng chỉ thích ta thôi...”

Thị vệ trưởng chờ trên hành lang, thấy Tiêu Tề bèn bẩm báo: “Vương thượng, trên dưới sông Vĩnh Vinh đều đã tìm rồi nhưng vẫn không có phát hiện.”

Tiêu Tề im lặng trong chốc lát rồi nói: “Không cần tìm nữa, có lẽ nàng đã rời đi rồi.”

Phái ám vệ truy sát, chuyện này chắc là do Lưu Vũ chỉ thị, nhưng với tính cách của Lưu Vũ, đúng là không có gan ra tay trong Vương phủ, hướng hồ nàng chỉ muốn báo thù cho Tần Xuyên Lưu Lâm, theo lý thì phải giết chứ không bắt người.

Nếu không phải bị bắt cóc thì chỉ còn một khả năng duy nhất, nàng tự trốn đi.

Sắc mặt Tiêu Tề đanh lại.

Vẫn muốn tiếp tục sao? Hàn độc hành hạ, vết thương chưa lành, nàng không muốn sống nữa sao?

Thị vệ như suy đoán tâm tư của hắn rồi hỏi dò: “Có cần phái người đi các quan ải...”

“Không cần.” Tiêu Tề đưa tay cản lại, “Lệnh cho ám vệ, lưu ý động tĩnh chỗ mấy vị Tướng quân.”

Thị vệ trưởng lập tức hiểu ý: “Thuộc hạ hiểu.”

Lúc này Nhạn Sơ và Tây Linh quân đã sớm rời xa Kinh thành, không có xa phu, xe ngựa tự mình chạy về phía trước vô cùng bình ổn, xuyên qua cửa sổ chỉ thấy rừng núi hai bên không ngừng tụt về phía sau. Trần xe được khảm vô số dạ minh châu, không hề có chút tối tăm, áo bào to rộng gần như phủ kín sàn xe, thanh nhã tinh tế, toát ra mùi bị đạm mạc của Đạo môn, giống như chủ nhân đang ngồi trước mặt này vậy.

Nhưng hắn rốt cuộc có phải là một ẩn giả đạm mạc hay không thì chỉ có Nhạn Sơ biết.

Nhạn Sơ trầm nghĩ, Phủ Liêm Uyển Ngọc cùng hắn ra ngoài, không biết lúc này đang ở đâu...

Vừa nghĩ đến đây thì nghe thấy giọng hắn: “Uyển Ngọc ở Băng quốc.”

Tâm sự bị vạch trần, Nhạn Sơ cả kinh, nàng cười gượng: “Cho dù cô ta ở đây tôi cũng đâu dám ra tay trước mặt Tây Linh quân?”

“Ta lại khó đảm bảo nàng ấy không ra tay với nàng.” Tây Linh quân đặt tay lên cổ tay nàng, “Ngoại thương đã lành, nhưng nàng dùng thuật Hỏa liệu khiến vết thương cũ xấu thêm, cuối cùng tự chuốc hậu quả.”

Trong sự cảnh cáo bất giác lộ ra một tia quan tâm, Nhạn Sơ nghe vậy ngẩn ra, nhất thời không biết mình nên dùng giọng điệu và biểu hiện gì để hồi đáp, chỉ đành thấp giọng đa tạ.

Tây Linh quân nói: “Nàng có thể dễ dàng rời phủ như vậy, Tiêu Tề sơ suất rồi.”

Nhạn Sơ không biết rốt cuộc hẳn có nhìn thấu được chuyện mình che giấu thực lực không, chỉ đành gật đầu khỏa lấp: “May là có Tiêu Viêm tương trợ.”

Tây Linh quân nói: “Tiêu Viêm?”

Nhạn Sơ gật mình, vốn chỉ thuận miệng gọi cái tên này, quả nhiên là hoảng loạn nên dễ phạm sai lầm, vậy là nàng lại cẩn thận thêm một câu: “Tính tình Nguyên quân quái dị, tôi phải dùng Dẫn hàn châm để uy hiếp hẳn.”

Cố tình xa lánh nhưng ý bảo vệ lại càng rõ ràng, Tây Linh quân nhàn nhạt nói: “Có thể khống chế hẳn, chắc nàng cũng phí không ít tâm tư.”

Ai có thể uy hiếp được Tiêu Viêm? Thật sự là nói nhiều sai nhiều, Nhạn Sơ càng nóng lòng, không dám tiếp tục phân biện, một lúc sau mới nói: “Tây Linh quân yên tâm, cho dù tôi có chịu, Nguyên quân cũng chưa chắc nhìn đến thân tàn này.”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng: “Tốt lắm.”

Hắn đưa tay đặt một bình ngọc quen thuộc trước mặt nàng, chính là thuốc lần trước Lam sứ giả đưa đến.

Nhạn Sơ ngấp ngừng: “Tôi đã nợ Tây Linh quân quá nhiều...”

Tây Linh quân nói: “Đừng thử chọc giận ta, hậu quả nàng không gánh nổi đâu.”

Nhạn Sơ cả kinh: “Đây là uy hiếp sao?”

“Không sai.” Tây Linh quân nói, “Chỉ cần ta muốn, tất cả những gì nàng làm sẽ chẳng còn ý nghĩa.”

Ngón tay thon dài mở nắp bình, một mùi hương nhẹ xông lên mũi, một viên thuốc màu xanh từ trong bình lăn ra rơi vào trong miệng nàng, chỉ trong chốc lát, Nhạn Sơ cảm thấy hàn khí trong người đã tan đi không ít, đan điền dần dần ấm lên.

Nhạn Sơ thăm dò: “Sự bảo vệ của Tây Linh quân với Phủ Liêm công chúa dường như chỉ có hạn.”

“Sao lại nghĩ vậy?”

“Tôi suýt nữa thì giết cô ta nhưng ngài không hề xử trí tôi.”

Tây Linh quân liếc nhìn nàng: “Nàng muốn nói gì?”

Nhạn Sơ đáp: “Nếu đối với Tây Linh quân cô ta không quan trọng lắm, tôi muốn biết liệu có thể làm một giao dịch nữa không?”

“Nếu bây giờ nàng muốn giết nàng ấy thì ta sẽ không đồng ý.” Tây Linh quân ngừng lại: “Nàng rất thích giao dịch với ta thì phải?”

Câu hỏi gần như trêu chọc lại được hắn nói một cách vô cùng bình thường, Nhạn Sơ đáp phải cũng không đúng nhưng đáp không phải cũng không đúng, nàng cụp mắt cố tỏ vẻ bình tĩnh: “Không ai từ chối lợi ích có được từ giao dịch.”

Tây Linh quân đáp: “Ừ, ta rất thích.”

Mặt Nhạn Sơ đỏ bừng, nàng chuyển chủ đề: “Tây Linh quân muốn đi đâu?”

“Phong Hỏa trạch.” Tây Linh quân đáp, “Nàng có thể yêu cầu đồng hành.”

Vấn đề lớn nhất dọc đường chính là tra xét nơi quan ải, đồng hành với hãn địch thực là thỏa đáng nhất, Đạo môn kỳ thuật cao minh đã đành, nhưng làm gì có ai dám tra xét xe của hãn?

Nhưng hai chữ “Yêu cầu” đã thể hiện rõ ý của hãn, hãn không giúp nàng vô điều kiện.

“Ta từng nói sẽ có lần sau.” Thấy nàng ngập ngừng không đáp, hãn thêm một câu, “Đối với nàng thì một lần hay hai lần vốn không có gì khác biệt.”

Nhạn Sơ lập tức tái mặt, một lúc sau mới nói: “Tây Linh quân nói phải.”

Lời vừa dứt, người đã bị hãn đè dưới thân.

Y phục bị kéo xuống, lộ ra một vết sẹo nhàn nhạt màu hồng, đó là vết thương vừa lành, vì thuật Hỏa liệu tu vi không đủ.

Tây Linh quân khẽ nhíu mày, ngón tay vuốt qua, vết sẹo dần dần biến mất.

Chân khí cuồn cuộn chảy vào trong người, mang theo sự dịu dàng cùng cảm giác ấm áp hiếm thấy, Nhạn Sơ cắn chặt môi, cơ thể vẫn cứng đờ, những giày vò phải chịu trong đêm đó đến nay vẫn khiến nàng sợ hãi, nàng đã chuẩn bị để chịu đựng.

Hắn cúi đầu, tóc dài phủ xuống như một dòng thác đen, che hết gương mặt nàng.

Ngón trở thon dài vạch răng chui vào miệng nàng.

“Thọ hình cũng không sợ mà sợ ta sao?”

Cánh môi mỏng khê cong, độ cong không lớn nhưng nụ cười đó vẫn lộ ra nét lạnh lùng như cũ, nhất thời Nhận Sơ ngấn ra, nhưng bỗng bị động tác ở thân dưới của hắn thức tỉnh, nàng không kìm được mà ngậm miệng, nhưng lại bị ngón tay kia ngăn cản, phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Xe ngựa lay động, động tác tuy vẫn mạnh mẽ như cũ, nhưng đã không còn khó chịu nữa.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Biến Cố Điểm Mạch

Tây Linh quân dường như biết nàng đang vội nên cho xe chạy suốt ngày đêm, ngoài việc đổi ngựa ở Dịch trạm thì rất ít dừng lại, dọc đường quan ải rất nhiều, quả nhiên không ai dám cản chiếc xe ngựa này, nhưng Nhạn Sơ để ý xem xét, phát hiện những thủ vệ kia cũng không đặc biệt kiểm tra những người đi đường khác, khiến nàng cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Đi về phía Đông hơn một tháng, tiến vào một vùng rừng núi hoang vu, Nhạn Sơ bỗng cho xe ngựa dừng lại.

Núi cao rừng sâu, cây cối điêu tàn, cỏ dại um tùm, trên hòn đá mọc đầy rong rêu, vết tích của trận chiến thảm khốc trăm năm trước đã bị chôn vùi từ lâu.

Sắc đêm vừa buông, Nhạn Sơ đội gió lạnh từng bước tiến về phía trước.

Năm xưa phụ tử Việt tướng quân xâm nhập dụ địch, lương thảo quan trọng nhất lại chậm trễ không đến, thư cầu chi viện bị huynh muội Tần Xuyên Lưu Vũ phá người cướp mất, Việt tướng quân trong lúc bất lực đành quyết định đổi đường, cuối cùng vẫn chậm một bước. Mấy lần trúng phục kích, hai vạn nhân mã hao tổn hơn một nửa, cuối cùng bị đại quân của Mục Phong quốc vây khốn ở chốn này. Cả nửa năm tròn, Việt tướng quân không không chịu ra đầu hàng, thống lĩnh bộ hạ cố thủ ở núi này, hết lương thảo thì ăn thịt chiến mã, ăn rễ cỏ vỏ cây... Mấy ngàn người cuối cùng chỉ

còn lại vài trăm, người phá vòng vây chiến tử, kẻ đói chết, người bệnh chết...

Đất dưới chân đã nhuộm biết bao nhiêu máu tươi, chôn biết bao nhiêu xương trắng!

Phụ thân của nàng, thân mang trọng bệnh thống lĩnh mấy trăm người còn lại đột phá vòng vây, thà chiến tử sa trường chứ không chịu kéo dài chút hơi tàn, ông là một Tướng quân chân chính, ca ca duy nhất của nàng vì bảo vệ phụ thân phá vòng vây, thân trúng mười mấy đao, thủ cấp cùng với phụ thân bị quân địch treo trên tường thành, thi thể bị tàn phá đến nay vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Phụ tử Việt tướng quân cả đời vì Diễm quốc chinh chiến tứ phương, khiến kẻ địch nghe danh đã khiếp sợ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, đến chết họ vẫn không biết, tất cả đều do kẻ mà họ tận trung bày kế.

“Tai nạn” thật hoàn mỹ, mật thư phát binh của Tiêu Tề bị “gian tế của Mục Phong quốc” tráo đổi, viện binh chậm chạp không đến, khiến một nhánh quân trung thành nhất tinh nhuệ nhất của Việt gia quân toàn bộ bị tiêu diệt! Trong đó có những người thân thuộc nhất của nàng, có Văn Nhân đại ca đích thân dạy nàng chưởng pháp, có Tiểu Đình thích trêu chọc nàng, có Lực thúc giọng nói sang sảng...

Sau đó Tiêu Tề đưa quân đi báo thù đến gần nơi này, đặc biệt đưa nàng đến bãi tế, những lời an ủi dịu dàng trong đau đớn kia thì ra chỉ để thu phục lòng của Việt quân.

Gió lạnh gào thét, cỏ dại mọc đến ngang lưng nhấp nhô trong gió như những ngọn sóng. Nhạn Sơ dừng bước, cúi người nhặt một miếng đất.

Không có nước mắt, nước mắt đã cạn hết từ lâu.

Làm sao có thể tha thứ? Làm sao có thể từ bỏ? Hại chết người thân của nàng, cướp đi tất cả của họ rồi ngang nhiên hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nằm mơ đi! Bọn họ nằm mơ đi!

Tay dùng sức, mảnh đất lập tức rã ra, bị gió thổi bay đi, Nhạn Sơ ôm đầu ngồi xuống.

Nàng thật là ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức tưởng nam nhân đó là tất cả của nàng! Ngu xuẩn đến mức tin những lời nói dối hăn bịa ra mỗi đêm không về, ngu xuẩn đến mức tưởng hăn đối với nàng sẽ có chút tình cảm! Ngu xuẩn đến mức mất đi người thân vẫn còn tin tưởng hăn! Vạt áo lam nhạt đập vào tầm mắt, lộ ra đôi giày trắng bên trong.

“Việt Tịch Lạc sẽ không khóc.”

Nhạn Sơ hoang mang ngẩng mặt, sắc chiều mông lung, nhìn không rõ gương mặt hăn.

“Nàng sẽ được như ý.”

Giọng nói đến từ đỉnh đầu, giống như đang phán xét, khiến tim nàng bỗng như rơi xuống, rất chân thực, khiến sự sợ hãi đối với hăn thường ngày đều tan biến hết.

Nhạn Sơ đứng dậy: “Vâng, sẽ được.”

Nàng phải kéo kẻ đứng sau giật dây hại chết phụ thân và huynh trưởng nàng xuống khỏi bảo tọa, khiến hăn không được chết yên! Tiêu Tề không phải một lòng muốn tròng chấn Vân Trạch tộc sao, nàng bắt hăn phải chính mắt nhìn thấy Vân Trạch tộc suy vong!

Trời hoàn toàn sập tối, một đồng lửa nhanh chóng được nhóm lên, mùa thu rất thích hợp để săn bắn, rất nhanh Nhạn Sơ đã săn được hai con gà rừng trở về, gọn gàng vạt lông lột da đem nướng trên đồng lửa.

Tây Linh quân nhìn nàng làm xong mọi việc rồi mới nói: “Học được những chuyện này từ lúc nào vậy?”

Nhạn Sơ cẩn thận lật miếng thịt gà rùng trong tay, tùy tiện nói: “Năm xưa tôi chỉ thích luyện đao pháp, phụ thân và đại ca cũng rất dung túng, cơm nước đều dâng tận miệng, mãi đến sau khi gặp Tiêu Tề mới vội vàng học nấu nướng lo liệu việc nhà.”

Nàng khẽ cúi đầu: “Lúc đó trong lòng tôi toàn bộ đều là hăn, muốn chính tay làm những món hăn thích ăn, muốn sinh con đẻ cái cho hăn... Hăn thích cái gì thì tôi sẽ làm cái đó.”

Ánh lửa thoạt sáng thoạt tối, thần sắc trên mặt Tây Linh quân khó phân.

Nhạn Sơ nói: “Thời niên thiếu hồ đồ, để Tây Linh quân chê cười rồi.”

Tây Linh quân đáp: “Sự báo thù máu lạnh có thể giải trừ được hận của nàng không?”

Nhạn Sơ nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức lạnh lùng phản nộ: “Báo mối thù nên báo thì trong mắt Tây Linh quân là máu lạnh, vậy dùng tính mạng cả nhà thê tử để đổi lấy tiền đồ, vụng trộm với nữ nhân khác bên ngoài, vứt bỏ tính mạng thê tử, đó được coi là gì?”

Tây Linh quân nói: “Thê tử?”

Xưng hô này người khác nghe thì không có gì, nhưng nữ nhân đều rất nhạy cảm, lúc này hăn cố ý cường điệu, Nhạn Sơ nghe chỉ cảm thấy lời hăn muốn ám chỉ gì đó, một trượng phu chưa từng có được, đối với một nữ nhân thì đây chính là sự mỉa mai lớn nhất, Nhạn Sơ lập tức đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận nhưng lại không tiện phát tác.

Tây Linh quân nhắc nhở: “Có thể ăn rồi.”

Mùi thịt thơm nồng nàn tỏa ra, lúc này Nhạn Sơ mới phát hiện con gà đã chín, thấy hẳn đưa tay ra hiệu, nàng ngật ngừng đưa sang.

Tây Linh quân chỉ nếm thử một chút rồi vứt đi, vẫn bộ dạng không nhuốm bụi trần: “Tiêu Tề chọn Tần Xuyên Lưu Vũ đúng là sáng suốt.”

Lại bị chế nhạo, Nhạn Sơ bực mình: “Hẳn vì Việt quân mà cưới tôi cũng đành, nhưng tôi vẫn là Vương phi của hẳn, Tần Xuyên Lưu Vũ có đặc sủng đi nữa thì sao chứ, tôi chưa từng coi cô ta ra gì, Tần Xuyên Lưu Lâm chết rồi, chẳng phải hẳn vẫn bảo vệ tôi đó sao?”

Tây Linh quân nói: “Tự tổn thương mình để đổi lấy sự áy náy?”

Nhạn Sơ đáp: “VẬY thì sao? Chỉ cần tôi ngoắc ngoắc ngón tay thì hẳn vẫn sẽ nghe tôi hết thôi, chỉ cần tôi muốn thì con của tôi chính là Thế tử tương lai.”

Tây Linh quân “Ồ”: “Nàng có thể ngoắc ngoắc ngón tay nữa đi, nói không chừng ta cũng sẽ nghe nàng hết đó.”

Nhạn Sơ tức giận nhìn hẳn.

Tây Linh quân nói: “Không tiến bộ.”

Đối diện với ánh mắt của hẳn, Nhạn Sơ biết hẳn cố ý, nàng không nhịn được cười lạnh: “Tôi báo thù của tôi, liên quan gì đến Tây Linh quân?”

Bốn phía rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hẳn cũng lên tiếng: “Đương nhiên là có liên quan đến ta.”

Giọng điệu lạnh lùng như mang theo gió tuyết, hơi mang nộ ý. Nhạn Sơ lập tức sực tỉnh, biết hẳn thật sự tức giận, nhưng nhớ lại những lời lúc này

cũng không thấy có gì quá đáng, nếu có quá đáng thì là hẳn mới đúng, không biết rốt cuộc đã chạm vào vảy ngược của hẳn chỗ nào.

Nhạn Sơ tuy cảm thấy ảo não, nhưng nghĩ đến việc hẳn khinh khi mình trước, nàng lập tức cúi mặt, giọng điệu cứng rắn nói: “Tây Linh quân có ơn với tôi, lúc nào tôi cũng ghi nhớ trong lòng, nhưng giữa chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch, lấy được thứ mình muốn, Tây Linh quân hà tất quan tâm tôi là người thế nào?”

Nói xong nàng tùy tiện đổi tư thế nhắm mắt lại.

Giữa thu thời tiết nặng hơi sương, không biết qua bao lâu, ánh sáng của đốm lửa dần tối đi, sự ấm áp cuối cùng cũng đang dần tan biến, trong rừng núi hàn khí bức người, trường bào lam nhạt và mái tóc đen dài dường như cũng bị sương làm ướt nên càng nặng nề.

Bốn phía không chút động tĩnh, người đối diện đã ngủ say.

Y phục ma sát phát ra tiếng động nhẹ, Tây Linh quân chậm rãi bước đến trước mặt nàng.

Người đã ngủ say dựa vào gốc cây, đầu khẽ gục xuống, hơi thở lúc nặng lúc nhẹ lúc nhanh lúc chậm không đồng đều, chắc là do cơ thể hư nhược.

Tây Linh quân nhìn nàng hồi lâu, lòng bàn tay trong áo lóe lên ánh sáng xanh, trong đôi mắt lạnh lùng, nộ hỏa giao thoa với sát cơ vô tình, hẳn đưa tay trái lên, hướng về phía đỉnh đầu nàng từ từ vỗ xuống.

Hàng mi dài rậm rạp thấm hơi sương, vô cùng yếu đuối đáng thương, nàng của lúc này dễ dàng mất đi sự cảnh giác thường ngày, thân trong hiểm cảnh nhưng không hề phát giác.

“Phụng Kỳ, ta bắt được một con gà rừng, chúng ta nướng nó ăn nhé.”

“Nàng biết làm à?”

“Không biết.”

...

“Thơm quá! Thì ra tay nghề của chàng giỏi như vậy! Sau này chàng nấu cơm nhé.” Nàng sai khiến hần như chuyện đương nhiên.

“Vậy nàng làm gì?”

“Ta chỉ củi rửa chén.”

Nàng tin hần là một ẩn sĩ bình thường, tin tất cả mọi thứ của hần, hần vì duy trì thể cờ mà quyết định buông tay, khiến nàng sinh hận, đến nỗi làm ra hành động điên cuồng, tàn nhẫn báo thù hần, cũng vì vậy mà nhận lấy nô khí và trừng phạt của hần, cuối cùng nàng lựa chọn quên đi.

Lòng bàn tay cách đỉnh đầu nàng chưa đến ba tấc, sắp quyết định sống chết của nàng.

Bỗng nhiên hần dời tay đi.

Chưởng phong băng hàn được giải phóng, quét qua đồng lửa bên cạnh, sắc bén như dao, hoa lửa lập tức văng tung tóe, đồng lửa gần như tắt lụi.

Cuối cùng hần vẫn thu tay, quay người nhìn đồng lửa tàn, thần sắc phức tạp.

Động tĩnh quá lớn, Nhạn Sơ bị đánh thức: “Tây Linh quân.”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt đen phản chiếu ánh lửa yếu ớt, càng trở nên sâu thẳm, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Ngực đau âm ỉ, Nhạn Sơ ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, nhẹ giọng nói: “Lại sắp mưa rồi sao?”

Tây Linh quân nắm lấy tay nàng, một sức mạnh to lớn được cuộn cuộn truyền qua, bảo vệ tâm mạch đã bị tổn thương của nàng, khiến đau đớn do hàn khí phát tác dần dần giảm bớt.

Nhạn Sơ muốn rút tay lại: “Tôi...”

“Nguyên khí của nàng đã đại thương, không thích hợp dùng thuật Hỏa liệu nữa.”

Giọng nói dịu dàng giống như đang than thở, gần như khiến nàng quên đi nhục nhã và tức giận. Họ đã từng quen biết, nhưng là quan hệ gì đây? Việt Tịch Lạc sao có thể quen được nhân vật đỉnh đỉnh đại danh này? Tìm không được kí ức bị tàn khuyết, không nhìn rõ bộ mặt của hắn, ẩn giả, Hoàng giả, trong sự ôn hòa ẩn chứa sự lạnh lùng, cứu nàng, uy hiếp nàng, chiếm thân thể của nàng, giống như đang trừng phạt, đang báo thù, nhưng lại giống như đang quan tâm, thật thật giả giả, cái gì là thật cái gì là giả thật khó phân biệt.

Nhạn Sơ cũng đang nghĩ rốt cuộc là câu nào đã chọc giận hắn, nàng cân nhắc rồi nói: “Bất luận là Tiêu Tề hay Nguyên quân, Nhạn Sơ đều không dám có ý khác.”

Tây Linh quân đáp: “Nàng tưởng ta để tâm sao?”

Tay Nhạn Sơ run lên, nàng miễn cưỡng nhếch miệng: “Tây Linh quân có thân phận bực nào, đương nhiên là...”

“Đương nhiên là để tâm.” Hắn ngắt lời nàng, “Ta không thích nữ nhân của mình có quan hệ với kẻ khác, bất luận nữ nhân đó đã làm gì, là người thế nào.”

Nàng làm đúng hay sai chỉ có hãn mới quyết định được.

Nhạn Sơ hiểu ý của hãn, thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại sản sinh vô số mùi vị, nàng và hãn vốn có một giao dịch đáng xấu hổ, trên thực tế không được coi là nữ nhân của hãn, nhưng hãn nói ra nàng cũng không dám phản đối.

Hai người đi thêm mấy ngày nữa thì đến rìa Phong Hỏa trạch, Nhạn Sơ đã xác định Tiêu Tề chưa từng phái người truy tìm hành tung của mình, nàng và Tây Linh quân đồng hành vốn là để che giấu hành tung, nào ngờ đến cuối cùng lại không hề cần thiết, lần hiến thân giao dịch trước đó càng trở nên mĩa mai. Nhớ lại lần giao dịch trước thật ra cũng là mắc lừa, Nhạn Sơ nghi ngờ rằng Tây Linh quân đã sớm liệu được kết quả này, hãn dường như đã quen nhìn thấy nàng làm trò cười, Nhạn Sơ không nhịn được mà để ý quan sát, nhưng trên gương mặt anh tuấn kia lại không để lộ chút dấu vết nên nàng chỉ đành bỏ qua.

Phong Hỏa trạch gần Mục Phong quốc, Diễm mạch phát ra từ đây, bên trong có thể thấy được từng đốm từng đốm ác hỏa thiêu đốt, hơn nữa lại chịu ảnh hưởng của Phong mạch gần đó, khiến cho sức lửa càng mạnh, càng hung hiểm.

Đã đến đích, Nhạn Sơ bái biệt Tây Linh quân, khách sáo đa tạ.

Tây Linh quân gật đầu: “Cẩn thận.”

Đại thù chưa báo, Nhạn Sơ đương nhiên không làm những chuyện mình không chắc chắn nữa, nghĩ mình vốn thuộc thể chất Diễm quốc chính tông, lại thêm trên ngọc bội của Nam vương tặng có Hỏa linh khí, chắc chuyện hộ thể không có vấn đề gì, ngược lại thì hãn xuất thân từ Băng quốc, thuộc tính tương khắc với nơi này, Diễm mạch phát ra sức mạnh vô cùng to lớn, cho dù đạo pháp có cao cũng không thích hợp mạo hiểm, chỉ là không biết rốt cuộc hãn muốn làm chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Nhạn Sơ cố ý dừng lại trong chốc lát, thấy hãn vẫn không có biểu hiện gì, lại không tiện hỏi nhiều, nàng đành quay người bước nhanh về phía Phong Hỏa trạch, một lúc sau đã biến mất trong mây khói.

Tây Linh quân vẫn đứng yên tại chỗ, đột nhiên lên tiếng: “Nguyên quân còn định tiếp tục đi theo?”

“Có thể phát hiện ra ta, tu vi của người đích thực không tệ.” Một bóng người màu đen quả nhiên đi ra từ sau gốc cây, hàng mi dài che mất đôi mắt, lộ ra ánh sáng tà mị, quả nhiên là Tiêu Viêm.

Tây Linh quân nói: “Tu vi của ta sẽ tăng tiến, còn người chỉ có thể dậm chân tại chỗ, kém ta xa lắm.”

“T

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Biến Cố Điểm Mạch

Tây Linh quân dường như biết nàng đang vội nên cho xe chạy suốt ngày đêm, ngoài việc đổi ngựa ở Dịch trạm thì rất ít dừng lại, dọc đường quan ải rất nhiều, quả nhiên không ai dám cản chiếc xe ngựa này, nhưng Nhạn Sơ để ý xem xét, phát hiện những thủ vệ kia cũng không đặc biệt kiểm tra những người đi đường khác, khiến nàng cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Đi về phía Đông hơn một tháng, tiến vào một vùng rừng núi hoang vu, Nhạn Sơ bỗng cho xe ngựa dừng lại.

Núi cao rừng sâu, cây cối điêu tàn, cỏ dại um tùm, trên hòn đá mọc đầy rong rêu, vết tích của trận chiến thảm khốc trăm năm trước đã bị chôn vùi từ lâu.

Sắc đêm vừa buông, Nhạn Sơ đội gió lạnh từng bước tiến về phía trước.

Năm xưa phụ tử Việt tướng quân xâm nhập dụ địch, lương thảo quan trọng nhất lại chậm trễ không đến, thư cầu chi viện bị huynh muội Tần Xuyên Lưu Vũ phá người cướp mất, Việt tướng quân trong lúc bất lực đành quyết định đổi đường, cuối cùng vẫn chậm một bước. Mấy lần trúng phục kích, hai vạn nhân mã hao tổn hơn một nửa, cuối cùng bị đại quân của Mục Phong quốc vây khốn ở chốn này. Cả nửa năm tròn, Việt tướng quân không không chịu ra đầu hàng, thống lĩnh bộ hạ cố thủ ở núi này, hết lương thảo thì ăn thịt chiến mã, ăn rễ cỏ vỏ cây... Mấy ngàn người cuối cùng chỉ

còn lại vài trăm, người phá vòng vây chiến tử, kẻ đói chết, người bệnh chết...

Đất dưới chân đã nhuộm biết bao nhiêu máu tươi, chôn biết bao nhiêu xương trắng!

Phụ thân của nàng, thân mang trọng bệnh thống lĩnh mấy trăm người còn lại đột phá vòng vây, thà chiến tử sa trường chứ không chịu kéo dài chút hơi tàn, ông là một Tướng quân chân chính, ca ca duy nhất của nàng vì bảo vệ phụ thân phá vòng vây, thân trúng mười mấy đao, thủ cấp cùng với phụ thân bị quân địch treo trên tường thành, thi thể bị tàn phá đến nay vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của nàng.

Phụ tử Việt tướng quân cả đời vì Diễm quốc chinh chiến tứ phương, khiến kẻ địch nghe danh đã khiếp sợ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, đến chết họ vẫn không biết, tất cả đều do kẻ mà họ tận trung bày kế.

“Tai nạn” thật hoàn mỹ, mật thư phát binh của Tiêu Tề bị “gian tế của Mục Phong quốc” tráo đổi, viện binh chậm chạp không đến, khiến một nhánh quân trung thành nhất tinh nhuệ nhất của Việt gia quân toàn bộ bị tiêu diệt! Trong đó có những người thân thuộc nhất của nàng, có Văn Nhân đại ca đích thân dạy nàng chưởng pháp, có Tiểu Đình thích trêu chọc nàng, có Lực thúc giọng nói sang sảng...

Sau đó Tiêu Tề đưa quân đi báo thù đến gần nơi này, đặc biệt đưa nàng đến bãi tế, những lời an ủi dịu dàng trong đầu đón kia thì ra chỉ để thu phục lòng của Việt quân.

Gió lạnh gào thét, cỏ dại mọc đến ngang lưng nhấp nhô trong gió như những ngọn sóng. Nhạn Sơ dừng bước, cúi người nhặt một miếng đất.

Không có nước mắt, nước mắt đã cạn hết từ lâu.

Làm sao có thể tha thứ? Làm sao có thể từ bỏ? Hại chết người thân của nàng, cướp đi tất cả của họ rồi ngang nhiên hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nằm mơ đi! Bọn họ nằm mơ đi!

Tay dùng sức, mảnh đất lập tức rã ra, bị gió thổi bay đi, Nhạn Sơ ôm đầu ngồi xuống.

Nàng thật là ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức tưởng nam nhân đó là tất cả của nàng! Ngu xuẩn đến mức tin những lời nói dối hăn bịa ra mỗi đêm không về, ngu xuẩn đến mức tưởng hăn đối với nàng sẽ có chút tình cảm! Ngu xuẩn đến mức mất đi người thân vẫn còn tin tưởng hăn! Vạt áo lam nhạt đập vào tầm mắt, lộ ra đôi giày trắng bên trong.

“Việt Tịch Lạc sẽ không khóc.”

Nhạn Sơ hoang mang ngẩng mặt, sắc chiều mông lung, nhìn không rõ gương mặt hăn.

“Nàng sẽ được như ý.”

Giọng nói đến từ đỉnh đầu, giống như đang phán xét, khiến tim nàng bỗng như rơi xuống, rất chân thực, khiến sự sợ hãi đối với hăn thường ngày đều tan biến hết.

Nhạn Sơ đứng dậy: “Vâng, sẽ được.”

Nàng phải kéo kẻ đứng sau giật dây hại chết phụ thân và huynh trưởng nàng xuống khỏi bảo tọa, khiến hăn không được chết yên! Tiêu Tề không phải một lòng muốn tròng chấn Vân Trạch tộc sao, nàng bắt hăn phải chính mắt nhìn thấy Vân Trạch tộc suy vong!

Trời hoàn toàn sập tối, một đồng lửa nhanh chóng được nhóm lên, mùa thu rất thích hợp để săn bắn, rất nhanh Nhạn Sơ đã săn được hai con gà rừng trở về, gọn gàng vạt lông lột da đem nướng trên đồng lửa.

Tây Linh quân nhìn nàng làm xong mọi việc rồi mới nói: “Học được những chuyện này từ lúc nào vậy?”

Nhạn Sơ cẩn thận lật miếng thịt gà rùng trong tay, tùy tiện nói: “Năm xưa tôi chỉ thích luyện đao pháp, phụ thân và đại ca cũng rất dung túng, cơm nước đều dâng tận miệng, mãi đến sau khi gặp Tiêu Tề mới vội vàng học nấu nướng lo liệu việc nhà.”

Nàng khẽ cúi đầu: “Lúc đó trong lòng tôi toàn bộ đều là hăn, muốn chính tay làm những món hăn thích ăn, muốn sinh con đẻ cái cho hăn... Hăn thích cái gì thì tôi sẽ làm cái đó.”

Ánh lửa thoạt sáng thoạt tối, thần sắc trên mặt Tây Linh quân khó phân.

Nhạn Sơ nói: “Thời niên thiếu hồ đồ, để Tây Linh quân chê cười rồi.”

Tây Linh quân đáp: “Sự báo thù máu lạnh có thể giải trừ được hận của nàng không?”

Nhạn Sơ nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức lạnh lùng phản nộ: “Báo mối thù nên báo thì trong mắt Tây Linh quân là máu lạnh, vậy dùng tính mạng cả nhà thê tử để đổi lấy tiền đồ, vụng trộm với nữ nhân khác bên ngoài, vứt bỏ tính mạng thê tử, đó được coi là gì?”

Tây Linh quân nói: “Thê tử?”

Xưng hô này người khác nghe thì không có gì, nhưng nữ nhân đều rất nhạy cảm, lúc này hăn cố ý cường điệu, Nhạn Sơ nghe chỉ cảm thấy lời hăn muốn ám chỉ gì đó, một trượng phu chưa từng có được, đối với một nữ nhân thì đây chính là sự mỉa mai lớn nhất, Nhạn Sơ lập tức đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận nhưng lại không tiện phát tác.

Tây Linh quân nhắc nhở: “Có thể ăn rồi.”

Mùi thịt thơm nồng nàn tỏa ra, lúc này Nhạn Sơ mới phát hiện con gà đã chín, thấy hẳn đưa tay ra hiệu, nàng ngật ngừng đưa sang.

Tây Linh quân chỉ nếm thử một chút rồi vứt đi, vẫn bộ dạng không nhuốm bụi trần: “Tiêu Tề chọn Tần Xuyên Lưu Vũ đúng là sáng suốt.”

Lại bị chế nhạo, Nhạn Sơ bực mình: “Hẳn vì Việt quân mà cưới tôi cũng đành, nhưng tôi vẫn là Vương phi của hẳn, Tần Xuyên Lưu Vũ có đặc sủng đi nữa thì sao chứ, tôi chưa từng coi cô ta ra gì, Tần Xuyên Lưu Lâm chết rồi, chẳng phải hẳn vẫn bảo vệ tôi đó sao?”

Tây Linh quân nói: “Tự tổn thương mình để đổi lấy sự áy náy?”

Nhạn Sơ đáp: “VẬY thì sao? Chỉ cần tôi ngoắc ngoắc ngón tay thì hẳn vẫn sẽ nghe tôi hết thôi, chỉ cần tôi muốn thì con của tôi chính là Thế tử tương lai.”

Tây Linh quân “Ồ”: “Nàng có thể ngoắc ngoắc ngón tay nữa đi, nói không chừng ta cũng sẽ nghe nàng hết đó.”

Nhạn Sơ tức giận nhìn hẳn.

Tây Linh quân nói: “Không tiến bộ.”

Đối diện với ánh mắt của hẳn, Nhạn Sơ biết hẳn cố ý, nàng không nhịn được cười lạnh: “Tôi báo thù của tôi, liên quan gì đến Tây Linh quân?”

Bốn phía rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hẳn cũng lên tiếng: “Đương nhiên là có liên quan đến ta.”

Giọng điệu lạnh lùng như mang theo gió tuyết, hơi mang nộ ý. Nhạn Sơ lập tức sực tỉnh, biết hẳn thật sự tức giận, nhưng nhớ lại những lời lúc này

cũng không thấy có gì quá đáng, nếu có quá đáng thì là hẳn mới đúng, không biết rốt cuộc đã chạm vào vảy ngược của hẳn chỗ nào.

Nhạn Sơ tuy cảm thấy ảo não, nhưng nghĩ đến việc hẳn khinh khi mình trước, nàng lập tức cúi mặt, giọng điệu cứng rắn nói: “Tây Linh quân có ơn với tôi, lúc nào tôi cũng ghi nhớ trong lòng, nhưng giữa chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch, lấy được thứ mình muốn, Tây Linh quân hà tất quan tâm tôi là người thế nào?”

Nói xong nàng tùy tiện đổi tư thế nhắm mắt lại.

Giữa thu thời tiết nặng hơi sương, không biết qua bao lâu, ánh sáng của đốm lửa dần tối đi, sự ấm áp cuối cùng cũng đang dần tan biến, trong rừng núi hàn khí bức người, trường bào lam nhạt và mái tóc đen dài dường như cũng bị sương làm ướt nên càng nặng nề.

Bốn phía không chút động tĩnh, người đối diện đã ngủ say.

Y phục ma sát phát ra tiếng động nhẹ, Tây Linh quân chậm rãi bước đến trước mặt nàng.

Người đã ngủ say dựa vào gốc cây, đầu khẽ gục xuống, hơi thở lúc nặng lúc nhẹ lúc nhanh lúc chậm không đồng đều, chắc là do cơ thể hư nhược.

Tây Linh quân nhìn nàng hồi lâu, lòng bàn tay trong áo lóe lên ánh sáng xanh, trong đôi mắt lạnh lùng, nộ hỏa giao thoa với sát cơ vô tình, hẳn đưa tay trái lên, hướng về phía đỉnh đầu nàng từ từ vỗ xuống.

Hàng mi dài rậm rạp thấm hơi sương, vô cùng yếu đuối đáng thương, nàng của lúc này dễ dàng mất đi sự cảnh giác thường ngày, thân trong hiểm cảnh nhưng không hề phát giác.

“Phụng Kỳ, ta bắt được một con gà rừng, chúng ta nướng nó ăn nhé.”

“Nàng biết làm à?”

“Không biết.”

...

“Thơm quá! Thì ra tay nghề của chàng giỏi như vậy! Sau này chàng nấu cơm nhé.” Nàng sai khiến hấn như chuyện đương nhiên.

“Vậy nàng làm gì?”

“Ta chỉ củi rửa chén.”

Nàng tin hấn là một ẩn sĩ bình thường, tin tất cả mọi thứ của hấn, hấn vì duy trì thể cờ mà quyết định buông tay, khiến nàng sinh hận, đến nỗi làm ra hành động điên cuồng, tàn nhẫn báo thù hấn, cũng vì vậy mà nhận lấy nô khí và trừng phạt của hấn, cuối cùng nàng lựa chọn quên đi.

Lòng bàn tay cách đỉnh đầu nàng chưa đến ba tấc, sắp quyết định sống chết của nàng.

Bỗng nhiên hấn dời tay đi.

Chưởng phong băng hàn được giải phóng, quét qua đồng lửa bên cạnh, sắc bén như dao, hoa lửa lập tức văng tung tóe, đồng lửa gần như tắt lụi.

Cuối cùng hấn vẫn thu tay, quay người nhìn đồng lửa tàn, thần sắc phức tạp.

Động tĩnh quá lớn, Nhạn Sơ bị đánh thức: “Tây Linh quân.”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt đen phản chiếu ánh lửa yếu ớt, càng trở nên sâu thẳm, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Ngực đau âm ỉ, Nhạn Sơ ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, nhẹ giọng nói: “Lại sắp mưa rồi sao?”

Tây Linh quân nắm lấy tay nàng, một sức mạnh to lớn được cuộn cuộn truyền qua, bảo vệ tâm mạch đã bị tổn thương của nàng, khiến đau đớn do hàn khí phát tác dần dần giảm bớt.

Nhạn Sơ muốn rút tay lại: “Tôi...”

“Nguyên khí của nàng đã đại thương, không thích hợp dùng thuật Hỏa liệu nữa.”

Giọng nói dịu dàng giống như đang than thở, gần như khiến nàng quên đi nhục nhã và tức giận. Họ đã từng quen biết, nhưng là quan hệ gì đây? Việt Tịch Lạc sao có thể quen được nhân vật đỉnh đỉnh đại danh này? Tìm không được kí ức bị tàn khuyết, không nhìn rõ bộ mặt của hắn, ẩn giả, Hoàng giả, trong sự ôn hòa ẩn chứa sự lạnh lùng, cứu nàng, uy hiếp nàng, chiếm thân thể của nàng, giống như đang trừng phạt, đang báo thù, nhưng lại giống như đang quan tâm, thật thật giả giả, cái gì là thật cái gì là giả thật khó phân biệt.

Nhạn Sơ cũng đang nghĩ rốt cuộc là câu nào đã chọc giận hắn, nàng cân nhắc rồi nói: “Bất luận là Tiêu Tề hay Nguyên quân, Nhạn Sơ đều không dám có ý khác.”

Tây Linh quân đáp: “Nàng tưởng ta để tâm sao?”

Tay Nhạn Sơ run lên, nàng miễn cưỡng nhếch miệng: “Tây Linh quân có thân phận bực nào, đương nhiên là...”

“Đương nhiên là để tâm.” Hắn ngắt lời nàng, “Ta không thích nữ nhân của mình có quan hệ với kẻ khác, bất luận nữ nhân đó đã làm gì, là người thế nào.”

Nàng làm đúng hay sai chỉ có hãn mới quyết định được.

Nhạn Sơ hiểu ý của hãn, thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại sản sinh vô số mùi vị, nàng và hãn vốn có một giao dịch đáng xấu hổ, trên thực tế không được coi là nữ nhân của hãn, nhưng hãn nói ra nàng cũng không dám phản đối.

Hai người đi thêm mấy ngày nữa thì đến rìa Phong Hỏa trạch, Nhạn Sơ đã xác định Tiêu Tề chưa từng phái người truy tìm hành tung của mình, nàng và Tây Linh quân đồng hành vốn là để che giấu hành tung, nào ngờ đến cuối cùng lại không hề cần thiết, lần hiến thân giao dịch trước đó càng trở nên mĩa mai. Nhớ lại lần giao dịch trước thật ra cũng là mắc lừa, Nhạn Sơ nghi ngờ rằng Tây Linh quân đã sớm liệu được kết quả này, hãn dường như đã quen nhìn thấy nàng làm trò cười, Nhạn Sơ không nhịn được mà để ý quan sát, nhưng trên gương mặt anh tuấn kia lại không để lộ chút dấu vết nên nàng chỉ đành bỏ qua.

Phong Hỏa trạch gần Mục Phong quốc, Diễm mạch phát ra từ đây, bên trong có thể thấy được từng đốm từng đốm ác hỏa thiêu đốt, hơn nữa lại chịu ảnh hưởng của Phong mạch gần đó, khiến cho sức lửa càng mạnh, càng hung hiểm.

Đã đến đích, Nhạn Sơ bái biệt Tây Linh quân, khách sáo đa tạ.

Tây Linh quân gật đầu: “Cẩn thận.”

Đại thù chưa báo, Nhạn Sơ đương nhiên không làm những chuyện mình không chắc chắn nữa, nghĩ mình vốn thuộc thể chất Diễm quốc chính tông, lại thêm trên ngọc bội của Nam vương tặng có Hỏa linh khí, chắc chuyện hộ thể không có vấn đề gì, ngược lại thì hãn xuất thân từ Băng quốc, thuộc tính tương khắc với nơi này, Diễm mạch phát ra sức mạnh vô cùng to lớn, cho dù đạo pháp có cao cũng không thích hợp mạo hiểm, chỉ là không biết rốt cuộc hãn muốn làm chuyện gì.

Nghĩ đến đây, Nhạn Sơ cố ý dừng lại trong chốc lát, thấy hãn vẫn không có biểu hiện gì, lại không tiện hỏi nhiều, nàng đành quay người bước nhanh về phía Phong Hỏa trạch, một lúc sau đã biến mất trong mây khói.

Tây Linh quân vẫn đứng yên tại chỗ, đột nhiên lên tiếng: “Nguyên quân còn định tiếp tục đi theo?”

“Có thể phát hiện ra ta, tu vi của người đích thực không tệ.” Một bóng người màu đen quả nhiên đi ra từ sau gốc cây, hàng mi dài che mất đôi mắt, lộ ra ánh sáng tà mị, quả nhiên là Tiêu Viêm.

Tây Linh quân nói: “Tu vi của ta sẽ tăng tiến, còn người chỉ có thể dậm chân tại chỗ, kém ta xa lắm.”

“Tự tin của người khiến ta phải cảm thán.” Tiêu Viêm nhìn hướng Nhạn Sơ đi, kỳ quái hỏi: “Người muốn lợi dụng cô ấy làm gì?”

“Hứng thú của người đối với nàng nhiều quá rồi đó.”

“Liên quan gì đến người sao?”

“Thu lại hứng thú, trân trọng thời gian tự do mà người đang có, đây là khuyến cáo cuối cùng của ta.”

Giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ, trong chốc lát, lam bào biến mất.

“Giấu sát khí thật giỏi... Muốn giết ta sao? Người chưa hẳn nắm chắc phần thắng đâu.” Tiêu Viêm sờ trán, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn là bộ dạng khó hiểu, hãn nhìn Phong Hỏa trạch ngập ngừng hồi lâu rồi cuối cùng xoay người lướt đi.

Thư phòng Định vương phủ trong Kinh thành, Tiêu Tề và mấy Phó tướng đang thương nghị, bỗng một thị vệ vội vã bước vào, cúi người thấp giọng nói mấy câu bên tai Tiêu Tề.

Theo ám vệ hồi báo, chỗ mấy vị Tướng quân chưa thấy có gì dị thường, như vậy thì nàng đã đi đâu? Lẽ nào thật sự không phải là nàng tự rời đi? Nếu có thể lực khác nhúng tay vào thì hoàn cảnh của nàng sẽ rất nguy hiểm.

Không thấy thi thể, xem chừng vẫn còn khả năng sống sót. Tiêu Tề thăm an ủi mình, bắt đầu hối hận vì trước đó đã không tăng cường lực soát ở các quan ải, sợ nhất là truy đuổi quá gấp, nàng vốn đang bị thương, không biết lại làm ra những chuyện nguy hiểm gì để trốn tránh nữa đây, sớm biết kết quả như vậy thì nên phái người đến các quan ải mới phải.

Trước mắt không còn cách nào, hắn chỉ đành ra lệnh: “Tăng cường tra xét, có tin gì thì lập tức hồi báo ngay.”

Đầm lầy âm nóng, mặt đất trông có vẻ cứng cáp nhưng cứ một lúc lại nổi bong bóng ùng ục, bốc lên khói xanh, không trung mây khói dày đặc, ở gần mặt đất thì lại nhạt hơn, Nhạn Sơ không muốn tiêu hao quá nhiều nội công, nàng lấy khăn tay đã chuẩn bị từ trước, đổ một ít nước lên rồi che miệng và mũi, dùng gậy gỗ chống lên đất để dò đường, nàng chậm rãi chống gậy gỗ tiến về phía trước, mỗi một bước đều vô cùng cẩn thận.

Trời nhanh chóng sập tối, Nhạn Sơ tìm được một gò đất cứng cáp dừng lại nghỉ ngơi.

Không cần đốt lửa, bốn phía có ánh lửa quanh năm không tắt, đêm ở Phong Hỏa trạch không lạnh mà còn vô cùng nóng bức, nhiệt độ rất cao, nếu không có võ công và Vương bội bảo vệ thì cho dù là thể chất Diễm quốc cũng bỏ mạng từ lâu.

Nhạn Sơ lau mồ hôi lã lã trên trán, ngồi xuống tùy tiện ăn chút lương khô, lại nhìn nước trong bình chỉ còn lại chưa tới ba phần, bất giác thăm lo lắng. Theo Tiêu Viêm nói, cây Tử chi đó chắc là ở chỗ này, nhưng nàng đã tìm hết hai ngày rồi, phạm là những chỗ giống với miêu tả của hắn nàng

đều đã tìm qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tử chi, xem ra lần này thật phí công một chuyến rồi.

Nghĩ đến đây, Nhạn Sơ vô thức ngược lên nhìn chỗ xa xa của đầm lầy.

Đi tới nữa chính là vùng đất trung tâm của đầm lầy, Hỏa độc hoành hành, đó mới là chỗ nguy hiểm nhất, gần như chưa từng có ai tiến vào.

Lời Tiêu Viêm chưa chắc đáng tin, nhưng Tử chi thích nơi nóng bức, xem ra Phong Hỏa trạch cũng là nơi phù hợp với điều kiện nhất, không dễ gì mới thoát thân đi tìm, trở về như vậy thật không cam lòng, huống hồ có Vương bội trong tay, Hỏa linh khí trên đó tạm thời có thể áp chế Hỏa độc, an toàn rút lui chắc không có vấn đề gì, so với việc trở về tay không thì chi bằng mạo hiểm một phen.

Sau khi Nhạn Sơ hạ quyết tâm bèn nhắm mắt nghỉ ngơi, đến canh Năm*, nàng đã dưỡng thần đủ, đứng dậy lên đường.

*Khoảng 9 giờ sáng

Không ngoài dự liệu, đi về phía trước chưa đến nửa canh giờ thì bùn đất dưới chân toàn bộ đều có màu đỏ, gậy dò đường chạm vào bùn đất màu đỏ kia thì lập tức bị đốt cháy đen.

Sức mạnh của thiên nhiên thật vượt xa sức người, trong không khí hơi nóng hầm hập, nóng đến mức da thịt đau âm ỉ, cảm giác nghẹt thở ngày càng nghiêm trọng, Vương bội cảm nhận được Hỏa độc xâm nhập, bắt đầu phát nóng, Nhạn Sơ truyền nội lực vào nó, Hỏa linh khí lập tức tỏa ra, đối kháng với Hỏa độc, Nhạn Sơ cảm thấy ngực nhẹ đi, hơi thở thông suốt, đau đớn giảm đi không ít.

Nhưng nội lực tiêu hao rất nhanh, Nhạn Sơ cảm thấy lực bất tòng tâm, trong đầm lầy nguy cơ trùng trùng, chỉ cần đi sai một bước, rất có khả năng

sẽ bước vào tử lộ, vì vậy cho dù nàng có nóng lòng cũng không dám tăng tốc quá mức.

Hai ba canh giờ vẫn không có phát hiện, cuối cùng trong lúc nàng chuẩn bị từ bỏ, dự tính rút lui, trong mây khói phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng đen, đó là một tảng đá cao bằng nửa người, tầng tầng chồng lên nhau như tháp.

Theo Tiêu Viêm nói thì cây Tử chi đó mọc sau một tòa thạch tháp nhỏ, lẽ nào chính là chỗ này?

Nhận Sơ gần như không suy nghĩ, lập tức phi thân nhảy lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống hòn đá.

Quả nhiên sau thạch tháp mọc ra một cây Linh chi, lá tròn tròn phản chiếu ánh lửa, tỏa ra quầng sáng màu tím nhạt.

Trong lúc vui mừng, nàng nảy sinh nghi vấn.

Tìm được Tử chi có thể thấy Tiêu Viêm không nói dối, nhưng theo hẳn nói thì tòa thạch tháp này phải ở bên ngoài mới đúng, lúc này sao lại xuất hiện trong này? Cũng may nàng đã chuẩn bị toàn vẹn, mượn trước Vương bộ của Nam vương, nếu không làm sao có thể tiến vào?

Nhận Sơ không dám dừng lại lâu, tức tốc dùng trâm cẩn thận đào cả gốc lẫn cành của cây Tử chi, dùng khăn tay bọc lại.

Thôi vậy, tính tình Tiêu Viêm không thể nào đoán được, có lẽ đây lại là một trò đùa ác ý của hắn, cũng có thể đã quá nhiều năm nên hắn nhớ lầm, tóm lại tìm được là tốt rồi.

Lấy được Tử chi, Nhận Sơ không hề do dự mà quay người định trở về, nào ngờ lúc này trên đỉnh đầu bỗng có một ngọn gió mạnh thổi đến, trong tiếng nứt vỡ, ác hỏa xung quanh bỗng bùng cao thêm vài xích! Trong ánh

lửa hung dữ, Hỏa độc màu xanh bị cuốn vào ngọn gió mạnh, xoay tròn trong không trung, giống như một con rồng xanh đang giương nanh múa vuốt, chuẩn bị nhào đến bất cứ lúc nào.

Cũng vào lúc này, Vương bội “bùm” một tiếng, vỡ ra thành từng mảnh vụn!

Biến hóa bất ngờ khiến người ta trở tay không kịp, Nhạn Sơ kinh hãi, lập tức hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, nơi này gần Mục Phong quốc, gần đây nhất định có Phong mạch, chắc là Phong mạch chịu ảnh hưởng của ngoại lực nên bùng phát, thế gió trợ sức lửa nên mới xảy ra tai nạn này.

Đang yên đang lành lại đụng phải tai họa trăm năm khó gặp này, Nhạn Sơ thầm than xui xẻo, thấy Vương bội bị hủy, khói độc tấn công, biết tình hình nguy hiểm vạn phần, đâu còn để tâm đến việc phía trước có đầm lầy hay không, nàng vội vận dụng nội lực toàn thân để ép khói độc, đồng thời gắng sức phi thân nhảy lên, thân thể nhẹ như chim yến tránh được Độc long, tìm cơ hội chui ra từ khe hở của ngọn lửa.

Ác hỏa sau lưng như truy binh, ào đến như dời núi lấp biển!

Nhạn Sơ dùng hết chân khí, thân hình bắt đầu rơi xuống. Độc long ép sát khiến nàng nghẹt thở, phần lưng đã bị nhiệt độ cao làm bỏng nên đau rát, dưới chân lại là đầm lầy màu đỏ, ùng ục bốc lên bong bóng và khói xanh. Gặp phải Phong mạch bị vỡ, thật là người tính không bằng trời tính, nghĩ rằng hôm nay phải chôn thân nơi này, Nhạn Sơ thấy sờn gai ốc, đại thù chưa báo, nàng vạn lần không thể chết! Ông trời thật đáng hận quá.

Phẫn hận khó chịu, Nhạn Sơ ói ra một ngụm máu!

Vào lúc nguy cấp này, một sức mạnh bỗng từ trên trời giáng xuống, kéo nàng ra khỏi đầm lầy!

Chưa kịp hoàn hồn, Nhạn Sơ vô thức ngẩng mặt lên nhìn, chỉ thấy một chiếc cằm với đường nét dịu dàng và đôi môi mỏng không chút huyết sắc.

Tay áo phất qua, hơi nóng trong không khí lập tức bị đẩy lùi, hàn ý xuyên thấu tận xương tủy. Thuật Băng giải thượng cổ, ngưng nước thành băng, bùn đất lập tức bị đông cứng lại, đầm lầy trăm trượng đều biến thành băng.

Trong không trung hoa tuyết lất phất bay, từng phiến từng phiến như những lưỡi dao mỏng, chặn lại Hỏa độc hình rồng, trong chốc lát, Độc long bị băng tuyết phong lại, đứng sững giữa không trung, trở thành một con rồng băng.

Hàn khí quen thuộc cửa vào vết thương cũ, ngực Nhạn Sơ đau đớn như bị kiếm nhọn đâm vào, nàng không chịu được nữa, gập người ói máu không ngừng.

Tây Linh quân thấy vậy vội rút lại thuật pháp diu lấy nàng.

Thế giới băng tuyết xung quanh lập tức sụp đổ, ác hỏa dưới đất lại xoáy lên không trung, Độc long như được cởi trói, lại trở nên sinh động, theo thế gió簸 nhào về phía hai người.

Nhạn Sơ kinh hoàng thất sắc, vô thức đẩy hẳn: “Đi mau!”

Mũi chân điểm lên mặt đất, trong tiếng nổ âm ỉ, bùn đất nóng bỏng bay tứ tung, mặt đất bị đông lại cứng như đá, xếp thành trận pháp.

Chỉ trong chớp mắt, Tây Linh quân giữ lấy eo nàng, mượn sức của trận pháp để rút đất dịch chuyển.

Cảnh vật phía trước nhanh chóng biến đổi, ngu ngơ không biết phải đi hướng nào, Nhạn Sơ chỉ đành ôm chặt lấy hẳn không rời, thời gian chùng

một chén trà qua đi, đỉnh đầu có ánh sáng chiếu rọi, hai người đã đứng ngoài Phong Hỏa trạch, dưới chân là thảm cỏ, hai bên là mấy gốc cây.

Lần này kinh sợ không nhỏ, sắc mặt Nhạn Sơ hơi tái đi, nàng vội sờ vào trong ngực, phát hiện Tử chi vẫn còn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói: “Tây Linh quân có thể mặc kệ tôi.”

Tây Linh quân nói: “Ừ, ta cũng từng thử rồi.”

Nhạn Sơ không biết nên nói gì, trong lúc nguy cấp như vậy, không ai lại khinh suất mạo hiểm cứu người, nhưng cuối cùng hãn vẫn ra tay, thời gian trùng hợp đến mức không tưởng, chắc chắn hãn vẫn luôn đi theo nàng, thế chất Băng quốc vốn tương khắc với nơi này, Phong Hỏa trạch là nơi hãn không nên vào nhất.

“Vừa rồi Tây Linh quân dùng...”

“Thuật Băng giải.”

Nghe được đáp án rõ ràng, Nhạn Sơ không nhịn được mà đưa tay sờ lên ngực, ngập ngừng không lên tiếng. Phát giác khoảng cách giữa hai người quá gần, nàng vội vàng lui ra, thấy hãn vẫn dè dặt mình không buông, đôi mày khẽ nhíu, gương mặt tái xanh thoáng hiện khí xanh đen, cách một lớp áo nhưng bàn tay đó cũng nóng đến kinh người.

Bỗng nghĩ ra điều gì, Nhạn Sơ quay ngược lại nắm lấy cổ tay hãn: “Ngài... trúng Hỏa độc rồi?”

Tây Linh quân nhìn tay nàng.

Nhạn Sơ ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ một lúc, khi bình tĩnh lại rồi nàng buông tay nói: “Tây Linh quân cứ tự cho là đúng ban ơn cho tôi như vậy, thật hơi khó lý giải.”

Tây Linh quân nói: “Không phải ban ơn, là cho nàng biết giá trị giao dịch với ta.”

Nhắc đến giao dịch, Nhạn Sơ lại cứng họng đỏ bừng mặt.

Tây Linh quân nhẹ thu ngón tay, khẽ nhắm mắt vận hành chân khí toàn thân, trong chốc lát khí xanh trên mặt đã biến mất, thân nhiệt trở lại bình thường.

“Chậm trễ mấy ngày, nên theo ta về nuôi hoa rồi.”

“Dạ.” Nhạn Sơ cup mắt đáp, vịn tay hần từ từ bước đi.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chờ Đợi Kết Cuộc

Xe ngựa dừng bên ngoài Phong Hỏa trạch, thỉnh thoảng gặp phải người của Mục Phong quốc, nhưng Tây Linh quân đều vờ như không thấy, họ đương nhiên cũng không dám đến tra hỏi, trên đường về, Nhạn Sơ nóng lòng thôi thúc lên đường, rất ít nghỉ ngơi, cũng may con ngựa đó không phải là chủng loại bình thường, tốc độ nhất nhanh.

Nhạn Sơ ngồi trong xe, ngơ ngẩn nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, tâm thần hơi bất định.

“Đang lo lắng cho ta sao?”

Nhạn Sơ quay mặt, thấy hãn vẫn ngồi ngay ngắn trước mặt, hai mắt nhắm lại, vì trong người trúng Hỏa độc nên sắc mặt tuy vẫn trắng xanh như cũ, nhưng trên môi đã có vài phần huyết sắc, giống như một đốm pháo hoa xuất hiện trong không trung.

Đồng hành cùng hãn, hãn đi theo để cứu người, sự tình hoàn toàn không nằm trong kế hoạch, nhất là được mạng ở Phong Hỏa trạch, chứng thực lợi ích mà giao dịch đem lại cho nàng, nhưng hãn thật sự không giống người đem tính mạng ra làm những chuyện như vậy.

“Hỏa độc của Diễm mạch không phải chuyện nhỏ, Tây Linh quân tu vi có cao đi nữa cũng chỉ có thể tạm thời áp chế nó.” Thần sắc Nhạn Sơ phức tạp, “Không biết tôi có nói sai không?”

Tây Linh quân gật đầu: “Nàng nhìn ra rồi.”

Nhạn Sơ căn môi nói: “Tôi kiến thức nông cạn, chỉ nhìn ra được chút ít.”

“Đương nhiên.” Tây Linh quân nói, “Vì ta cố ý để nàng nhìn ra.”

Không khí trong xe đột nhiên trở lạnh, người trước mặt lạnh, lời nói cũng lạnh, Nhạn Sơ chứng thực được mình kiến thức nông cạn, nhưng không biết nên giận hay nên cảm kích.

Tây Linh quân vờ như không thấy, vỗ vỗ tay nàng an ủi: “Ta không sao.”

Nhạn Sơ lập tức rút tay về: “Tây Linh quân yên tâm, đã là giao dịch thì tôi sẽ không áy náy đâu.”

Tây Linh quân nói: “Không sai, nàng có thể đi rồi.”

Nhạn Sơ nói: “Ngài biết rõ những lúc như vậy tôi sẽ không đi mà.”

“Ừ, ta biết.”

...

“Nàng sẽ không vong ơn phụ nghĩa.” Tây Linh quân nói, “Dù gì ta cũng đã cứu mạng nàng, sẽ cho nàng cho hội báo đáp.”

“Đây là ý có ơn đòi báo đáp?”

“Ta thường làm những chuyện như vậy.”

Lời nói vô tình bị hấn dẫn dắt, Nhạn Sơ tức giận: “Bây giờ chỉ e là tôi không báo đáp nổi ngài.”

Tây Linh quân nói: “Muốn báo đáp cũng không khó.”

Thấy hần cúi người muốn tiến tới, Nhạn Sơ vô thức lùi lại.

Tây Linh quân sắc mặt không đổi đưa tay trái sang: “Độ cho ta chút chân khí, không cần quá nhiều, không cần quá nhanh, giúp ta áp chế Hỏa độc.”

Biết lại bị hần đùa cợt, Nhạn Sơ mặt đỏ tận mang tai, độ chân khí gì chứ, chút chân khí này của nàng vốn không hề có tác dụng, nhưng hần lại nói ra vẻ vô cùng chính đáng, khiến nàng không có lý do cự tuyệt, chỉ đành giữ lấy tay hần, giả vờ không để tâm hỏi: “Vĩnh hằng chi gian thông đến Ngũ quốc, sao Tây Linh quân không dùng thuật Di chuyển không gian trở về?”

“Đạo pháp cũng là do người tạo ra để làm những điều người thường không thể chứ không phải là vạn năng.” Tây Linh quân nhắm mắt, “Thuật Di chuyển không gian cũng có quy luật, bây giờ ta thân trúng Hỏa độc, công lực bị khống chế, càng không thể tùy tiện sử dụng.”

Nhạn Sơ nói “Thì ra là vậy”, rồi hai người không nói thêm gì nữa.

Ngón tay thon dài đôi lúc lại trở nóng, lòng bàn tay phát ra sắc xanh nhạt, đó là Hỏa độc đang hoành hành.

Bên ngoài xe lúc gió lúc mưa, không biết đi theo con đường nào, Nhạn Sơ không còn tâm trạng để ý, chỉ cảm thấy tư thế này vô cùng mất tự nhiên, vừa rồi giận hần đùa cợt, bây giờ lại cười hổ khó xuống, bàn tay Nhạn Sơ đang nắm kia giống như một củ khoai nóng, muốn vứt đi nhưng lại sợ bị hần trêu chọc, nàng chỉ đành giả vờ trấn tĩnh, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Trong lúc phiền não ngượng ngùng, Nhạn Sơ nghĩ hần vì cứu mình nên mới ra nông nỗi này, bất giác vứt bỏ tức giận qua một bên, lại nghĩ người ngoài chắc không biết đường đường là Vĩnh hằng chi chủ thật ra lại là một người đáng ghét như vậy, nàng lại thấy buồn cười.

Một lúc lâu không có động tĩnh, nàng âm thầm đưa mắt liếc nhìn sang, chắc chắn hẳn đã ngủ rồi, nàng thở phào nhẹ nhõm muốn đặt tay xuống.

Trong lúc hành động, bàn tay kia tự nhiên xoay lại, giữ chặt lấy tay nàng. Nhạn Sơ ngược mắt nhìn, thấy hẳn đang dựa vào thành xe, vẫn là bộ dạng ngủ say, trong ánh sáng dịu nhẹ của minh châu trên đỉnh đầu, vẫn là đường nét lạnh lùng đó.

Hai người không hề xa lạ, thậm chí đã từng làm những chuyện thân mật hơn nữa, nhưng lúc đó biết rõ là giao dịch, hoàn toàn khác với hiện giờ, cảm giác này quá nguy hiểm, khiến người ta cam lòng tin tưởng, giống như lúc xưa tin tưởng Tiêu Tê, cái giá khiến nàng không gánh nổi.

Nhạn Sơ thử muốn hất ra, nhưng bàn tay kia vẫn không hề động đậy.

“Sắp mưa rồi, vết thương cũ có đau không?”

Nhạn Sơ ngần ra, rồi lại cúi đầu nói: “Vẫn ổn.”

Đường đi mệt nhọc, tìm kiếm không ngừng nghỉ trong Phong Hỏa trạch mấy ngày, còn bị hoảng sợ một phen, nay lại lo lắng cho Hỏa độc trên người hẳn, Nhạn Sơ chưa từng được ngơi nghỉ, vừa bớt căng thẳng nàng liền không chịu được nữa, theo xe ngựa lắc lư mà thiếp đi.

Trong giấc mơ, lá phong đỏ khắp núi, giữa lá đỏ, người đó đi xa dần, áo bào lam nhạt dần dần biến mất.

Còn nàng, đang loạng choạng gắng sức đuổi theo bóng dáng đó.

Tình cảm không biết đến từ đâu, sự hoảng sợ, sự đau lòng, còn có tuyệt vọng không nói rõ được, tất cả tuôn trào như sóng dữ, khiến tim nàng dần dần nghẹn lại.

“Tại sao?”

“Rời khỏi Việt gia, bằng không sẽ không gặp lại.”

Dưới lá phong ở xa xa, một nữ nhân đang chờ, hẳn đi thẳng về phía đó không hề quay đầu.

Hoàn toàn khác so với lúc chính mắt nhìn thấy Tiêu Tề chọn cứu Lưu Vũ, tim đau như bị xé rách, dường như sắp mất đi tất cả, nàng loạng choạng dừng bước, trơ mắt nhìn hai người đi xa.

“Chàng đứng lại, nếu không ta nhất định sẽ giết cô ta!”

“Phụng Kỳ!”

Nhạn Sơ bừng mở mắt, đối diện là một đôi mắt đen dẹt dài.

Y phục lỏng lẻo, lam bào nửa hở lộ ra nội y trắng như tuyết, trong ngực ám hương tản mát, thoải mái khiến người ta không muốn rời đi. Thì ra không biết từ lúc nào cả người nàng đã nằm trong lòng hắn, đầu đang gối lên cánh tay hắn, đôi tay còn níu chặt lấy vạt áo trước của hắn, tư thế vô cùng thân mật.

Hắn cũng không giận, cứ vậy mà ôm nàng mặc nàng huơ loạn tay chân.

“Năm mơ à?” Có lẽ là nhìn lầm, nhưng cánh môi mỏng kia hình như nhẹ cong lên.

Trán đầy mồ hôi, hơi thở bất ổn, Nhạn Sơ không biết tại sao đột nhiên lại có giấc mơ vừa rồi, nàng hoảng hốt rời khỏi ngực hắn, vén rèm nhìn ra cửa sổ, lúc này mới phát hiện mình đã ngủ rất lâu, bên ngoài sắc trời đã dần tối, mây đen cuồn cuộn từng tầng, gió Tây thổi vào chiếc rèm, hàn khí nặng nề chui vào trong xe.

Giấc mơ kỳ quái, trong mơ gọi ra cái tên đó càng không thể nào tưởng tượng được, cũng không biết có nói mơ không, Nhạn Sơ do dự nhìn về phía

hắn, thấy thần tình hắn vẫn thâm sâu khó lường như cũ, hắn cũng không thèm động tay, cứ để mặc y phục không chỉnh tề mà ngồi dậy, khiến không khí trong xe vô cùng ám muội.

Nhạn Sơ chầm chậm nói: “Tôi... ngủ không được đẹp lắm, đã mạo phạm nhiều.”

Tây Linh quân nói: “Ta biết.”

Hắn dường như chỉ tùy tiện đáp một câu, nhưng Nhạn Sơ lại nghĩ đến tình cảnh dụi dàng quyến rũ của hai lần giao dịch kia, nàng càng ngượng ngùng hơn, đứng dậy mở cửa xe nói: “Dừng xe đi, tôi đi tìm chút gì ăn.”

Tây Linh quân không ngăn cản: “Nàng biết đây là đâu sao?”

“Đây là...”

“Bạch Chí nguyên.”

“Sao lại đến Bạch Chí nguyên?” Nhạn Sơ thất thanh.

Tây Linh quân nói: “Vừa rồi ta đi tìm mấy vị thuốc.”

Nhạn Sơ vui mừng: “Hỏa độc được giải rồi sao?”

Tây Linh quân nói: “Không thể giải Hỏa độc, nhưng có thể khống chế Hàn độc trên người nàng.”

Sắc mặt Nhạn Sơ trầm đi: “Tây Linh quân thân trúng Hỏa độc mà còn nghĩ đến những chuyện nhỏ nhặt này, thật là không sáng suốt!”

Đối diện với sự mạo phạm của nàng, Tây Linh quân không giận, tiện tay đưa một cái hộp nhỏ cho nàng, Nhạn Sơ ngập ngừng đón lấy mở ra xem, chỉ thấy bên trong có đựng nửa hộp bánh, tỏa ra mùi vị ngọt ngào nhẹ nhàng mà quen thuộc.

“Bánh hoa đào?” Nhận Sơ kinh ngạc, làm sao hẳn biết nàng thích ăn Bánh hoa đào?

Tây Linh quân lấy một miếng bánh đưa đến bên môi nàng.

Nhận Sơ nghiêng mặt: “Tôi không đói.”

Hắn cúi đầu ho nhẹ.

Trong xe có khí nóng lan tỏa, Nhận Sơ phát giác điều dị thường, nàng không để tâm gì nữa, vội sờ trán hẳn: “Ngài sao rồi?”

Lập tức một miếng bánh bị đút vào miệng.

“Nàng xem, nàng để tâm đến ta.” Hẳn vô cùng vừa ý. Cho dù quên đi chuyện trước kia, nhưng trong mơ nàng vẫn gọi tên hẳn, nàng hận hẳn, chọc giận hẳn, báo thù hẳn, nhưng cũng vĩnh viễn không quên được hẳn.

Nhận Sơ vô cùng tức giận, muốn phun miếng bánh ra nhưng bị hẳn giữ chặt lấy cằm không buông.

“Để tâm đến ta, rất tốt.” Trong lời nói có sự dịu dàng trầm tĩnh.

Nhìn vào đôi mắt đó, Nhận Sơ dần dần không giãy dụa nữa, nàng không tự chủ mà nhẹ nhàng nuốt xuống, chỉ cảm thấy miếng bánh đó mềm xốp vô cùng, mùi vị ngọt ngào từ đầu lưỡi thấm vào tận trong lòng, cay đắng tủi nhục dường như đã nhạt đi rất nhiều.

Hắn buông nàng ra: “Chỉ có thể để tâm đến ta thôi, nàng hãy nhớ lấy.”

Hiếm khi lộ ra sự dịu dàng, nhưng chưa tới hai câu đã lại trở thành cảnh cáo, hẳn quen với việc khống chế, dịu dàng không hề thích hợp với hẳn.

Nhận Sơ không nhịn được mà cười thầm.

Ánh mắt xinh đẹp rực lên tia sáng, lòng Tây Linh quân khẽ động, hần chậm cúi xuống mặt nàng, lúc này xe ngựa bỗng dừng lại.

“Trên xe là ai, làm nghề gì!”

“Ra đây ra đây!”

Bên ngoài truyền đến tiếng quát mắng, có người dùng binh khí gõ vào thành xe.

Kiểm tra của quan ải? Nhạn Sơ vô cùng ngạc nhiên, trên xe rõ ràng có treo kí hiệu của Vĩnh hằng chi gian, lẽ nào những thủ vệ này không thấy hay sao mà dám chặn lại?

Thần sắc Tây Linh quân không đổi, hần đưa tay vén một nửa rèm xe.

Mượn thân hình hần che lại, Nhạn Sơ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy người chặn xe là một Tướng quân giữ thành của Mục Phong quốc, mặc khôi giáp đặc chế của Mục Phong quốc, vẻ mặt kiêu ngạo, đối với Vĩnh hằng chi gian vô cùng bất kính.

“Trên xe là ai?”

“Vĩnh hằng chi chủ.”

Nghe giọng nói từ trong xe, nhìn rõ hình dáng người trong xe, các thủ vệ lập tức im bật. Tướng quân giữ thành kia cũng ngẩn ra, khí thế bất giác bớt đi vài phần: “Tướng quân có lệnh, bất kỳ ai qua lại cũng phải tra xét, Vĩnh hằng chi gian cũng không ngoại lệ...” Bỗng thấy trong đôi mắt đen kia vụt qua tia sát khí, hần bất giác lùi về phía sau vài bước, một lúc sau mới từ từ nói, “Không ngờ... là Tây Linh quân giá đáo, có chỗ mạo phạm, mong Tây Linh quân... đừng chê trách.”

Lệnh của Tướng quân? Nhạn Sơ có thể đoán được nguyên do, lúc trước Phủ Liêm Uyển Ngọc vì muốn hại nàng, mượn danh nghĩa của Vĩnh hằng chi gian lấy ấn tín của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, phủ Tướng quân từng phái người tra hỏi, Tây Linh quân đã xử trí hai nha hoàn của Phủ Liêm Uyển Ngọc, xem ra Tướng quân không vừa lòng với kết quả này, vì vậy mà cũng không khách sáo với Vĩnh hằng chi gian nữa, Vĩnh hằng chi gian dù có lợi hại cũng không thể nhúng tay vào chuyện bên ngoài, chỉ là một Đạo môn mà thôi, không cần phải sợ.

Sau khi hiểu ra, Nhạn Sơ nhìn sang Tây Linh quân.

Để vương đỉnh đỉnh đại danh sau khi bỏ đi quyền lực thì trong mắt kẻ có quyền đã không còn đáng sợ nữa, nay gặp phải sự công nhiên khiêu khích của phủ Tướng quân Mục Phong quốc, chuyện này mà truyền ra thì đối với địa vị của Vĩnh hằng chi gian có ảnh hưởng không nhỏ.

Tây Linh quân nhìn Tướng quân giữ thành kia rồi mỉm cười: “Đã xem rồi thì có thể cho đi được chưa?”

Không biết tại sao Nhạn Sơ lại thấy hơi hoảng sợ.

Trong ấn tượng hẳn rất ít khi cười, càng không bao giờ cười dịu dàng như vậy, đó là vô cùng tức giận mà cười thì đúng hơn, nhưng lại không nhìn ra chút giận dữ nào, lẽ nào hẳn quả thật đã xem thường những chuyện này nên không để tâm nữa?

Tướng quân kia thở phào một hơi, đầu dám tiếp tục làm khó, hẳn vội nói: “Đương nhiên, mời Tây Linh quân.”

Hắn vẫy tay ra hiệu cho bộ hạ nhường đường, xe ngựa chậm chậm vượt qua quan ải, tiếp tục tiến về phía trước.

Tây Linh quân buông rèm, thần tình đã khôi phục bình tĩnh, giống như chưa từng có gì xảy ra.

Trên đường đi Tây Linh quân không có gì dị thường, không hề nhìn ra hiện tượng trúng Hỏa độc, xe chạy nhanh, lại thêm dị pháp của Đạo môn nên chỉ mấy ngày hai người đã về đến Vĩnh hằng chi gian.

Chủ nhân xuất thân từ Băng quốc thích lạnh, khí hậu của Vĩnh hằng chi gian càng lạnh hơn bên ngoài, trên cây cỏ kết một tầng hoa sương mỏng, tiếng nước chảy cũng nhỏ đi nhiều, chắc là đã có chỗ đóng băng.

Tây Linh quân không bảo nàng đi theo mà vội vàng về Dịch viên, Nhạn Sơ cũng đi nuôi hoa trước.

Trong động tuyết, lá biếc vẫn đứng thẳng như cũ, bùng bùng sức sống, nhưng do chậm trễ quá nhiều ngày không kịp thời cho uống máu, hoa đã dừng sinh trưởng, nụ hoa không khác với lúc trước là mấy, Nhạn Sơ vội vàng cho uống máu rồi rời đi.

Trên tường của Dịch viên, lá đỏ như lửa.

Phong lãng, Dịch viên, hẳn trong mơ, sự mê luyện không hề có lý do của nàng đối với lá phong... Rốt cuộc hai người từng có quan hệ thế nào?

Nhạn Sơ dừng bước, bất tri bất giác tay nàng bắt đầu run rẩy.

“Nhạn Sơ cô nương đến rồi.” Lam sứ giả đang chờ ngoài cửa, dường như đã sớm liệu được nàng sẽ đến đây, “Dịch chủ đang liệu thương, bảo tôi tiễn cô nương về trước.”

Suy nghĩ bị cắt ngang, Nhạn Sơ sực tỉnh, nàng không kiên trì mà chỉ đáp tạ rồi theo hẳn ra cửa lớn của Vĩnh hằng chi gian.

Tận mắt thấy nàng rời đi, Lam sứ giả thu lại nụ cười bước nhanh trở lại Dịch viên, bên ngoài sớm đã có mấy bạch y sứ giả đứng chờ, hẳn dừng lại dặn dò: “Chuyện Dịch chủ bị thương không thể truyền ra ngoài, ta đi lấy Ngưng tuyết thạch.”

Chờ chúng nhân đáp lời, Lam sứ giả một mình đi về Dịch nhai, ai ngờ vừa qua khỏi hòn đá lớn thì đã thấy trên Dịch nhai có một người đang đứng, rõ ràng là cố ý chờ ở đây.

“Nhạn Sơ tự ý quay lại, xin tạ lỗi với Lam sứ giả trước.” Nhạn Sơ cười xin lỗi, cúi người hành lễ với hãn.

Lam Sứ giả vội tránh ra: “Cô nương làm vậy...”

“Muốn xin Lam sứ giả một lời nói thật.” Nhạn Sơ nói, “Hỏa độc của Phong Hỏa trạch người Diễm quốc chưa chắc có thể hóa giải, huống hồ Tây Linh quân là thể chất Băng quốc, Nhạn Sơ vẫn chưa hề sờ đến vậy.”

Lam sứ giả ngập ngừng trong chốc lát rồi nói: “Cô nương băng tuyết thông minh, việc đã đến nước này tôi cũng không giấu được cô nương nữa, trước đó Hỏa độc chỉ bị Dịch chủ dùng pháp lực cả đời miễn cưỡng áp chế, bây giờ đã khó lòng chống cự, Ngưng tuyết thạch có lẽ có thể hóa giải nhất thời, nhưng rốt cuộc có thể áp chế được bao lâu thì ngay cả tôi cũng không biết.”

Nhạn Sơ trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Còn cách cứu không?”

Lam sứ giả đáp: “Hỏa linh của Diễm quốc.”

Nhạn Sơ lạnh người nhìn thẳng vào hãn.

Lam Sứ giả than nhẹ: “Trên Hoàng ấn có chín ngọn Hỏa linh, liên quan đến mệnh mạch của Diễm quốc, Diễm hoàng không thể nào dễ dàng mang tặng, huống hồ Vĩnh hằng chi gian cũng sẽ không cầu xin ngài ấy.”

Vĩnh hằng chi gian, sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong Đạo môn của Ngũ linh giới, khiến vô số người tôn kính, cũng khiến không ít người úy kỵ, nếu tin tức Tây Linh quân trúng Hỏa độc truyền ra, hậu quả rất khó dự liệu, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Vĩnh hằng chi gian.

Một thị nữ vội vàng đi tới, sắc mặt hoảng hốt, nàng thấp giọng nói vài câu bên tai Lam sứ giả, thần tình Lam sứ giả càng nặng nề hơn, lập tức bỏ mặc Nhạn Sơ rồi theo con đường mòn đến động tuyết lấy Ngưng tuyết thạch.

Khấp Diễm quốc có vô số núi tuyết, nhưng chỉ có Tản Bạch sơn là gần Kinh thành nhất, trên đỉnh Tản Bạch sơn quanh năm tuyết phủ, đi lại vô cùng khó khăn, Nhạn Sơ lên đỉnh núi tìm một hồi lâu, cuối cùng mới tìm được một hang động ẩn mật trên sườn núi.

Trong động hơi lạnh bao phủ, dưới đất và trên tường đều đóng một tầng băng mỏng, là nơi tốt để Nhất điệp hoa sinh trường, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Nhạn Sơ tìm đến đây.

Nhiều hang động thông với nhau, lớn nhỏ không biết có bao nhiêu cái, ở ngoài cùng là động chính, trên đỉnh có khảm mấy viên dạ minh châu, tỏa ra ánh sáng chiếu vào một cái chậu ngọc tinh xảo ở giữa, trong chậu, một phiến lá xanh lóng lánh nhô cao, giữa lá nở ra một bông hoa màu lam nhạt.

Hoa không to, chín cánh hoa mỏng đến mức gần như trong suốt, mang theo sắc sương hiếm thấy, đầu lá còn dính mấy viên băng lung linh. “Ngạc nhiên không?”

Nghe được giọng nói quen thuộc, lúc này Nhạn Sơ mới sực tỉnh, chỉ thấy Tiêu Viêm ngồi nghiêng nghiêng trên thềm đá trước mặt, cổ tay rỉ máu, máu nhỏ tí tách vào trong bình sứ, bên cạnh hắn đã đặt bốn năm bình đầy máu như vậy, vì máu của hắn mang Tà hỏa linh khí nên không hề đông lại, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt.

“Vì trả ơn sao?” Tiêu Viêm nhẹ giọng nói, “Nhưng cô cũng nợ ta đó, lẽ nào ta chưa từng cứu cô sao, sư phụ?”

“Ta... biết, xin lỗi.”

“Vậy cô không thể dùng cách từ bỏ thỉnh cầu này để báo đáp ta sao?”

Nhạn Sơ im lặng.

“Xem ra trong lòng cô, ta không quan trọng bằng hẳn rồi.” Tiêu Viêm cười, giọng điệu khô khan phức tạp và tà ác, “Ta cứu cô chỉ vì ta có hứng thú, cô có thể lấy được Tà hỏa linh hay không quyết định nằm ở chỗ cô có khơi gợi được hứng thú của ta không.”

Nhạn Sơ kéo thắt lưng.

Từng tầng từng tầng y phục rơi xuống, như một bông hoa lê nở rộ, cuối cùng, thân thể không còn gì che đậy nữa, da thịt trắng như tuyết hoàn toàn hiển lộ, khẽ run rẩy trong hàn khí ủa đến.

Tiêu Viêm chống cằm cười nhìn nàng: “Sư phụ, cô đánh giá cao mình rồi.”

“Người từng trải quá nhiều, ta không biết thế nào mới có thể khiến người hứng thú.” Nhận Sơ thấp giọng, “Nhưng sư phụ trèo lên giường của đồ đệ, đây chắc là lần đầu tiên ở Diễm quốc.”

“Loạn luân, một tình cảm kích thích.” Tiêu Viêm đưa tay kéo cằm nàng, “Biết ta là một người xuất ngôn phản ngữ mà cô vẫn chịu tin sao?”

Nhận Sơ nói: “Ta buộc phải thử.”

“Quyết định rồi sao?” Tiêu Viêm nói. “Nếu ta nói hẳn không cần thì cô tin ta hay tin hẳn?”

Nhận Sơ không đáp: “Ai cũng biết thể chất Băng quốc trúng Hỏa độc thì sẽ chí mạng, không phải sao? Ta không thể mạo hiểm.”

Tiêu Viêm buông cằm nàng, ngón tay trượt qua má nàng, bỗng nhiên hẳn kéo mạnh một sợi tóc của nàng.

“Sư phụ, cô thật nhân tâm, dùng tự do của đồ nhi để cứu kẻ khác.”

Nhạ Sơ cup mắt: “Bớt đi một ngọn Tà hỏa linh người cũng đâu có chết, không phải sao?”

“Cô vẫn còn cơ hội.” Tiêu Viêm nghiêng người, kéo tay nàng đặt lên mặt, “Không trả ơn cũng không báo thù, chờ hoa kết quả rồi, ta có thể rời khỏi nơi này, đưa cô đi khắp Ngũ linh giới, dùng thời gian hữu hạn này để tặng cô một kiếp vui vẻ, lẽ nào như vậy không tốt sao?”

Nói dối hay lời hứa? Khó lòng phân biệt, chỉ có cảm xúc trong bàn tay là vô cùng chân thực.

Họ là một đôi sư đồ không ra gì, thật buồn cười, nhưng thật sự lại không muốn rời xa đối phương, hẳn bị luân hồi khống chế, nàng bị vận mệnh trêu đùa, quan trọng hơn là hẳn hiểu nàng, nhưng khác với Tây Linh quân, nàng không hề che giấu mà chia sẻ niềm vui báo thù với hắn, còn hắn thì tuyệt đối không lộ ra chút chán ghét khinh bỉ, hẳn quái dị, nàng ác độc, đúng như lời hắn nói, vì họ là cùng một loại người.

Nhạ Sơ rụt tay: “Xin lỗi.”

Hàng mi dài nhắc lên, Tiêu Viêm buông nàng ra: “Hận và yêu thật là một thứ kỳ quái, bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì hắn, cô yêu hắn rồi sao?”

Nhạ Sơ ngẩn ra rồi lắc đầu: “Không có.”

“Như ý cô rồi đó, bảo quản máu của ta nhé.” Tiêu Viêm đứng dậy ưu nhã bước xuống thềm đá, đi được vài bước lại dừng, nhìn bông hoa màu xanh trong chậu lấm bẫm. “Nó sắp kết quả rồi đó.”

Cuối cùng tiếng bước chân biến mất.

Đôi chân bị lạnh đến tê liệt, Nhận Sơ vịn vào thềm đá, gần như dùng hết sức lực toàn thân mới có thể từ từ bò dậy, chậm rãi mặc y phục.

Dùng thời gian hữu hạn này, tặng cô một kiếp vui vẻ.

Xin lỗi.

Vĩnh hằng chi gian vừa trút xuống một trận mưa lớn, Dịch nhai được gột rửa sạch sẽ, mưa qua nắng đến, mây trắng như bông bị gió kéo đi, vô cùng đẹp đẽ, hai bóng người đứng bên vách núi, cả hai đều quay mặt ra ngoài, dường như đang thưởng thức phong cảnh sau cơn mưa, hắc y và lam bào phấp phới trong gió.

Tiêu Viêm nói: “Là người đem thạch tháp và Tử chi dời vào chỗ sâu nhất của Phong Hỏa trạch, ta tưởng người muốn tính kế cô ấy, không ngờ là người đang tính kế ta.”

Thân trúng Hỏa độc, sắc mặt vẫn tái xanh, Tây Linh quân chấp tay sau lưng, bình tĩnh nghe hẳn nói hết, cuối cùng chỉ khẽ cong khóe môi.

Tiêu Viêm nói: “Tu vi của người không tệ, Hỏa độc còn con vốn không làm gì được người, người muốn đối phó với ta thì có thể dùng cách trực tiếp hơn.”

Tây Linh quân đáp: “Vĩnh hằng chi gian không ra tay với bất kỳ người nào bên ngoài, ta tuân thủ quy tắc.”

Tiêu Viêm kỳ quái: “Người không quan tâm chuyện bên ngoài tại sao còn đối phó với ta?”

“Vì thời cơ đến rồi.” Tây Linh quân dừng một lúc, “Người cũng có thể lý giải rằng, là vì nàng.”

“Chỉ vì đồ kỹ mà báo thù sao? Sự báo thù của người quả nhiên rất đáng sợ.” Tiêu Viêm đưa tay chạm vào mây khói bay ngang, cất giọng than, “Người quá xấu xa rồi, xấu đến mức khiến người ta khinh ghét, rõ ràng là muốn đối phó với ta mà lại dùng cách bỉ ổi như vậy.”

“Nhập cuộc rồi thì không còn hai chữ Bỉ ổi.” Tây Linh quân nói, “Người ngộ được là người ngoài cuộc, đạo ta tu là Dịch chi đạo.”

“Người năm chắc vậy sao, biết ta nhất định đồng ý với cô ấy sao?”

“Người đã đến rồi.”

“Tự do đối với ta vốn là một thứ xa xỉ, từ bỏ nó không quá khó, ta quyết định từ bỏ tự do của ta để đến chơi với người ván cờ này.” Tiêu Viêm dừng lại, hần vô cùng khó hiểu, “Nhưng người muốn có được thứ gì? Thiên hạ này người cũng từng có được rồi, người còn muốn gì nữa?”

Tây Linh quân lại cười nhạt: “Thu lại sự hiếu kỳ của người, người quên khuyến cáo của ta rồi.”

Tiêu Viêm nói: “Ta đến là vì ta muốn nhìn thấy kết cuộc.”

“Vậy thì người sẽ thất vọng.” Nụ cười lộ vẻ kỳ dị, Tây Linh quân lại nhìn ra ngoài, thân hình bị mây khói cuồn cuộn kéo đến bao phủ, “Vì không có kết cuộc.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bệnh Nhân Đặc Biệt

Dịch viên vẫn tĩnh lặng như cũ, từng phiến từng phiến lá phong thắm sương gió, cái đẹp bắt mắt khiến người ta mê đắm, Nhạn Sơ không tìm được mà dừng bước vịn tay vào một nhánh cây, cố gắng tìm kiếm trong kí ức.

Bỗng một bàn tay hất nhánh cây ra.

Nhìn lam bào trong lá đỏ trước mặt, Nhạn Sơ bỗng nảy sinh một cảm giác vui mừng và nhẹ nhõm, nàng bỗng nhớ đến tình cảnh lần đầu gặp Tiêu Tề, lá đỏ đầy núi, vừa hay hấn cũng mặc lam bào, nàng vừa thấy đã nhận định hấn là người trong định mệnh, có lẽ Tiêu Tề thật sự nói không sai, nàng vẫn luôn cố chấp với cảnh tượng lam bào trong lá đỏ kia mà thôi.

Nguyện vì hấn làm bất cứ chuyện gì, nàng yêu hấn sao?

Bỗng nhiên nhớ đến lời Tiêu Viêm, Nhạn Sơ giật mình, vội dịch chuyển tầm mắt: “Vết thương của Tây Linh quân...”

Tây Linh quân nói: “Ta đã không sao rồi.”

Nhạn Sơ thở phào, không nhin được mà nhìn bốn phía.

“Nguyên quân đã về rồi.” Tây Linh quân không đáp tạ, hấn vén tóc mai cho nàng, động tác vô cùng thân mật tự nhiên, “Vì ta mà đi cầu xin hấn, nàng chịu uất ức rồi.”

Nhạn Sơ mất tự nhiên ngoảnh mặt đi: “Hắn không sao chứ?”

Đôi mắt đen của Tây Linh quân khẽ lóe lên, nhìn nàng một cách đầy thâm ý.

Nhạn Sơ nói: “Dù sao hắn cũng từng giúp tôi.”

Tây Linh quân mỉm cười: “Để tâm đến hắn nhưng lại chọn ta, ta chỉ sẽ vui thôi, nàng không cần căng thẳng.”

Nhìn nụ cười ôn hòa đó, Nhạn Sơ bỗng thấy bất an kỳ lạ, nàng lại giải thích: “Con người hắn chỉ hơi điên khùng thôi, thật sự không hề làm gì tôi hết.”

Muốn bảo vệ sao? Ý cười của Tây Linh quân càng thâm sâu: “Tốt lắm, nàng phải nhớ lời ta, đừng nghĩ đến nam nhân khác, ta sẽ cho nàng đạt thành nguyện vọng.”

Biết tính tình của hắn, Nhạn Sơ không hề kinh ngạc với tuyên bố độc chiếm này, phản ứng của nàng đối với nửa câu sau càng mạnh hơn: “Không phải Vĩnh hằng chi gian không nhúng tay vào chuyện bên ngoài sao?”

“Vĩnh hằng chi gian đương nhiên không nhúng tay vào chuyện bên ngoài.” Tây Linh quân chuyển chủ đề, “Cây Tử chi đó có thể làm giảm thương thế của nàng.”

Nhạn Sơ biết lời này không giả, đặt Tử chi trong lòng, dọc đường gặp phải trời mưa bệnh cũ cũng không tái phát: “Tôi biết, đa tạ Tây Linh quân nhắc nhở.”

Tây Linh quân nhìn nàng: “Ừ, khách sáo rồi.”

Hắn không mặng một nhạt buông một câu, Nhạn Sơ nghĩ với quan hệ hiện tại của hai người mà đa tạ thì đúng là quá không tự nhiên, nàng

ngượng ngùng nói: “Nếu ngài đã không sao...”

Tây Linh quân ngắt lời: “Đổi thành Ngài* rồi, tốt lắm.”

*Nhạn Sơ luôn gọi là Tây Linh quân chứ hiếm khi dùng trực tiếp đại từ nhân xưng.

Hắn cố ý cường điệu xưng hô, Nhạn Sơ không biết trên mặt mình đang có biểu hiện gì, nàng vội vã cúi đầu: “Tôi còn có việc gấp, xin đi trước.”

“Ta tiễn nàng nhé?”

“Không cần đâu.”

Tây Linh quân vẫn đứng yên chỗ cũ, đưa mắt nhìn nàng rời đi, sau đó mới từ từ bước lên hành lang, ra lệnh cho Lam sứ giả đang đứng chờ: “Đem tin tức của Nguyên quân báo cho Văn Chu Trọng Tiêu.”

Lam sứ giả khó hiểu: “Cho Diễm hoàng biết để làm gì, Dịch chủ muốn giúp ngài ấy sao?”

“Lòng người đã mất, chuyện của Nguyên quân đâu thể nào nghịch chuyển được.” Tây Linh quân đáp, “Mất đi một ngọn Tà hỏa linh là khiến Diễm tà Nguyên quân trở về với thiên mệnh, người Diễm quốc cần tín ngưỡng từ Hoàng ấn, còn cho Văn Chu Trọng Tiêu biết là để tất cả mọi người biết chuyện của Nguyên quân đã xong, không còn quan hệ gì với Vĩnh hằng chi gian nữa.”

Lam sứ giả hiểu ra: “Bây giờ cho dù có Nguyên quân thì Hoàng vị của Diễm hoàng cũng không ngồi được lâu, Vĩnh hằng chi gian không chỉ không liên quan đến việc bên ngoài mà còn có ơn với Diễm quốc nữa.”

Lúc này Nhạn Sơ đã rời khỏi Vĩnh hằng chi gian, nàng lập tức cải trang, thuê một tiểu đồng, theo con đường ngang qua Ngân Xuyên mà đi về Tây

Lâm, Tiêu Tề không phải người tra xét ở quan ải nên đường đi rất thuận lợi.

Nam vương phủ, trong Noãn các, Nam vương đang ngồi nghỉ trên giường, thân mặc cẩm bào, bên ngoài khoác áo choàng trên cổ có lông hỏa hồ, càng tô điểm thêm cho gương mặt như ngọc.

Tiếng đàn du dương, ngón tay trắng tinh, nữ nhân đánh đàn dường như không sợ lạnh, chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, bờ vai trắng mịn hơn cả tuyết sương lộ ra bên ngoài.

Đối với sự dâng hiến này của nàng, Nam vương vừa ý hưởng thụ không hề khách sáo.

Bỗng nhiên một thân tín sắc mặt vui mừng tiến vào, nhanh chân đến bên cạnh hắn, cúi người thấp giọng nói một câu.

Nam vương không hề có phản ứng quá lớn, mắt vẫn nhìn đôi tay đánh đàn như cũ, tùy tiện hỏi: “Chắc chứ?”

Thân tín đáp: “Ngân phiếu lúc đầu bọn thuộc hạ đưa cho Nhạn Sơ cô nương nay đã có người đổi tiền ở Tiền trang tại Ngân Xuyên, nghe nói là một hiệu thuốc.”

Nam vương cong khóe môi, ý cười trong mắt hiện rõ: “Thật là một nữ nhân cứng cỏi, trời không phụ ta.”

“Nhạn Sơ cô nương an toàn trở về, đúng là trời giúp Điện hạ.” Thân tín thấp giọng nói, “Nhưng lần này cô ấy đi Tiêu Tề đã phát giác, để tránh đêm dài lắm mộng, sao Điện hạ không nhanh chóng về đất phong...”

Nam vương nhíu mày ngắt lời hắn: “Vừa rồi người nói nàng ấy đi về phía Tây Lâm à?”

“Không sai.” Thân tín đột nhiên phát hiện ra vấn đề, nghi hoặc nói, “Theo thuộc hạ biết thì Tây Lâm không phải là nơi Việt quân đóng binh, lẽ nào không phải cô ấy đi gặp mấy vị Tướng quân?”

“Chờ xem đã, sự việc chưa thành, lúc này ta rời khỏi Kinh thành sẽ đánh rần động cỏ.” Nam vương gật đầu ra hiệu cho cầm cơ tiếp tục, “Đã chờ nhiều năm vậy rồi thì không cần nóng vội nhất thời, chờ nàng trở về gặp ta rồi tính.”

Ánh nắng hiếm thấy trong ngày đông chiếu xuống mái hiên, lớp sương mỏng tan vào trong gió, từng bách thảo mọc được tắm ánh nắng, trong giá lạnh nhưng vẫn không mất đi màu xanh. Vùng này rừng rậm núi sâu, có rất nhiều thảo dược sinh trưởng, tuy không có thôn làng nhưng thảnh thơi cũng có không ít nhà hái thuốc mưu sinh.

Trong vùng núi tĩnh lặng vang lên tiếng gõ cửa.

Chẳng bao lâu, cửa mở ra, một nam nhân trung niên áo xanh nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy người gõ cửa là một thanh niên tuấn tú, thân mặc bạch y viền đen, eo đeo một cái hồ lô, rõ ràng là trang phục đại phu, bên cạnh còn có một tiểu đồng đang vác giỏ thuốc.

Trên núi không ít người hái thuốc, nam nhân áo xanh cũng không ngạc nhiên lắm: “Các hạ là...”

Người thanh niên quả nhiên hành lễ nói: “Tại hạ là người Thành Châu, làm nghề hành y, lên núi hái thuốc khát nước, không biết có thể xin gia chủ chén nước không?”

Nam nhân áo xanh còn chưa kịp trả lời thì trong sân đã truyền ra một giọng nói ôn hòa: “Ai đang ở bên ngoài?”

Nghe giọng nói thì người lên tiếng tuổi tác không lớn, hơn nữa trung khí không đủ, chắc là do bệnh nên hư nhược.

Nam nhân áo xanh vội đáp: “Hồi công tử, là một vị đại phu mang theo tiểu đồng lên núi hái thuốc, muốn xin nước uống.”

Người kia nói: “Cho họ vào đi.”

Đại phu trẻ tuổi đáp tạ rồi đi theo vào cửa.

Tiểu viện bình thường, tường vôi ngói xanh, nhà như vậy thì trong vùng này đã được coi là giàu có. Trong sân có một chiếc ghế nằm, một công tử trẻ tuổi đang nằm phơi nắng, ăn mặc đơn giản, sắc mặt vô cùng xanh xao, bệnh trạng hiện rõ, đặc biệt là đôi tay lộ ra ngoài tay áo, đầu ngón tay đã hiện sắc tím. Dưới mái hiên, một gia đình đang dùng lò sắc thuốc.

Thấy khách vào, công tử trẻ tuổi mỉm cười: “Thứ cho ta không tiện đứng dậy, thất lễ rồi.”

Đại phu vội nói: “Đã làm phiền nhiều, thật thấy hổ thẹn.”

Công tử trẻ tuổi ra lệnh cho gia đình rót trà rồi cho chủ tớ đại phu ngồi xuống.

Đại phu ngồi xuống cái bàn bên cạnh, tiểu đồng cũng ngoan ngoãn đặt giỏ thuốc xuống đứng sau lưng hắn, do thói quen nên đại phu đương nhiên là chú ý đến trọng bệnh của chủ nhân nơi này, sau khi xem xét hẳn trong chốc lát, không nhìn được mà biến sắc thăm dò: “Thứ cho tại hạ nhiều lời, bệnh này của công tử e là không tầm thường?”

Công tử trẻ tuổi còn chưa lên tiếng thì nam nhân áo xanh bên cạnh có lòng nên giành hỏi trước: “Lẽ nào đại phu biết chứng bệnh này?”

“Vẫn chưa chắc chắn, nếu công tử không ngại thì cho tại hạ xem một lát.” Sau khi được đồng ý, đại phu đến gần chiếc ghế xem xét kỹ lưỡng khí sắc của công tử kia, sau đó lại giở tay áo bắt mạch cho hắn.

Đầu ngón tay trắng tinh chạm vào da thịt, trong lòng bất giác nảy sinh cảm giác dị thường, công tử trẻ tuổi bỗng ngẩn ra.

“Bệnh của công tử đúng là không tầm thường.” Đại phu quay trở lại chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói, “Đây có phải là chứng Huyết cương không?”

Nghe nói đến tuyệt chứng trong truyền thuyết, nam nhân áo xanh không những không kinh ngạc mà còn lộ sắc mừng, liên tiếp tán thưởng: “Cao minh! Đại phu quả nhiên cao minh! Năm xưa biết bao danh y đều không chẩn đoán được bệnh này, sau đó là Vĩnh hằng chi gian...” Phát hiện mình lỡ lời, hăn lập tức dừng lại. Bá tánh bình dân đâu thể dễ dàng tìm đến Vĩnh hằng chi gian? Hăn lập tức cải chính, “Sau đó có một cao nhân đến từ Vĩnh hằng chi gian đi ngang, nói bệnh của công tử đúng là chứng Huyết cương, rồi cho một phương thuốc mới giữ được tính mạng của công tử.”

Đại phu gật đầu mỉm cười: “Thiết nghĩ trong phương thuốc đó có một vị sinh trưởng ở núi này, sau khi hái nhất định phải dùng ngay, bởi vậy công tử mới dọn đến đây.”

“Lời đại phu quả nhiên không sai.” Nam nhân áo xanh càng thêm kính phục, “Nếu đại phu đã biết chứng bệnh này, lời nói lại vô cùng cao minh...”

“Bệnh này cũng không phải là không có cách cứu.” Đại phu hiểu ý hăn, sắc mặt lộ vẻ khó xử, “Chỉ là tôi phải đích thân châm cứu một hai năm, nay tôi đang có việc gấp, một hai ngày nữa phải khởi hành trở về.”

Vừa nghe lời này, không chỉ trong đáy mắt công tử trẻ tuổi dậy lên hi vọng, mà gia đình đang sắc thuốc dưới hiên nhà cũng lập tức ngừng đầu.

Nam nhân áo xanh mắt lộ tinh quang, bước lên vài bước: “Đại phu quả thật có thể trị sao?”

Đại phu đáp: “Hôm nay có duyên gặp mặt, tôi sẽ châm cho công tử một lần, rồi thêm vào mấy vị thuốc, thậm thời có thể giảm bớt bệnh tình.”

Nam nhân áo xanh nhìn công tử trẻ tuổi, cố nén kích động khom người hành lễ: “Nếu vậy thì mời đại phu nhanh chóng châm cứu.”

Rất nhanh công tử trẻ tuổi cùng chiếc ghế đều được khiêng vào phòng, đại phu cũng theo vào trong, xem xét xung quanh một lúc, gật đầu tỏ vẻ vừa ý, sau đó mới quay sang nam nhân áo xanh: “Lúc tôi châm cứu người ngoài cần tránh đi.”

Nam nhân áo xanh vẫn bất động: “Lúc đại phu châm cứu, tôi sẽ không làm phiền ngài là được.”

Đại phu nhíu mày: “Nếu không yên tâm...”

Công tử trẻ tuổi lên tiếng: “Thiết thúc không cần lo lắng, cứ để đại phu thử đi.”

Nam nhân áo xanh ngập ngừng, chuyện vốn đã từ bỏ đột nhiên có thể xoay chuyển, lúc này làm sao dám đắc tội với đại phu? Huống hồ mình canh giữ bên ngoài, không sợ người chạy mất, vậy nên hấn gật đầu: “Tôi sẽ chờ ngoài cửa, công tử có việc gì hãy gọi tôi.”

Nhìn bóng hấn, đại phu khẽ cong khóe môi.

Người này che giấu tinh quang trong mắt, nhưng thói quen lộ ra trong cử chỉ đâu giống gia đình của gia đình bình thường?

Một lúc sau, đại phu lại gọi tiểu đồng, lấy trong giỏ thuốc ra mấy thứ dặn dò hấn đem đi sắc, sau đó đóng cửa sổ, không hoảng không loạn đến trước mặt công tử trẻ tuổi, lấy trong ngực ra một cái hộp rồi mở ra, bên trong có xếp mấy cây ngân châm.

“Lần này châm cứu không giống bình thường, cần phải cho công tử ngủ trước.” Đại phu thiện ý giải thích.

Công tử trẻ tuổi mỉm cười: “Ta hiểu, làm phiền đại phu.”

Đại phu nghe vậy bèn không ngần ngại nữa, điểm mấy đại huyết của hãn, nhìn hãn mất đi ý thức chìm vào giấc ngủ, đại phu không hề châm cứu mà gỡ hồ lô bên eo xuống, một tay nâng đầu hãn, từ từ đổ nước thuốc bên trong vào miệng hãn.

Sắc chiều mông lung, hàn ý đậm dần, trên con đường lớn hướng về Biên Châu có hai con tuấn mã đang phi nước đại, đi đầu là một người trung niên, y phục bình thường, tóc đen râu ngắn, ánh mắt lộ vẻ nghiêm nghị, toàn thân bất giác toát ra mấy phần sát khí, cứ một lúc hãn lại vung ngọn roi trong tay, thúc ngựa phi nhanh.

Qua hai ngày trị liệu, khí sắc của công tử trẻ tuổi đã đỡ hơn rất nhiều, có thể bước xuống đi lại, kết quả này đủ để người ta phấn chấn, nam nhân áo xanh và gia đình ngoài vui mừng thì trong lòng lại càng lo lắng hơn. Biên Châu cách nơi này không gần, đại phu cao minh chỉ đồng ý ở lại ba ngày, nhưng chủ nhân lại chậm trễ không đến kịp, để hãn đi thật thì há chẳng phải đã cắt đứt hi vọng cuối cùng hay sao?

“Sở y chịu thiệt ở lại thêm vài ngày nữa thì chủ nhân nhà tôi nhất định sẽ đến kịp.”

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng, e là không thể tuân mệnh.”

Nam nhân áo xanh nào chịu nhường bước: “Nếu trị khỏi bệnh của công tử, chủ nhân nhà tôi nhất định không bạc đãi ngài.”

“Thân phận của công tử không đơn giản, lẽ nào tôi lại không nhìn ra?” Đại phu đáp, “Tôi đã nói từ sớm, tôi chỉ là hạng vô danh, hành y kiếm

sống, chưa từng qua lại với người của quan phủ triều đình, càng không muốn dính dáng gì đến họ.”

“Ta họ Ô, tên Nguyễn Phương.” Năm bệnh nhiều năm, công tử trẻ tuổi cũng không muốn từ bỏ cơ hội, “Chúng ta có điều giấu diếm thật ra là vì...”

Nam nhân áo xanh ngắt lời hẳn: “Đại phu từng cự tuyệt người trong triều, lẽ nào là sợ lần này trị khỏi cho công tử sẽ chuốc lấy phiền phức, nhưng chủ nhân nhà tôi không hề có chút quan hệ gì với quan phủ triều đình, lẽ nào đại phu không tin? Tại hạ đảm bảo chuyện này tuyệt đối không có người ngoài biết được, đại phu không màng danh lợi, tế nhân độ thế, sao lại nhẫn tâm thấy chết không cứu?”

“Biên Châu cách nơi này rất xa, quý chủ nhân e là không đến kịp rồi.” Đại phu nói, “Thứ cho tôi không thể chờ lâu.”

Nam nhân áo xanh nào chịu để hẳn đi, bước lên cản lại.

Sắc mặt đại phu không đổi: “Các người muốn cưỡng ép tôi ở lại sao?”

Bất luận là ai cũng phải giữ lại, nam nhân áo xanh đang nghĩ xem giải thích thế nào để hẳn nguôi giận, bỗng ngoài cửa vang lên một tiếng cười, giọng cười sang sảng, lộ ra khí thế bức người.

Chỉ có hai ngày mà từ Biên Châu đến được đây, nhất định là lên đường ngày đêm, nam nhân trung niên kia tuy người đầy bụi đường nhưng trên mặt lại không lộ ra chút mệt nhọc, bước chân vẫn bình ổn, toàn thân toát ra một khí thế nghiêm nghị, nhìn thấy Ô Nguyễn Phương đã có thể đi lại, đôi mắt kia càng sáng hơn, hẳn đích thân kéo đại phu vào phòng, phân ra khách chủ ngồi xuống, sau khi dâng trà lên, hẳn vẫy tay ra hiệu cho những người khác lui ra.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người.

Nam nhân trung niên bỗng đứng dậy bái đại phu: “Ô mỗ cũng biết thất lễ, nhưng xin đại phu hãy cứu tính mạng tiểu nhi, tiện thể mất sớm, chỉ để lại một đích tử này, vì bệnh này của nó bao nhiêu năm nay Ô mỗ tìm danh y khắp nơi nhưng vẫn vô hiệu, mong đại phu thương xót mà cứu nó! Nếu lo lắng cho việc làm ăn ở y quán thì Ô mỗ sẽ sắp xếp để tiểu nhi theo đại phu trở về, nếu trị khỏi cho nó thì đại phu chính là đại ân nhân của nhà họ Ô.”

Đại phu vội đỡ hãn dậy: “Không phải tôi không muốn cứu công tử, chỉ là...” Hãn nói đến đây lại ngừng, đưa mắt nhìn ra cửa.

“Ta có xem qua thư, biết đại phu không muốn dính líu đến triều đình quan phủ.” Nam nhân trung niên xoa dịu, “Ngài có thể yên tâm, nơi này đều là người đáng tin cậy.”

“Yên tâm?” Đại phu cười nhạt, “Ô tướng quân chẳng phải là người trong triều sao, bảo tôi làm sao yên tâm?”

Người đến chính là Ô tướng quân, trong thư biết được tính tình của vị đại phu này, hãn vì cứu ái tử nên che giấu thân phận, lúc này bị vạch trần, hãn không nén nổi ngạc nhiên, bấy giờ mới bắt đầu xem xét lại vị đại phu trẻ tuổi trước mặt, thần sắc nghi hoặc bất định, một lúc sau mới lên tiếng: “Đại phu đã biết thân phận của Ô mỗ nhưng vẫn chịu gặp, có thể thấy đã có chuẩn bị mà đến, rốt cuộc người là ai?”

Đại phu không đáp lời hãn, mà trầm ngâm: “Thân là Thống soái của ba đội Việt quân, người đặc lực bên cạnh Định vương, Ô tướng quân đến gặp tôi khó tránh tin tức không truyền đến chỗ Định vương, truyền vào trong triều.”

Nghe hãn có sự dao động, Ô tướng quân thở phào: “Lần này Ô mỗ đến gặp riêng, không ai biết được, đại phu không cần lo lắng.”

“Vậy thì tốt.” Đại phu cười nói, “Thật ra bệnh của lệnh lang tôi đã dùng Tử chi chữa khỏi rồi, không quá nửa tháng là có thể lành hãn.”

“Lời này là thật sao?” Ô tướng quân trong lúc vui mừng cũng không mất đi bình tĩnh, hần nhìn người trước mặt trong chốc lát rồi hỏi, “Đại phu phí bao tâm tư như vậy, nói đi, muốn Ô mỗ làm gì?”

Tử chi khó tìm lẽ nào hần lại không biết? Các đời Diễm hoàng vì tìm Tử chi đã tổn biết bao nhiêu nhân lực vật lực, không ai chịu dễ dàng đem ra.

“Tướng quân quả nhiên sáng khoái!” Đại phu nói, “Chẳng qua tôi chỉ thay người ta mang vật này cho Tướng quân thôi.”

Hần lấy trong ngực và một chiếc nhẫn ngọc xanh đưa lên: “Vật này người khác không nhận ra nhưng Ô tướng quân nhất định nhận ra.”

Ô tướng quân lập tức biến sắc, vội đoạt lấy chiếc nhẫn: “Vật này từ đâu người có?”

Sát khí lan tỏa trong phòng, đại phu làm như không phát giác, cười nhạt nói: “Ô tướng quân trong quân chấp pháp như sơn, người người đều biết, năm xưa Lư Sơn tướng quân muốn điều binh, binh phù không ở bên mình, lão nhân gia bèn tiện tay tháo chiếc nhẫn cho tùy tùng đưa đến cho Ô tướng quân thay tín vật, nào ngờ Ô tướng quân không thấy binh phù, từ chối phát binh.”

Chuyện xưa đương nhiên Ô tướng quân nhớ rõ, hần là do một tay Lư Sơn Trì đề bạt, vì lần đó không chịu phát binh, Lư Sơn Trì tức giận vô cùng, sau đó đích thân chạy đến mắng “Đồ của lão tử ngươi đã thấy bao nhiêu lần rồi mà còn giả vờ không biết”, lúc đó hần là ghé con không sợ hổ, giáo huấn lại Lư Sơn Trì một trận, “Việc quân đâu phải trò đùa, không thấy binh phù thì nhất định không phát binh”, rồi nổi danh từ đó.

Nay thấy chiếc nhẫn này, Ô tướng quân làm sao không kích động, đành mặt nghiêm giọng hỏi: “Lão tướng quân xảy ra chuyện gì?”

Đại phu đưa tay xuống eo, lập tức trong tay xuất hiện một thanh loan đao, truyền chân khí vào thân đao, loan đao lóe lên ánh lửa.

“Chuyện của Lão tướng quân chính là chuyện của người trước mặt ngài.” Đại phu chậm rãi nói, “Ô tướng quân chắc không lạ gì đao này.”

Nhận ra đao khí quen thuộc, Ô tướng quân cả kinh lùi lại một bước, hít một hơi lạnh: “Việt gia đao?”

Đại phu này chính là Nhạn Sơ cải trang, từ lúc lấy được chiếc nhẫn nàng đã hiểu ý của Lư Sơn Trì, biết người cần tìm là ai, lần này phí công bày kế dụ hãn đến đây, thuận lợi đạt được mục đích của chuyến đi này.

Nhạn Sơ đặt đao lên bàn, sau đó vuốt tay lên lưỡi đao nhàn nhạt nói: “Việt gia đao tuy trăm năm nay chưa từng xuất hiện, nhưng những chiêu thức thô thiển này cũng không bị ngoại truyền, đao này Việt tiểu tướng quân cũng có một thanh, sau đó vì thân vong nên đã mất ở Mục Phong quốc, năm xưa Ô tướng quân giao hảo với ngài ấy, không thể nào không nhận ra, tôi cũng biết chỉ dựa vào đao này thì Tướng quân nhất định sẽ không tin, e là sẽ coi tôi là gian tế của Mục Phong quốc, nay có tín vật của Lão tướng quân mới dám đến gặp mặt.”

Ô tướng quân nghi hoặc: “Rốt cuộc người là ai?”

Nhạn Sơ gỡ nón trên đầu, tóc dài xõa xuống: “Định vương phi tuy đã chết nhưng chưa có ai thấy thi thể, Tướng quân nói có phải không?”

“Cô là...” Ô tướng quân chấn động, một lúc sau mới hỏi: “Nếu đã là vậy tại sao Định vương lại nói Vương phi đã chết?”

“Vì hãn không dám nói ra chân tướng.”

“Lẽ nào...”

“Đúng như Tướng quân dự đoán, không chỉ Tịch Lạc may mắn thoát chết mà ngay cả cái chết của phụ thân và huynh trưởng cũng có nội tình.” Nhận Sơ bồng quỳ xuống, hai hàng nước mắt lăn dài, “Chỉ trách Tịch Lạc năm xưa chọn lầm trượng phu, liên lụy đến tính mạng của phụ thân và huynh trưởng, Ô tướng quân thương yêu ái tử, còn Tịch Lạc lại không thể báo thù của phụ huynh, làm sao chịu sống nhục trên đời? Lư Sơn thúc đã bị Tiêu Tề giam lỏng, tôi biết chỗ Tướng quân cũng có người của Tiêu Tề, nếu mạo muội tìm đến quân doanh ở Biên Châu chỉ bút dây động rừng, bắt đắc dĩ mới dùng cách này dụ Tướng quân đến đây, mong Tướng quân lượng thứ.”

“Ầm” một tiếng, vụn gỗ tung tóe, chiếc bàn đã bị đập nát.

“Hắn dám giam lỏng Lão tướng quân!” Ô tướng quân nắm chặt chiếc nhẫn, nghiến răng nói, “Vân Trạch Tiêu Tề!”

Biết Lư Sơn Trì bị giam lỏng, cuối cùng hắn cũng không kìm được phần nộ, đi lại trong phòng mười mấy vòng mới dần dần bình tĩnh lại, dìu Nhận Sơ đứng dậy: “Ô mỗ chịu ơn của Việt tướng quân, lại có tình huynh đệ với Việt tiểu tướng quân, nay tiểu nhi lại chịu ơn của Vương phi, nếu đã biết chuyện phụ tử Việt tướng quân bị hại là có nội tình, Ô mỗ sao có thể khoanh tay đứng nhìn, Vương phi đừng lo.”

Đi thêm vài bước, hắn trầm ngâm nói: “Năm xưa phụ tử Việt tướng quân và Vương phi liên tiếp xảy ra chuyện, Lão tướng quân cũng từng nghi ngờ, chỉ là Vân Trạch Tiêu Tề diễn kịch quá giỏi nên gạt được bọn ta, không ngờ hắn quả thật tàn độc đến mức này, Vương phi đã gặp Lão tướng quân rồi, Lão nhân gia định thế nào?”

“Chuyện này Vân Trạch Tiêu Tề không phải là chủ mưu, với tài trí của Tướng quân chắc chắn sẽ hiểu.” Nhận Sơ lau nước mắt, “Việt Tịch Lạc thoát chết quay về là vì bất chấp tất cả mà báo thù, mưu toan chuyện đại

ngịch bất đạo, nếu Tướng quân không dám thì có thể bắt tôi hỏi tội, áp giải về Kinh.”

Ô tướng quân nghe vậy sắc mặt lạnh đi: “Vương phi đã không tin Ô mỗ thì hà tất đến gặp ta?”

Nhận Sơ lập tức phủ phục tạ tội: “Nếu Vân Trạch Tiêu Tề không úy kị Tướng quân thì ngôi vị Định vương phi đâu thể để trống đến nay? Tướng quân đối với Việt gia có tình có nghĩa, Việt Tịch Lạc sao có thể không biết tốt xấu? Vừa rồi đã lỡ lời, Tướng quân đừng trách.”

Ô tướng quân dịu dàng đứng dậy than: “Ô mỗ tự có tính toán, việc này không gặp được, bao nhiêu năm nay bề ngoài Tiêu Tề không động đến đám lão tướng công cao này, nhưng bên trong cũng làm không ít chuyện, nay trong tay ta chấp chưởng ba đội Việt quân, nếu ta hạ lệnh thì bọn họ không ai không nghe, nhưng trong sáu đội Việt quân kia, ba đội đã bị Tiêu Tề thu phục, ba đội còn lại, một nằm trong tay Nguyên Kỳ huynh, hai đội do Chiêu Hằng huynh chấp chưởng, còn có vài huynh đệ ở mấy quân doanh cũng trung thành căn cứ với Việt tướng quân, ta có thể thử xem.”

Nhận Sơ lại bái: “Từ lâu đã nghe Tướng quân túc trí đa mưu, thù của phụ thân và huynh trưởng có báo được hay không đều nhờ vào Tướng quân.”

Ô tướng quân nghi hoặc: “Tuy có năm đội Việt quân, nhưng muốn thành sự cũng...”

Nhận Sơ đáp: “Tôi đã cầu trợ Nam vương.”

Đôi mắt Ô tướng quân sáng lên, thần sắc lập tức nhẹ nhõm hẳn.

Dù gì thì chuyện này cũng là đại tội tru di, không ai hi vọng chết oan, cho dù hẳn chịu lấy trứng chọi đá, cũng khó đảm bảo những người khác

bằng lòng đi theo, hợp tác với Nam vương chính là cho tất cả mọi người uống một viên Định tâm hoàn.

“Vị trí kia ai ngồi cũng được, Nam vương đúng là người thích hợp nhất, nhưng Nam vương cũng không phải là người nhân từ, tương lai e là...” Ngập ngừng trong chốc lát, cuối cùng hần nặng nề thở dài, giọng điệu quyết tuyệt, “Thôi vậy, nếu Vương phi đã tìm đến ngài ấy thì thiết nghĩ đã hiểu từ lâu.”

“Chuyện này Tướng quân không cần lo lắng.” Nhạn Sơ hỏi, “Bây giờ bên cạnh Tướng quân chỉ e là lúc nào cũng có người của Tiêu Tề giám sát, Tướng quân dự trù sắp xếp thế nào?”

“Tiêu Tề cài tai mắt lẽ nào ta không biết sao? Ta luôn không vạch trần vì không muốn nảy sinh hiềm khích với hần thôi.” Ô tướng quân cười lạnh, “Không có Việt quân, Vân Trạch Tiêu Tề hần chẳng là gì cả, Vương phi không cần lo lắng, ta tự có đạo lý.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Cố Nhân Không Còn

Đêm đông, trong đình tràn ngập sắc sương, đôi lúc lại có tiếng chim kêu lạnh, đèn trong Vân Trạch vương phủ vẫn còn sáng, Tiêu Tề ngồi trước thư án nghe ám vệ bẩm báo, mắt vẫn nhìn ra màn đêm ngoài cửa, có hơi xuất thần.

“Chỗ mấy vị Tướng quân đều không có động tĩnh gì rõ ràng, chỉ có lúc đầu tháng, Khoan tướng quân từng đến quân doanh ở Bân sơn một chuyến... Diệt nhi của Chiêu Hằng tướng quân vào quân doanh thăm viếng, ở lại vài ngày, còn có... mấy ngày trước Ô tướng quân nhận được một phong thư, cưỡi ngựa đi suốt đêm, hình như từ chỗ Ô công tử gửi đến, chắc là bệnh tình của công tử có biến.”

Ám vệ trưởng báo xong, thấy hãn không có phản ứng nên đành thử gọi: “Vương thượng?”

Tiêu Tề thu hồi tầm mắt gật đầu: “Chỉ vậy thôi à?”

Hơn hai tháng trôi qua, dọc theo con sông vẫn không thấy thi thể, đương nhiên là người chưa chết, rất có khả năng đã đi làm chuyện khác, ám vệ trưởng đoán được tâm tư của hãn nên nói: “Theo thuộc hạ thấy, chỉ là dung mạo giống thôi thì các Tướng quân làm sao tin được cô ấy, huống hồ có tin tức gì thì sẽ được báo lên ngay, Vương thượng không cần lo lắng.” Bây giờ thân phận thật sự của Nhạn Sơ cũng chỉ có mấy người ngầm hiểu trong lòng, ám vệ trưởng không hề biết rõ.

Tiêu Tề cười cười rồi cau mày.

Bị thương trốn ra khỏi phủ, lại không có bất kỳ động tĩnh gì, rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Hắn bỗng hỏi: “Ô tướng quân đi suốt đêm à?”

“Nhưng chỉ mấy ngày thì Tướng quân đã về, không hề làm lỡ việc quân, bệnh của công tử chắc không có gì đáng ngại.” Thấy Tiêu Tề như đang suy nghĩ điều gì, ám vệ trưởng dò hỏi, “Bệnh của Ô công tử Vương thượng cũng biết rồi, Tướng quân cũng thường đến thăm, lẽ nào Vương thượng nghi ngờ...” Thấy Tiêu Tề không có biểu hiện, hắn vội nói, “Thuộc hạ sẽ cho người điều tra ngay.”

Tiêu Tề ngăn cản: “Không cần đâu, lui ra đi.”

Lời vừa nói hết, ngoài cửa đã vang lên giọng thị vệ: “Vương thượng, phu nhân đến rồi.”

Tiêu Tề lập tức lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, đưa tay ra hiệu cho ám vệ trưởng lui ra, một lát sau, Lưu Vũ quả nhiên mang điểm tâm tiến vào.

Gần hai tháng Tiêu Tề không hề đến Hậu viên, trước đây hai người cũng có lúc tranh chấp, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như lần này, Lưu Vũ dù căm hận Việt Tịch lạc nhưng lại thầm hối hận, nghĩ Tiêu Tề vẫn luôn yêu sự dịu dàng của mình, thật không nên hồ đồ giận dữ với hắn, ra nông nỗi này lại đúng với ý đồ của Việt Tịch Lạc, chi bằng cúi đầu nhận lỗi, Tiêu Tề vẫn luôn yêu thương mình, chỉ cần dỗ ngọt vài câu thì hắn cũng không làm gì nữa.

Thấy Tiêu Tề không cự tuyệt gặp mặt, Lưu Vũ nghĩ là đã đạt được mục đích: “Có làm phiền chàng không?”

Tiêu Tề ra hiệu cho nàng nói.

Lưu Vũ đặt điểm tâm trong tay xuống bàn, dịu giọng nói: “Thiếp thấy mấy hôm nay chàng thức rất khuya, nên đặc biệt làm bánh quế hoa mai chàng thích ăn nhất, chàng nếm thử đi.”

Tiêu Tề nhìn bánh, không có ý muốn ăn: “Để đó đi.”

Lưu Vũ tưởng hắn vẫn còn giận, lập tức đỏ mắt: “Thiếp biết, là thiếp không hiểu chuyện mới khiến chàng phiền giận.” Nàng khom người quỳ bên gối hắn, nắm lấy tay hắn, “Thiếp chỉ là nghe tin dữ của đại ca, nhất thời hồ đồ, cô ta lại nói những lời chọc giận thiếp... trong lòng chàng có phải thiếp đã trở thành một nữ nhân thủ đoạn độc ác rồi không, chàng không thích thiếp nữa phải không?”

Ngón tay mảnh khảnh đã ồm đi, người từng yêu thương cũng tiêu tụy đi nhiều, Tiêu Tề im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Nàng nghĩ nhiều rồi, sớm về nghỉ ngơi đi.”

Thấy hắn đứng dậy muốn đi, Lưu Vũ hoảng hốt, níu chặt lấy hắn: “Tiêu Tề!”

“Lưu Vũ, ta mệt rồi.” Tiêu Tề hất tay nàng ra, không ngoảnh đầu mà đi thẳng ra cửa.

Tất cả những gì phí tâm đạt được lại sắp mất đi, chỉ vì nữ nhân kia trở về.

Chiếc đĩa mã não rơi xuống, bánh lăn trên đất.

Lúc này Nhạn Sơ đã thương nghị với Ô tướng quân xong, Ô tướng quân không hề chậm trễ, hôm sau lập tức trở về quân doanh ở Biên Châu, Ô Nguyên Phương vì được phục dùng Tử chi nên chứng Huyết cương nhiều năm cuối cùng đã được giải, cơ thể dần dần hồi phục, chỉ cần điều dưỡng vài tháng là khôi phục nguyên khí, vì để người khác không nghi ngờ, hắn vẫn ở lại Tây Lâm, không theo Ô tướng quân trở về.

Tử chi mạo hiểm tính mạng lấy được đã không còn, nhưng Nhạn Sơ vẫn cảm thấy rất vui.

Ô tướng quân đương nhiên trung thành đáng tin, nhưng có gì khiến hãn cảm kích hơn là cứu mạng ái tử? Muốn một người làm việc thì không khó, nhưng muốn hãn thật sự bằng lòng thì lại khó, ban ơn cho hãn, hãn còn không hết lòng dốc sức sao? Tử chi có quý giá đến đâu cũng đâu thể quý bằng lòng người? Giao dịch này rất đáng, còn nàng...

Tử chi có thể tục mệnh, Nhạn Sơ nhớ đến lời người đó, nàng hoảng hốt.

Nàng lựa chọn thế nào đã sớm nằm trong dự liệu của hãn, hãn biết, nhờ Tử chi kéo dài hơi tàn đối với nàng không hề có ý nghĩa gì, bởi vậy hãn cố ý nhắc nhở, nhưng không hề cản trở, chỉ đi khắp nơi tìm thuốc cứu chữa thương thế của nàng.

Nguyên nhân gì khiến hãn hiểu rõ nàng đến vậy?

Nguyên nhân gì khiến nàng thấy bóng dáng của hãn trong mơ?

Sự tình sắp xếp ổn thỏa, Nhạn Sơ từ biệt Ô Nguyên Phương, lên về phụ cận Kinh thành nghe ngóng tin tức, nào ngờ giữa đường nghe được một tin tức không quan trọng đối với nàng lắm – phủ Tướng quân Mục Phong quốc bị tịch biên!

Nam đình bị phán lưu đày, nữ nhân bị biếm làm nô tỳ, kết cục như vậy thật khiến người ta thở dài.

Nhạn Sơ nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến chuyện bị Tướng quân giữ thành cản trở hôm trở về từ Phong Hỏa trạch, phủ Tướng quân công nhiên khiêu khích Vĩnh hằng chi gian là sự thật, đúng là quá mức kiêu căng, nhưng chỉ mới hơn một tháng ngăn ngui mà phủ Tướng quân đã bị tịch biên, chứng kiến biến hóa long trời lở đất này, ai cũng cảm thán thế sự vô thường.

Nhưng chuyện ở phủ Tướng quân lần này, còn có biến cố ở Địa quốc, Vĩnh hằng chi gian vừa hay đều xuất hiện bên trong, trùng hợp đến mức khiến người ta khó lòng tin được, tuy Vĩnh hằng chi gian đích thực không hề trực tiếp tham dự, nhưng Nhạn Sơ vẫn có một trực giác rằng, Vĩnh hằng chi gian vượt xa phạm vi của một kẻ bàng quan.

Nếu như là báo thù, vậy... độc ác tàn khốc của sự báo thù này không phải rất giống với tác phong của người đó trong sử sách sao?

Nhạn Sơ vẫn cảm thấy không thể nào.

Thân phận hiện giờ của hắn là ẩn giả của Đạo môn, tự mình thoát khỏi quyền mưu đương nhiên là đã giác ngộ, thật không có lý do gì lại nhúng tay vào.

Nói cho cùng những việc này đều không liên quan đến mình, Nhạn Sơ vứt bỏ mọi suy nghĩ, tập trung chú ý vào chính sự.

Bây giờ vẫn không thể buông bỏ cảnh giác, nhưng liên lạc được với Ô tướng quân, coi như đã đi được bước đầu tiên, tâm trạng vui sướng nôn nóng tìm người chia sẻ, Nhạn Sơ không hề do dự mà đi Tản Bạch sơn trước, khi nàng lên được đỉnh núi lạnh giá thì đã là hoàng hôn.

Hoa tuyết lất phất, ngoài vách núi gió bắc thét gào, tỏa ra sự cô đơn bất tận.

Nhạn Sơ bất chấp người đầy gió tuyết, nàng bước nhanh vào động tuyết, vừa hà hơi ấm vào tay vừa cười nói: “Tiêu Viêm! Xem ta về rồi này!”

Động tuyết lạnh lẽo không một bóng người, chỉ có tiếng nàng vọng lại.

Nhạn Sơ tìm hết trong ngoài mấy lần, ngay cả động nhỏ cũng không bỏ qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiêu Viêm, lúc này nàng mới dừng bước trước thềm đá.

Thềm đá trống không, yêu ma tà ác kia đã từng nằm nghiêng ở nơi này, vượt hàng mi dài yêu mị, dụ dỗ nàng đi với hắn, nói sẽ tặng nàng một kiếp vui vẻ. Mà nay chỉ còn lại mấy bình sứ vẫn tro ra ở đó, nhớ lần trước gặp hắn, hắn đang cắt tay đổ máu vào trong bình, còn nhờ nàng bảo quản, nàng tưởng đó là trò mới của hắn.

Nhận Sơ dịch chuyển tầm mắt đến chậu hoa giữa động.

Lúc đầu không chú ý, đóa hoa vốn tràn đầy sinh cơ nay màu sắc nhạt nhạt, phiến lá nửa rụng xuống, chắc do thiếu người chăm sóc.

Tàn hoa trùng sinh, đã sắp kết quả, hắn coi trọng như vậy làm sao có thể không chăm sóc?

Hàn khí theo hơi thở chui vào trong người, bệnh cũ lại có hiện tượng tái phát, Nhận Sơ kéo chặt y phục, cố nhịn cơn đau, từ từ cúi người đưa tay lấy một bình sứ trên thềm đá.

Chạm đến thân bình, Nhận Sơ cảm thấy hàn khí xung quanh dường như giảm đi, có thể cảm nhận được rõ ràng Tà hỏa linh khí hưng vượng, máu trong bình vì có Tà hỏa linh khí nên không thể đông lại, tỏa ra một mùi tanh nhàn nhạt, mùi vị của sự tàn nhẫn.

Nhận Sơ ôm lấy cái bình nhìn một hồi lâu rồi đi đến trước chậu hoa, từ từ đổ máu vào trong chậu.

Trong Dịch viên tuyết bay lất phất, lá phong cũng rụng vô số, màu sắc chói lòa tương phản với tuyết trắng, vô cùng chói mắt. Trong đình, Tây Linh quân đang đặt từng quân vào trong bàn cờ, bên cạnh là Phủ Liêm Uyển Ngọc đang ngồi trên xe lăn, trong tay cầm một cái hộp gỗ đàn, mỉm cười trò chuyện với hắn.

“Đây là của Băng đế tặng chàng.”

“Để đó đi.” Tây Linh quân vẫn không ngừng chơi cờ, “Sức khỏe Băng đế thế nào?”

“Thiếp thấy đã vô cùng nghiêm trọng rồi.” Phủ Liêm Uyển Ngọc nhẹ thở dài, đặt cái hộp trong tay xuống, một lúc sau lại nói, “Lần này thiếp trở về, bọn họ cũng có lòng, tìm đại phu cao mình khắp dân gian chữa trị cho thiếp.”

Tây Linh quân tiếp lời: “Thế nào rồi?”

“Có không ít đại phu đến chữa trị rồi.” Phủ Liêm Uyển Ngọc cúi đầu không nói tiếp, hiển nhiên là trị liệu vô hiệu.

Tây Linh quân cũng không hỏi nữa.

Phủ Liêm Uyển Ngọc cười dịu dàng: “Dù sao cũng ở Vĩnh hằng chi gian, không có người ngoài, trị hay không trị cũng đâu hề gì.” Nàng ngừng lại rồi nói, “Hôm qua thiếp ra ngoài vừa hay gặp Việt Tịch Lạc, hình như cô ta đi Tản Bạch sơn?”

“Vậ à?” Tây Linh quân đưa tay vào trong bát lấy cờ, động tác vẫn như cũ.

Bất luận hãn có để tâm hay không thì mục đích đã đạt được rồi, dù gì cũng theo hãn bao nhiêu năm nay, cá tính của hãn cũng biết được ít nhiều, Phủ Liêm Uyển Ngọc cười nói: “Thuận miệng nhắc đến thôi, thiếp chỉ cảm thấy Tản Bạch sơn rất lạnh, bất lợi cho thương thế của cô ta, lỡ như xảy ra chuyện gì, tránh cho chàng biết thiếp gặp cô ta rồi lại nghi ngờ thiếp.”

Vừa hay lúc này, có sứ giả đến báo: “Dịch chủ, Nhạn Sơ cô nương bái phỏng.”

Tây Linh quân ngược mắt nói: “Cho nàng vào đi.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc thấp giọng: “Thiếp về phòng trước.”

Thị nữ đến đây xe lăn đi, vừa hay gặp phải Nhạn Sơ đang vội vàng đi vào, hai người trong lòng đều hiểu rõ nên chỉ đi lướt qua nhau, làm như không nhìn thấy đối phương.

Nhạn Sơ từ xa đã thấy người ngồi trong đình, bước chân bất giác chậm lại.

Lúc hăn chơi cờ càng thông dong, nhàn nhã hơn thường ngày, đôi mày giãn ra càng có mê lực khiến người ta động lòng, cũng có khí thế khiến người ta kính sợ.

“Chàng cho ta thắng một lần được không?”

“Không được.”

...

Gió thổi qua, mảnh vụn kí ức theo gió bay đi, Nhạn Sơ sức tỉnh, chậm bước đi vào trong đình, đứng trước bàn cờ nhẹ giọng nói: “Lần này chậm trễ ngày nuôi hoa, mong ngài đừng trách.”

Tây Linh quân “Ừ” một tiếng rồi gật đầu: “Không trách.”

Mặt Nhạn Sơ nóng lên một cách kỳ lạ, nàng vội đáp: “Trên đường tôi trở về đây nghe nói phủ Tướng quân Mục Phong quốc bị tịch biên rồi.”

Tây Linh quân tiếp tục thả cờ vào trong bàn: “Ta biết.”

Nhạn Sơ để ý quan sát phản ứng của hăn, không thấy có gì dị thường, nàng dò hỏi: “Lúc trước phủ Tướng quân khiêu khích, ngài... không giận sao?”

Tây Linh quân đưa tay ra hiệu: “Ngồi đi.”

Nhạn Sơ chỉ đành ngừng truy hỏi, ngồi xuống trước mặt hẳn.

Tây Linh quân vô cùng tự nhiên nắm tay nàng, mắt vẫn nhìn vào bàn cờ: “Vừa về à?”

Nhạn Sơ đáp theo sự thật: “Vừa về hôm trước.”

Cờ đã bày xong thành một tàn cuộc, lúc này Tây Linh quân mới dịch chuyển tầm mắt về phía nàng: “Tốt lắm.”

Nhạn Sơ hiểu ý trong lời nói của hẳn, điều này thể hiện sự vừa ý khi nàng không nói dối, suy đi nghĩ lại, cuối cùng nàng vẫn không nhin được hỏi: “Tiêu Viêm đâu?”

“Hắn không sao.” Thấy nàng bất an, Tây Linh quân cười, “Đề phòng ta à? Ta không cần giấu nàng, tự cổ Nguyên quân thân mang Tà hỏa linh, chịu sự khống chế của Hỏa linh trên Hoàng ấn, mất đi Tà hỏa linh dư thừa, Nguyên quân không còn lý do tiếp tục ở bên ngoài.”

Lời nói hàm súc nhưng ý tứ rất rõ ràng. Suy đoán được chứng thực, Nhạn Sơ ngồi ngẩn ra không đáp.

Tây Linh quân bỗng nhiên hỏi: “Nàng có thấy chậu hoa của hẳn không?”

Nghe hẳn cố ý nhắc đến hoa, lòng Nhạn Sơ khẽ động, nàng lắc đầu: “Hoa tàn mà thôi, không thấy kết quả, chắc Nguyên quân đã vứt rồi.”

Chậu hoa tàn đó vốn không thể kết quả nữa, Tây Linh quân chẳng qua chỉ thuận miệng chứng thực: “Bỏ đi, hoa tàn thôi.”

Nhạn Sơ ngập ngừng hỏi: “Ngài có cách gì cứu hẳn không?”

Tây Linh quân thu hồi tầm mắt, ngón tay gõ nhẹ lên bàn cờ: “Là tín ngưỡng của người Diễm quốc, sự trở về của hẳn là thiên mệnh, nếu Diễm tà

Nguyên quân biến mất, nàng có biết đối với thế cuộc của Diễm quốc sẽ tạo nên ảnh hưởng lớn thế nào không?”

Nhạn Sơ đáp: “Chuyện của người khác không liên quan đến tôi.”

“Hối hận à? Cảm thấy hẫng đã vì nàng sao?” Tây Linh quân nói, “Lúc đó nếu không phải hẫng nảy sinh hứng thú đối với nàng thì ngay cả ta cũng không kịp cứu nàng. Giúp nàng, giết nàng, chuyện hẫng làm không cần quá nhiều lý do, sự áy náy và quan tâm của nàng đều là dư thừa.”

“Tôi hiểu.” Nhạn Sơ cụp mắt nói, “Nhưng bất kể là vì nguyên nhân gì, hẫng đã từng giúp tôi, cũng từng cứu tôi, ở trong Hoàng cung không phải là ý muốn của hẫng, hơn nữa...”

Vừa nói đến đây, nàng bỗng thấy sau lưng có một áp lực vô hình.

Chẳng bao lâu, một lọn tóc đen dài rủ xuống sau cổ nàng, hơi thở nhẹ nhàng thuộc vang lên bên tai, ánh mắt chạm phải góc áo bào lam nhạt, không biết hẫng đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào.

Đôi tay rơi trên vai nàng, hẫng cúi người xuống đỉnh đầu nàng: “Gần đây ta đã sáng tạo ra một bộ nội công, ta truyền cho nàng trước, có ích cho vết thương của nàng, chuyện của Nguyên quân nàng đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Nhưng mà...”

“Nhớ lời ta nói.”

Nghe giọng nói ôn hòa mang ý cười của hẫng, Nhạn Sơ im lặng, nàng không nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng sau lưng.

Tây Linh quân quả thật truyền cho nàng một bộ nội công tâm pháp, Nhạn Sơ lòng ngổn ngang trăm mối cáo từ rời khỏi Vĩnh hằng chi gian, tìm đến một hàng trà bên ngoài Kinh thành, vào đối ám hiệu với người bán

hàng, người bán hàng kia lập tức cung kính cho nàng vào trong, đưa nàng ra khỏi cửa sau, sau đó lên một chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, đi thẳng vào trong thành.

Trong xe chuẩn bị một bộ nam trang, Nhạn Sơ mặc vào.

Xe ngựa thuận lợi vào thành, dừng lại trước một Thanh lâu. Nhạn Sơ xuống xe, quay đầu nhìn lại chiếc xe vốn bình thường giờ đã thay hình đổi dạng từ lúc nào, bên ngoài xe phủ thêm một tấm màn trang trí, tăng thêm vài phần hoa lệ, xa phu cũng thay đổi y phục trên người, nghiêm nhiên là gia bộc của một nhà giàu có trong thành, rất hợp với thân phận mà lúc này hẳn đang diễn, ngay cả Nhạn Sơ cũng gần như nhìn không ra, nàng lập tức mỉm cười.

Xa phu thấp giọng nói mấy câu rồi đánh xe đi, Nhạn Sơ theo lời hẳn nói, vào cửa đối một ám hiệu, quả nhiên có nha hoàn đưa nàng lên lầu, vào một gian phòng.

Trong phòng hương thơm lan tỏa, trên giường màn thêu rủ xuống, bên trong có bóng người.

Nha hoàn hành lễ với Nhạn Sơ, sau đó không nói tiếng nào mà lui ra đóng cửa lại.

Nhạn Sơ hướng về chiếc giường bái: “Không rượu cũng không đàn, khiến người phong nhã như Điện hạ phải buồn chán, thật là lỗi của Nhạn Sơ.”

“Người đáng để chờ thì bốn vương cũng sẽ có kiên nhẫn chờ.” Một bàn tay vén rèm lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ, Nam vương đang ngồi bên trong, trên người vẫn mặc cẩm bào đen đỏ có hoa văn mây bay, “Chờ cả buổi thấy chán nên ngủ thiếp đi mất.”

Nhạn Sơ cười, y phục chỉnh tề này đâu giống bộ dạng vừa ngủ dậy.

“Vương bội còn không?”

“Đã bị hủy.”

“Đồ của bốn vương nàng dùng rộng rãi quá nhỉ.” Nam vương tuy trách mắng nhưng giọng điệu lại không hề để tâm, “Nàng định bồi thường thế nào đây?”

Nhạn Sơ đáp: “Ba đội Việt quân.”

Ánh mắt Nam vương khẽ sáng lên, hần cười nói: “Nàng quả nhiên không làm bốn vương thất vọng, ba đội Việt quân cũng đủ đền rồi, mời lên đây thương nghị.”

“Giường của Điện hạ có rất nhiều nữ nhân muốn lên, ngoại trừ Nhạn Sơ.” Nhạn Sơ vẫn đứng yên tại chỗ, “To gan mời Điện hạ xuống đây trò chuyện.”

“Đây mới đúng là tính khí của nàng.” Nam vương chỉnh trang y phục, đứng dậy đi đến trước mặt nàng, “Hôm trước Diễm tà Nguyên quân hiện thân trong triều rồi.”

Thế cuộc dao động, lời đồn không ngớt, sự trở về của Tiêu Viêm rõ ràng là một tin tốt đối với Diễm hoàng, Diễm hoàng vội vàng cho hần lộ mặt, chẳng qua là muốn mượn cố chứng thực thân phận Hoàng giả trời ban của mình, áp chế lời đồn.

Nhạn Sơ như hiểu ra: “Thảo nào không khí trong Kinh hơi lạ.”

Nam vương đến ngồi trên ghế: “Từ khi Nguyên quân ra đời đến nay không hề lộ mặt, khiến nhiều người nảy sinh nghi ngờ với việc Tân hoàng kế vị, nay hần trở về vào lúc này, đúng là bất lợi cho bốn vương.”

Nhạn Sơ nói: “Điện hạ không sợ sao?”

Nam vương nói: “Bốn vương không phải Hoàng huynh, không cần dùng Nguyên quân để chứng thực điều gì.”

Bình tĩnh với biến hóa của thế cuộc, không hề lo sợ được mất, Nhạn Sơ cũng không nhịn được mà thầm bội phục: “Điện hạ yên tâm, Nguyên quân đột nhiên hiện thân, nhưng thiên mệnh không ai nói chắc được đâu.”

Nam vương nói: “Đây là phán đoán của Vĩnh hằng chi gian sao?”

Nhạn Sơ hỏi lại: “Điện hạ để tâm sao?”

Nam vương gật đầu: “Bốn vương đích thực không để tâm.”

Nhạn Sơ chủ động nâng bình rót trà cho hẳn: “Nhạn Sơ có một chuyện nhờ Điện hạ tương trợ.”

“Cầu xin bốn vương thì đổi một nơi khác sẽ càng hay hơn.” Nam vương nhìn tay ngọc đang cầm bình trà, “Sau khi xuống giường bốn vương hay gạt người lắm.”

Nhạn Sơ mỉm cười: “Việt quân vẫn chưa vào tay Điện hạ, Điện hạ sẽ không phá lệ đâu.”

“Uy hiếp bốn vương thì phải trả nổi giá.”

“Uy hiếp Nhạn Sơ, cái giá Điện hạ phải trả càng lớn hơn.”

Đối với sự mạo phạm của nàng, ý cười trong đáy mắt Nam vương vẫn không đổi, hẳn cầm ly trà nhìn nhìn, uống một ngụm nhỏ rồi nói: “Nói đi.”

Nhạn Sơ đáp: “Tôi muốn trở về Định vương phủ.”

Nam vương nhíu mày, biểu hiện lộ vẻ không tán đồng: “Việc này rõ ràng là mạo hiểm, nàng chắc chứ?”

Nhạn Sơ đáp: “Nếu Tiêu Tề nữ giết tôi thì sẽ không giữ tôi đến bây giờ.”

“Nữ nhân độc ác, nhưng đáng tiếc cũng chỉ là một nữ nhân.” Ánh mắt Nam vương nghiêm lại, “Nàng bày kế thoát thân vốn không tính sẽ quay lại, bây giờ sự việc đã thành thì càng không cần thiết nữa.”

Bây giờ quay về sẽ chỉ khiến Tiêu Tề càng thêm nghi ngờ, cũng khó trách hăn nổi giận. Nhạn Sơ im lặng một lúc rồi nói: “Tôi có lý do cần phải quay về, huống hồ Tiêu Tề đã nghi ngờ, chắc chắn sẽ lưu ý phía Việt quân, tôi trở về có thể khiến hăn yên lòng, lơ lửng cảnh giác.” Thần sắc nàng điềm nhiên, “Nếu tôi xảy ra chuyện, phía Việt quân tự nhiên sẽ có người liên lạc với Điện hạ.”

Nam vương đặt ly trà xuống, một lúc sau mới lên tiếng: “Giờ Dậu ngày mai nàng hãy đi Cảnh sơn, đó chính là chỗ Ảnh phi thân vong.”

“Mọi việc do Điện hạ sắp đặt.” Nhạn Sơ lập tức đổi chủ đề, “Nguyên quân trở về, Điện hạ dự định lúc nào rời khỏi Kinh thành?”

Sức mạnh khủng khiếp của Tiêu Viêm nàng đã từng chứng kiến, nay mất đi Tà hỏa linh dư thừa, hăn lại bị khống chế, Diễm hoàng muốn lợi dụng hăn để đối phó với ai đều rất dễ, cũng may là vì bị Hoàng ấn khống chế, hành động của hăn không thể cách xa Hoàng ấn quá mười dặm, chỉ cần rời khỏi Kinh thành thì sẽ an toàn.

“Thời giờ đến thì bốn vương sẽ tự thoát thân.” Nam vương không định nói tiếp chủ đề này, “Không còn sớm nữa, nàng đi đi.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Yến Tiệc Giao Thừa

Sự việc tiến hành rất thuận lợi, chiều tối hôm sau, Tiêu Tề theo tin tức điều tra được đích thân đi Cảnh sơn, vừa hay cứu được Nhận Sơ thân trong hiểm cảnh, Nhận Sơ như ý được hân đón về Định vương phủ.

Từ khi nàng mất tích, chúng nhân ở Phong viên đều không được sống yên, Lưu Vũ bị lạnh nhạt nên khó tránh trút giận vào bên này, ngay cả chi tiêu thường ngày cũng bị cắt xén, chỉ thiếu điều đuổi hết các nha hoàn đi, Tiêu Tề lại một lòng truy tìm tung tích của Nhận Sơ, không ai dám phiền hãn vì những chuyện vụn vặt này, bây giờ Nhận Sơ bình an trở về, Hồng Diệp và các nha hoàn đều vô cùng vui mừng.

Sau bữa tối, Nhận Sơ thư thái tắm rửa, thay một bộ y phục tươi tắn, lười nhác dựa vào lan can nhìn lá phong điêu tàn, thưởng thức vẻ đẹp cuối cùng, nghĩ đến sắc mặt của Lưu Vũ lúc này, nàng càng vui mừng khôn xiết.

Nam vương đương nhiên không trực tiếp cho Tiêu Tề biết tin tức này mà tiết lộ cho ám vệ của Tân Xuyên tướng quân, Lưu Vũ hận không thể giết chết Nhận Sơ, biết được tung tích của nàng, lập tức ra lệnh cho ám vệ đi Cảnh sơn truy sát, nhưng trải qua chuyện lúc trước, Tiêu Tề làm sao không đề phòng nàng ta? Nàng ta muốn thần không biết quỷ không hay trừ bỏ Nhận Sơ, nhưng lại không ngờ Tiêu Tề đã phái người giám sát nàng ta từ lâu, đương nhiên cũng “trùng hợp” đến kịp cứu được Nhận Sơ.

Truy sát không thành lại còn bị lợi dụng, Lưu Vũ làm sao không tức? Tiêu Tề nghi ngờ thì đã sao, thế cuộc nay đã không còn do hãn thay đổi được nữa, hãn đối với Việt Tịch Lạc dù sao cũng có tình, không thể nhẫn tâm, nếu không hà tất phải cản trở Lưu Vũ? Trải qua chuyện này, ác cảm của hãn đối với Lưu Vũ nhất định sâu thêm.

Thấy đôi tình nhân “ân ái” này trở mặt, Nhạn Sơ rất muốn cười, nàng cố nhếch khóe môi nhưng làm thế nào cũng không cười nổi.

Đắc ý phải không? Nhưng tiếc là không còn ai nghe nàng tự khen mình, cũng không còn ai vượt hàng mi dài gọi nàng là “Sư phụ”.

Ở trong khu vườn này, ác ma xinh đẹp kia đã từng nằm giữa tán phong, đưa tay hứng lấy ánh mặt trời, hồi tưởng lại bộ dạng yêu mị của hãn, bỗng cảm thấy có vài phần ngây thơ.

Nhạn Sơ không nhịn được mà bắt chước hãn sờ lên mắt.

Quả nhiên sau khi người đi rồi thì chỉ còn nhớ những điều tốt, ít nhất thì lúc hãn còn ở đây, cho dù có hoảng sợ, có tức giận, nhưng cũng không cô liêu như lúc này.

Hành sự không theo lẽ thường, lời nói nửa thật nửa giả, chỉ một điều duy nhất có thể chắc chắn là hãn không thích có quá nhiều quy tắc, lúc đầu nàng đối với hãn chỉ có sợ hãi, tiếp xúc chỉ là bất đắc dĩ, sau đó đích thực hãn đã giúp nàng rất nhiều lần, cho dù chỉ vì hứng thú, nhưng nàng dần dần trở nên thích ở bên cạnh hãn, có thể là vì nàng của bây giờ chỉ xứng làm bạn với ác ma mà thôi. Chỉ có hãn mới hứng chí nghe nàng huênh hoang về âm mưu của mình, sau đó vỗ tay tán thưởng, sự tán thưởng chân thật không chút mĩa mai. Mấy lần nàng muốn lợi dụng hãn, hãn không hề lưu tình mà vạch trần, sau đó hai người lại như không có chuyện gì xảy ra. Hãn trời sinh tà ác, nàng vì thù hận bất chấp thủ đoạn, nhưng giữa hai người lại có cảm tình đồng loại.

Kẻ bị thương là người đó, nàng không thể không cứu.

“Sư phụ, cô thật nhân tâm, dùng tự do của đồ nhi để cứu kẻ khác.” Vì kẻ khác mà bỏ rơi hãn, lời hãn bộc lộ sự oán thán là thật, hay hãn vốn không hề để tâm? Hãn vốn là một kẻ điên, vì hãn có thể không nhận lời, mà nàng cũng không ép buộc được.

Trời đông tối rất nhanh, từng ngọn đèn lồng được thắp lên, so với con đường phồn hoa bên ngoài, trong Vương phủ lạnh lẽo thế này đây.

Nhạn Sơ quay người nhìn người sau lưng, lơ đãng cười: “Định vương.”

Trong sắc đêm, đường nét trên gương mặt kia cũng trở nên mơ hồ, Tiêu Tề đứng bất động dưới ánh đèn, biểu hiện bình tĩnh khác thường: “Ổn cả chứ?”

Nhạn Sơ gật đầu: “Ổn rồi.”

Tiêu Tề nhẹ giọng “Ừ” một tiếng: “Vậy thì tốt, bây giờ nàng có thể dưỡng thương cho tốt rồi.” Đối với sự mất tích rồi lại đột nhiên xuất hiện của nàng, hãn không hỏi quá nhiều.

“Mấy ngày nay ngài lo lắng cho tôi, tôi đã nghe nói rồi, đa tạ ngài.” Nhạn Sơ sờ lên khung cửa, một lọn tóc đen bị gió thổi ngang qua mặt, “Lâu này vẫn rất ít người đến.”

Tiêu Tề nhìn tay nàng xuất thần.

Năm xưa lúc mới xây tiểu lâu này, trong phòng bỏ trống để chứa đồ, ngày thường rất ít người chú ý, một lần nàng nghịch ngợm, trốn ở đây cả ngày nhìn hãn nóng lòng đi tìm, cuối cùng hãn điều động tất cả ám vệ trong tay, gần như tìm khắp mọi ngõ ngách trong Kinh thành, lúc trở về mới phát hiện nàng ngồi trên lan can nhìn hãn cười, hậu quả không nghĩ cũng biết,

nàng bị hấn “phạt” thật nặng, trong thuốc nàng uống bị thêm vào mấy vị quý giá nhưng đắng vô cùng.

Kí ức ngọt ngào vốn chỉ thuộc về hai người, nay nàng cố ý nhắc lại, hấn có thể không nhớ sao? Hấn cố chôn vùi hồi ức, còn nàng lại đào nó lên.

Biết rõ nàng đang lợi dụng sự áy náy của mình, nhưng tại sao lần nào cũng để nàng đạt được ý nguyện? Tiêu Tề thu hồi tầm mắt, thôi vậy, hấn cũng không buồn biết nguyên do nữa: “Tiêu Viêm đang ở trong cung.”

“Tôi biết rồi.” Nhạn Sơ cắn đôi môi đỏ, níu lấy cánh tay hấn thấp giọng khẩn cầu, “Hấn đã từng cứu tôi.”

Tiêu Tề cứng nhắc lên tiếng: “Được, ta đưa nàng đi gặp hấn.”

Mục đích đạt được thuận lợi hơn trong tưởng tượng, Nhạn Sơ mừng rỡ buông tay: “Đa tạ ngài.”

Nhìn đôi mắt vẫn sáng rực kia, có còn chút gì thật lòng không? Thê tử của hấn trong lòng lại nhớ đến đệ đệ của hấn. Tiêu Tề cúi đầu nhìn nơi nàng từng níu lấy, quay người muốn xuống lầu, đi đến cầu thang bỗng dừng lại nói: “Bây giờ Tiêu Viêm không còn như xưa nữa, chỗ Bệ hạ nàng phải cẩn thận.”

Không chờ hấn rời đi, Nhạn Sơ lại dựa vào lan can.

Đây vẫn là một chuyện tổn thương người cũng tổn thương mình, tuy chỉ là phu thê hữu danh vô thực nhưng cũng từng ngày ngày bên nhau, lúc đó nàng phát giác có điều không đúng nên giả vờ mất tích, chẳng qua nàng cố ý muốn biết hấn có để tâm đến mình không.

Tình cảm đẹp nhất đã tan nát từ lâu, hấn muốn bù đắp, cũng đang gắng sức bù đắp, nhưng tiếc là kết cuộc lưỡng bại câu thương đã được định sẵn

rồi, phụ nàng, vẫn có thể quay đầu, nhưng phụ Việt gia thì không thể nào tha thứ được.

Trong phủ mấy ngày nay rất bình lặng, đối với hành vi một lần nữa tự ý quyết định của Lưu Vũ, Tiêu Tề không chỉ không xử trí mà thậm chí trách mắng cũng không, hẳn thật sự lạnh nhạt với Lưu Vũ, không chỉ chưa từng về phòng mà còn không để cho Lưu Vũ gặp mặt hẳn.

Tiêu Tề cũng không đến Phong viên, thỉnh thoảng phái thị vệ đưa những dược liệu quý giá đến, đều là những thứ tốt cho vết thương của Nhạn Sơ, Nhạn Sơ không hề khách sáo, đem hết cho các nha hoàn, không hề dùng cho mình thứ gì, còn nội công Tây Linh quân truyền thụ nàng vẫn kiên trì tập luyện, mỗi lần luyện một canh giờ thì thấy tay chân ấm lên, toàn thân thư thái. Bộ nội công này đúng là tạo ra để chế ngự thuật Băng giải, sáng tạo ra nội công phức tạp như vậy thì thời gian bỏ ra tuyệt đối không ít, chắc hẳn đã bắt đầu từ rất lâu rồi.

Quá khứ bị lãng quên, chân tướng không ai biết, muốn biết nhưng lại sợ phải biết.

Đêm Giao thừa, Kinh thành tuyết rơi, người Diễm quốc đều thích nóng không thích lạnh, nhưng thời tiết Giao thừa năm nay lại lạnh vô cùng, không biết bên ngoài có bao nhiêu kẻ lang thang đã chết cứng.

Quốc sự là quốc sự, trong cung vẫn tổ chức yến tiệc Giao thừa như thường lệ. Trời sập tối, Tiêu Tề đưa Nhạn Sơ lên xe vào cung, đến cửa cung, hai người xuống xe theo hai thị vệ đi vào bên trong.

Đến ngoài điện, Nhạn Sơ bước nhanh mấy bước, tiến lên níu lấy tay Tiêu Tề.

Tiêu Tề nghiêng mặt nhìn nàng, biểu hiện ôn hòa: “Lạnh sao?”

Nhạn Sơ mỉm cười: “Không lạnh.”

Tiêu Tề kéo chặt y phục cho nàng, sau đó mới đưa nàng bước vào cửa điện, đón lấy ánh mắt dị thường của chúng nhân, Nhạn Sơ cup mi theo sát bên cạnh hẳn, không ít đại thần bước sang hành lễ chào hỏi, thị vệ đã chờ để nghênh đón từ lâu, rất nhanh đưa hai người ngồi vào bàn.

Tiếng nhạc uyển chuyển, các vũ cơ từng người từng người đang đưa eo thon lướt qua trước mặt, Tiêu Tề sắc mặt không đổi cười nói với mấy vị đại thần, Nhạn Sơ rót rượu cho hẳn hết ly này đến ly khác, hẳn cũng uống cạn tất cả, không hề cự tuyệt.

Đêm Giao thừa trăm năm trước cũng rất lạnh, bệnh cũ của nàng tái phát, hẳn một mình vào cung dự tiệc, ngồi bên bàn mà tâm thần hoảng hốt, vừa lo cho bệnh tình của nàng, vừa có chút gì đó thất vọng, nếu lúc này thê tử mỹ mạo kia ngồi bên cạnh hẳn thì có thể khiến tất cả mọi người ngưỡng mộ... Nhưng đó chỉ là ý nghĩ trong thoáng chốc, rất nhanh hẳn lại nhớ đến một nữ nhân khác, nữ nhân yếu đuối kia đã từng cứu mạng hẳn, không cầu danh phận mà đi theo hẳn, hẳn nên nhớ đến nàng mới phải.

Trăm năm như một giấc mộng, những chuyện nên xảy ra hay không nên xảy ra cũng đều đã xảy ra, trừ khi thời gian đảo ngược, nếu không mỗi người đều phải gánh chịu hậu quả.

Một lúc sau, Nam vương và Nam vương phi đến, không khí trong điện lập tức thay đổi.

Nam vương hôm nay mặc áo khoác đỏ hình mặc phụng, trên cổ áo còn có lông mặc hồ vô cùng hiếm thấy, chỉ có ở Lôi Trạch quốc, đầu cài trâm dài bằng mã não đỏ, cũng có đính lông mặc hồ đang đưa theo bước chân, mái tóc đen và đôi mắt tràn ngập ý cười lại toát lên mùi vị của mặc hồ, Vương giả của loài hồ, lạnh lùng, quyến rũ. Y trang vô cùng đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm thấy chói mắt, Nam vương phi phục sức hoa lệ bên cạnh bỗng bị mờ nhạt đi.

Trùng hợp là chỗ ngồi của hai người ở ngay trước mặt Tiêu Tề, từ sau khi vào chỗ ánh mắt của Nam vương chưa từng rời khỏi Nhạn Sơ, Nam vương phi lạnh lùng dời tầm mắt giả vờ không thấy, cũng may là thời giờ đã đến, Diễm hoàng đưa Hoàng hậu xuất hiện, đứng trên thềm nhận bái chúc của quần thần rồi song song vào bàn.

Bên ngoài điện một ngọn lửa được đốt lên, trong điện ca múa dập dìu, quần thần cười nói vui vẻ.

Tiêu Tề bỗng đứng dậy hướng lên trên nói: “Tết đến sao Bệ hạ không mời Nguyên quân cùng vui?”

Diễm hoàng liếc nhìn Nam vương, hiển nhiên là rất vừa ý với kiến nghị của Tiêu Tề: “Nguyên quân đời đời bảo vệ Diễm quốc, công không thể quên, theo lý nên mời lão nhân gia đến.”

Ca múa tự động dừng lại, trong điện trở nên yên ắng.

Không ai đi mời, nhưng một lúc sau, tiếng bước chân nhẹ vang lên như đang gõ vào lòng người.

Nhạn Sơ ngược mặt lên nhìn.

Thân hình quen thuộc, hắc bào phết đất, gương mặt có nữ mạo, làn da trắng xanh, mái tóc dài hơi cong cong nửa xõa ra, mấy lọn rử xuống trước trán, hàng mi dài che mất đôi mắt, nhưng vẫn thấy được ánh sáng tà ác đỏ lên bên trong.

Hắn ưu nhã bước đến đứng bên cạnh Diễm hoàng.

Cánh môi mỏng không còn độ cong, hắn cụp mắt đứng đó, thần tình lạnh lùng, không giận dữ, cũng không thấy ý cười thường ngày, toàn thân phát ra hơi thở tà mị yêu dị, hắn đã là ác ma thật sự.

Trong điện chỉ còn tiếng thờ, đối với Diễm tà Nguyên quân, người Diễm quốc đều mang lòng kính sợ, nhớ năm xưa Văn Chu thái tổ công đánh Kinh thành, để đoạt Hoàng ấn, mấy trăm cao thủ chết trong tay Nguyên quân, bây giờ trong điện này nếu hãn muốn giết ai thì e là không người nào can nổi.

Chúng nhân không hẹn mà cùng len lén quay sang nhìn Nam vương, thầm toát mồ hôi cho hãn, Nam vương phi cũng nhẹ cắn môi, đôi tay dưới bàn nắm chặt lấy khăn tay.

Nam vương thần sắc như thường, đứng dậy nói: “Nguyên quân là công thần của Diễm quốc, thần đệ to gan xin Hoàng huynh ban tọa cho ngài ấy.”

Diễm hoàng sáng khoái phê chuẩn, mấy thị vệ lập tức bưng bàn ghế ra, đặt chỗ ngồi bên cạnh Nam vương, chúng nhân thấy vậy thầm hít một hơi lạnh, sắc mặt Nam vương phi cũng tái đi.

Nam vương dường như không hề phát giác nguy cơ, mỉm cười ngồi xuống, ra hiệu cho thị vệ rót rượu cho Tiêu Viêm, sau đó nâng ly nói: “Nguyên quân bảo vệ Hoàng ấn của Diễm quốc có công, Văn Chu Thành Cẩm theo lý nên kính một ly trước.”

Diễm tà Nguyên quân thân phận không thể so với người thường, hãn đích thân kính rượu cũng có thể được, nhưng Tiêu Viêm chỉ nhìn rượu trước mặt bất động, không hề nể mặt, không khí căng thẳng lập tức trở nên ngượng nghịu.

Nam vương không hề để tâm, tự mình uống hết rượu trong ly.

Diễm hoàng cuối cùng cười nói: “Tấm lòng của Vương đệ, Nguyên quân hà tất từ chối.”

Lúc này Tiêu Viêm mới khẽ ngược mắt, cầm lấy ly rượu.

Thành công áp chế khí thế của Nam vương, Diễm hoàng thần tình vui vẻ, đang muốn lên tiếng thì bỗng nghe một giọng nói vang lên: “Nhạn Sơ cũng vô cùng kính trọng Nguyên quân nên muốn kính một ly, khẩn xin Bệ hạ ân chuẩn.”

Tuy Tiêu Viêm bị nàng thả ra, Diễm hoàng tức giận từng muốn ra tay với nàng, nhưng nay ngọn Tà hỏa linh dư thừa đã được giải quyết, chuyện xấu trở thành chuyện tốt, thiết nghĩ Vĩnh hằng chi gian chịu nhúng tay vào cũng đều vì nàng, Diễm hoàng tâm trạng vô cùng tốt, gật đầu ưng thuận: “Nguyên quân chuyển thế vào Vân Trạch gia, theo lý cũng là huynh đệ của Định vương, có gì mà không thể.”

Nhạn Sơ rời chỗ ngồi, nâng ly đi đến trước mặt Tiêu Viêm.

Đối với hành động này của nàng, Tiêu Viêm không hề có phản ứng gì.

Hắn có còn nhận ra nàng không? Nhạn Sơ nhìn chăm chăm gương mặt phía trước để bảo đảm không bỏ qua bất kì chi tiết nào, nhưng khuôn mặt trắng xanh kia hoàn toàn không chút biểu hiện, ngay cả một chút biến hóa cũng không có.

Một lúc lâu không thấy động tĩnh, Nhạn Sơ lại bước tới hai bước: “Nguyên quân.”

Hàng mi dài khê rung, trong lúc chúng nhân giật thót tim thì Tiêu Viêm đưa tay đón lấy rượu.

Lúc tay vừa chạm đến ly rượu thì một làn sương trắng bốc lên, trong chớp mắt, hắn lại xoay ngón tay, đáy ly hướng lên trời, không thấy một giọt rượu nào nhỏ xuống.

Sức mạnh thật đáng sợ! Trong điện vang lên tiếng hít thở rõ ràng, chúng nhân kinh hãi, chỉ có Nam vương bên cạnh thần sắc khó phân, lạnh lùng nhìn Nhạn Sơ.

Nụ cười của Diễm hoàng càng sâu hơn: “Nguyên quân hà tất trêu chọc Nhạn Sơ cô nương.”

Mục đích đe dọa đã đạt được, hãn cũng không tiện làm quá, vội ra lệnh cho ca múa trở lại, chúng nhân miễn cưỡng cười theo, không khí trong điện lúc này mới tốt lên đôi chút.

Vũ y mang gió đến, gương mặt anh tuấn không chút gợn sóng, chỉ có mấy sợi tóc dài trước trán đong đưa, trông càng hỗn loạn.

Nhạn Sơ đứng trước mặt hãn trong chốc lát rồi âm thầm lui về bàn.

Thấy bên cạnh Tiêu Tề chỉ có nàng, Diễm hoàng cũng ngạc nhiên, nghĩ Tiêu Tề vì xoa dịu Việt quân nên mới làm vậy, bây giờ cũng là lúc hãn cần dựa vào Việt quân nhất, chi bằng giúp hãn một tay, nghĩ vậy hãn cười hỏi: “Sao chỉ có Nhạn Sơ cô nương đến mà không thấy Định vương Phu nhân?”

Tiêu Tề hồi đáp: “Phu nhân cảm nhiệm phong hàn nên không đến được, Bộ hạ thứ tội.”

Diễm hoàng nghe vậy an ủi mấy câu rồi ra lệnh cho Thái y đến thăm, Hoàng hậu cũng lập tức ban đồ bồi bổ cho Lưu Vũ, Tiêu Tề Tạ ơn.

Vì sự xuất hiện của Tiêu Viêm nên bữa tiệc Giao thừa này vô cùng nặng nề, sau khi tiệc tan, chúng nhân ai nấy vội vàng về phủ, Nhạn Sơ theo Tiêu Tề ra khỏi cửa cung lên xe.

Diễm hoàng mượn Tiêu Viêm khiến chúng nhân hoảng sợ để cảnh cáo Nam vương, tiếc là kết quả hoàn toàn tương phản, nếu hãn ra lệnh cho Tiêu Viêm giết Nam vương thật thì mang ác danh thôi không nói, còn ai để khống chế Tiêu Tề nữa? Nếu trong lòng đã úy kỵ thì hát vở tuồng này liệu có ích gì? Ngược lại càng thể hiện rõ thái độ bình tĩnh của Nam vương.

Trận giao tranh không hề có ý nghĩa này, không biết Tiêu Viêm có phải cũng cảm thấy vô vị không?

Nhạn Sơ dựa vào thành xe nhắm mắt.

Tiêu Tề nói: “Bây giờ hãn thân bất do kỷ, tốt nhất đừng nên gần gũi quá mức.”

Nhạn Sơ đáp: “Tôi hiểu.”

Giao thừa, tuy đêm đã khuya nhưng trên đường vẫn còn rất náo nhiệt, nhà nhà giăng đèn kết hoa, hỉ khí bừng bừng, chỉ có trong Định vương phủ đèn đuốc tối tăm, tuy có không ít hạ nhân được Tiêu Tề cho về quê ăn Tết, nhưng đường đường Định vương phủ vốn cũng không lạnh lẽo đến mức này, nhưng những chuyện này theo lệ đều do Lưu Vũ sắp xếp, gần đây Lưu Vũ lại bị lạnh nhạt, trong lúc buồn giận bèn không thèm đếm xỉa, ngay cả bái tế ở Từ đường hôm qua cũng do Tiêu Tề sắp đặt.

Tiêu Tề dường như đang có tâm sự, mãi đến khi vào cửa mới phát hiện không khí quá lạnh lẽo, thần sắc tối đi, hãn quay sang ra lệnh cho thị vệ: “Chuẩn bị tiệc, đốt đèn lên, toàn bộ đèn lồng treo hết lên, mua thêm ít pháo đi...”

“Vừa mới náo nhiệt trong cung xong, hà tất phí công.” Nhạn Sơ lên tiếng ngăn cản, “Ngày mai khách nhân đến bái phỏng nhất định không ít, Định vương nên nhanh chóng chuẩn bị mới phải, nếu đến lúc đó vẫn còn như vậy thì khó tránh người ta chê cười.”

Tiêu Tề gật đầu: “Nàng luôn suy nghĩ chu đáo.”

Giao thừa năm đó, nàng mang bệnh trong người nhưng vẫn thay hãn lo liệu chuyện trong phủ đầu vào đó, tiệc Tất niên, cúng tế...

“Tôi về phòng nghỉ ngơi đã.” Nhận Sơ hành lễ cáo từ nhưng lại bị hấn kéo tay lại.

Tiêu Tề kéo nàng nói: “Cùng ta đến Từ đường dâng hương được không?”

Giọng điệu mang theo tia thỉnh cầu hiếm thấy, Nhận Sơ không cự tuyệt, hai người đi qua cửa bên đến Từ đường.

Trong Từ đường đèn đuốc vẫn sáng, bàn thờ không một hạt bụi, lư hương được lau chùi sạch sẽ, có thể thấy vẫn có người trông coi, gia tộc ở Từ đường đã theo lệ chuẩn bị tất cả, thấy Nhận Sơ, chúng nhân đều cố sức che giấu vẻ kinh ngạc, nghiêm chỉnh đến hầu hạ, một gia tộc đốt hương, cung kính dâng đến trước mặt hai người.

Nhận Sơ im lặng nhìn nhưng không đưa tay đón lấy.

Tiêu Tề cũng nhìn nàng, đáy mắt như có ánh sáng lóe lên.

Phu quý thể hiền, vốn là giai lữ được người người xưng tụng, nhưng đến cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này, vì nữ nhân khác mà vứt bỏ tính mạng thể tử, ân nghĩa phu thê đã đoạn, nhà không ra nhà, vinh quang của Vân Trạch tộc mà hấn một lòng bảo vệ, đến cuối cùng lại sắp chính tay chôn vùi nó.

Tiêu Tề cup mắt, đón lấy hương tự mình bước lên bái tế, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Cầu thân là chủ ý của ta, phụ mẫu không hề hay biết, Tịch Lạc đừng trách họ.”

Nhận Sơ nói: “Người đi đã đi rồi, Việt Tịch Lạc sẽ hiểu.”

Tiêu Tề gật đầu: “Đi thôi.”

Nhận Sơ theo hấn bước ra khỏi cửa.

Từ Từ đường đến phủ, một khoảng cách ngắn ngủi nhưng Tiêu Tề đi rất chậm rất chậm, cuối cùng hai người đến hành lang thì chia tay, Tiêu Tề vẫn một mình đến Thư phòng, còn Nhận Sơ trở về Phong viên, phát hiện đèn đuốc vẫn còn sáng, trên tường trong tiểu lâu dán đầy hình chúc năm mới, hỉ khí bừng bừng, thì ra Hồng Diệp và mấy tiểu nha hoàn vì xa nhà, không có cơ hội về nhà đón Tết nên cả bọn chuẩn bị một bàn rượu thịt, chờ Nhận Sơ trở về mở tiệc.

Các nha hoàn lấy nước nóng, Nhận Sơ rửa mặt xong mỉm cười ngồi vào bàn: “Ta vừa ở trong cung về nên hơi mệt, sợ làm các người mất hứng, hôm nay các người đừng gò bó, tùy ý vui chơi đi, đừng lo cho ta.”

Hồng Diệp vội đáp: “Chúng nô tỳ còn mua rất nhiều pháo nữa, cô nương chờ xem đốt pháo nhé.”

Biết Nhận Sơ sức khỏe không tốt, Hồng Diệp đã dặn dò từ sớm, các nha hoàn tuy vui chơi nhưng đều không ép nàng uống rượu, Nhận Sơ uống vài ly rồi đặt xuống, chống tay lên cằm, cong môi nghe chúng nhân nói cười.

Việt gia nhánh này ít người, đêm Giao thừa thật ra cũng không náo nhiệt bằng nhà khác, phụ thân nhất định không quên kéo Lư Sơn thúc và đám bộ tướng không về nhà đến, cùng uống rượu đốt pháo, lúc đó Hồng Diệp vẫn còn là Văn Phong, rất biết kể chuyện cười, Thu Ảnh chỉ ngồi trong góc lén nhìn ca ca, chuyện nào nàng không biết...

“Phu nhân! Phu nhân khoan đã!”

Hồi ức bị cắt ngang, Nhận Sơ chán ghét cau mày, lạnh lùng ngược mắt nhìn.

“Phu nhân...” Một thị vệ vội vàng chạy đến, “Nhận Sơ cô nương hãy tránh đi đã.”

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thuốc

Mấy ngày không gặp, Lưu Vũ nhan sắc tiều tụy, không còn dung mạo tận tâm trang điểm, trong đáy mắt tràn ngập hận ý, Tiêu Tề vốn ra lệnh cho người trông coi nàng ta, không biết làm sao nàng ta lại chạy ra được, tay nắm trường kiếm, hành động bất chấp tất cả, mấy thị vệ đều bị nàng ta chém bị thương, những người còn lại cũng không dám ngăn cản, đương nhiên cũng có nguyên do, tất cả mọi người đều biết chuyện của hai nữ nhân thì không thể xen vào được, bất luận ai bị thương cũng không tốt, dù sao cũng có một người biết võ công, không thể xảy ra chuyện gì lớn, bởi vậy mới giả vờ làm ra vẻ ngăn cản, nhưng thật ra là đến báo tin trước.

Tiêu Tề chỉ đưa Nhận Sơ vào cung dự tiệc, Lưu Vũ đã tức gần chết, ai ngờ tiếp đó lại nghe chuyện hai người đến Từ đường bá tể! Tế lễ Giao thừa, Tiêu Tề đây là cho tất cả mọi người biết, thê tử của hãn là Việt Tịch Lạc, cái tên khiến nàng căm hận đến tận xương tủy. Nữ nhân này có yêu pháp gì, không có được Tiêu Tề nhưng lại có thể khiến hãn trăm năm không quên, nhảy xuống sông băng cũng không chết, nhanh như vậy đã đoạt đi trái tim của hãn rồi sao?

Nàng không hiểu, rõ ràng là mình đã được như ý nguyện, rõ ràng Tiêu Tề đã chọn nàng, tại sao Việt Tịch Lạc trở về thì tất cả đều thay đổi? Nàng mới là nữ nhân Tiêu Tề yêu nhất, Tiêu Tề là tất cả của nàng, không có Tiêu Tề nàng sẽ không còn gì cả, tất cả đều chỉ vì Việt Tịch Lạc này!

Vì tuyệt vọng nên sinh ra ý nghĩ điên cuồng, Lưu Vũ muốn đồng quy vu tận, cách một cái bàn đã vung kiếm chém về phía Nhạn Sơ, chỉ nghe “ầm” một tiếng, chén đĩa rượu thịt bị chấn động rơi vãi trên mặt đất, tuy nàng ta không luyện võ, nhưng một kiếm này đã liều mình dùng hết toàn lực, mặt bàn bị chém một đường sâu.

Nhạn Sơ nhẹ nhàng tránh kiếm, đang định ra tay thì Hồng Diệp đã cản trước mặt.

Lưu Vũ cười lạnh: “Một con nha hoàn, muốn chết à?”

Cánh tay bị thương, máu tươi đầm đìa, Hồng Diệp nhin đau đầy Nhạn Sơ ra cửa, vừa đẩy nàng chạy vừa thấp giọng nói: “Cô ta đã thương nô tỳ, Vương thượng nhất định sẽ an ủi cô nương, nếu cô nương đã thương cô ta, khó tránh Vương thượng hiểu lầm, cô nương vẫn nên tránh đi thì hơn...”

Nhạn Sơ vô cùng bức bối, không chờ hết câu đã đẩy nàng ta ra, nghiêng người đoạt lấy thanh kiếm chém đến, tung cước đá Lưu Vũ xuống hồ.

Các thị vệ sợ đến toát mồ hôi lạnh, vạn lần không ngờ nàng sẽ làm vậy, hoàn toàn không để tâm đến Tiêu Tề mà ra tay với Lưu Vũ nặng như vậy, bây giờ sự tình làm lớn rồi, cho dù Tiêu Tề có dung túng cho vị này đi nữa, nhưng Lưu Vũ dù sao cũng là Trắc phi, làm sao có thể để nàng ta xảy ra chuyện được?

Hai thị vệ định nhảy xuống cứu, nhưng thấy Nhạn Sơ tiện tay rút kiếm đi, nhìn Lưu Vũ đang giãy dựa trong hồ lạnh lùng nói: “Muốn đổi lấy mạng ta à, mạng của người vẫn còn hèn lắm.”

Giọng nói lạnh thấu xương, chúng nhân nghe vào tai chỉ cảm thấy như chính mình cũng bị ngâm trong nước, nào dám đi cứu nữa?

Lưu Vũ đã uống mấy ngụm nước, mấy tiểu nha hoàn đi theo khóc la kéo lấy nàng ta, nhưng sức lực có hạn nên mãi vẫn chưa cứu lên được.

“Xảy ra chuyện gì mà hỗn loạn như vậy?” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Cứu tinh đến, chúng nhân tự động nhường đường.

Bước đến thấy cảnh này, Tiêu Tề cũng ngẩn ra, vội hét chúng nhân: “Còn đứng đó làm gì!”

Chúng nhân lúc này mới hoảng hốt cứu Lưu Vũ lên, trời đông lạnh giá, Lưu Vũ bị ngâm trong nước không lâu nhưng cũng đã lạnh cóng, sắc mặt tái xanh, toàn thân run rẩy, nhìn thấy Tiêu Tề, nàng ta càng thất thần: “Thiếp lại sai rồi phải không? Tiêu Tề, thiếp không làm như vậy thì chàng sẽ không gặp thiếp phải không?”

Tiêu Tề không đáp, ra lệnh cho nha hoàn: “Đưa Phu nhân về phòng, mời đại phu.”

Lưu Vũ thấy hăn vẫn không có ý cùng mình về phòng, cuối cùng khóc nói: “Tiêu Tề! Tại sao chàng lại đối với thiếp như vậy, chàng quên chàng đã nói gì với thiếp sao? Chàng cưới Việt Tịch Lạc là do tình thế bức bách, chàng thích thiếp nhất, sẽ vĩnh viễn đối tốt với thiếp... Tại sao bây giờ chàng vẫn hướng về phía Việt Tịch Lạc? Cô ta muốn hại chàng, tại sao chàng vẫn bảo vệ cô ta?”

Nàng ta nhớ ra điều gì, trong mắt dấy lên một tia hi vọng: “Không, nếu chàng thật sự muốn bảo vệ cô ta thì năm xưa sẽ không cứu thiếp, là vì áy náy sao? Chàng chưa từng yêu cô ta, chỉ cảm thấy có lỗi với cô ta thôi phải không? Chàng yêu thiếp đúng không? Chàng chính miệng cho thiếp biết đi, thiếp sẽ tin mà!”

Tiêu Tề im lặng.

Có phải là áy náy không hăn cũng không rõ, hăn không thể phủ nhận sự thật đã vứt bỏ Tịch Lạc, nhưng trước sau vẫn không chính tay làm chuyện

tồn hại đến nàng, là một quyền vương tay nắm trọng binh, mềm lòng là chí mạng, bản thân hẳn cũng rõ, nếu hẳn có thể nhẫn tâm một chút thì nàng vốn không hề có cơ hội.

Không ai biết, sự bảo vệ của hẳn đối với Tịch Lạc thật ra đã bắt đầu từ rất lâu, không ai biết cả.

Nhận Sơ ra lệnh cho nha hoàn quét dọn, trong lời nói coi như không hề có sự tồn tại của hai người bên cạnh: “Đến nhà bếp bảo họ chuẩn bị một bàn rượu thịt đi.”

Lưu Vũ cố sức đẩy nha hoàn đang dìu mình, chỉ vào nàng: “Việt Tịch Lạc, tại sao ngươi không chết!”

“Im miệng!” Tiêu Tề hét lên: “Còn không đưa Phu nhân về phòng trông coi cẩn thận, còn xảy ra chuyện nữa thì những người hầu hạ ở Hậu viện không chừa một ai!”

Xảy ra chuyện như vậy, vốn tưởng hẳn nhất định sẽ truy cứu đến cùng, nhưng không ngờ lại dễ dàng cho qua như vậy, chúng thị vệ nha hoàn thờ phào nhẹ nhõm, nào còn dám chậm trễ, kéo Lưu Vũ đang giãy dụa ra khỏi Phong viên.

Các nha hoàn vào phòng thu dọn đồ đạc, chỉ có Hồng Diệp chưa đi, vẫn cẩn rắng đứng bên cạnh, ôm chặt lấy vết thương trên cánh tay, máu không ngừng thấm qua ngón tay chảy ra ngoài, mãi đến khi Tiêu Tề ra lệnh cho thị vệ đưa đi bằng bó thì nàng ta mới đi theo.

Xung quanh không còn ai, Tiêu Tề quay sang Nhận Sơ: “Nàng không sao chứ?”

“Cố ý lạnh nhạt với cô ta, ngài lại đang lo lắng điều gì? Muốn cứu mạng cô ta sao?” Nhận Sơ như cười như không nhìn hẳn, “Mạng của Việt Tịch

Lạc không quan trọng bằng cô ta, nhưng cái mạng này của Nhạn Sơ thì vẫn đáng chút tiền, đâu thể ngoan ngoãn cho cô ta chém?”

Nàng nghĩ vậy sao? Tiêu Tề không giải thích: “Ta đích thực hi vọng nàng có thể tha cho nàng ấy một mạng.”

Không hề cố kỵ mà ra tay với Lưu Vũ, vì cái nhìn của hắn đối với nàng đã không còn quan trọng, trong mắt nàng hắn đã chẳng còn là gì cả, muốn cứu vẫn nhưng cuối cùng lại đẩy nàng đi xa hơn.

Nhạn Sơ nói: “Định vương không nên giữ tôi lại, không có tôi thì trong phủ sẽ không xảy ra cảnh tượng hôm nay.” Nàng lui về sau vài bước, không nhìn Tiêu Tề nữa mà hướng vào trong cửa cao giọng nói: “Thời khắc đến rồi, còn không đem pháo ra đây!”

Các nha hoàn dọn dẹp xong, hi hi ha ha đem đồ ra, thấy Tiêu Tề vẫn còn đứng đó bèn im bật, trong đó có một nha hoàn to gan hỏi: “Vương thượng cũng đốt sao...”

Tiêu Tề sực tỉnh mỉm cười: “Không đâu, các người chơi đi.”

Nói xong hắn quay người rời đi, chưa được mấy bước thì có thị vệ đến báo: “Sứ giả của Vĩnh hắng chi gian tìm Nhạn Sơ cô nương.”

Người đến là Lam sứ giả, áo trắng ngời ngời, nụ cười ôn hòa: “Dịch chủ bảo tôi tặng quà Tết cho cô nương.”

Trong hộp là một viên thuốc, tặng thứ thực tế nhất, làm việc thực tế nhất, hẳn vốn là loại người này. Lúc này Nhạn Sơ mới nhớ ra chuyện mình trở về vẫn chưa báo cho Tây Linh quân, nàng vội ra lệnh cho nha hoàn nhận lấy chiếc hộp rồi thăm dò: “Tây Linh quân có dặn dò gì không?”

Lam sứ giả nhìn Tiêu Tề rồi đáp: “Dịch chủ nói không có.”

Biết nàng sẽ hỏi, ngay cả phản ứng của nàng hẳn cũng liệu được, không có là không có, hẳn nói không có, ý nghĩa hoàn toàn thay đổi. Nàng vì Tiêu Viêm mà trở về, e là hẳn sẽ không dễ dàng tha cho nàng, Nhận Sơ cắn môi, mặt dày nói: “Năm mới đến, Vĩnh hằng chi gian chắc cũng vô cùng náo nhiệt, phiền sứ giả thay tôi hỏi thăm Tây Linh quân.”

Lam sứ giả cười nói: “Vĩnh hằng chi gian không có Tết.”

Lúc này Nhận Sơ mới nhớ trong trăm năm mình ở Vĩnh hằng chi gian đích thực là chưa từng nghe tiếng pháo nổ, vậy là không nói thêm gì nữa.

Chờ Lam sứ giả rời đi, bốn phía lại là một mảng tĩnh lặng. Tuy bên ngoài đều biết nàng là đệ tử của Vĩnh hằng chi gian, nhưng đường đường Vĩnh hằng chi chủ sao lại tặng quà cho một đệ tử bình thường? Huống hồ lời sứ giả truyền đạt tuy rất bình thường, nhưng thật ra rất thân mật, khiến người ta có điều liên tưởng.

Tiêu Tề nhìn sang Nhận Sơ, sắc mặt hơi tái đi.

Nhận Sơ cũng nhìn hẳn, đáy mắt tĩnh lặng.

Nàng dù gì cũng là thê tử trên danh nghĩa của hẳn, không có hưu thư, không có hòa ly*, nếu hẳn biết chân tướng thì sẽ có mùi vị gì đây? Chắc cũng giống như khi nàng biết sự tồn tại của Tần Xuyên Lưu Vũ. Phu thê ân ái vốn chỉ do nàng đơn phương tình nguyện, hẳn và Tần Xuyên Lưu Vũ vụng trộm, nàng bò lên giường của kẻ khác hưởng thụ niềm vui báo thù, nhưng chỉ còn lại bi thương càng sâu sắc hơn.

*Một loại ly hôn thời cổ, ly hôn trong hòa bình, dĩ hòa vi quý.

Một lúc lâu sau, Tiêu Tề cứng nhắc dịch chuyển tầm mắt khỏi người nàng, thấp giọng nói một câu gì đó, sau đó lặng lẽ nhìn đèn lồng dưới mái hiên và tranh năm mới trên tường, chậm bước rời đi.

Chúng nha hoàn nhìn theo bóng hắt, ai nấy đều thấy kỳ lạ.

Nhạn Sơ đã nghe được, hắt nói...

“Cũng tốt, ngài ấy nhất định có thể bảo vệ nàng bình an.”

Thời khắc đến, bốn phía pháo hoa bay lên, tiếng pháo nổ kinh thiên động địa, các nha hoàn hứng chí la hét, đốt pháo xong đều đi ngủ, Nhạn Sơ đã cảm thấy mệt mỏi từ sớm, nàng không cho nha hoàn hầu hạ mà một mình về phòng nghỉ ngơi, vừa vén rèm lên, nàng đã thấy trên bàn có một đốm lửa.

Đó là cái chụp đèn hình lá phong, thủ công vô cùng tinh xảo, trong trí nhớ thì Kinh thành chỉ có một tiệm bán, ánh lửa nhảy nhót trong chụp đèn như có thần.

Nhạn Sơ mỉm cười, bước đến cầm lấy chụp đèn xem kỹ.

Giao thừa mỗi năm, đại ca đều mua cái chụp đèn như vậy bảo Thu Ảnh đặt trong phòng nàng, nay đại ca và Thu Ảnh đều không còn, người làm chuyện này chỉ có Hồng Diệp, nha đầu gốc bị kẹp giữa người nhà và chủ nhân, muốn giở trò để giúp nàng, cố ý đỡ đao, thật ra chỉ là dư thừa.

Hồng Diệp từ lâu đã không còn là Văn Phong, nàng cũng không phải là Việt Tịch Lạc.

Nhạn Sơ tiện tay kéo ngăn tủ vớt cái chụp đèn vào, đang muốn cởi áo đi ngủ thì bỗng bên cạnh có gió lạnh thổi vào, nàng vội quay người đi đóng cửa sổ, nào ngờ ánh mắt vừa rơi xuống, trong phòng còn có một người, nàng lập tức hoảng sợ lùi vài bước.

Một bóng đen như u linh ngồi trên cửa sổ, không hề động đậy, giống như ngay cả hơi thở cũng không có.

Nhận ra người đó là ai, Nhận Sơ không nén nổi niềm vui, nàng thử bước lại gần vài bước, nhẹ giọng gọi hẳn: “Tiêu Viêm?”

Không giống như trong bữa tiệc không có phản ứng, Tiêu Viêm khẽ ngẩng đầu, rèm mi lay động.

Trong sự chán ghét có chút ngập ngừng, người trước mặt đã trở nên nguy hiểm, bị Diễm hoàng khống chế, không biết sẽ làm ra chuyện gì, nàng cố sức duy trì trấn định, từng bước từng bước nhích đến trước mặt hẳn, chậm chậm đưa tay vuốt lên gương mặt anh tuấn kia.

Bàn tay run rẩy vì hoảng sợ, Nhận Sơ căng thẳng đến mức gần như nín thở, nàng cẩn thận hất hai hàng mi dài ra, nhìn thẳng vào mắt hẳn: “Tiêu Viêm, người... còn nhận ra ta không?”

Không lời đáp, nhưng trong đôi mắt đỏ có sự xao động hiếm thấy.

Người trước mặt trong chốc lát lại trở về là người bầu bạn quen thuộc, tà tính được thu lại, bộ dạng ngoan ngoãn đi vài phần, Nhận Sơ cuối cùng cũng cong khóe môi. Nàng cười thật sự.

“Ta trở về để thăm người đó, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với người.” Cố nhịn kích động và vui mừng, nàng nhẹ giọng hỏi, “Người vẫn nhận ra ta, người lén chạy đến thăm ta, thật ra Hoàng ấn không thể hoàn toàn khống chế được người phải không?”

Lần này hẳn lại không có bất kỳ biểu hiện nào.

Bất luận hẳn đồng ý thỉnh cầu của nàng vì lý do gì, hẳn có ngày hôm nay nàng không tránh khỏi liên can, Nhận Sơ không xin lỗi. Chỉ dụng tâm chỉnh sửa mái tóc hỗn loạn của hẳn, lẩm bẫm nói: “Ta sợ lắm, Tiêu Viêm, người nói đúng rồi, hình như ta không tin tưởng ngài ấy nữa, người trở thành như vậy có phải ngài ấy đã liệu được từ sớm rồi không? Ta đi cầu xin người, có phải ngài ấy cũng...”

Tiêu Viêm là người duy nhất có thể ra vào Phong Hỏa trạch, nhưng lại bị hãm uy hiếp rời đi, chỉ là vì để tâm đến nàng thôi sao? Hành động mạo hiểm cứu giúp kia nếu còn có mục đích khác, thì có phải quá đáng sợ rồi không?

Nhạn Sơ nắm chặt tay hắn: “Làm sao mới giúp được người đây?”

Tiêu Viêm đột nhiên rút tay, quay người ra ngoài cửa sổ.

Tâm ý tương thông đâu cần nói quá nhiều lời? Nhạn Sơ theo hướng đó nhìn một lúc rồi nói: “Hoa sắp kết quả rồi, người muốn ta thay người chăm sóc nó sao?”

Không chờ nàng nói hết, Tiêu Viêm đã lắc người biến mất.

Diễm tà Nguyên quân hiện thân, bề ngoài đã áp chế được lời đồn, nhưng gốc rễ của Diễm quốc đã lung lay, Nguyên quân đâu thể nào nghịch chuyển được? Diễm hoàng có thể đắc ý được bao lâu? Hắn vốn không phải hồ đồ lắm, nhưng tiếc là vận may quá kém, năm xưa tranh giành để nhận lấy một bãi chiến trường, không được thiên thời. Trăm năm nay Diễm quốc không ngày nào yên, bạo loạn bốn phía chưa dẹp, người dân tha phương vô số, Tây Bắc vào thu đến nay không có lấy một giọt mưa, sắp vào xuân, thế cuộc chỉ càng thêm căng thẳng, đối lại là Nam vương e cũng sẽ đau đầu, thêm vào đó Diễm hoàng vốn ngoan cố bảo thủ, dần mất lòng người, ngay cả các nguyên lão ủng hộ hắn từ sớm cũng vì nhiều lần khuyên can mà bị biếm đi hoặc bị lạnh nhạt, ông trời đúng là đang giúp Nam vương, để trăm năm sau hắn có thể làm một trung hưng chi chủ*.

*Quân chủ thời hưng thịnh

Chẳng trách Nam vương chẳng hề để tâm đối với việc giành ngôi thất bại, nóng vội giành lấy một Hoàng vị không ổn định, chi bằng ngồi yên chờ thời.

Giao thừa qua đi. Bên ngoài hi khí vẫn không giảm, vì vậy lúc Nhận Sơ vào Vĩnh hằng chi gian, cảm nhận được mùi vị lạnh lẽo còn nồng đậm hơn thường ngày, nàng theo ước định đi động tuyết nuôi hoa trước, sau đó theo Lam sứ giả đến Dịch viên gặp Tây Linh quân, trùng hợp là Tây Linh quân đang gặp khách, hai người bèn ngồi chờ trong đình.

Nhận Sơ động tâm hỏi: “Vừa rồi nghe sứ giả nói vị quý khách này là người của Băng quốc à?”

Lam sứ giả gật đầu: “Sao, cô nương từng gặp rồi à?”

“Vậy thì không, nhưng nghĩ Tây Linh quân xuất thân từ Băng quốc nên tiện miệng hỏi vậy thôi.” Nhận Sơ chuyển chủ đề, “Ở Địa quốc Tướng vương tạo phản đã mấy tháng, không biết tình thế thế nào rồi?”

Lam sứ giả đáp: “Địa hoàng đã thất thế. Tướng vương vào làm chủ Kinh thành là chuyện tất nhiên.”

Hai người thoải mái trò chuyện, không bao lâu sau, một bạch y sứ giả tiễn một quý khách mặc y phục Băng quốc ra, Nhận Sơ thấy hần mặc thường phục, nhưng hành động lại có tác phong của võ tướng, bất giác thầm suy nghĩ. Chờ hần đi khỏi, Nhận Sơ không để Lam sứ giả dẫn đường mà một mình theo con đường nhỏ đến trước tòa nhà gỗ, ngập ngừng trước cửa một hồi mới bước vào, thấy Tây Linh quân đang ngồi trước bàn, nàng cúi đầu đứng ở xa xa.

Một tiếng động nhẹ nhàng phá vỡ im lặng, là tiếng ly nắp ly trà chạm vào thành ly.

“Lời ta nói hình như nàng đã quên từ lâu.”

Nhận Sơ biết ý hần, hần bảo nàng đừng xen vào chuyện của Tiêu Viêm, nhưng nàng lại vì Tiêu Viêm mà quay về Định vương phủ, làm trái ý hần, nhưng trong tận đáy lòng nàng nào phải chưa từng đắn đo?

Cầm bị kéo lên, sắc lam tràn ngập trong mắt.

Trước đó Nhận Sơ vẫn còn hơi bất an, nhưng lúc này nhìn thấy hãn nàng lại bình tĩnh: “Ngài không muốn cứu Tiêu Viêm.”

Tây Linh quân đáp: “Diễm quốc cần sự tồn tại của hãn.”

“Như vậy thì hai chữ Ý trời mới có sức thuyết phục, nhưng không phải Vĩnh hằng chi gian không nhúng tay vào chuyện bên ngoài sao?” Nhận Sơ thì thào: “Hãn chọc giận ngài, chẳng qua tính tình hãn quái dị chứ không hề chống đối với ngài.”

Tây Linh quân nói: “Nàng muốn nói gì?”

Nhận Sơ im lặng hồi lâu rồi nói: “Người khiêu khích ngài đều không có kết cuộc tốt, không phải sao? Giống như phủ Tướng quân.”

Tiêu Viêm mất đi Tà hỏa linh dư thừa, bởi vậy Diễm hoàng mới lại có thể sử dụng Hoàng ấn khống chế hãn, nhưng làm sao Diễm hoàng lại biết được chuyện này? Biết rõ hậu quả của việc mất đi Tà hỏa linh, làm sao Tiêu Viêm lại tự chui đầu vào lưới quay lại cuộc sống mình đã chán ghét từ lâu kia? Là ai tiết lộ hành tung của hãn?

“Nàng nghi ngờ ta?” Tây Linh quân khẽ mỉm cười, dịu giọng nói: “Lẽ nào nàng tin quái vật không bình thường kia hơn sao?”

“Ngài cũng biết hãn không bình thường, hà tất...” Nhận Sơ nói đến đây bỗng thấy lực ở cầm mạnh lên, đau đến mức khiến nàng không nói tiếp được.

Tây Linh quân nói: “Hôm nay nàng đến để nói với ta những điều này sao?”

Nhận Sơ nhin đau nói: “Tôi chỉ là một nữ nhân không sống được bao lâu nữa, lại nằm trong sự khống chế của ngài, Tây Linh quân tính toán với tôi như vậy thật mất thân phận.”

“Nằm trong sự khống chế của ta.” Tây Linh quân nói tay, “Không sai, nàng không thoát được đâu.”

Nhận Sơ đáp: “Tôi chưa từng có ý thoát ra, bất luận là trước đây xảy ra chuyện gì, ngài chỉ cần báo thù tôi là đủ rồi, không cần trút giận lên người khác.”

“Vậy sao?” Tây Linh quân nhướn mày cười nhẹ, “Ta sẽ cho nàng nhìn thấy sự báo thù của ta.”

Năm đó biết việc nàng làm, biết nàng báo thù hãn thế nào, hãn suýt chút vung chưởng đánh chết nàng ngay tại chỗ, nàng vĩnh viễn phải chịu sự báo thù của hãn.

Suy đoán được chứng thực, đối với nàng hãn mang một hận ý vượt quá lẽ thường, vì những chuyện xưa bị lãng quên đó sao? Đối với sự báo thù và trừng phạt của hãn, bản năng của Nhận Sơ cảm nhận được sự sợ hãi, nàng bất giác rụt người lại, một sức mạnh to lớn đẩy nàng ngã ra, cả người bị hãn đè xuống bàn.

Hãn khống chế đôi tay nàng, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt không lạnh cũng không nóng.

Nhận Sơ run giọng nói: “Gần đây trong người không khỏe, Tây Linh quân y thuật cao mình, có thể chẩn đoán cho tôi không?”

Bàn tay đang kéo y phục xuống chợt dừng lại, vẻ mặt Tây Linh quân lộ ra tia ngạc nhiên rõ ràng, một lúc lâu sau, hãn mới chậm rãi buông nàng ra, chỉnh trang y bào rồi quay lại ngồi trên ghế.

Bàn tay đặt lên cổ tay, trong chốc lát hấn đã khôi phục bộ dạng thường ngày, ngưng thần bắt mạch, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Nhạn Sơ cúi đầu ngồi trước mặt hấn, hàng mi dài lay động, không nhìn ra được cảm xúc.

Cần phải cho hấn biết chuyện này, cho dù không biết sẽ có hậu quả gì.

Rất nhanh nàng đã cảm nhận được ánh mắt của hấn, vậy là nàng càng cúi đầu thấp hơn, tim đập càng nhanh hơn.

Một hồi im lặng.

“Hôm nay không cần trở về nữa, ta sẽ bảo người thông báo cho Định vương phủ.” Hấn nhàn nhạt bỏ lại một câu rồi đứng lên đi mất.

Phản ứng của hấn khá hơn trong dự liệu một chút, Nhạn Sơ khẽ thờ phào, từ đầu đến cuối nàng đều không thấy biểu hiện của hấn, hồi tưởng lại giọng điệu trong lời hấn lúc nãy, không rõ là thất vọng hay bối rối, càng không đoán được hấn sẽ xử lý thế nào, vì vậy tâm thần Nhạn Sơ càng bất định, dùng cơm cũng chỉ miễn cưỡng qua loa, ngồi ngơ ngẩn trong phòng đến lúc trời tối, mãi đến khi thị nữ vào đốt đèn chuẩn bị nước thì nàng mới sực tỉnh.

Tắm rửa xong, Nhạn Sơ mặc một bộ y phục thoải mái đã được chuẩn bị sẵn, ngập ngừng hỏi: “Không biết phòng khách của Dịch viên ở...”

“Dịch chủ nói cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây.”

“Tối nay ngài ấy...”

“Dịch chủ bảo cô nương ngủ trước.”

Thấy nàng không hỏi nữa, thị nữ bưng nước âm thầm lui ra, chỉ để lại một mình nàng và ánh đèn tràn ngập căn phòng.

Không biết tối nay hẳn có trở lại không, Nhạn Sơ nửa nằm trên giường, nghĩ đến đây là phòng của hẳn, giường của hẳn, hẳn đã từng chiếm lấy mình trên chiếc giường này, tay chạm vào chăn nệm giản đơn, Nhạn Sơ càng không tự nhiên, làm sao mà ngủ được.

Cuối cùng, “cạch” một tiếng, cửa bị đẩy vào từ bên ngoài.

Nhạn Sơ vô thức nắm chặt tay, muốn đứng dậy lên tiếng nhưng lúc nhìn thấy người đến nàng liền ngẩn ra.

“Không ngờ là ta chứ gì?” Người đến ngồi trên xe lăn, mặt hoa tràn ý cười.

“Phủ Liêm công chúa.” Nhạn Sơ lại dựa vào đầu giường, không hỏi vì sao nàng ta lại đến.

“Cô không cần đề phòng như vậy, lần này ta có ý tốt đưa thuốc đến cho cô.” Phủ Liêm Uyển Ngọc quay người ra sau ra hiệu, một thị nữ dâng lên một chén thuốc.

Mặt Nhạn Sơ vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại thêm vài phần nghiêm nghị: “Cô tưởng có thể cưỡng ép được ta sao?”

Phủ Liêm Uyển Ngọc cười nói: “Cô nặng lời rồi, không có lệnh của chủ nhân, ta nào dám cưỡng ép quý khách.”

Nhạn Sơ nhàn nhạt nói: “Cô tưởng ta sẽ tin sao?”

“Cô tin cũng được, không tin cũng đành, sự thật chính là vậy, chén thuốc này là chàng ra lệnh đưa đến.” Phủ Liêm Uyển Ngọc không nhanh không chậm đẩy xe lăn đến trước giường, đáy mắt tràn ngập sự khoái trá, nhưng có cả một tia bất cam, “Đối với chàng cô vốn chẳng là gì cả, nhưng bất luận thế nào, cô vẫn có thể có con của chàng... coi như là may mắn, tuy là rất nhanh sẽ không còn nữa.”

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Nhạn Sơ, Phủ Liêm Uyển Ngọc cười càng đắc ý, nàng ta cố ý hạ thấp giọng: “Có phải rất kỳ lạ là tại sao chàng lại đối với cô như vậy không? Là vì ta, chàng đang báo thù cô, báo thù cô đã làm chân ta bị thương, tiếc là cô không nhớ nữa, nhưng vết thương trên người cô vẫn còn, trên đời này ngoài chàng ra còn ai biết thuật Băng giải nữa? Ta lại hi vọng cô nhớ lại, ta đảm bảo lúc đó cô sẽ càng đáng thương hơn.”

Nhạn Sơ như đang suy nghĩ điều gì: “Ngài ấy tổn hại đến ta vì ta đã làm tổn thương cô sao?”

Phủ Liêm Uyển Ngọc nói: “Không sai, cô cứ bám lấy chàng, người chàng thích là ta, vì vậy cô mới muốn hại ta.” Trên mặt Phủ Liêm Uyển Ngọc lại dấy lên sắc oán độc, “Suýt chút nữa cô hại ta tay chân đều bị phế, bây giờ mới trở thành thế này, chàng làm sao không hận cô!”

Căn phòng rơi vào im lặng.

Nhạn Sơ nhìn nàng ta một lúc rồi bỗng nhiên vỗ tay cười: “Công chúa thủ đoạn cao minh. Tiếc là không giỏi nói dối.”

Nàng không nhanh không chậm nói: “Đừng nói Việt Tịch Lạc không thể làm ra những chuyện đố kị hại người như vậy, cho dù ngài ấy thật sự thích cô, vậy thì sao đến nay cô vẫn còn là Công chúa? Sao cô lại đố kị với đứa con trong bụng ta? Cô vốn không có được ngài ấy, ta nói có đúng không?”

Nhìn Phủ Liêm Uyển Ngọc biến sắc, Nhạn Sơ nhả từng chữ: “Không nghe ngài ấy chính miệng nói, ta tuyệt không uống thuốc này.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc cười lạnh, đang định lên tiếng...

“Là quyết định của ta.” Một giọng nói rõ ràng bỗng vang lên.

Gương mặt Nhạn Sơ trở nên trắng bệch, quay lại nhìn người đến.

Sắc mặt của hắn cũng không tốt lắm.

Chuyện gần như không thể nào xảy ra, kết cuộc được định sẵn càng khó tiếp nhận hơn, khiến lòng hắn lạnh lẽo đi vài phần.

Không khí trong phòng đột nhiên biến đổi, các thị nữ đều im lặng, một thị nữ định giải thích, nhưng bị hắn đưa tay ngăn lại, đón lấy chén thuốc trong tay thị nữ:

“Lui ra hết đi.”

Khóe môi dật lên nụ cười đắc ý. Phủ Liêm Uyển Ngọc cúi đầu, ngoan ngoãn đưa thị nữ rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, trên bàn nền nổi tí tách, phát ra âm thanh khe khẽ, trong ánh sáng lay động, hắn đến trước giường, đưa chén thuốc đến trước mặt nàng.

Là quyết định của hắn, hắn không yên tâm để Phủ Liêm Uyển Ngọc đến hay hắn muốn chính tay cho nàng uống?

Nhận Sơ níu chặt lấy vạt áo, cổ họng chế không cho đôi tay run rẩy.

Đại thù chưa báo, nàng cũng không hi vọng mang thai vào lúc này, chỉ là bỗng nhiên lại ôm một tia hi vọng kì lạ, cho dù từ lâu đã biết rõ hắn là người thế nào, kết quả này còn tàn khốc hơn trong tưởng tượng, vốn tưởng hắn sẽ lưu tình với huyết mạch ruột thịt.

Ánh mắt Nhận Sơ hạ xuống, rơi vào chén thuốc đen ngòm kia.

Tây Linh quân nhìn hàng mi dài nhẹ run của nàng, bất giác giọng nói nhẹ đi vài phần: “Thuốc này sẽ khiến nàng ngủ mê, không đau đớn.”

Có lẽ là nghe lầm, giọng điệu kia đã trở nên dịu dàng, giống như đang dỗ trẻ con, nhưng đối với Nhận Sơ, loại an ủi này không hề có chút ngọt

ngào. Thái độ của hắn lúc này đã chứng thực rất nhiều việc, đứa trẻ này thuần túy chỉ là tai nạn trong giao dịch, xả thân tương cứu ở Phong Hỏa trạch không hề còn chút cảm động mà chỉ khiến người ta hoảng sợ, đó vốn không phải là vì nàng mà còn có mục đích...

Nhạn Sơ nhẹ giọng “Ồ” một tiếng, đưa tay đón lấy thuốc uống cạn, sau đó trả chén lại cho hắn.

Sự bình tĩnh và ngoan ngoãn của nàng rõ ràng đã chọc giận hắn, sự dịu dàng trong ánh mắt bỗng hóa thành nộ hỏa, cái chén trong tay “bình” một tiếng nứt vỡ, hắn lạnh lùng nhìn nàng rồi rũ áo bỏ đi.

Mắt nhìn hắn rời đi, Nhạn Sơ khẽ nhíu mày.

Khống chế tất cả sao? Sự báo thù của hắn còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, tiếc là phản ứng của nàng đã khiến hắn thất vọng, hắn muốn thấy nàng khóc lóc khẩn cầu phải không?

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Gièm Pha

Hôm sau tỉnh lại, ngoài việc cảm thấy hư nhược thì Nhạn Sơ không thấy chỗ nào không ổn, biết là do hãn dùng thuật Chiết nguyên liệu thương, liên tiếp mấy ngày các thị nữ không ngừng dâng thuốc và đồ bổ lên, Nhạn Sơ cũng không cự tuyệt, tất cả đều dùng hết, cố gắng không nghĩ đến đứa con đã mất. Nghỉ dưỡng khoảng nửa tháng Nhạn Sơ mới trở về Định vương phủ, không lâu sau thì nhận được tin tức của Ô tướng quân, trong thư nói sơ qua về việc xử lý tai mắt của Tiêu Tề, còn về việc cụ thể hãn xử lý thế nào, Nhạn Sơ cũng không truy cứu, Ô tướng quân dù sao cũng là một trọng tướng trong quân, đương nhiên không ít thủ đoạn, phía Tiêu Tề không có phản ứng, cho thấy hãn vẫn chưa phát giác, chắc là đám “tai mắt” kia đang hồi báo tin tức cho hãn.

Tản Bạch sơn, trong động tuyết, chậu hoa tàn kia nở rất đẹp, đóa hoa to lên gấp nhiều lần, ước chừng cách ngày kết quả đã không còn xa, Nhạn Sơ tưới máu của Tiêu Viêm đã chuẩn bị sẵn, sau đó đem hoa giấu lại rồi nhân lúc còn sớm mà xuống núi.

Vừa vào thành, Nhạn Sơ đã được mời đến một gian phòng quen thuộc, rất nhanh Nam vương đã từ sau bình phong bước ra.

Nhạn Sơ cười nói: “Điện hạ thật mặt dày, chạm vào cái gai to trong yến tiệc Giao thừa trước mặt văn võ bá quan.”

“Diễm tà Nguyên quân vốn bị Hoàng huynh khống chế.” Nam vương nói, “Nàng trở về là vì hãn.”

Nhạn Sơ nói: “Điện hạ quản quá nhiều rồi đó.”

Nam vương nói: “Vận mệnh kiếp sau của hãn sẽ nằm trong tay bốn vương, nàng đoán xem bốn vương sẽ đối với hãn thế nào?”

“Điện hạ uy hiếp hơi sớm rồi đó.” Nhạn Sơ chuyển chủ đề, “Ba đội Việt quân trong tay Ô tướng quân đang chờ lệnh bất cứ lúc nào, Điện hạ định bao giờ rời khỏi Kinh thành?”

Nam vương không đáp câu hỏi của nàng: “Hoàng huynh phái người tìm đến Bình Xương Ứng Viễn, hãn và mấy người nữa đã có ý về phe Hoàng huynh.”

Nhạn Sơ trầm ngâm nói: “Trái qua chuyện đêm Giao thừa, chắc họ sợ uy của Nguyên quân, Bình Xương hầu trong tay năm Cấp Diễm quân, Điện hạ dự tính xử lý thế nào?”

Nam vương đáp: “Chỉ có một chữ, Chờ.”

Cấp Diễm quân là đội quân đặc biệt của Diễm quốc, ước chừng năm vạn người, ai nấy đều là tinh anh, bình thường không ra mặt, chỉ khi Kinh thành nguy cấp mới nghe lệnh ứng chiến, gần đây Diễm hoàng úy kị Tiêu Tề và Việt quân nên cũng ngầm xây dựng thế lực, nếu lại có được Cấp Diễm quân thì chưa chắc hãn có thể tiếp tục nhẫn nhịn sự kiêu căng của Nam vương.

Nhạn Sơ nghĩ qua đã biết ý đồ của hãn, nàng cau mày: “Điện hạ lấy thân làm mồi, có hơi thiếu sáng suốt rồi.”

Nam vương nói: “Nàng đang lo lắng sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Chuyện quan hệ đến đại kế, Nhạn Sơ và Điện hạ là người chung thuyền, an nguy của Điện hạ rất quan trọng.”

Nam vương nói: “Nàng đã hoàn thành việc nàng nên làm, Bốn vương cũng sẽ không để nàng thất vọng.”

Nhạn Sơ đáp: “Điện hạ thật không lo lắng về Cấp Diễm quân sao?”

“Cấp Diễm quân nhiều năm chưa từng xuất chiến, đã không còn như xưa, chỉ có hư danh thôi, huống hồ Bình Xương Ứng Viễn làm sao biết được Cấp Diễm quân có nghe lệnh hãn không?” Nam vương nói, “Bốn vương vứt bỏ một đám phế vật, có được Việt quân kiêu dũng, lại có thể nhân việc này khiến Hoàng huynh khinh địch, cũng vô cùng hợp lý.”

Gương mặt quyến rũ mang theo nụ cười khó đoán, giống như mặt hồ.

“Chuyện của bốn vương trong Kinh đã xong, ngày Cấp Diễm quân về phe Hoàng huynh cũng là ngày ta rời Kinh, lúc đó thế cuộc biến hóa, cần nàng giúp ta xuất thành.”

Nhạn Sơ trở về Phong viên, trời sắp tối, không bao lâu sau Tiêu Tề cũng đặc biệt đến thăm nàng, hai người ngồi trong phòng nói chuyện, Hồng Diệp ở bên cạnh hầu hạ, vết thương do Lưu Vũ gây ra đêm Giao thừa lúc này đã đỡ nhiều nên không chịu nghỉ ngơi.

Tiêu Tề nói: “Đã khỏe chưa?” Hơn nửa tháng nàng không về, Vĩnh hằng chi gian có người đến báo tin, hãn vẫn tưởng vết thương cũ của nàng tái phát.

Nhạn Sơ như cười như không nhìn hãn: “Khỏe rồi, đa tạ ngài.”

Khỏe lắm chứ, ở đây thì bài vị của Việt Tịch Lạc vẫn nằm trong Từ đường của Vân Trạch gia, ở một nơi khác thì nàng vừa bỏ đi đứa con với nam nhân khác.

Biết nàng sợ lạnh, Tiêu Tề đặc biệt ra lệnh nha hoàn chuẩn bị lò sưởi tay, đích thân đưa đến cho nàng, lại kể vài chuyện thú vị bên ngoài để nàng vui, gần đây giữa hai người có một sự ăn ý kì lạ, lúc ở bên nhau lại trở nên thân thiết tự nhiên hơn thường ngày, Nhạn Sơ tay phải chống đầu, vừa nghe vừa mỉm cười, năm đó hẳn cũng yêu chiều nàng như vậy, nàng tưởng thứ nàng hằng mong chính là cuộc sống như vậy, bình yên bên nhau đến già, nhưng tiếc là đến đêm hẳn lại lên giường với một nữ nhân khác.

“Phu nhân đến rồi.” Nha hoàn vội vã đến báo.

Tần Xuyên Lưu Vũ? Nhạn Sơ nhìn Tiêu Tề, nụ cười trên mặt Tiêu Tề lập tức biến mất, hẳn đứng dậy nói: “Nàng ấy đến làm gì, ta đi...”

Chưa chờ hẳn nói hết thì bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyên áo, rèm bị vén lên, Lưu Vũ đưa nha hoàn đi vào, hôm nay nàng ta mặc y phục đơn giản, trên đầu chỉ cài nghiêng hai cây ngân thoa, phối với gương mặt ốm o càng lộ ra vẻ đáng thương.

Tiêu Tề bất lực: “Nàng lại đến gây chuyện gì nữa?”

Thấy hẳn không hề bị mình đả động, đôi tay trong áo Lưu Vũ càng nắm chặt, nhưng bất ngờ là không hề làm âm ỉ: “Chàng cứ không chịu nhìn mặt thiếp cũng được, bây giờ thiếp sắp bị người ta hại chết rồi, Tiêu Tề, rốt cuộc chàng có lo không?”

Tiêu Tề cau mày: “Đừng nói bậy, ai hại nàng?”

Lưu Vũ nói: “Nếu không bằng không có thì thiếp cũng sẽ không đến tìm chàng.”

Đại nha hoàn sau lưng nàng ta bước ra nói: “Canh trong cơm tối của Phu nhân bị người ta hạ độc, may là nô tỳ nhanh mắt phát hiện có điều không đúng, vừa rồi đã tra xét hết mọi người, là...” Nàng ta nhìn Nhạn Sơ

rồi nói, “Họ nói từng nhìn thấy Ngân Sương lén lén lút lút lên vào nhà bếp, bây giờ cô ta cũng đã khai rồi.”

Ngân Sương kia chính là tiểu nha hoàn ở Phong viên, lúc này bị người ta đưa vào, cúi đầu quỳ trên đất.

Lưu Vũ nói: “Nói, là ai sai khiến người?”

Ngân Sương ấp úng: “Là... Nhận Sơ cô nương, cô ấy nói chỉ cần Phu nhân chết đi, Vương thượng sẽ...”

“Người nói bậy!” Hồng Diệp không chờ nàng ta nói hết đã đại nộ, “Ngân Sương, bình thường cô nương đối với hạ nhân rất khoan dung, chưa bao giờ làm khó người, sao người lại hãm hại cô ấy?”

Ngân Sương đỏ bừng mặt, cắn răng nói: “Nô tỳ vốn phụng lệnh Nhận Sơ cô nương hành sự, ở đây còn có thuốc của cô nương.” Nàng ta quả thật lấy trong ngực ra một gói thuốc.

Hồng Diệp tức giận bước sang tát nàng ta một cái: “Lương tâm người bị chó ăn rồi! Họ đã cho người cái gì!”

“Hỗn xược!” Lưu Vũ nghiêm giọng nói, “Vương thượng còn chưa lên tiếng mà một nha hoàn như người dám nói xen vào! Không làm chuyện xấu thì sợ cái gì, nhân chứng vật chứng ở đây, ai hãm hại cô ta chứ?” Nàng ta trừng trừng nhìn Nhận Sơ, giọng điệu oán độc, “Tại sao người lại độc ác như vậy? Hại ca ca ta rồi lại muốn hại ta nữa! Cho dù có Vương thượng bảo vệ, nhưng quốc pháp cũng khó dung người!”

Nhận Sơ bật cười.

Lưu Vũ nói: “Người cười cái gì?”

“Ta cười cô ta.” Nhận Sơ ngồi thẳng người hỏi Ngân Sương: “Người hạ độc Phu nhân à?”

Ngân Sương đáp: “Đó chẳng phải do cô nương ra lệnh sao...”

“Nhưng rốt cuộc độc vẫn là do người hạ mà.” Nhận Sơ lười nhác nói, “Lôi ra ngoài đánh chết đi.”

Ngân Sương biến sắc, lập tức nhìn sang Lưu Vũ: “Phu nhân!”

Lưu Vũ cười lạnh: “Người muốn giết người diệt khẩu?”

“Vậy thì đã sao.” Nhận Sơ nhìn sang Tiêu Tề, “Vương thượng nói cô ta có đáng chết không?”

Tiêu Tề mặt không biểu hiện gật đầu: “Lôi ra, đánh chết.”

Chúng nhân đều kinh hoàng thất sắc, mặt Ngân Sương càng xám xịt, mắt thấy sắp bị lôi ra ngoài, nàng ta như hiểu ra điều gì, hoảng hốt khóc lớn: “Vương thượng tha mạng, không phải nô tỳ! Là do Phu nhân hạ độc, cố ý bảo nô tỳ nói vậy!”

Lưu Vũ cả kinh tái mặt: “Người ngậm máu phun người!”

Nhận Sơ cũng nói: “Đúng là nói bậy, Phu nhân sao lại bảo người tự hạ độc mình chứ?”

“Phu nhân hận Vương thượng thương yêu cô nương.” Ngân Sương không màng gì nữa, khai hết tất cả, “Phu nhân cố ý bỏ độc trong canh, bảo nô tỳ nói vậy để giá họa cho cô nương, Vương thượng sẽ vì vậy mà chán ghét cô nương, Phu nhân hứa sẽ cầu xin cho nô tỳ, cho dù bị bán đi cũng sẽ cho người chuộc nô tỳ về...”

Lưu Vũ chỉ vào nàng ta mắng: “Người nói bậy! Rõ ràng là người sợ cô ta nên quay lại hãm hại ta!”

“Lời nô tỳ nói đều là sự thật!” Ngân Sương đập đầu xuống đất khóc nói, “Nếu Vương thượng không tin thì nhà nô tỳ còn có đồ Phu nhân thưởng, đủ để nô tỳ dùng nửa đời còn lại!”

“Đủ rồi! Lôi ra ngoài bán đi!” Tiêu Tề đập bàn, “Tần Xuyên Lưu Vũ, ta lấy một Phu nhân quản gia chứ không phải một độc phụ chỉ biết đổ kị, bao nhiêu năm nay coi như ta nhìn lầm nàng rồi!”

“Nhìn lầm thiếp? Bao nhiêu năm nay chàng thật sự nhìn thiếp lúc nào!” Lưu Vũ nhìn hẳn, “Thiếp đổ kị, Việt Tịch Lạc không phải cũng đổ kị sao?”

“Tịch Lạc đổ kị, nhưng nàng ấy đường đường chính chính muốn ta chỉ cưới một người, không bao giờ hạ độc thủ sau lưng người khác!” Lần này Tiêu Tề thật sự bị nàng ta chọc giận, “Còn nàng, lúc xưa nàng nói thế nào? Chỉ cần Tịch Lạc cho nàng vào nhà thì nàng làm gì cũng bằng lòng, chỉ cần có thể theo ta thì không có danh phận cũng không sao, những lời này nàng còn nhớ bao nhiêu? Bây giờ nàng lại làm ra những chuyện này!”

“Từ đầu đến cuối chàng chỉ tin cô ta!” Lưu Vũ đỏ mắt khóc lóc, “Ca ca thiếp chết rồi, chàng nói sẽ truy cứu, cuối cùng cũng chỉ bỏ qua, nếu chàng thật sự quan tâm thiếp thì sao lại như vậy? Người chàng gặp trước là thiếp, người chàng yêu trước cũng là thiếp, tại sao thiếp vẫn không bằng cô ta? Tình nghĩa bao năm của chúng ta lẽ nào không bằng một vài năm ngăn ngại với cô ta? Nếu cô ta quan trọng hơn thiếp thì tại sao chàng lại chọn thiếp?” Nàng ta bỗng nghĩ ta điều gì, chợt dừng bước, “Phải rồi, năm xưa tuy chàng cứu thiếp, nhưng cũng suýt chút... Rõ ràng thiếp gặp chàng trước, tại sao cô ta lại đến giành?”

Càng nói càng hận, nàng ta chỉ vào Nhận Sơ mắng: “Việt Tịch Lạc, người sẽ không có kết cuộc tốt đâu!”

Tiêu Tề nói: “Chuyện đến nước này vẫn không biết hối cải, lẽ nào nàng muốn một lá hưu thư sao?”

“Đừng mà!” Giống như nghe thấy chuyện đáng sợ nhất trên đời, Lưu Vũ như mất hồn, “Cho dù có chết thiếp cũng không muốn bị chàng vứt bỏ, Tiêu Tề, thiếp là người của Vân Trạch gia, chàng không thể đối với thiếp như vậy!”

Tiêu Tề thấy vậy cũng bất nhẫn, giọng điệu thấp đi một chút: “Nàng tự liệu lấy, còn dùng những thủ đoạn độc ác nữa thì hãy rút ra khỏi Vân Trạch gia cho ta!”

Mắt nhìn hẩn rời đi, sắc mặt Lưu Vũ trắng xanh, cứng người đứng yên tại chỗ.

Lần này giọng điệu hẩn không còn chút dung túng thương tiếc, còn mắng nàng rút ra khỏi cửa trước mặt hạ nhân, không chừa cho nàng chút thể diện nào.

“Có biết tại sao hẩn không tin người không?” Nhạn Sơ bỗng cười nhẹ, “Ta muốn giết người cần phải dùng độc sao? Người không phải giỏi nhất là giả vờ yếu đuối đáng thương sao? Thật nên uống vài ngụm thuốc độc, có lẽ trong lúc đau lòng hẩn sẽ tin người.”

“Người đừng đắc ý!” Lưu Vũ nghiêng răng buông một câu rồi đưa các nha hoàn đi.

Ô tướng quân rất nhanh lại có tin tức, Chiêu Hằng tướng quân trên danh nghĩa có hai đội Việt quân, nhưng thật ra trong tay chỉ có một đội, đội còn lại đã bị người của Tiêu Tề khống chế, cũng may đội kia có vài quân doanh là người cũ, vẫn nhớ chủ cũ nên bằng lòng nghe lệnh. Nhạn Sơ sau khi biết tin cũng không để trong lòng, vốn có ba đội Việt quân đã đủ rồi, nay lại thêm nữa thì coi như là kinh hỉ bất ngờ.

Đêm đến, Nhạn Sơ tách các nha hoàn ra, ngồi trên giường luyện tâm pháp Tây Linh quân truyền thụ, gần đây bệnh tim của nàng đã hơi có chuyển biến tốt, lúc phát tác không còn nghiêm trọng nữa.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ “cách” một tiếng.

Người tập võ vốn luôn từng bước cẩn thận, sẽ dễ dàng cảm nhận được nguy cơ, Nhạn Sơ mở mắt, gần như không hề do dự mà lướt khỏi giường, phá cửa xông ra bên ngoài, đồng thời kinh hô một tiếng.

Ánh lửa quét qua, khiến mặt đất biến thành biển lửa, phát ra hơi nóng quen thuộc.

Nhanh vậy sao? Nhạn Sơ hơi bất ngờ.

Một bóng đen cao cao đứng trong ánh lửa, như một ác ma nắm giữ lửa địa ngục, hần chỉ đứng đó bất động, chưởng phong sắc bén phong tỏa hết các đường lui của nàng, không hề cho nàng kịp thở.

Đối diện với chưởng lực và tốc độ kinh người, Nhạn Sơ càng tránh càng mệt mỏi, liên tiếp ba chiêu đã sắp không chống nổi.

Chưởng phong ập đến trước mặt, Nhạn Sơ thầm kêu không hay, bỗng cảm thấy mặt nóng lên, chưởng phong nóng rát kia bị đẩy chệch sang một bên, cắt qua mặt nàng, chém gãy cây phong bên cạnh, một mùi cháy khét xộc vào mũi.

Cuối cùng vẫn bị chệch đi, hần đang gắng sức bảo vệ nàng!

Nhạn Sơ vừa mừng vừa sợ, không nhịn được nhẹ kêu lên: “Tiêu Viêm!”

Tiêu Viêm dừng lại, ngược mắt lên.

Nhìn theo tầm mắt của hần, Tiêu Tề đang đưa các thị vệ vội vã đi đến, Nhạn Sơ thở phào, không suy nghĩ mà dùng hết toàn lực nhảy về phía Tiêu Tề.

Tiêu Tề lập tức kéo nàng bảo vệ ở sau lưng, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm: “Về nói với Bộ hạ, đừng đụng đến nàng.”

Lời nói không khách sáo đã vượt quá phạm vi của thần tử.

Bàn tay đưa lên tức tốc được thu lại, Tiêu Viêm nhìn hai người rồi quay người lướt đi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Diễm hoàng không thể động đến Tiêu Tề, ít nhất là lúc này, trước đó hẳn từng hạ chỉ, may mà Nhận Sơ đã chuẩn bị từ sớm, những ngày gần đây nàng cố ý để Tiêu Tề ở một tòa tiểu lâu cách Phong viên gần nhất, vì vậy mới có thể đến kịp, thêm vào đó vừa rồi nàng ứng biến nhanh, không thì đã trở thành vong hồn dưới chưởng.

Nhận Sơ nhìn về hướng đó thở phào một hơi, mồ hôi lạnh trên trán bị gió thổi đi, toàn thân cũng phát lạnh theo.

Hắn như vậy còn đáng sợ hơn hẳn lúc điên cuồng trăm lần.

“Không sao rồi.” Tiêu Tề nhẹ vỗ vai nàng an ủi, một lúc sau lại nói, “Nàng không cần lo lắng, Bệ hạ không dám hại đến tính mạng hắn đâu.”

Không hại đến tính mạng, nhưng chắc có trừng phạt vì nhiệm vụ thất bại. Nhận Sơ thu hồi tầm mắt, chầm chậm rời khỏi ngực hắn: “Suýt chút là chết thêm lần nữa, nhờ phúc của ngài.”

Tiêu Tề quay mặt nhìn về Hậu viên bất lực.

Diễm hoàng một lần nữa dậy sát tâm với nàng, đương nhiên là biết được một số tin tức nào đó, đặc biệt là chuyện nàng từng rời khỏi Định vương phủ hai tháng, tuy không biết nguồn cơn nhưng chuyện này Tiêu Tề không hề truyền ra bên ngoài, còn Nam vương bây giờ đang cần nàng nên càng không thể tiết lộ, nếu nàng không sớm đề phòng thì hôm nay khó thoát cái chết.

“Thôi đi.” Nhận Sơ nắm tay hắn thấp giọng khuyên giải, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Muốn bảo vệ sao? Tưởng là trông chừng nàng thì sẽ không sao, tiếc là nữ nhân ngu xuẩn kia lại không an phận, quá dễ dàng trúng kế, nhưng chẳng qua cũng chỉ là giúp cho nàng mà thôi, hung thủ trực tiếp tráo đổi mật thư hại chết phụ thân và huynh trưởng, Việt Tịch Lạc làm sao lại bỏ qua? Chẳng phải nàng ta yêu Tiêu Tề như mạng sao? Bây giờ dần dần bị Tiêu Tề chán ghét, đây là cách chết nàng ta đáng nhận nhất.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện lớn, Hậu viện vẫn rất yên tĩnh, không thấy Tiêu Tề và Lưu Vũ có bất kỳ tranh chấp gì, đương nhiên phần lớn nguyên nhân là do Tiêu Tề vốn không đi gặp nàng ta, hôm sau thượng triều, Tiêu Tề được triệu ở lại, theo thị vệ vào Ngự thư phòng.

Diễm hoàng ngồi trước thư án lạnh lùng nhìn hần, thấy hần hành lễ cũng không đoái hoài.

Tiêu Tề cũng bất động.

Cuối cùng Diễm hoàng lên tiếng: “Không được động vào nàng ta, ý của Định vương Trẫm không hiểu.”

Tiêu Tề đáp: “Thần nhất thời nóng lòng lỡ lời, mong Bệ hạ thứ tội.”

Bóng đen trong mắt Diễm hoàng càng nặng thêm, những năm gần đây Tiêu Tề ý có Việt quân nên càng không coi mình ra gì, chỉ là bây giờ nếu động đến hần thì Việt quân tất phản, Nam vương chưa trừ, tình thế vô cùng bất lợi, vẫn nên nhịn một lúc, chờ Cấp Diễm quốc trừ đi Nam vương rồi tính.

Thần sắc Diễm hoàng dịu đi, ra lệnh cho hần đứng dậy: “Trẫm cũng chỉ lo lắng thôi, cái chết của phụ tử Việt tướng quân, Trẫm và khanh đều không thoát khỏi liên can, Trẫm mặc kệ nàng ta có phải là Vương phi không, cho dù là người của Vĩnh hăng chi gian, nếu sinh dị tâm cũng phải trừ bỏ, lấy đại sự làm trọng.” Hần dừng lại rồi cười một tiếng, “Nếu nàng ta là Vương

phi mà lại lén khanh đi gặp người ngoài thì càng kì quái, mấy ngày trước nàng ta vừa gặp Nam vương.”

Tiêu Tề đáp: “Thần hiểu.”

Diễm hoàng nói: “Trẫm nghe nói nàng ta từng rời Vương phủ mất tích một thời gian.”

“Đích thực nàng có đi Vĩnh hằng chi gian vài ngày.” Tiêu Tề đáp, “Nữ nhân với nhau khó tránh tranh giành ghen tuông, nói quá sự thật, truyền đi những lời nhảm nhí.”

Tin tức vốn là do Lưu Vũ truyền ra, Diễm hoàng nghe vậy gật đầu: “Trẫm biết khanh nhất định không vì nữ nhân kia mà hồ đồ đến vậy, lấy tiền đồ của Vân Trạch tộc ra làm trò đùa, lời nữ nhân đương nhiên không đáng tin, nhưng phía Việt quân khanh không thể không phòng.”

Tiêu Tề đáp: “Bệ hạ yên tâm.”

Diễm hoàng nói: “Thế cuộc Địa quốc gần đây biến hóa thế nào, khanh có nghe nói không?”

Tiêu Tề đáp: “Tướng vương sắp trở thành Tân hoàng của Địa quốc, chuyện này đã thành định cuộc.”

“Thí* huynh đoạt vị, anh minh.” Diễm hoàng cười lạnh, “Vị trí này của Trẫm cũng có người đang đổ mắt đó.”

*Giết

Chớp mắt lại đến ngày nuôi hoa, Nhất diệp hoa vốn sinh trong băng tuyết, nhưng lại thích tà huyết của Tiêu Viêm, lúc Nhạn Sơ đi Tản Bạch sơn thì chậu hoa kia đã kết thành một quả nho nhỏ màu lam nhạt, còn chậu ở

Vĩnh hằng chi gian thì đóa hoa chỉ nở to thêm một ít, chắc vẫn còn một thời gian nữa mới kết quả, Nhạn Sơ nhìn hoa một hồi rồi ra khỏi động tuyết.

Mưa bay lất phất, Phủ Liêm Uyển Ngọc ngồi trên xe lăn nói chuyện với thị nữ.

“Ngưng tuyết thạch... là viên Băng để tặng sao?”

“Dạ phải.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc như đang suy nghĩ điều gì, một lúc sau, nàng ta bỗng ra hiệu cho thị nữ lui đi, quay người nhìn Nhạn Sơ cười nói: “Sao, lại muốn giết ta báo thù à?”

Nhạn Sơ cũng cười đáp: “Ta có lòng tốt nhắc nhở cô, nghe nói Phủ Liêm tướng quân ở Băng quốc gần đây có chút phiền phức.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc vẫn bất động: “Cô nhàn rỗi như vậy chi bằng bồi bổ thân thể đi.”

Nhạn Sơ mặc kệ lời mỉa mai của nàng ta: “Mấy ngày trước, ta từng gặp Bạch Kỳ tướng quân ở Dịch viên nên nhất thời nhớ đến thôi, cáo từ.”

Mắt nhìn nàng biến mất, Phủ Liêm Uyển Ngọc thu lại nụ cười: “Chàng và Bạch Kỳ tướng quân không thân, lần trước gặp mặt cũng là nhờ ta liên hệ, Bạch Kỳ tướng quân sao đột nhiên lại đến Vĩnh hằng chi gian? Phủ Liêm tộc quả thật có chuyện, sao ta lại không có tin tức?” Nàng ta vội vã ra lệnh cho thị nữ, “Các người tức tốc đi nghe ngóng xem.”

Ngực đau âm ỉ, Nhạn Sơ bước xuống bậc đá thứ nhất.

Băng đế bệnh nặng, Thái tử và Xích tướng quốc thành công đoạt quyền, Kim quý phi bị đẩy vào Lãn cung, Thập ngũ hoàng tử “chết yếu”, Phong Duyệt khó giữ thân mình, Phủ Liêm tướng quân cùng một đảng với Phong

Duyệt, Phủ Liêm tộc làm sao có thể phủ sạch sẽ? Chuyện lớn như vậy hẳn xuất thân từ Bể quốc sao có thể không biết, nhưng Phủ Liêm Uyển Ngọc lại không hay chút nào, thân là Công chúa thì sao, chưa chắc đã may mắn hơn nàng.

Trong đình bên cạnh bay đến một cây dù màu trắng che trên đỉnh đầu nàng. Mưa sương bên ngoài đã bị gió thổi đi, một hạt mưa bay vào trong dù dính trên người hẳn, lam bào phết đất nhưng lại không nhuốm chút bùn, trước mặt là chúa tể của đạo Vĩnh hằng, gương mặt này rõ ràng rất quen thuộc, nhưng nàng chưa từng nhìn rõ.

Ngực đột nhiên đau đớn, Nhạn Sơ không nhịn được mà ôm ngực nói: “Không phiền nhã hứng của Tây Linh quân, Nhạn Sơ cáo từ.”

Tây Linh quân nhìn nàng.

Sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Làm ra chuyện không thể tha thứ, khiến hẳn phần nộ, báo thù, lợi dụng, thậm chí động sát cơ, nhưng thấy mạng sống của nàng như chỉ mảnh treo chuông, nhìn nàng ngày đêm bị vết thương cũ hành hạ, rốt cuộc hẳn vẫn không nhẫn tâm.

Thật ra hôm đó hẳn không hề ra lệnh cho Phủ Liêm Uyển Ngọc đưa thuốc, là nha hoàn đưa thuốc trên đường bị Phủ Liêm Uyển Ngọc giành lấy, sau khi hẳn biết lập tức vội đến, tâm trạng vốn đang xấu, thấy nàng lại nhớ chuyện xưa, nhất thời không nhịn được mà làm ra vẻ lạnh lùng vô tình.

Hẳn không dễ gì mới ép mình ra quyết định đó, nàng lại đón nhận như không có gì xảy ra, cũng như năm đó, nữ nhân thẳng thắn ngây thơ cả ngày bám lấy hẳn kia, khi đã nhẫn tâm thì còn vượt hơn cả hẳn.

“Biết gièm pha rồi, tiến bộ không ít.”

Nhạ Sơ căn môi không nói.

Nàng vốn cố ý đem chuyện Bạch Kỳ tướng quân đến Vĩnh hằng chi gian cho Phủ Liêm Uyển Ngọc biết, Bạch Kỳ tướng quân trong lúc quan trọng này lại phản bội Phủ Liêm tướng quân, ngay cả người ngoài như nàng cũng nghi ngờ, Phủ Liêm Uyển Ngọc làm sao có thể ngoại lệ?

Tây Linh quân không hề trách tội nàng, chỉ kéo bàn tay đang ôm ngực nắm lấy: “Ta đưa nàng đi.”

Sức mạnh dịu dàng theo lòng bàn tay truyền vào, bảo vệ tâm mạch của nàng.

Nhạ Sơ ngẩng mặt, thấy trong đôi mắt kia lại có một tia ấm áp nhàn nhạt, nhạt đến mức giống như những giọt mưa không màu sắc kia, cũng giống như cánh hoa màu trắng trên váy nàng.

Nàng muốn rút tay lại: “Không phiền Tây Linh quân.”

Tây Linh quân vẫn giữ chặt tay nàng: “Hận ta sao?”

Nhạ Sơ khó hiểu nhìn hắn.

Hắn nhàn nhạt nói: “Ta ép nàng bỏ con.”

Đôi mi khê run, Nhạ Sơ cụp mắt.

Hắn chính tay đưa thuốc đến, bỏ đi đứa con của hai người. Có lẽ lúc thiếu nữ nàng cũng từng ôm giấc mộng làm mẹ, nhưng theo sự bội phản của Tiêu Tề nó đã trở nên xa xỉ, có thể trở về báo thù đã là một ân điển, còn tai nạn của mỗi giao dịch này, hắn không thừa nhận, nàng có lý do gì để hận?

Nhạ Sơ chậm chậm lắc đầu: “Không hận.”

Lực đạo trên tay bỗng nhiên mạnh thêm, tuy hấn vẫn khống chế để không làm tổn thương nàng, nhưng nàng vẫn đau đớn hự nhẹ một tiếng.

Nàng không để tâm đến con của hấn, nàng từng dùng sự thật chứng minh cho hấn thấy, thà chịu sự giày vò của thuật Băng giải cũng không hối hận, bây giờ nàng lại chính miệng cho hấn biết, nữ nhân to gan này, cứ ỷ vào sự không nở của hấn, cũng may là hấn có thời gian để giữ nàng bên cạnh nếm trải sự báo thù của hấn.

“Tiêu Viêm cũng khó giữ lấy thân, còn mong hấn đưa nàng đi sao?” Tây Linh quân lạnh giọng, “Đừng mong chạy thoát, đó là chuyện không thể nào, nếu không ta sẽ khiến nàng sống không bằng chết.”

Trốn không thoát sao? Nhạ Sơ cúi đầu.

Con đường trước mặt hình như rất dài, nhưng hình như cũng rất ngắn, rất nhanh hấn đã khôi phục lại sự bình tĩnh dịu dàng, kéo nàng chậm chậm bước đi, mặc cho mưa gió lướt qua bên ngoài chiếc dù, an nhiên đi xuyên qua năm tháng

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Gièm Pha

Hôm sau tỉnh lại, ngoài việc cảm thấy hư nhược thì Nhạn Sơ không thấy chỗ nào không ổn, biết là do hãn dùng thuật Chiết nguyên liệu thương, liên tiếp mấy ngày các thị nữ không ngừng dâng thuốc và đồ bổ lên, Nhạn Sơ cũng không cự tuyệt, tất cả đều dùng hết, cố gắng không nghĩ đến đứa con đã mất. Nghỉ dưỡng khoảng nửa tháng Nhạn Sơ mới trở về Định vương phủ, không lâu sau thì nhận được tin tức của Ô tướng quân, trong thư nói sơ qua về việc xử lý tai mắt của Tiêu Tề, còn về việc cụ thể hãn xử lý thế nào, Nhạn Sơ cũng không truy cứu, Ô tướng quân dù sao cũng là một trọng tướng trong quân, đương nhiên không ít thủ đoạn, phía Tiêu Tề không có phản ứng, cho thấy hãn vẫn chưa phát giác, chắc là đám “tai mắt” kia đang hồi báo tin tức cho hãn.

Tản Bạch sơn, trong động tuyết, chậu hoa tàn kia nở rất đẹp, đóa hoa to lên gấp nhiều lần, ước chừng cách ngày kết quả đã không còn xa, Nhạn Sơ tưới máu của Tiêu Viêm đã chuẩn bị sẵn, sau đó đem hoa giấu lại rồi nhân lúc còn sớm mà xuống núi.

Vừa vào thành, Nhạn Sơ đã được mời đến một gian phòng quen thuộc, rất nhanh Nam vương đã từ sau bình phong bước ra.

Nhạn Sơ cười nói: “Điện hạ thật mặt dày, chạm vào cái gai to trong yến tiệc Giao thừa trước mặt văn võ bá quan.”

“Diễm tà Nguyên quân vốn bị Hoàng huynh khống chế.” Nam vương nói, “Nàng trở về là vì hãn.”

Nhạn Sơ nói: “Điện hạ quản quá nhiều rồi đó.”

Nam vương nói: “Vận mệnh kiếp sau của hãn sẽ nằm trong tay bốn vương, nàng đoán xem bốn vương sẽ đối với hãn thế nào?”

“Điện hạ uy hiếp hơi sớm rồi đó.” Nhạn Sơ chuyển chủ đề, “Ba đội Việt quân trong tay Ô tướng quân đang chờ lệnh bất cứ lúc nào, Điện hạ định bao giờ rời khỏi Kinh thành?”

Nam vương không đáp câu hỏi của nàng: “Hoàng huynh phái người tìm đến Bình Xương Ứng Viễn, hãn và mấy người nữa đã có ý về phe Hoàng huynh.”

Nhạn Sơ trầm ngâm nói: “Trái qua chuyện đêm Giao thừa, chắc họ sợ uy của Nguyên quân, Bình Xương hầu trong tay năm Cấp Diễm quân, Điện hạ dự tính xử lý thế nào?”

Nam vương đáp: “Chỉ có một chữ, Chờ.”

Cấp Diễm quân là đội quân đặc biệt của Diễm quốc, ước chừng năm vạn người, ai nấy đều là tinh anh, bình thường không ra mặt, chỉ khi Kinh thành nguy cấp mới nghe lệnh ứng chiến, gần đây Diễm hoàng úy kị Tiêu Tề và Việt quân nên cũng ngầm xây dựng thế lực, nếu lại có được Cấp Diễm quân thì chưa chắc hãn có thể tiếp tục nhẫn nhịn sự kiêu căng của Nam vương.

Nhạn Sơ nghĩ qua đã biết ý đồ của hãn, nàng cau mày: “Điện hạ lấy thân làm mồi, có hơi thiếu sáng suốt rồi.”

Nam vương nói: “Nàng đang lo lắng sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Chuyện quan hệ đến đại kế, Nhạn Sơ và Điện hạ là người chung thuyền, an nguy của Điện hạ rất quan trọng.”

Nam vương nói: “Nàng đã hoàn thành việc nàng nên làm, Bốn vương cũng sẽ không để nàng thất vọng.”

Nhạn Sơ đáp: “Điện hạ thật không lo lắng về Cấp Diễm quân sao?”

“Cấp Diễm quân nhiều năm chưa từng xuất chiến, đã không còn như xưa, chỉ có hư danh thôi, huống hồ Bình Xương Ứng Viễn làm sao biết được Cấp Diễm quân có nghe lệnh hãn không?” Nam vương nói, “Bốn vương vứt bỏ một đám phế vật, có được Việt quân kiêu dũng, lại có thể nhân việc này khiến Hoàng huynh khinh địch, cũng vô cùng hợp lý.”

Gương mặt quyền rũ mang theo nụ cười khó đoán, giống như mặt hồ.

“Chuyện của bốn vương trong Kinh đã xong, ngày Cấp Diễm quân về phe Hoàng huynh cũng là ngày ta rời Kinh, lúc đó thế cuộc biến hóa, cần nàng giúp ta xuất thành.”

Nhạn Sơ trở về Phong viên, trời sắp tối, không bao lâu sau Tiêu Tề cũng đặc biệt đến thăm nàng, hai người ngồi trong phòng nói chuyện, Hồng Diệp ở bên cạnh hầu hạ, vết thương do Lưu Vũ gây ra đêm Giao thừa lúc này đã đỡ nhiều nên không chịu nghỉ ngơi.

Tiêu Tề nói: “Đã khỏe chưa?” Hơn nửa tháng nàng không về, Vĩnh hằng chi gian có người đến báo tin, hãn vẫn tưởng vết thương cũ của nàng tái phát.

Nhạn Sơ như cười như không nhìn hãn: “Khỏe rồi, đa tạ ngài.”

Khỏe lắm chứ, ở đây thì bài vị của Việt Tịch Lạc vẫn nằm trong Từ đường của Vân Trạch gia, ở một nơi khác thì nàng vừa bỏ đi đứa con với nam nhân khác.

Biết nàng sợ lạnh, Tiêu Tề đặc biệt ra lệnh nha hoàn chuẩn bị lò sưởi tay, đích thân đưa đến cho nàng, lại kể vài chuyện thú vị bên ngoài để nàng vui, gần đây giữa hai người có một sự ăn ý kì lạ, lúc ở bên nhau lại trở nên thân thiết tự nhiên hơn thường ngày, Nhạn Sơ tay phải chống đầu, vừa nghe vừa mỉm cười, năm đó hẳn cũng yêu chiều nàng như vậy, nàng tưởng thứ nàng hằng mong chính là cuộc sống như vậy, bình yên bên nhau đến già, nhưng tiếc là đến đêm hẳn lại lên giường với một nữ nhân khác.

“Phu nhân đến rồi.” Nha hoàn vội vã đến báo.

Tần Xuyên Lưu Vũ? Nhạn Sơ nhìn Tiêu Tề, nụ cười trên mặt Tiêu Tề lập tức biến mất, hẳn đứng dậy nói: “Nàng ấy đến làm gì, ta đi...”

Chưa chờ hẳn nói hết thì bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyên áo, rèm bị vén lên, Lưu Vũ đưa nha hoàn đi vào, hôm nay nàng ta mặc y phục đơn giản, trên đầu chỉ cài nghiêng hai cây ngân thoa, phối với gương mặt ốm o càng lộ ra vẻ đáng thương.

Tiêu Tề bất lực: “Nàng lại đến gây chuyện gì nữa?”

Thấy hẳn không hề bị mình đả động, đôi tay trong áo Lưu Vũ càng nắm chặt, nhưng bất ngờ là không hề làm âm ỉ: “Chàng cứ không chịu nhìn mặt thiếp cũng được, bây giờ thiếp sắp bị người ta hại chết rồi, Tiêu Tề, rốt cuộc chàng có lo không?”

Tiêu Tề cau mày: “Đừng nói bậy, ai hại nàng?”

Lưu Vũ nói: “Nếu không bằng không có thì thiếp cũng sẽ không đến tìm chàng.”

Đại nha hoàn sau lưng nàng ta bước ra nói: “Canh trong cơm tối của Phu nhân bị người ta hạ độc, may là nô tỳ nhanh mắt phát hiện có điều không đúng, vừa rồi đã tra xét hết mọi người, là...” Nàng ta nhìn Nhạn Sơ

rồi nói, “Họ nói từng nhìn thấy Ngân Sương lén lén lút lút lên vào nhà bếp, bây giờ cô ta cũng đã khai rồi.”

Ngân Sương kia chính là tiểu nha hoàn ở Phong viên, lúc này bị người ta đưa vào, cúi đầu quỳ trên đất.

Lưu Vũ nói: “Nói, là ai sai khiến người?”

Ngân Sương ấp úng: “Là... Nhận Sơ cô nương, cô ấy nói chỉ cần Phu nhân chết đi, Vương thượng sẽ...”

“Người nói bậy!” Hồng Diệp không chờ nàng ta nói hết đã đại nộ, “Ngân Sương, bình thường cô nương đối với hạ nhân rất khoan dung, chưa bao giờ làm khó người, sao người lại hãm hại cô ấy?”

Ngân Sương đỏ bừng mặt, cắn răng nói: “Nô tỳ vốn phụng lệnh Nhận Sơ cô nương hành sự, ở đây còn có thuốc của cô nương.” Nàng ta quả thật lấy trong ngực ra một gói thuốc.

Hồng Diệp tức giận bước sang tát nàng ta một cái: “Lương tâm người bị chó ăn rồi! Họ đã cho người cái gì!”

“Hỗn xược!” Lưu Vũ nghiêm giọng nói, “Vương thượng còn chưa lên tiếng mà một nha hoàn như người dám nói xen vào! Không làm chuyện xấu thì sợ cái gì, nhân chứng vật chứng ở đây, ai hãm hại cô ta chứ?” Nàng ta trừng trừng nhìn Nhận Sơ, giọng điệu oán độc, “Tại sao người lại độc ác như vậy? Hại ca ca ta rồi lại muốn hại ta nữa! Cho dù có Vương thượng bảo vệ, nhưng quốc pháp cũng khó dung người!”

Nhận Sơ bật cười.

Lưu Vũ nói: “Người cười cái gì?”

“Ta cười cô ta.” Nhận Sơ ngồi thẳng người hỏi Ngân Sương: “Người hạ độc Phu nhân à?”

Ngân Sương đáp: “Đó chẳng phải do cô nương ra lệnh sao...”

“Nhưng rốt cuộc độc vẫn là do người hạ mà.” Nhận Sơ lười nhác nói, “Lôi ra ngoài đánh chết đi.”

Ngân Sương biến sắc, lập tức nhìn sang Lưu Vũ: “Phu nhân!”

Lưu Vũ cười lạnh: “Người muốn giết người diệt khẩu?”

“Vậy thì đã sao.” Nhận Sơ nhìn sang Tiêu Tề, “Vương thượng nói cô ta có đáng chết không?”

Tiêu Tề mặt không biểu hiện gật đầu: “Lôi ra, đánh chết.”

Chúng nhân đều kinh hoàng thất sắc, mặt Ngân Sương càng xám xịt, mắt thấy sắp bị lôi ra ngoài, nàng ta như hiểu ra điều gì, hoảng hốt khóc lớn: “Vương thượng tha mạng, không phải nô tỳ! Là do Phu nhân hạ độc, cố ý bảo nô tỳ nói vậy!”

Lưu Vũ cả kinh tái mặt: “Người ngậm máu phun người!”

Nhận Sơ cũng nói: “Đúng là nói bậy, Phu nhân sao lại bảo người tự hạ độc mình chứ?”

“Phu nhân hận Vương thượng thương yêu cô nương.” Ngân Sương không màng gì nữa, khai hết tất cả, “Phu nhân cố ý bỏ độc trong canh, bảo nô tỳ nói vậy để giá họa cho cô nương, Vương thượng sẽ vì vậy mà chán ghét cô nương, Phu nhân hứa sẽ cầu xin cho nô tỳ, cho dù bị bán đi cũng sẽ cho người chuộc nô tỳ về...”

Lưu Vũ chỉ vào nàng ta mắng: “Người nói bậy! Rõ ràng là người sợ cô ta nên quay lại hãm hại ta!”

“Lời nô tỳ nói đều là sự thật!” Ngân Sương đập đầu xuống đất khóc nói, “Nếu Vương thượng không tin thì nhà nô tỳ còn có đồ Phu nhân thưởng, đủ để nô tỳ dùng nửa đời còn lại!”

“Đủ rồi! Lôi ra ngoài bán đi!” Tiêu Tề đập bàn, “Tần Xuyên Lưu Vũ, ta lấy một Phu nhân quản gia chứ không phải một độc phụ chỉ biết đổ kị, bao nhiêu năm nay coi như ta nhìn lầm nàng rồi!”

“Nhìn lầm thiếp? Bao nhiêu năm nay chàng thật sự nhìn thiếp lúc nào!” Lưu Vũ nhìn hẳn, “Thiếp đổ kị, Việt Tịch Lạc không phải cũng đổ kị sao?”

“Tịch Lạc đổ kị, nhưng nàng ấy đường đường chính chính muốn ta chỉ cưới một người, không bao giờ hạ độc thủ sau lưng người khác!” Lần này Tiêu Tề thật sự bị nàng ta chọc giận, “Còn nàng, lúc xưa nàng nói thế nào? Chỉ cần Tịch Lạc cho nàng vào nhà thì nàng làm gì cũng bằng lòng, chỉ cần có thể theo ta thì không có danh phận cũng không sao, những lời này nàng còn nhớ bao nhiêu? Bây giờ nàng lại làm ra những chuyện này!”

“Từ đầu đến cuối chàng chỉ tin cô ta!” Lưu Vũ đỏ mắt khóc lóc, “Ca ca thiếp chết rồi, chàng nói sẽ truy cứu, cuối cùng cũng chỉ bỏ qua, nếu chàng thật sự quan tâm thiếp thì sao lại như vậy? Người chàng gặp trước là thiếp, người chàng yêu trước cũng là thiếp, tại sao thiếp vẫn không bằng cô ta? Tình nghĩa bao năm của chúng ta lẽ nào không bằng một vài năm ngăn ngại với cô ta? Nếu cô ta quan trọng hơn thiếp thì tại sao chàng lại chọn thiếp?” Nàng ta bỗng nghĩ ta điều gì, chợt dừng bước, “Phải rồi, năm xưa tuy chàng cứu thiếp, nhưng cũng suýt chút... Rõ ràng thiếp gặp chàng trước, tại sao cô ta lại đến giành?”

Càng nói càng hận, nàng ta chỉ vào Nhận Sơ mắng: “Việt Tịch Lạc, người sẽ không có kết cuộc tốt đâu!”

Tiêu Tề nói: “Chuyện đến nước này vẫn không biết hối cải, lẽ nào nàng muốn một lá hưu thư sao?”

“Đừng mà!” Giống như nghe thấy chuyện đáng sợ nhất trên đời, Lưu Vũ như mất hồn, “Cho dù có chết thiếp cũng không muốn bị chàng vứt bỏ, Tiêu Tề, thiếp là người của Vân Trạch gia, chàng không thể đối với thiếp như vậy!”

Tiêu Tề thấy vậy cũng bất nhẫn, giọng điệu thấp đi một chút: “Nàng tự liệu lấy, còn dùng những thủ đoạn độc ác nữa thì hãy rút ra khỏi Vân Trạch gia cho ta!”

Mắt nhìn hẩn rời đi, sắc mặt Lưu Vũ trắng xanh, cứng người đứng yên tại chỗ.

Lần này giọng điệu hẩn không còn chút dung túng thương tiếc, còn mắng nàng rút ra khỏi cửa trước mặt hạ nhân, không chừa cho nàng chút thể diện nào.

“Có biết tại sao hẩn không tin người không?” Nhạn Sơ bỗng cười nhẹ, “Ta muốn giết người cần phải dùng độc sao? Người không phải giỏi nhất là giả vờ yếu đuối đáng thương sao? Thật nên uống vài ngụm thuốc độc, có lẽ trong lúc đau lòng hẩn sẽ tin người.”

“Người đừng đắc ý!” Lưu Vũ nghiêng răng buông một câu rồi đưa các nha hoàn đi.

Ô tướng quân rất nhanh lại có tin tức, Chiêu Hằng tướng quân trên danh nghĩa có hai đội Việt quân, nhưng thật ra trong tay chỉ có một đội, đội còn lại đã bị người của Tiêu Tề khống chế, cũng may đội kia có vài quân doanh là người cũ, vẫn nhớ chủ cũ nên bằng lòng nghe lệnh. Nhạn Sơ sau khi biết tin cũng không để trong lòng, vốn có ba đội Việt quân đã đủ rồi, nay lại thêm nữa thì coi như là kinh hỉ bất ngờ.

Đêm đến, Nhạn Sơ tách các nha hoàn ra, ngồi trên giường luyện tâm pháp Tây Linh quân truyền thụ, gần đây bệnh tim của nàng đã hơi có chuyển biến tốt, lúc phát tác không còn nghiêm trọng nữa.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ “cách” một tiếng.

Người tập võ vốn luôn từng bước cẩn thận, sẽ dễ dàng cảm nhận được nguy cơ, Nhạn Sơ mở mắt, gần như không hề do dự mà lướt khỏi giường, phá cửa xông ra bên ngoài, đồng thời kinh hô một tiếng.

Ánh lửa quét qua, khiến mặt đất biến thành biển lửa, phát ra hơi nóng quen thuộc.

Nhanh vậy sao? Nhạn Sơ hơi bất ngờ.

Một bóng đen cao cao đứng trong ánh lửa, như một ác ma nắm giữ lửa địa ngục, hần chỉ đứng đó bất động, chưởng phong sắc bén phong tỏa hết các đường lui của nàng, không hề cho nàng kịp thở.

Đối diện với chưởng lực và tốc độ kinh người, Nhạn Sơ càng tránh càng mệt mỏi, liên tiếp ba chiêu đã sắp không chống nổi.

Chưởng phong ập đến trước mặt, Nhạn Sơ thầm kêu không hay, bỗng cảm thấy mặt nóng lên, chưởng phong nóng rát kia bị đẩy chệch sang một bên, cắt qua mặt nàng, chém gãy cây phong bên cạnh, một mùi cháy khét xộc vào mũi.

Cuối cùng vẫn bị chệch đi, hần đang gắng sức bảo vệ nàng!

Nhạn Sơ vừa mừng vừa sợ, không nhịn được nhẹ kêu lên: “Tiêu Viêm!”

Tiêu Viêm dừng lại, ngược mắt lên.

Nhìn theo tầm mắt của hần, Tiêu Tề đang đưa các thị vệ vội vã đi đến, Nhạn Sơ thở phào, không suy nghĩ mà dùng hết toàn lực nhảy về phía Tiêu Tề.

Tiêu Tề lập tức kéo nàng bảo vệ ở sau lưng, lạnh lùng nhìn Tiêu Viêm: “Về nói với Bộ hạ, đừng đụng đến nàng.”

Lời nói không khách sáo đã vượt quá phạm vi của thần tử.

Bàn tay đưa lên tức tốc được thu lại, Tiêu Viêm nhìn hai người rồi quay người lướt đi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Diễm hoàng không thể động đến Tiêu Tề, ít nhất là lúc này, trước đó hẳn từng hạ chỉ, may mà Nhận Sơ đã chuẩn bị từ sớm, những ngày gần đây nàng cố ý để Tiêu Tề ở một tòa tiểu lâu cách Phong viên gần nhất, vì vậy mới có thể đến kịp, thêm vào đó vừa rồi nàng ứng biến nhanh, không thì đã trở thành vong hồn dưới chưởng.

Nhận Sơ nhìn về hướng đó thở phào một hơi, mồ hôi lạnh trên trán bị gió thổi đi, toàn thân cũng phát lạnh theo.

Hắn như vậy còn đáng sợ hơn hẳn lúc điên cuồng trăm lần.

“Không sao rồi.” Tiêu Tề nhẹ vỗ vai nàng an ủi, một lúc sau lại nói, “Nàng không cần lo lắng, Bệ hạ không dám hại đến tính mạng hắn đâu.”

Không hại đến tính mạng, nhưng chắc có trừng phạt vì nhiệm vụ thất bại. Nhận Sơ thu hồi tầm mắt, chầm chậm rời khỏi ngực hắn: “Suýt chút là chết thêm lần nữa, nhờ phúc của ngài.”

Tiêu Tề quay mặt nhìn về Hậu viên bất lực.

Diễm hoàng một lần nữa dậy sát tâm với nàng, đương nhiên là biết được một số tin tức nào đó, đặc biệt là chuyện nàng từng rời khỏi Định vương phủ hai tháng, tuy không biết nguồn cơn nhưng chuyện này Tiêu Tề không hề truyền ra bên ngoài, còn Nam vương bây giờ đang cần nàng nên càng không thể tiết lộ, nếu nàng không sớm đề phòng thì hôm nay khó thoát cái chết.

“Thôi đi.” Nhận Sơ nắm tay hắn thấp giọng khuyên giải, nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Muốn bảo vệ sao? Tưởng là trông chừng nàng thì sẽ không sao, tiếc là nữ nhân ngu xuẩn kia lại không an phận, quá dễ dàng trúng kế, nhưng chẳng qua cũng chỉ là giúp cho nàng mà thôi, hung thủ trực tiếp tráo đổi mật thư hại chết phụ thân và huynh trưởng, Việt Tịch Lạc làm sao lại bỏ qua? Chẳng phải nàng ta yêu Tiêu Tề như mạng sao? Bây giờ dần dần bị Tiêu Tề chán ghét, đây là cách chết nàng ta đáng nhận nhất.

Liên tiếp xảy ra nhiều chuyện lớn, Hậu viện vẫn rất yên tĩnh, không thấy Tiêu Tề và Lưu Vũ có bất kỳ tranh chấp gì, đương nhiên phần lớn nguyên nhân là do Tiêu Tề vốn không đi gặp nàng ta, hôm sau thượng triều, Tiêu Tề được triệu ở lại, theo thị vệ vào Ngự thư phòng.

Diễm hoàng ngồi trước thư án lạnh lùng nhìn hần, thấy hần hành lễ cũng không đoái hoài.

Tiêu Tề cũng bất động.

Cuối cùng Diễm hoàng lên tiếng: “Không được động vào nàng ta, ý của Định vương Trẫm không hiểu.”

Tiêu Tề đáp: “Thần nhất thời nóng lòng lỡ lời, mong Bệ hạ thứ tội.”

Bóng đen trong mắt Diễm hoàng càng nặng thêm, những năm gần đây Tiêu Tề ý có Việt quân nên càng không coi mình ra gì, chỉ là bây giờ nếu động đến hần thì Việt quân tất phản, Nam vương chưa trừ, tình thế vô cùng bất lợi, vẫn nên nhịn một lúc, chờ Cấp Diễm quốc trừ đi Nam vương rồi tính.

Thần sắc Diễm hoàng dịu đi, ra lệnh cho hần đứng dậy: “Trẫm cũng chỉ lo lắng thôi, cái chết của phụ tử Việt tướng quân, Trẫm và khanh đều không thoát khỏi liên can, Trẫm mặc kệ nàng ta có phải là Vương phi không, cho dù là người của Vĩnh hăng chi gian, nếu sinh dị tâm cũng phải trừ bỏ, lấy đại sự làm trọng.” Hần dừng lại rồi cười một tiếng, “Nếu nàng ta là Vương

phi mà lại lén khanh đi gặp người ngoài thì càng kì quái, mấy ngày trước nàng ta vừa gặp Nam vương.”

Tiêu Tề đáp: “Thần hiểu.”

Diễm hoàng nói: “Trẫm nghe nói nàng ta từng rời Vương phủ mất tích một thời gian.”

“Đích thực nàng có đi Vĩnh hằng chi gian vài ngày.” Tiêu Tề đáp, “Nữ nhân với nhau khó tránh tranh giành ghen tuông, nói quá sự thật, truyền đi những lời nhảm nhí.”

Tin tức vốn là do Lưu Vũ truyền ra, Diễm hoàng nghe vậy gật đầu: “Trẫm biết khanh nhất định không vì nữ nhân kia mà hồ đồ đến vậy, lấy tiền đồ của Vân Trạch tộc ra làm trò đùa, lời nữ nhân đương nhiên không đáng tin, nhưng phía Việt quân khanh không thể không phòng.”

Tiêu Tề đáp: “Bệ hạ yên tâm.”

Diễm hoàng nói: “Thế cuộc Địa quốc gần đây biến hóa thế nào, khanh có nghe nói không?”

Tiêu Tề đáp: “Tướng vương sắp trở thành Tân hoàng của Địa quốc, chuyện này đã thành định cuộc.”

“Thí* huynh đoạt vị, anh minh.” Diễm hoàng cười lạnh, “Vị trí này của Trẫm cũng có người đang đổ mắt đó.”

*Giết

Chớp mắt lại đến ngày nuôi hoa, Nhất diệp hoa vốn sinh trong băng tuyết, nhưng lại thích tà huyết của Tiêu Viêm, lúc Nhạn Sơ đi Tản Bạch sơn thì chậu hoa kia đã kết thành một quả nho nhỏ màu lam nhạt, còn chậu ở

Vĩnh hằng chi gian thì đóa hoa chỉ nở to thêm một ít, chắc vẫn còn một thời gian nữa mới kết quả, Nhạn Sơ nhìn hoa một hồi rồi ra khỏi động tuyết.

Mưa bay lất phất, Phủ Liêm Uyển Ngọc ngồi trên xe lăn nói chuyện với thị nữ.

“Ngưng tuyết thạch... là viên Băng để tặng sao?”

“Dạ phải.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc như đang suy nghĩ điều gì, một lúc sau, nàng ta bỗng ra hiệu cho thị nữ lui đi, quay người nhìn Nhạn Sơ cười nói: “Sao, lại muốn giết ta báo thù à?”

Nhạn Sơ cũng cười đáp: “Ta có lòng tốt nhắc nhở cô, nghe nói Phủ Liêm tướng quân ở Băng quốc gần đây có chút phiền phức.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc vẫn bất động: “Cô nhàn rỗi như vậy chi bằng bồi bổ thân thể đi.”

Nhạn Sơ mặc kệ lời mỉa mai của nàng ta: “Mấy ngày trước, ta từng gặp Bạch Kỳ tướng quân ở Dịch viên nên nhất thời nhớ đến thôi, cáo từ.”

Mắt nhìn nàng biến mất, Phủ Liêm Uyển Ngọc thu lại nụ cười: “Chàng và Bạch Kỳ tướng quân không thân, lần trước gặp mặt cũng là nhờ ta liên hệ, Bạch Kỳ tướng quân sao đột nhiên lại đến Vĩnh hằng chi gian? Phủ Liêm tộc quả thật có chuyện, sao ta lại không có tin tức?” Nàng ta vội vã ra lệnh cho thị nữ, “Các người tức tốc đi nghe ngóng xem.”

Ngực đau âm ỉ, Nhạn Sơ bước xuống bậc đá thứ nhất.

Băng đế bệnh nặng, Thái tử và Xích tướng quốc thành công đoạt quyền, Kim quý phi bị đẩy vào Lãn cung, Thập ngũ hoàng tử “chết yếu”, Phong Duyệt khó giữ thân mình, Phủ Liêm tướng quân cùng một đảng với Phong

Duyệt, Phủ Liêm tộc làm sao có thể phủ sạch sẽ? Chuyện lớn như vậy hẳn xuất thân từ Bể quốc sao có thể không biết, nhưng Phủ Liêm Uyển Ngọc lại không hay chút nào, thân là Công chúa thì sao, chưa chắc đã may mắn hơn nàng.

Trong đình bên cạnh bay đến một cây dù màu trắng che trên đỉnh đầu nàng. Mưa sương bên ngoài đã bị gió thổi đi, một hạt mưa bay vào trong dù dính trên người hẳn, lam bào phết đất nhưng lại không nhuốm chút bùn, trước mặt là chúa tể của đạo Vĩnh hằng, gương mặt này rõ ràng rất quen thuộc, nhưng nàng chưa từng nhìn rõ.

Ngực đột nhiên đau đớn, Nhạn Sơ không nhịn được mà ôm ngực nói: “Không phiền nhã hứng của Tây Linh quân, Nhạn Sơ cáo từ.”

Tây Linh quân nhìn nàng.

Sắc mặt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Làm ra chuyện không thể tha thứ, khiến hẳn phần nộ, báo thù, lợi dụng, thậm chí động sát cơ, nhưng thấy mạng sống của nàng như chỉ mảnh treo chuông, nhìn nàng ngày đêm bị vết thương cũ hành hạ, rốt cuộc hẳn vẫn không nhẫn tâm.

Thật ra hôm đó hẳn không hề ra lệnh cho Phủ Liêm Uyển Ngọc đưa thuốc, là nha hoàn đưa thuốc trên đường bị Phủ Liêm Uyển Ngọc giành lấy, sau khi hẳn biết lập tức vội đến, tâm trạng vốn đang xấu, thấy nàng lại nhớ chuyện xưa, nhất thời không nhịn được mà làm ra vẻ lạnh lùng vô tình.

Hẳn không dễ gì mới ép mình ra quyết định đó, nàng lại đón nhận như không có gì xảy ra, cũng như năm đó, nữ nhân thẳng thắn ngây thơ cả ngày bám lấy hẳn kia, khi đã nhẫn tâm thì còn vượt hơn cả hẳn.

“Biết gièm pha rồi, tiến bộ không ít.”

Nhạ Sơ căn môi không nói.

Nàng vốn cố ý đem chuyện Bạch Kỳ tướng quân đến Vĩnh hằng chi gian cho Phủ Liêm Uyển Ngọc biết, Bạch Kỳ tướng quân trong lúc quan trọng này lại phản bội Phủ Liêm tướng quân, ngay cả người ngoài như nàng cũng nghi ngờ, Phủ Liêm Uyển Ngọc làm sao có thể ngoại lệ?

Tây Linh quân không hề trách tội nàng, chỉ kéo bàn tay đang ôm ngực nắm lấy: “Ta đưa nàng đi.”

Sức mạnh dịu dàng theo lòng bàn tay truyền vào, bảo vệ tâm mạch của nàng.

Nhạ Sơ ngẩng mặt, thấy trong đôi mắt kia lại có một tia ấm áp nhàn nhạt, nhạt đến mức giống như những giọt mưa không màu sắc kia, cũng giống như cánh hoa màu trắng trên váy nàng.

Nàng muốn rút tay lại: “Không phiền Tây Linh quân.”

Tây Linh quân vẫn giữ chặt tay nàng: “Hận ta sao?”

Nhạ Sơ khó hiểu nhìn hắn.

Hắn nhàn nhạt nói: “Ta ép nàng bỏ con.”

Đôi mi khê run, Nhạ Sơ cụp mắt.

Hắn chính tay đưa thuốc đến, bỏ đi đứa con của hai người. Có lẽ lúc thiếu nữ nàng cũng từng ôm giấc mộng làm mẹ, nhưng theo sự bội phản của Tiêu Tề nó đã trở nên xa xỉ, có thể trở về báo thù đã là một ân điển, còn tai nạn của mỗi giao dịch này, hắn không thừa nhận, nàng có lý do gì để hận?

Nhạ Sơ chậm chậm lắc đầu: “Không hận.”

Lực đạo trên tay bỗng nhiên mạnh thêm, tuy hấn vẫn khống chế để không làm tổn thương nàng, nhưng nàng vẫn đau đớn hự nhẹ một tiếng.

Nàng không để tâm đến con của hấn, nàng từng dùng sự thật chứng minh cho hấn thấy, thà chịu sự giày vò của thuật Băng giải cũng không hối hận, bây giờ nàng lại chính miệng cho hấn biết, nữ nhân to gan này, cứ ỷ vào sự không nở của hấn, cũng may là hấn có thời gian để giữ nàng bên cạnh nếm trải sự báo thù của hấn.

“Tiêu Viêm cũng khó giữ lấy thân, còn mong hấn đưa nàng đi sao?” Tây Linh quân lạnh giọng, “Đừng mong chạy thoát, đó là chuyện không thể nào, nếu không ta sẽ khiến nàng sống không bằng chết.”

Trốn không thoát sao? Nhạ Sơ cúi đầu.

Con đường trước mặt hình như rất dài, nhưng hình như cũng rất ngắn, rất nhanh hấn đã khôi phục lại sự bình tĩnh dịu dàng, kéo nàng chậm chậm bước đi, mặc cho mưa gió lướt qua bên ngoài chiếc dù, an nhiên đi xuyên qua năm tháng

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hẹn Ước Kiếp Sau

Vừa vào Kinh thì trời sập tối, Nhạn Sơ được người tiếp ứng đón vào Nam vương phủ, nàng ngồi trong đại sảnh chờ cả buổi, sau bình phong mới có người bước ra, không phải Nam vương mà là Nam vương phi.

Nhạn Sơ không nghề ngạc nhiên: “Theo kế hành sự.”

Thần thái ung ung, y trang cao quý phóng khoáng, trên mặt Nam vương phi không còn chút đố kỵ nào, ngược lại còn cung kính bái Nhạn Sơ: “Đêm nay Điện hạ có thể an nhiên rời Kinh hay không nhờ cả vào cô nương.”

Diễm hoàng làm sao chịu thả hổ về rừng, tất nhiên sẽ có hành động, Nhạn Sơ không khách sáo, chỉ nói “Không thể chậm trễ”, rồi tức tốc thay một bộ hắc y bó sát đã chuẩn bị sẵn từ trước, sau khi đó nàng nghĩ nghĩ rồi lại xé một miếng khăn đen che mặt, lúc này mới cùng Nam vương phi chuyển đến cửa bên phía Tây, ở đó có một chiếc xe ngựa bình thường, Nam vương phi mời nàng lên xe trước, sau đó cũng ngồi vào trong, xe ngựa ra khỏi phủ đi đến một con đường vắng vẻ, không có thị vệ nha hoàn theo hầu.

Nam vương phi ngồi trong xe, thần sắc bình tĩnh.

Nhạn Sơ hỏi: “Bình Xương hầu đã về phía Bệ hạ rồi sao?”

Nam vương phi gật đầu: “Cấp Diễm quân nay đã nằm trong tay Bệ hạ.”

Nhạn Sơ nghe vậy chỉ cười, Nam vương để lại Kinh thành nhiều người, tuyệt không chỉ ngồi chờ Diễm hoàng ra tay, ngoài sáng đã mất đi Cấp Diễm quân, nhưng trong tối không biết lại thu nhận thêm bao nhiêu, chỉ dựa vào tin tức bốn đội Việt quân đã về tay thì nên đứng bên nào những kẻ kia có thể không suy nghĩ lại sao? Diễm hoàng cũng không ngờ rằng, tự cho là đã đắc thủ, nhưng thật ra mất nhiều hơn được, Diễm tà Nguyên quân có lợi hại đi nữa cũng chỉ có một mình, cho dù có được Cấp Diễm quân, nhưng làm sao có thể so với Việt quân dũng mãnh thiện chiến công thành đoạt đất?

Nhạn Sơ nói: “Không ngờ Điện hạ vì thoát thân, ngay cả Vương phi cũng hi sinh làm thế thân.”

Nam vương phi nói: “Ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân nhỏ nhoi, chỉ cần có thể giúp Điện hạ thành đại sự, chết không đáng tiếc.”

Lúc cho đi cảm tình, nữ nhân luôn là gốc nhất, Nhạn Sơ cảm thán: “Vương phi thật là một hiền nội trợ, phúc của Điện hạ.”

“Nhạn Sơ cô nương quá khen.” Nam vương phi nào phải không nghe được ý mỉa mai, nàng chỉ mỉm cười, nhìn ra cửa xe, “Xa phu bên ngoài là ám vệ đặc lực nhất của chàng, từng nhiều lần cứu mạng chàng, nay chàng chịu để lại bên ta thì ta đã cảm thấy đầy đủ lắm rồi, có lẽ... ta thà bỏ mạng trong hôm nay.”

Nhạn Sơ nghe vậy kinh ngạc.

“Còn sống nhìn chàng ngồi lên vị trí kia, tương lai không biết ta phải ứng phó với bao nhiêu giai lệ chốn hậu cung, chúng vương đoạt ngôi, có thể bảo toàn địa vị hay không cũng khó nói.” Nam vương phi than, giữa đôi mày ẩn chứa vài phần chí khí, “Chết có gì đáng sợ? Chàng sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta, nghĩ tình ta vì chàng mà chết, nhất định sẽ dụng tâm bảo vệ đào tạo con của chúng ta, cho dù tương lai chàng có sủng ái phi tử nào đi nữa,

người còn sống làm sao tranh với người chết được? Ta còn có thể lưu lại mỹ danh thiên cổ, đây là kết quả tốt nhất.”

Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi nói: “Vương phi đại nghĩa, Nhạn Sơ bội phục.”

Nam vương phi lắc đầu: “Thật ra ngoài ta, không biết có bao nhiêu nữ nhân cũng bằng lòng chết vì chàng, cho dù người chàng thích là... tỷ tỷ của ta.”

“Đan phi nương nương?” Nhạn Sơ nhớ lại nữ nhân lúc xưa gặp ở Ngự hoa viên, nàng cười khổ.

Ngay cả Nam vương phi cũng bị gạt, không thể không nói Nam vương diễn kịch quá giỏi, phi tử xinh đẹp si tình kia chỉ bị Nam vương lợi dụng trở thành lá bài tẩy giả trong tay Diễm hoàng mà thôi, ngày Nam vương phản binh, vận mệnh của nàng khó mà dự liệu, thật ra nàng mới là người vô tội nhất đáng thương nhất.

Mỗi người mang một tâm tư, không ai nói gì nữa, nhưng xe ngựa chưa đi được bao lâu thì đột nhiên lắc lư rồi tăng tốc.

“Vương phi ngồi vững, có mai phục.” Giọng nói trầm thấp của xa phu truyền đến.

Nam vương phi tuy có chuẩn bị từ sớm, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, xuất thân quý tộc, chưa từng trải qua những chuyện kinh hiểm, nghe vậy bất giác căng thẳng nắm chặt đôi tay, sắc mặt trắng bệch.

Nhạn Sơ khẽ thở dài, nhẹ vỗ tay nàng: “Vương phi nhất định bình an, mẫu nghi thiên hạ.”

“Rơi vào tay Bệ hạ, ta chỉ cầu được chết, để chàng có cơ khởi binh, sau này khỏi phải lo lắng.” Nam vương phi quả đoán năm ngược lại tay nàng,

đeo một cái vòng vào cổ tay nàng, “Chút nữa kéo dài thời gian là trên hết, nếu gặp nguy hiểm, cô nương không cần lo cho ta, tự mình thoát thân là được, sau này thay ta chăm sóc hai đứa trẻ, vòng này là của Điện hạ tặng, bảo chúng nhận cô làm mẹ...”

Lúc này vẫn còn nghĩ cho chuyện đại sự của trượng phu, Nhạn Sơ thật không biết nên nói gì, nàng bỗng kêu lên “Cẩn thận”, rồi lập tức kéo Nam vương phi ra, đồng thời tung một chưởng về phía sau xe.

Thành xe bay ra, bị một thanh trường kiếm đâm thủng.

Cuối cùng đã động thủ rồi! Nhạn Sơ bỏ lại Nam vương phi, trong chốc lát đã đứng trên nóc xe, chưởng phong sắc bén ép mấy tên thích khách ở gần phải xuất hiện, tay đặt lên eo, loan đao xuất hiện, trong ánh lửa có mấy thích khách nằm trong vũng máu.

Nhiều thích khách lần đầu biết đến uy lực của Việt gia đao, trong lúc kinh hãi ra tay chậm đi nhiều, điều này cũng khó trách, nhìn thân hình rõ ràng là một nữ nhân, nữ nhân Diễm quốc rất ít người tập võ, không ngờ nàng ra tay lại hung hãn như vậy.

Xa phu không biết từ lúc nào cũng cầm một thanh trường kiếm bảo vệ trước xe, trước sau phối hợp với Nhạn Sơ, hai người đều được coi là cao thủ nhất đẳng, nhưng người Diễm hoàng phái đi cũng nào phải hạng tầm thường? Huống hồ họ lấy ít địch nhiều, dần dần hai người bắt đầu chống đỡ vất vả, còn các thích khách bao vây lại không thấy giảm đi.

Tiếng vút vút vang lên, trong không trung tên bay đến như mắc cửi.

Nhạn Sơ nghiêng răng thu lại loan đao, vận dụng huyền công, đôi tay một chống một đẩy trước mặt, khí công phát ra, hình thành một màn lửa dựng đứng, bụi đất bên ngoài ba trượng bay tứ tung, ám tiễn bị rơi xuống hơn phân nửa, xa phu bên cạnh cũng ngạc nhiên nhìn nàng bằng con mắt tán thưởng, múa kiếm bảo vệ. Nam vương phi vẫn ở trong xe không lộ

diện, xem ra nàng đã quyết tâm kéo dài thời gian, để giúp Nam vương bình an rời Kinh, thỉnh thoảng có tên bắn vào thành xe, tuy chưa bắn trúng nhưng cũng không thấy nàng la lên.

Hai người hợp đấu với chúng cao thủ, nhưng Nhạn Sơ dù sao cũng còn trẻ, tu vi có hạn, càng lúc càng vụng về.

Trong lúc then chốt, gió đêm thổi đến một luồng khí quỷ dị, tiếp sau đó, một làn sóng nhiệt quen thuộc dậy lên! Mấy người vây đánh xung quanh chỉ kịp kêu thảm một tiếng, trong chớp mắt đã hóa thành tro bay đi!

Hắn ra tay xưa nay không phân địch ta, các thích khách vừa mừng vừa sợ, hoảng loạn rút lui.

“Là Diễm tà Nguyên quân!” Xa phu thất sắc.

Diễm hoàng quả nhiên phái hẳn đi, Nhạn Sơ cũng biết khó kéo dài thời gian thêm, nàng lập tức quyết định, gót chân dùng lực, thành xe ngựa “bình” một tiếng nổ tung, Nam vương phi nhắm mắt ngồi bên trong.

“Không hay rồi, lại là kế!” Có người kêu lên.

Không tìm thấy mục tiêu, Tiêu Viêm nhìn Nam vương phi, lướt đi không hề lưu luyến.

“Đi cửa bên phía Tây.” Nhiệm vụ trước mắt, chúng nhân phát giác lầm đối tượng, sợ là để đầu sỏ chạy thoát, nào còn dám chậm trễ, nhất thời không màng truy cứu thân phận Nam vương phi, vội theo Tiêu Viêm rời đi, chỉ còn lại mấy thích khách đối phó với ba người.

Kế Điều hổ ly sơn của Nam vương thành công rồi, Nhạn Sơ thở phào, đưa tay dìu Nam vương phi, không ngờ Nam vương phi định thần xong lập tức níu chặt tay nàng, nóng lòng cầu xin: “Nguyên quân qua đó rồi! Cô không cần lo cho ta, mau đi cứu Điện hạ, cửa bên phía Tây!”

Xa phu nói: “Ở đây giao cho ta, người tiếp ứng sẽ đến ngay thôi.”

Nhạn Sơ cũng rõ bên khinh bên trọng, không hề do dự mà gật đầu, thi triển khinh công đi ngay, không phải cửa Tây mà là cửa Bắc.

Không ngoài dự liệu, bên ngoài cửa Bắc hỗn chiến ánh lửa bùng bùng, thế lực của hai bên trong thành cuối cùng đã giao thủ, cửa Bắc ở cạnh Hoàng cung, do người của Diễm hoàng canh giữ, bị truy sát bốn bề, Nam vương lại chọn con đường mà tất cả mọi người đều cho rằng hẳn không thể đi nhất, quả nhiên khiến đối phương trở tay không kịp, ngay cả Nam vương phi cũng bị gạt.

Tiêu Viêm cũng tìm đến chỗ này, bị mười mấy vệ sĩ thủ hạ của Nam vương bao vây ở giữa, chỉ thấy trên người hắn có hai luồng sáng trắng đỏ giao thoa, dường như công lực bị khống chế, tà lực khó lòng thi triển, dù vậy nhưng xung quanh cũng có không ít người ngã xuống, chết không toàn thây.

Nhạn Sơ vừa đến thấy cảnh này, kinh ngạc thất thanh: “Ngưng tuyết thạch!”

Ngưng tuyết thạch là quốc bảo của Cực địa Băng quốc, cũng là thứ duy nhất có thể khắc chế công lực của Tiêu Viêm, ngay cả Băng quốc cũng chỉ có mấy viên, rất ít truyền ra ngoài, Thái tổ Hoàng đế từng xuất binh giúp Băng quốc đánh lui đại quân Lô Trịch quốc, Băng đế lấy một viên Ngưng tuyết thạch đáp tạ, sau đó Tiêu Viêm chuyển thế có thêm một ngọn Tà hỏa linh, vì để chế phục hắn, Diễm hoàng bèn dùng viên Ngưng tuyết thạch này để phong ấn tim hắn, không cho chân tướng truyền ra ngoài, Nhạn Sơ lần đầu gặp hắn là lúc hắn đang bị giam trong địa lao, công lực bị khống chế, vì vậy Nhạn Sơ không hề lạ lẫm với Ngưng tuyết thạch.

Có Ngưng tuyết thạch trong tay, thảo nào Nam vương nắm chắc như vậy, Diễm hoàng nghe hắn rời Kinh, quả nhiên không nhin nổi nữa, phải

Tiêu Viêm đi truy sát, nhưng không biết mục đích của Nam vương vốn là như vậy – một là có danh nghĩa để khởi binh, danh chính ngôn thuận có lúc còn quan trọng hơn binh lực hùng hậu, hai là đối phó với Tiêu Viêm, Nguyên quân đại diện cho Hoàng quyền kết thúc một kiếp, đừng nói gì khác, lòng người của Diêm quốc sẽ ly tán.

Nhưng viên Ngưng tuyết thạch này từ đâu mà có? Năng lực của hắn có to lớn bao nhiêu đi nữa, Băng quốc cũng không ai đủ gan trộm trong Quốc khố ra tặng.

Công lực của Tiêu Viêm bị khống chế, nhưng sức mạnh vẫn không thể xem thường, chúng nhân chậm chạp không xử lý được hắn. Nhạn Sơ thấy hắn bị thương cũng không lui, vô cùng nóng lòng lo lắng, đang định xông lên ngăn cản thì một bàn tay giữ nàng lại.

Nam vương mặc hắc bào bình thường, ẩn trong góc không hề bắt mắt: “Hắn có chết cũng chỉ là chuyển thế trùng sinh thôi.”

Lần này thì khác, Nhạn Sơ lắc đầu nói: “Mục đích của ngài đã đạt được rồi, hắn không cần phải chết bây giờ.”

“Đại sự của chúng ta sắp thành, Hoàng quyền bị thay thế, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chết, tiếp nhận sự thật mới là sáng suốt.” Nam vương nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh, “Phóng tên.”

Nhạn Sơ giữ lấy cổ tay hắn, lạnh lùng nói: “Điện hạ đừng quên, Việt quân vẫn chưa nằm trong tay ngài.”

“Đã nằm trong tay ta.” Nam vương nói, “Bốn vương chưa chắc không thể không có Việt quân, nếu giao Việt quân vào tay bốn vương, đối với nàng và Việt quân mới là lựa chọn an toàn nhất, Việt Tịch Lạc, nàng sống là để báo thù, năm xưa bại trong tay nam nhân, bây giờ vẫn còn vì một nam nhân mà làm lỡ đại sự sao? Ngu xuẩn!”

Nhạn Sơ im lặng, nàng chăm chăm, cứng nhắc buông lỏng tay, nhắm chặt hai mắt.

Tiếng xé gió vang lên, từng đợt từng đợt, không biết rốt cuộc có bao nhiêu, rít bên tai đau đớn, mang đến nhiều tiếng kêu thảm, nghe không rõ là từ ai.

Cái chết của hãn vốn không do nàng quyết định, sống chết đối với hãn không có gì khác biệt, đau hay không đau cũng vậy mà thôi.

“Không, đừng!” Nhạn Sơ bỗng mở mắt.

Tình thế đã thay đổi, Tiêu Viêm vai trúng tên, chùm tên vẫn còn ghim trên người, hình như hãn vốn không hề biết đau, tay vung lên, chưởng hạ xuống, ấn vào đầu một thị vệ, dưới sức mạnh tà ác, xương sọ nứt vỡ, não bắn tứ tung, nửa thân trên của thị vệ kia đã trở thành tro bụi.

Nhạn Sơ hít một hơi lạnh, chỉ nghe Nam vương bên cạnh nói: “Hay cho Nguyên quân, nếu không nhân lúc này trừ đi thì ngày sau đoạt Hoàng vị ắt càng thêm khó!”

Nói xong, Tiêu Viêm bên kia dường như có cảm ứng, lập tức quay người nhìn về phía này như đã phát hiện mục tiêu.

Cho dù cách một lớp khăn, nhưng Nhạn Sơ cũng biết hãn đã phát hiện ra mình, nàng thầm kêu không hay, một tay lấy đao một tay đẩy Nam vương ra: “Điện hạ đi mau!”

Mấy hắc y nhân đối diện cũng để ý đến thay đổi này, trong mắt đột nhiên hưng phấn, rần rần vung đao nhảy về bên này, ra tay độc ác, nhắm thẳng vào Nam vương, nhiệm vụ lần này quan hệ trọng đại, cũng khó trách bọn họ ai nấy nóng lòng lập công.

Trong lúc khẩn cấp, Nam vương không hề trốn tránh, nhẹ tung áo choàng, chưởng phong sắc bén, hấn vẫn luôn thâm tàng bất lộ, mấy hắc y nhân kia không hề phòng bị, thân ở lưng chừng không thể rút lui, bỏ mạng tại chỗ.

Nhạ Sơ lo hệt một phen, lạnh giọng nói: “Thì ra Điện hạ mới là cao thủ.”

“Nàng còn không định ra tay sao?” Nam vương nói, “Việt gia đao dương khí mạnh mẽ, có thể ảnh hưởng đến Ngưng tuyết thạch trên người hấn, Ngưng tuyết thạch nào động, ắt có thể làm đảo lộn chân khí của hấn.”

“Đây mới là mục đích thật sự Điện hạ muốn tôi tương trợ hôm nay sao?”

“Không sai.”

Nhạ Sơ do dự, bỗng nghe thấy một tiếng kêu thảm, cảm nhận được làn sóng nhiệt quen thuộc, nàng vội ngược mắt nhìn.

Tiêu Viêm đã đứng trước mặt hai người, dung mạo càng yêu tà hơn, gương mặt anh tuấn thoát xanh thoát đỏ, dưới hàng mi sắc đỏ lập lòe, rõ ràng là biểu hiện chân khí hỗn loạn, không ngờ hấn bị Ngưng tuyết thạch khống chế mà vẫn còn có thể đột phá vòng vây, trước mắt cự ly quá gần, vệ sĩ gần nhất cũng không cứu viện kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn hấn vung chưởng võ xuống.

Nam vương hơi hoảng, lùi về sau vài bước.

Không hề do dự, chưởng phong ào đến, gió nổi lên.

“Tiêu Viêm, dừng tay!” Nhạ Sơ không suy nghĩ đã nhào đến chắn trước mặt hấn.

Nếu Nam vương chết, tất cả mọi thứ sẽ không còn ý nghĩa, bao nhiêu năm nay chịu đựng mọi đau đớn giày vò, kiên trì sống tiếp chỉ vì báo thù rửa hận, bây giờ thù chưa báo, hận chưa rửa được, làm sao cam lòng!

Chưởng phong màu đỏ vỡ xuống đầu nàng!

Nguy cơ đột ngột khiến đầu óc nàng trống rỗng, Nhạn Sơ toát mồ hôi, chỉ biết nắm chặt đao lắc đầu, hoang mang gọi hân: “Tiêu Viêm!”

Hàng mi dài khẽ động, cách trán nàng chỉ còn chừng một tấc, chưởng kia bỗng dừng lại!

Chưởng phong thổi bay tóc nàng, mang theo hơi nóng nặng nề khiến da mặt nàng đau rát.

Không suy nghĩ, Nhạn Sơ vô thức đẩy đao về phía trước.

Một tiếng hự nhẹ vang lên, không khí xung quanh như đông lại.

Đao đã cắm vào tim.

Ý thức biến mất dần dần trở lại, nàng trơ mắt nhìn người trước mặt lao đảo thân thể, từ từ khụy một gối xuống.

Đao phong theo sức mạnh này mà thuận thế được rút ra, nhưng tay Nhạn Sơ run rẩy không nắm được nữa, đao rơi xuống đất phát ra một tiếng “keng” giòn giã, trong suốt.

Nhạn Sơ tức tốc quỳ xuống ôm lấy hân, mấp máy miệng nhưng không nói ra được chữ nào.

Ánh mắt Nam vương sáng lên, đưa tay chỉ về Hoàng cung: “Hay lắm, Hoàng huynh bất chấp di mệnh của Tiên đế đuổi cùng giết tận trước, Văn Chu Thành Cấm cũng không cần niệm tình thủ túc, họa hôm nay phải chịu ngay sau nhất định đáp trả!”

Nguyên quân đại diện cho Hoàng quyền đã bỏ mạng, chúng nhân đôi diện cũng sớm bị chấn kinh ngạc, nào còn nhớ đến nhiệm vụ.

Nam vương cúi người, một tay dìu lấy cánh tay phải của Nhạn Sơ, thần sắc ôn hòa: “Nàng đã cứu mạng bốn vương, hãy theo bốn vương đi đi.”

Nhạn Sơ nhẹ đặt Tiêu Viêm bên cạnh, nhưng vẫn quỳ hai gối, dâng lên một chiếc nhẫn và một tấm Huyền thiết lệnh bài: “Đội hai, ba, năm, bảy của Việt quân nguyện tận trung với Điện hạ, xin Điện hạ sau này hãy thiên đãi mấy vị Tướng quân.”

Nam vương nhận lấy tín vật cất vào trong áo, nhíu mày nói: “Biết Việt quân làm phản, Tiêu Tề cho dù chịu tha cho nàng, Hoàng huynh cũng nhất định không tha, sao nàng lại hồ đồ đến mức này!”

Nhạn Sơ làm như không nghe thấy, quay người ôm lấy Tiêu Viêm, Tà hỏa linh khí dần tản đi, Ngưng tuyết thạch mất đi sự khống chế, sức mạnh lập tức bộc phát, hàn khí từ trong người Tiêu Viêm tỏa ra khiến nàng cóng người run rẩy, vết thương cũ tái phát, nàng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Nam vương thấy vậy cả kinh, lập tức quay người hỏi: “Y quán ở đâu?”

Một Tướng lĩnh bên cạnh quỳ xuống ngăn cản: “Điện hạ, đại sự làm trọng.”

Một Phó tướng vội vàng đến báo: “Tây vệ quân đã đến ngoài thành, lúc này đang giữ chân người của họ, nhưng họ đã phát giác ra kế Điều hổ ly sơn của chúng ta, hộ vệ trong Kinh và Cấp Diễm quân rất nhanh sẽ đến ngay, hống hồ Điện hạ lần này trở về đất phong, trên đường còn nhiều thay đổi, không thể chậm trễ, nhân lúc Tiêu Tề chưa đến, xin Điện hạ tức tốc xuất thành!”

“Nguyên quân đã chết, kẻ đầu hàng sẽ được tha, ai bằng lòng theo bổn vương thì lập tức xuất thành.” Nam vương nói xong, nhìn chiếc vòng trên cổ tay Nhạn Sơ rồi quay người lên ngựa.

Tiếng vó ngựa bên tai dần xa rồi biến mất, ánh lửa xung quanh vẫn sáng rực như cũ, Nhạn Sơ ôm Tiêu Viêm bất động hồi lâu, các cung vệ ám vệ còn lại đều biết đại thế đã mất, có lẽ là quá hoảng hốt nên cũng không ai đụng đến nàng.

Gương mặt anh tuấn trắng như tuyết, trước ngực máu chảy không ngừng, hàn khí của Ngưng tuyết thạch rất nhanh đã được giải phóng hết, dần dần toàn thân hắt lại bắt đầu phát nóng.

Hắn đã lưu tình, làm trái mệnh lệnh mà lưu tình với nàng.

Một kiếp bị khống chế cuối cùng đã kết thúc, rất nhanh lại sắp đón một kiếp bị khống chế khác. Luân hồi vô tận, bị ép phải làm việc, trở thành công cụ bảo vệ Hoàng quyền, mỗi một kiếp lặp lại đều không thoát khỏi số mệnh, đã tạo cho hắn tính tình tà ác quái dị. Chán ghét quy tắc, trêu đùa vận mệnh của người khác, chỉ vì hắn chính là một người bị quy tắc và vận mệnh trói buộc.

Tây Linh quân hiểu hắn cần gì, bởi vậy mới dùng chậu hoa tàn đó để đả động hắn, hắn muốn mượn Liễu nhân quả để thoát khỏi Ngũ linh giới, thoát khỏi vận mệnh luân hồi đáng thương này.

Cuối cùng sư phụ cũng hiểu người rồi.

“Dùng thời gian hữu hạn này, tặng cô một kiếp vui vẻ.” Bất luận thế nào, hắn cũng là người đầu tiên nói với nàng lời này, cho dù đó có thể chỉ là trò đùa ác ý của hắn. Đối với hắn, từ sự hãi ban đầu đến cảm kích cuối cùng, đó là một tình cảm kì lạ, là đồng bệnh tương lân hay là sự động lòng mông lung, ngay cả nàng cũng không rõ, nhưng đã không kịp để nghĩ rõ nữa rồi.

Nhạn Sơ nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, ta không xứng.

Tà hỏa linh tan biến, sức mạnh khổng lồ của Hoàng ấn cũng theo đó mà yếu đi, người trong lòng nhìn nàng hồi lâu, chầm chậm cong khóe môi, trở lại là ác ma quen thuộc kia: “Cuối cùng lại có một khoảnh khắc tự do ngăn ngại rồi, không ngờ kiếp này lại dùng cách như vậy để kết thúc.”

“Ta trở về chỉ vì hứng thú, còn cô, cô ngược đến mức trở về tìm ta, khiến ta thật vui quá.” Hắn lại đưa một tay như lúc trước, dường như đang đón lấy ánh lửa khắp trời, “Là vui đó, đã bao lâu rồi không cảm giác được niềm vui!”

Khăn che mặt nhẹ lay động, Nhạn Sơ khàn giọng: “Người yên tâm, chậu hoa đó đã kết quả rồi.”

Gương mặt anh tuấn thật sự bừng sáng, Tiêu Viêm lấy ngón tay sờ sờ lên mặt cười nói: “Vậy thì ta chờ cô ở kiếp sau nhé, sư phụ.”

Nhạn Sơ gật đầu: “Sẽ nhanh thôi.”

Tay trượt xuống, hàng mi dài khép lại.

Trong ngày đông giá lạnh lại dậy lên một làn sóng nhiệt giống như mùa hạ nóng bức, khiến người ta xây xẩm mặt mày giống như đang say.

Sức gió mạnh mẽ, y bào phấp phới, tóc bị gió thổi loạn, cát bụi đầy trời.

Trong gió bụi, Nhạn Sơ quỳ tại chỗ bất động, trơ mắt nhìn ngọn lửa bùng lên trong lòng mình, thì ra Diễm tà Nguyên quân chết như vậy đó sao? Lửa cháy bùng bùng, nhưng không nóng bỏng mà ấm áp lạ thường, ngọn lửa bao phủ toàn thân hắn, trọng lượng trên đôi tay dần dần nhẹ đi,

cuối cùng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại đôi tay vẫn giữ nguyên tư thế ôm như cũ.

Một tia ấm áp cuối cùng cũng tan đi, đau đớn biến mất, là sự ấm áp cuối cùng hẳn để lại.

Tiêu Tề đã đưa người tới từ lâu, im lặng đứng một bên nhìn tất cả sự việc, không có mệnh lệnh của hẳn, người xung quanh cũng không dám tự ý ra tay.

Một lúc lâu sau, Tiêu Tề lên tiếng: “Người là ai?”

Gió thổi khăn che mặt, Nhạn Sơ lập tức sực tỉnh, phi thân lướt đi.

Tin tức truyền vào trong cung, trong điện, Diễm hoàng tay cầm ly trà ngồi trước thư án, sắc mặt âm trầm.

Đột nhiên ly trà bị vứt xuống, vỡ tan thành từng mảnh, phía trước thư án cũng vang lên tiếng nứt vỡ, chông tấu sớ trên thư án bị chấn động tung tóe tứ phía.

Thị vệ bên cạnh dè dặt hỏi: “Những tử sĩ đó...”

“Đồ vô dụng, giết.”

“Dạ.”

Diễm hoàng gọi hẳn lại: “Người có nhìn rõ chưa, đó là nữ nhân à?”

Thị vệ đáp: “Không sai, tuy cô ta che mặt, nhưng thân hình kia thì không sai được, theo người bên dưới hồi báo thì lúc cô ta ra tay hình như sử dụng Việt gia đao.”

“Việt gia!” Diễm hoàng nghiêng răng, “Nuôi ong tay áo, Tiêu Tề hay lắm, hồ đồ hay lắm!”

Để Nam vương thoát thân thì không nói, hậu quả do cái chết của Diễm tà Nguyên quân mang lại vô cùng nghiêm trọng, bảo hử làm sao không phần nộ! Quan trọng nhất là bây giờ không thể trở mặt với Tiêu Tề, cơn giận này chỉ đành giữ trong lòng nên càng thêm hận.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tương Kế Tựu Kế

Đêm đó tiễn Nam vương đi, lại được Tiêu Tề cố ý thức tỉnh, Nhận Sơ vội vã rời khỏi hiện trường, vừa đi vừa cởi hắc y và khăn che mặt vứt bỏ, đi thẳng về Vương phủ, các thị vệ không hề ngăn cản, hôm sau Tiêu Tề trở về cũng không truy cứu nửa câu, giống như sự việc vốn chưa từng xảy ra.

Tiêu Viêm chết đi, trên dưới Diêm quốc lời đồn không ngớt, Diêm hoàng quản được mạng người, nhưng nào quản nổi lòng người, nghe tin bốn đội Việt quân làm phản, càng thêm trút giận vào Nhận Sơ, bất lực là Tiêu Tề quyết ý bảo vệ nàng, Diêm hoàng cũng không dám ra tay trắng trợn, chỉ mắng Tiêu Tề một trận rồi ra lệnh cho hãn điều Việt quân đi trấn áp.

Vĩnh hằng chi gian, bên con đường nhỏ hẹp, Nhận Sơ cầm đao chờ người đến.

Phủ Liêm Uyển Ngọc dừng xe lăn ở xa xa, nhìn nàng nói: “Phát hiện chân tướng rồi à?”

Nhận Sơ trực tiếp hỏi: “Ngưng tuyết thạch là cô tặng cho Nam vương à?”

Phủ Liêm Uyển Ngọc ngẩn ra: “Ngưng tuyết thạch?”

Lần trước nghe nàng ta nhắc đến Ngưng tuyết thạch với thị nữ, sau đó Tiêu Viêm bị khống chế, Nhận Sơ đương nhiên cho rằng là do nàng ta giở

trò, lúc này thấy biểu hiện của nàng ta lại không giống như nói dối, bất giác lòng lạnh đi.

“Cô đừng quên đây là Vĩnh hằng chi gian, không ai có thể giết ta.” Phủ Liêm Uyển Ngọc cười nhẹ, tay ngọc khê búng, một viên gì đó bay vào không trung.

Nhạn Sơ đã chuẩn bị từ trước, quay người nhảy lên, thu vật đó vào trong tay áo.

Mặt Phủ Liêm Uyển Ngọc khê biến sắc.

“Nhạn Sơ đặc biệt ở đây để chờ Công chúa, làm sao có thể để người ngoài quấy rầy?” Loan đao được truyền chân khí, Nhạn Sơ ra tay không hề lưu tình, một chiêu tuyệt sát.

Phủ Liêm Uyển Ngọc cũng không hoảng hốt, lùi xe lăn về phía sau hai trượng để tránh: “Cô tưởng có thể giết được ta thật sao?”

Lời vừa dứt, thế đao của Nhạn Sơ bỗng biến đổi! Lưỡi đao xuất hiện một ngọn lửa nhỏ được kéo dài ra, giống như kiếm nhưng cũng giống như roi, thêm vào ngọn lửa này, loan đao dài ra thêm vài xích, khiến người ta trở tay không kịp. Tay vịn xe lăn bị chém mất một lửa, một lọn tóc xanh rơi xuống, sắc mặt Phủ Liêm Uyển Ngọc đại biến, nếu vừa rồi không phải nàng ta phản ứng nhanh thì một nửa cánh tay đã bị chặt mất rồi!

“Người ẩn giấu thực lực không chỉ một mình Công chúa.”

Từng ở Vĩnh hằng chi gian trăm năm, nữ nhân một lòng báo thù làm sao có thể chỉ tu luyện thuật Hỏa liệu? Con đường nhỏ hẹp, đao phong sắc bén không chừa một kẽ hở, Phủ Liêm Uyển Ngọc cũng tung chiêu hung ác, nhưng chịu thiệt do hành động bất tiện, lui thêm về phía sau, xe lăn đã không còn chỗ đứng, lúc này nàng ta mới biết đã xem thường Nhạn Sơ.

Tuy đã cướp được ám hiệu, nhưng gây ra động tĩnh lớn như vậy, không thể nào không kinh động người khác, Nhạn Sơ ép lại gần: “Công chúa, cô định lúc nào mới đứng lên đây?”

Phủ Liêm Uyển Ngọc cả kinh: “Cô có ý gì?”

“Ý của ta là Tây Linh quân chắc cũng rất muốn xem Công chúa đứng lên đó.” Nhạn Sơ nói xong, vung đao chém một đòn cuối cùng thật mạnh.

Có tính kế thế nào đi nữa cũng không quan trọng bằng tính mạng, ánh mắt Phủ Liêm Uyển Ngọc lạnh đi, đôi tay nắm lấy tay vịn, chuẩn bị...

Đao phong chợt dừng, có người nhẹ nhàng kẹp lưỡi đao lại.

Nhạn Sơ không tiếp tục mà chỉ thu đao lại, lạnh lùng nhìn người đến.

Đôi tay đột nhiên buông lỏng, Phủ Liêm Uyển Ngọc dường như vô cùng sợ hãi, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Chàng... cuối cùng cũng đến rồi.”

Tây Linh quân buông Nhạn Sơ ra, thị nữ sau lưng lập tức tiến lên đẩy xe lăn.

Phủ Liêm Uyển Ngọc đẩy mạnh thị nữ ra, đỏ mắt nhìn hẳn: “Thiếp chết đi càng tốt phải không? Rốt cuộc chàng muốn dung túng cô ta đến lúc nào nữa?”

“Đưa Công chúa về.” Tây Linh quân ra lệnh cho thị nữ.

“Tây Linh Phụng Kỳ, chàng... hay lắm!” Phủ Liêm Uyển Ngọc thấp giọng, để mặc cho thị nữ đẩy mình rời đi.

“Bây giờ nàng ấy vẫn còn là người của Vĩnh hằng chi gian.” Tây Linh quân nhìn theo bóng nàng ta, “Một thời gian nữa ta sẽ đưa nàng ấy rời khỏi Vĩnh hằng chi gian.”

Nghe thấy câu này, Nhạn Sơ khựng lại.

Ý của câu này quá rõ ràng, Phủ Liêm tộc đã thất thế ở Băng quốc, một khi Phủ Liêm Uyển Ngọc bị trục xuất ra khỏi Vĩnh hằng chi gian thì còn chỗ nào có thể dựa dẫm nữa? Vừa rồi nàng ta giả vờ như vậy, e là cho dù thế nào cũng không ngờ rằng, nam nhân này chớp mắt đã đưa nàng ta vào tay mình, Công chúa của Vĩnh hằng chi gian trong mắt hấn chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi.

Tây Linh quân nói: “Ta từng nói sẽ cho nàng được như ý nguyện.”

Nên cảm tạ sao, Nhạn Sơ lại chẳng cảm nhận được chút niềm vui, nàng lẩm bẩm: “Ngưng tuyết thạch là do ngài cho Nam vương dùng để đối phó Tiêu Viêm, lúc đầu tôi thả hấn ra, ngài nói may mà còn có thể cứu vãn, chính là nói hiệu quả hôm nay phải không?”

Tây Linh quân nói: “Nàng cho là vậy cũng được?”

Nhạn Sơ tái mặt: “Ngài không giải thích sao?”

“Nàng nghĩ thế nào không quan trọng, bởi vì kết quả cũng như nhau.”
Vứt lại một câu, hấn quay người rời đi.

Nàng nghĩ thế nào không quan trọng, nàng vĩnh viễn thuộc về hấn, cho dù chuyển thế hấn cũng có thể tìm được nàng trong Ngũ linh giới.

Nhạn Sơ được sứ giả hộ tống về Vương phủ, phát hiện không có Tiêu Tề, tìm thị vệ nghe ngóng, mới biết là Diễm hoàng phái thị vệ gọi hấn vào cung gặp, thấy thần sắc thị vệ kia lo lắng, Nhạn Sơ cũng đoán được nguyên nhân, giả vờ không biết, nàng đang định vào Phong viên thì bỗng một thị vệ đến, lén đưa cho nàng một phong thư.

Nhạn Sơ nhìn nội dung trong thư, Tiêu Tề hẹn nàng giờ Tuất* gặp ở Thần Quang tự.

*7 đến 9 giờ tối

Thị vệ kia nói: “Vương thượng có chuyện muốn nói rõ với cô nương, xe đang chờ bên ngoài, cô nương đừng trễ giờ.”

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng: “Ta biết rồi.”

Thị vệ nghe vậy thở phào, dặn dò thêm vài câu rồi rời đi.

Cuối cùng đã tới ngày này rồi sao? Nhạn Sơ đứng yên tại chỗ trong chốc lát, quay người nhìn về Hậu viện, ý cười trong phụng nhãn ngày càng nồng đậm.

Cuối giờ Dậu*, trời sắp tối, Tiêu Tề quả nhiên không về. Một bóng người bước nhanh ra khỏi cửa sau, vì trời lạnh, nàng cố ý khoác một chiếc áo dày, mấy thị vệ ở cửa sau rõ ràng là biết nhưng không ngăn cản, xe ngựa đã chờ ngoài cửa từ lâu, chờ nàng lên xe lập tức chạy đi, rẽ qua không biết bao nhiêu con đường vắng vẻ, thuận lợi ra khỏi thành.

*5 đến 7 giờ chiều

Cổ tự nằm ở lưng núi, không thấy ánh nắng, chỉ có sắc đêm dần bao trùm và mấy ngọn đèn.

Xe ngựa dừng lại ở con đường rừng rậm rạp dưới chân núi, xa phu xuống xe trước, cung kính nói: “Mời cô nương xuống xe.”

Nữ nhân trong xe đáp lời rồi bước xuống, không màng đến xa phu mà giật đèn lồng bước nhanh theo con đường đá lên núi.

Nhìn bóng nàng, đáy mắt xa phu dậy lên tia âm độc.

Trong rừng tĩnh lặng đến bất thường, bóng đèn lồng lay động, không khí hơi âm u, nữ nhân vốn nhát gan, đi một đoạn cũng bắt đầu thấy bất an, phát hiện xa phu không đi theo, nàng từ từ dừng bước, quay người nhìn lại.

Nghênh đón nàng là vô số mũi tên bay đến!

Nữ nhân vạn lần không ngờ rằng không phải Tiêu Tề đang chờ mình mà là cạm bẫy đáng sợ như vậy, nàng vốn không kịp phản ứng, thân đã trúng mười mấy mũi tên, kêu thảm đở gục xuống đất.

Đèn lồng rơi xuống bốc cháy, chiếu lên nụ cười lạnh của xa phu.

“Tiêu Tề! Cứu thiếp...” Nữ nhân nằm trên đất đau đớn run rẩy, tuyệt vọng nhưng lại không hiểu, những người này là ai! Tại sao lại muốn giết nàng? Tiêu Tề không ở đây sao?

“Có người đến!” Xa phu phát giác động tĩnh, nghĩ rằng dù sao người cũng chết chắc rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy là hăn vung tay hét lên, “Đi!”

Tiếng vút vút vang lên, trong rừng có vô số bóng người đứng dậy, rút lui về cùng một phía, nhưng một lát sau, bọn họ phát hiện mình đã bị nhiều người hơn bao vây, đối phương ai nấy thân mặc hắc y, hành động nhanh nhẹn, tất cả đều là cao thủ.

Dao quang kiếm ảnh, máu bắn tung tóe, khu rừng yên tĩnh trong chốc lát đã trở thành chiến trường tàn khốc! Trong tiếng kêu thảm, máu không ngừng bắn ra, người không ngừng ngã xuống.

Trong góc tối, một ngọn đèn được đốt lên, một nữ nhân trẻ tuổi tay cầm lồng đèn, chậm bước đi ra từ trong rừng cây.

Tóc dài như mây được búi cao ưu nhã, đầu cài song phụng châu thoa lấp lánh ánh vàng chỉ dành cho Chính thê của Vương tộc Diễm quốc, thân mặc y phục gấm hai màu đen đỏ hoa lệ nhất, chỉ dành Chính thê của Vương tộc. Nàng dường như không hề nhìn thấy cảnh chém giết hỗn loạn xung quanh, nhàn nhã từng bước, đi thẳng đến trước mặt nữ nhân đang nằm trên đất rồi dừng lại.

Ánh đèn lồng chiếu lên gương mặt nàng, đó là Nhạn Sơ.

Nữ nhân trúng tên nằm trên đất cũng chưa chết, nàng ta vất vả ngược mặt lên, sau khi nhìn rõ người đến, trong mắt có hoảng hốt, nhưng càng có sắc oán độc nhiều hơn: “Là... là người!”

“Là ta.” Nhạn Sơ mỉm cười, bối cảnh hỗn loạn càng tôn thêm vẻ đẹp cho dung nhan, “Tần Xuyên Lưu Vũ, ta thật không muốn để người chết sớm như vậy, nhưng người quá ngu xuẩn rồi, người yêu Tiêu Tề như vậy mà ngay cả bút tích của hắn cũng không nhận ra.”

Lá thư đó là do Diễm hoàng bày kế, chẳng qua nàng tương kế tựu kế, khiến Lưu Vũ rơi vào bẫy làm ma chết thay cho nàng.

“Người... người thật độc ác!” Lưu Vũ giãy dụa, liều mình níu lấy gấu váy Nhạn Sơ kéo xuống, khoe miệng máu tươi trào ra, “Tiêu Tề sẽ không tha cho người đâu!”

Lời chưa nói xong, chiến đấu xung quanh đã kết thúc.

Các hắc y nhân tiến lên hành lễ: “Cô nương, không có ai sống sót.”

Nam vương tuy về đất phong nhưng đã giao toàn bộ ám vệ trong Kinh thành cho nàng chỉ huy.

Nhạn Sơ gật đầu, các ám vệ lập tức rút lui, Nhạn Sơ nhìn Lưu Vũ trên mặt đất nói: “Khoảnh khắc vừa sống lại, ta đã lập lời thề, nhất định phải cho người nếm trải mùi vị này, ta mất đi phụ thân và đại ca, người cũng mất đi huynh trưởng, trượng phu của ta vì người mà bỏ rơi ta, Tiêu Tề của người cũng vì ta mà bỏ rơi người, ta thân trúng Hình phong tiễn chịu đủ khổ sở, nay cũng trả lại cho người hàng chục hàng trăm mũi tên!”

Nàng không hề khách sáo tung chân đá Lưu Vũ ra: “Đây là kết cuộc người đáng nhận, Tần Xuyên Lưu Vũ!”

“Kết cuộc đáng nhận...” Mười ngón tay bấu vào bùn đất, Lưu Vũ chậm chậm lặp lại một lần, “Không, không! Kiếp này gặp được Tiêu Tề, ta đã được định sẵn là phải làm những chuyện này...”

Định sẵn rồi. Đôi mắt mê man dần dần tỏa ra tia mong ngóng.

“Đạp thanh năm đó, lần đầu tiên ta gặp chàng, Đích trưởng công tử của Vân Trạch gia, tuổi trẻ tài cao, nhân tài phong độ, hôm đó nhìn thấy chàng một mình đứng ở mũi thuyền, tràn đầy chí khí, ta đã biết ta thích chàng rồi, có bao nhiêu cô nương vút quạt xuống thuyền, ta cũng vút, nhưng tiếc là chàng vốn không hề nhìn ta lấy một lần... Không sao hết, ta sẽ nghĩ cách tiếp cận chàng, để chàng chú ý đến ta, chàng không biết là để được ở bên cạnh chàng, ta làm gì cũng bằng lòng!”

Nàng ta gằn giọng: “Dù sao ta cũng đã có được trái tim chàng, chàng yêu ta, Việt Tịch Lạc, ta không hối hận!”

Nhạn Sơ im lặng nghe nàng ta nói hết rồi thấp giọng cười: “Tần Xuyên Lưu Vũ, người quá ngu ngốc, quá tin hăn rồi, hăn chỉ cảm kích ơn cứu mạng của người thôi, nếu yêu người thì sao hăn lại lợi dụng người?”

“Người nói sao cũng được.” Lưu Vũ găng sức ngẩng đầu, không giấu được vẻ kiêu ngạo, “Tùy người, ta sẽ không tin đâu.”

“Người vẫn không hiểu hăn.” Nhạn Sơ nói, “Năm đó người vào quân doanh tráo mật thư, lại bảo ca ca người phái người cướp thư cứu viện, khiến phụ thân và huynh trưởng ta thân vong.” Nàng dừng lại chốc lát, giọng điệu bỗng chậm đi, từng chữ vô cùng rõ ràng, “Nhưng bao nhiêu năm nay, lẽ nào người không phát hiện, có ai có thể dễ dàng tráo đi một công văn bên cạnh Tiêu Tề?”

Thần tình Lưu Vũ khê cứng lại.

Nhạn Sơ nói: “Trọng địa công văn thư tín, người ngoài sao có thể tùy ý ra vào? Chỉ nói Thư phòng thôi, người đã từng lên vào được mấy lần? Huống hồ việc liên quan đến quân tình, mật thư đâu thể nào để người muốn tráo là có thể tráo?”

“Không, là do chàng không đề phòng ta!” Lời vừa hét ra, Lưu Vũ cũng phát giác mình quá kích động, nàng ta cố sức trấn tĩnh lại, “Là người ai cũng có lúc sơ suất, không có gì kỳ lạ.”

“Đó là vì hãn ngầm cho phép.” Ánh mắt Nhạn Sơ trở nên thương xót, “Bởi vì người ngu xuẩn, người quá tin hãn, nam nhân người yêu từ lâu đã nhận lệnh trừ đi Việt gia, vừa hay người cũng muốn làm vậy, hãn bèn thuận nước đẩy thuyền cho người gánh lấy tội danh này, thế nào, hại người rồi bao nhiêu năm nay người sống có yên lòng không?”

“Không phải... không phải như vậy! Chàng sẽ không đối với ta như vậy!” Sắc mặt Lưu Vũ trắng bệch, nàng ta thều thào, “Chàng... chàng vốn không biết... chàng không biết thôi...”

Nhạn Sơ ngắt lời nàng ta: “Không có người Tiêu Tề cũng sẽ làm như vậy, hãn không nhẫn tâm đích thân ra tay, bởi vì ta, hãn không muốn làm tổn hại ta, vì vậy hãn thà mượn tay người, người vốn có thể vô tội, nhưng hãn lại bôi máu tươi lên tay người, nghe hãn mắng người là độc phụ, người có mùi vị thế nào? Trong lòng hãn chúng ta ai nặng ai nhẹ, bây giờ người đã rõ chưa? Hãn bỏ ta cứu người chỉ vì người từng cứu mạng hãn, lại được coi như là nữ nhân của hãn, hãn niệm ân tình và trách nhiệm nên không muốn phụ người. Bao nhiêu năm nay hãn đối tốt với người là vì người đã gánh tội thay cho hãn, hãn hổ thẹn với người nên muốn bù đắp mà thôi.”

Miêu tả cố ý phóng đại, lọt vào tai Lưu Vũ lại vô cùng chân thật.

Hãn nói lúc bị thương tỉnh lại lần đầu nhìn thấy nàng, lúc đó nàng giống như một tiên nữ lương thiện dịu dàng nhất trên thế gian, nhưng nàng vạn

lần không ngờ hắn đã biết! Hắn biết tất cả những gì nàng làm, biết nàng kiệt sức che giấu sự ác độc và đố kỵ, biết nàng hãm hại Việt Tịch Lạc thế nào! Hắn biết rõ tất cả nhưng vẫn để mặc cho nàng làm, hắn lựa chọn chính mắt nhìn thấy nàng trở thành một nữ nhân độc ác thật sự!

Thấy đã đạt được mục đích, Nhạn Sơ cúi người kéo cằm nàng ta, nhìn vào mắt nàng ta cười độc ác: “Hắn chỉ coi ngươi là công cụ của hắn thôi, Tần Xuyên Lưu Vũ, ngươi hãy nhớ, không phải ta thua ngươi mà ta thua Vân Trạch Tiêu Tề!”

“Không thể nào!” Lưu Vũ đột nhiên trở nên kích động, điên cuồng giãy dụa, “Không thể nào, ngươi nói bậy! Ta biết ngươi đang đố kỵ, đố kỵ ta có được chàng!”

Nhạn Sơ đặt ngón trỏ lên khóe môi: “Sai rồi, ngươi không hề có được hắn.” Nàng mỉm cười đứng thẳng người, “Chế độ của Diễm quốc, tất cả nữ nhân không được Chính thể thừa nhận đều không thể vào phu tộc, cho dù Bộ hạ ban hôn cũng vô ích, ta là thể tử của Tiêu Tề, vị trí Trắc phi của ngươi chưa được ta thừa nhận, bởi vậy ngươi vĩnh viễn không thể mang họ Vân Trạch, ngươi vẫn là Tần Xuyên Lưu Vũ.”

Một lòng mê luyện Tiêu Tề, yêu thương Tiêu Tề, đến cuối cùng ngay cả chết cũng không thể bầu bạn, tin này đối với Lưu Vũ đúng là một đả kích chí mạng.

Nữ nhân trước mặt đang mặc phục trang của Chính thể, toàn thân cao quý, nàng vĩnh viễn không thể nào sánh kịp.

Không sánh kịp, không sánh kịp! Tiêu Tề đối với Việt Tịch Lạc xưa nay luôn luôn chịu đựng, đặc biệt xây dựng Phong viên. Thậm chí vì Việt Tịch Lạc còn muốn cắt đứt tình cảm với nàng, đem tân hôn của Tiêu Tề, nàng mấy lần muốn tìm cái chết, cuối cùng Tiêu Tề cũng đến kịp để an ủi nàng, nàng cũng lợi dụng tình cũ để đả động hắn, thêm vào loại hương đặc

biết kia mới được như ý nguyện, khiến hãn từ đây chỉ thuộc về nàng, biết rõ hãn là nam nhân có trách nhiệm, nhưng cho dù như vậy, mỗi lần nhắc đến Việt Tịch Lạc, trong mắt hãn vẫn có sự ảm áp dị thường, trăm năm sau khi Việt Tịch Lạc “chết” đi, hãn chưa từng đến nhìn linh vị, nàng tưởng hãn đã quên, nhưng Việt Tịch Lạc vừa quay về hãn liền thay đổi, biết rõ Việt Tịch Lạc muốn báo thù, hãn vẫn dung túng hết lần này đến lần khác!

Nàng và Việt Tịch Lạc ai khinh ai trọng, e là ngay cả bản thân hãn cũng không chú ý, hãn luôn miệng nói yêu nàng nhất, nhưng sự chiu chuộng đối với Việt Tịch Lạc lại vượt xa sự áy náy.

Sự thật đã khiến nàng sụp đổ, mà nay ngay cả tư cách ở bên cạnh hãn cũng không còn nữa, nàng chỉ là nữ nhân bên ngoài của hãn, vĩnh viễn không thể mang họ Vân Trạch, vĩnh viễn không thể vào Từ đường của Vân Trạch gia!

Không thể tiếp nhận, khổ sở theo đuổi, đến cuối cùng vẫn chỉ trắng tay!

Lưu Vũ thân mang trọng thương, lại chịu đả kích, dần dần trở nên thất hồn lạc phách, thần trí đã sập sụp đổ: “Không! Ta họ Vân Trạch, Tiêu Tề từng nói sẽ để ta ở bên cạnh chàng, không ai có thể đuổi ta đi, chàng đã hứa, người không thể!” Nàng ta hoang mang nhìn tứ phía, lo lắng tìm kiếm người đó, “Tiêu Tề! Tiêu Tề đâu? Ta muốn hỏi chàng!”

Không lời đáp trả.

Nàng ta cố gắng dùng hết sức lực nhích thân thể bò về phía trước, muốn đi tìm người trong lòng, bất chấp những vết bên bản nứt vỡ ra, máu chảy trên đất ngày càng nhiều.

“Không cần gọi Tiêu Tề nữa, Việt quân phản rồi, bản thân hãn còn lo không xong.” Nhận Sơ lạnh lùng nhìn nàng ta, “Tần Xuyên Lưu Vũ, rõ ràng người ngu xuẩn như vậy, ta thật nghi ngờ năm xưa làm thế nào lại bị người hại được, người còn muốn nói gì nữa?”

“Muốn nói? Muốn nói gì à?” Tìm bốn phía không thấy Tiêu Tề, Lưu Vũ càng tuyệt vọng, tầm mắt trở về trên người Nhạn Sơ, lăm bắm lặp lại vài lần, dường như thật sự nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức sáng lên, “Việt Tịch Lạc, người tưởng có Tây Linh quân bảo vệ thì người đặc ý sao?”

Nhạn Sơ đáp: “Không sai, ta mất đi phụ thân, huynh trưởng và trượng phu, nhưng vẫn có người bảo vệ ta, còn người, Tiêu Tề của người đâu?”

“Bảo vệ?” Lưu Vũ cười phá lên, “Việt Tịch Lạc ơi Việt Tịch Lạc, năm xưa Tiêu Tề bị thương rơi xuống vực, làm sao ta có thể trùng hợp đến cứu hẳn chứ? Một nữ nhân yếu đuối như ta làm sao có thể xuất quan ra biên cảnh? Người có biết ai đã giúp ta không?”

Nhạn Sơ im lặng.

“Không sai, là ngài ấy, chính là ngài ấy!” Lưu Vũ dường như cũng đoán được nàng đang nghĩ gì, hưng phấn cười lớn, “Không có ngài ấy, làm sao ta có cơ hội tiếp cận Tiêu Tề? Rồi lại làm sao vì đố kỵ mà sinh hận hãm hại phụ thân và huynh trưởng người? Tiêu Tề sao lại chọn ta mà phụ người? Đêm tân hôn người một mình phòng không, nhưng lại không ngờ là ngài ấy cho người đem tin ta tự vẫn báo cho Tiêu Tề chứ gì? Bởi vậy Tiêu Tề mới vứt bỏ người để đến tìm ta, không có loại hương của ngài ấy cho, Tiêu Tề làm sao thuộc về ta... Ha ha... Người hại người không chỉ có ta, ha ha... Việt Tịch Lạc!” Nàng ta càng nói càng kích động, bỗng ho khan một hồi phun ra một bãi máu, hơi thở yếu dần.

Ánh đèn lồng trong đêm tối chợt tắt, bốn phía không hề có động tĩnh, càng trầm lặng hơn trước, đêm lạnh vô biên cuộn đến, lạnh lẽo thấu xương.

Nhạn Sơ mặt không biểu hiện mà quay người.

Tiêu Tề bước ra từ trong bóng tối, nhìn thi thể của Lưu Vũ, thần sắc như hiểu ra tất cả.

Một lúc lâu sau, Nhạn Sơ nhẹ giọng nói: “Phu nhân xem lầm thư của tôi, bất cẩn trúng kế, tôi đã nhanh chóng đến đây, không ngờ... cuối cùng vẫn chậm một bước, chỉ có thể báo thù thay cô ấy.”

“Tại sao?” Tiêu Tề nói, “Tại sao nhất định phải như vậy?”

Nhạn Sơ nói: “Tại sao à? Còn cần phải hỏi sao? Tôi không hề ra tay, vì tôi sợ làm bẩn tay mình.”

Tiêu Tề nói: “Năm xưa nàng ấy nhất thời hồ đồ, bây giờ nàng ấy đã chuộc tội rồi, vào Từ đường Vân Trạch gia là tâm nguyện của nàng ấy.”

“Một nữ nhân khác bị ngài lợi dụng, tôi thật thương hại cô ta.” Nhạn Sơ nói, “Nhưng muốn vào Từ đường à, ngài nghĩ tôi sẽ đồng ý sao? Phụ tử Việt tướng quân chiến tử, Việt Tịch Lạc suýt thành vong hồn sông băng, tất cả đều do cô ta trực tiếp nhúng tay vào, Việt Tịch Lạc không lúc nào không hi vọng cô ta chết, càng hận không thể bắt cả Tần Xuyên tộc chôn chung, cũng may thời khắc đó sắp đến rồi, Việt quân phản rồi đúng không? Đám phế vật Tần Xuyên tộc bây giờ vẫn đang làm âm ỉ với Bệ hạ, còn có đường sống sao?”

Tiêu Tề vô lực: “Tịch Lạc, người có lỗi với nàng là ta...”

“Trừ khi...” Nhạn Sơ đổi giọng, “Trừ khi không có Vương phi thì sẽ do Định vương làm chủ, Định vương có thể làm chủ thôi Vương phi để cô ta vào Từ đường.”

Tiêu Tề chậm chậm lắc đầu: “Không.”

Chưa từng nghĩ sẽ thôi nàng, năm xưa thậm chí hẳn từng nghĩ, nàng chết rồi cũng tốt, ít nhất linh vị nàng vẫn còn ở Từ đường, mang họ Vân Trạch, nàng có hận hẳn đi nữa thì trước sau vẫn là Vương phi của hẳn, hẳn cũng chỉ có một Vương phi mà thôi, vì hẳn biết, chỉ cần nàng còn sống, đối

diện với chuyện của hắn và Lưu Vũ, với tính tình của nàng, nhất định không chịu tiếp tục ở bên cạnh hắn.

“Vậy ngài đem cô ta về an táng ở Tần Xuyên gia đi.” Nhạn Sơ nói, “Vân Trạch Tiêu Tề, đứng trên con đường lót bằng máu và thù hận, ngài tưởng Việt Tịch Lạc vẫn còn có quan hệ với ngài sao?”

Tiêu Tề mấp máy khóe môi, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, cúi người ôm thi thể Lưu Vũ bước đi.

Nhạn Sơ ác ý cười: “Định vương thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, mùi vị bị nữ nhân tính kế thế nào?”

Tiêu Tề dừng bước: “Nàng ấy hồ ngôn loạn ngữ thôi.”

Là không tin hay không muốn tin? Một nữ nhân yếu đuối làm sao có thể một mình dẫn thân chiến trường để trùng hợp cứu hắn? Có thể khiến hắn bị thương, bên ngoài nhất định có trọng binh của Mục Phong quốc, chỉ một mình nàng làm sao có thể vào được? Đêm đó năng lực kiềm chế của hắn trở nên kém vô cùng, hắn luôn tưởng là vì hắn quá yêu nàng, thì ra mùi hương đó...

Nhạn Sơ cười nói: “Định vương có thể tự gạt bản thân.”

Từ lâu nàng đã nghi ngờ, làm sao nàng có thể thua trong tay một nữ nhân như Tần Xuyên Lưu Vũ?

Đã khai xuân, Tản Bạch sơn vẫn lạnh giá như cũ, trong động tuyết, một phiến lá dài dài đứng thẳng, giữa thân lá mọc ra một quả màu lam đã chín, màu lam thuần khiết huyền ảo, mang theo ánh sáng tỏa ra mùi hương, khó có lời nào hình dung hết được.

Liễu nhân quả xuyên qua cửa luân hồi, thứ mà bao nhiêu người ngày đêm mơ tưởng, bên ngoài Ngũ linh giới là thế giới như thế nào?

Ăn hoa lãng quên, ăn quả có thể nhớ lại sao?

Nhạn Sơ nhìn một hồi, cuối cùng ngắt quả xuống.

Liều nhân quả rơi vào tay, trơn mượt láng bóng, tàn hoa kết quả, ngay cả Vĩnh hằng chi chủ cũng bị gạt.

Nghĩ đến cái tên đó, lòng Nhạn Sơ phát lạnh.

Sau khi xuống núi vào thành, nàng gọi một ám vệ: “Phủ Liêm công chúa sắp bị trục xuất khỏi Vĩnh hằng chi gian, người mau đi Mục Phong quốc, cố gắng tìm cách để tin này âm thầm truyền đến phủ Tướng quân.”

Lúc phủ Tướng quân bị tịch biên, chuyện họ từng đắc tội với Vĩnh hằng chi gian cũng truyền đi, hôm trước Phong đế đột nhiên hạ chiếu xá miễn cho phủ Tướng quân, bây giờ phủ Tướng quân tuy không được như trước, nhưng thế lực tàn dư cũng không thể xem thường, chắc họ cũng đang nhần nhịn, không dám động đến Vĩnh hằng chi gian, lấy Phủ Liêm Uyển Ngọc để trút giận thì vẫn có thể, huống hồ chuyện Phủ Liêm Uyển Ngọc tự ý lấy ấn tín đã khiến họ phẫn nộ từ lâu.

Một khi Phủ Liêm Uyển Ngọc ra khỏi Vĩnh hằng chi gian, kết cuộc chờ đợi cô ta sẽ rất đặc sắc.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sự Dung Túng Cuối Cùng

Mặt trời ngả về Tây, màn đêm lại giáng xuống, trong Định vương phủ tử khí nặng nề, không có tang lễ hoành tráng, Nam vương binh phản, bốn đội Việt quân ly khai, người trong triều ai nấy tự lo cho bản thân, biết khúc mắc năm xưa của Nam vương và Định vương, lúc này nào còn ai dám tới lui.

Ban ngày người phúng điếu đã rất ít, đêm đến Linh đường do nha hoàn thị vệ canh giữ, vô cùng lạnh lẽo.

Trăng non mờ mờ chiếu xuống Hậu viên, trên ngọn cây sương lạnh nhỏ giọt, Tiêu Tề một mình ngồi bên bàn đá uống rượu, không có người hầu hạ, trước mặt đặt mấy bình ngọc, còn có mấy vò rượu.

Định vương Vân Trạch Tiêu Tề tuổi trẻ đặc chí, nổi danh Kinh thành, hành sự trầm ổn, chưa từng có lúc mất khống chế.

Nhạn Sơ dựa trên lan can cách đó không xa nhìn hẩn, dám trở về vì nàng vốn không để tâm đến tính mạng, mục đích đã đạt được, chuyện nên làm đã xong rồi.

Tiêu Tề bỗng nói: “Còn nhớ lần đầu gặp gỡ không, nàng đi Hành lĩnh thưởng phong, ta đã cứu nàng.”

Nhạn Sơ không đáp, đi đến bên bàn đá ngồi xuống, một khởi đầu thật đẹp, gần như là giấc mơ của bao nhiêu thiếu nữ chốn khuê phòng, làm sao

có thể không nhớ?

Tiêu Tề nâng ly uống cạn, thấp giọng cười: “Thật ra đó là do ta sắp đặt từ trước, vì ta muốn tiếp cận nàng.”

Nhạn Sơ mặc nhiên nói: “Nhưng trong mắt tôi, nam nhân này có một gương mặt ưa nhìn, ôn nhã khí độ, đôi mắt chàng khiến người ta tin tưởng, sau đó nghe nói chàng chủ động đến cầu thân, tôi vui biết bao nhiêu, tôi tưởng chàng do ông trời ban cho tôi. Tôi cố ý đề ra điều kiện chỉ được cưới một người, vậy mà chàng cũng đồng ý, tôi bèn bắt chấp ngăn cản của phụ thân và huynh trưởng để lấy chàng, vì tôi cảm thấy nam nhân này sẽ yêu tôi, đối xử tốt với tôi, nhất định sẽ không gạt tôi...”

Tay nhẹ run, rượu tràn ra ngoài, Tiêu Tề gian nan ngắt lời nàng: “Tịch Lạc...”

“Đêm tân hôn, tôi nhìn thấy sự do dự của chàng, chàng vì Việt quân mới lấy tôi, bảo tôi làm sao không thất vọng đau lòng?” Nhạn Sơ không đoái hoài đến hẳn, chống cằm nhìn ánh trăng, “Nhưng tôi nghĩ, cho chàng thời gian, tôi nhất định có cách khiến chàng yêu tôi, sau đó sinh con để cái cho chàng, cùng chàng răng long đầu bạc, chăm sóc chàng thật tốt, chàng công vụ bận rộn, tôi bèn lo liệu mọi việc trong nhà, chàng lạnh, tôi bèn may áo cho chàng, chàng đói, tôi đích thân nấu canh cho chàng...”

Rượu đã chảy ra ngoài hơn một nửa, Tiêu Tề chậm chậm đặt ly rượu xuống bàn, tay nắm chặt.

“Tôi không biết nấu cơm, vì nam nhân này tôi đã học rất lâu. Nghe nói chàng thích bánh quế hoa mai, ngày thứ hai sau tân hôn, cuối cùng tôi đã làm cho chàng một đĩa, chàng nói rất ngon...”

“Đừng nói nữa!” Cuối cùng Tiêu Tề nắm chặt cổ tay nàng, giọng điệu mang vài phần cầu khẩn.

Nhận Sơ bỗng rút tay lại, đứng dậy lui về sau vài bước, ánh mắt âm trầm, gần như nguyền rủa nói: “Cái chết của phụ thân và ca ca, tôi đã cảm thấy không đúng nhưng vẫn ôm một tia hi vọng, chàng là trượng phu trên danh nghĩa của tôi, đối với tôi cũng có cảm tình, ít nhất chàng vẫn để tâm đến tôi... Cho đến khi chàng bỏ rơi tôi để cứu một nữ nhân khác tôi mới chịu tin, thì ra nam nhân này vẫn luôn gạt tôi, chàng đã có nữ nhân khác từ lâu, vừa gạt tôi vừa hại người thân của tôi, vừa lén tôi vụng trộm với cô ta bên ngoài, chỉ chờ tôi chết đi để cưới cô ta vào nhà!”

Nàng cười lớn: “Trời thương xót, tôi không chết, tôi vẫn sống, tôi không cho bọn họ toại nguyện.”

“Đừng nói nữa, Tịch Lạc.” Tiêu Tề vội vàng đứng dậy muốn ngăn cản nàng, bất cẩn chạm vào bình rượu, chiếc bình rơi xuống vỡ tan, tiếng nứt vỡ như dao nhọn cứa vào tim, đau đến mức khiến hắn khựng lại ở đó.

Tránh tay hắn, Nhận Sơ thu lại nụ cười, sắc oán độc càng nồng đậm: “Nhưng vết thương của Hình phong tiễn và hàn khí sông băng khiến tôi sống không bằng chết! Nam nhân này rõ ràng lòng đã có người khác, tại sao vẫn còn bày kế để cưới tôi, hắn đoạt đi mọi thứ của Việt gia, hại chết phụ thân và huynh trưởng tôi, khiến tôi mất đi tất cả! Ngài nói đi, tôi có cam lòng hay không!”

“Xoẹt” một tiếng, vạt áo bị kéo xuống, lộ ra da thịt trắng mịn, phản chiếu ánh trăng càng lung linh bắt mắt.

“Không thấy vết sẹo, có thấy kỳ lạ không? Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của hắn, Nhận Sơ lấy tay xoa ngực, “Vì nó đã khắc vào trong tim từ lâu rồi.”

Trong mắt có ánh sáng lập lòe, Tiêu Tề mấp máy môi, cuối cùng hắn cố gắng kéo nàng lại, nhẹ nhàng mặc y phục lại cho nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Nhạn Sơ để mặc hãn ôm: “Tôi nhịn đủ giày vò, tập thuật Hỏa liệu là để được sống tiếp, có ngày trở về báo thù, khiến đôi cầu nam nữ đó sống không bằng chết, bắt Vân Trạch tộc phải trả giá, bắt cầu Hoàng để kia đền mạng cho Việt gia! Tôi làm được rồi!”

Trên cổ có nước rơi xuống, mang theo cảm giác nóng ẩm.

“Chờ đó mà xem! Cầu Hoàng để sẽ không có kết cuộc tốt, hãn không đấu lại Nam vương đâu!” Nàng bỗng đẩy hãn ra lùi về phía sau, “Vân Trạch Tiêu Tề, người hại cả đời ta, ta khiến người nhà không ra nhà, hại chết nữ nhân người thích, địa vị của người là do ta cho, cũng bị hủy trong tay ta! Vinh quang của Vân Trạch tộc vì người mà lên đỉnh cao, cũng do người kết thúc nó!”

Tiêu Tề bị đẩy lui về phía sau vài bước, hãn nhắm mắt.

Có tiền đồ tốt nhất, quyền thế ngang trời, thê tử hiền huệ xinh đẹp, nhưng sai một bước, định sẵn là phải có kết cuộc sai lầm này.

Thấy hãn đau khổ, Nhạn Sơ càng khoái trá: “Ta đã thua, Tần Xuyên Lưu Vũ giành đi trượng phu của ta, bọn họ cùng nhau hại chết người thân của ta, vậy thì sao? Kết cuộc của bọn họ càng thảm hơn ta! Bây giờ chính mắt nhìn thấy Tần Xuyên Lưu Vũ chết trước mặt, người có mùi vị gì? Biết mình bị người trong lòng tính kế từ lâu, người có mùi vị gì?”

Đình viện thê lương, trên đầu trăng non như có mắt, phát ra tia sáng mìa mai.

Tiêu Tề bỗng mở mắt, lấy rượu trên bàn uống cạn, uống hết hãn ném bình cười thảm: “Không sai, ta bày kế để nàng yêu ta, nào ngờ mình cũng bị nàng ấy tính kế!”

Từ bỏ tấm chân tình trước mắt, bảo vệ người được cho là ý trung nhân, không ngờ mối ân tình đó cũng chỉ là một cái bẫy! Nữ nhân yếu đuối khiến

người ta thương xót trong ấn tượng thì ra cũng biết tính kế!

Nhạn Sơ dịu giọng nói: “Người không cần để trong lòng, cô ta tính kế với người cũng vì yêu người, cô ta nên được ở lại trong Từ đường của Vân Trạch gia, vì cô ta mới là người yêu người nhất.”

Tiêu Tề nhìn nàng.

An ủi giả tạo, đây vốn là những thứ cô ta muốn có, Nhạn Sơ đắc ý cười: “Tiếc là ngày nào Việt Tịch Lạc còn là Định vương phi thì sẽ tuyệt đối không cho cô ta vào Từ đường mang họ Vân Trạch, cô ta vĩnh viễn chỉ là nữ nhân người nuôi bên ngoài, đại gia khuê tú vụng trộm với nam nhân! Sĩ nhục của Tần Xuyên tộc, kĩ nữ cũng không bằng!”

Nàng sáp lại gần Tiêu Tề: “Người thương yêu cô ta như vậy thì hãy cho cô ta vào Từ đường đi, tin Vương phi sống lại đã truyền đi từ lâu, trên dưới Diễm quốc đều không thừa nhận cô ta! Mạng của cô ta quan trọng hơn Việt Tịch Lạc, đến cuối cùng chẳng phải cũng bị người ta thóa mạ sao? Vân Trạch gia xảy ra chuyện này cũng trở thành trò cười của kẻ khác rồi!”

“Tịch Lạc...”

“Tịch Lạc, tên này là để người gọi sao?” Nhạn Sơ ngắt lời hẳn, giọng điệu băng lạnh, “Vân Trạch Tiêu Tề, người không xứng! Ngay cả với Tần Xuyên Lưu Vũ người cũng không xứng! Cô ta đối với người một lòng một dạ, vì người có thể làm bất kỳ chuyện gì, còn người? Vì công danh tiền đồ, vì giành lấy Việt quân, người phụ cô ta mà cưới ta, mượn tay cô ta làm chuyện người không muốn làm, sau đó bắt cô ta đi theo người như kĩ nữ cả trăm năm, bây giờ ngay cả Từ đường cũng không vào được, Tiêu Tề, người thật sự thích cô ta sao? Hay là vì cô ta quá thích người nên người mới thích cô ta?”

Nàng đưa tay đặt lên ngực hẳn, nhẹ giọng nói: “Vân Trạch Tiêu Tề, người có thật sự biết rõ người người yêu rốt cuộc là ai không?”

Tim rõ ràng đập có lực nhưng sao lại yếu đuối như vậy.

Tiêu Tề thất hồn lạc phách vịn vào cạnh bàn.

Người hãn yêu là ai? Ấy náy vì buộc phải từ bỏ, tưởng rằng đã lãng quên, biết rõ mục đích vẫn dung túng lần này đến lần khác, còn cần phải hỏi người hãn yêu là ai sao? Chỉ vì không thể tiếp nhận sự thật thôi, nếu không thì tất cả những điều này là gì?

Nước mắt nàng không ngừng chảy: “Người đã hại ta thì sao còn bảo vệ ta? Nếu đã muốn bảo vệ ta thì lúc xưa tại sao lại đối với ta như vậy? Ta đã bị người hại mất đi tất cả, làm sao có thể cần sự bảo vệ của người!”

Hắn bỗng xoay vai nàng: “Không phải, không phải! Tịch Lạc!”

Không phải, không ai biết, sự bảo vệ của hắn đã bắt đầu từ rất lâu, Diễm hoàng vì đoạt Việt quân hạ lệnh diệt cỏ tận gốc, hắn kiên trì muốn bảo vệ nàng, hiềm khích giữa quân thần cũng bắt đầu từ lúc đó, vì đề phòng Diễm hoàng âm thầm ra tay với nàng, không lúc nào hắn không lo lắng, phái gần nửa số ám vệ bố trí khắp Kinh thành để bảo vệ nàng, Diễm hoàng đưa Lưu Vũ đi chiến trường, trong lúc nguy cấp, hắn chọn cứu Lưu Vũ nhưng lòng cũng đau đến mê man, suýt chút nữa nhảy theo nàng xuống sông băng, chỉ là được Lưu Vũ và bộ hạ kịp thời thức tỉnh... Nàng không biết những điều này, nàng vốn không biết...

“Người không biết đâu.” Nhận Sơ mặt đầy nước mắt, khóe môi lại cong lên thành nụ cười, “Tên của Việt Tịch Lạc vẫn ở Từ đường Vân Trạch gia, nhưng cô ta đã trở thành nữ nhân của người khác rồi.”

Toàn thân Tiêu Tề bỗng cứng lại, nhìn thẳng vào nàng: “Nàng nói gì!”

Nhận Sơ cười càng hỗn xược hơn.

Ánh mắt sắc bén như đao kiếm, Tiêu Tề nắm chặt tay nàng, giọng điệu băng lạnh: “Nàng nói gì, nàng nói lại một lần nữa!”

“Ta có nam nhân khác, còn từng có con của người đó...”

“Nàng!”

Nhìn bàn tay giơ cao, Nhạn Sơ không hề sợ hãi: “Muốn giết ta à? Người và Tần Xuyên Lưu Vũ vụng trộm, ta lén lút với nam nhân khác, khiến người mất hết mặt mũi rồi phải không?”

Cánh tay ngập ngừng không hạ xuống.

Nàng gần như điên cuồng: “Vân Trạch Tiêu Tề, gian phu dâm phụ, vậy mới công bằng, còn ai không biết chuyện xấu của Vân Trạch gia nữa!”

“Phải, là ta sai.” Bàn tay chậm rãi thu lại, vô lực thông xuống, giọng hằn khàn đi, “Trách ta, đều trách ta, đừng nói nữa!”

Hắn phản bội nàng trước, có tư cách gì để trách nàng? Hắn cũng hi vọng tương lai có nam nhân tốt hơn chăm sóc cho nàng, nhưng biết nàng có nam nhân khác, hắn vẫn không nén nổi phần nộ, hận không thể giết nàng...

Nhạn Sơ nói: “Đương nhiên là người sai, người sai ở chỗ làm chuyện xấu nhưng lại không phải là người xấu, người không xuống tay với ta được, nếu không làm sao lại rơi vào kết cục hôm nay? Chuyện của Việt quân người đã biết từ lâu rồi chứ gì, tại sao không ngăn cản? Tại sao không giết ta? Ta vẫn còn rất nhiều kế sách chờ ứng phó với người nhưng còn chưa kịp dùng đâu!”

Tiêu Tề lắc đầu: “Ta sẽ không cản nàng đâu.”

“Người lợi dụng tình cảm của ta, ta cũng lợi dụng sự áy náy của người!”
Nhạn Sơ cười mỉa mai, “Ta hại người tan nhà nát cửa, hại Vân Trạch tộc

tuyệt không còn cơ hội làm lại từ đầu, còn phản bội người lên giường với nam nhân khác, sao, bây giờ người vẫn không chịu thôi ta sao? Vẫn còn nhận nữ nhân này làm thê tử sao?”

“Đủ rồi!” Tiêu Tề hét lớn, hấn ôm mạnh nàng vào lòng, cuồn loạn lau nước mắt cho nàng nghẹn ngào nói, “Đủ rồi, Tịch Lạc, đủ rồi!”

“Không, không đủ!”

“Những gì nợ nàng ta sẽ trả cho nàng, đừng tiếp tục nữa.”

“Ta không cần! Tiêu Tề, ta không cần! Những gì người nợ ta ta sẽ đích thân đòi lại!”

Nhạn Sơ vùng mạnh ra khỏi vòng tay hấn, loạng choạng bước đi.

Tàn nhẫn vạch ra vết thương của nhau, đau đớn có đau đớn, khoái trá có khoái trá, nhưng hai người cũng đều máu tươi đầm đìa.

Diễm hoàng cũng không ngờ lại giết lầm Lưu Vũ, trong tay Tiêu Tề dù sao cũng còn năm đội Việt quân, trước mắt tình thế cấp bách, đương nhiên lấy việc bảo vệ Hoàng vị làm trọng, nào dám dễ dàng động đến Nhạn Sơ.

Hai tháng sau, chiến hỏa vô tình lan đến Kinh thành, bách tính không ngừng trốn chạy, nhà tan cửa nát, vô cùng thê lương, chỉ có dốc núi bên ngoài Vĩnh hằng chi gian, chim kêu vắng vắng, lá non đâm chồi, mùa xuân giá lạnh dần lui, trong gió hơi ẩm dày đặc, sinh cơ vô hạn.

Trên đỉnh đầu ánh nắng chói mắt, Nhạn Sơ đứng trong gió nhìn ra xa.

Trận chiến hỏa này đã được định sẵn từ lâu, tất cả mọi thứ trước mắt tuy không phải do nàng tạo thành, nhưng lại được nàng một tay thúc đẩy nên mới đến nhanh như vậy, kết cuộc chờ đợi đã sắp đến, còn thị phi công tội thì không liên quan gì đến nàng.

“Vừa ý không?” Sau lưng có người hỏi.

Nhạn Sơ “Ừ” một tiếng: “Là kết cuộc ta mong chờ.”

Im lặng hồi lâu, bên tai dường như nghe được tiếng gió trên áo.

“A Lạc, theo ta về Vĩnh hằng chi gian đi.”

Hắn bất ngờ dùng một xưng hô thân mật quen tai, nhưng Nhạn Sơ không hề kinh ngạc, nàng quay người nở nụ cười, đồng thời đưa vật trong tay lên.

Nhìn rõ vật trong tay nàng, Tây Linh quân khẽ biến sắc.

Đó là giá nến hình Song hỏa liên hiếm thấy, giống hệt cái trong Phong lãng.

Nhạn Sơ dường như không hề chú ý đến phản ứng của hắn, nàng giải thích: “Giá nến này ta rất thích, nghe nói là kiểu dáng thịnh hành nhất hai trăm năm trước, vừa rồi ngang qua một tiệm cũ trăm năm, nhìn thấy nó nên tiện tay mua.”

Nghi hoặc trong mắt dần rút đi hơn nửa, Tây Linh quân nói: “Cách thăm dò này không cao minh lắm, chuyện quá khứ quên rồi thì hãy quên đi.”

“Phụng Kỳ.”

Hắn ngần ra.

Nhạn Sơ giãn đôi mày: “Cách này hình như cao minh hơn một chút.”

Ánh mắt dần trở nên dịu dàng, cuối cùng dậy lên ý cười, Tây Linh quân xoa trán nàng, “Không cao minh, là hỗn xược.”

“Chàng có thể nhịn được.”

“Ừ.”

Đáp án thân mật nằm trong dự liệu, Nhạn Sơ nhìn hấn: “Chàng làm tất cả những việc này đều là vì báo thù ta sao?”

Khóe môi bật cười nhưng tròng mắt lại đỏ hoe, hấn nhìn bộ dạng của nàng, rốt cuộc lòng cũng mềm đi, đưa tay ôm nàng vào lòng: “Không phải tất cả, nàng không nên chọc giận ta.”

Nhạn Sơ thấp giọng nói: “Ta hận chàng.”

“Được rồi, ta biết rồi.” Hấn hiển nhiên không hề để tâm, thuận thế nắm tay nàng lấy giá nên vứt đi, “Tất cả đã kết thúc rồi, bây giờ bên cạnh nàng chỉ có thể có ta.”

“Ta còn muốn đi gặp Lư Sơn thúc.” Nhạn Sơ rút tay lại, chậm rãi đi xuống dốc núi.

Ăn cánh hoa, không có quả thì không thể giải, nhưng biểu hiện hôm nay của nàng thật quá dị thường, lẽ nào... vẫn nên đi động tuyết xem thử chậu hoa đó thế nào thì hơn.

Nghĩ đến đây, Tây Linh quân cũng quay người biến mất.

Đại diện lạnh lẽo, chỉ có một thị vệ đứng hầu hạ, thần tình cẩn thận, Diễm hoàng cầm phong thư xem một hồi lâu, sắc mặt ngày càng khó coi, cuối cùng hai tay đập xuống, thư bị xé thành vô số mảnh vụn.

Thị vệ cả kinh: “Bệ hạ?”

“Hấn bảo tùy ý Trẫm!” Diễm hoàng đột nhiên như hiểu ra điều gì, phần nộ cười lớn, “Hay cho Vương đệ! Thì ra hấn vốn không hề coi Đan phi ra gì, nhưng lại lợi dụng Đan phi gạt trẫm bao nhiêu năm nay!”

“Đan phi nương nương xử trí thế nào?”

Cơ giận của Diễm hoàng chưa tan, bực bội vẫy tay: “Giữ lại cũng vô ích, còn hỏi nhiều làm gì!”

Thị vệ hiểu ý: “Dạ.”

“Quay lại đây.” Diễm hoàng thấp giọng dặn dò vài câu rồi cười lạnh, “Đan phi cũng là tỷ tỷ ruột của Nam vương phi, làm sao Trẫm có thể để nàng ta chết quá dễ dàng được!”

Thị vệ vừa nhận lệnh rời đi thì rất nhanh lại có một thị vệ khác vào báo: “Nhạn Sơ cô nương cầu kiến Bệ hạ.”

“Nàng ta đến thật à?” Diễm hoàng như đang suy nghĩ gì đó, giọng điệu trở nên âm độc, “Hay lắm, nàng ta bày kế lợi dụng Trẫm trừ đi Định vương Phu nhân, đâu biết còn có kế khác đang chờ nàng ta đây, cho nàng ta vào đi.”

Một lúc sau, Nhạn Sơ thân mặc y phục trắng không nhanh không chậm theo thị vệ tiến vào điện, hướng lên trên tham bái.

Diễm hoàng ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn nàng.

Thân thể gầy ốm đáng thương, nhưng gương mặt đó lại xinh đẹp động lòng, mắt môi mũi miệng đều đẹp không thể nào che giấu được, nếu nhập cung nhất định là một yêu nữ hại nước hại dân, chẳng trách Tiêu Tề vì nàng mà mê muội đầu óc! Năm xưa lúc hãn bảo Tiêu Tề diệt cỏ tận gốc, Tiêu Tề trước sau vẫn không chịu ra tay với nàng, cũng may Tần Xuyên Lưu Vũ còn có tác dụng, ai ngờ nữ nhân này rơi xuống sông băng cũng không chết, còn quay về mê hoặc Tiêu Tề sách động Việt quân, Hoàng vị gian nan khó nhọc mới đoạt được đến cuối cùng lại bại trong tay nữ nhân, bảo hãn làm sao mà nuốt nổi cơn giận này!

“Nhạn Sơ cô nương cầu kiến Trẫm có việc gì?”

“Nhạn Sơ muốn xin Bệ hạ tha cho Đan phi nương nương.”

Diễm hoàng hỏi: “Là ý của Định vương sao?”

“Là ý của Nhạn Sơ.” Nhạn Sơ không để tâm đến sắc mặt hắn, “Nam vương vốn không quan tâm đến Đan phi, Bệ hạ giữ nhằm bài tầy, chẳng qua chỉ là muốn trút giận thôi, giết tôi chẳng phải càng hả dạ hơn sao?”

Diễm hoàng cười lạnh: “Tiêu Tề trăm phương ngàn kế bảo vệ nàng, Trẫm quan tâm hạ thần, đã đồng ý giữ lại tính mạng nàng.”

Trong tay Tiêu Tề vẫn còn năm đội Việt quân, là sức mạnh chủ yếu để đối phó với Nam vương, vào thời khắc then chốt này hẳn đương nhiên không thể có tranh chấp với Tiêu Tề, Nhạn Sơ nói: “Vậy Nhạn Sơ mặt dày xin Bệ hạ cũng tha cho Đan phi.”

Diễm hoàng nhìn thẳng vào nàng, như đang cố gắng nhẫn nhịn nộ khí, một hồi sau mới thấp giọng hừ một tiếng: “Đan phi đã được đưa ra khỏi cung đến ở trong Nam vương phủ, nếu nàng muốn gặp nàng ta thì mau đến đó đi.”

Nhạn Sơ nghe vậy lại bái: “Đa tạ Bệ hạ, Nhạn Sơ cáo lui.”

Thấy nàng bước ra khỏi cửa điện, Diễm hoàng dựa vào ghế, khóe môi cong lên.

Nam vương trốn khỏi Kinh thành, Nam vương phủ vốn đã không có người, Nhạn Sơ tay đặt lên loan đao ở eo, cảnh giác đẩy cửa bước vào, trong phủ vô cùng yên tĩnh, trong sân có hai thị vệ ra đón, chào hỏi nàng rồi vội vã rời đi, bốn phía không có mai phục khiến Nhạn Sơ rất bất ngờ.

Không có thời gian suy nghĩ, nàng bước nhanh vào điện bên, chỉ thấy một phi tử xinh đẹp đang ngồi bệt dưới đất, tóc tai hỗn loạn, đang bưng một bình trà uống từng ngụm lớn.

Nhạn Sơ vẫn còn nhớ dáng vẻ của nàng, thở phào nhẹ nhõm: “Đan phi nương nương.”

Nghe thấy giọng nói lạ lẫm, Đan phi đặt bình trà xuống nghi hoặc nhìn nàng, vì đã từng gặp mặt trong cung yến nên rất nhanh đã nhận ra: “Là... Nhạn Sơ cô nương?”

Diễm hoàng tuyệt đối không thể nào dễ dàng buông tha như vậy, Nhạn Sơ cũng không đoán được đã xảy ra chuyện gì, nàng bước lên thúc giục: “Chỗ này không tiện ở lâu, tôi đưa Nương nương đi rồi tính.”

Đan phi hiểu ra lắc đầu cười khổ: “Ta và cô nương không hề có giao tình.”

Hiển nhiên nàng đã rõ trong lòng Nam vương mình không hề có địa vị gì, lại là một nữ nhân đáng thương bị nam nhân gạt gẫm, trở thành quân cờ mê hoặc Diễm hoàng, sau đó lại bị vứt bỏ không hề lưu tình, chỉ có thể một mình gánh chịu cơn giận của Diễm hoàng, còn ai nhớ đến sống chết của nàng nữa?

Nhạn Sơ nói: “Tôi đến để cứu Nương nương.”

Đan phi lâm bẫm: “Không kịp nữa rồi.”

Thấy hai má nàng đỏ bừng, Nhạn Sơ phát giác có điều không đúng, vội kéo lấy cánh tay nàng, lúc này mới phát hiện toàn thân nàng nóng ran.

“Cô nương mau đi đi.” Gương mặt Đan phi hơi méo mó, giọng nói khàn đi, “Vừa rồi họ đã ép ta nuốt Hỏa diễm thạch.”

Nhạn Sơ cả kinh: “Hỏa diễm thạch?”

Hỏa diễm thạch không hề xa lạ đối với người của Diễm quốc, nó và Ngưng tuyết thạch cũng hiếm có như nhau. Công hiệu lại tương phản với

Ngưng tuyết thạch, sức mạnh khủng khiếp chứa bên trong nó thân thể người sống không thể nào chịu được, huống hồ Đan phi chỉ là một nữ nhân yếu đuối tay trói gà không chặt!

“Câu Hoàng đế!” Nhận Sơ thấp giọng mắng rồi vội dùng nội lực để ép ra.

“Cô nương hà tất phí tâm, mau đi đi.” Đan phi cười thản rồi đẩy nàng ra. “Rơi vào tình cảnh này mà vẫn còn cô nương chịu đến cứu ta, ta đã thấy đầy đủ lắm rồi, chỉ mong kiếp sau có thể báo đáp cô nương.”

Chỉ nói có mấy câu mà da thịt toàn thân nàng đã đỏ như lửa!

Ép Đan phi nuốt Hỏa diễm thạch, Diễm hoàng cố ý để nàng đến xem, không lý nào chỉ là báo thù thôi, thời gian cấp bách, Nhận Sơ không nghĩ được gì khác, đang định vận công thay Đan phi ép hỏa tinh ra thì bỗng một người bước nhanh vào ngăn nàng lại: “Như vậy vô ích thôi.”

Đan phi thất thanh: “Định vương.”

Tiêu Tề ra hiệu với Nhận Sơ: “Ra ngoài canh giữ đi, ta có cách.”

Nhận Sơ nhìn Đan phi rồi không nói lời nào mà bước ra cửa.

Nhìn xung quanh chỉ thấy đình viện tro bụi, bụi bám nhện giăng, vô cùng thê lương.

Ngẩng đầu lên chỉ có trời cao vô biên, tháng năm vô tận, ánh nắng nghiêng nghiêng chiếu rọi khiến người ta cảm thấy ngọt ngào vắng vất.

Nhận Sơ ôm gối ngồi trên bậc thềm, dựa vào cột nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Trong mơ, có phụ thân, có ca ca, có Thu Ảnh, có Hồng Diệp, lúc đó Hồng Diệp vẫn còn là Văn Phong... còn có Tiêu Tề trong bóng lá đỏ năm đó, công tử trẻ tuổi nổi danh Kinh thành, thân mặc lam bào, giữa đôi mày

trần đầy ý chí, hấn nhìn vào đôi mắt đẹp đang kinh sợ của nàng, hấn cứu nàng ôm nàng trong tay, rõ ràng là giả kế, nhưng nụ cười trên môi lại vô cùng chân thật, trong mơ nàng thấy rất rõ ràng.

Mộng tỉnh, tiếng bước chân dừng lại bên người.

Tất cả mọi người đều biến mất, người nàng tin tưởng đã phản bội nàng, người quan trọng đối với nàng đã bỏ nàng mà đi, chỉ còn bóng lam bào ở nơi lá đỏ sâu thẳm kia...

Nhận Sơ chậm rãi mở mắt, chỉ thấy Đan phi đang đứng trước mặt.

Sắc mặt Đan phi đã trở lại bình thường, hiển nhiên là đã khỏe, nàng nhìn vào trong sảnh hơi bất an: “Định vương bảo cô nương vào, ta... không biết ngài ấy có sao không...”

Nhận Sơ đứng dậy bước vào cửa.

Tiêu Tề đang chờ nàng trong sảnh, không hề giải thích, hấn trực tiếp đưa cho nàng một ngọc bài: “Hai người hãy mau chóng xuất thành, đi tìm Lão tướng quân.”

Nhận Sơ bất động.

Tiêu Tề thấy vậy kéo tay nàng đặt ngọc bài vào lòng bàn tay rồi nắm lại, vỗ nhẹ: “Đi đi.”

Nhận Sơ “Ừ” một tiếng, chậm chậm quay người, vừa đi vài bước liền bị một đôi tay ôm chặt lấy từ phía sau.

Vòng tay không giống bình thường mà nóng như lửa đốt.

Nhận Sơ không hề phản ứng.

“Ta đã chọn Lưu Vũ nhưng chưa bao giờ cho rằng Việt Tịch Lạc không quan trọng.” Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của hắn, “Bất luận nàng có tin hay không, ta... ta hi vọng nàng nhớ câu này.”

Lưu Vũ từng cứu mạng hắn, chịu thiệt thòi mà yêu hắn, hắn đối với Lưu Vũ có cảm tình, có thương xót, nhưng cảm kích và áy náy nhiều hơn, còn đối với nàng, thê tử được mai mối nhưng hữu danh vô thực, từ động lòng của phút đầu đến ngưỡng mộ, thương yêu, dung túng, áy náy, đã không thể phân rõ được đó là gì nữa.

“Nàng vốn là thê tử của Vân Trạch Tiêu Tề, nhưng lúc Tiêu Viêm chết, thấy bộ dạng buồn bã khi nàng ôm hắn ta bèn không nhịn được nghĩ, nếu ta chết rồi nàng có đau lòng chút nào không?”

Đôi tay khê dùng lực, dường như hắn muốn ngăn cản nàng lên tiếng: “Đừng nói ra, ta biết, biết nàng sẽ không đau lòng, ta trả lại tính mạng cho phụ thân và huynh trưởng nàng, trả món nợ nàng suýt chết ở sông băng, hại nàng chịu đủ giày vò, nàng sẽ chỉ vui thôi mới phải, đừng nói ra.”

Nhạn Sơ như một khúc gỗ để mặc hắn ôm, trước sau vẫn không lên tiếng.

Một lúc sau Tiêu Tề đẩy mạnh nàng rồi vứt ra một tờ giấy.

“Việt Tịch Lạc. Từ nay về sau nàng không còn là thê tử của Vân Trạch Tiêu Tề nữa, ra khỏi Vân Trạch tộc, không còn mang họ Vân Trạch, đây là hưu thư.” Giọng điệu quyết tuyệt, từng chữ rõ ràng, nhưng lại không nén nổi bi thương.

Nhạn Sơ chưa kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn hưu thư trong tay.

Tiêu Tề loạng choạng lui về phía sau vài bước, quay lưng về phía nàng: “Đi đi.”

Chân khí không thể nào áp chế nổi hỏa tinh, thấy gân mạch trên tay hần chuyển sang màu tím, cuối cùng nhận Sơ bước lên kéo tay áo hần, khàn giọng nói: “Ta đưa chàng đi Vĩnh hằng chi gian...”

Lời vừa nói xong người đã bị hần đẩy ra khỏi sảnh.

“Ta có lỗi với nàng, Vân Trạch Tiêu Tề đã cưới nàng nhưng lại bỏ lỡ nàng, việc đến nước này cũng nên trả cho nàng tự do, chỉ mong nàng có thể gặp được người thật lòng yêu thương nàng, như vậy... cũng tốt.”

Cánh cửa khép lại, qua khe hở, điều cuối cùng nàng nhìn thấy chỉ là đôi mắt đỏ rực kia.

“Tịch Lạc, nếu như... nếu như có thể quay lại...”

Nhận Sơ không nghe thấy lời cuối cùng, trong sảnh dường như có thứ gì đó nổ tung, khói bay mù mịt, một ngọn lửa bùng lên.

Đan phi quý xuống khóc không thành tiếng: “Là ta... ta đã hại Định vương, cứu nữ nhân vô dụng như ta để làm gì!”

Nhận Sơ đứng trên bậc thềm, trong mắt không chút gợn sóng.

Có hối hận không? Chắc ngay cả hần cũng không biết. Nếu có thể quay lại, hần sẽ lựa chọn cách từ bỏ mối hôn sự này, từ bỏ trách nhiệm của Vân Trạch tộc, từ bỏ nàng, cùng Tần Xuyên Lưu Vũ rằng long đầu bạc hay là lựa chọn không chế tình cảm không nên có kia, cắt đứt tình cũ, đón nhận tình yêu của nàng, cùng nàng phu thê ân ái bắt đầu lại từ đầu? Đối với nàng không phải hần không có tình cảm, không như Lưu Vũ từ cảm kích mà sinh tình, hần đối với nàng là sự động lòng và ái mộ thuần túy nhất.

Nếu như có thể quay lại... Không có nếu như, chuyện đã xảy ra sao có thể quay lại được?

Hắn biết chuyện nàng muốn làm khi trở về nhưng trước sau vẫn không hề ngăn cản, chỉ tận hết khả năng để bảo vệ nàng.

Sự tiếp cận đầy tính toán, hôn nhân đầy lợi ích, tất cả ân oán tình thù kết thúc từ đây, theo ngọn lửa kia mà tan thành mây khói.

Đa tạ sự dung túng của chàng.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chân Tướng

Trong động tuyết của Vĩnh hằng chi gian, đóa hoa đã biến thành một quả nho nhỏ sắp chín, tỏa ra mùi hương dị thường. Nhưng từ lúc bắt đầu, bắt nàng nuôi hoa không phải là vì mục đích này. Ăn hoa lãng quên, ăn quả nhớ lại, hẳn muốn nàng nhớ lại chuyện xưa, muốn thấy nàng hối hận, nhưng quả luân hồi còn có một tác dụng khác, làm sao hẳn có thể để nàng rời khỏi Ngũ linh giới? Nàng sẽ vĩnh viễn không thể nhớ lại, cũng sẽ vĩnh viễn ở trong lòng bàn tay hẳn.

Tây Linh quân trở về Dịch nhai, nghe Lam sứ giả bẩm báo, hẳn gật đầu nói: “Nàng không sao là tốt rồi, nếu bây giờ Vân Trạch Tiêu Tề không chết thì Văn Chu Thành Cấm cũng sẽ không tha cho hẳn.

Lam sứ giả nói: “Phía Phủ Liêm công chúa, Dịch chủ thật muốn...”

Lời chưa nói hết thì sau cửa đá bên ngoài đã vang lên âm thanh huyên náo.

“Công chúa về đi, Dịch chủ sẽ không gặp cô đâu.”

“Hỗn xược!”

...

“Cho nàng ấy vào đi.” Tây Linh quân lên tiếng.

“Tây Linh Phụng Kỳ!” Phủ Liêm Uyển Ngọc đẩy xe lăn tới, vẻ mặt giận dữ, “Biển cố ở Bạng quốc rốt cuộc có liên quan đến chàng không? Nếu không phải chàng bảo thiếp nhắc nhở Phủ Liêm tộc đừng qua lại với Phong Duyệt thì giữa bọn họ làm sao nảy sinh hiềm khích, Thái tử sao có thể làm Ngự ông đắc lợi! Chàng làm sao quen biết Bạch Kỳ tướng quân, hẳn phản bội Phủ Liêm tộc có phải do chàng sai khiến không?”

Tây Linh quân không để tâm đến chất vấn của nàng mà đáp: “Nàng quên rồi, Vĩnh hằng chi gian không nhúng tay vào chuyện bên ngoài.”

“Thật không phải chàng sao?” Phủ Liêm Uyển Ngọc nhìn hẳn trong chốc lát, nửa tin nửa ngờ rồi mềm giọng nói, “Thiếp cũng chỉ lo cho Phủ Liêm tộc thôi, Bạng đế sắp quy thiên rồi, Thái tử đắc thế, chàng nghĩ cách bảo vệ họ đi.”

Tây Linh quân nói: “Ơn của Phủ Liêm thái sư, ta dùng vạn thế vinh quang của Phủ Liêm tộc để báo đáp, đã kết thúc rồi.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc không tin nổi: “Vạn thế vinh quang là báo được đại ân sao, chàng nói ra được những lời này sao?”

Lam sứ giả bên cạnh thầm thở dài.

Nàng ta tưởng hẳn vì sự hi sinh của Phủ Liêm tộc mới dung túng mình, nhưng lại không biết đối với Hoàng giả thì không hề có ân nhân và cừu nhân, kị nhất chính là cậy ơn mong báo đáp, Phủ Liêm tộc chẳng qua chỉ là quân cờ hẳn dùng để quân bình thế cuộc ở Bạng quốc thôi, lúc nào hẳn cũng có thể vứt đi quân cờ này, thay bằng một quân cờ khác.

Giọng điệu Tây Linh quân lạnh lùng: “Gió mưa sấm sét lẽ nào không phải quân ân*, Phủ Liêm thái sư thân là thần tử, đương nhiên phải rõ đạo lý Quân xử thần chết thần không thể không chết, Phủ Liêm tộc không vừa ý với ban thưởng của ta sao?”

*Gió mưa là ân, sấm sét là phạt, ý nói thưởng phạt đều là ơn vua

Phủ Liêm Uyển Ngọc không nói nên lời, nghĩ rằng Phủ Liêm tộc thất thế nên hẳn không khách sáo với mình nữa, nhất thời vừa tức giận vừa bất lực, hạ giọng khẩn cầu: “Thiếp biết chàng không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, nhưng họ dù sao cũng là tộc nhân của thiếp, chàng hãy nể mặt thiếp...”

Tây Linh quân nói: “Ta sẽ cho người đưa nàng về Băng quốc.”

“Cái gì?” Phủ Liêm Uyển Ngọc kinh hoàng thất sắc kích động, “Chàng muốn đưa thiếp đi?”

Tây Linh quân không phủ nhận: “Lần này nàng hiến kế cho Văn Chu Trọng Tiêu, cho Đan phi nuốt Hỏa diệm thạch đã được luyện bằng Địa khí, lại tiết lộ tin tức cho nàng ấy, nếu nàng ấy vận công ép ra thì sẽ bị phản phệ.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc mặt đầy hận ý: “Chàng vẫn còn nhớ đến Việt Tịch Lạc, bất kể cô ta đã từng làm gì sao?”

Tây Linh quân nói: “Không sai, trước sau ta vẫn nhớ đến nàng ấy.”

“Vậy còn thiếp?” Phủ Liêm Uyển Ngọc bấu chặt lấy tay vịn xe lăn, “Cô ta hại thiếp ra nông nỗi này, thiếp hận cô ta, muốn báo thù cô ta, vậy thì đã sao!”

“Uyển Ngọc.” Tây Linh quân nhìn nàng ta, “Chân của nàng đã khỏi rồi, còn muốn hận gì nữa?”

Không ngờ bí mật bị hắn vạch trần, Phủ Liêm Uyển Ngọc khựng lại, mặt dần đỏ bừng.

Tây Linh quân nói: “Ta làm tổn thương nàng ấy, hận nàng ấy, yêu nàng ấy, chung quy đều là vì nàng ấy, ân tình của Phủ Liêm tộc cũng không thể nào trở thành lý do để can thiệp, nàng nhiều lần nhúng tay vào chuyện bên ngoài, phá hoại môn quy của Vĩnh hằng chi gian, ta không thể không xử trí.”

“Môn quy?” Phủ Liêm Uyển Ngọc quả thật đứng lên khỏi xe lăn, vứt bỏ bộ dạng bệnh tật, nhìn hãnh cười lạnh, “Người làm hỏng môn quy chỉ có mình ta thôi sao, lẽ nào chàng không hề nhúng tay vào chuyện bên ngoài? Còn giả vờ giữ môn quy gì nữa!”

Thấy hãnh nhìn qua, Phủ Liêm Uyển Ngọc run rẩy, giọng điệu bất giác thấp đi: “Chẳng phải chàng muốn đón Việt Tịch Lạc về, sợ ta làm hỏng chuyện của chàng sao! Việt Tịch Lạc nhúng tay vào đại sự của Diễm quốc, khiến Diễm quốc đại biến, chẳng phải chàng cũng bảo vệ cô ta đủ bề sao, nào có giữ môn quy gì!”

Tây Linh quân nói: “Ta là Vĩnh hằng chi chủ, lời của ta chính là môn quy.”

Môi đỏ cắn chặt, Phủ Liêm Uyển Ngọc nhìn hãnh một hồi rồi nói: “Tây Linh Phụng Kỳ, tâm ý của ta đối với chàng chàng thật không hiểu sao?”

“Ta hiểu.” Hai chữ đơn giản không hàm chứa bất kỳ cảm xúc nào, nhưng ý nghĩa lại rất rõ ràng.

Cuối cùng cũng chờ được đáp án của hãnh, cự tuyệt triệt để, Phủ Liêm Uyển Ngọc cuối cùng không kìm chế nổi nữa: “Phủ Liêm tộc vì chàng đã làm bao nhiêu chuyện, bỏ bao nhiêu tính mạng! Ta không cần vinh hoa phú quý theo chàng đến Vĩnh hằng chi gian, chờ chàng bao nhiêu năm nay, tại sao chàng không chịu nhìn ta lấy một lần! Chàng chỉ nhớ đến Việt Tịch Lạc! Việt Tịch Lạc rốt cuộc có gì tốt? Cô ta đã quên chàng từ lâu rồi, lại

còn lấy người khác, đối với con của chàng cũng xuống tay được, vậy mà chàng còn nhớ mãi không quên...”

Hắn ngắt lời nàng ta: “Làm sao nàng biết?”

Biết mình lỡ lời, Phủ Liêm Uyển Ngọc lập tức im bật.

“Làm sao nàng biết?” Hàn khí thấu xương lan tỏa, giống như núi tuyết sụp đổ, áp lực vô hình, báo hiệu cơn thịnh nộ của người thâm vấn, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Phủ Liêm Uyển Ngọc lùi mấy bước, biết bí mật không thể giấu được nữa, thêm vào sự tình đến nước này, đã không còn hi vọng ở lại Vĩnh hằng chi gian, nàng ta nghiêng rặng, bất chấp tất cả cười lạnh nói: “Không sai, là ta làm.”

Tây Linh quân lập lại: “Là nàng làm.”

“Yên chi đan là do cô ta mua trong lúc nóng giận, tuy hận chàng nhưng cô ta vẫn không nhẫn tâm ra tay với con của chàng, là ta nghĩ cách khiến cô ta uống vào!” Nói ra bí mật bao nhiêu năm, Phủ Liêm Uyển Ngọc cảm thấy sáng khoái, “Năm xưa cô ta không chịu đi với chàng, chàng bèn cố ý đưa ta theo bên cạnh để cô ta hiểu lầm rồi từ bỏ, chấm dứt từ đó, nào ngờ cô ta đã có con của chàng, chàng tra được cô ta từng mua Yên chi đan, liền tưởng cô ta vì hận chàng nên trút giận...”

Một âm thanh giòn giã vang lên, Phủ Liêm Uyển Ngọc lăn tròn trên đất, mặt lập tức sưng đỏ, máu tươi trào ra khóe miệng.

Phủ Liêm Uyển Ngọc không hề để tâm, đưa ngón tay quệt máu ở khóe miệng, cười như báo thù: “Coi kẻ khác là quân cờ, chơi đùa trong lòng bàn tay, Tây Linh Phụng Kỳ, chàng luôn tự cho mình là đúng, cho rằng có thể khống chế tất cả, cô ta ra tay với ta không phải vì hận chàng, mà vì ta đã hại cô ta mất con, cô ta suýt chút nữa phế đi đôi chân ta, chàng bèn ra tay

đả thương tâm mạch của cô ta... Một vở kịch thật hay, thống khoái! Ha ha...”

Lại một cái tát nữa, cả người Phủ Liêm Uyển Ngọc bị đánh bò trên mặt đất.

Tây Linh quân đứng bên vách núi, lam bào không có gió nhưng lay động, sát cơ dâng trào trong đôi mắt đen.

Hắn đứng bên cạnh Phủ Liêm Uyển Ngọc, nàng ta không khóc mà chỉ đỏ mắt nói: “Ta hận chàng.”

Trong Phong lãng, hắn chính mắt nhìn thấy nàng ra tay với Phủ Liêm Uyển Ngọc, loan đao cắt đứt gân mạch ở chân, nàng vẫn không hề hả giận, còn muốn tiếp tục phế đôi tay, thủ đoạn tàn khốc thể hiện rõ ý đồ muốn giày vò.

“Chàng sẽ hối hận.” Đối diện với sự ngăn cản của hắn, nàng nói với hắn một câu cuối cùng.

Còn hắn, vừa mới biết sự tồn tại của đứa trẻ chỉ có hai tháng kia, cuối cùng vì câu này mà bị chọc giận triệt để nên đã nặng tay.

“Việt Tịch Lạc, ta quá dung túng cho nàng rồi.”

Bị thuật Băng giải đả thương, tâm mạch đứt đoạn, nàng gục trên đất giãy dụa, cắn rách môi đến khi hôn mê, nhưng trước sau vẫn không kêu lên một tiếng, đôi mắt mang hận ý khắc cốt ghi tâm kia vẫn còn lưu lại trong tim hắn.

Hắn biết rõ tính nàng ân oán phân minh, biết nàng từng đích thân mua Yên chi đan, hắn lập tức cho rằng đó là sự báo thù của nàng, trong lúc phần nộ hắn phải cố gắng lắm mới khống chế mình không lấy mạng nàng tại chỗ.

Ngày hôm sau, hoa của hắn bị hái mất.

Khi gặp lại, nàng đã là Nhạn Sơ.

Hắn tưởng rằng nàng bỏ đi đứa con, ăn cánh hoa để quên đi chuyện xưa, đó chính là sự báo thù lớn nhất, nhưng hắn lại không biết rằng kết cuộc hôm nay mới chính là báo thù thật sự, nàng không chịu giải thích, để hắn hiểu lầm đến nay.

“Sao, chàng muốn giết ta báo thù cho cô ta sao?” Phủ Liêm Uyển Ngọc ngồi trên đất cười lớn, “Đã thương Việt Tịch Lạc, chàng hối hận không? Muốn giết ta báo thù cho con của chàng không, ra tay đi!”

Mắt thấy sự điên cuồng của nàng ta, Tây Linh quân mặt không biểu hiện, đôi tay nắm chặt trong tay áo rộng.

Nữ nhân này hại hắn mất đi đứa con đầu tiên, hại hắn chính tay làm tổn thương nữ nhân của hắn, bảo hắn làm sao không đại nộ?

Nhưng sát khí nồng đậm dần dần tan biến.

“Nàng đã không còn là người của Vĩnh hăng chi gian, không do ta xử trí.” Hắn quay người ra lệnh cho Lam sứ giả, “Đưa nàng ta đi, đem tin tức này cáo thị thiên hạ.”

Lần đầu tiên sự tình nằm ngoài sự khống chế, chủ nhân của Ngũ linh giới lúc này chắc chắn vô cùng tức giận, Lam sứ giả vô ý nghe được bí mật này cũng vô cùng hoảng sợ, chỉ cúi đầu đáp lời.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy! Tất cả chúng ta đều là quân cờ của chàng!” Nhìn thấy hắn đi khỏi Dịch nhai, Phủ Liêm Uyển Ngọc bò dậy chỉ theo bóng hắn cười lạnh, “Chàng vẫn không chịu nhìn ta thêm một lần, không có Phủ Liêm tộc thì làm gì có Tây Linh Phụng Kỳ hôm nay! Chàng qua cầu rút ván như vậy, lương tâm của chàng để đâu rồi! Chàng sẽ hối hận!”

Lam sứ giả khom người hành lễ: “Mời Công chúa.”

Mặc kệ nàng ta mắng khó nghe đường nào, hấn gọi mấy sứ giả đến đưa nàng ta ra khỏi Vĩnh hằng chi gian.

Bên ngoài đang đổ mưa, Phủ Liêm Uyển Ngọc cô độc đứng trên sườn núi, không như ngày xưa, lần này bên cạnh không có lấy một người hầu hạ, mưa ướt đầm y phục, thất hồn lạc phách, nào còn chút cao quý của Công chúa? Phủ Liêm tộc thất thế, nàng ta bị đuổi ra khỏi Vĩnh hằng chi gian, hơn nữa lại vừa gây ra một chuyện lớn, mất đi sự bảo vệ của Vĩnh hằng chi gian, nàng ta nào còn dám về Băng quốc?

Từ lâu đã biết Tây Linh Phụng Kỳ hấn chưa bao giờ là một người thanh tâm quả dục, hấn vào Đạo môn ắt có mục đích, gạt được người cả thiên hạ chứ không thể gạt nổi nàng! Đạo môn của Ngũ linh giới không cho phép nhúng tay vào nội chính các nước, lần này Băng quốc xảy ra chuyện, nàng không tin hấn không nhúng tay vào! Để xem Vĩnh hằng chi gian làm sao giao phó với các Đạo môn khác!

Tây Linh Phụng Kỳ, nếu chàng vô tình thì đừng trách ta vô nghĩa!

Phủ Liêm Uyển Ngọc nắm chặt đôi tay, chậm chậm đi xuống dốc núi, vừa đến ngoại thành thì bị một đám hắc y nhân võ công cao cường chặn lại.

“Các người là... người của phủ Tướng quân Mục Phong quốc!” Nhận ra thân phận đối phương, Phủ Liêm Uyển Ngọc hoảng sợ lùi về phía sau, lòng tràn đầy tuyệt vọng, nàng ta không kìm được ngẩng mặt lên trời cười thảm, “Hay, hay lắm! Tây Linh Phụng Kỳ, chàng quả nhiên là người máu lạnh vô tình nhất thiên hạ!”

Vừa rồi còn kỳ lạ là tại sao lại bị đưa đến Mục Phong quốc, thì ra là vậy! Hấn không giết nàng vì tự nhiên sẽ có người giết nàng, những người này chắc là được Việt Tịch Lạc báo tin gọi đến, từ lâu nàng đã liệu được kết

cuộc khi bị trục xuất khỏi Vĩnh hằng chi gian, đối đãi với những người không để trong lòng, xưa nay hẳn đều đủ tàn nhẫn!

Hoa máu bắn ra, thi thể đổ xuống.

Sắc đêm mênh mang, ánh sao yếu ớt, gió trên núi lớn hơn và cũng lạnh hơn bình thường, thổi tóc bay loạn.

Thu Ảnh, thù của muội cuối cùng đã được báo rồi.

Nhạn Sơ một mình đứng trong sân trước ngôi nhà tranh, cảm thấy hơi lạnh, nàng đưa tay kéo chặt áo khoác.

Hôm đó nàng và Đan phi nhờ Ngọc bội của Tiêu Tề mà kịp thời xuất thành, nhìn rõ tấm chân tình của kẻ quyền mưu, Đan phi không đi tìm Nam vương mà gửi thân ở Nhạc Châu, một nơi tương đối ổn định, thiết nghĩ nàng đã tự có dự tính, Nhạn Sơ cũng không khuyên nhiều mà đi tìm Lư Sơn Trì.

Cuối cùng có thể dùng thân phận thật để gặp nhau, nàng đã tìm được người thân duy nhất, may mắn là cả hai vẫn còn sống sót.

Hai người thương cảm một hồi rồi lập tức xuống núi trốn đi, dọc đường, Nhạn Sơ nửa giả nửa thật kể lại một lần những chuyện nàng đã trải qua, Lư Sơn Trì nghe chuyện của Tiêu Tề, nghiêng rặng một hồi, cuối cùng thở dài cảm hận nói “Để dành cho hẳn rồi”.

Trùng phùng sau kiếp nạn, hai người đương nhiên không nở chia li, nhưng Lư Sơn Trì không phải lão nhân bình thường, biết sự tình khẩn cấp, nghe theo sắp xếp của nàng mà lên xe đi. Không ngoài dự liệu, ông vừa đi chưa bao lâu thì có một đội nhân mã đến lục soát từ trên đỉnh núi xuống chân núi, xác nhận không có ai mới rời đi, thiết nghĩ là Diễm hoàng đã biết tin Tiêu Tề chết.

Chờ họ rút lui, Nhạn Sơ lại lên núi.

Nơi nguy hiểm nhất luôn là nơi an toàn nhất, Diễm hoàng chỉ biết nàng đón Lư Sơn Trì trốn đi nên phái người truy sát dọc đường, làm sao ngờ được nàng còn dám quay lên núi. Nhạn Sơ sống trên núi rất yên tĩnh, không có khách không mời đến quấy rầy, đại quân của Nam vương đã ép sát Kinh thành, Diễm hoàng chắc cũng không rảnh để tâm đến nàng nữa.

Ánh đèn nghiêng nghiêng hắt ra ngoài cửa sổ, Nhạn Sơ mở hưu thư trong tay.

Nét chữ mạnh mẽ hữu lực như còn mang hương mực thơm, nàng bỗng nhớ đến lá thư cầu thân năm xưa chính tay Tiêu Tề viết để biểu thị thành ý, sau khi nhận được nàng xem đi xem lại vẫn không đủ, còn lén giấu dưới gối, không chỉ nàng mà ngay cả Tiêu Tề e rằng cũng không ngờ được có một ngày lại chính tay viết hưu thư này.

Một lúc lâu sau, bàn tay băng lạnh bị nắm lấy.

“Tiêu Tề chết rồi.” Nhạn Sơ lên tiếng, “Diễm hoàng bày kế, viên Hỏa diệm thạch đó đã được luyện bằng Địa khí, lúc đó nếu người chết không phải là hãn thì chính là ta.”

Tây Linh quân nói: “Đó là kết cuộc hãn đáng nhận.”

Nhạn Sơ nhẹ giọng nói: “Ta chỉ không ngờ là ta hại hãn mất đi tất cả, nhưng hãn không hề hận ta mà còn chịu cứu ta, viết hưu thư trả tự do cho ta.”

Tây Linh quân lấy hưu thư trong tay nàng vung nhẹ, bức thư hóa thành tro bụi: “Nàng chưa bao giờ là Vân Trạch Tịch Lạc, hưu thư này không hề có ý nghĩa gì.”

“Dù gì ta cũng từng là thê tử trên danh nghĩa của hã.” Nhận Sơ mỉm cười, “Bây giờ ta tự do rồi, ta vẫn mang họ Việt.”

“Nàng cũng không họ Việt.” Tây Linh quân nói, “Nàng họ Tây Linh.”

Người mang họ Tây Linh trong Ngũ linh giới chỉ có một.

“Ta đến đón nàng về Vĩnh hằng chi gian.” Sự ấm áp trong giọng nói không ít hơn sự ấm áp theo tay hã truyền vào.

Dịch nhai lại một mùa hoa nở, cánh hoa lất phất bay trong gió, mùi hương nhàn nhạt bao vây bình đài bên vách núi, trên Dịch nhai vẫn là bàn trúc tinh xảo, bóng người bên bàn vẫn lãng đãng mây khói vây quanh, cây phong lùn bên cạnh cũng vừa mọc lên mấy phiến lá non.

Bàn tay đánh đàn của Tây Linh quân bất động, không biết đang nghĩ gì.

Sáng sớm tìm đến đã thấy tình cảnh này, Nhận Sơ im lặng nhìn một hồi lâu, mãi đến khi bóng dáng kia sắp bị mây khói che lấp, ngày càng trở nên xa xôi, nàng mới bước đến ngồi bên cạnh hã, tay nhẹ ấn lên ngực hã dò hỏi: “Chàng... làm sao vậy?”

Tây Linh quân nhìn bàn tay trước ngực, liếc nhìn nàng hỏi lại: “Nàng muốn làm gì?”

Câu hỏi rất bình thường nhưng vì trong đáy mắt hã dậy lên ý cười nên đã có thêm một ít ý vị không rõ ràng.

Nhận Sơ không tự nhiên vòng tay qua cổ hã: “Phụng Kỳ?”

Tay khẽ trầm xuống, chạm vào dây đàn phát ra âm thanh khe khẽ, Tây Linh quân dời tay khỏi đàn, thuận thế ôm nàng vào lòng, vì y phục quá rộng nên vòng tay kia cũng trở nên rộng lớn, ôm trọn cả người nàng.

Hắn im lặng giữ lấy cảm nòng nhìn vào đôi mắt kia như muốn xác nhận điều gì.

Nhạn Sơ nói: “Kế chuyện của chúng ta đi, làm sao ta quen được chàng?”

“Nàng vào nhăm Phong lăng, bị Sát trận đả thương, vừa hay ta bế quan ở Phong lăng nên cứu được nàng.” Giọng nói dịu dàng lộ ra vài phần mê hoặc.

“Nghe nói năm xưa ta từng đi tìm hoa luân hồi, không ngờ thật sự vào nhăm Vĩnh hằng chi gian.” Nhạn Sơ hơi thẳng người, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Tây Linh quân nói, “Sau khi vết thương khỏi nàng cũng không chịu đi, bám lấy ta không buông.”

Nhạn Sơ nói: “Ta không tin.”

Tây Linh quân nói: “Ta bế quan cô đơn, nàng chịu dưng đến cửa đương nhiên ta không cự tuyệt.”

“Kế thừa đạo Vĩnh hằng thì phải đoạn tuyệt quan hệ với bên ngoài, nàng không chịu đi với ta.” Tây Linh quân mặt không biểu hiện, tầm mắt vẫn không hề rời khỏi mắt nàng, “Sau đó vì hiểu lầm nên ta đả thương nàng, trong lúc nóng giận nàng đã ăn cánh Nhất diệp hoa, quên đi ta rồi lấy Tiêu Tê.”

Nhạn Sơ như hiểu ra: “Sao Vĩnh hằng chi gian lại có môn quy như vậy?”

“Không bị vướng víu bởi chuyện bên ngoài, không bị lay động bởi chuyện bên ngoài thì đạo Vĩnh hằng mới có thể tiếp tục được.” Tây Linh quân dịu giọng nói, “Huống hồ không can thiệp vào chuyện bên ngoài, đây

vốn là môn quy của Đạo môn, nếu không thì Đạo môn tham chính thiên hạ tất loạn.”

Việt quân chấp chưởng trọng binh của Diễm quốc, nàng không rời khỏi Việt gia thì hẳn sẽ không thể lấy nàng, Vĩnh hằng chi gian không thể mất đi lập trường mà bị ngoại giới nghi kị, nếu không sẽ bị Đạo môn bắt dung.

Nhạ Sơ gạt đầu rồi bỗng nhìn sang bàn cờ dưới bóng hoa: “Chúng ta đánh một ván đi.”

“Nàng?” Tây Linh quân cúi đầu, “Kết quả cũng như nhau, có cần thiết không?”

Nhạ Sơ rời khỏi tay hẳn đến ngồi trước bàn cờ: “Mời Tây Linh quân.”

Thấy bộ dạng chảnh tề nghiêm túc của nàng, Tây Linh quân cong khóe miệng rồi đến ngồi trước mặt nàng: “Dâng đến tay thì ta đành miễn cưỡng nhận lấy thôi.”

Tay áo rộng rủ cánh hoa xuống, trên bàn xuất hiện hai bát cờ.

Nhạ Sơ không nói một lời, vẫn giành quân đen đi trước, Tây Linh quân cầm quân trắng đi theo.

Trên đỉnh đầu cành hoa giao nhau, cánh hoa lất phất rơi như mưa, đẹp như trong mộng, chứng kiến một chiến cuộc không cao minh lắm.

Không giống như mới bày, bàn cờ này dường như đã đánh từ rất lâu.

Đối thủ quen thuộc, không, nên nói là người đi sẵn và con mồi.

Nhạ Sơ đi nhanh đến mức không cần suy nghĩ, Tây Linh quân không hoảng không loạn, an nhiên ứng phó, nhưng bất ngờ là hẳn không cố ý cầu thua như lần trước mà công kích mạnh mẽ không hề lưu tình.

Rất nhiều năm trước, trong Phong lãng, một nữ nhân bị một nam nhân vứt ra khỏi cửa.

“Vết thương của cô đã khỏi rồi. Còn ăn vạ ở đó làm gì?”

“Tặng chậu hoa đó cho ta được không?” Nàng mặt dày cầu xin, “Ta tìm nó lâu lắm rồi.”

“Được.” Thấy nàng vui mừng như điên, hắn mới đi đến trước bàn cờ, không mẫn không nhạt nói tiếp nửa câu còn lại, “Đánh thắng ta thì ta sẽ tặng cho cô.”

Nhất diệp hoa sao có thể dễ dàng mang tặng, hắn cố ý muốn dụ nữ nhân mặt dày này đi.

“Ta không biết đánh cờ.” Nàng hơi ảo não, rút loan đao ra khỏi eo, “Người dám tử võ không?”

Năm xưa chinh chiến thiên hạ, không biết hắn đã sử dụng kế Khích tướng với biết bao nhiêu người, hiếm khi lại bị người ta sử dụng với mình, hắn nhìn nữ nhân gan to bằng trời trước mặt, không đồng ý cũng không phản đối. “Cô không đủ tư cách tử võ với ta.”

Nàng trầm sắc mặt vung đao lên, một đao chém nát bàn cờ của hắn, cờ đen trắng bị đao khí mạnh mẽ ép bay lên rơi xuống đất thành một hình bát quái.

Hắn vẫn ngồi yên tại chỗ, mặt không đổi sắc: “Việt gia đao pháp, không tệ.”

Nàng ở trên cao nhướng mày với hắn: “Có đủ tư cách tử võ với người không?”

Hắn nhìn nàng: “Không tệ, nhưng đánh không lại ta.”

“Người!”

“Cô cần hoa làm gì?”

Bị hấn hỏi, nàng lập tức quên đi cơn giận mà khẩn cầu: “Nghe nói quả của nó có thể giải khổ nạn của Ngũ linh giới. Phụ thân, ca ca và Lư Sơn thúc của ta đều là Võ tướng, chiến trường hiểm ác, ta muốn có quả này để bảo vệ họ bình an.”

Hấn im lặng.

Quả luân hồi đã trở thành vật may mắn bảo vệ bình an từ lúc nào vậy? Khổ nạn của Ngũ linh giới là nói sau khi ăn Liễu nhân quả có thể chuyển thế đầu thai ở một nơi khác ngoài Ngũ linh giới mà thôi. Bảo vệ người thân bình an, trên thế gian làm gì có vật thần kỳ như vậy, Tây Linh tộc làm sao đến mức chỉ còn lại mình hấn. Tạo ra vĩ nghiệp thiên cổ, trở thành Tôn hoàng cao quý, cho dù hấn bắt ngàn vạn người trong thiên hạ chôn chung cũng không thay đổi được kết quả này.

Đối diện với ánh mắt chờ đợi, hấn không cải chính sai lầm của nàng: “Hoa này phải dùng máu để nuôi cô cũng bằng lòng sao?”

Nàng vui mừng gật đầu liên tiếp: “Bằng lòng.”

...

Trong thạch thất, hấn nhắm mắt ngồi trên giường trúc, tóc dài như thác đổ, giữa đôi mày thần sắc bình yên, lam bào phủ xuống, trong ánh đèn lập lòe như có sóng gợn lăn tăn.

“Phụng Kỳ!” Nàng giơ giá nển mới mua chạy vào, “Chỗ chàng không có giá nển, ta mới mua cho chàng một cái bên ngoài nè.”

Dường như hấn không nghe thấy.

“Chàng sao vậy?” Nàng sợ hãi vút giá nển, bước đến đưa tay sờ lên ngực hấn ấn nhẹ, phát hiện vẫn có tim đập, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mùi hương thiếu nữ thoang thoảng xộc vào khứu giác lúc này đang vô cùng nhạy cảm, hấn cũng không ngờ nàng sẽ đến, đôi mày khẽ nhíu, hơi thở dần không ổn định.

“Đang luyện công à?” Nàng không hề phát giác biến hóa, đưa tay chỉnh lại mái tóc dài tán loạn, lau mồ hôi cho hấn, gương mặt dần ửng đỏ.

Đôi lúc lại tiếp xúc với ngón tay mềm mại, hơi thở vương vấn bên tai, luyện công đến lúc then chốt lại bị khiêu khích như vậy, hấn búng mở mắt, đôi mắt đen không còn trong vắt như thường ngày.

Nàng lập tức rút tay, mặt càng đỏ hơn: “Ta thấy chàng mệt nên...”

Nữ nhân nhiệt tình nóng nảy khi xấu hổ vẫn có bộ dạng khiến giai lệ hậu cung cũng phải thất sắc, hấn giữ lấy tay nàng, không cho nàng phản kháng, quay người đè mạnh nàng xuống...

Thế cờ rõ ràng, thắng bại đã được định sẵn từ lâu, nàng vốn đang ăn vạ, rõ ràng đã thua nhưng vẫn cố tìm chỗ để thả cờ, kéo dài thời gian cuối cùng, hấn không hề lưu tình, từng bước ép chặt, đoạt hết địa bàn của nàng, từng bước dồn nàng vào góc chết, không còn đường nào để thoát.

“Núi phong thật đẹp, chờ ra mắt phụ thân rồi, tương lai chúng ta hãy dựng nhà ở đây, sinh thêm vài đứa con, chàng dạy chúng chơi cờ đánh đàn, ta dạy chúng luyện võ...”

“Dạy luyện võ, nàng chắc là nàng có khả năng sao?”

“Đao pháp của ta rất giỏi!”

“Ừ, làm hỏng tương lai của chúng thì còn có thể.”

...

Sinh ra để báo thù, chinh chiến tứ phương, Hoàng giả chí cao vô thượng của Ngũ linh giới, trái tim đó từ lâu đã cứng lạnh như băng đá, hấn tạo ra thịnh thế huy hoàng, vĩ nghiệp thiên thu, nhưng cũng mất đi tất cả người thân. Các thần tử tung hô tận trung, các Phi tần lấy lòng nghênh đón, tất cả là vì muốn có được địa vị càng cao và càng nhiều lợi ích từ tay hấn, cho dù hấn vào Đạo môn cũng vẫn là Vĩnh hằng chi chủ đỉnh đỉnh đại danh khiến người người kính sợ. Còn nàng, không biết thân phận của hấn, bước nhầm vào thế giới của hấn, dùng sự quan tâm dư thừa kia để biến mình thành người thân của hấn.

Nữ nhân thẳng thắn không biết sâu lo, chỉ nghĩ cho an nguy của phụ thân và huynh trưởng, nàng thích tập võ, không có sự yếu đuối mà nữ nhân Ngũ linh giới nên có, nhưng cũng biết vụng về may áo cho hấn, khắc hình lá phong hấn thích ở đầu giường, múa cho hấn xem dưới lá phong, nàng vĩnh viễn nhiệt tình như vậy, nhiệt tình như lửa, đốt đỏ cả núi đầy lá phong, ngay cả trái tim của hấn cũng dần dần ấm lên...

“Ta muốn xây một ngôi nhà nhỏ ở đây, xây mấy cái đình... Phụng Kỳ, chàng tặng núi phong này cho ta nhé?”

“Được.”

“Thật sao?”

“Được, lấy nàng ra đổi.”

Đêm đó, nàng ở trên giường không ngừng cầu khẩn, hấn rất yêu dáng vẻ xin tha của nàng, nhưng hấn không tha cho nàng, nàng khó chịu, để lại trên vai hấn mấy dấu răng thật sâu.

Nữ nhân của hấn, yêu quả đoán, hận cũng quả đoán.

“Không đi theo ta sao?”

“Họ là người thân của ta, làm sao ta có thể rời khỏi họ?”

“Rời khỏi Việt gia, nếu không sẽ không gặp lại.”

Hắn quyết định từ bỏ, nàng đỏ mắt tìm khắp Phong lãng, cuối cùng vung đao cảnh cáo: “Chàng mà không ra thì ta sẽ chém sạch cây của chàng.”

Nàng quả thật chém sạch cây phong cả nửa ngọn núi.

Hắn hiện thân gặp mặt, nhưng lại mang theo Phủ Liêm Uyển Ngọc.

Nàng nhìn theo bóng hắn gọi: “Chàng đứng lại, nếu không ta nhất định sẽ giết cô ta!”

...

Hắn cong khoe miệng, thả xuống quân cờ cuối cùng, nàng không còn đường lui.

Đối diện với kết cuộc này, Nhạn Sơ cắn môi, tay cầm quân cờ ngập ngừng không nói.

“Lần trước bày cuộc dụ nàng vào, lần này tất nhiên nàng không bị trêu đùa nữa, đi loạn cả lên.” Tây Linh quân đẩy bát cờ, đứng dậy bước đến bên cạnh nàng, cười trên đỉnh đầu nàng, “Tiếc là việc này ta cũng liệu được từ sớm rồi, nhìn nàng làm bày thật chẳng thú vị, cũng may là tốc chiến tốc quyết, bất luận thế nào cũng có cùng một kết quả, hà tất phải giãỵ dụ.”

Nhạn Sơ vút cờ vào trong bát, thất vọng nói: “Có phải ta rất giống quân cờ không, trước sau vẫn không thoát được khỏi bàn cờ này.”

Tây Linh quân nói: “Quân cờ của ta thì có thể thoát đi đâu được.”

Nhạn Sơ đỏ mặt: “Hoa của chàng sắp kết quả rồi, sẽ nhanh chín thôi...”

“Không cần nuôi nó nữa.” Tây Linh quân ngắt lời nàng, “Nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ trị khỏi vết thương của nàng.”

Tất cả đều là sai lầm, sai lầm hãn đả phạm, tuy đã quen bày cuộc, tự tin có thể khống chế tất cả, nhưng cũng không muốn đối diện với hậu quả khi nàng khôi phục trí nhớ.

Vĩnh hằng chi gian không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, nhưng muốn biết tin tức bên ngoài thì rất dễ, những thứ kẻ bàng quan biết có khi còn nhiều hơn người trong cuộc nhiều, Nam vương công đánh Kinh thành, Diễm hoàng đã trốn đến Vân Châu, người bên cạnh từ lâu đã chạy trốn vô số, Thủ thành Vân Châu thấy tình thế không ổn, cuối cùng cũng làm phản, thủ vệ bên cạnh Diễm hoàng và Diễm Cấp quân hao tổn hơn nửa mới phá được vòng vây, binh lực tàn dư thật khó lòng chống chọi, Diễm hoàng biết đại thế đã mất, cuối cùng chủ động xin hàng Nam vương, hiến Hoàng ấn biểu thị thành ý, Nam vương cũng không đuổi cùng giết tận huynh trưởng mà nhận hàng, lúc này Diễm hoàng đang mang Hoàng ấn, đưa đội tàn binh bại tướng quay về Kinh thành.

Tính toán thời gian, cũng sắp rồi.

Trong thời gian đó Tây Linh quân đi Băng quốc một chuyến, mấy ngày sau trở về, thấy Nhạn Sơ đang đứng chờ ở cửa Dịch viên, trong mắt bất giác dậy lên ý cười, tự nhiên nắm lấy tay nàng: “Đang chờ ta sao?”

Nhạn Sơ nói: “Chàng nghĩ nhiều rồi, trùng hợp thôi.”

Hắn gật đầu: “Ừ, là trùng hợp.”

“Ta đưa chàng đến một nơi.” Nhạn Sơ kéo hắn đi.

Bước vào rừng phong, trong mắt tràn ngập màu xanh, gió nhẹ trong bóng phong trùng điệp khiến người ta vui vẻ mở lòng.

Lam bào bị gió thổi tung, kéo dài trên con đường, hăn để mặc nàng kéo, không nhanh không chậm mà bước đi trên con đường nhỏ, nàng rõ ràng đang háo hức, bước đi như chạy ở phía trước.

Tình cảnh trước mắt giống hệt năm xưa, nàng không biết thân phận của hăn, càng không biết đây là Vĩnh hăng chi gian, nàng chỉ coi rừng phong này là một mảnh đất vui vẻ, mảnh đất vui vẻ của hai người.

“Người tên gì?”

“Phụng Kỳ.”

...

Cuối cùng đã đến cuối con đường nhỏ, Nhạn Sơ đẩy cánh cửa Phong lãng, kéo hăn đi vào.

Bố trí trong phòng không khác lúc trước là mấy, giường, giá nệm, chỉ có chiếc kệ ở giữa đã không thấy đâu, thay vào đó là một chiếc bàn và hai chiếc ghế, trên bàn đầy rượu và thức ăn, vô cùng phong phú.

Tây Linh quân khẽ cau mày nhìn nàng: “Cất công chào đón như vậy, có ý đồ gì?”

“Chàng tưởng ai cũng tâm tư tính toán như chàng sao?” Nhạn Sơ vút tay hăn ngồi xuống bên bàn, gắp một miếng rau bỏ vào trong chén, “Ai chào đón chàng, ta làm cho mình ăn thôi!”

Nghĩ nàng tận tâm chuẩn bị để đón mình về, Tây Linh quân giãn đôi mày ngồi xuống bên cạnh nàng: “Sâu mới ăn rau, đặc biệt là sâu xanh.”

Bình sinh ghét nhất là sâu xanh, Nhạn Sơ vứt đũa: “Chàng cố ý phải không?”

Tây Linh quân dựa vào ghế mỉm cười.

Dịch giả động tình, thế cuộc trong bàn ắt chịu ảnh hưởng, nhưng Vĩnh hằng chi chủ vung tay hô mưa gọi gió, có gì không thể thay đổi được! Quân cờ nằm trong tay hãn, tất cả sẽ tiếp tục theo ý muốn của hãn, cả bàn cờ đều là của hãn, nàng cũng là của hãn. Tất cả báo thù và tổn thương đều đã là quá khứ, nàng sẽ vĩnh viễn không nhớ được chuyện trước kia, hãn sẽ bù đắp cho nàng gấp bội, cho nàng càng nhiều hơn, chỉ có nữ nhân của hãn mới xứng cùng hãn chia sẻ tất cả những gì hãn có.

“Chàng luôn có thể đạt được mục đích.” Nhạn Sơ buồn bã lên tiếng trong lòng hãn.

“Vì ta hiểu nàng.” Hãn không kìm được mà tựa đầu lên cổ nàng, cánh môi mỏng tiếp xúc với vành tai ửng đỏ đáng yêu kia, “Cũng biết rõ nàng.”

Nhạn Sơ run lên tránh ra: “Không phá chàng nữa, ta uống rượu.”

Hãn nào chịu để nàng thoát, thuận thế giữ lấy bình rượu trong tay nàng: “Rượu lạnh, không được uống nhiều.”

“Vậy chàng uống được không?” Cánh môi đỏ nhấp nhẹ một ngụm rượu, đột nhiên phủ lên môi hãn.

Người mình yêu thương hiến ân cần, trong mắt dậy lên ý cười, cánh tay Tây Linh quân khẽ dùng lực, dễ dàng đè thân thể nàng xuống, trở thành chủ động.

Hương rượu lan tỏa bên môi, một lúc sau, Nhạn Sơ thở nhẹ chui vào lòng hãn, mắt phụng long lạnh, đôi má ửng hồng, vô cùng kiều diễm.

“Phụng Kỳ.” Bàn tay trượt vào trong áo, vạch nhẹ trên ngực hần.

“Thân thể của nàng cần được nghỉ ngơi.” Tây Linh quân cản nàng lại, lấy ra một viên thuốc đưa đến bên môi nàng.

Thời gian gần đây hai người cùng ở trong Phong lã, nhưng trước sau vẫn không hề thân mật quá mức, thì ra là lo lắng cho sức khỏe của nàng, Nhạn Sơ biết viên thuốc này nhất định có ích với thương thể của mình, bất giác nhếch môi, đẩy viên thuốc đến bên môi hần: “Đút cho ta.”

“Nàng trở nên không an phận rồi.”

Sức hút và ma sát giữa môi với môi, thuốc bị đẩy tới đẩy lui trên đầu lưỡi, Nhạn Sơ chịu thua trước, để mặc hần ôm lên giường, không hề khách sáo mà kéo y phục xuống.

Ánh đèn lay động, bóng người giao thoa.

...

Dịch nhai, mây khói mê man trong mưa, không thấy bóng dáng con đường.

Nhạn Sơ rút cây trâm ngọc đâm nhẹ vào huyết ngọc bội, một tiếng kêu vui tai vang lên, trận pháp bị phá, con đường bị ẩn giấu quả nhiên hiện ra, thông đến động tuyết giấu hoa.

...

Cách mấy tháng mới quay lại, Kinh thành đã thay chủ, bách tính hân hoan hưởng thụ yên bình sau chiến loạn, tất cả đều có trật tự đầu vào đó, không hỗn loạn như trong tưởng tượng, vũ lực và thái bình, không hề mâu thuẫn.

Sau khi Nam vương vào Kinh không hề vào ở trong cung mà vẫn ở Vương phủ, do ngọn lửa lúc trước quá lớn nên phòng ốc đều có dấu vết được sửa chữa.

Trong sảnh, Nhạn Sơ quỳ dưới đất: “Nhạn Sơ nguyện phân ưu cho Điện hạ.”

Lúc này đã không còn như xưa, Nam vương vẫn phục trang Vương giả hai màu đỏ đen, giữa hàng mi toát ra nét quả quyết, có uy phong của Hoàng giả, gương mặt quyến rũ bị loại khí độ này bao phủ.

“Không được!” Nam vương quả quyết cự tuyệt.

Nhạn Sơ nói: “Điện hạ thật muốn tha cho hãn sao?”

Nam vương bước mấy bước rồi nói: “Hoàng huynh là người thế nào, bốn vương nói muốn giữ lại tính mạng của huynh ấy là giả, nhưng nay thế cuộc vừa định, huynh ấy lại chủ động xin hàng, lúc này bất luận phái ai ra tay, bốn vương cũng không tránh khỏi liên can, bốn vương đã mang hiềm nghi soán vị, không muốn có thêm danh bạo quân, bốn vương cũng biết nàng nhất định không phục, nhưng ngày tháng còn dài...”

“Nuôi ong tay áo, đã có vết xe đổ, Điện hạ không sợ đêm dài lắm mộng sao? Vị Hoàng huynh kia của Điện hạ nào phải người chịu sống nhục, tạm thời xin hàng chứ không biết sau này sẽ làm gì nữa.” Nhạn Sơ nói, “Đây là cơ hội hiếm có, Điện hạ có thể phái Sứ giả đi đón Hoàng ấn, Nhạn Sơ là nữ nhi của Việt tướng quân, hơn nữa còn là đệ tử của Vĩnh hằng chi gian, không có gì vướng bận, tôi ra tay vì báo thù, không ai trách Điện hạ được.”

Nam vương nói: “Vĩnh hằng chi gian môn quy nghiêm ngặt, nàng làm ra chuyện như vậy bọn họ có tha cho nàng không?”

“Tây Linh quân sẽ không giết tôi.”

“Mạng của nàng càng quan trọng hơn.”

“Nhận Sơ bảo đảm sẽ sống quay về gặp Điện hạ.”

Im lặng.

“Nhớ lời nàng nói.” Nam vương quay người đi, “Lệnh cho Ô tướng quân làm Sứ giả, đi đón Hoàng huynh hồi Kinh.”

Có một loại nam nhân, trước đại sự của bọn họ, nữ nhân vĩnh viễn vị vút bỏ đầu tiên, nếu không làm sao biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng một lời hứa suông?

Vô tình mới là Hoàng giả trời sinh.

Nhận Sơ tháo chiếc vòng trên cổ tay nhẹ đặt trên bàn, sau đó ra khỏi cửa.

Lư Sơn Trì đang chờ bên ngoài, ông không biết hai người ở bên trong thương lượng chuyện gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, đưa Nhận Sơ về nơi ở của mình, ra lệnh hạ nhân chuẩn bị cơm canh, hai người vui vẻ dùng cơm, sau đó ngồi trò chuyện, nội dung là những chuyện lần trước còn chưa kịp nói hết, bị thương rơi xuống sông băng thế nào, được Tây Linh quân cứu thế nào, Lư Sơn Trì không khỏi lại mắng mỏ Tiêu Tề, nhắc đến Diễm hoàng cũng có chút không cam.

Nhận Sơ nói: “Quy phục Nam vương Điện hạ, tất cả nghe theo Điện hạ an bài, đây là cách duy nhất để bảo vệ Việt quân, Lư Sơn thúc phải cho mấy vị Tướng quân hiểu.”

Lư Sơn Trì thở dài: “Năm xưa phụ thân con chấp chương Việt quân nên mới gây đại họa, thúc làm sao không hiểu đạo lý này.”

Nhạn Sơ thở phào nói: “Thái bình thịnh thế sắp đến, mấy vị Tướng quân chi bằng nhân lúc sớm mà tìm một đường lui, yên tâm sống qua ngày.”

Lư Sơn Trì ra hiệu bảo nàng yên tâm.

Nhạn Sơ im lặng trong chốc lát rồi bước đến trịnh trọng quỳ trước mặt ông nói: “A Lạc vốn không nên để thúc phí tâm, nhưng bây giờ còn một chuyện quan trọng, chỉ có phó thác cho thúc mới có thể yên tâm.”

Lư Sơn Trì lập tức dìu nàng dậy: “Chuyện của con thúc đương nhiên làm được.”

Ông không thể không tử, luôn đối đãi với huynh muội Nhạn Sơ như con ruột.

Nhạn Sơ nhìn ra ngoài sảnh không có ai, nhanh tay lấy ra một quả cây màu lam đặt vào tay ông: “Điện hạ kế vị, Nguyên quân sẽ chuyển thế, lúc mới chuyển thế sức mạnh bị khống chế, muốn tiếp cận hẳn không khó, thúc hãy cho hẳn ăn quả này, đừng để người ngoài biết.”

Lư Sơn Trì nhìn quả cây nghi hoặc: “Đây là...”

Quả luân hồi thần bí, Tây Linh quân vĩnh viễn không biết còn có thêm sự tồn tại của một quả, Nhạn Sơ nói: “Con không thể cho Lư Sơn thúc biết, Lư Sơn thúc đừng hỏi nhiều, chuyện này nhất định phải thay con làm.”

Lư Sơn Trì trừng mắt: “Con đừng ngốc nghếch, Tiêu Tề chết thì cũng chết rồi, trên thế gian này không còn ai sao?”

“Thúc nghĩ đi đâu vậy.” Nhạn Sơ ngắt lời ông, “Nay con đã là đệ tử của Vĩnh hằng chi gian, phải lập tức quay về, e là sau này khó lòng gặp lại nên mới phó thác chuyện này cho thúc.”

Lư Sơn Trì cũng rõ Vĩnh hằng chi gian có quy tắc không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, bỏ hết nghi ngờ, giọng điệu ông mềm đi: “Cũng nên nghĩ cho mình, vào Vĩnh hằng chi gian cũng tốt, Vĩnh hằng chi gian có thể bảo vệ con bình an, nhưng mấy ngày trước Nam vương Điện hạ có nhắc với lão phu, nói con từng cứu mạng ngài ấy, lão phu còn nghĩ có phải con...”

“Thúc nghĩ nhiều rồi, hậu cung của ngài ấy còn thiếu người sao?” Nhận Sơ kéo áo, rồi chỉnh lại râu cho ông, “Con phải đi rồi, thúc bảo trọng.”

Lư Sơn Trì thương cảm: “Không dễ gì mới thấy con quay về, nói mấy câu đã đi, lần này đi lúc nào mới có thể gặp lại con?”

Nhận Sơ lắc đầu: “Con cũng không biết.”

Lư Sơn Trì im lặng một hồi rồi quay lưng vẫy tay: “Con hãy bảo trọng.”

“Nhận Sơ bất hiếu, xin thúc tha lỗi.” Nhận Sơ cố nén nước mắt, ngay ngắn dập đầu với ông một cái rồi đứng dậy rời đi.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chung Cuộc

Hòa thành, cửa thành mở rộng, hai bên đường có vô số binh sĩ đang đứng, là kẻ đầu hàng đương nhiên phải biểu thị thành ý thích đáng, các binh sĩ trong tay không hề có vũ khí.

Trên đỉnh thành, ánh nắng chói mắt, gió ấm lật tung y bào, Diễm hoàng tay nâng Hoàng ấn đứng ngăn người, dung nhan tiều tụy. Bị ép phải xin hàng Nam vương, vai trò đang diễn và Hoàng vị sắp mất đi, định sẵn là thân tình của hãn sẽ không tốt, ánh mắt âm trầm lạnh lùng, bên trong còn có sự lạc lõng, mệt mỏi, càng có sự không cam và hận.

Bên dưới bá tánh đến xem vô số.

Giang sơn, con dân... đều sắp trở thành của người khác rồi.

Chưa từng có được thì sẽ không hiểu nỗi hận sau khi mất đi, Hoàng giả chí cao vô thượng của Diễm quốc bị ép phải cúi đầu với huynh đệ, quân trở thành thần, sĩ nhục đường nào, không cam đường nào! Kết cuộc khi trở về đa phần là sẽ bị giam lỏng, nhưng hãn làm sao cam chịu sống nhục như vậy?

Nếu không phải Tiêu Tê lòng dạ đàn bà, nếu không phải tiện nhân Việt Tịch Lạc kia...

Tay nắm Hoàng ấn dùng lực, Diễm hoàng nghiêng răng.

Chỉ cần có thể quay về...

Con đường xa xa cuối cùng cũng có bụi đất dấy lên, dần dần có tiếng vó ngựa truyền đến, một đội nhân mã xuất hiện trong tầm mắt, lá cờ tung bay trong gió, bên trên có một chữ “Việt” thật to.

Là Việt quân đến? Diễm hoàng hơi hoảng sợ, mãi đến khi nhìn thấy người cầm quân là Ô tướng quân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ô tướng quân xuống ngựa bên ngoài cổng thành, không để tâm đến thủ vệ hai bên, bước dài vào trong thành, sau lưng là Việt quân ai nấy tay đặt lên cán đao, nhìn thẳng về phía hăn.

Sau khi vào thành, Ô tướng quân ra hiệu cho Việt quân phía sau dừng lại, chỉ mang theo hai tùy tùng và một thị vệ lên thành lầu. Là kẻ đầu hàng, Diễm hoàng cũng rõ mình nên thể hiện tư thế gì, chủ động dâng lên Hoàng ấn, không mất thân phận mà nói vài lời nên nói, tỏ ý thân cận. Biểu hiện của Ô tướng quân thì không khách sáo như vậy, nhận lấy Hoàng ấn rồi bỏ mặc hăn quay người đi xuống thành lầu.

Diễm hoàng lập tức biến sắc.

Chẳng qua chỉ là con chó của Nam vương thôi, nhanh như vậy đã không coi hăn ra gì rồi!

Cơn giận bùng lên trong lòng, hăn đang cố sức nhẫn nhịn, ngược mắt lên nhìn bỗng phát hiện, thị vệ áo trắng đi cùng Ô tướng quân lên không hề xuống theo.

Gương mặt đó quá quen thuộc, Diễm hoàng không cần phí sức đã nhận ra ngay, nhưng không quá kinh ngạc: “Là cô.”

“Ngăn ra đó làm gì!” Diễm hoàng hét mấy thị vệ ở cách đó không xa: “Còn không mau bắt lấy tiện nhân của Việt gia!”

Mấy thị vệ nghe vậy định bước tới bắt lấy Nhạn Sơ, không ngờ vào lúc này, bên dưới bỗng truyền tới tiếng binh khí giao kích, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Ô tướng quân sắc mặt lạnh lùng, tay phải đưa lên, đó là tư thế hạ lệnh công kích, mấy hàng Việt quân phía sau đao đã rút ra khỏi vỏ, thấy tình cảnh này, mấy thị vệ nào dám động đậy nữa!

Việt quân đỉnh đỉnh đại danh ở trước mặt, ai mà không sợ?

Diễm hoàng thấy vậy bèn biết hành động này được Nam vương cho phép, Vương đệ trước sau vẫn muốn trừ đi mình, trước mặt đã không còn đường lui, hẳn cũng vứt bỏ hi vọng cuối cùng: “Cô muốn thế nào?”

Gió thổi mái tóc dài, bạch bào tung bay, loan đao như máu, thần sắc trên mặt vô cùng lạnh lùng, Nhạn Sơ từng bước tiến về phía hẳn: “Năm xưa người vì giành ngôi, bảo Tiêu Tề đi cầu thân để có được sự ủng hộ của Việt quân, sau đó người lại sai Tiêu Tề trừ đi phụ thân và huynh trưởng của ta, để hẳn danh chính ngôn thuận chấp chưởng Việt quân, trở thành cánh tay của người đối kháng với Nam vương, nay nợ máu này đến lúc người phải trả rồi.”

Không hề báo trước, đao chém mạnh tới.

Mặc dù là ban ngày nhưng ánh lửa chói mắt đó vẫn vô cùng trắng lệt, mạnh mẽ vạch ra một hình bán nguyệt, sóng nhiệt cuồn cuộn, bên ngoài ba trượng cũng có thể cảm nhận được.

“Xoẹt” một tiếng, đao khí sắc bén chém gãy một cây trụ ở góc thành lâu, đỉnh lâu như sắp nghiêng.

Việt gia đao pháp nổi danh, chúng nhân phía dưới nhìn thấy đều lạnh người.

Diễm hoàng lắc người tránh đi, nghiêng răng nói: “Cô nhất định không chịu dừng tay sao?”

“Sau khi lấy mạng người thì ta sẽ dừng tay.” Công lực toàn thân thi triển hết, đao quang huy hoàng hoa lệ, Nhạn Sơ nhảy lên không trung chém xuống đầu hắn.

Thân đang ở trên thành lâu, không gian có hạn, toàn thân Diễm hoàng đều bị ánh đao bao phủ, không còn đường lui, lòng hắn biết trận chiến này không thể tránh được, vậy là hắn cười lạnh một tiếng, tay phải giơ cao, chớp mắt trong tay đã có thêm một thanh kiếm.

Việc ngoài dự liệu, sức mạnh của nam nhân vốn đã hơn nữ nhân, càng quan trọng hơn là thanh kiếm kia nặng nề, chất liệu lại đặc biệt, thân kiếm có một lớp vân trắng mỏng, giống như hoa sương ngưng tụ, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên lạnh đi vài phần, trong gió cũng tràn ngập hàn ý, ánh nắng trên đầu mờ đi, cả tòa thành như chìm vào trong sương.

Đột nhiên bị hàn khí đâm vào, ngực Nhạn Sơ đau đớn, gần như sắp không giữ nổi đao, cả người bị chấn động bay ra.

Ô tướng quân thấy vậy ngật ngừng.

Nay Việt quân đã quy phục Nam vương, lúc này nếu lên giúp thì Nam vương chắc chắn sẽ mang danh thí huynh.

Biết rõ úy kị của hắn, Nhạn Sơ đưa mắt ra hiệu cho hắn yên tâm, sau đó cố sức ngăn khí huyết dâng trào, chậm chậm bò dậy cười nói: “Có thể trộm Phi sương kiếm của Hoàng thất Băng quốc, Phủ Liêm Uyển Ngọc thật to gan.”

Phủ Liêm Uyển Ngọc một lòng diệt trừ nàng, nhưng không ngờ là mình lại bỏ mạng trước.

Nghe nàng nói ra tên của Phủ Liêm Uyển Ngọc, Diễm hoàng cũng cả kinh, nhưng lại thầm thở phào nghĩ Phủ Liêm Uyển Ngọc tuy đã chết nhưng lời nói lại không sai, Việt Tịch Lạc thật sự đến hành thích, chỉ là

không ngờ lại chọn lúc này, xem bộ dạng nàng ta đích thực đang bị thương, không chịu được hàn khí của Phi sương kiếm, Việt gia đao có lợi hại cũng vô ích.

Nghĩ vậy, Diễm hoàng vô cùng đặc ý, biết rõ Nam vương không cho phép thủ hạ động vào mình, giọng điệu càng thêm âm độc: “Nếu đã tìm cái chết thì Trẫm sẽ thành toàn cho cô!”

Phi sương kiếm khơi dậy hàn phong, đâm thẳng về phía Nhạn Sơ, cũng độc ác không hề lưu tình.

Hàn khí xuyên tâm, tâm mạch sắp đứt, Nhạn Sơ cố tránh đi, phun ra một ngụm máu tươi nhuộm đỏ cả bạch bào trước ngực.

“Việt gia đã chết hết rồi, chỉ thiếu một mình cô thôi, chi bằng cô hãy xuống bầu bạn với họ đi.” Hoàng giả thất thế cười điên cuồng.

Nhạn Sơ lui lại vài bước, dựa vào tường đứng vững.

Biết chắc nàng còn có thể tránh kiếm này, Diễm hoàng ôm tâm tư để cho Việt quân nhìn thấy, từng bước ép sát, chờ khi phát hiện có điều không đúng thì đã không kịp thu lại.

Kiếm khí khơi dậy hàn phong như sóng dữ, đối phương không hề né tránh.

“Cô...” Tiếng la kinh hãi theo tiếng kiếm đâm vào thân thể.

Cúi đầu nhìn đôi mắt phụng tràn ý cười kia, vẻ mặt Diễm hoàng khó tin, kiếm của hắn đã đâm vào bụng nàng đến cán, còn thanh loan đao nổi danh đỏ rực kia cũng đã cắt ngang cổ hắn, máu phun ra từng dòng từng dòng.

Kết cuộc đồng quy vu tận, rốt cuộc không ai thắng cả.

Nhạn Sơ cười thấp: “Ta đã không còn sống được bao nhiêu năm nữa, Văn Chu Trọng Tiêu, cảm giác chết cùng ta thế nào?”

Đám người Ô tướng quân bên dưới cả kinh, vội vàng lên thành lầu, thấy cảnh này cũng ngẩn ra. Trên nóc thành cao cao, hai người đứng đối diện nhau, tư thế vô cùng thân mật chống lấy thân thể nhau nên không ngã xuống. Dưới thành mấy vạn người như ngừng thở, yên tĩnh không một tiếng động.

“Điện hạ đến rồi!” Không biết ai kêu lên.

Mấy con ngựa lướt đi, trong chớp mắt đã đến dưới thành, nhìn lên thấy tình cảnh trên thành lầu, người đi đầu kéo cương khựng lại ở đó.

Chu bào mặc phụng, chính là Nam vương.

Rất nhanh hẳn đã sức tỉnh, nghiêm giọng hét: “Còn không mau đi cứu người!”

Còn đối tượng cứu là ai thì chỉ có các thân tín bên cạnh hẳn mới rõ, nhưng bọn họ chưa kịp hành động thì nghe một giọng nói vô cùng lạnh giá từ xa truyền đến, từng chữ rõ ràng, lọt vào trong tai, lòng của mỗi người bất giác không kìm được mà run lên một hồi.

“Nàng đang làm gì?”

Trường bào lam nhạt tung bay trong gió, như một tiên giả bay lên, trong chớp mắt hẳn đã xuất hiện trên đỉnh thành, trong đôi mắt đen tràn ngập nộ ý, thần sắc trên mặt lạnh đến đáng sợ.

Không chờ đám người Ô tướng quân phản ứng, hai người ôm nhau trước mặt bỗng bị tách ra, một sức mạnh vô hình đánh Diễm hoàng bay lên, rơi xuống dưới thành, trở thành một xác chết thật sự.

Hắn đưa tay nắm lấy cán Phi sương kiếm.

Phi sương kiếm cắm vào bụng nàng bị bẻ gãy, hóa thành một luồng khí vô hình biến mất.

Máu ngừng chảy, chân khí cuộn cuộn không ngừng được truyền vào thân thể nữ nhân, muốn cố níu giữ sinh mạng sắp tàn, nhưng vẫn phí công vô ích.

“Gạt ta.” Hắn tức giận giữ chặt cầm nàng, “Nàng dám gạt ta?”

Nàng dùng thân thể gạt lấy sự tin tưởng của hắn, khiến hắn lơ lửng cảnh giác uống ly rượu đó, nàng đã dự mưu từ sớm, chọn ở Phong lãng khiến các sứ giả tưởng hắn đang bế quan. Sau khi hắn tỉnh lại lập tức đến động tuyết xem, chỉ thấy chậu ngọc trống không, quả biến mất, nàng đã nhớ lại tất cả.

Lam bào bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn, dính vô số bụi đất, hắn chặt vạt lay người nàng: “Nàng đã ăn Liễu nhân quả rồi phải không? Phải không? Nàng dám!”

“Tây Linh Phụng Kỳ?” Nhận Sơ hơi thở yếu ớt, ngây ngốc ngược nhìn hắn, “Sao chàng lại đến đây, thật không muốn chết trong lòng chàng.”

“Nàng!” Nộ ý không thể phát tiết, hắn cố sức giữ bình tĩnh, nắm lấy tay nàng, “Vì con sao? Năm xưa ta vì hiểu lầm nên lỡ tay đả thương nàng, nhưng ta không hề bỏ mặc nàng, đi khắp nơi tìm thuốc cứu nàng...”

Nàng lẩm bẩm: “Phải, Phủ Liêm Uyển Ngọc hại con ta, ta muốn báo thù nhưng chàng không cho, chàng mạng ta ác độc...”

“Nàng ta đã chết rồi, vĩnh viễn không thể hại nàng nữa.” Phát giác sự kháng cự của nàng, hắn cố ép chân khí truyền vào càng nhiều, “Lần này là vì thân thể nàng quá hư nhược, nếu giữ lại con ắt nguy đến tính mạng, bởi

vậy ta mới bắt nàng uống thuốc, không phải như nàng ta nói, chỉ cần nàng còn sống, ta nhất định có cách trị khỏi cho nàng, nàng nghe lời đi.”

Đối diện với sự dụ dỗ dịu dàng, Nhạn Sơ nhắm mắt lắc đầu: “Ta không tin, lời của chàng ta không tin một chữ nào nữa! Tây Linh Phụng Kỳ, tất cả kết cuộc hôm nay đều do chàng tạo thành, cả Ngũ linh giới đều là một bàn cờ của chàng!”

Hắn ngân ra.

“Ván cờ của chàng quá lớn, chơi quá lâu rồi.” Nhạn Sơ mở mắt, trong mắt đã đẫm lệ, “Chàng tạo ra Vĩnh hằng chi gian không phải vì tu hành, cũng không phải vì trường sinh, thiên hạ vĩnh viễn mang họ Tây Linh mới là đạo Vĩnh hằng mà chàng tu.”

Hoàng đế luân phiên làm, sang năm lại đến nhà khác, trên thế gian làm gì có triều đại nào vĩnh hằng? Ai có thể vĩnh viễn có được thiên hạ?

“Chàng tạo ra cục diện Ngũ linh giới thống nhất, không cam lòng để nó biến mất sau lưng chàng, vậy nên chàng nghĩ đến Đạo môn.”

Tôn hoàng tuổi còn trẻ đã nhất thống Ngũ linh giới, hơn ai hết hẳn hi vọng cục diện chính tay mình tạo ra có thể được tiếp tục, chỉ có Đạo môn mới có sinh mạng vĩnh hằng, vì vậy hẳn quyết định tu đạo Vĩnh hằng, từ đó có lịch sử Tôn hoàng bỏ nước vào Đạo môn, có Vĩnh hằng chi gian.

“Hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, Hoàng giả có oai phong bao nhiêu đi nữa cũng không thể vĩnh viễn nắm được giang sơn trong tay, nhưng một Hoàng giả thoái ẩn thì còn ai chú ý mà nhắm vào hẳn nữa? Trong Ngũ linh giới hiện giờ, chàng chính là Tôn hoàng từ phía trước chuyển về phía sau, phí tâm bày một bàn cờ cực lớn, Ngũ linh giới chính là bàn cờ này, mỗi nước, mỗi người đều là quân cờ của chàng, bị chàng chơi đùa khống chế trong tay, bề ngoài chàng không nhúng tay vào chuyện bên ngoài, nhưng

sau lưng lại khống chế thế cuộc, khống chế sinh tử tồn vong của tất cả quân cờ.”

Bởi vậy dân gian mới có lời đồn, Ngũ linh giới chiến loạn không ngừng, nhưng chưa có quốc gia nào thật sự biến mất, bởi vì hắn không cho phép.

“Chàng khiến Tiêu Viêm trở lại với số mạng vì cần khống chế Diễm quốc, bảo đảm tín ngưỡng của Diễm quốc đối với Hoàng ấn, chàng cố ý dòi cây Tử chi kia vào trong lòng Phong Hỏa trạch, sau đó cố ý vì cứu ta mà trúng Hỏa độc, mục đích là để lấy đi ngọn Tà hỏa linh dư thừa trên người Tiêu Viêm, chàng muốn lót đường để Nam vương lên ngôi, vì trong mắt chàng ngài ấy mới là người quản lý thích hợp hơn, biến cố Địa quốc, bùn xanh đổi màu, là chàng dạy Địa sư giả trò, giúp Tướng vương lên ngôi, phủ Tướng quân Mục Phong quốc bị tịch biên, đó là sự báo thù của chàng đối với sự khiêu khích của họ, chuyện của Phủ Liêm tộc Băng quốc chắc cũng có liên quan tới chàng nhỉ?”

Dựa vào chân khí của hắn mà chống đỡ, Nhận Sơ gắng sức đưa tay chỉ vào hắn: “Chàng chưa bao giờ tu đạo, mà là Vĩnh hằng, bất luận thế cuộc biến hóa thế nào đều nằm trong sự khống chế của chàng, mặc cho thiên hạ phân phân hợp hợp, nhưng vĩnh viễn đều là thiên hạ Tây Linh, đây mới là ý nghĩa thật sự của Vĩnh hằng!”

Nhiều năm trước, Tây Linh tộc bị diệt, đốt lên ngọn lửa báo thù của hắn, nhiều năm sau, nhất thống thiên hạ, thức tỉnh dã tâm của hắn.

Tây Linh quân mím chặt cánh môi mỏng, một lúc sau hắn mới cười thấp: “A Lạc thông minh nhất, bị nàng phát hiện rồi, nhưng những điều này đều chẳng liên quan gì đến chuyện của chúng ta, dã tâm của ta không ảnh hưởng đến việc ta thích nàng, thiên hạ của ta chính là thiên hạ của nàng, nếu nàng không thích thì sau này ta sẽ không nhúng tay vào những chuyện này nữa được không? Nàng tin ta đi.”

“Tây Linh Phụng Kỳ, chàng vẫn muốn gạt ta!” Mắt đỏ lên, hai hàng lệ lăn tròn, Nhạn Sơ yếu ớt thông tay xuống, “Năm xưa chàng muốn ta rời khỏi Việt gia, không chỉ là vì môn quy của Vĩnh hăng chi gian, lúc đó căn cơ của Nam vương vẫn chưa vững, chàng muốn giúp Văn Chu Trọng Tiêu kế vị, sớm muộn cũng sẽ ra tay với Việt gia! Chàng biết bọn họ muốn thắng cuộc chiến này thì chỉ có cách mượn sức của Việt quân, đoán được Tiêu Tề sẽ có ý cầu thân, chàng bèn giúp Tần Xuyên Lưu Vũ tiếp cận hẳn, lòng hẳn có Tần Xuyên Lưu Vũ nên vô tình với ta, đương nhiên càng có thể nhẫn tâm trừ đi Việt gia, Việt gia là bị chàng hại, tất cả mọi người đều bị chàng hại! Tây Linh Phụng Kỳ, rốt cuộc chàng còn muốn gạt ta đến bao giờ nữa?”

“Nàng nghĩ nhiều rồi.” Tây Linh quân dịu giọng dỗ nàng, “Ta giúp Tần Xuyên Lưu Vũ vì ta để tâm đến nàng, không muốn thấy nàng lấy Tiêu Tề.”

“Không phải! Chàng chỉ vì sự kiêu ngạo của mình thôi, nữ nhân từng là của Tây Linh tôn hoàng sao có thể... sao có thể để nam nhân khác chạm vào?”

“Nàng hiểu lầm ta rồi, nàng rơi xuống sông băng, ta bảy ngày không ngủ hao phí công lực mới cứu được nàng...”

“Đó là vì chàng vẫn muốn lợi dụng ta để sách động Việt quân, giúp Nam vương đăng cơ.”

“Nàng nghĩ sao cũng được.” Tây Linh quân cố gắng duy trì mạng sống của nàng, miệng vẫn nở nụ cười, “Nghe lời đi, vận công theo chân khí của ta, để ta nối mạch cho nàng, chờ nàng khỏi rồi, ta sẽ từ từ giải thích, những gì ta nói với nàng đều là thật.”

“Thật sao...” Nhạn Sơ lắc đầu, “Giả, là giả hết...”

“Là thật.” Hắn dụ dỗ bên tai nàng, “Không phải nàng muốn chém phong của ta sao? Hai trăm năm nay ta đã trồng thêm rất nhiều, để chờ nàng đến chém đó, chúng ta lại ở trong Phong lăng như lúc trước, lại... giao dịch,

nàng là của ta, của ta chính là của nàng, nàng muốn làm gì ta sẽ nghe theo nàng hết, nàng muốn gì ta sẽ cho nàng hết.”

“Chàng là Dịch giả cao minh, biết chắc ta trốn... trốn không thoát khỏi sự khống chế của chàng.” Hơi thở đứt đoạn, Nhạn Sơ dừng lại thở dốc, máu trong miệng lại trào ra, giọng nói bắt đầu ngắt quãng, “Nhưng... ta... cuối cùng ta cũng có thể thoát khỏi bàn cờ này rồi... Tây Linh Phụng Kỳ, ta thật hối hận... hối hận đã gặp được chàng, càng không nên yêu chàng... bây giờ... bây giờ ta có thể đi khỏi bàn cờ của chàng rồi... ta trốn được rồi!”

Báo thù. Nhưng đến cuối cùng mới biết, tất cả chỉ là một ván cờ, Lưu Vũ, Tiêu Tề, Diễm hoàng, Nam vương... bao gồm cả nàng, tất cả đều là quân cờ trong bàn mà thôi.

Người thân chết, trượng phu phản bội, chết đi sống lại, thì ra tất cả đều được người ta phí tâm bày kế.

Cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của hung thủ, nhưng làm sao có thể chịu được?

“Việt Tịch Lạc, nàng đừng mơ!” Phát giác kết cuộc khó lòng nghịch chuyển, cuối cùng Tây Linh quân đại nộ, gương mặt đanh lại không còn chút dịu dàng, đôi mắt cười lạnh đã nhuộm màu sắc điên cuồng, một luồng chân khí lớn truyền vào thân thể nàng, ý đồ nổi lại tâm mạch đã đứt của nàng, “Nàng quên lời ta nói rồi, nàng không thoát được đâu! Nàng ngoan ngoãn sống lại cho ta, nếu không ta nhất định sẽ bắt nàng hối hận, bắt nàng sống không bằng chết!”

Trong lúc xử trí chuyện Việt quân, hãn vốn nâng cờ chưa quyết, mãi đến khi biết nàng mua Yên chi đan bỏ con để báo thù hãn, hãn mới triệt để bị chọc giận, hạ quân cờ mang ý nghĩa sinh sát đó, nàng chính tay giết cốt nhục của hãn, hãn bèn lấy tính mạng toàn Việt gia chôn chung!

Hoàng giả vì báo thù mà sinh ra, quen với việc khống chế vận mệnh người khác, đem sự báo thù tàn nhẫn trút lên người tất cả những ai chọc giận hắn.

Nhưng bây giờ hắn đã biết nàng bị Phủ Liêm Uyển Ngọc hại, làm sao hắn có thể cho nàng biết chân tướng được? Hắn làm sao thừa nhận trước mặt nàng được?

Sắc mặt của người trong lòng dần trở nên hồng hào, kiêu diễm sinh động, đã là hồi quang phản chiếu*.

*Ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người sắp chết đột nhiên tỉnh lại cũng như vậy.

“Kết thúc rồi, cuối cùng ta đã báo thù được tất cả mọi người...” Nhạn Sơ không nghe thấy cảnh cáo của hắn, hay có lẽ là nàng không để tâm, nàng ngược nhìn bầu trời rộng lớn trên đỉnh đầu, lẩm bẩm, “Báo thù, là đúng nhưng cũng là sai, khiến những kẻ nợ ta phải chịu kết cục đáng có, nhưng... nhưng đến cuối cùng ta mới phát hiện, tất cả đối với ta đã không còn quá nhiều ý nghĩa, thời gian ngắn ngủi hữu hạn này, ta thà rằng... thà rằng cùng người đó cao chạy xa bay, ngao du đến bạc đầu, nghe hắn lại gọi bên tai ta một tiếng sư phụ.”

Người đó, đã bị nàng chính tay giết chết.

Giấu được Tây Linh Phụng Kỳ, giấu đi quả luân hồi kia, hắn chuyển thế nếu có thể thuận lợi ăn được quả thì kiếp sau có thể xuyên qua cửa luân hồi, đến một nơi bên ngoài Ngũ linh giới, từ đó vứt bỏ vận mệnh bị khống chế, đó mới là điều hắn muốn nhất.

Mất đi hai quân cờ, trong mắt người cầm cờ chắc chẳng là gì.

“Sự báo thù của chàng rất đáng sợ, nhưng mà... ta không sợ nữa!” Mi mắt khép lại, khóe miệng hiện ý cười, nụ cười như được giải thoát.

“Việt Tịch Lạc!” Tây Linh quân nắm mạnh lấy bàn tay đó, bóp đến nỗi cổ tay mảnh khảnh hẳn lên vết bầm, dường như làm vậy là có thể giữ nàng lại, “Nàng đừng mơ!”

Sắc trời đột nhiên tối đi như hoàng hôn đến, giữa không trung thoáng hiện ra một luồng sáng màu lam.

Ánh sáng màu lam ngày càng trở nên chói mắt, cuối cùng, một màn sáng màu lam cao mấy trượng xuất hiện trên đỉnh thành lâu, trắng lệt vô cùng, như mơ như ảo, ở Ngũ linh giới chưa từng có ai được nhìn thấy.

“Đó là... cửa luân hồi!” Một người tu đạo nhớ được từ đâu đó, thất hồn lạc phách kêu lên một tiếng.

Một luồng sáng trắng từ người nàng bay lên, biến vào trong cửa!

Thân thể trong lòng biến mất vào không trung, Tây Linh quân không hề do dự mà đuổi theo, nhưng đụng phải ánh sáng kia, tay chỉ chạm vào hư không. Không chờ hẳn tiếp tục, màn sáng rất nhanh đã biến mất, mang theo hồn phách yếu đuối kia, biến mất không còn bóng dáng.

Trong tiếng hét giận dữ, đôi tay bỗng vỡ mạnh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, kéo dài bất tận, cả tường thành bị một sức mạnh đáng sợ xô đổ ngã âm xuống, đất đá rơi vãi, bụi bay tứ tung, đè chết vô số binh sĩ bá tánh, tiếng kêu thảm không ngừng vang lên bên tai.

Đám người Ô tướng quân đã nhảy tránh đi từ sớm, thấy vậy bất giác toát mồ hôi lạnh.

Trong bóng bụi đất, một bóng người loạng choạng đi về phía trước, y bào to rộng nhuộm máu đen và đất vàng, không còn chút phong thái ung dung mà vô cùng chật vật.

Hắn vừa đi vừa cười lạnh: “Nàng tưởng như vậy là thoát sao? Nàng không thoát được đâu, nàng vĩnh viễn là Tây Linh Tịch Lạc, nàng không thoát được đâu!”

Gió thổi mái tóc dài, từng sợi bạc trắng, đôi mắt đen trống rỗng không còn tiêu cự.

Một sự hiểu lầm, hắn nhẫn tâm đả thương nàng, đến khi hắn muốn níu giữ thì nàng lại bày kế trốn đi, nàng đã trốn được rồi!

Bày ra bàn cờ không biên giới này, hắn là kẻ thắng lợi của Ngũ linh giới, nhưng lại thua sạch sẽ trước mặt nàng.

Cảm nhận được có người đến gần, hắn tùy tiện huơ tay, hàn ý mãnh liệt biến chu vi trăm trượng thành băng giá, ai không kịp trốn đều bị chưởng lực đả thương, biến thành thi thể đông cứng.

Nam vương tránh đi dưới sự bảo hộ của thị vệ, ngăn cản chúng nhân tiếp tục công kích, thần sắc phức tạp: “Hình như ngài ấy đã mù rồi.”

“Cửa luân hồi cũng không thể cản được ta... Nàng trốn không thoát đâu!”

Ý đồ níu giữ, chân khí hao tổn quá độ, đôi mắt đã mù, hắn mặc kệ chúng nhân kinh hãi, tự mình lăm bẫm, chậm chậm đi xa.

VƯƠNG PHI TRỞ VỀ

Thục Khách

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Vĩ Thanh

Thế sự như cờ, người là quân cờ, từng bước thành cuộc, từng bước nhập cuộc. Phí bao tâm tư bày vẽ thế cuộc, nhưng không biết thì ra đã sớm rơi vào thế cuộc của kẻ khác. Còn người bày cuộc kia cũng đã nhập cuộc từ lúc nào rồi?

Bên ngoài Ngũ linh giới, không biết là ở đâu.

Trên mặt sông mênh mông, sắc trời u ám mây âm trầm, mưa phủ kín, cánh hoa lất phất bên người, hoa rơi trên mặt sông đỏ hồng một mảng, lắng xuống vô số hương thơm.

Bên sông, một người, một đàn.

Mái tóc trắng xám thể hiện vẻ tang thương, nhưng gương mặt kia lại vô cùng trẻ trung tuấn mỹ. Hắn một mình ôm đàn ngồi trên hòn đá bên bờ sông, dường như đang ngắm phong cảnh, nhưng đôi mắt kia lại trống rỗng, không còn tính toán của Dịch giả và dã tâm của Hoàng giả, trong mắt dường như cũng đang mưa mênh mang, u ám không màu sắc.

Y bào lam nhạt tùy tiện phủ trên đất, mưa nhỏ lên thuận thế chảy xuống, thuần khiết, lạnh lẽo.

Một cô bé mười hai mười ba tuổi cầm dù vội vã đi đến, thấy hắn lập tức thở phào, vội cầm dù che mưa cho hắn than thở: “Đã mưa rồi sao Phụng Kỳ ca ca còn chưa về?”

“Muội đến rồi à!” Nghe thấy giọng cô bé, hấn mỉm cười nghiêng mặt hỏi: “Hoa của ta đâu?”

Cô bé cắn môi nhẹ giọng nói: “Ở trong động đó, rốt cuộc là hoa gì, tại sao phải dùng máu của huynh để nuôi, muội thấy... đáng sợ quá.”

“Làm vậy nó mới có thể kết quả.”

“Quả dùng để làm gì vậy?”

“Không biết, ta không biết...” Thần sắc hấn có chút mê man, một lúc sau bỗng hỏi: “Mưa rồi sao?”

“Mưa lâu lắm rồi đó!” Cô bé phì cười, tỉ mỉ kể cho hấn nghe, “Mưa trên sông rất đẹp, mây khói mờ lung, trên nước còn có rất nhiều cánh hoa... A, còn có chim nhạn bay ngang nữa!” Giọng nói lộ ra sự kinh hi.

“Nhạn Sơ, có rượu không?”

“Không có.” Cô bé không vui, “Muội hỏi đại phu rồi, uống rượu không tốt cho mắt huynh.”

“Không tốt thì không tốt thôi.”

“Dù sao muội cũng không cho huynh uống, huynh còn chưa nhìn thấy dáng vẻ của muội mà.”

Hấn không hề ngập ngừng nói: “Dáng vẻ của muội ta biết rồi.”

Cô bé kinh ngạc: “Huynh chưa từng gặp muội mà.”

Hấn xoa ngực: “Ta có thể cảm giác được.”

Cô bé hiển nhiên là nghe không hiểu, chỉ đành cười xấu hổ, tiếp đó như nghĩ ra điều gì, lại hỏi: “Phụng Kỳ ca ca có biết đánh cờ không? Vừa rồi

muội thấy trong phòng huynh có một bát cờ.”

Hắn ngẩn ra rồi gật đầu: “Biết, đánh quá nhiều, quá lâu rồi.”

Cô bé vội xin hẳn: “Dạy muội được không?”

“Không đâu.” Hắn nhẹ nắm ngón tay, “Ta sẽ không đánh nữa đâu.”

Cô bé thất vọng: “Tại sao vậy?”

“Vì có một bàn cờ, ta đánh quá lâu, quá lâu, cuối cùng ngay cả bản thân cũng đi vào trong đó.” Người trong cuộc mê, hẳn vẫn luôn cho rằng mình là người cầm cờ tỉnh táo, nhưng không biết ngay từ lúc gặp nàng, hẳn cũng đã nhập cuộc rồi.

“Thua rồi sao?”

“Ừ, thua một quân.”

Cô bé vẻ mặt sùng bái: “Vậy huynh cũng lợi hại lắm rồi!”

Hắn dường như không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, ôm đàn đứng dậy đưa một tay cho cô bé: “Nhạn Sơ, đưa ta đi đi.”

“Được.” Cô bé hân hoan đồng ý, cẩn thận dìu hẳn đi.

Khói sóng trên sông, gió mưa nhẹ nhàng.

Tay nắm tay đi về chốn hoa rơi sâu thẳm.